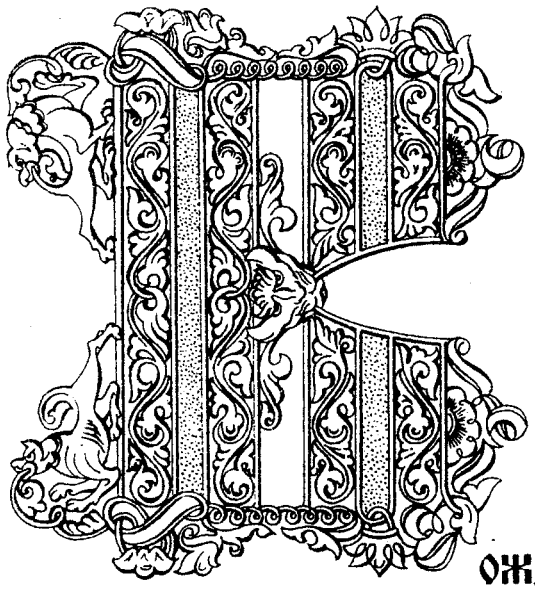
СТЕВАН СТ. МОКРАЊАЦ

ПРАВОСЛАВНО СРПСКО НАРОДНО ЦРКВЕНО ПОЈАЊЕ

ОПШТЕ ПОЈАЊЕ

У РЕДАКЦИЈИ И ДОПУНИ
КОСТЕ П. МАНОЈЛОВИЋА

ОЖДОУ ДОУХОВЬНОМОУ,
ПРОСВѢТИТЄЛЮ И НАСТАВЬНИКОУ,
ТВОРЬЦОУ ДРЬЖАВЬНЫЇЄ ОТЬЧЬСТВЬНЫЇЄ МЫСЛИ,
СЛАВѢ И ТРЬЖЬСТВОУ РОДА СРЬБЬСКАГО,
ПОХВАЛѢ ОТЬЧЬСТВА СВОЄГО,
СЬМѢРЄНОМОУ РАБОУ БОЖИЮ

ПРЬВОПРѢСТОЛЬНОМОУ АРХИПАСТЫРОУ

СЛАВѢ СВЄТИТЄЛЮ

ИЖЄ ПРѢЗЬРѢ СЛАВОУ ЦАРЬСТВИЯ ЗЄМЛЬНАГО
И ВЬЗЄ КРЬСТЬ ГОСПОДЬНЬ НА РАМЄ.
ИЖЄ И ПРѢЖДЄ И НЫНЇ СПАСАЄТЬ
И ХРАНИТЬ СТАДО СВОЄ МОЛИТВАМИ
СВОИМИ ОТЬ ВЬСАКИХЬ БѢДЬ,
ТРОУДЬ СИИ ПРИНОСИТЬ СЄ
ВЬ СЄДМОСЬТЬНОУЮ ПАМЄТЬ
СВЄТИТЄЛЬСКАГО ПРѢСТАВЛЄНИЯ ЄГО

ТРЬНОВЬ ѧслє

БѢЛЬГРАДЬ ѧцлє

ПРЕДГОВОР

Стевану Ст. Мокрањцу је био један од животних циљева да забележи и сачува од пропасти и Српско православно црквено певање, поред тога што је сакупљао, бележио и у бесмртне Руковети слагао и српске народне световне мелодије и песме. О овоме сведочи и ниже наведено писмо Мокрањчево, упућено једноме од преосвећених Владика предратне Краљевине Србије, у коме га моли да убрза одлуку Св. архијерејског сабора Српске православне цркве да се други део Српског православног народног црквеног певања[1]) што пре оштампа о трошку црквеног фонда. Писмо гласи:

---

[1]) Први део — Осмогласник — већ је био штампан 1908, под Мокрањчевим надзором, као издање Богословије Св. Саве у Београду.

Београд 16. Маја 1911 године

Многоуважени Господине.
Преосвећени Владико,

Усрдно и топло Вас молим, да се у седни-
ци Светог Архијерејског Сабора. Кад се буде решавало
о издавању Српског Народног Црквеног Појања,
својски заузмете, да се ово дело што пре од-
штампа о трошку црквеног фонда.

За сам овотме делу посветио велики
део свога живота и уложио све своје
знање и своју неисмерну љубав спрема овоме
послу.

Ја Вас молим да у споразуму сва-
шим Преосвећеним Друговима решите,
да се ово дело одштампа још ове лета
Како би се у јесен отпочео одмах и по-
уздан рад у Богословији Св. Саве.

Ако свети Сабор не би решио да се дело
штампа, онда Вас молим, да ме о томе
повестите што пре, а ја ћу са овлоти и
трошком дело предати опалу
Цркви увек одани
Србин

Када је Св. архијерејски сабор решио да дело прими и откупи од Мокрањца, он је, ради прегледа дела, одредио комисију у којој су били г. г. Петар Милојевић, прота, композитор Стеван К. Христић и ђакон Петар Летић. Као откуп за дело Мокрањац је добио 6.000 динара, од које је суме имао да дâ комисији 1.000 динара, а њему је остало, за рад на коме је провео око петнаест година, — 5.000 динара, док је дело прешло у својину Св. архијерејског сабора Српске православне цркве. По томе дефинитивном рукопису литографисано је ОПШТЕ ЦРКВЕНО ПЕВАЊЕ[1]) 1914 год. за ученике Богословије Св. Саве, док је оригинални рукопис чуван у каси Митрополије. Када је наступио европски рат 1914 год., и када се покојни патријарх Димитрије, тада Митрополит Србије, повукао у унутрашњост Србије, том је приликом пренет и оригинал Мокрањчев, који се чувао у каси Духовног суда. За време повлачења

[1]) Звано тада СТРАНО ПЈЕНИЈЕ.

1915 год. понет је из Параћина и оригинални рукопис Мокрањчевог општег црквеног певања који је, како су ме на Крфу 1916 год. обавестиле личности из Духовног суда, остављен и закопан код манастира Студенице. Када сам се после повратка у Отаџбину распитивао код поменутих лица да ми тачно кажу место где је оригинални рукопис Мокрањчев остављен и закопан, поуздан одговор нисам добио. У сврху да пронађем оригиналан рукопис Мокрањчев, ја сам ове јесени ишао и у манастир Студеницу, прегледао сам манастирску библиотеку и распитивао се за Мокрањчев оригинал, али нисам могао добити никакво обавештење. На тај начин трагедија Српскога народа из 1915 године прогутала је и ово Мокрањчево дело. Ко зна да ли се неће једном, у ближој или даљој будућности, указати из недара земље и овај Мокрањчев оригинал као доказ активног музичког стварања Стевана Ст. Мокрањца, који је заклопио своје умне очи у уторак 16 септембра 1914 године у Скопљу, у својој педесет деветој години, док су са Дрине допирали, као почасна паљба, потмули одјеци топовске канонаде.

Када сам после повратка из Енглеске дошао у Отаџбину октобра 1919 године, ја сам, као наставник Богословије Св. Саве у Београду, средио и 1920 издао — на основу раније литографисаних издања т. з. Страног пјенија за учење у Богословији Св. Саве а нарочито издања из 1914 године, које је рађено на основу Мокрањчевог оригиналног рукописа, примљеног од Св. Архијерејског Сабора, — ово Мокрањчево дело, опет литографисано, за ученике Богословије Св. Саве. Овом сам приликом средио материјал сообразно црквеној години, и додао Стихиру српским светитељима, коју ми је певао г. Михаило Поповић, прота, претседник Духовног суда у Београду.

Отварањем Нотографског одељења Државне штампарије у Београду 1925 године пружала се могућност да се у самој нашој Отаџбини штампају, на модеран начин, музичка дела. На тај начин постављало се на дневни ред и питање издавања Српског православног црквеног певања како га је забележио Стеван Ст. Мокрањац.

У сагласности са тадањим управником Државне штампарије, пок. Властом Будимовићем, упућен је од стране Управе Државне штампарије, под Бр. 8439 од 20 маја 1926 године, акт Светом архијерејском сабору Српске православне цркве у Сремске Карловце, у коме је Управа молила да Св. Архијерејски Сабор дâ благослов и дозволу да Државна штампарија, под мојом редакцијом, изда целокупно Опште појање (т. з. Страно пјеније), које је у ноте ставио Стеван Ст. Мокрањац, те да се и на тај начин одужи Српској

православној цркви, задовољи потреба толиких свештеничких генерација, омладине, музичких кругова, као и саме цркве.

Својом одлуком од 22/V (4/VI) 1926 год. Син. Бр. 1904, Свети архијерејски синод Српске православне цркве усвојио је молбу Државне штампарије и дао свој благослов за штампање дела, а Министарство просвете, својом одлуком П.Бр 45462, од 26 децембра 1934 године, одобрило је да се нотно црквено певање штампа у Државној штампарији као њено издање у 4500 примерака.

Штампање дела започело је, дакле, још 1926 године, али је за дуже време рад на њему био престао, јер је Државна штампарија остала без стручног лица у Нотографском одељењу. Повратком стручњака у Државну штампарију, рад на штампању црквеног певања продужен је тек пре две године тако, да се због тога I књига другога дела Православног српског народног црквеног певања, т. з. ОПШТЕ ПОЈАЊЕ, Стевана Ст. Мокрањца тек сад објављује. Из овога се види да су у току рада на штампању овога дела искрсавале извесне тешкоће техничке природе које су, донекле, утицале и на техничку опрему дела. Па и поред свега тога делу се, уверен сам, не може спорити права вредност коју оно има, и мора се одати пуно признање свима онима који су на њему радили, на првом месту бившем управнику покојном Власти Будимовићу, као и садашњем управнику г. Момчилу Милошевићу, који је и овога пута, као и приликом издавања Маринковићеве „Божанствене литургије" и његовог „Помена", видно показао да му је нарочито стало до што боље техничке опреме дела.

* * *

Приступајући спремању за штампу II дела Православног српског народног црквеног појања — Општег певања од Стевана Ст. Мокрањца, редактор се руководио следећим мотивима: Осећањем синовље захвалности према своме професору и учитељу, и неодложном потребом да дело Стевана Ст. Мокрањца употпуни на тај начин, што ће забележити оне црквене песме које Мокрањац није стигао да забележи и стави на ноте, и на тај начин спречи наше црквено певање од даљег мењања и уношења у наше црквено певање индивидуалних музичких елемената појединих певача. А да је индивидуално певање мењало, често пута, из основе утврђене црквене мелодије, то ће се најбоље видети ако се са Мокрањчевим мелодијама упореде истоимене мелодије како су их забележили други црквени мелографи и записивачи. Те су мелодије дате иза Мокрањчевих мелодија и резане су СИТНИЈЕ од Мокрањчевих.

Да оствари овај други задатак, редактор је узимао као модел мелодије појединих гласова од Мокрањца већ забележене и, водећи рачуна о смислу текста, он је граматичке реченице стављао под одговарајуће мелодиске фразе дотичних гласова. Према томе, модел Мокрањчев остао је непромењен, а познато је, из предговора Осмогласника[1]), да је Мокрањац бележио српско православно црквено певање од старих и најбољих певача у времену од 1890—1910. И ако ће, можда, број ових од редактора забележених црквених мелодија бити, често, већи, редактор их не присваја себи и прилаже их да употпуни животно дело Стевана Ст. Мокрањца у обиму у коме га је он и хтео дати да га смрт није ургабила. При крају предговора редактор ће навести песме од њега забележене ради историјске објективности.

Даље, и оно што редактор жели нарочито да подвуче, редактор је целокупан материјал ОПШТЕГА ПОЈАЊА Стевана Ст. Мокрањца распоредио на други начин.

С обзиром на велики материјал Општега певања који је Мокрањац забележио, редактор је за прву књигу другога дела Православног српског народног црквеног певања узео песме из Часловца, Псалтира и Служебника, на име песме на: Вечерњи, Великом повечерју, Малом повечерју, Полуноћници воскресној, Јутрењи, Часовима, Литургијама, додајући им Егзапостиларе, Тропаре, Кондаке, Прокимне и Причастне свакодневне и опште. На тај начин редактор сматра да ће I књига Општега појања удовољити већ и сада свакодневној потреби, остављајући да остали материјал распореди сообразно црквеним потребама и празницима.

Ради паралеле и да покаже, као што је већ напоменуто, да је индивидуално певање утицало, често пута, и на промену тонског рода, редактор је у ово издање унео црквене мелодије како су их забележили и дали:

Корнелије Станковић[2]) (страна: 30, 87, 89, 91, 93, 95, 97, 99, 101, 174, 263, 388—392), Гаврило Бољарић и Никола Тајшановић[3]) (стр.: 3—4, 177—179, 186, 195, 285—288, 300—302,

---

[1]) Осмогласник, прво издање од 1908, а друго од 1922 (Геца Кон, Београд).

[2]) Корнелије Станковић: Православно црквено појање у Србског народа, Беч 1862—63. Рукописи се налазе у Српској краљевској академији наука у Београду.

[3]) Гаврило Бољарић и Никола Тајшановић: Српско православно пјеније по карловачком старом начину, Сарајево 1887—1891.

344—346, 360—362, 379—382, 393—396, 417—419, 427—428), Тихомир Остојић[1]) (стр.: 175, 269—270, 274—277, 283—284, 295—296, 340—341, 347—348, 356—359, 363—364, 366), Петар Костић и Јефта Петровић[2]) (стр. 179—180, 291—292, 296—300, 420—422), Јован Козобарић[3]) (стр. 230—233, 267—269, 278—279, 289—290, 337—338, 342—343, 352—355, 397—401, 429—430), непознати[4]) (стр. 181 182, 271—273, 280—282, 292—294, 339—340, 367), Јоцо Пајкановић, богослов II године[5]) (стр. 183—184, 365), Манаси попъ Теодоровъ[6]) (стр. 194—195), Димитрије Стојачић (стр. 335) и Лазар Терзин (стр. 227—230, 349—352).

Овом приликом редактор напомиње да је имао у рукама и црквене мелодије како су их забележили г. г. Бранко Цвејић, свештеник, Лаза К. Лера, учитељ и Ненад Барачки, протојереј. На тај начин редактор даје и имена скоро свих лица која су бележила српско православно црквено појање.

Колико је било индивидуалнога у стварању наших црквених мелодија може најбоље да послужи ХВАЛИТЕ на стр. 351. Г. Терзин ми је објаснио постанак овога Хвалите. Наставник, који им је у Сомбору предавао црквено певање, дошао је једнога дана на час и почео их је учити новоме Хвалите, датом овде на 351 страни. Када су ученици мелодију научили, он их је запитао да ли им се мелодија допада, а када је добио потврдан одговор, онда је он почео да им пева, само нешто живље, т. з. Калуђерску песму,

---

[1]) Тихомир Остојић: Старо карловачко пјеније у српској источној православној цркви, као што пјају ученици српске велике гимназије у Новом Саду, 1887 и 1896 Н. Сад.

[2]) Црквено велико пјеније, у ноте за један глас саставили Петар Костић и Јефта Петровић IV год. богослови. У Карловци 1899.

[3]) Велико црквено карловачко пѣніе у ноте ставио Јован Козобарић, свршени богослов, издао Јован Јовановић, богослов. Карловци, 1893.

[4]) Православно срп. црквено појање као што пјају приправници уч. школе у Сомбору. Издала приправничка омладина за своју потребу. 1895.

[5]) Опће појање на вечерњи, јутрењи и литургији. Први дио. Рељево 1906.

[6]) Божественная Литоургія иже во святихъ отца нашегω Іωанна Златоустагω, составленная по Восточномъ напѣвѣ святыя прав. церкве. Самоковъ. 1896.

дату на стр. 352, и ученици су тада јасно видели како је само промена темпа дала овој песми један други, црквенскији карактер. То није једини случај који говори да су народне мелодије световнога карактера постајале црквене и обрнуто. Ја сам објавио 1929 год. у књизи МУЗИЧКО ДЕЛО НАШЕГА СЕЛА[1]) песму Три путника путем путоваху (стр. 19), која се пева на наш I црквени глас, као Гóсподи воззвáхъ, а 1934 забележио сам у Пријепољу исту песму али само певану на IV црквени глас.

Код ових мелодија, датих по другим мелографима, запазиће се, често, веће мелизматичко шарање које је Мокрањац, према певању певача, свео на основни мелодиски скелет, дајући, на тај начин, мелодијама озбиљнији, свечанији и црквенскији карактер, док бујне мелизме приближују црквено певање више световном и оријенталном певању.

Овом приликом редактор жели да скрене пажњу на следећу чињеницу. Поред тога што је сасвим јасно да Православно српско народно црквено појање води своје порекло од црквеног певања источних хришћана, тј. Грка, Сираца[2]), Јермена и других источних народа, чије су мелодије ушле, такође, и у наше црквено појање, чињенице говоре да су многи мелодиски елементи заједнички и између нашег и грегоријанског хорала, односно амвросијанског певања, које је, такође, дошло са истока. Ако узмемо напев западне цркве Те Deum laudamus од Св. Амвросија и упоредимо га са нашом мелодијом VI црквеног гласа истоименог текста, т.ј. Тебé Бога хвáлимъ, видећемо да је у основи истоименога текста једна и иста мелодија. Четири мелодиске фразе постоје и у амвросијанском као и у напеву нашем, с том само разликом што док се наша I, II и IV мелодиска фраза сврша на истом ступњу (I-на V, II-на III, IV-на III, ако би узели да је мелодија у амвросијанском II црквеном-фригијском гласу: є—é), дотле се III мелодиска фраза амвросијанског напева сврша на IV, а наша на III. Према томе и Блажéнъ мýжъ (стр. 1—2) VI гласа има исту основу као и Тебѐ Бога хвáлимъ, односно Те Deum laudamus. Разуме се, српски напев је нешто китњастији, нарочито у II мелодиској фрази. Пример Блажéнъ мýжъ на страни 3—4 показује промену мелодије гласа VI

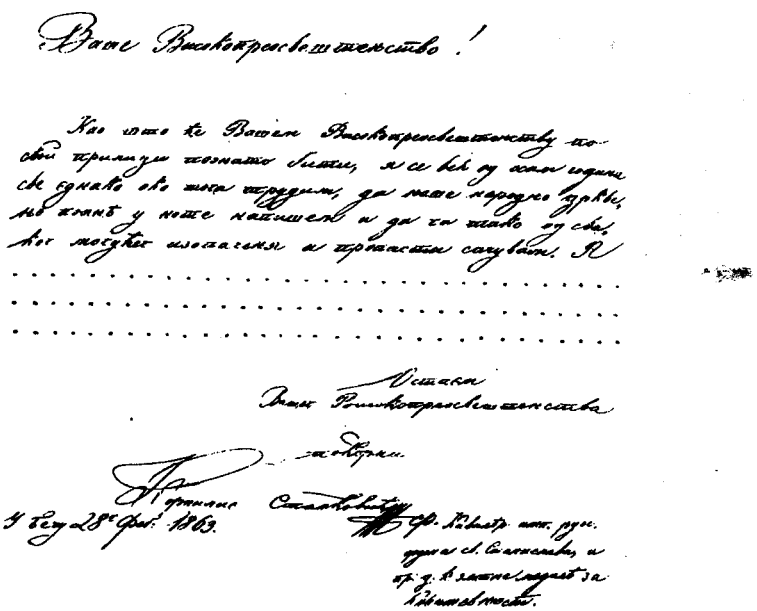
---

[1]) Изашло прво као чланак у НАШЕ СЕЛО, издање Савремене Општине, уредник Dr. Милослав Стојадиновић.

[2]) Крстовданска Катавасија Крестъ начертáвъ Мωϋсéй српског црквеног певања је, у основи, сирска песма из V—VI века (по Jeannin-y) Galé: tūbānā. Pawlos.

са стране 1—2 која, у овоме случају, добија више дурски карактер. То је исти случај и са Славословијем VI гласа[1]) које се, такође, пева на два начина. Разуме се да се у случају амвросијанске химне и нашега напева 'поставља и питање тоналитета, и Мокрањац не узима као основни тон скале ове мелодије терцу испод почетнога тона мелодије (т.j. не f испод as, или d испод f) него as или f, после којих тонова иде се за малу терцу наниже у f (у скали која почиње са as) или у d (у скали која почиње са f), док би у амвросијанском певању d (VI ступањ у F) или f (VI ступањ у As) били основни тонови скале. На тај начин поставља се интересантно питање тоналитета у нашој црквеној музици. У ову област иду и песме На велѝцѣмь повечéрїи (стр. 36—44).

Редактор нарочито скреће пажњу на примере узете од Корнелија Станковића, који се, како сâм у ниже наведеном писму каже, „већ од осам година све једнако трудио да наше народно црквено појање у ноте напише и од сваког могућег изопачења и пропасти сачува.“ Тај део Корнелијевог писма гласи:

Није могуће да Корнелије Станковић, који је први почео да бележи наше народне црквене и световне мелодије, није могао и умео да забележи ТАЧНО МЕЛОДИЈЕ црквених песама. Али је чињеница да су извесне мелодије[2]) од Корнелија другојаче забе-

[1]) Осмогласник, Београд 1922, страна 209—212.

[2]) Види стране: 30; Егзапостиларе од стр. 87—102; 174, 388—390.

лежене, т. ј. у молском тонском роду, и да се оне већ код Бољарића-Тајшановића (1887—1891), па и доцније, јављају у дурском облику, кроз који, каткада, ипак провејава њихово молско порекло. Иако би се Корнелију и могло замерити штошта у вези са хармонским конбинацијама, не може да му се оспорава способност да мелодију тачно забележи. А да је, често, разлика врло велика између Корнелијевих и Мокрањчевих мелодија најбоље може да послужи као пример Велико Свѣте тихій (стр. 30—34). У мелодији, како ју је забележио Мокрањац, истиче се шира линија и модулација у даље тонске родове (од вєзѕмѣ́ртнагѡ..., као и доцније), што потсећа на ориентални утицај, док је мелодија Корнелијева остала у једном тонском роду (у f). Ето, дакле, на примеру доказа како се наше народно црквено певање, за врло кратко време, мењало, и већ је време да се данас томе учини крај. Из горњег Корнелијевог писма види се, такође, да је и он још 1863 године хитао да забележи наше црквено певање и сачува га од сваког могућег изопачења и пропасти. А данас је 1935 година!

Редактор, такође, скреће пажњу на песме које су, због својих модулација, интересантне и одају ориентално порекло. То су: Ны́нѣ сі́лы нєбе́сныя (стр. 413—422), Ѥкѳсі́те (стр. 424—430), На Гѳ̈на́йстѣй горѣ (стр. 315—322), Хвалите (стр. 356—359), Досто́йно, гла́съ ѥ̈ (стр. 242—243). Уопште, у томе су погледу интересантне ХЕРУВИМСКЕ ПЕСМЕ, ДОСТОЈНА и ПРИЧАСТНИ, чији је мелодиски облик, у највише случајева, врло велики (УНДЕЦИМА—Причастен: Ча́шѹ спасенїѧ, стр. 447—448; На Гѳ̈на́йстѣй горѣ, стр. 315—322; Скажи́ ми, Го́споди, стр. 322 и Господи, кто́ ѡбита́етъ, стр. 323—324; Хвали́те, гла́съ ӓ стр. 310—314; Хвали́те, гласъ ӟ; МАЛА НОНА: Хвали́те, гла́съ ӥ, стр. 303—305; Достойно, гла́съ ѥ̈, стр 251—254; ДЕЦИМА: Досто́йно, гла́съ д̈, стр. 249—251; Досто́йно, гла́съ ѓ̈, стр. 245—247; Херѳвимска песма, гла́съ ӓ, стр. 205—208; ДУОДЕЦИМА: Досто́йно Мушицкога, стр. 265—267; УМАЊЕНА ОКТАВА: Досто́йно, гла́съ ѥ̈, стр. 242—243; ОКТАВА: Недељна херувика, стр. 197—200; МАЛА СЕКСТА: Досто́йно, гла́съ ѕ̈, стр. 255—257, и др.).

Када се пажљивије загледају песме ВЕЛИКОГА ПЈЕНИЈА, т. ј. Херувимске песме, Достојна и Причастни, запазиће се како се, често, мелодиски мотиви једнога гласа налазе у другоме гласу. Тако на пример, Недељна херувика (стр. 197—201) има елементе VIII гласа, као Да молчитъ (стр. 374), док су херувимске песме: мала, подобна празничној (стр. 211—215), и херувика по певању свештеника Јове (стр. 218) варианте празничне херувимске песме (стр. 201). Херу-

вика на стр. 227 има елементе Недељне (стр. 197) и Празничне (201), а Сентандрејска (стр. 228) — празничне. Херувика II гласа (на стр. 229—230) јединствен је пример, јер на Херувику истога гласа нисам нигде наишао. Такође је и Карловачка херувика (стр. 230—233) своје врсте и бледа је реминисценца т. з. Корнелијеве херувике (213). Херувике гласа III и VIII (стр. 220—226) редактор је сам забележио, уз потребно објашњење дато на стр. 220.

Хвалите на 307 страни Мокрањац је означио као Хвалите VI гласа, док сви остали означавају исто Хвалите под VIII гласом. Како је мелодија овога Хвалите иста као и Да молчитъ, које је означено са VIII гласом, то је редактор учинио измену, и код Мокрањчевог Хвалите (стр. 307) ставио Гла́с й. Али како се, осим овога Хвалите, означеног од Мокрањца као VI глас, не налази ниједан други причастен VI гласа, осим Εκθεσιτε (стр. 424—430), док сви причасни VIII гласа имају мелодију као што је Хвалите на страни 303, то се, ипак, поставља проблем: Коме гласу, VI или VIII, припада мелодија Хвалите са стране 307? Од интереса је напоменути: Да причастен Хвалите, на стр. 307—309, има на „тѣ Го́спода съ небе́съ". (стр. 308, други и трећи ред) исту мелодиску фразу као и Хвалите, глас VII, на „...Го́спода съ небе́съ", што све може да иде у прилог мишљењу: да су се неумске књиге код нас мало употребљавале и да се црквено певање учило више по слуху, а по слуху даље и предавало, услед чега је и наступило мешање гласова и уношење појединих мелодиских фраза једнога гласа у друге гласове, који нису у аутентичном и плагалном односу један према другоме.

Напомињемо да је код нас нађено врло мало неумских рукописа, и да се они, у колико их још има, морају налазити у Хиландару. Позната је стихира V гласа са Хагиополитанским неумама, из Хиландара, коју је објавио Архимандрит Нићифор Дучић, у V књизи својих књижевних радова, године 1895. У Народној библиотеци у Београду, под бр. 93, налази се један неумски рукопис, већим делом на грчком а мањим на српском језику, који је припадао владици скопском кир Атанасију. Рукопис — псалтићија носи датум 1710 године, и из записа на стр. 136 види се да је године 1735 дошао у Скопље духовник Исаија Светогорац, који се потпуно разумевао у псалтићији, т. ј. певању по неумама, и тада су у Скопљу дознали да се ова псалтићија одавно налази у Скопској катедрали и нико се није нашао, осим Исаије, ко би могао разумети у њој исписано слатко певање. Запис на стр. 273 говори да је ова псалтићија припадала и српском патријарху Калинику. Али оно због чега је овај неумски рукопис за нас од важности то је да се на стр. 287

налази Херувимска песма: „Нињa сили небесние с нами, невидимо служет," изнад којих речи лепим црвеним словима стоји написано да је та песма „твореније доместика кир Стефана Србина," што би, до сада, био и најранији податак о једном Србину композитору. Истиче се потреба да се ова мелодија дешифрује и упореди са нашом данашњом истоименом мелодијом да би се утврдило: да ли наша данашња мелодија ове песме има везе са овом композицијом Стефана Србина, или је дошла из другог извора. Познато је, даље, да се у српским рукописима из XIV—XV века (ресавска школа), где су дати преводи Св. Писма, налазе између, испод и изнад слова и знаци за читање и певање. Год. 1934 ја сам нашао у манастиру Високи Дечани један грчки неумски рукопис из 1749, који је написао „неучени Јован, протоканонарх из Ларисе," и објавио сам га у Бр. 3 Звука, музичког часописа. У циљу да пронађем још који неумски рукопис ја сам обишао велики део нашега Југа и Старе Рашке, али нисам нигде више нашао на неумске рукописе.

Рукопис из Народне библиотеке бр. 93 писан је Кукузељским неумским знацима, и садржи Кукузељско певање, што се јасно види из две табеле, на полеђини 5 и на 6 страни, са по пет концентричних кругова, који садрже систем осам тонских лествица тада у употреби, на име; дорску и њену плагалну хиподорску. (d-d^1; G-g), фригијску и плагалну хипофригијску (e-ê; A-a), лидијску и њену плагалну хиполидијску (f-f^1; H-h), и миксолидијску и њену плагалну хипомиксолидијску (g-g^1; c-c^1). У средини, иза петог концетричног круга стоји, на грчком, ЈОВАНОВО ПЕВАЊЕ, а у четири круга, који се налазе на ивицама изван ових концетричних кругова, и који означавају горе именоване скале, са њиховим знацима, стоји, у средини свакога од њих, по један од слогова: Ку-ку-зе-ли, што јасно говори чије је ово певање. На стр. 7 већ почињу неумски знаци Кукузељског система, као и концетрични кругови.

Недостатак неумских рукописа у нашим странама и објашњава чињеницу: да се наше народно црквено појање много индивидуализирало, а што је и учинило да оно на себи носи, поред видних утицаја црквенога певања источне православне цркве, и наше националне музичке карактеристике и одлике, између којих је једна од најглавнијих: лепа и широка мелодиска линија, која се нарочито запажа и у овоме издању код Херувимских песама, Достојна и Причастна.

У ово дело уношене су, под примедбама, све могуће варианте појединих мелодија, а задржаване су, као главне, оне најтипичније.

Уношење извесних мелодија и по бележењу других мелографа даће јаснију слику мелодиског развоја нашег црквеног певања, а исто тако указаће и у коме правцу наше црквено певање не сме да се креће. Да се стане на пут томе вечитом новачењу у певању, које је одређено за црквену употребу, као и да се постигне једнообразност у црквеном певању, била је и жеља Стевана Ст. Мокрањца. И редактор је увек пред очима и имао овај циљ када је, по од Мокрањца утврђеним мелодиским фразама појединих гласова, бележио оне црквене песме које Мокрањац није за свога живота стигао да забележи. А те су песме следеће.

Песме број 9, 10, 11 и 12 на страни 7, као и песме под истим бројевима на странама 9, 13, 16 — 17, 19 — 20, 23, 26, 29.

Песма; Хвали́те ѓго̀ въ тимпа́нѣ. . на стр. 110, 112, 113, 115, 117, 119, 121, 122.

Песме: Тропари: Гла́съ а̄, стр. 486, 494
Гла́съ в̄, стр. 441,
Гла́съ г̄, стр. 469, 488

Кондаци: Гла́съ в̄, стр. 442, 472, 475, 476, 477, 479, 484, 485, 488, 489, 492, 493
Гла́съ г̄, 450, 482
Гла́съ д̄, стр. 468, 469, 470, 481, 468, 490
Гла́съ ӣ, стр. 473, 495

Прокимени: Гла́съ г̄, стр. 467
Гла́съ д̄, стр. 468, 479
Гла́съ з̄, стр. 472, 477, 481
Гла́съ ӣ, стр. 458

На стр. 40 недостајало је код Мокрањца почињући од 3 — 10 реда закључно.

На страни 173 дата је мелодија са југа, а на страни 187 — 188 додато је Ѣхо́дное оних гласова које Мокрањац није забележио. Стихиру српским светитељима (стр. 331 — 334) редактор је забележио по певању протојереја г. Михаила Поповића.

Јектенија и песме на стр. 409, 412, 423 редактор је сложио по V гласу.

Мелодије у овоме издању задржане су, највећим делом, у F или f, а извесне су дате, како их је и Мокрањац забележио

у B, g, G, As. Мелодије осталих мелографа, које су у ово дело унете ради компарације, дате су у оригиналним тонским родовима, уз одговарајуће напомене код дотичних песама.

Предајући јавности I књигу другога дела ПРАВОСЛАВНОГ СРПСКОГ НАРОДНОГ ЦРКВЕНОГ ПОЈАЊА од Стевана Ст. Мокрањца, редактор изражава своју радост да Мокрањац није ово своје дело, како каже у своме горе поменутом писму, са болом и тугом предао пламу огњеном. Иако је оригинални Мокрањчев рукопис доживео 1915 године своју трагедију и изчезао у ратном вихору, ипак, његово дело ево данас васкрсава, као што је из пепела васкрсла и наша Домовина, и оно се, једним само делом, пружа нашој јавности и даје на употребу српској православној цркви. Нека би оно постигло онај задатак који су пред очима имали Корнелије Станковић и Стеван Ст. Мокрањац када су приступили сакупљању и бележењу наших народних црквених и световних мелодија, а на име: да сачува од пропасти и измена наше народно црквено појање, и оно ће испунити свој задатак. Са том жељом и намером редактор га и пушта у свет.

1 децембра 1935 године
у Београду

КОСТА П. МАНОЈЛОВИЋ
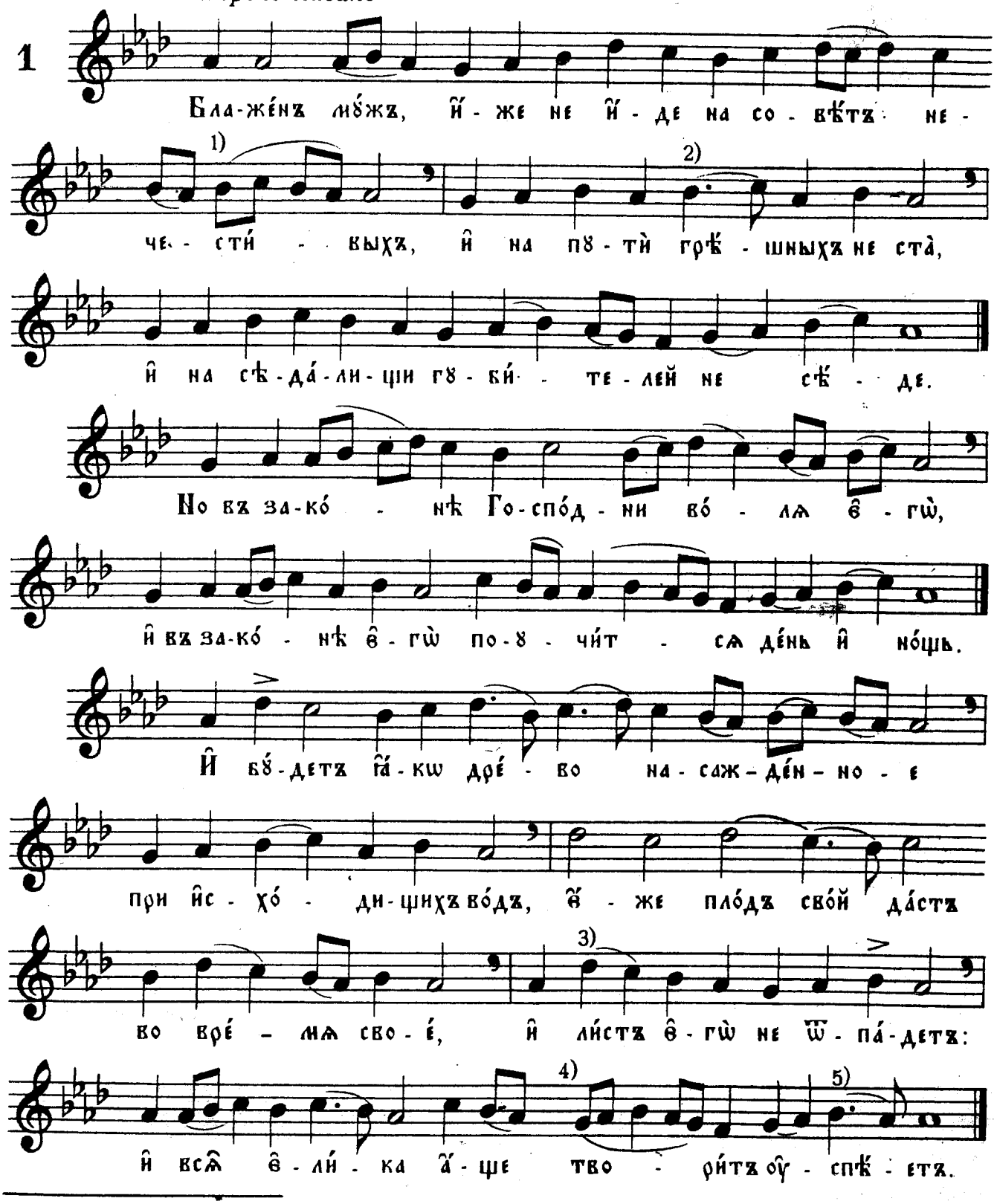
ПРАВОСЛАВНО
СРПСКО НАРОДНО
ЦРКВЕНО ПОЈАЊЕ

ОПШТЕ ПОЈАЊЕ
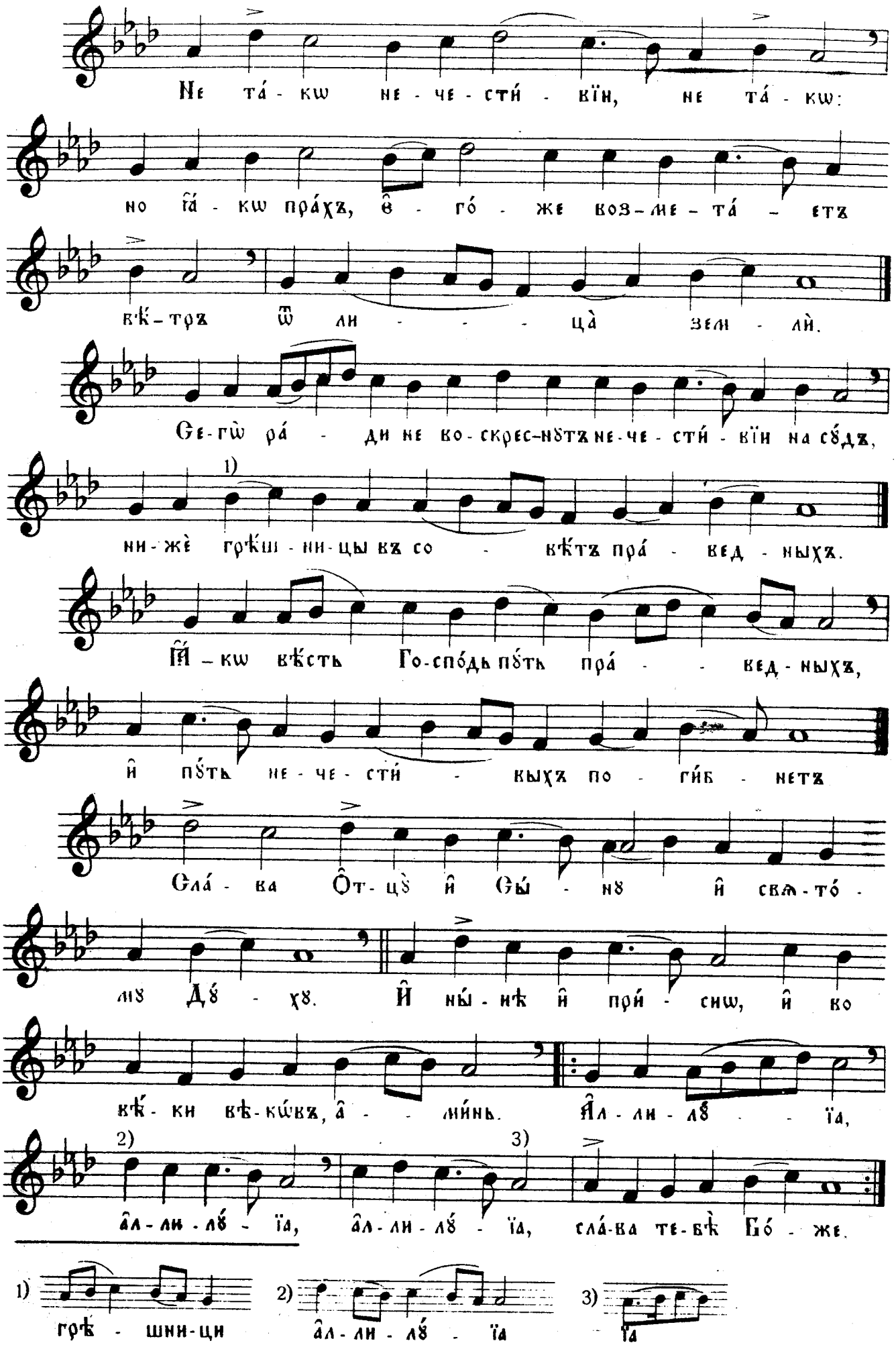
На вечéрни

Ѱалóмъ а́, глáсъ ѕ́

Умерено лагано

1) стй-выхъ 2) грѣ́шныхъ 3) и́ ли́стъ 4) тво 5) спѣ́
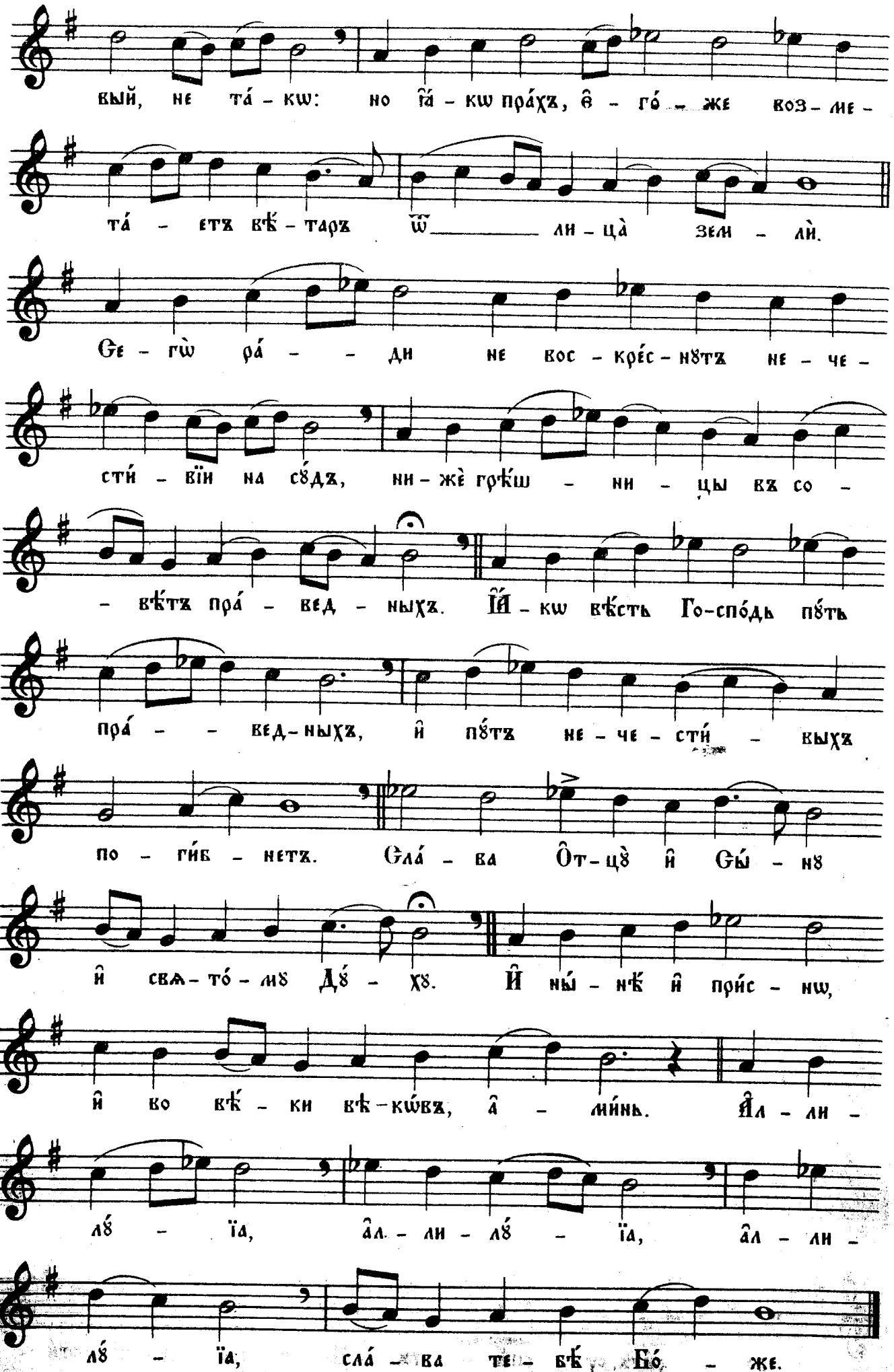

Не та́-кѡ не-че-сти́-вїи, не та́-кѡ:
но ѓа́-кѡ пра́хъ, е-го́-же воз-ме-та́-етъ
вѣ́-тръ ѿ ли-ца̀ зем-лѝ.
Се-гѡ̀ ра́-ди не во-скрес-нѹтъ не-че-сти́-вїи на сѣ́дъ,
ни-жѐ грѣ́ш-ни-цы въ со-вѣ́тъ пра́-вед-ныхъ.
Ѓа́-кѡ вѣ́сть Го-спо́дь пѹ́ть пра́-вед-ныхъ,
и̂ пѹ́ть не-че-сти́-выхъ по-ги́б-нетъ
Сла́-ва О̂т-цѹ̀ и̂ Сы́-нѹ и̂ свт̃о́-
мѹ Дх̃ѹ́. И̂ ны́-нѣ и̂ при́-сно, и̂ во
вѣ́-ки вѣ́-кѡ́въ, а̂-ми́нь. А̂л-ли-лѹ́-їа,
а̂л-ли-лѹ́-їа, а̂л-ли-лѹ́-їа, сла́-ва те-бѣ́ Бо́-же.
1) грѣ́-шни-ци
2) а̂л-ли-лѹ́-їа
3) їа

У рукописима Корнелија Станковића, који се чувају у Академији Наука у Београду, ова је песма у истом тонском роду и са малим оступањима у мелодији.

Како је, у релативно кратком времену, мелодија изменила свој пол, то доносимо варијанту узету из „Српско православно пјеније" по Гаврилу Бољарићу и Николи Тајановићу. (*Књига II. свеска девета, 1891*)
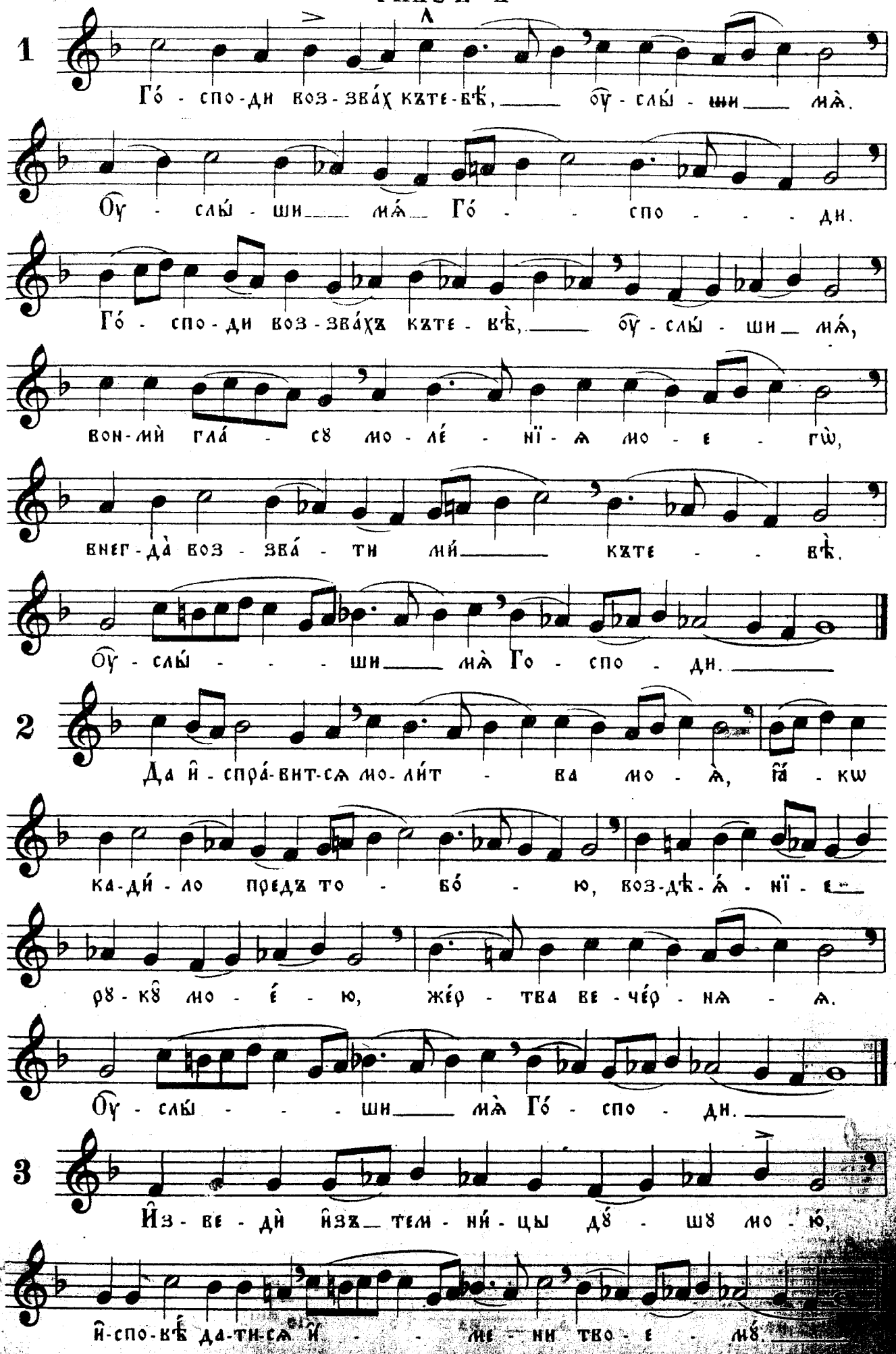
2 *Andante moderato*

Бла-жéнъ мꙋ́жъ, и́же не и́де на со-
вѣ́тъ не-че-сти́-выхъ, и на пꙋ́ти грѣ́ш-ныхъ не
ста́, и на сѣ́-да́-ли-щи гꙋ́-би́-те-лей не
сѣ́-де. Но въ за-ко́-нѣ́ го-спо́д-ни во́-
ли́ е́-гѡ̀, и въ за-ко́-нѣ́ е́-гѡ̀ по-ꙋ́-чит-
-ся де́нь и но́щь. И бꙋ́-детъ я́-ко дре́-во на-саж-
де́н-но-е при и́с-хо́-ди-щихъ во́дъ, и́же плодъ свои́
да́стъ во вре́-мя сво-е́, и ли́стъ е́-гѡ̀ не
и́-спа́-детъ: и всѧ́ е́-ли́-ка а́́-ще
тво-ря́тъ, ꙋ́спѣ́-етъ. Не та́-ко не-че-сти́-

вый, не та́ - кѡ: но ѩ́ - кѡ пра́хъ, є̂ - го́ - же воз - ме -
та́ - етъ вѣ́ - тръ ѿ_____ ли - ца̀ зем - лѝ.
Се - гѡ̀ ра́ - - ди не вос - кре́с - нѹтъ не - че -
сти́ - вїи на сѹ́дъ, ни - жѐ грѣ́ш - ни - цы въ со -
- вѣ́тъ пра́ - вед - ныхъ. Ѩ́ - кѡ вѣ́сть Го-спо́дь пѹ́ть
пра́ - - вед-ныхъ, и̂ пѹ́ть не - че - сти́ - выхъ
по - ги́б - нетъ. Сла́ - ва О̂т-цѹ̀ и̂ Сы́ - нѹ
и̂ свѧ-то́-мѹ Дѹ́ - ху. И̂ ны́ - нѣ́ и̂ прі́с - нѡ,
и̂ во вѣ́ - ки вѣ́-кѡ́въ, а̂ - ми́нь. А̂л - ли -
лѹ́ - їа, а̂л - ли - лѹ́ - їа, а̂л - ли -
лѹ́ - їа, сла́ - ва те - бѣ́, Бо́ - же.

Гóсподи воззвáхъ и припѣви

гла́съ а́

I

4 Ме - нѣ̀ ждꙋ́тъ пра́ - вед - ни - цы, до́нь - - -

де - же воз - да́ - си мнѣ́.

5 Ѝзъ глꙋ́ - би - ны́ воз - зва́хъ къ те-бѣ́ Го́ - спо - ди,

Го́ - спо - ди, ꙋ́ - слы́ - ши гла́съ мо́й.

6 Да бꙋ́ - дꙋтъ ꙋ́ - ши тво - и́, вне́м - лю - ще гла́ - съ

мо - ле́ - - - нїꙗ мо - е - гѡ́.

7 А́ - ще без - за - кѡ́ - нїꙗ на - зри́ - ши Го - спо́ - ди,
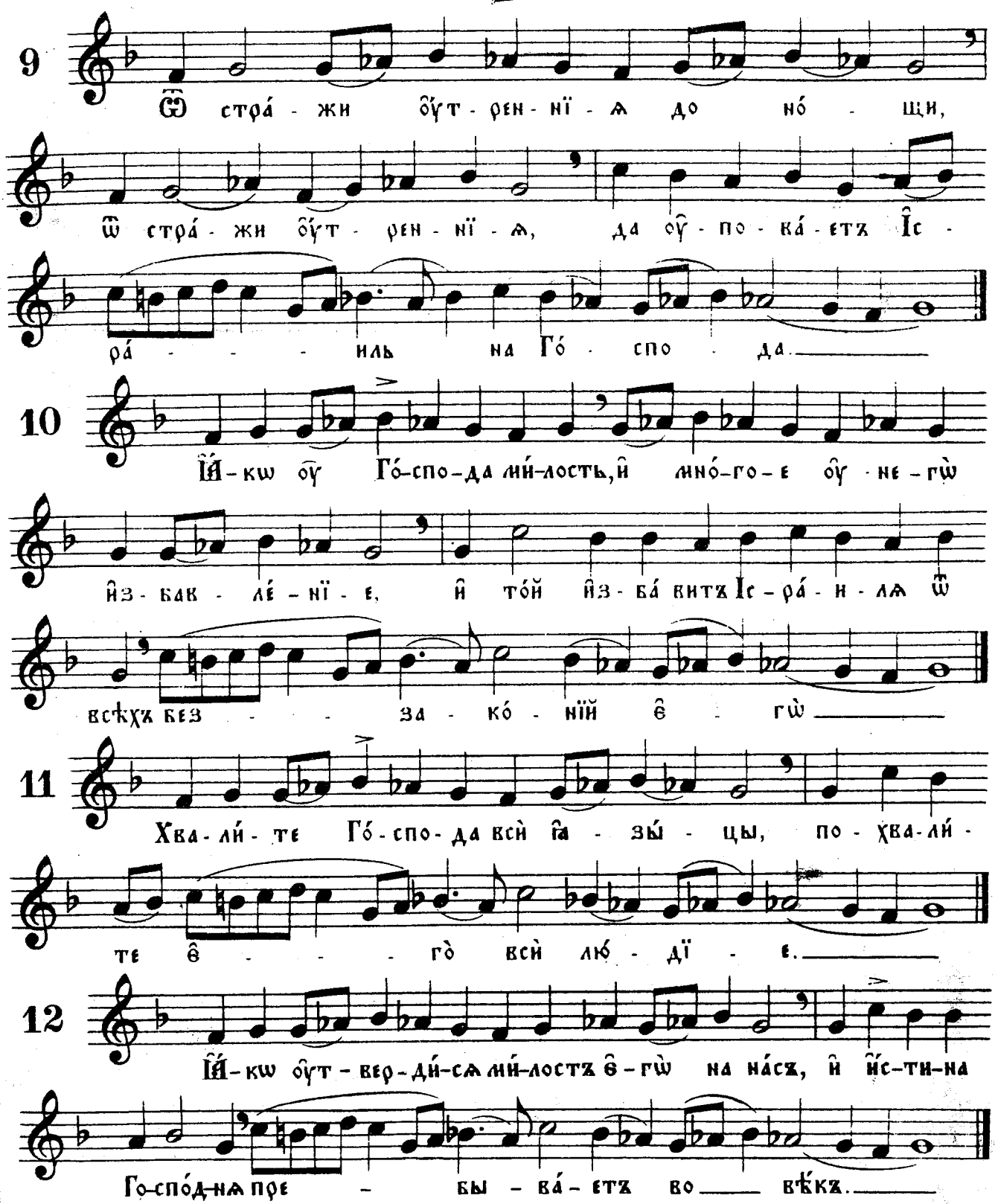
Го́ - спо - ди кто́ по - сто́ - итъ; ꙗ́ - кѡ ꙋ́ те - бѣ̀

ѡ́ - - - чи - ще́ - нїе е́ сть.
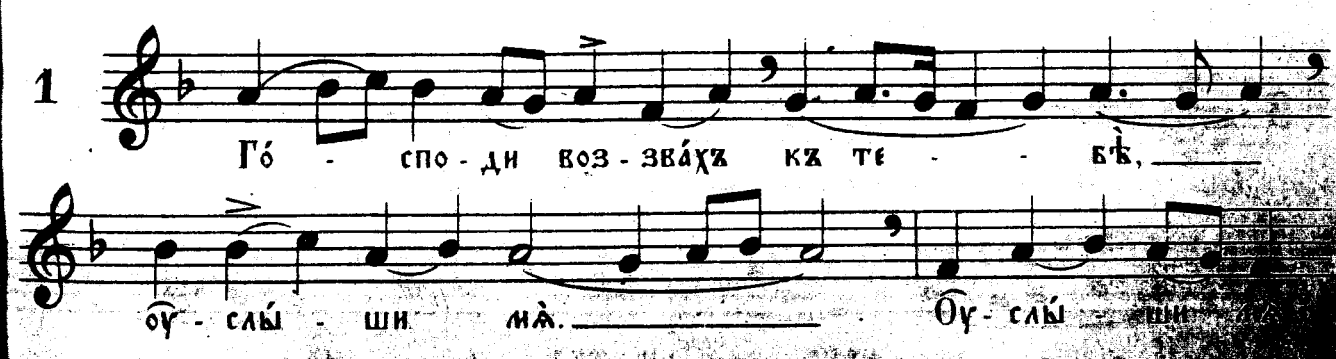
8 Ѝ - ме - не ра́ - ди тво - е - гѡ́ по - тер - пѣ́хъ тя Го́ - спо - ди,
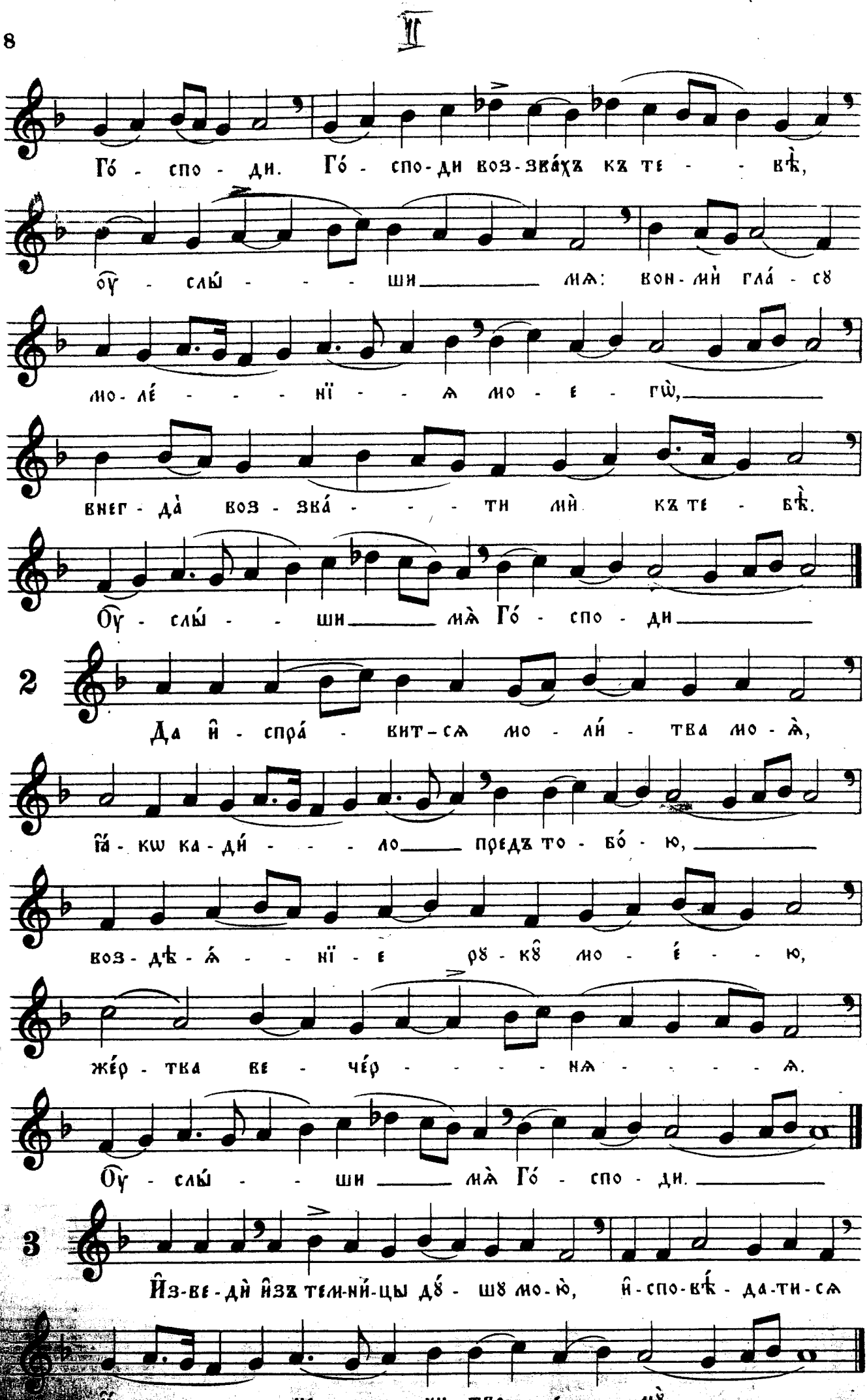
по - тер - пѣ́ дꙋ - ша́ мо - ꙗ̀ въ сло́ - во тво - е́, ꙋ́ - по - ва́ дꙋ - ша́
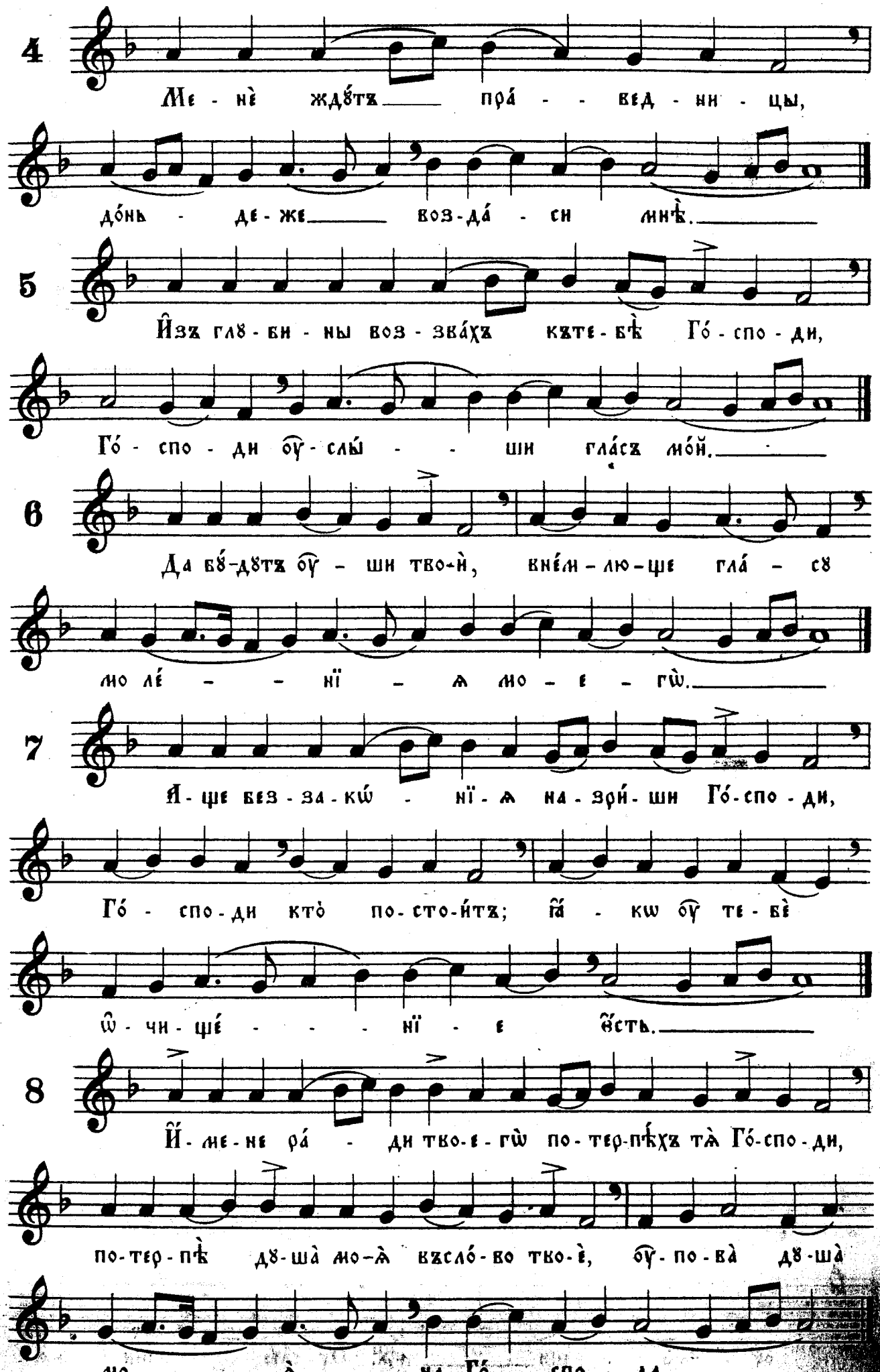
мо - - - ꙗ̀ на Го́ - спо - да.
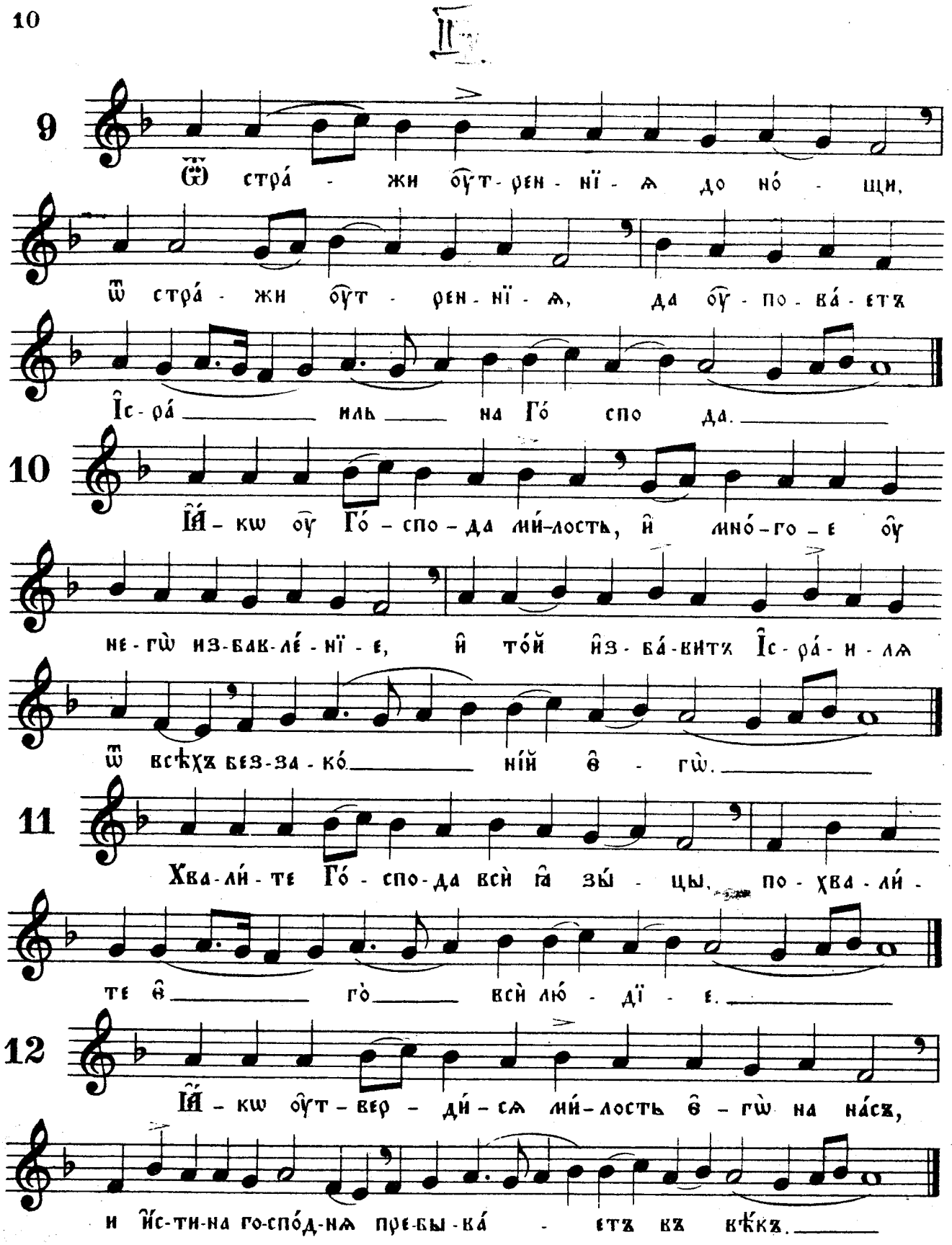

9
Ѿ стра́ - жи ѹ̑т - рен - нїа̀ до но́ - щи,
ѿ стра́ - жи ѹ̑т - рен - нїа̀, да ѹ̑ - по - ка́ - етъ Їс -
ра́ - - - иль на Го́ - спо - да.
10
Їа́ - кш ѹ̑ Го́-спо-да ми́-лость, и̂ мно́-го-е ѹ̑ - не - гѡ̀
и̂з - бав - ле́ - нї - е, и̂ то́й и̂з - ба́ витъ Ис - ра́ - и - лѧ ѿ
всѣхъ без - - за - ко́ - нїй ѐ - гѡ̀
11
Хва - ли́ - те Го́ - спо - да всѝ ѩ - зы́ - цы, по - хва - ли́ -
те ѐ - - - гѡ̀ всѝ лю́ - дїе.
12
Їа́ - кш ѹ̑т - вер - ди́ - сѧ ми́-лостъ ѐ - гѡ̀ на на́съ, и̂ и̑́с-ти-на
Го-спо́д-на пре - бы - ва́ - етъ во вѣ́къ.

ГЛА́СЪ Е́

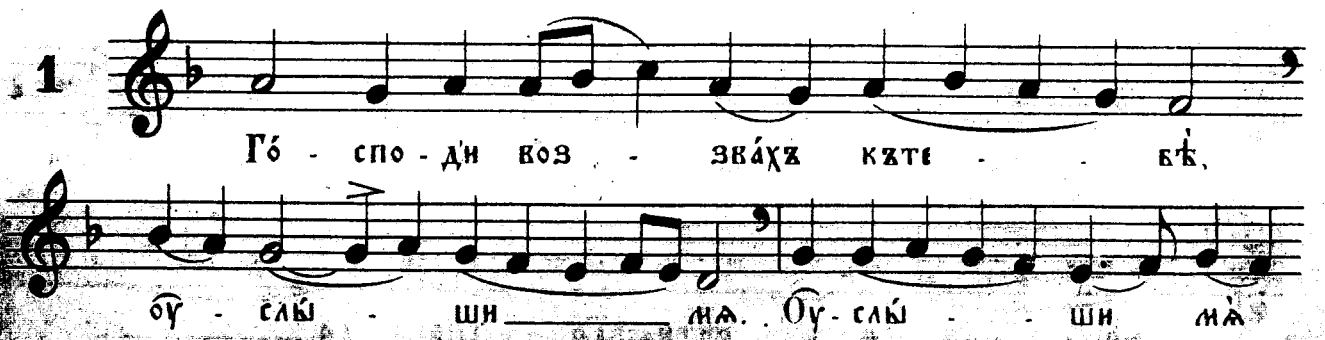

1
Го́ - спо - ди воз - зва́хъ къ те - бѣ́,
ѹ̑ - слы́ - ши мѧ. ѹ̑ - слы́ - ши

Г҃о - спо - ди. Г҃о - спо - ди воз - зва́хъ къ те - - вѣ,
о҆у - слы́ - - - ши мѧ: вон - ми́ гла́ - съ
мо - ле́ - - - нїе - ѧ мо - е - гѡ̀,
внег - да́ воз - зва́ - - - ти мѝ къ те - бѣ.
О҆у - слы́ - - ши мѧ Г҃о - спо - ди
2
Да и́ - спра́ - вит - сѧ мо - ли́ - тва мо - ѧ̀,
ѓа́ - кѡ ка - ди́ - - - ло предъ то - бо́ - ю,
воз - дѣ - а́ - - нїе рꙋ - кꙋ̀ мо - е́ - - ю,
жер - тва ве - че́р - - - - на - - - - ѧ.
О҆у - слы́ - - ши мѧ Г҃о - спо - ди.
3
Из - ве - ди́ изъ тем - ни́ - цы дꙋ́ - шꙋ мо - ю̀, и́ - спо - вѣ - да - ти - сѧ
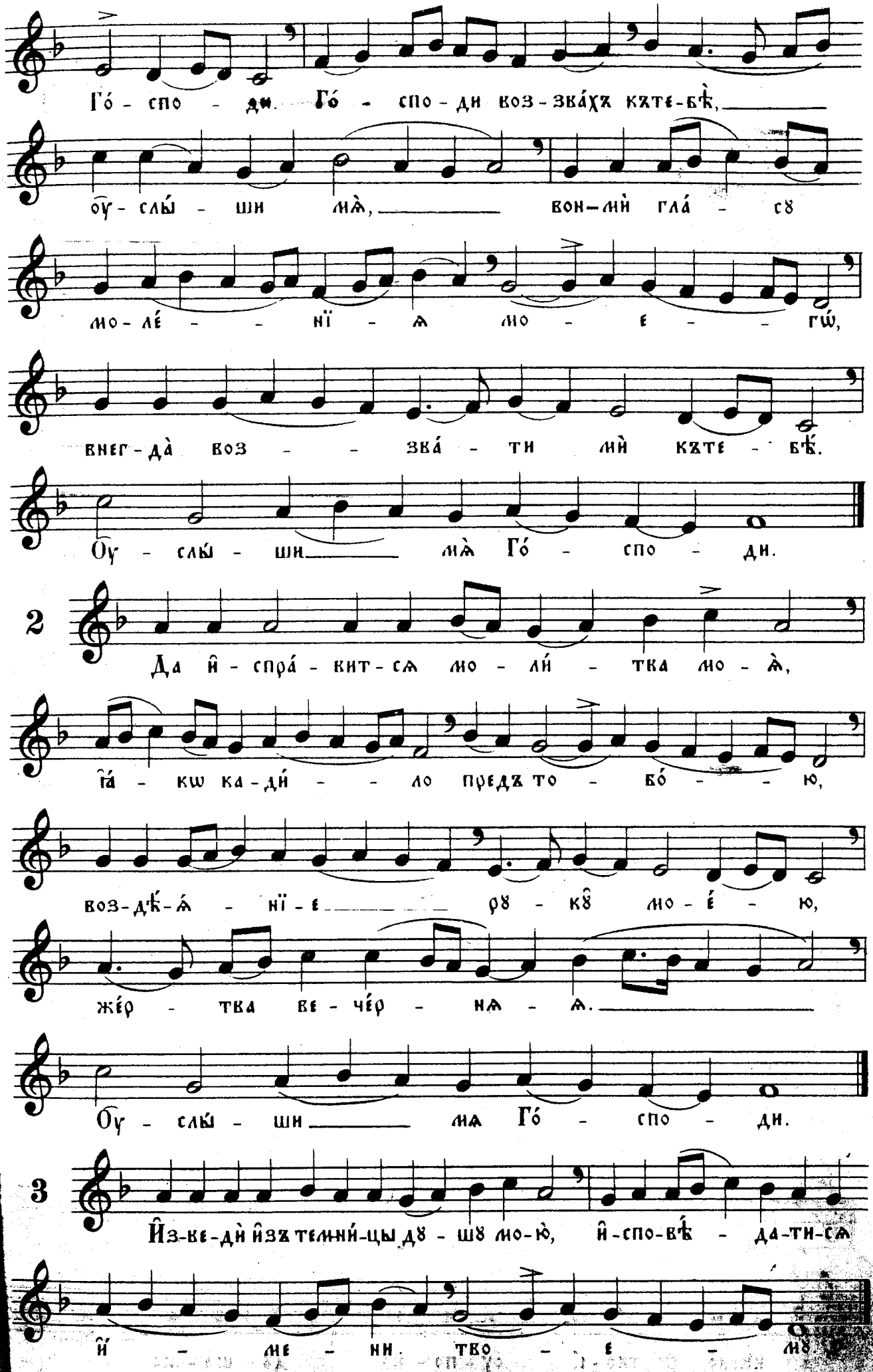

4
Мѣ - нѣ ждѹ́тъ пра́ - - вед - ни - цы,
до́нь - де - же воз - да́ - си мнѣ́.
5
Йзъ глѹ - би - ны воз - зва́хъ къте - бѣ́ Го́ - спо - ди,
Го́ - спо - ди ѹ́ - слы́ - - ши гла́съ мо́й.
6
Да бу́ - дѹтъ ѹ́ - ши тво - и́, вне́м - лю - ще гла́ - съ
мо ле́ - - - нї - ѧ мо - е - гѡ́.
7
А́ - ще без - за - кѡ́ - нї - ѧ на - зри́ - ши Го́ - спо - ди,
Го́ - спо - ди кто́ по - сто - и́тъ; ѓа́ - кѡ ѹ́ те - бѣ́
ѡ́ - чи - ще́ - - - нї - е ѹ́стъ.
8
Йм - не - не ра́ - ди тво - е - гѡ́ по - тер - пѣ́хъ тѧ́ Го́ - спо - ди,
по - тер - пѣ́ дѹ - ша́ мо - ѧ́ въсло́ - во тво - е́, ѹ́ - по - ва́ дѹ - ша́
мо - - - ѧ́ на Го́ - спо - да.
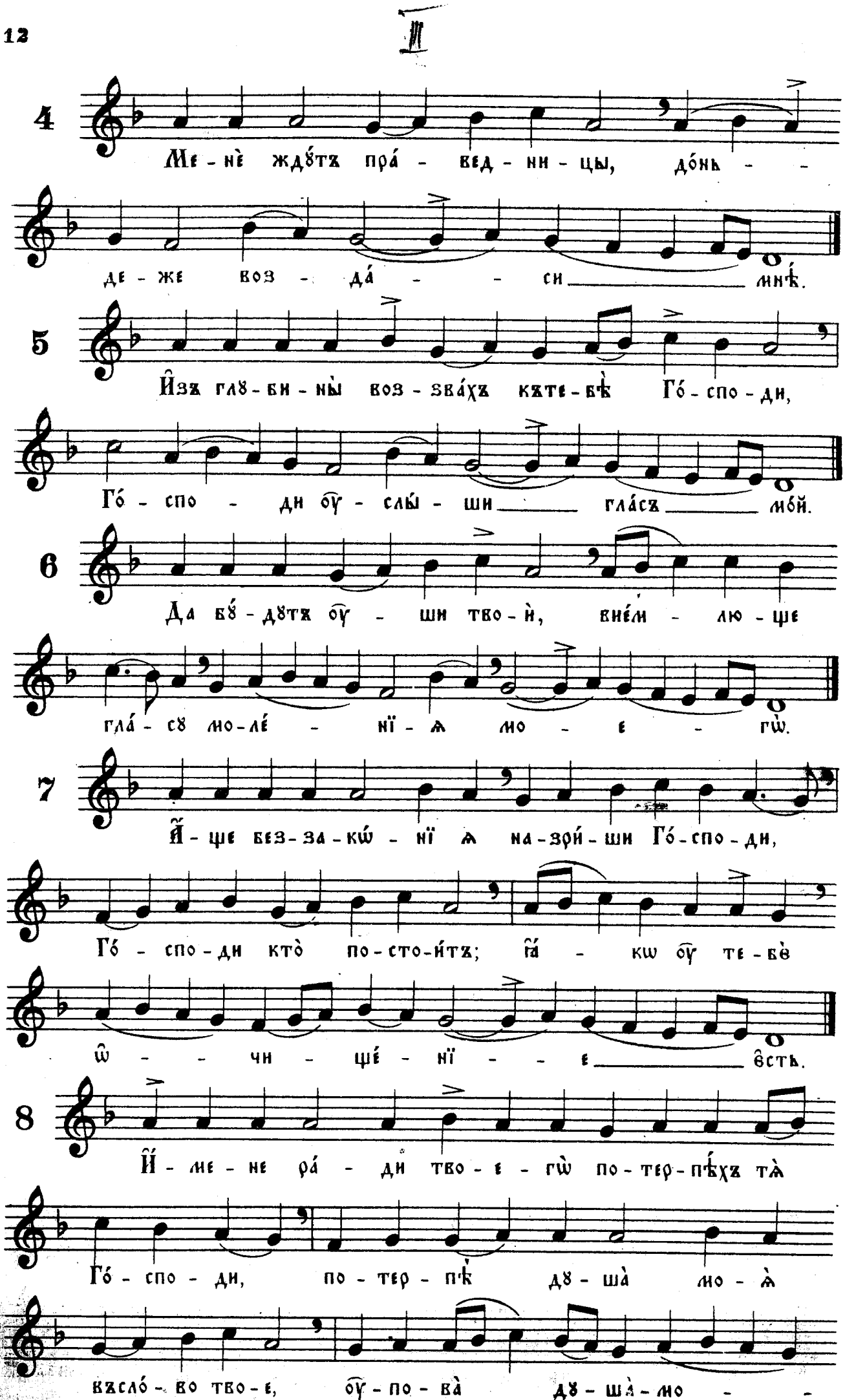

9
Ѿ стра́ - жи оу́т-рен-нїа̀ до но́ - щи,
ѿ стра́ - жи оу́т - рен-нїа̀, да оу́ - по - ва́ - етъ
Ісра́ _____ иль _____ на Го́ спо да. _____
10
Ійкш оу́ Го́ - спо - да ми́-лость, и̂ мно́ - го - е оу́
не-гѡ̀ из-бак-ле́ - нї - е, и̂ то́й и̂з - ба́ - витъ Ісра́ - и - ля
ѿ всѣхъ без-за - ко́ _____ нїй ѳ̂ - гѡ̀. _____
11
Хва-ли́-те Го́ - спо-да всѝ та́ зы́ - цы, по - хва - ли́ -
те ѳ̂ _____ го̀ _____ всѝ лю́ - дїе. _____
12
Ійкш оу́т - вер - ди́ - сѧ ми́-лость ѳ̂ - гѡ̀ на на́съ,
и̂ и̂́с-ти-на го-спо́д-ня пре-бы-ва́ - етъ въ вѣ́къ. _____
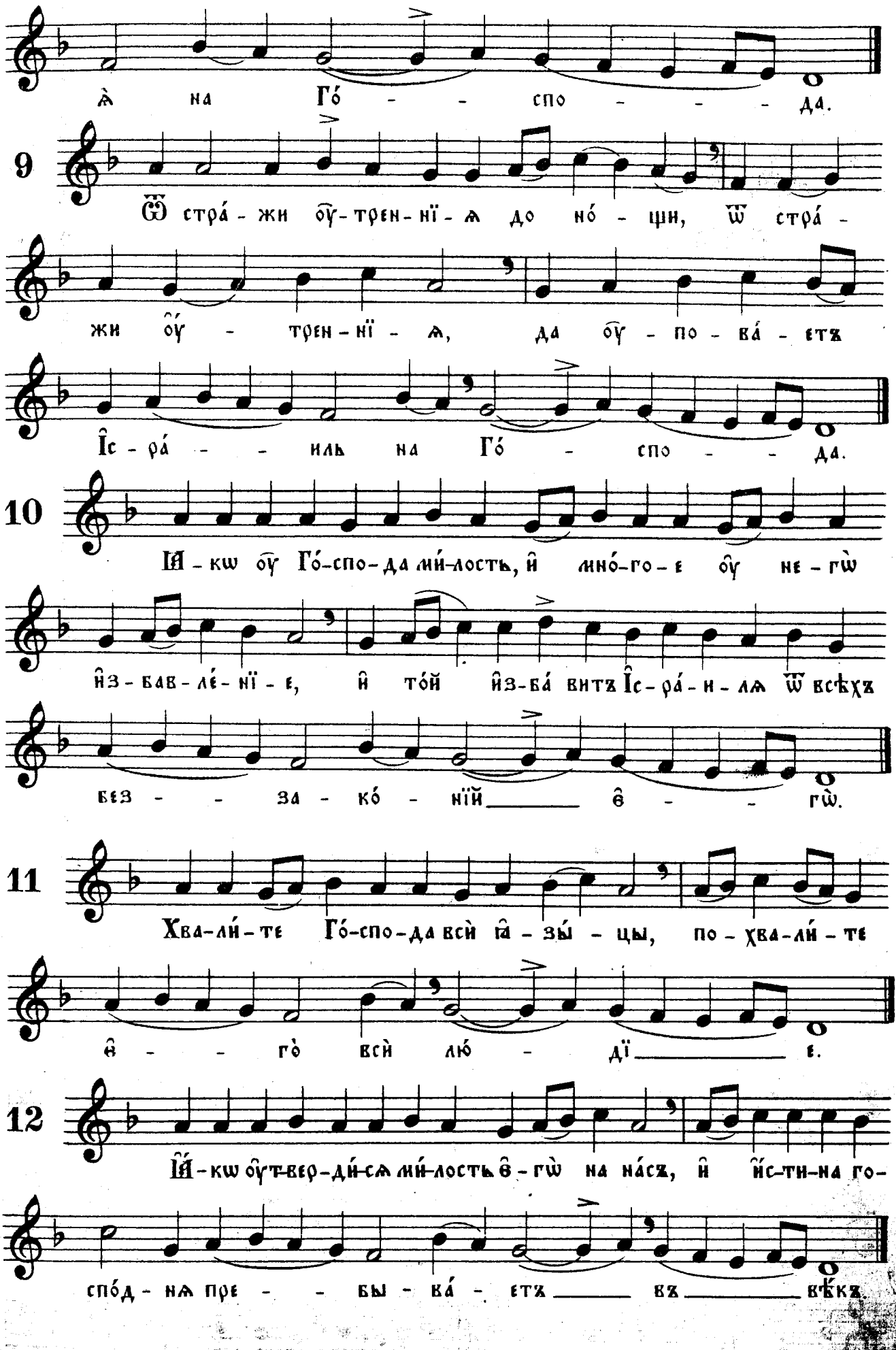
ГЛА́СЪ Г.

1
Го́ - спо - дѝ воз - зва́хъ къте - - бѣ́,
оу́ - слы́ - ши _____ мя̀. Оу́ - слы́ - - ши мя̀

III
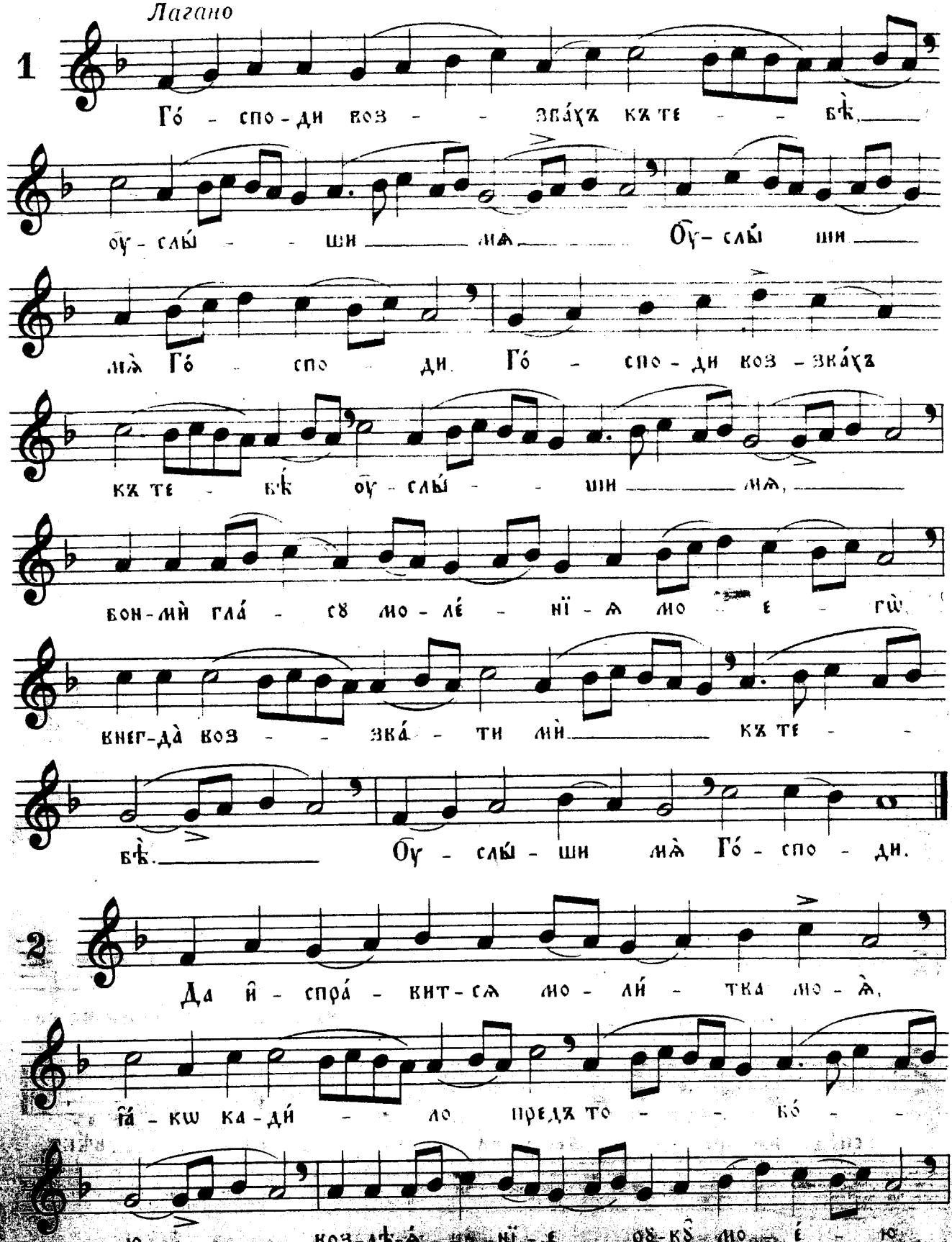

Гó - спо - ди. Гó - спо - ди воз - звáхъ кътє - бѣ́,
оу - слы́ - ши мѧ̀, вон - мѝ глá - сѹ
мо - лé - - нї - ѧ мо - є - - гѡ́,
внег - дà воз - - звá - ти мѝ кътє - бѣ́.
Оу - слы́ - ши мѧ̀ Гó - спо - ди.
2
Да ѝ - спрáвит - сѧ мо - лѝ - тва мо - ѧ̀,
гá - кѡ ка - дѝ - - ло предъ то - бó - - ю,
воз - дѣ́ - нї - є ръ - кѹ́ мо - é - ю,
жéр - тва ве - чéр - на - ѧ.
Оу - слы́ - ши мѧ̀ Гó - спо - ди.
3
Йз - ве - дѝ йзъ темни́ - цы дѹ́ - шѹ мо - ю, ѝ - спо - вѣ́ - да - ти - сѧ
ѝ - ме - ни тво - є - мѹ́
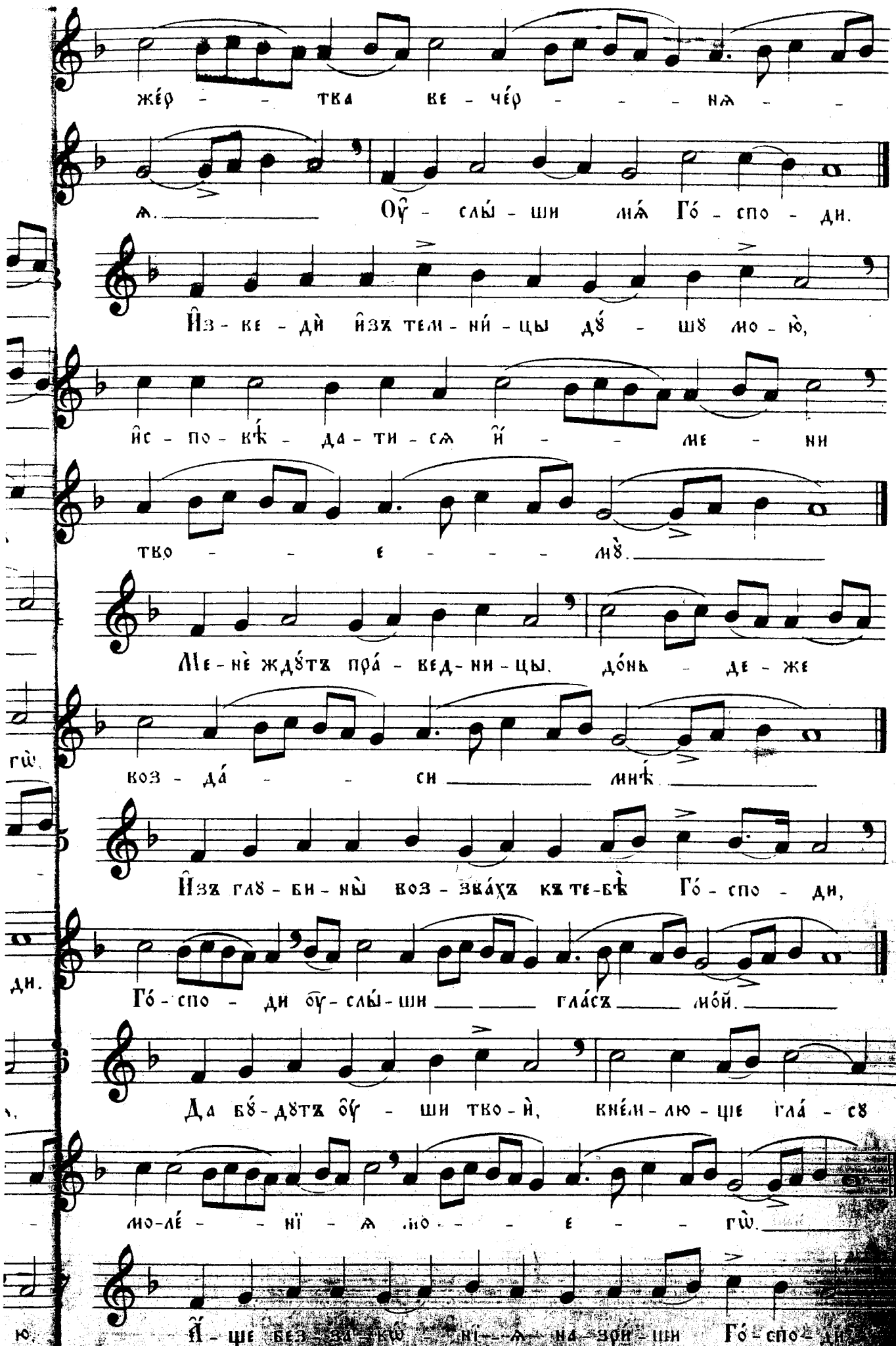

4
Ме - нѣ̀ ждꙋ́тѫ пра́ - вед - ни - цы, до́нь - -
де - же воз - да́ - - си мнѣ́.
5
Йзѫ глꙋ - би - ны́ воз - зва́хѫ кѫте - бѣ́ Го́ - спо - ди,
Го́ - спо - ди ꙋ - слы́ - ши гла́сѫ мо́й.
6
Да бꙋ́ - дꙋтѫ ꙋ - ши тво - ѝ, вне́м - лю - ще
гла́ - сꙋ мо - ле́ - нїѧ мо - е - гѡ̀.
7
А̏ - ще без - за - кѡ́ - нїѧ на - зри́ - ши Го́ - спо - ди,
Го́ - спо - ди кто̀ по - сто - и́тѫ; ѓа́ - кѡ ꙋ те - бѐ
ѡ̂ - - чи - ще́ - нїе - - е̂сть.
8
Й - ме - не ра́ - ди тво - е - гѡ̀ по - тер - пѣ́хѫ тѧ̀
Го́ - спо - ди, по - тер - пѣ́ дꙋ - ша̀ мо - ѧ̀
вѫсло́ - во тво - е, ꙋ - по - ва̀ дꙋ - ша̀ - мо - -

А на Го́ - - спо - - - да.
9
Ѡ стра́ - жи оу́ - трен - нїа до но́ - щи, ѿ стра́ -
жи оу́ - трен - нїа, да оу́ - по - ва́ - етъ
Їс - ра́ - - иль на Го́ - спо - - да.
10
Ꙗ - кѡ оу́ Го́-спо-да ми́-лость, и мно́-го-е оу́ не - гѡ̀
и́з - бав - ле́ - нїе, и то́й и́з-ба́ витъ Їс-ра́-и-ля ѿ всѣ́хъ
без - - за - ко́ - нїй - - гѡ̀.
11
Хва-ли́-те Го́-спо-да вси́ на́ - зы́ - цы, по - хва-ли́ - те
е́ - - го́ вси́ лю́ - дїе.
12
Ꙗ́ - кѡ оу́т-вер-ди́-ся ми́-лость е́ - гѡ̀ на на́съ, и и́с-ти-на го-
спо́д - ня пре - - бы - ва́ - етъ - въ - вѣ́къ.
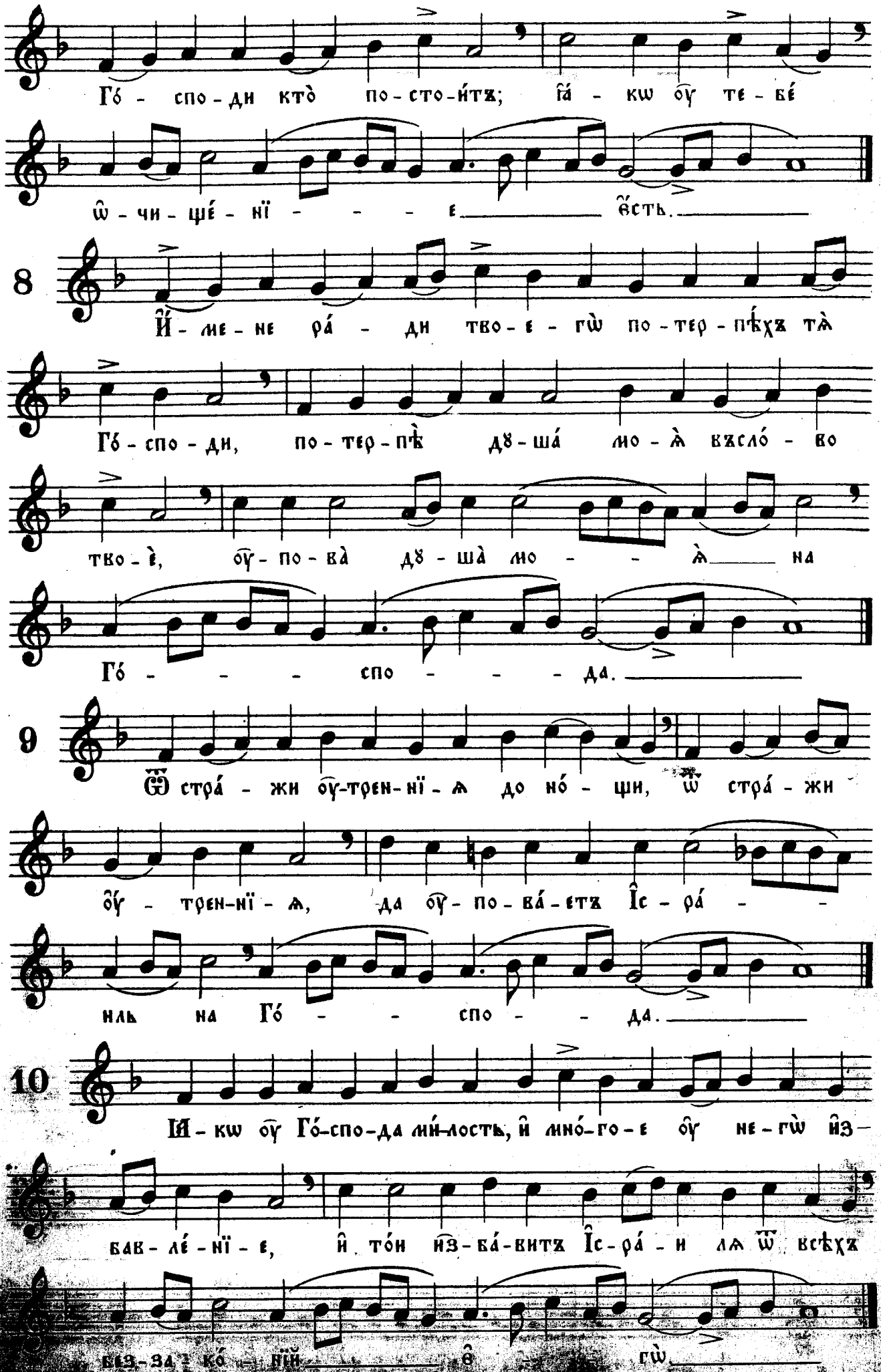
ГЛА́СЪ Д́

Лагано

жéр - - тва ве - чéр - - - нж -
ж. Оу - слы - ши мѧ Го́ - спо - ди.
Из - ке - дѝ изъ тем - ни́ - цы дꙋ́ - шꙋ мо - ю,
ис - по - вѣ́ - да - ти - сѧ и́ - - ме - ни
тво - - е - - - мꙋ́.
Ме - нѐ ждꙋ́тъ пра́ - вед - ни - цы, до́нь - де - же
гѡ. воз - да́ - - си мнѣ́.
Изъ глꙋ - би - нꙋ́ воз - зва́хъ къ те - бѣ́ Го́ - спо - ди,
ди. Го́ - спо - ди оу - слы - ши гла́съ мо́й.
Да бꙋ́ - дꙋтъ ꙋ́ - ши тво - и́, кнѐм - лю - ще гла́ - сꙋ
мо - ле́ - - нїѧ мо - - е - - гѡ.
ю. Я́ - ще бе́з - за - кѡ - нїѧ на - зои́ - ши Го́ - спо - ди

IV

Гó - спо - ди ктѡ по - сто - йтъ; ѓа - кѡ ѹ̑ те - бє́
ѡ̑ - чи - щє́ - нї - - - - є ѥ̑сть.
8
Й̑ - ме - не ра́ - ди тво - є - гѡ̀ по - тер - пѣ́хъ тѧ̀
Гó - спо - ди, по - тер - пѣ́ дш̑ - ша́ мо - ѧ̀ вѣсло́ - во
тво - є̀, ѹ̑ - по - ва̀ дш̑ - ша̀ мо - - ѧ̀ на
Гó - - - спо - - - да.
9
Ѯ̑ стра́ - жи ѹ̑-трен-нї - ѧ до но́ - щи, ѡ̑ стра́ - жи
ѹ̑ - трен-нї - ѧ, да ѹ̑ - по - ва́ - етъ Їс - ра́ - -
нль на Гó - - спо - - да.
10
Ѝ - кѡ ѹ̑ Гó-спо-да ми́-лость, и̂ мно́-го-є ѹ̑ не - гѡ̀ и̂з -
бав - ле́ - нї - є, и̂ то́н и̂з - ба́ - витъ Їс - ра́ - и ля ѡ̑ всѣ́хъ
без-за́ - ко - нїй ѥ̑ гѡ̀

11 Хва-ли́-те Го́-спо-да всѝ и-зы́-цы, по-хва-ли́-те
гѡ̀ всѝ лю́-дїе.
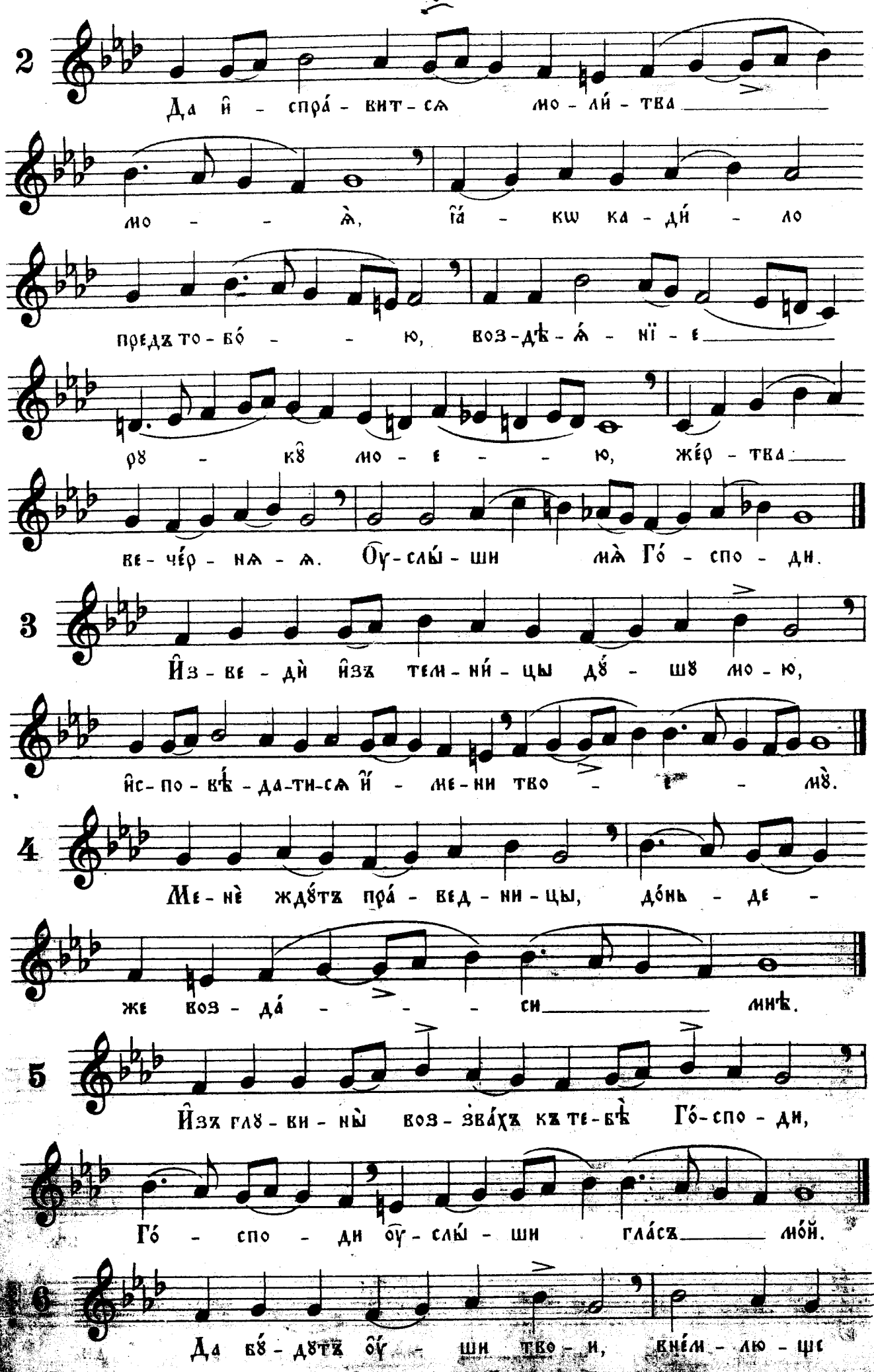
12 Ꙗ́-кѡ ѹ̀т-вер-ди́-сѧ ми́-лость є̂-гѡ̀ на на́съ, и̂ и̂́с-ти-на го-
спо́д-нѧ пре-бы-ва́-етъ въ вѣкъ.
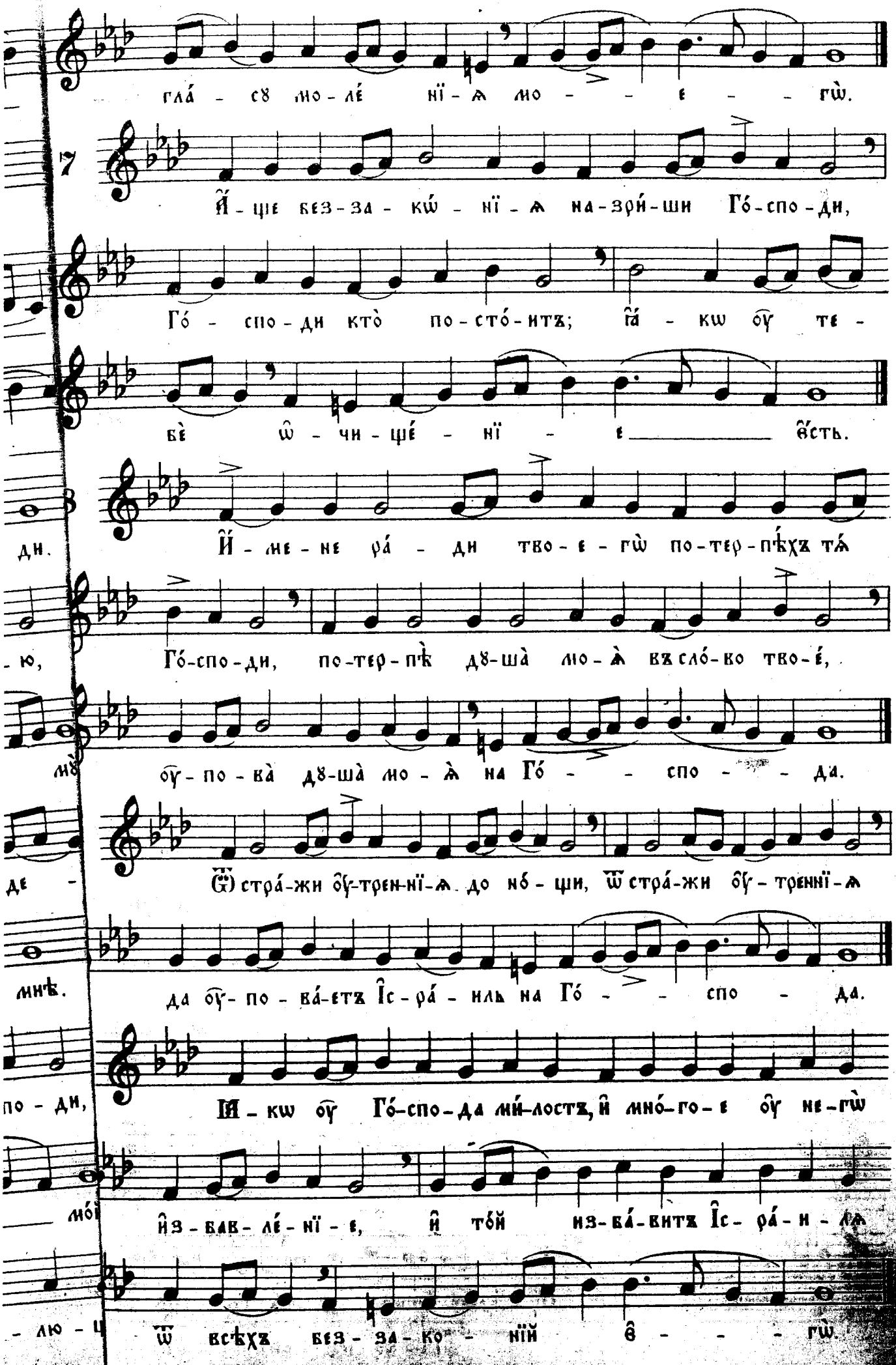
ГЛА́СЪ Ѐ

Умерено лагано
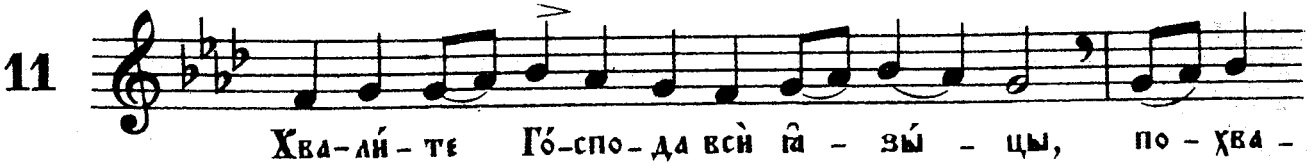
1 Го́-спо-ди воз-зва́хъ къ те-бѣ́,
ѹ̀ слы́-ши мѧ̀. Ѹ-слы́-ши мѧ̀
Го́-спо-ди. Го́-спо-ди воз-зва́хъ къ те-бѣ́,
ѹ̀-слы́-ши мѧ̀, вонмѝ гла́-съ
мо-ле́-нїѧ мо-е-гѡ̀, внегда
воз-зва́-ти мѝ къ те-бѣ́
Ѹ-слы́-ши мѧ̀ Бо́же спа-се
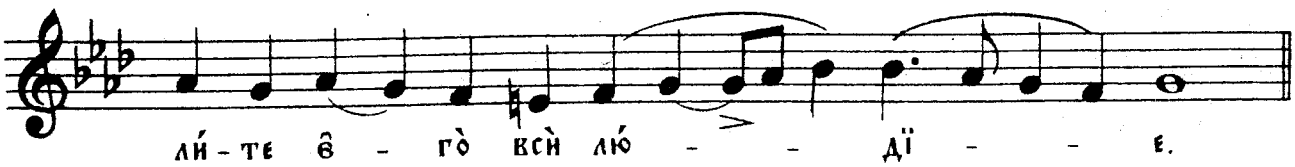
V

2
Да и - спра́ - вит - ся мо - ли́ - тва
мо - - - я̀, я̃ - кш ка - ди́ - ло
предъ то - бо́ - - - ю, воз - дѣ - я́ - нїе
рѹ - кѹ мо - е - - - ю, же́р - тва
ве - че́р - на - я̀. Ѹ - слы́ - ши мя̀ Го́ - спо - ди.
3
Из - ве - ди́ изъ тем - ни́ - цы дѹ́ - шѹ мо - ю,
ис - по - вѣ́ - да-ти-ся и́ - ме - ни тво - е - мѹ̀.
4
Ме - нѐ ждѹ́тъ пра́ - вед - ни - цы, до́нь - де -
же воз - да́ - - - си мнѣ.
5
Изъ глѹ - би - ны̀ воз - зва́хъ къ те - бѣ́ Го́ - спо - ди,
Го́ - спо - ди ѹ - слы́ - ши гла́съ мо́й.
6
Да бѹ́ - дѹтъ ѹ̂ - ши тво - и, внѣ́м - лю - ще
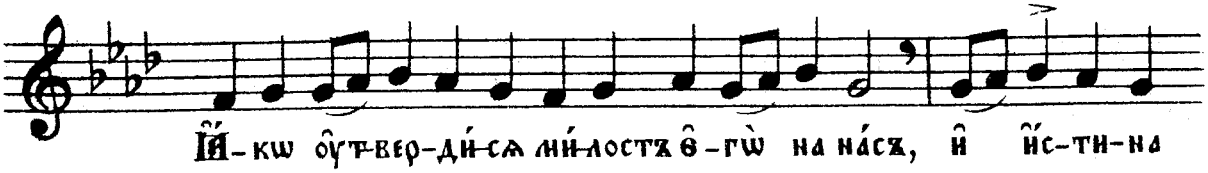

V
гла́ - сѫ мо - лє́ нї - ѧ мо - - є - - гѡ̀.
7
Ѝ - ще́ бе́з - за - кѡ́ - нї - ѧ на - зри́ - ши Го́ - спо - ди,
Го́ - спо - ди кто̀ по - сто́ - итъ; ꙗ̀ - ко о҃у̀ те -
бѣ ѡ̂ - чи - ще́ - нї - є ѣ́сть.
3
дн. Ѝ - ме - не ра́ - ди тво - є - гѡ̀ по - тер - пѣ́хъ тѧ́
- ю, Го́ - спо - ди, по - тер - пѣ́ дѫ - ша̀ мо - ѧ̀ въ сло́ - во тво - є́,
мѧ̀ о҃у - по - ва̀ дѫ - ша̀ мо - ѧ̀ на Го́ - - спо - - да.
де - Ѿ стра́ - жи о҃у - трен - нї - ѧ до но́ - щи, ѿ стра́ - жи о҃у - тренні - ѧ
мнѣ. да о҃у - по - ва́ - етъ Ѝс - ра́ - иль на Го́ - - спо - да.
по - ди, Ѝ - ко о҃у Го́ - спо - да ми́ - лостъ, и̂ мно́ - го - є о҃у не - гѡ̀
мо́ ѝз - бав - ле́ - нї - є, и̂ то́й ѝз - ба́ - витъ Ѝс - ра́ - и - ля
- лю - ц ѿ всѣ́хъ без - за - ко́ - нїй ѣ̂ - - - гѡ̀.
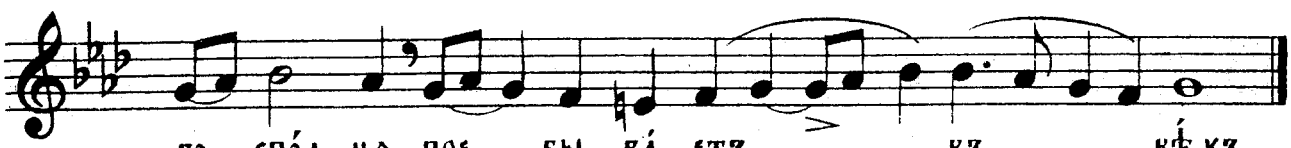
11

12

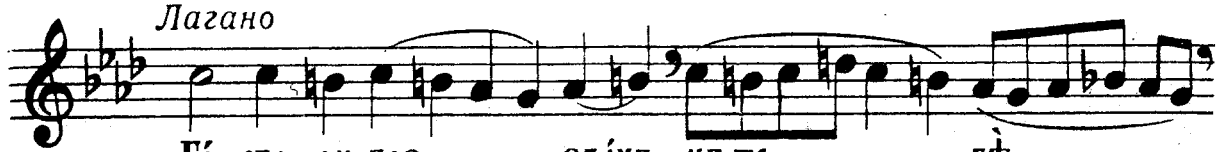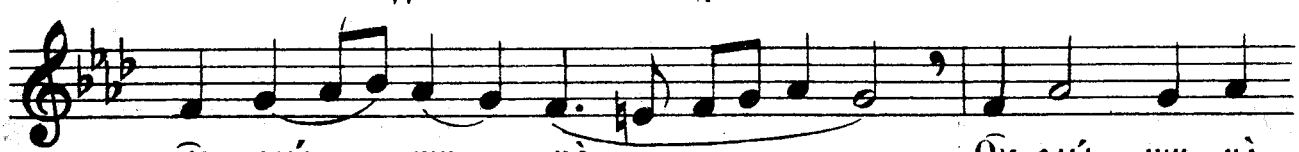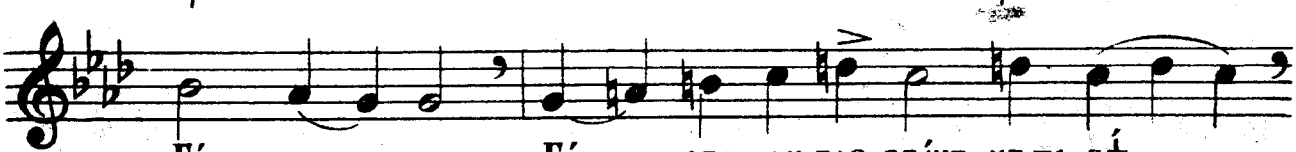

ГЛАСЪ S
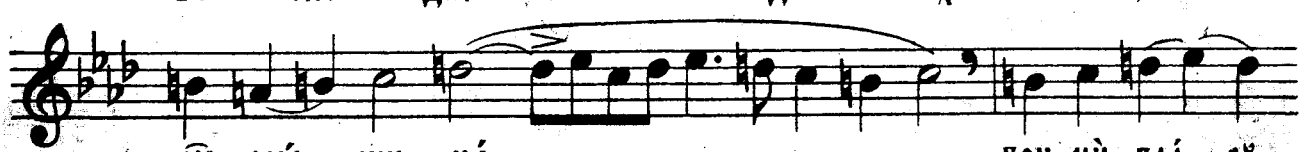
Лагано

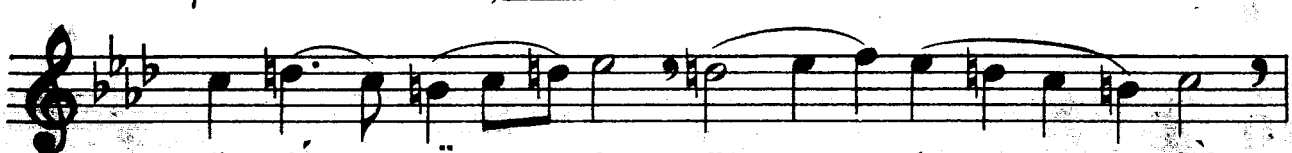
1
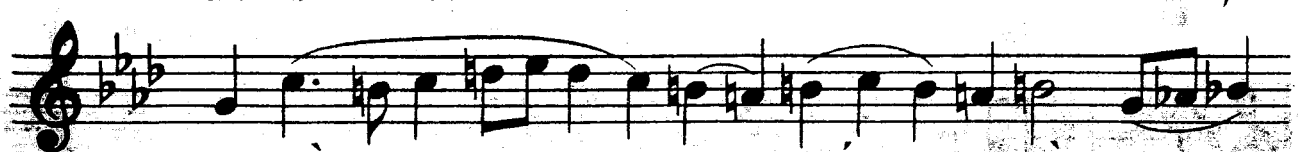

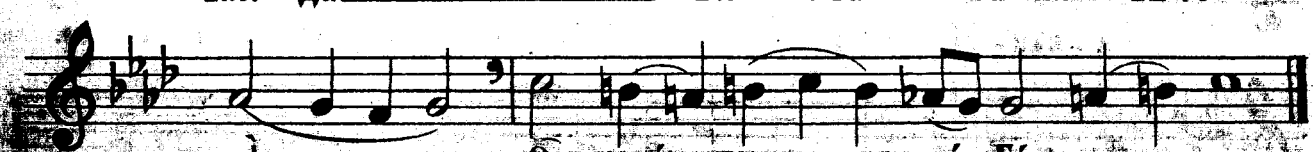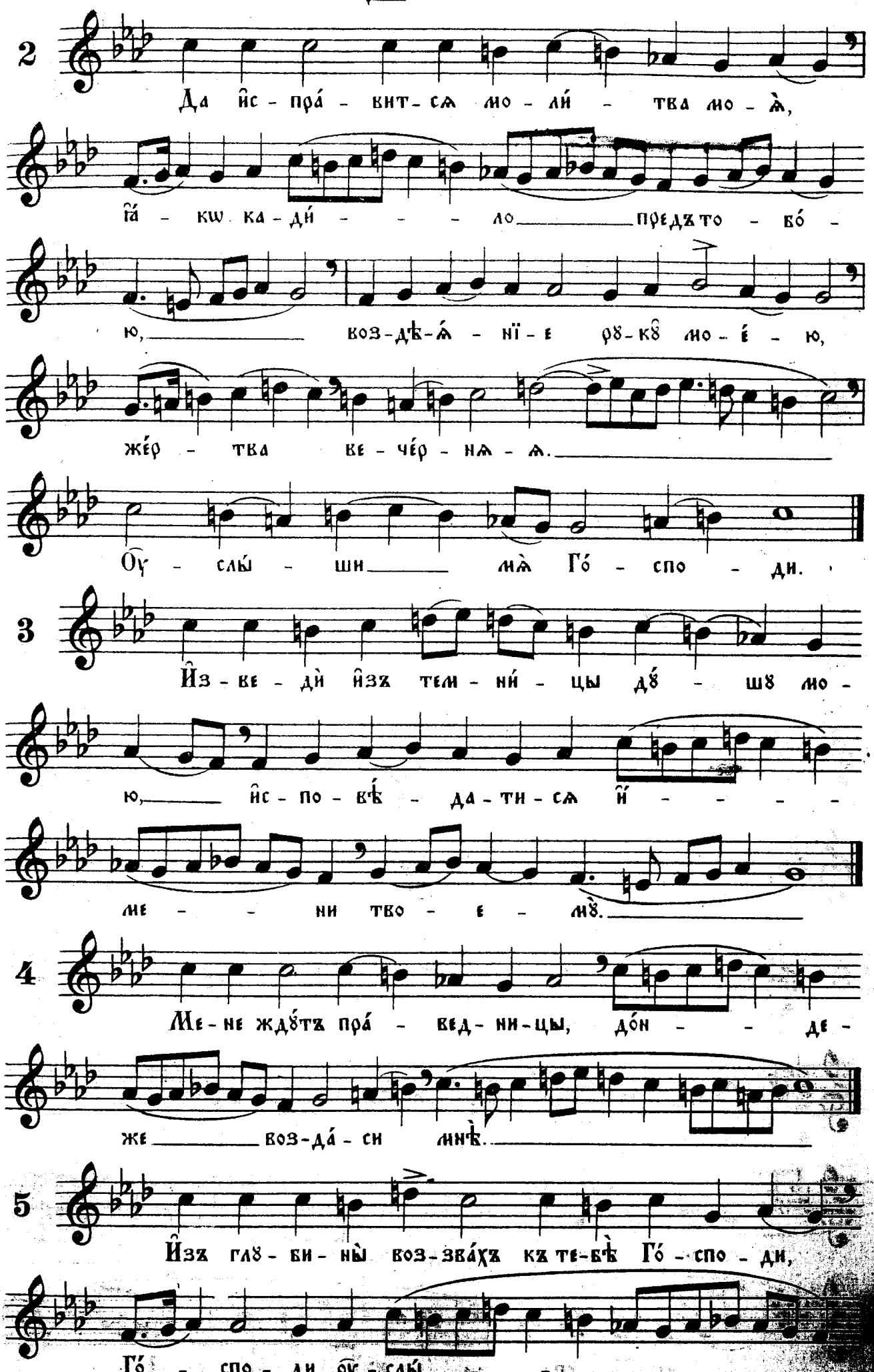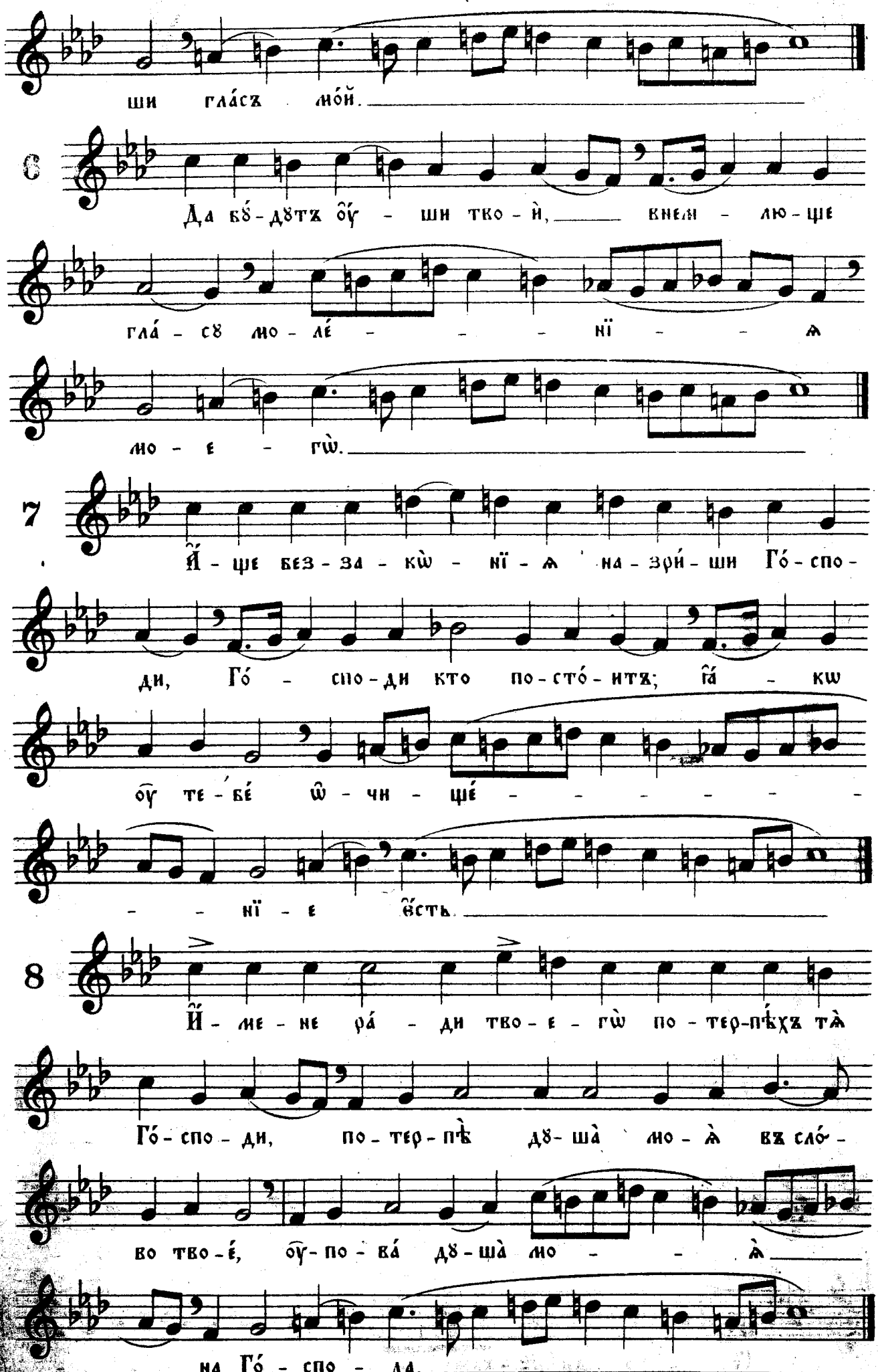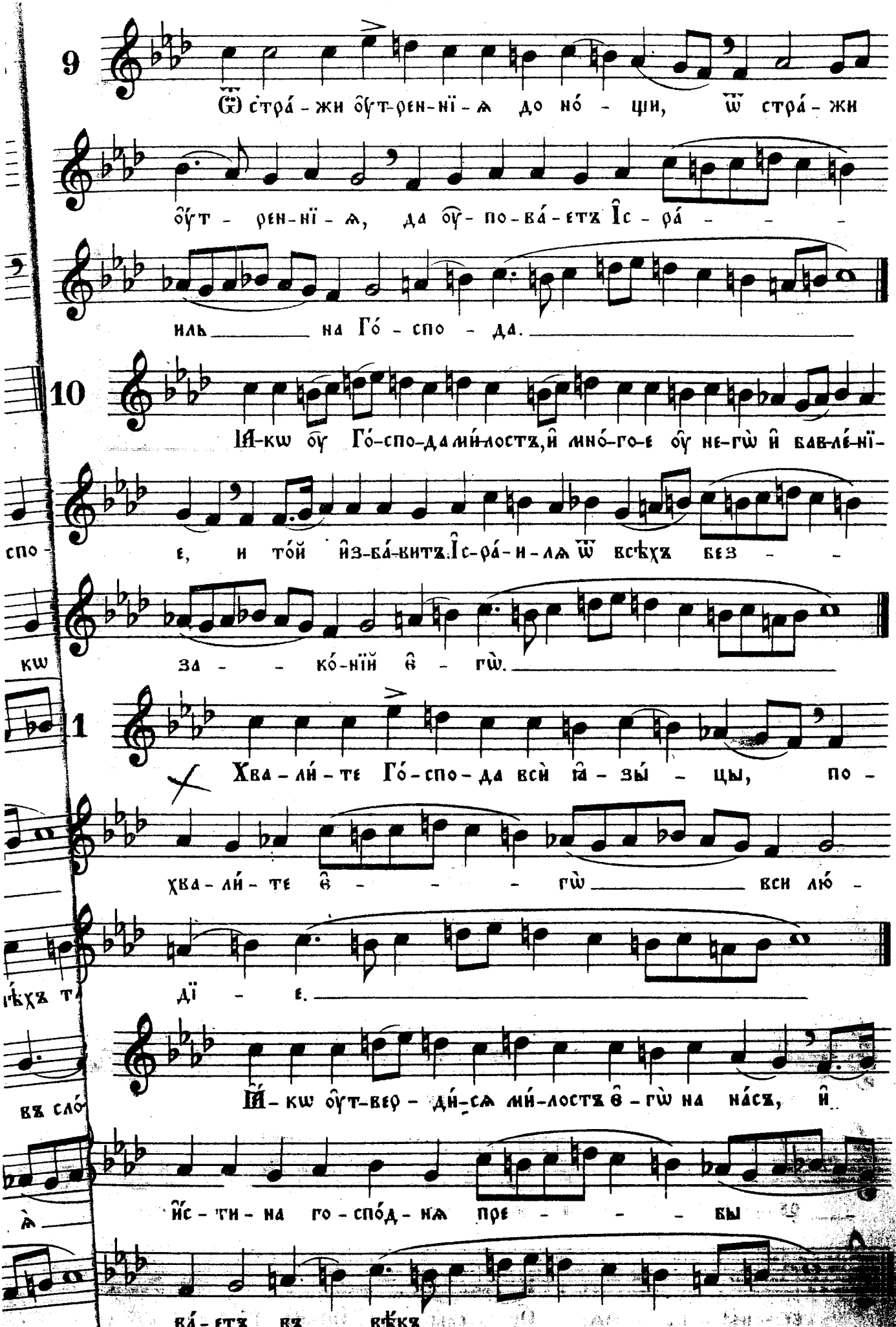

2
Да ѝс-пра́-вит-сѧ мо-ли́-тва мо-ѧ́,
ѩ́-кѡ ка-ди́-ло предъ то-бо́-ю, воз-дѣ-а́-нїе рѹ-кѹ́ мо-е́-ю,
жер́-тва ве-чер́-на-ѧ́.
Оу-слы́-ши мѧ Го́-спо-ди.
3
Ѝз-ве-дѝ ѝзъ тем-ни́-цы дѹ́-шѹ мо-
ю, ѝс-по-вѣ́-да-ти-сѧ и́-
ме-ни тво-е-мѹ́.
4
Ме-не ждѹ́тъ пра́-вед-ни-цы, до́н-де-
же воз-да́-си мнѣ́.
5
Ѝзъ гл҃у́-би-ны воз-зва́хъ къ те-бѣ́ Го́-спо-ди,
Го́-спо-ди оу-слы́

VI
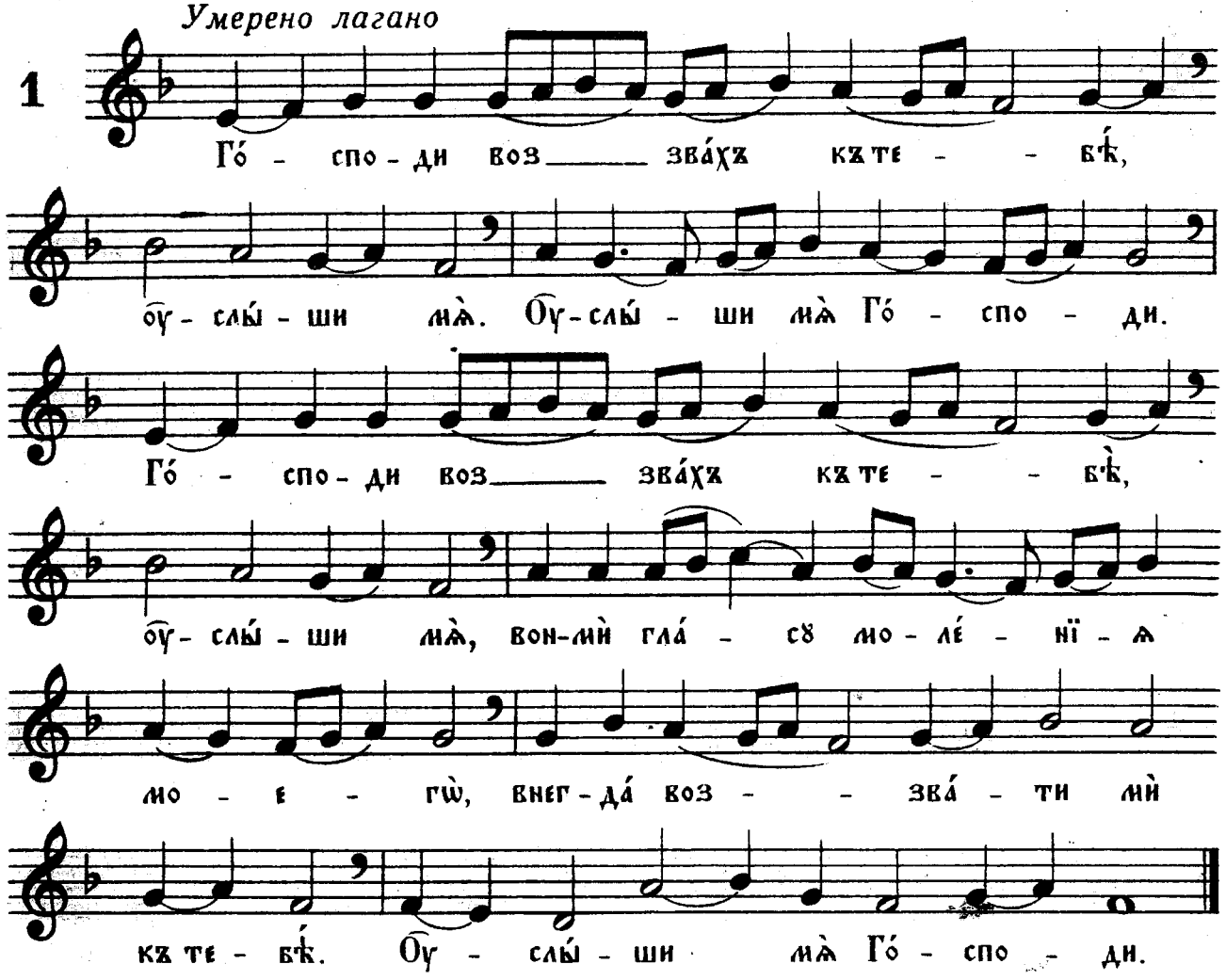

ши гласъ мо́й.
6
Да бу́дутъ у́ши тво́и, внеми́лю́ще
гла́су моле́нїа
мо́е гѡ.
7
А́ще безако́нїа назри́ши Го́спо-
ди, Го́споди кто постои́тъ; а́ко
у тебе́ ѡ́чище́-
нїе е́сть.
8
Ймене ра́ди тво́е гѡ потерпѣ́хъ тя
Го́споди, потерпѣ́ душа́ моя́ въ сло́-
во тво́е, уповá душа́ моя́
на Го́спода.

9
Ѡ стра́-жи ѹ̑т-рен-нїа до но́-щи, ѡ стра́-жи
ѹ̑т-рен-нїа, да ѡ̑-по-ва́-етъ Ї́с-ра́-
иль на Го́-спо-да.
10
Ꙗ-кѡ ѹ̑ Го́-спо-да ми́-лостъ, и мно́-го-е ѹ̑ не-гѡ̀ и̂ бав-ле́-нї-
спо-е, и то́й и̂з-ба́-витъ Ї́с-ра́-и-ля ѡ̑ всѣ́хъ без-
ко за-ко́-нїй е̂-гѡ̀.
1
Хва-ли́-те Го́-спо-да вси̑ а̂-зы́-цы, по-
хва-ли́-те е̂-гѡ̀ вси лю-
дїе.
Ꙗ-кѡ ѹ̑т-вер-ди́-сѧ ми́-лостъ е̂-гѡ̀ на на́съ, и̂
и̂с-ти-на го-спо́д-ня пре-бы-
ва́-етъ въ вѣ́къ.
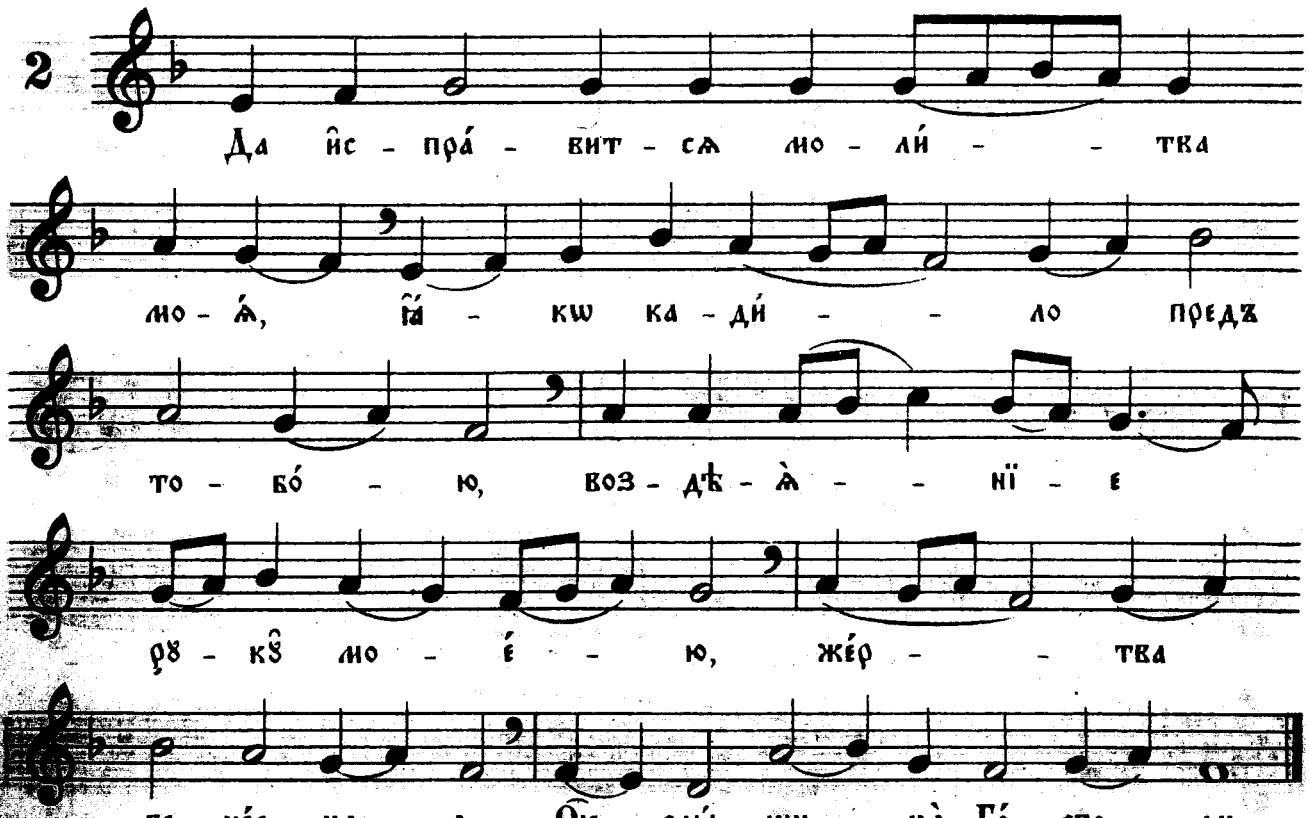
ГЛАСЪ 3
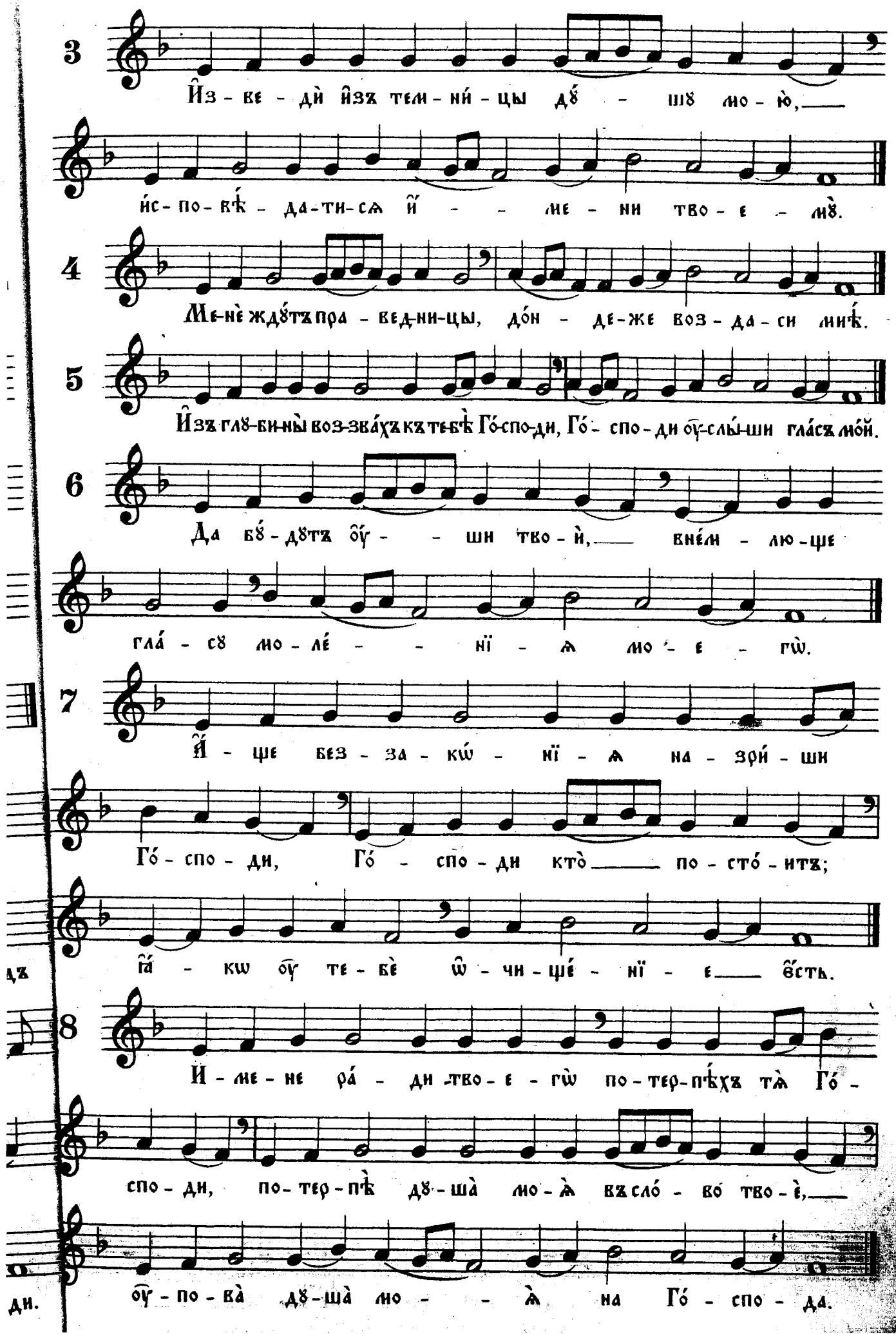
Умерено лагано

1

2

3
Ѝз - ве - дѝ ѝзъ тем - ни́ - цы дꙋ́ - шꙋ мо - ю̀,
ѝс - по - вѣ́ - да - ти - сѧ ѝ - ме - ни тво - е - мꙋ́.
4
Ме - нѐ ждꙋ́тъ пра - вед - ни - цы, до́н - де - же воз - да - си ми́ѣ.
5
Ѝзъ глꙋ́ - би - ны воз - зва́хъ къ тебѣ́ Го́ - спо - ди, Го́ - спо - ди ꙋ́ - слы - ши гла́съ мо́й.
6
Да бꙋ́ - дꙋтъ ꙋ́ - ши тво - и́, вне́м - лю - ще
гла́ - съ мо - ле́ - ни - ѧ мо - е - гѡ̀.
7
И́ - же без - за - кѡ́ - ни - ѧ на - зри́ - ши
Го́ - спо - ди, Го́ - спо - ди кто̀ по - сто́ - итъ;
ѩ́ - кѡ ꙋ́ те - бѐ ѡ̀ - чи - ще́ - ни - е ѐ́сть.
8
И - ме - не ра́ - ди тво - е - гѡ̀ по - тер - пѣ́хъ тѧ̀ Го́ -
спо - ди, по - тер - пѣ́ дꙋ - ша́ мо - ѧ̀ въ сло́ - во тво - е́,
ꙋ́ - по - ва́ дꙋ - ша́ мо - ѧ̀ на Го́ - спо - да.

VII

9 Ѿ стра́ - жи ѹ̑т-рен - нїа̀ до но́ - щи, ѿ

стра́ - жи ѹ̑т - рен - нїа̀, да ѹ̑ - по - ва́ - етъ

Їс - ра́ - - иль на Го́ - спо - да.

10 Їа̀ - кѡ ѹ̑ Го́-спо-да ми́-лостъ, и̂ мно́-го-е ѹ̑ не- гѡ̀

и̂з - бав - ле́ - нїа̀, и̂ то́й и̂з - ба́ - витъ Їс - ра́ -

и - ля̀ ѿ всѣ́хъ без - за - ко́ - нїй е̂ - гѡ̀.

11 Хва-ли́-те Го́-спо-да всѝ и̂ - зы́ - цы, по - хва -
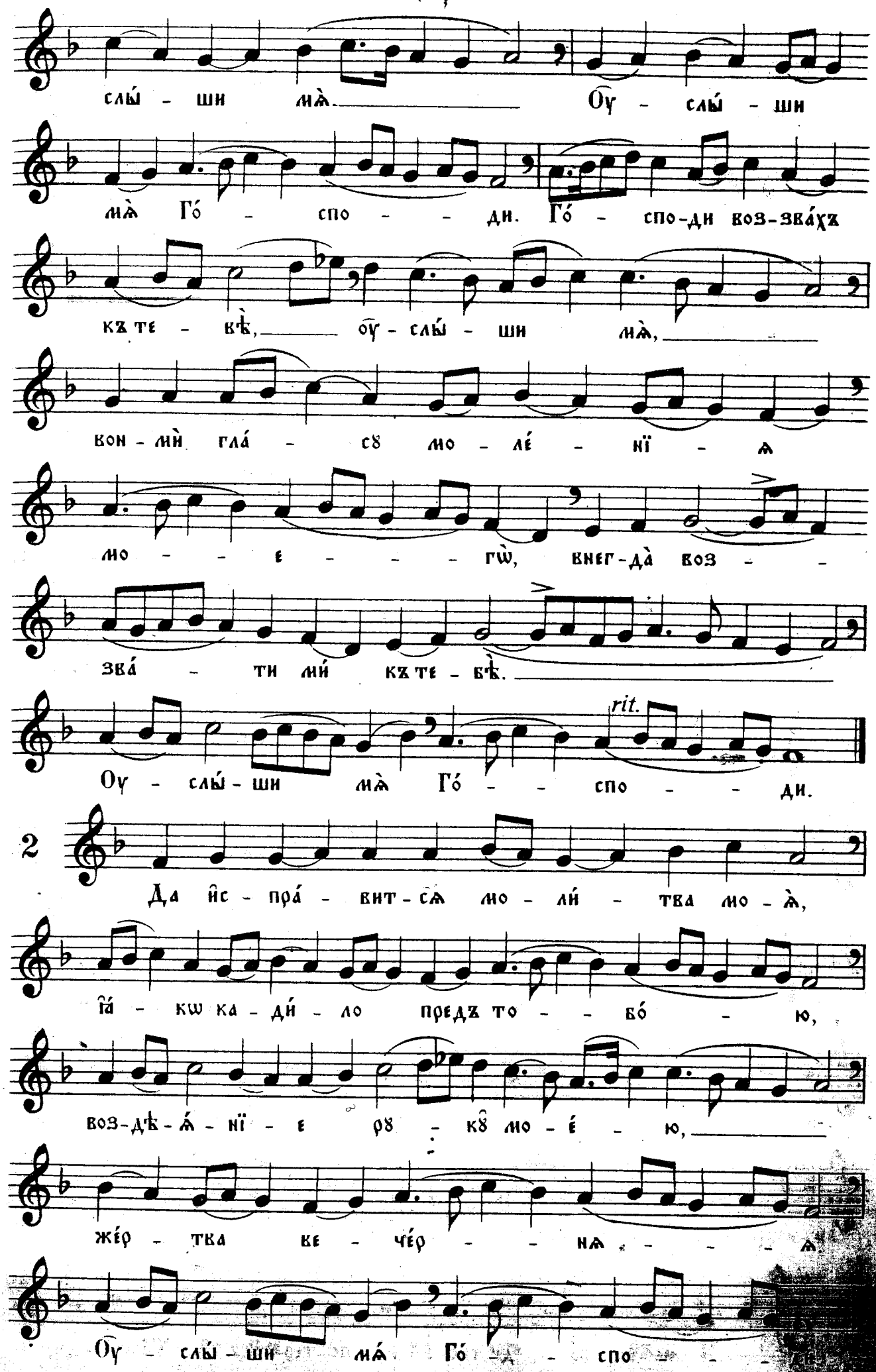
ли́ - те е̂ - - го̀ всѝ лю́ - дїи - е.

12 Їа̀- кѡ ѹ̑т-вер-ди-ся̀ ми́-лостъ е̂ - гѡ̀ на на́съ, и̂ ӥс-ти-
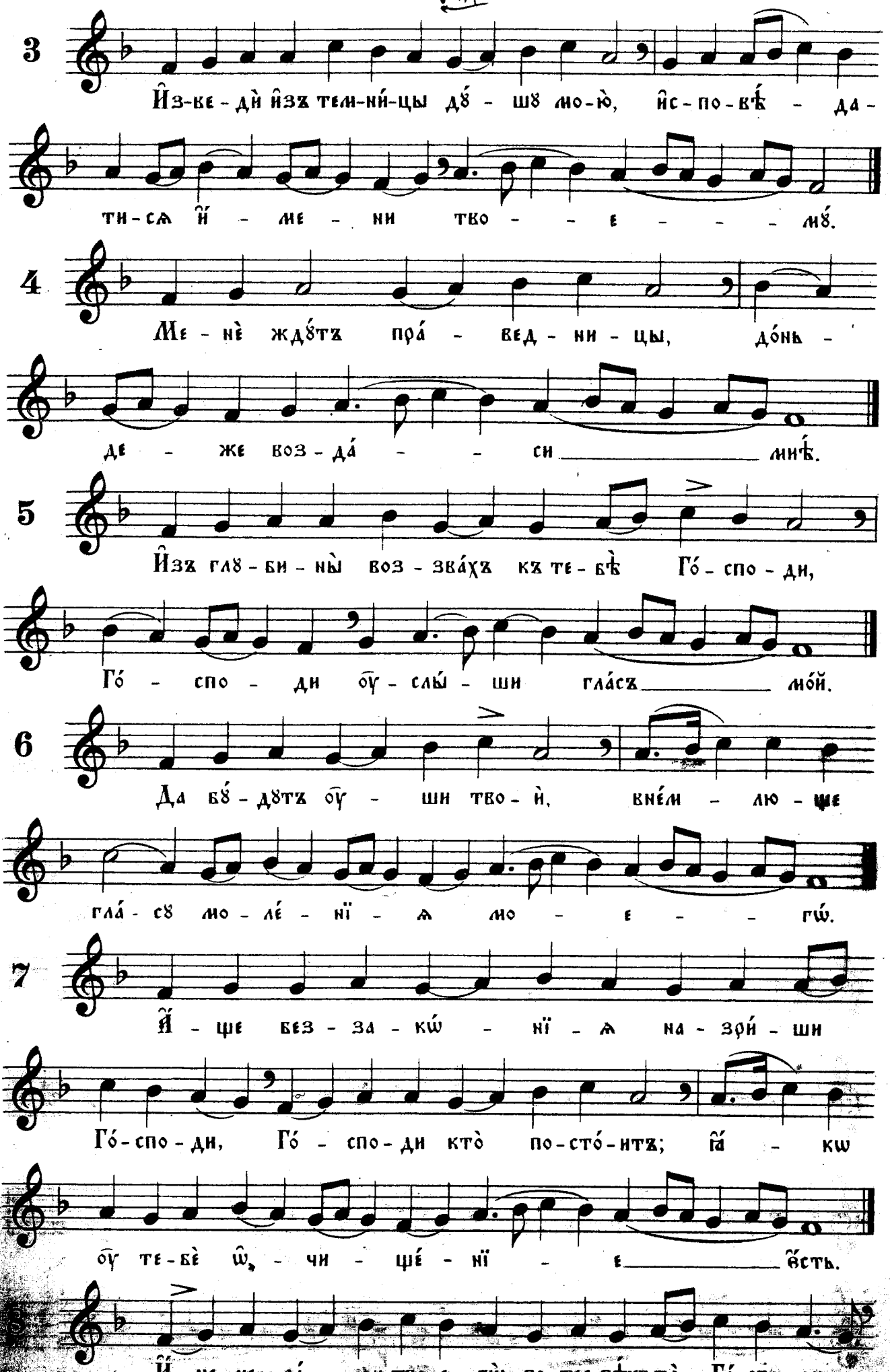
на го - спо́д - ня̀ пре - бы - ва́ - етъ вѣ́къ.
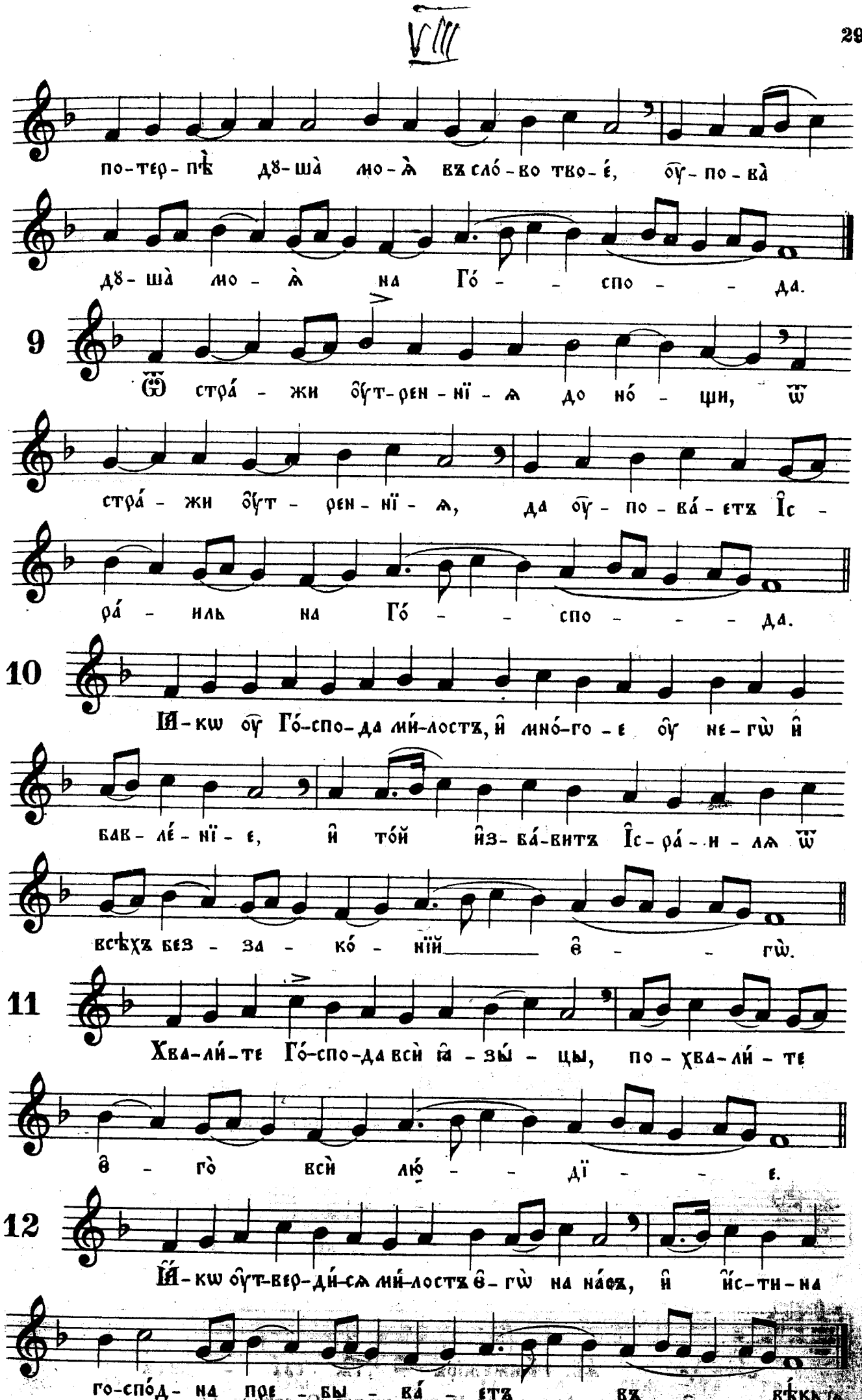
ГЛА́СЪ И̂

1 Го́ - спо - ди воз - зва́хъ къ те-бѣ́, ѹ̑ -

слы́ - ши мѧ. Оу - слы́ - ши
мѧ Го́ - спо - - ди. Го́ - спо-ди воз-зва́хъ
къ те - бѣ, оу - слы́ - ши мѧ,
вон - ми́ гла́ - съ мо - ле́ - нїѧ
мо - - е - - - гѡ, внег-да́ воз - -
зва́ - ти ми́ къ те - бѣ.
rit.
Оу - слы́ - ши мѧ Го́ - - спо - - ди.
2
Да и́с - пра́ - вит - сѧ мо - ли́ - тва мо - ѧ,
и́ - кѡ ка - ди́ - ло предъ то - - бо́ - ю,
воз-дѣ - я́ - нїе рѹ - кѹ мо - е́ - ю,
жер - тва ве - че́р - - нѧ - - - ѧ
Оу - слы́ - ши мѧ Го́ - - спо - - ди.

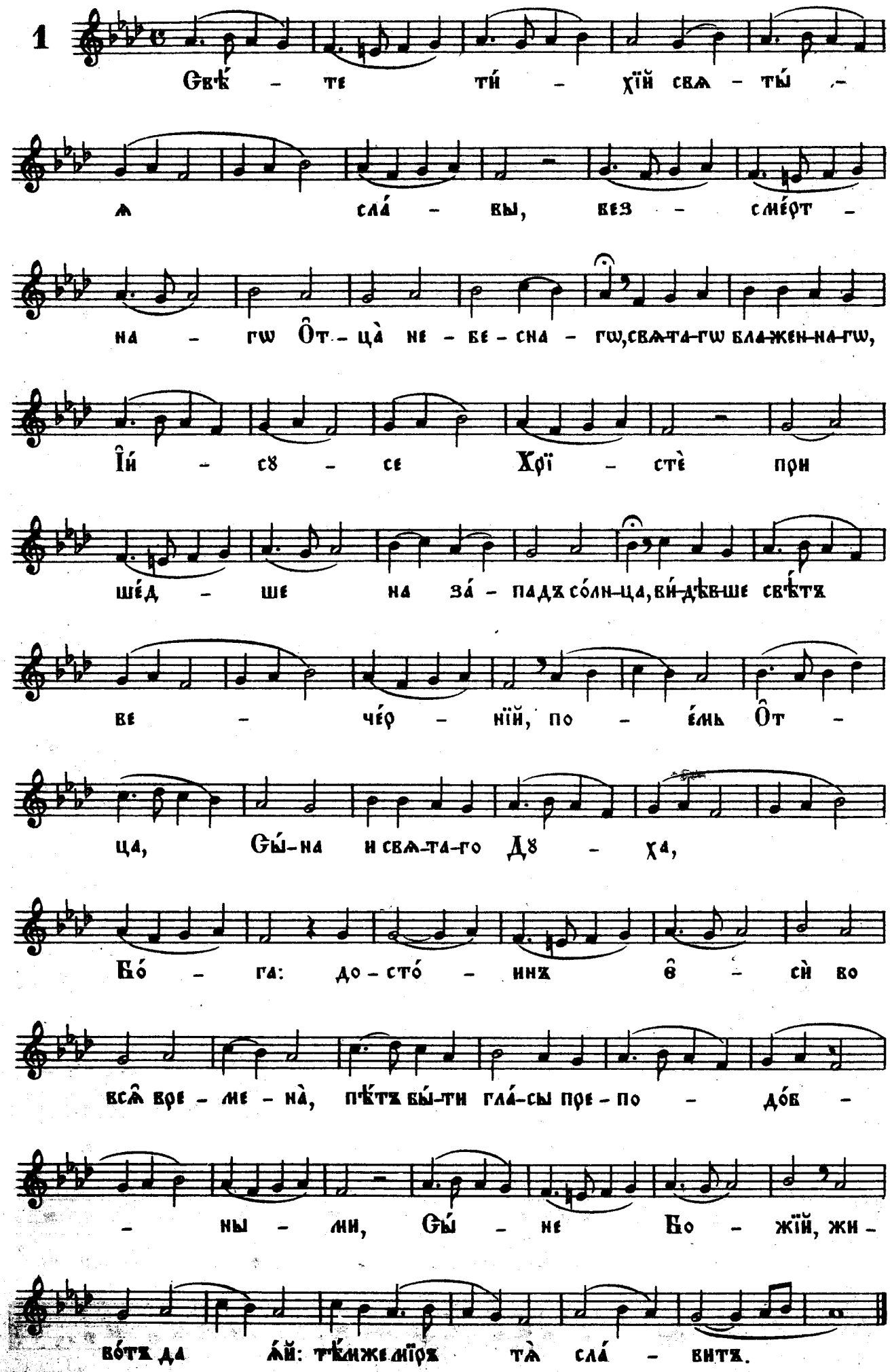
VII

3
Из-ве-дѝ и҃зъ тем-ни́-цы дꙋ́ - шꙋ мо-ю́, и҃с-по-вѣ́ - да-
ти-сѧ и҃ - ме - ни тво - - е - - - мꙋ́.
4
Ме - нѐ жда́тъ пра́ - вед - ни - цы, до́нь -
де - же воз - да́ - - си мнѣ́.
5
И҃зъ глꙋ́ - би - нꙑ воз - зва́хъ къ те - бѣ́ Го́ - спо - ди,
Го́ - спо - ди ꙋ́ - слы́ - ши гла́съ мо́й.
6
Да бꙋ́ - дꙋтъ ꙋ́ - ши тво - и́, вне́м - лю - ще
гла́ - съ мо - ле́ - нїѧ мо - е - - гѡ́.
7
И҃ - ще без - за - кѡ́ - нїѧ на - зри́ - ши
Го́ - спо - ди, Го́ - спо - ди кто̀ по-сто́-итъ; ѓа - кѡ
ꙋ́ те - бѣ́ ѡ҃ - чи - ще́ - нїе - ѥ҃сть.
8
И҃ - ме - не ра́ - ди тво - е - гѡ̀ по-тер-пѣ́хъ тѧ̀ Го́-спо-ди.

по-тер-пѣ дш-ша мо-я вѣ сло́-во тво-е́, ѹ-по-ва́
дш-ша мо-я на Го́-спо-да.
9
Ѡ стра́-жи ѹт-рен-ни-я до но́-щи, ѿ
стра́-жи ѹт-рен-ни-я, да ѹ-по-ва́-етъ Їс-
ра́-иль на Го́-спо-да.
10
Ꙗ-кѡ ѹ Го́-спо-да ми́-лостъ, и мно́-го-е ѹ не-гѡ и
бав-ле́-ни-е, и то́й изъ-ба́-витъ Їс-ра́-и-ля ѿ
всѣхъ без-за-ко́-нїй е́-гѡ.
11
Хва-ли́-те Го́-спо-да вси ѩ-зы́-цы, по-хва-ли́-те
е́-гѡ вси лю́-ди-е.
12
Ꙗ-кѡ ѹт-вер-ди́-ся ми́-лостъ е́-гѡ на на́съ, и и́с-ти-на
го-спо́д-на пре-бы-ва́-етъ вѣ вѣ́ка.

ВЕЛИКОЕ „СВѢТЕ ТИХІЙ“ ПО КОРНЕЛИЮ*)
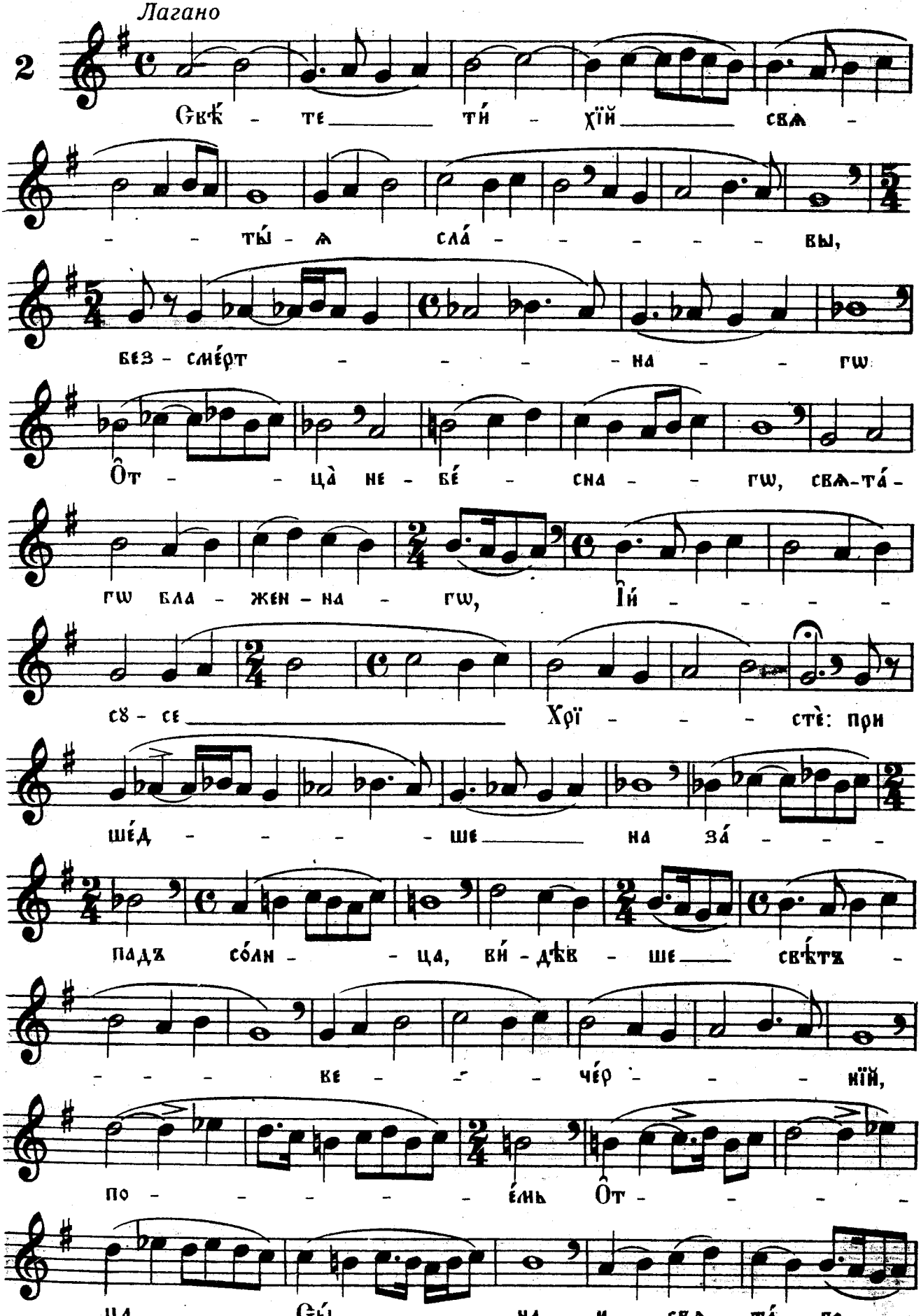
1
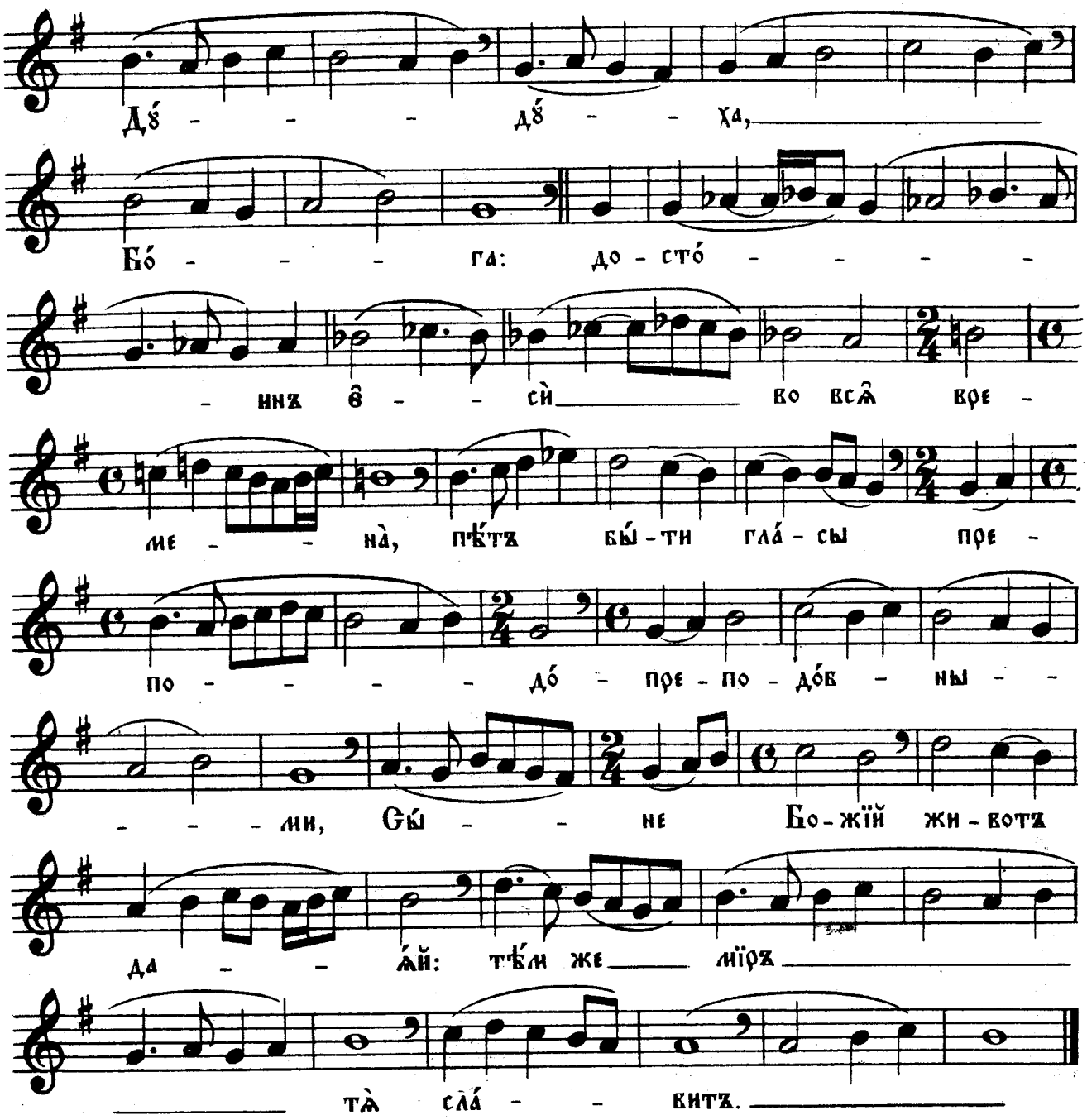

*) Налази се у Срп. Краљ. Академији Наука, књига О, страна 13

Пѣснь вечéрнѧѧ: Великое „Свѣте тихíй“
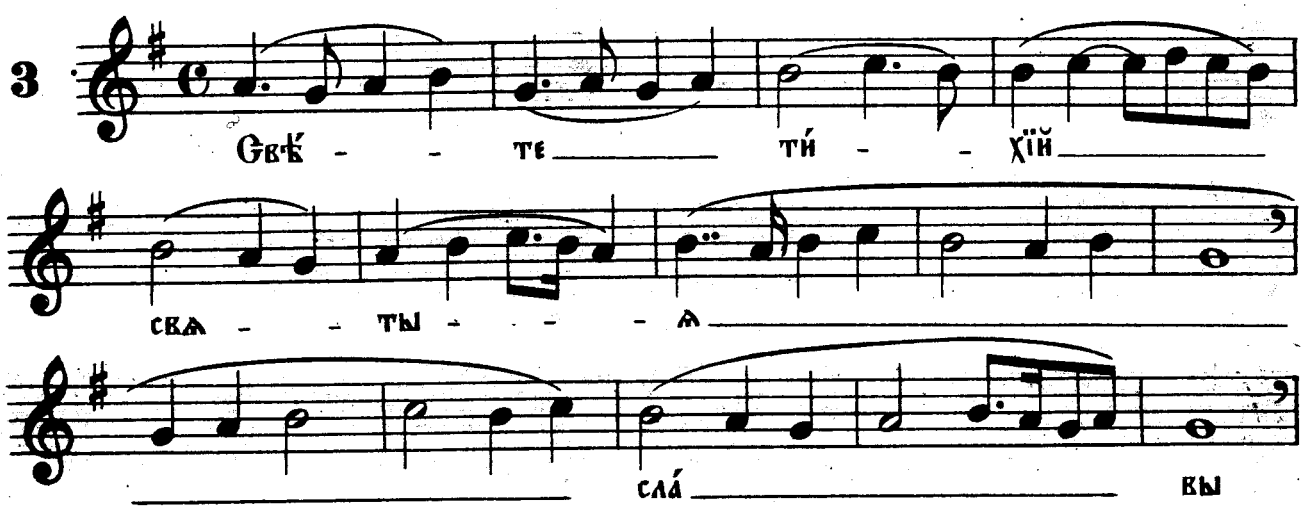
Лагано
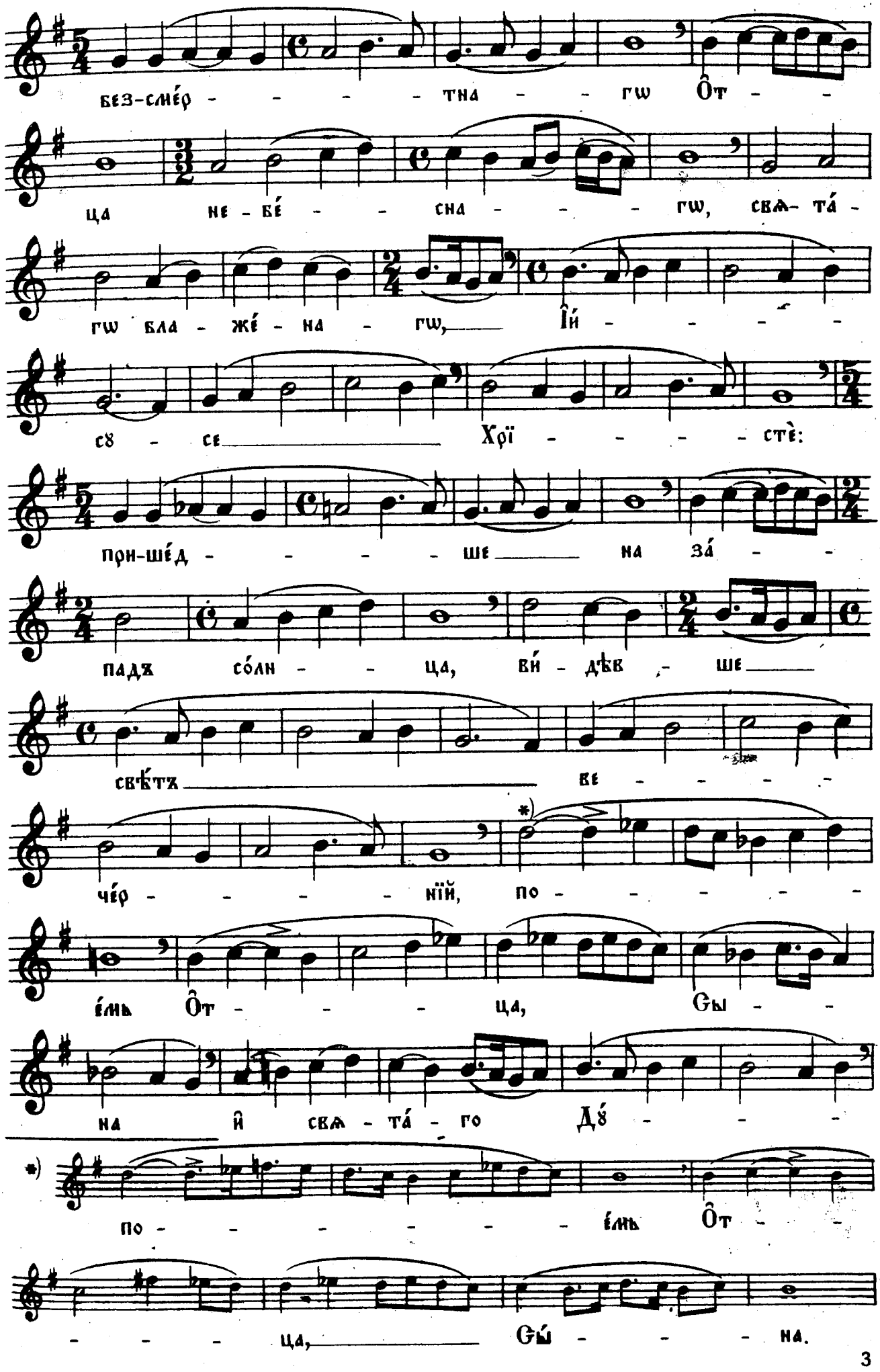

2
Свѣ - те тѝ - хїй свѧ -
- - ты - ѧ слá - - - - - вы,
без - смéрт - - - - на - - гѡ
Ôт - - ца́ не - бе́ - сна - - гѡ, свѧ-тá -
гѡ бла - жен - на - гѡ, Ій - - - -
сы - се Хрї - - - сте́: при
шéд - - - - ше на зá - - -
падъ сóлн - - ца, ви́ - дѣв - ше свѣтъ -
- - - ве - - - чéр - - - нїй,
по - - - - -
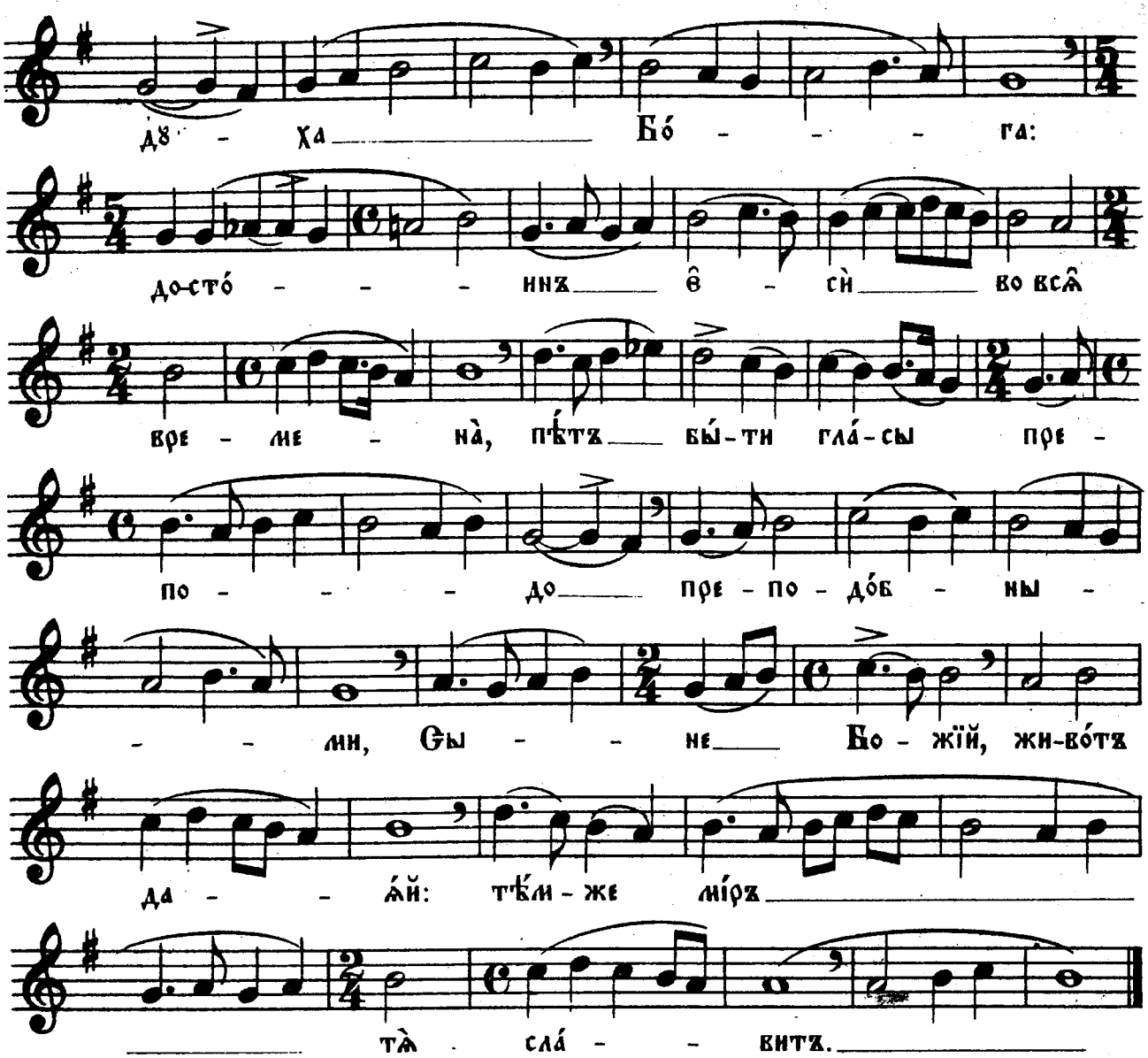

Великое „Свѣте тихїй“
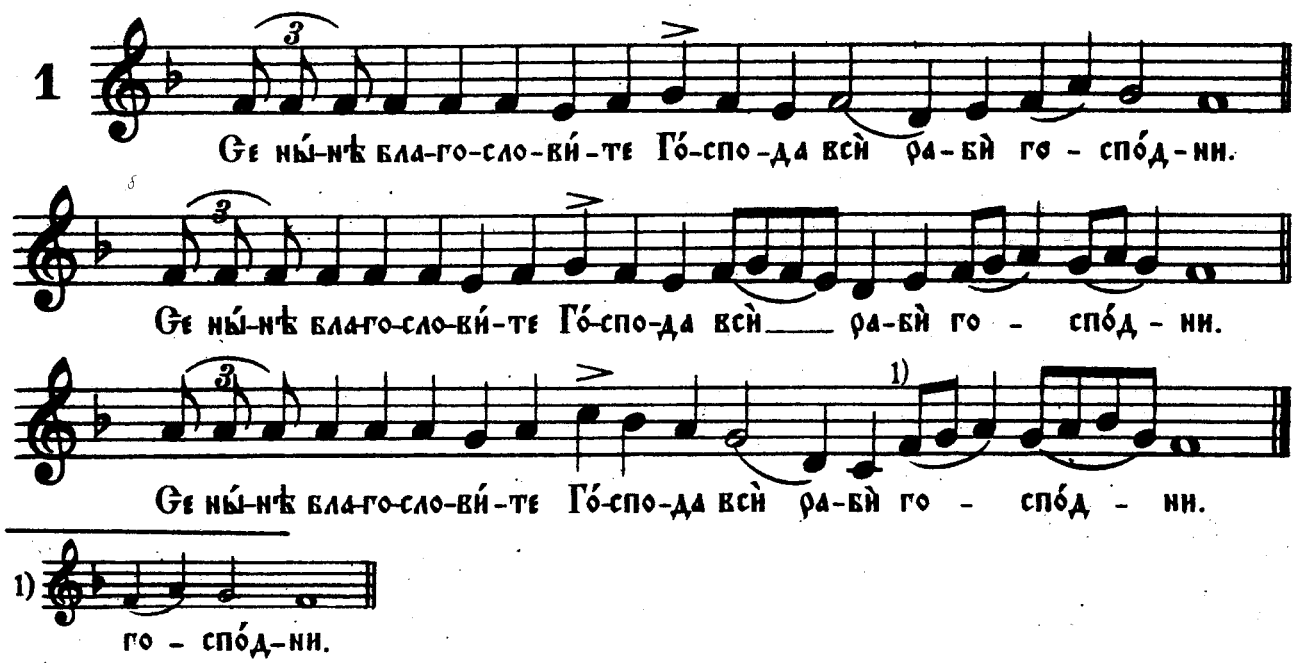
по певању Митрополита Мраовића

БЕЗ-СМЕ́Р - - - - ТНА - - ГѠ ѺТ - -
ЦА НЕ - БЕ́ - - СНА - - - ГѠ, СВѦ- ТА́ -
ГѠ БЛА - ЖЕ́ - НА - ГѠ, І́Й - - - - -
СѲ - СЕ Хрї - - - - СТѢ:
ПРИ-ШЕ́Д - - - - ШЕ НА ЗА́ - -
ПАДЖ СО́ЛН - - ЦА, ВИ́ - ДѢВ - ШЕ
СВѢ́ТЖ ВЕ - - - -
ЧЕ́Р - - - - НЇЙ, ПО - - - - - -
Е́МЬ ѺТ - - - ЦА, СЫ - -
НА І́Й СВѦ - ТА́ - ГО ДѲ́ - - -
ПО - - - - - - Е́МЬ ѺТ - -
- - - - ЦА, СЫ́ - - - НА.

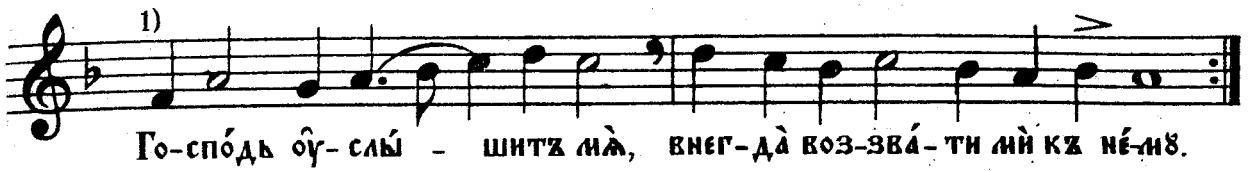

Прокíмени всѣмъ седмúцы
въ нед҃ѣлю, глáсъ й
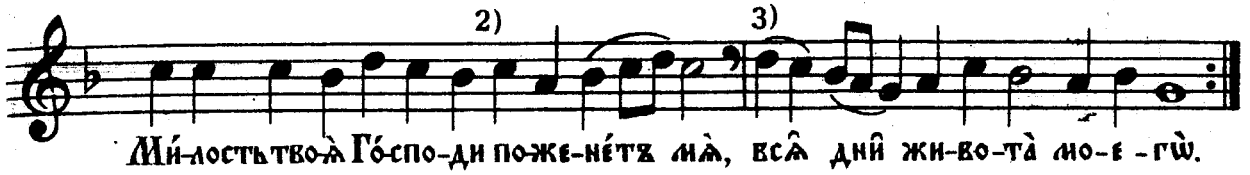

ВЪ ПОНЄДѢЛНИКЪ, ГЛАСЪ Д҃

2

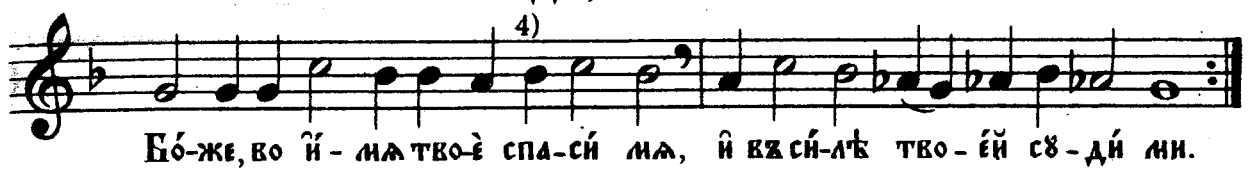
ВЪ ВТО́РНИКЪ, ГЛАСЪ Е҃

3
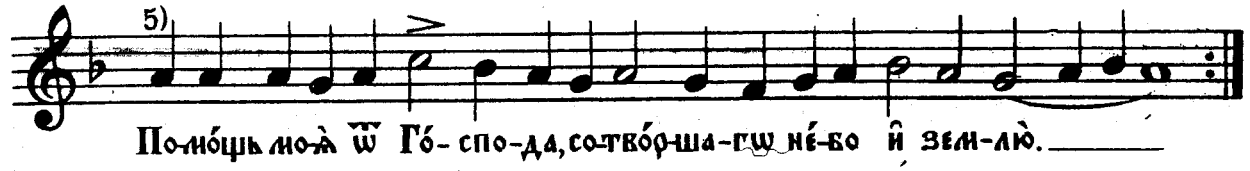

ВЪ СРЄ́ДѢ, ГЛАСЪ Ѕ҃

4
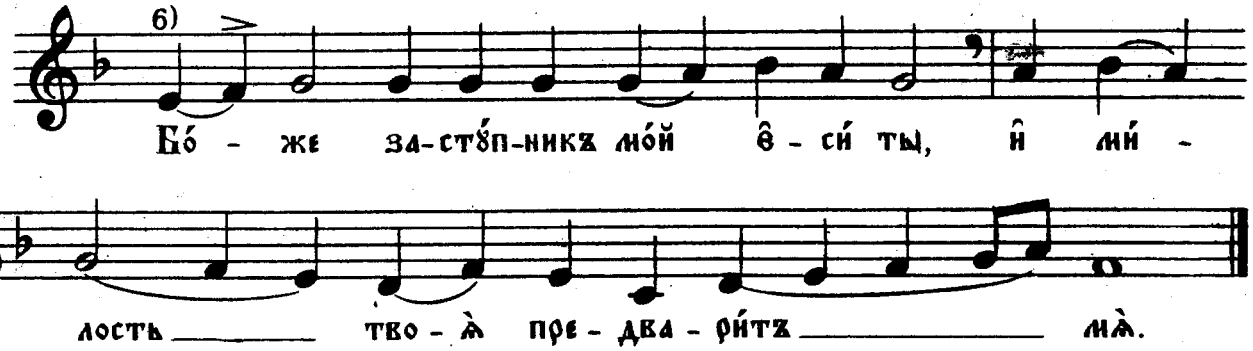

ВЪ ЧЕТВЄ́РТО́КЪ, ГЛАСЪ З҃

5

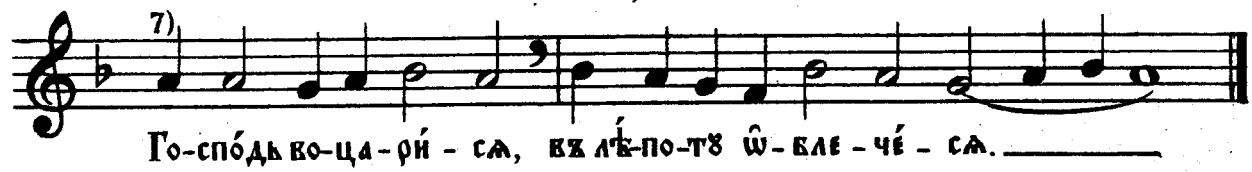
ВЪ ПА́ТОКЪ, ГЛАСЪ И҃
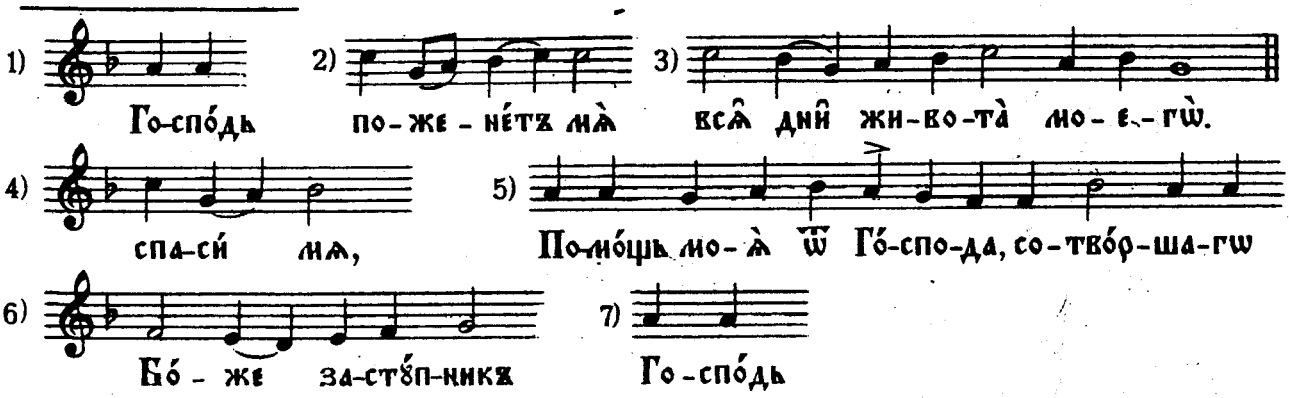
6
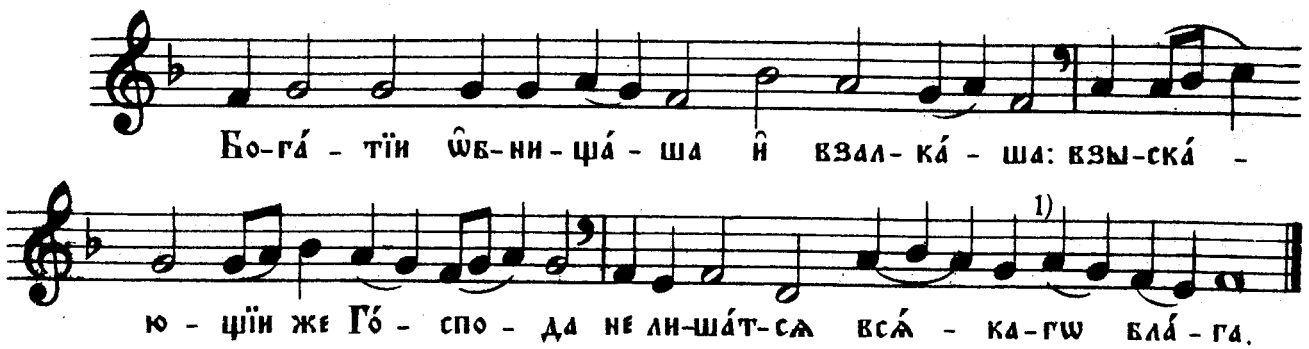

ВЪ СꙊББО́ТꙊ, ГЛАСЪ З҃

7

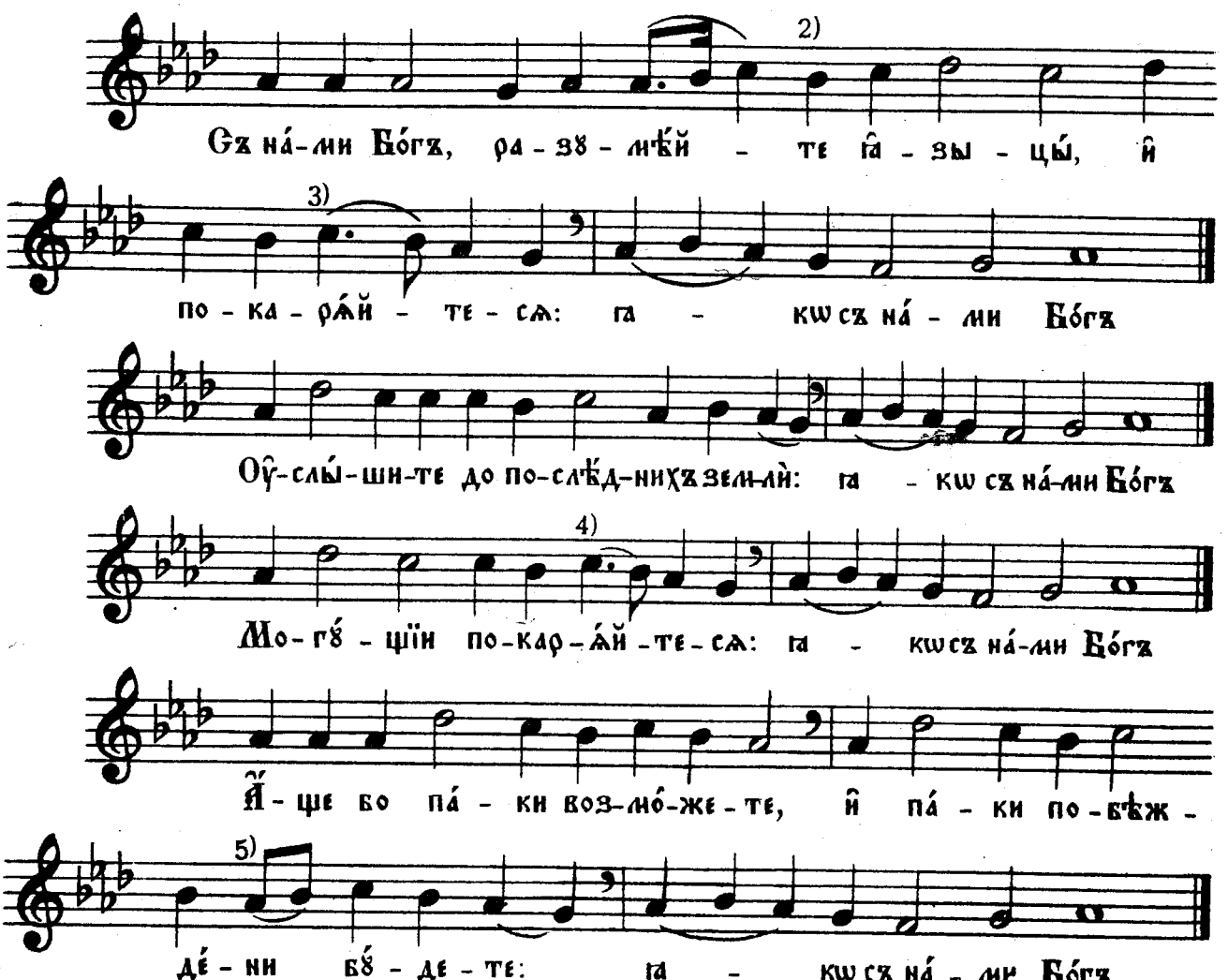

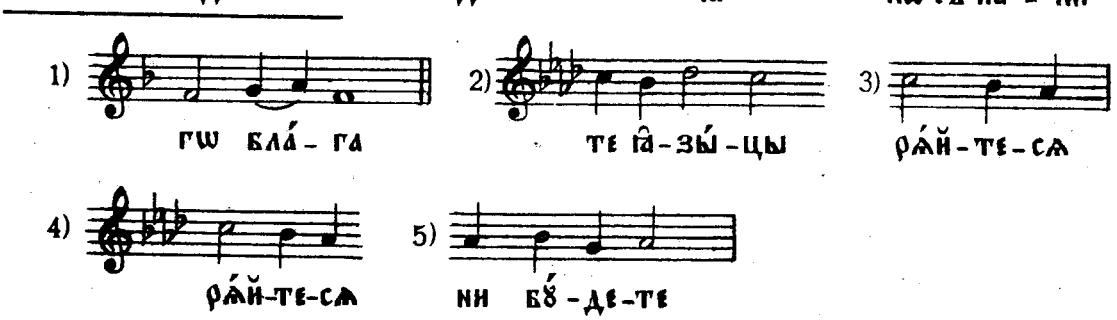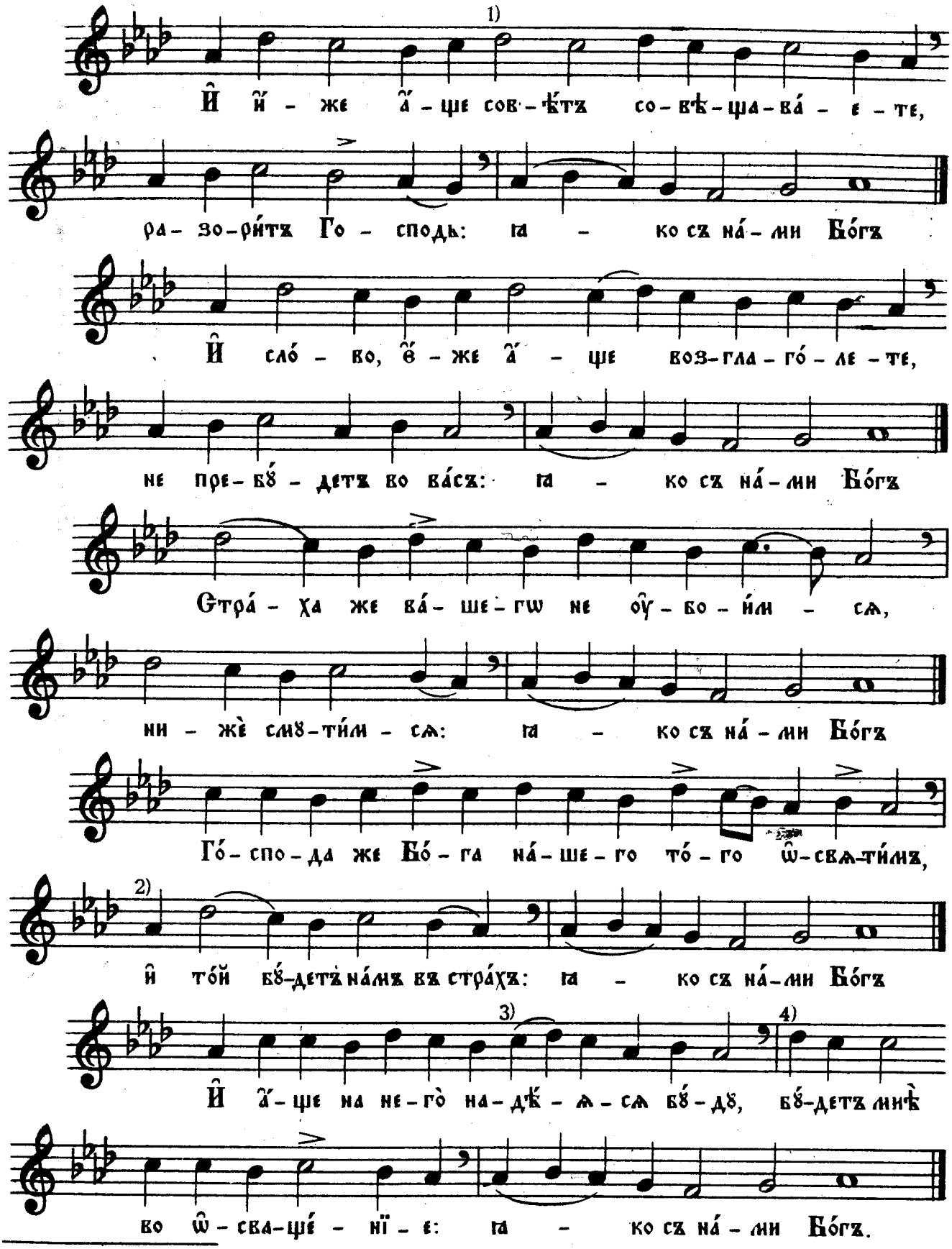

На вел. вечéрни егда совершáется лїтїа
глáсъ 3
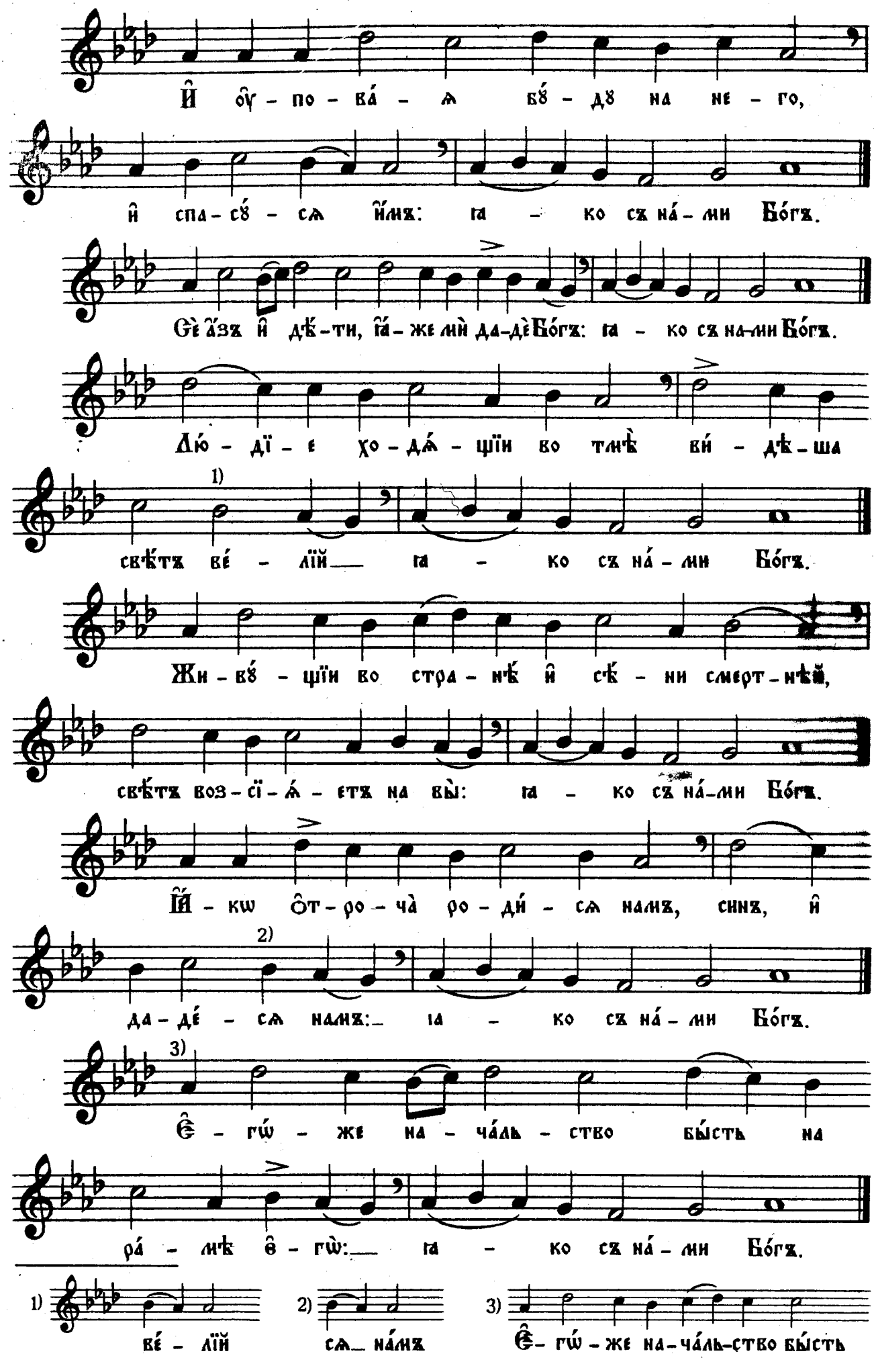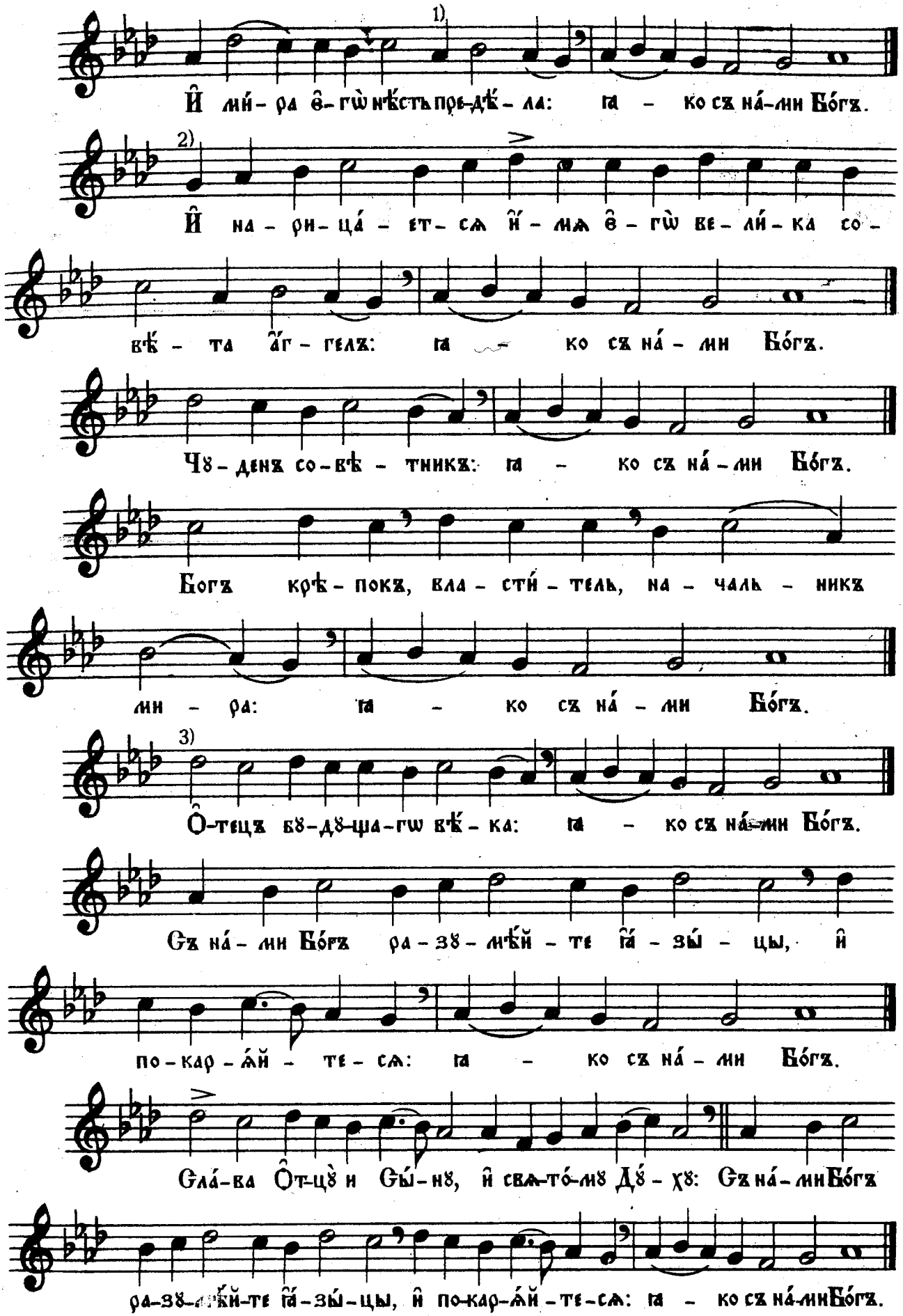

На велицѣмь повечéрїи
глáсъ 8
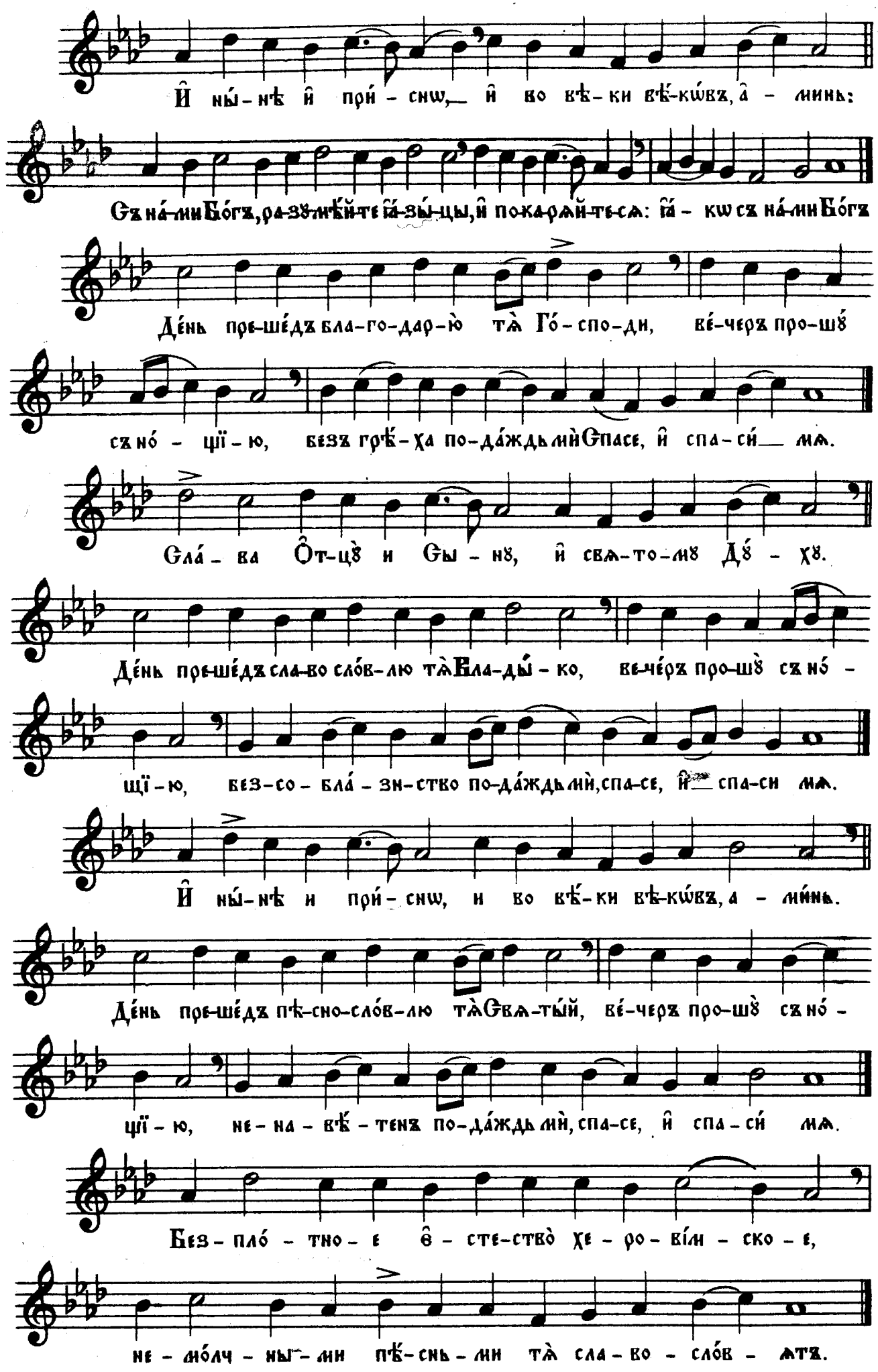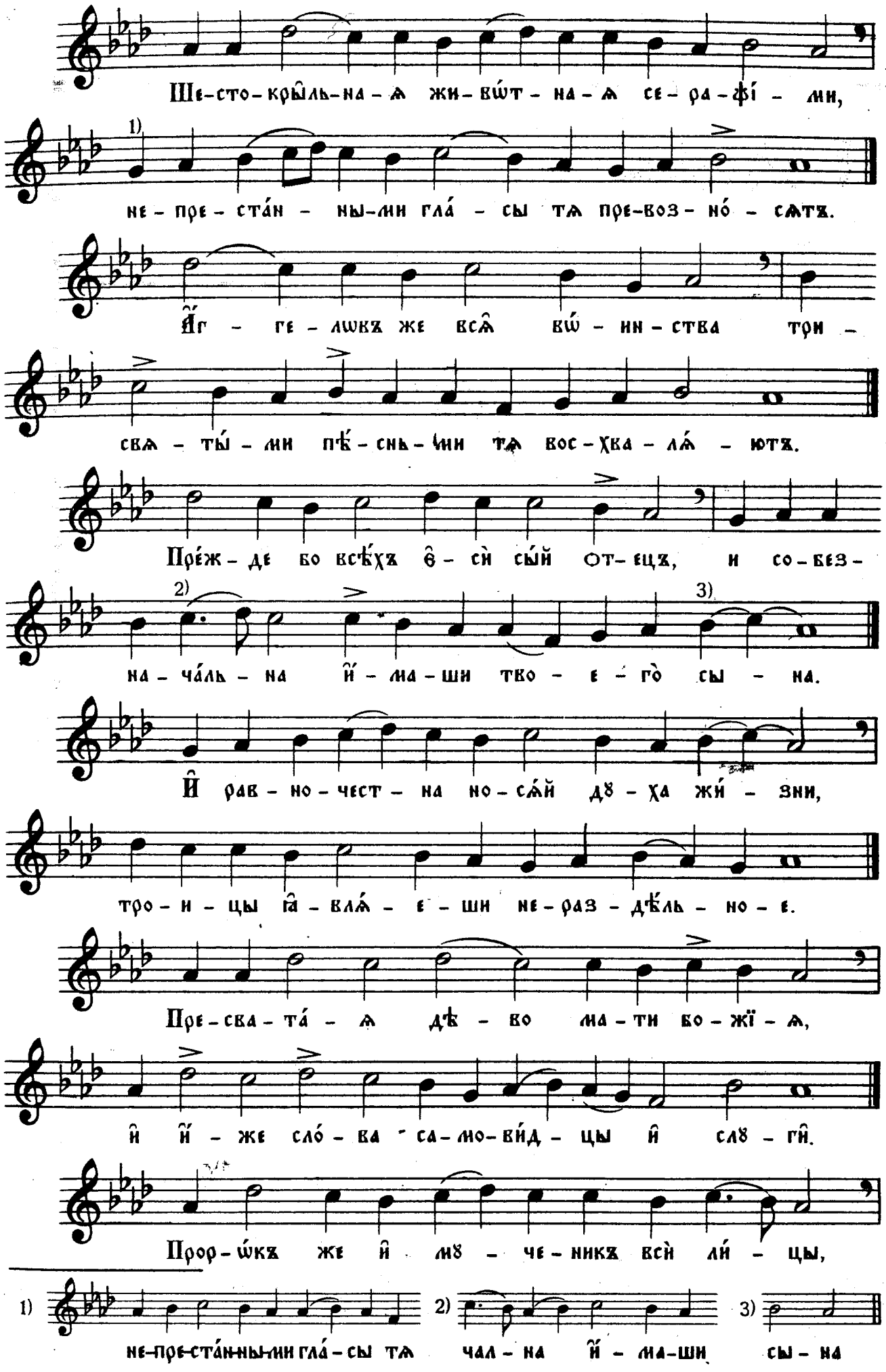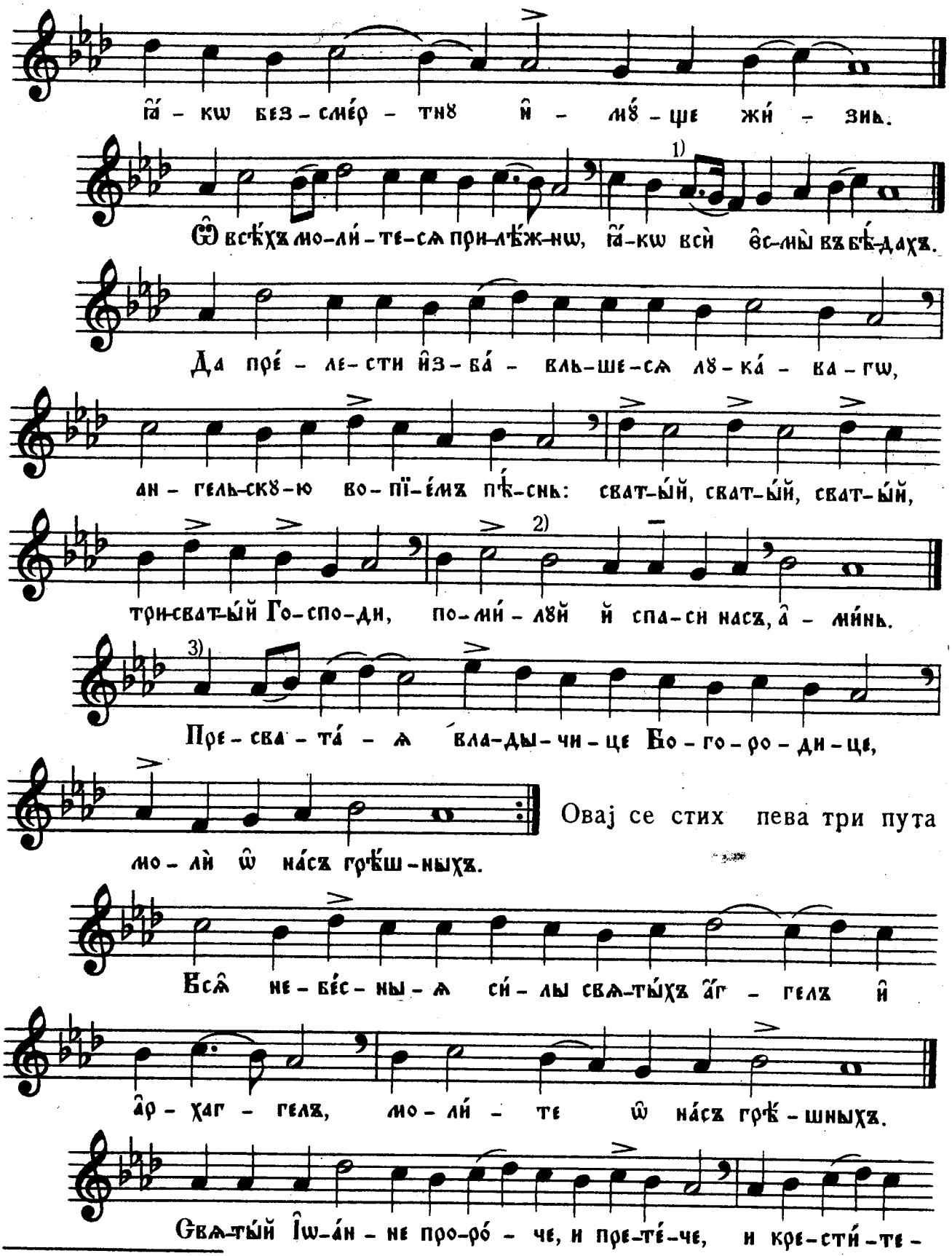

1)
Й́ и́ – же а́ – ще сов – ѣ́тъ со – вѣ – ща – ва́ – е – те,
ра – зо – ри́тъ Го – сподь: га – ко съ на́ – ми Бо́гъ
И сло́ – во, е́ – же а́ – ще воз – гла – го́ – ле – те,
не пре – бу́ – детъ во ва́съ: га – ко съ на́ – ми Бо́гъ
Стра́ – ха же ва́ – ше – гѡ не оу́ – бо – и́м – ся,
ни – же́ смя – ти́м – ся: га – ко съ на́ – ми Бо́гъ
Го́ – спо – да же Бо́ – га на́ – ше – го то́ – го ѡ́ – свя – ти́мъ,
2)
и то́й бу́ – детъ на́мъ въ стра́хъ: га – ко съ на́ – ми Бо́гъ
3)
4)
И а́ – ще на не – го́ на – де́ – я – ся бу́ – дѹ, бу́ – детъ мнѣ́
во ѡ́ – свя – ще́ – нїе: га – ко съ на́ – ми Бо́гъ.
1)
совѣ́тъ со – вѣ
2)
и то́й бу́ – детъ на́мъ въ стра́хъ
3)
де́ – я – ся
4)
бу́ – детъ мнѣ́ во ѡ́ – свя – ще́ – нїе
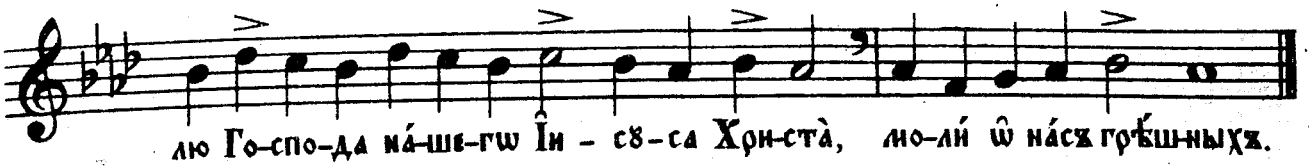

Й оу - по - ва́ - ѧ бо́ - дѹ на не - го,
и спа - сѣ́ - сѧ и́мъ: га - ко съ на́ - ми Бо́гъ.
Сѣ́ѧзъ и дѣ́ - ти, и́же ми да-дѣ́ Бо́гъ: га - ко съ на-ми Бо́гъ.
Лю - дїе хо - дѧ́ - щїи во тмѣ́ ви - дѣ́ - ша
1)
свѣ́тъ ве́ - лїй га - ко съ на́ - ми Бо́гъ.
Жи - во́ - щїи во стра - нѣ́ и сѣ́ - ни смерт - нѣ́й,
свѣ́тъ воз - сї - я́ - етъ на вы: га - ко съ на́-ми Бо́гъ.
Йѣ - кѡ Ѿт - ро - ча́ ро - ди́ - сѧ намъ, сынъ, и
2)
да - де́ - сѧ намъ: га - ко съ на́ - ми Бо́гъ.
3)
Ѥ - гѡ́ - же на - ча́ль - ство бы́сть на
ра́ - мѣ́ ѳ - гѡ̀: га - ко съ на́ - ми Бо́гъ.
1) ве́ - лїй
2) сѧ на́мъ
3) Ѥ - гѡ́ - же на - ча́ль - ство бы́сть
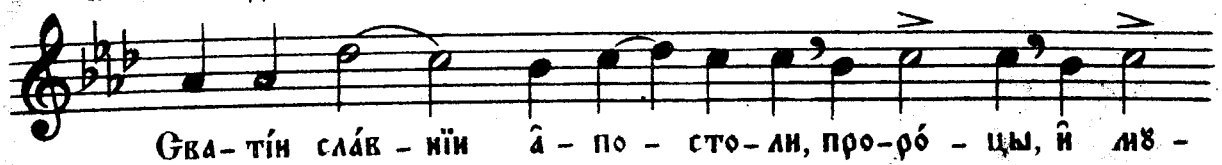

1)
Й ми-ра ѳ-гѡ нѣсть пре-дѣ-ла: га - ко съ на-ми Бо́гъ.
2)
Й на-ри-ца́-ет-ся Й-мя ѳ-гѡ ве-ли-ка со-
вѣ-та а̑г-гелъ: га - ко съ на́-ми Бо́гъ.
Чѳ-денъ со-вѣ-тникъ: га - ко съ на́-ми Бо́гъ.
Богъ кр҃-покъ, вла-сти́-тель, на-чаль-никъ
ми-ра: га - ко съ на́-ми Бо́гъ.
3)
О̑-тецъ бѳ-дѳ-ца-гѡ вѣ-ка: га - ко съ на́-ми Бо́гъ.
Съ на́-ми Бо́гъ ра-зѳ-мѣ́й-те а̑-зы́-цы, й
по-кар-а́й-те-ся: га - ко съ на́-ми Бо́гъ.
Сла́-ва О̑т-цѹ и Сы́-нѹ, й свя-то́-мѹ Дѹ́-хѹ: Съ на́-ми Бо́гъ
ра-зѳ-мѣ́й-те а̑-зы́-цы, й по-кар-а́й-те-ся: га - ко съ на́-ми Бо́гъ.
1) пре-дѣ́-ла
2) Й на-ри-ца́
3) О̑т-е́цъ
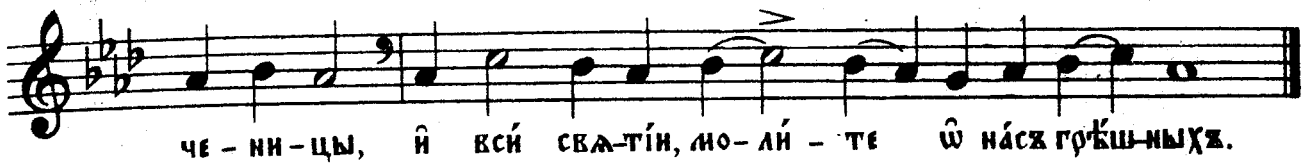

Й ны-нѣ й при-снw, й во вѣ-ки вѣ-кѡвъ, а-минь:
Съ на-ми Бо́гъ, разумѣйте и-зы-цы, и покаряйте-ся: и-ко съ на-ми Бо́гъ
Де́нь про-ше́дъ бла-го-дар-ю тѧ Го́-спо-ди, ве́-черъ про-шѐ
сно́-щїю, безъ грѣ́-ха по-да́ждь мѝ Спасе, й спа-си ма.
Сла́-ва О́т-цѹ и Сы-нѹ, й свѧ-то-мѹ Дѹ́-ху.
Де́нь про-ше́дъ сла-во сло́в-лю тѧ Вла-ды́-ко, ве-че́ръ про-шѐ сно́-
щїю, без-со-бла́-зн-ство по-да́ждь мѝ, спа-се, й спа-си ма.
Й ны-нѣ и при-снw, и во вѣ-ки вѣ-кѡвъ, а-ми́нь.
Де́нь про-ше́дъ пѣ-сно-сло́в-лю тѧ Свѧ-ты́й, ве́-черъ про-шѐ сно́-
щїю, не-на-вѣ́-тенъ по-да́ждь мѝ, спа-се, й спа-си ма.
Без-пло́-тно-е е́-сте-ство̀ хе-ро-ви́м-ско-е,
не-мо́лч-ны-ми пѣ́-сн-ми тѧ сла-во-сло́в-атъ.

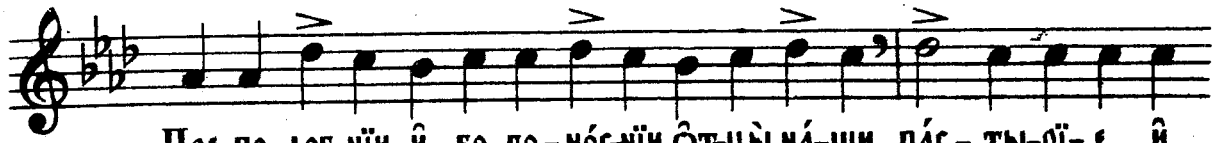

Ше-сто-кры́ль-на-а жи-вы́т-на-а се-ра-фи́-ми,
1)
не-пре-ста́н-ны-ми гла́-сы та пре-воз-но́-сятъ.
А́г-ге-лъкъ же вса́ вы́-ин-ства три-
сва-ты́-ми пѣ́-снь-ми та вос-хва-ля́-ютъ.
Пре́ж-де бо всѣ́хъ о́-нъ сы́й от-ецъ, и со-без-
2)
3)
на-ча́ль-на а́-ма-ши тво-е́-го сы-на.
И́ рав-но-чест-на но-са́й дх-ха жи́-зни,
тро-и-цы ба-жа́-е-ши не-раз-дѣ́ль-но-е.
Пре-сва-та́-а дѣ́-во ма-ти бо-жи́-а,
и́ и́-же сло́-ва са-мо-ви́д-цы и́ слх-гѝ.
Прор-о́къ же и́ мх-че-никъ всѝ ли́-цы,
1)
не-пре-ста́н-ны-ми гла́-сы та
2)
чал-на а́-ма-ши
3)
сы-на

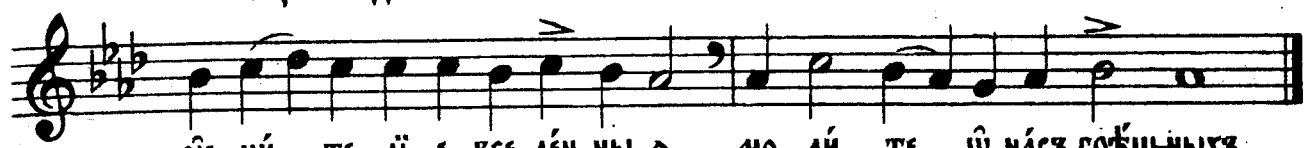

ѓа́ - кѡ безъ - смéр - тнѫ̀ и̂ - мѧ́ - ще жи́ - зинь.
1)
Ѻ всѣ́хъ мо-ли́-те-ся́ при-лѣ́ж-нѡ, ѓа́-кѡ всѝ ѐс-мы̀ въ бѣ́-дахъ.
Да пре́ - ле-сти и̂з - ба́ - вль-ше-ся́ лѫ - ка́ - ва - гѡ,
ан - гель-скѫ́-ю во - пї-е́мъ пѣ́-снь: свят-ы́й, свят-ы́й, свят-ы́й,
2)
три-свят-ы́й Го-спо-ди, по-ми́-лѹ́й й спа-си насъ, а̂ - ми́нь.
3)
Пре - сва - та́ - я́ вла-ды-чи-це Бо - го - ро - ди-це,
мо - лѝ ѡ̂ на́съ грѣ́ш-ныхъ.
Овај се стих пева три пута
Всѧ̂ не - бе́с - ны - я́ си́ - лы свя-ты́хъ а̂г - гелъ и̂
а̂р - хаг - гелъ, мо - ли́ - те ѡ̂ на́съ грѣ́ - шныхъ.
Свя-ты́й Ї̂ѡ-а́н - не про-ро́ - че, и пре-те́-че, и кре-сти́-те-
1)
всѝ ѐс-мы̀ въ бѣ́-дахъ
2)
лѹ́й
3)
Пре-свя-та́ - я́ вла-ды-чи-це Бо - го - ро-ди-це

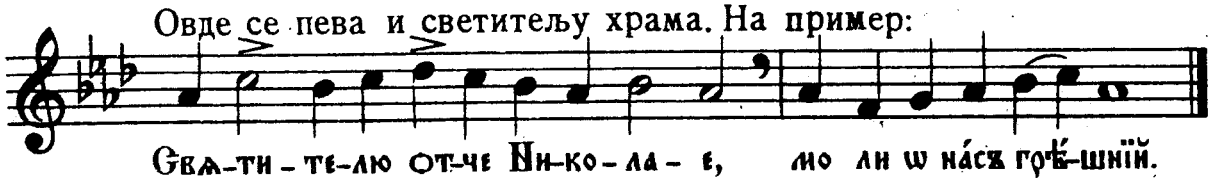

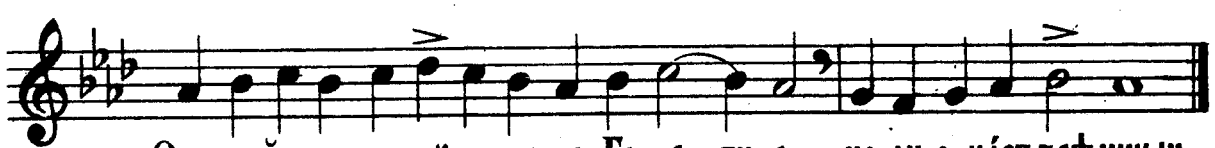

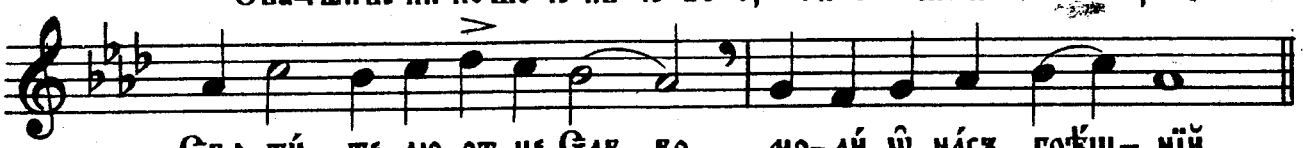

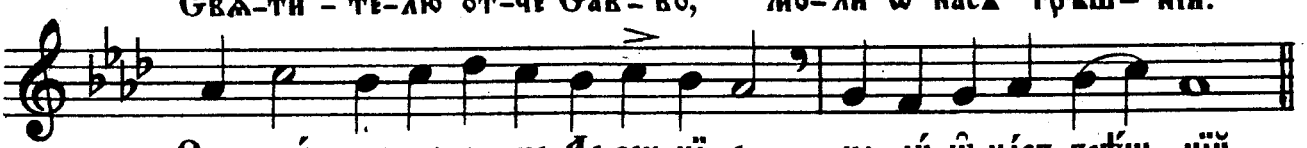

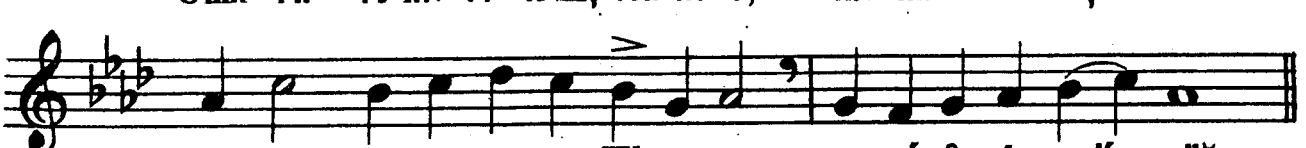
Овде се пева и светитељу храма. На пример:

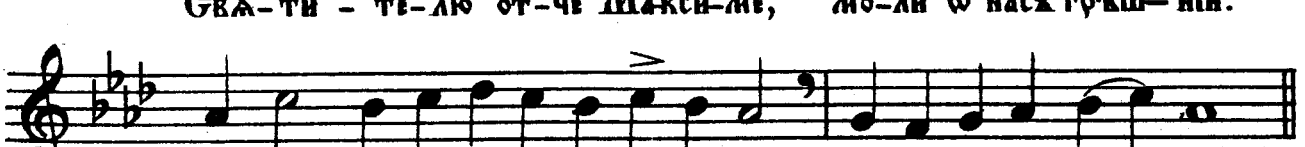

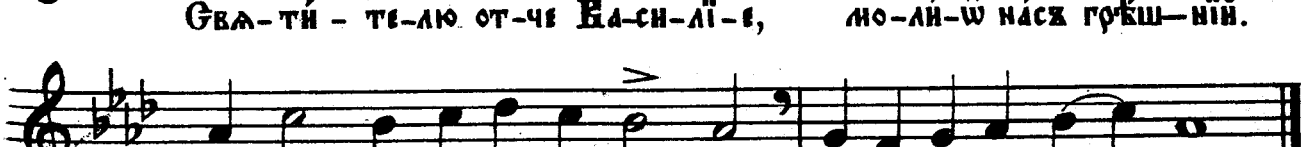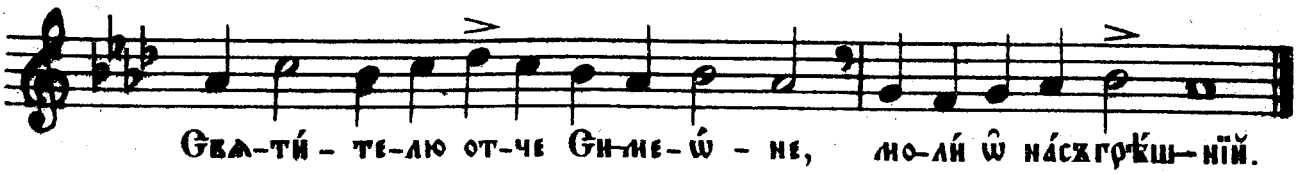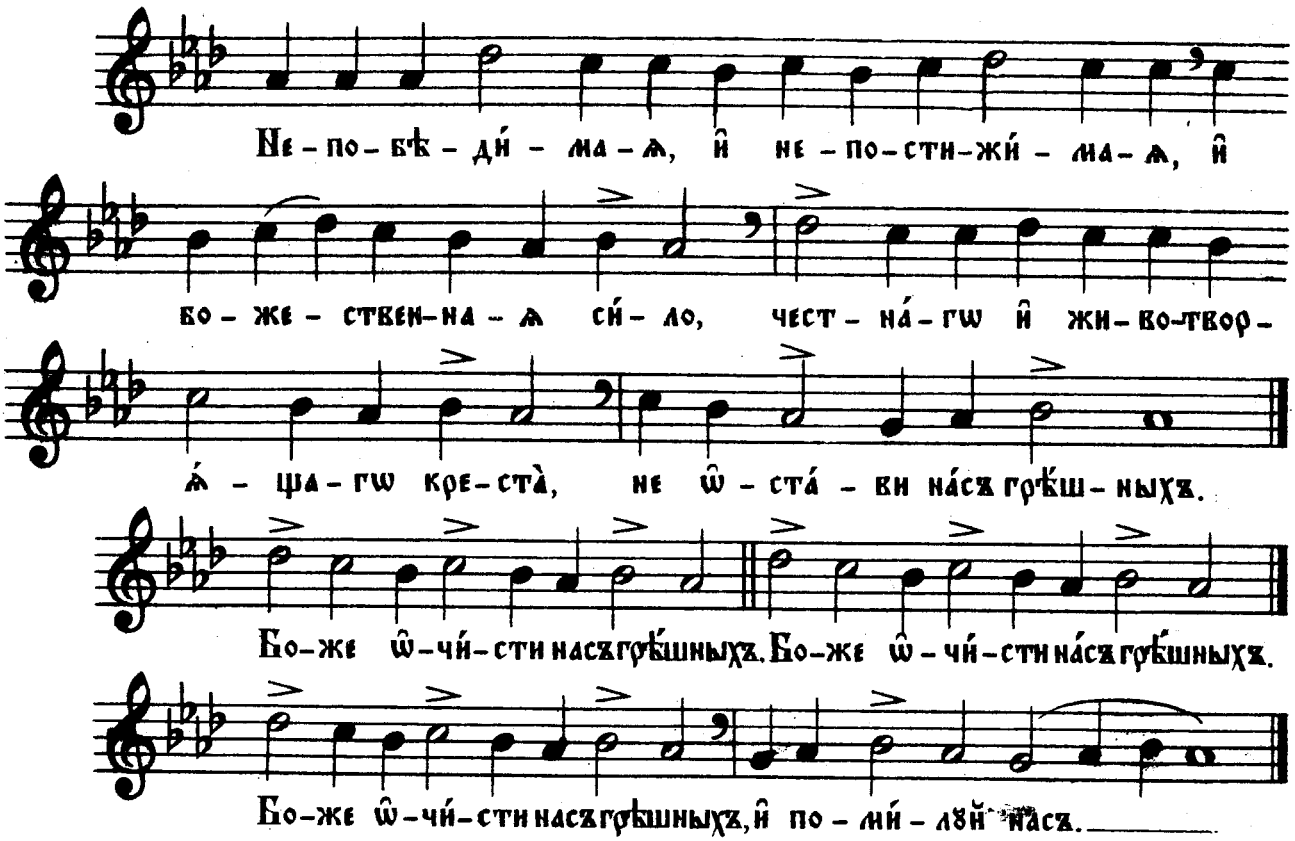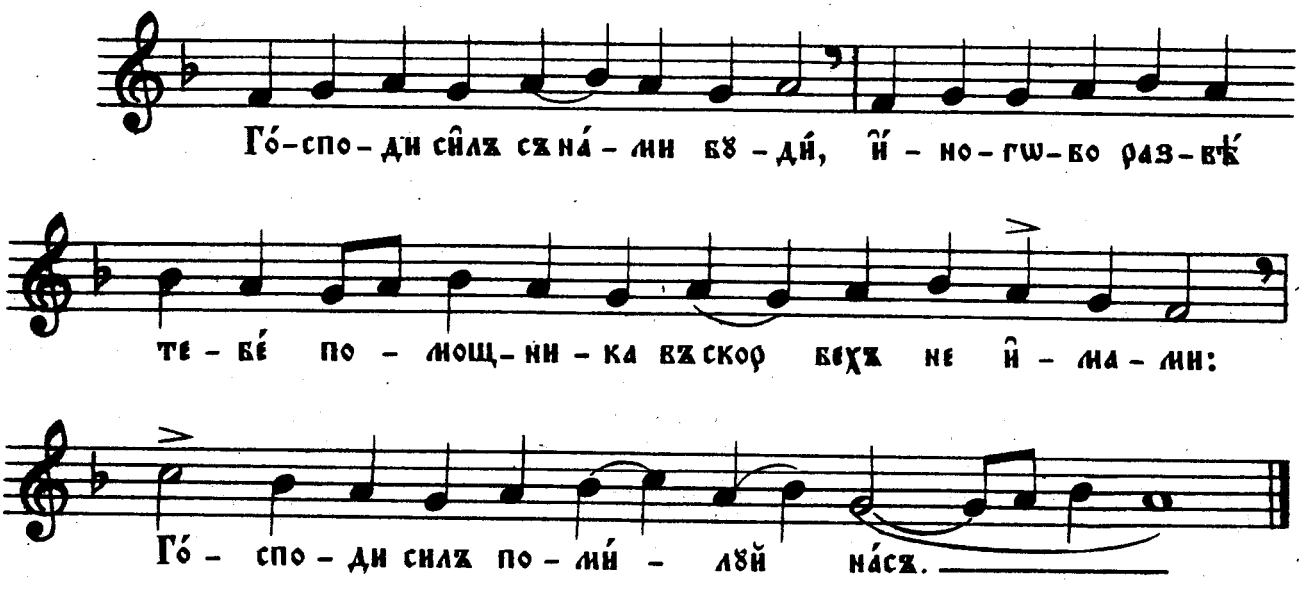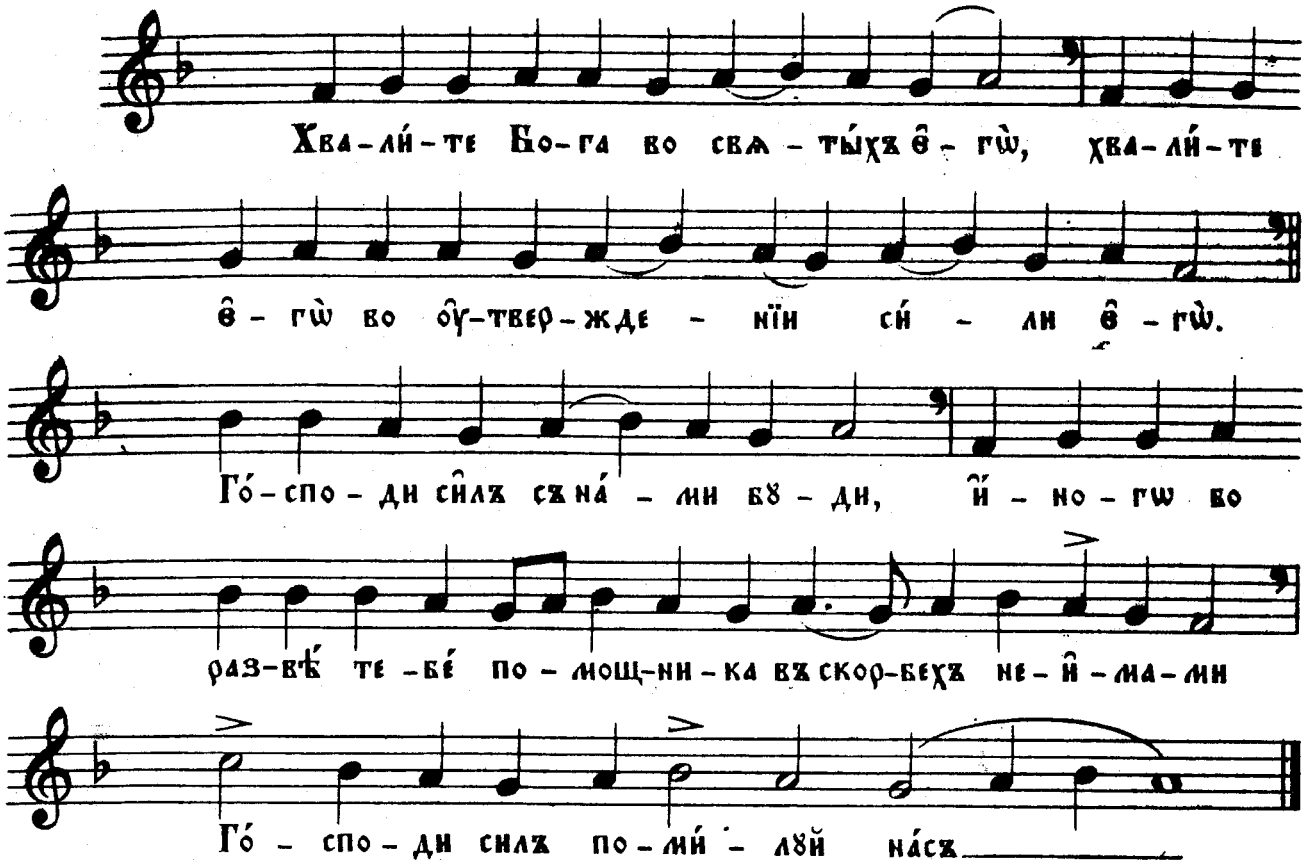

Но ако је храм посвећен Христу или Богородици, онда се ово изоставља.
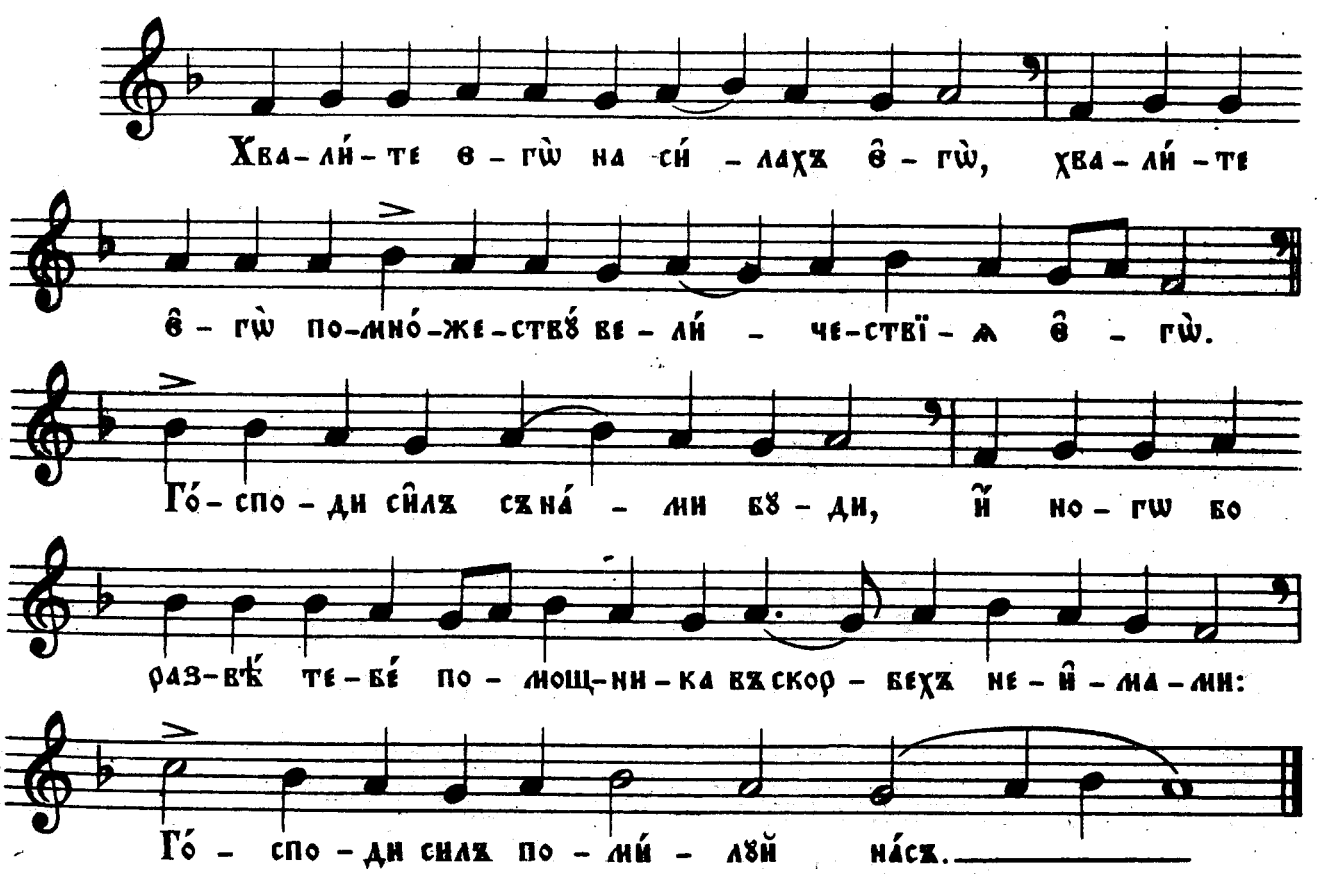

ТАЖЕ ПОЕ́МЪ НА ГЛА́СЪ ѕ̃
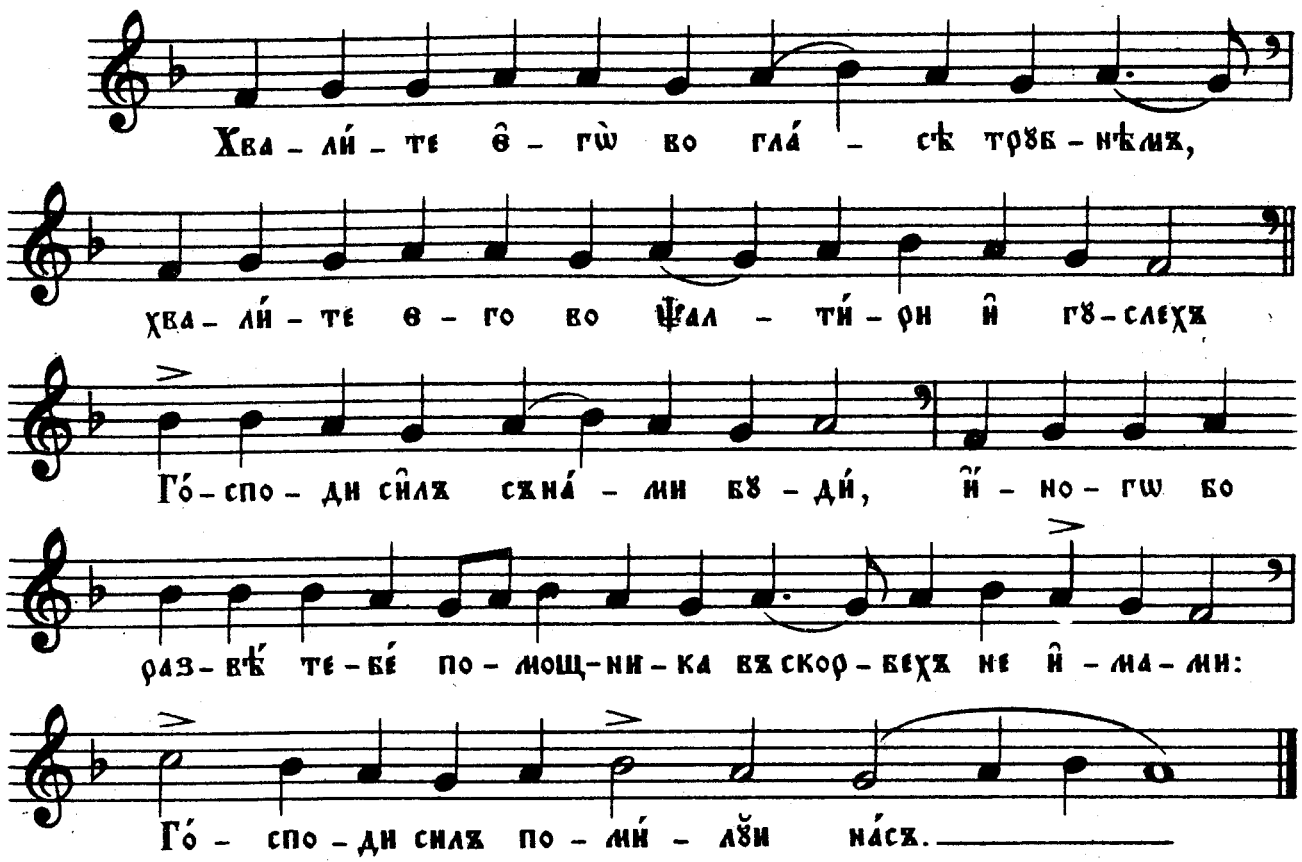

СТЇХЪ А
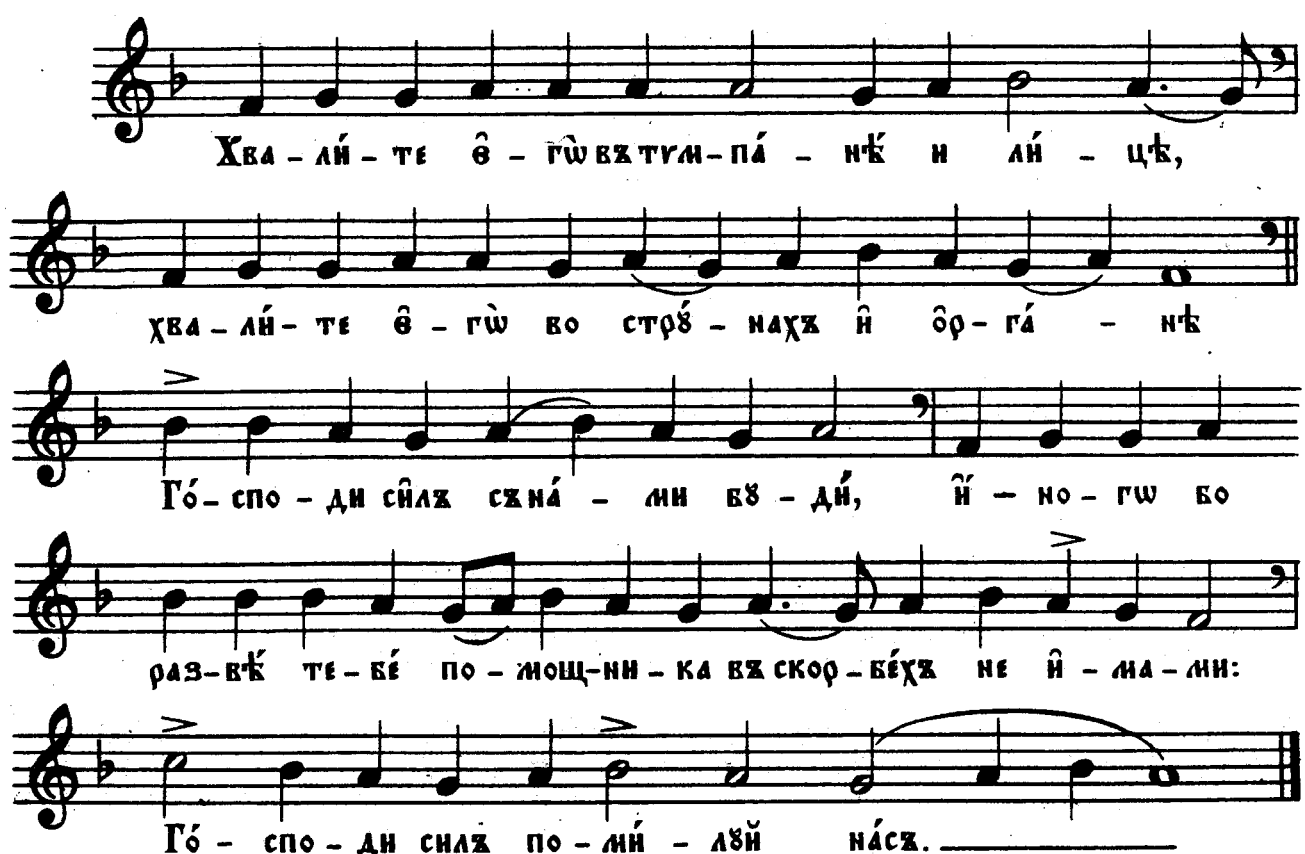

СТЇХЪ Б
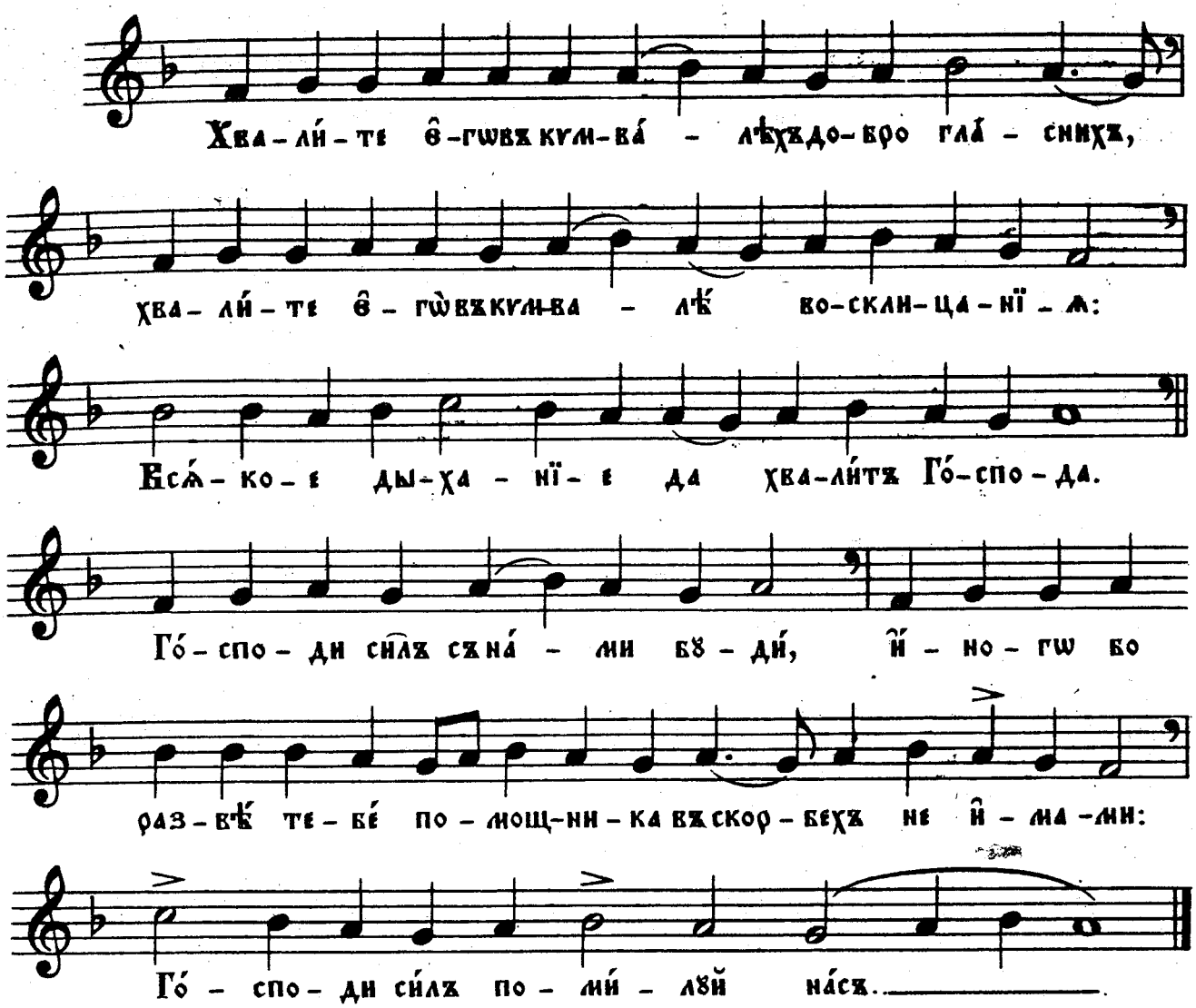

СТЇХЪ Г҃
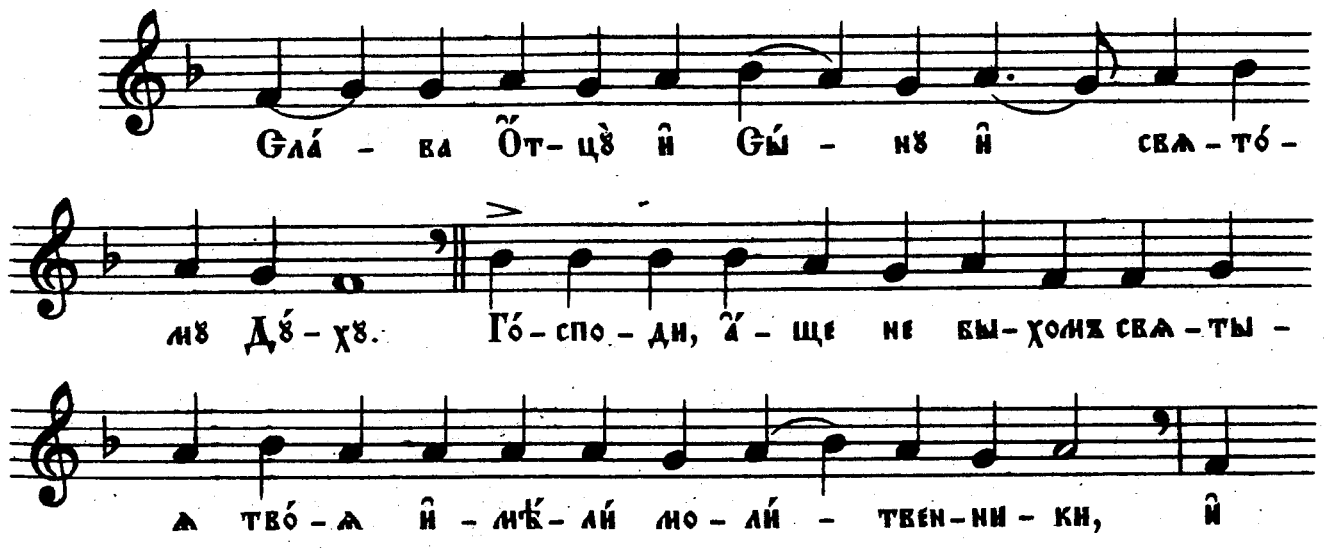

СТЇХЪ Д҃
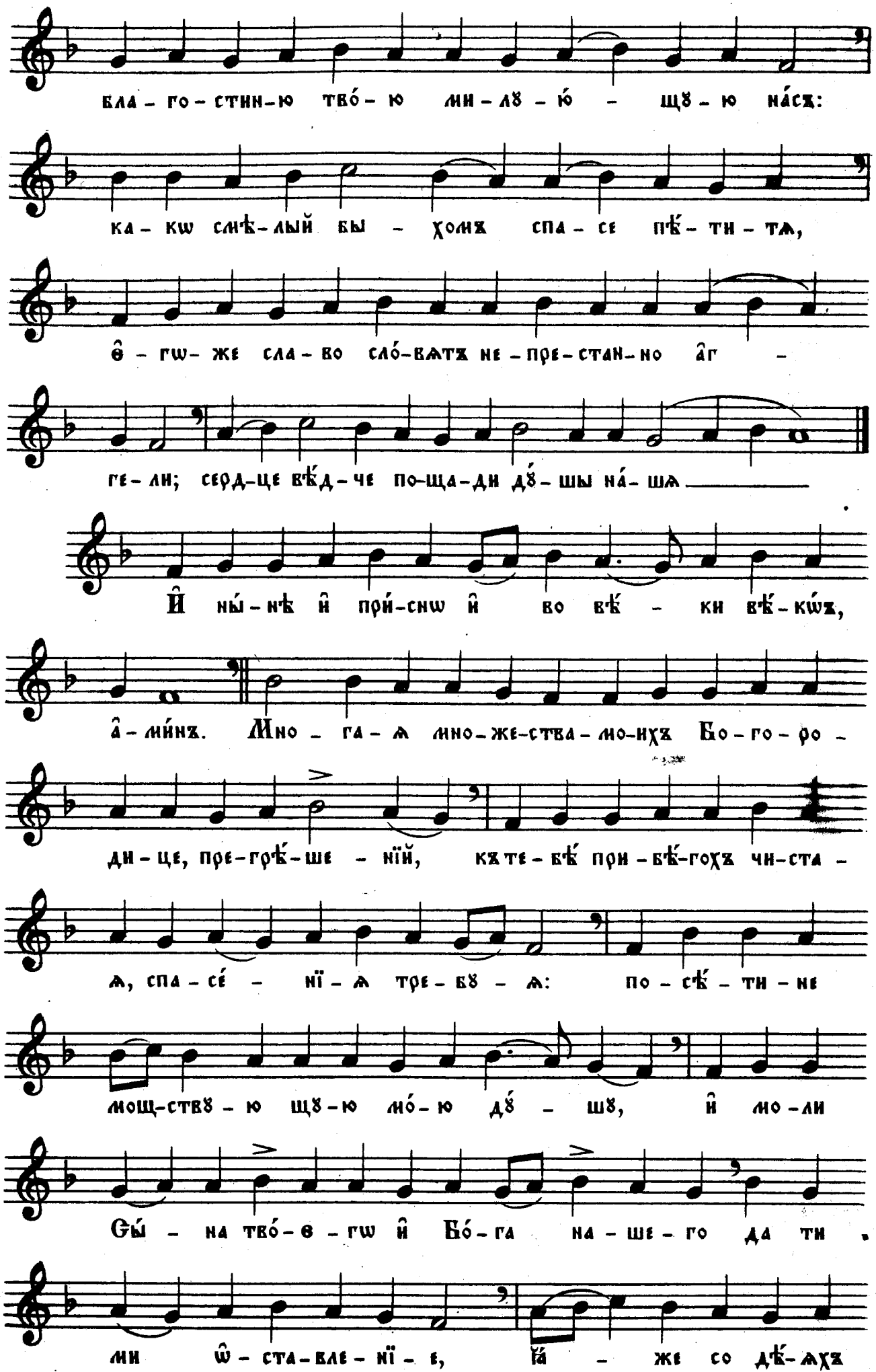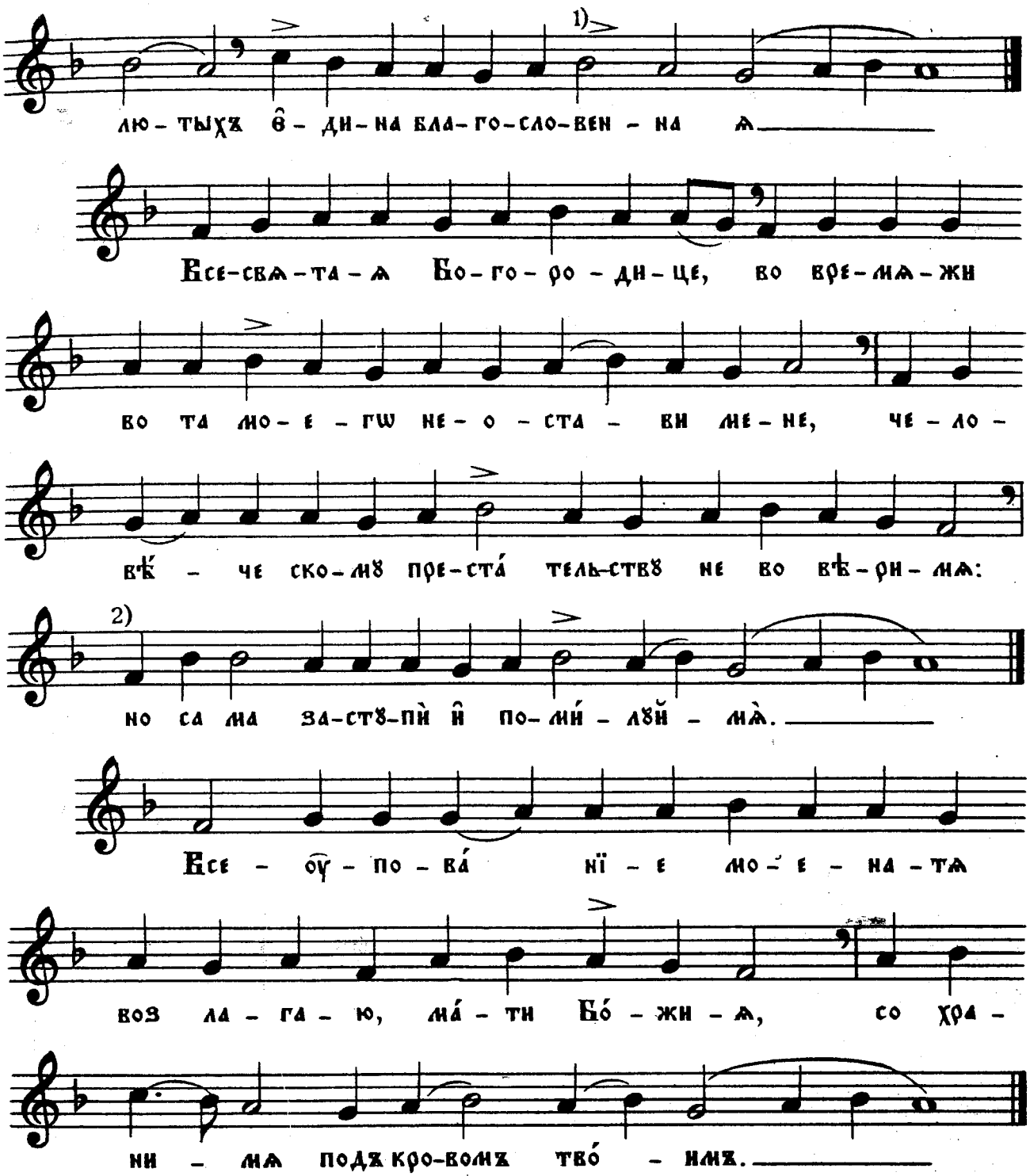

СТЇХЪ Ѕ̃

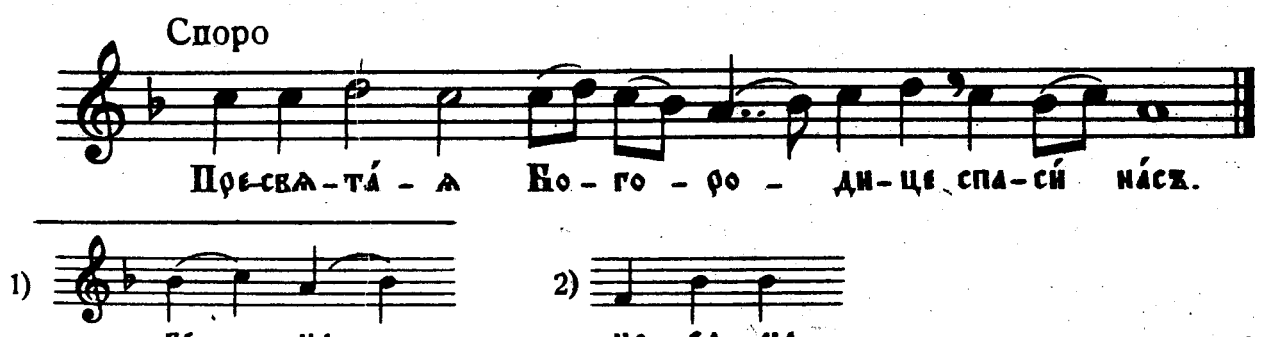
И паки: **ХВАЛИ́ТЕ БОГА́ ВО СВѦТЫ́ХЪ ЄГѠ** (стр. 45)
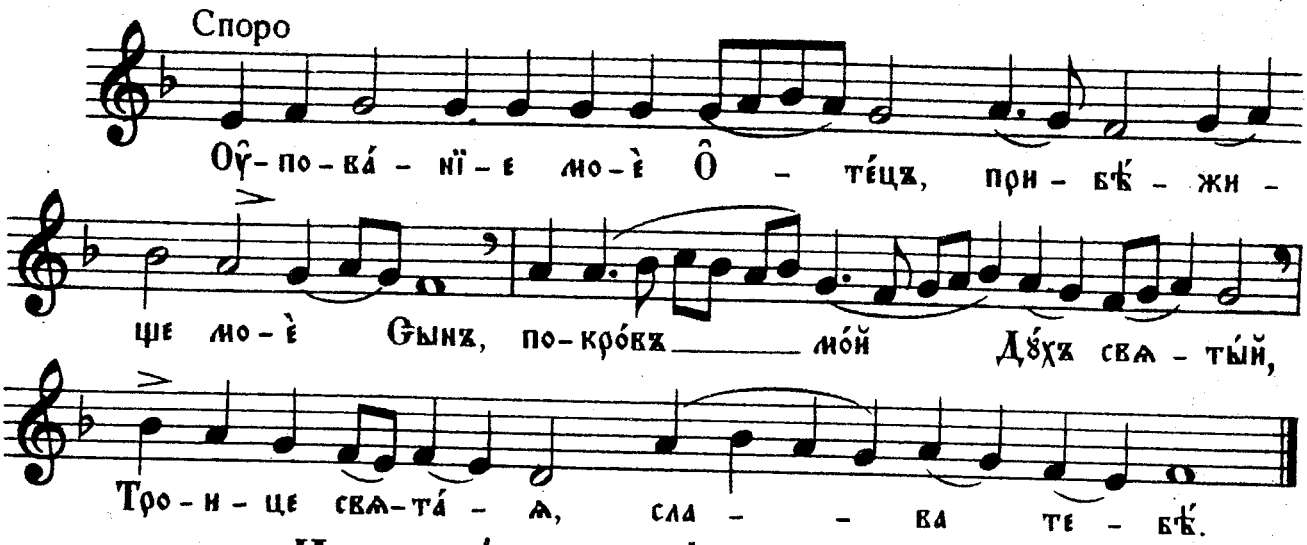

БЛА - ГО - СТИН - Ю ТВО́ - Ю МИ - ЛѢ - Ю - ЩѢ - Ю НА́СѪ:
КА - КѠ СМѢ - ЛЫЙ БЫ - ХОМѪ СПА - СЕ ПѢ́ - ТИ - ТѦ,
Ѳ - ГѠ - ЖЕ СЛА - ВО СЛО́ - ВѦТѪ НЕ - ПРЕ - СТАН - НО ѦГ -
ГЕ - ЛИ; СЕРД - ЦЕ ВѢ́Д - ЧЕ ПО - ЩА - ДИ ДѢ́ - ШЫ НА́ - ШѦ
Й НЫ́ - НѢ Й ПРИ́ - СНѠ Й ВО ВѢ́ - КИ ВѢ́ - КѠ́Ѫ,
Ѧ - МИ́НѪ. МНО - ГА - Ѧ МНО - ЖЕ - СТВА - МО - НѪ БО - ГО - РО -
ДИ - ЦЕ, ПРЕ - ГРѢ́ - ШЕ - НІЙ, КѪ ТЕ - БѢ́ ПРИ - БѢ́ - ГОХѪ ЧИ - СТА -
Ѧ, СПА - СЕ́ - НІ - Ѧ ТРЕ - БѢ - Ѧ: ПО - СѢ́ - ТИ - НЕ
МОЩ - СТВѢ - Ю ЩѢ - Ю МО́ - Ю ДѢ́ - ШѢ, Й МО - ЛИ
СЫ́ - НА ТВО́ - Ѳ - ГѠ Й БО́ - ГА НА - ШЕ - ГО ДА ТИ
МИ Ѡ́ - СТА - ВЛЕ - НІ - Е, ЙА́ - ЖЕ СО ДѢ́ - ЛАХѪ

Читају се две молитве и пева се, једанаест пута,
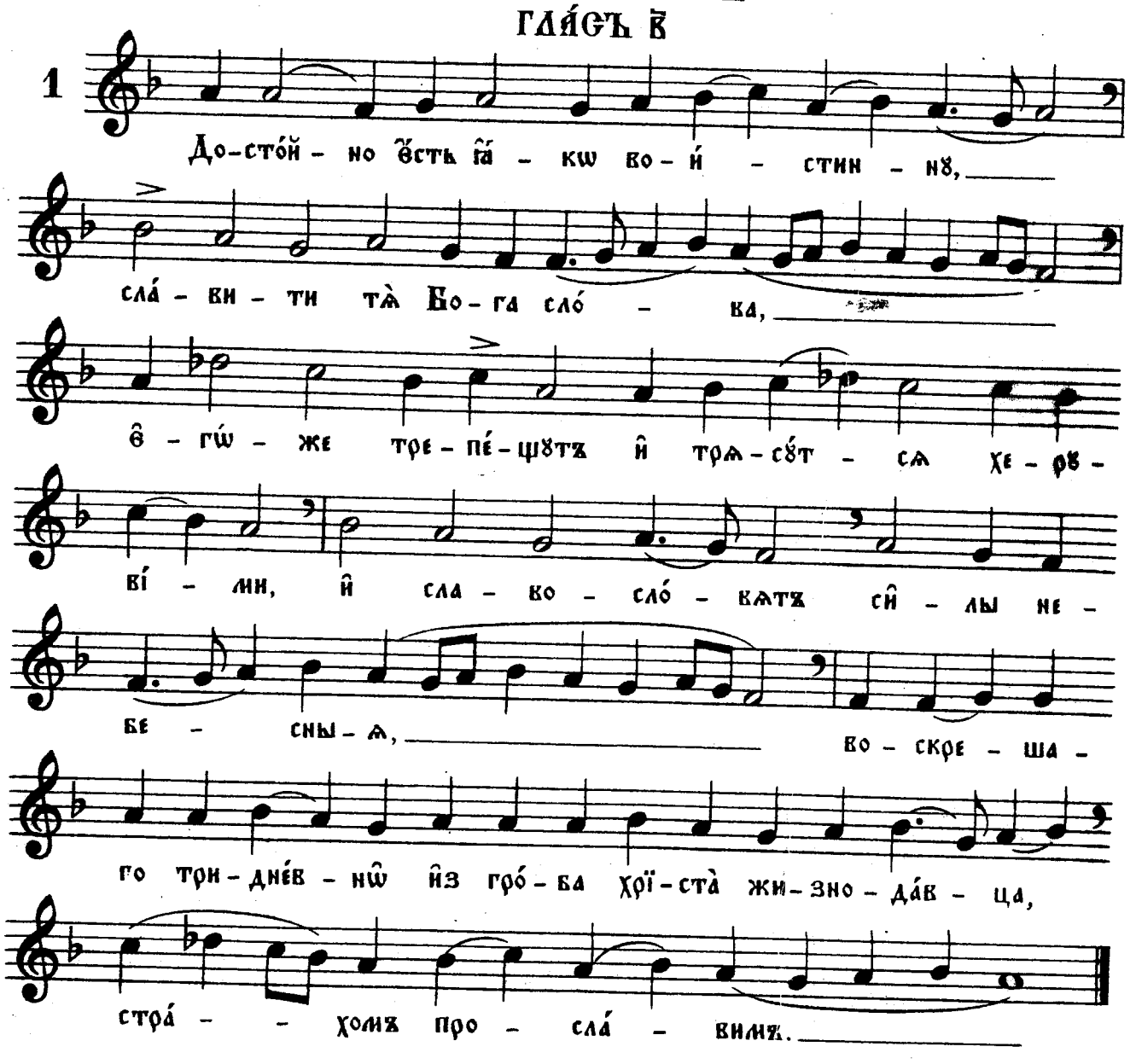

На мáломъ повечéріи
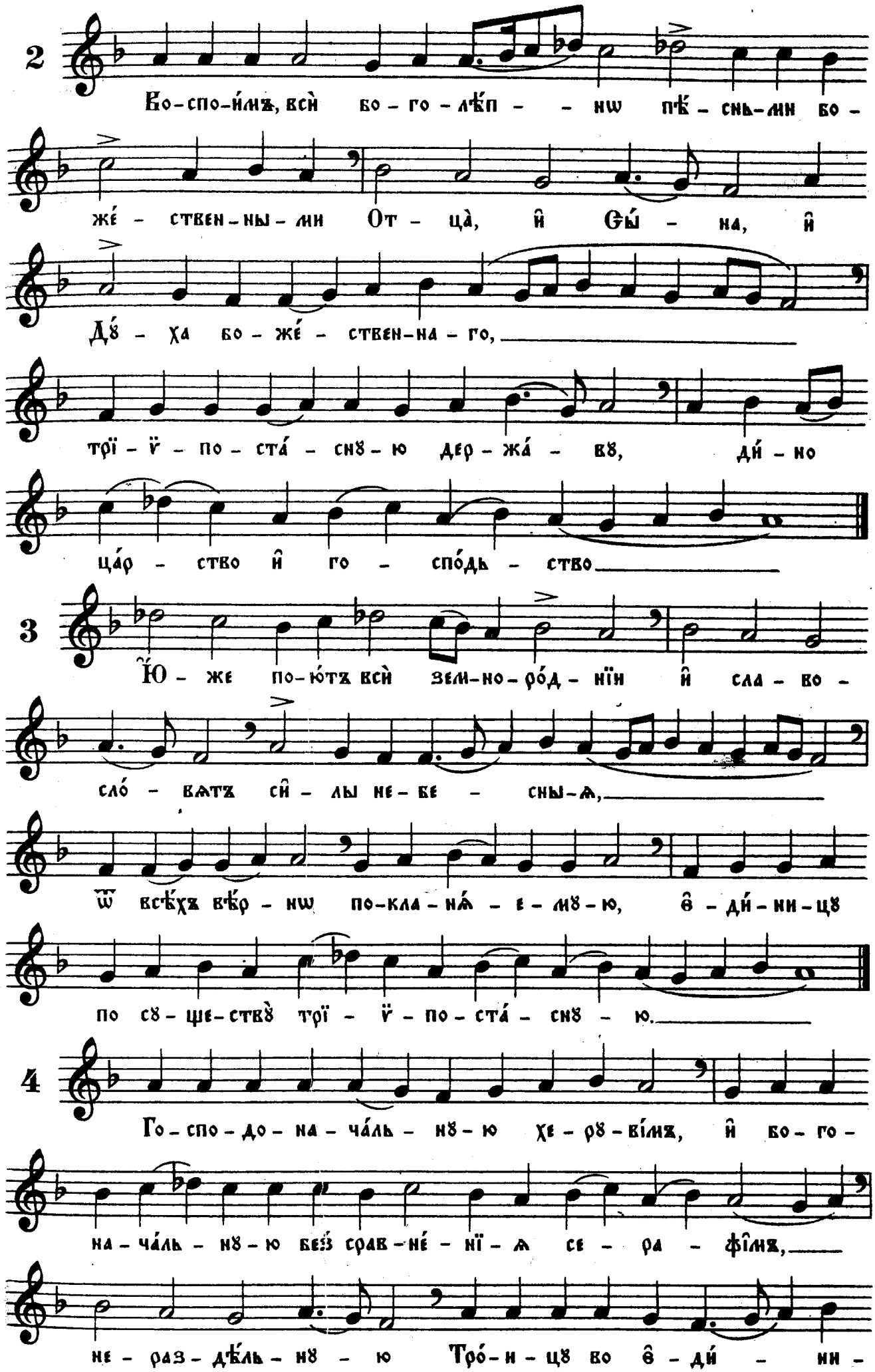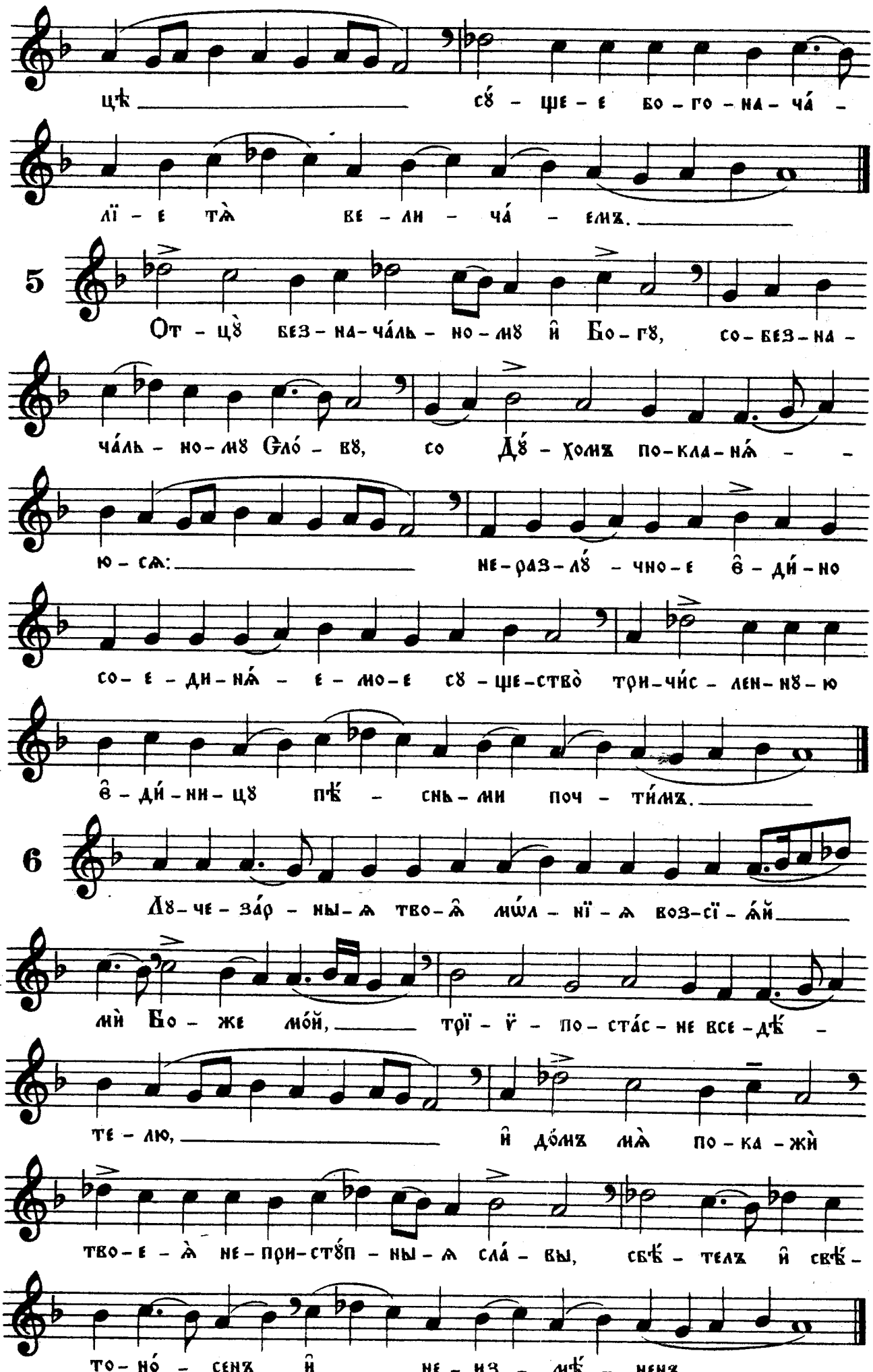

На полу́ночницѣ воскре́снѣй

Тро́ичнїи тропа́ри
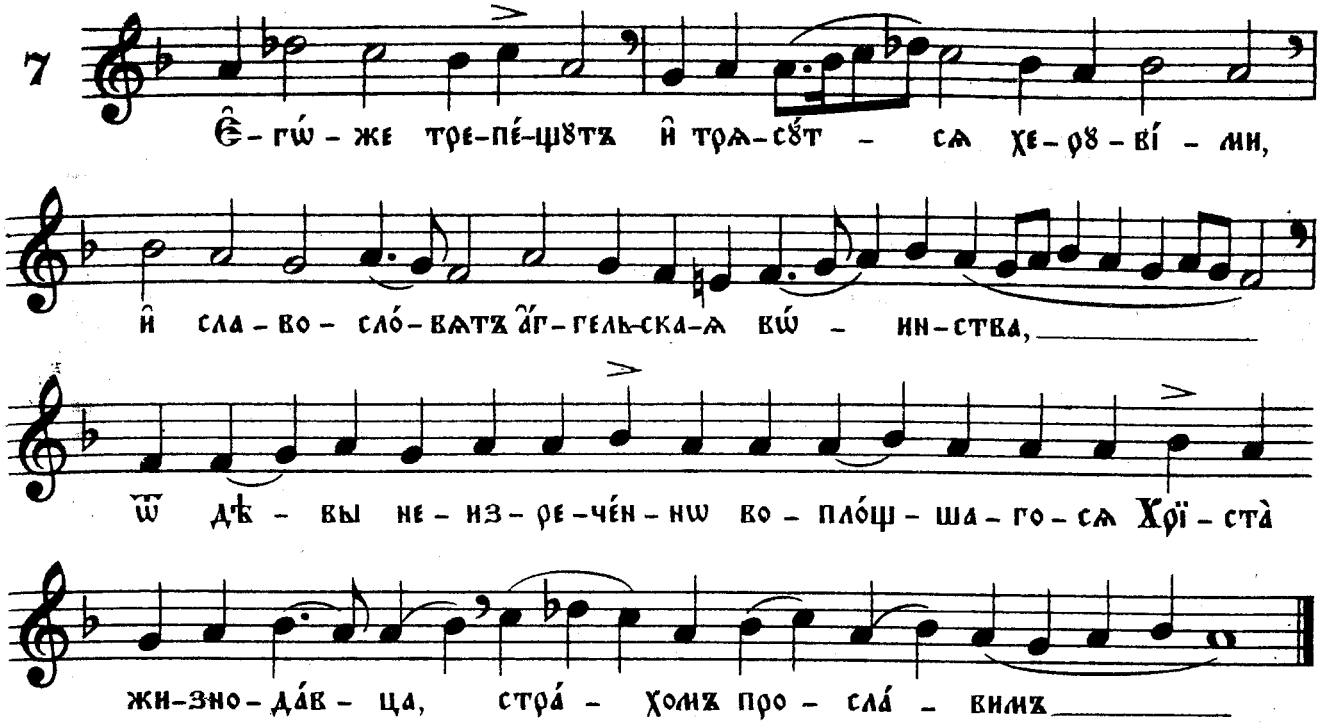
Гла́съ в̃

2
Во-спо-ймъ, всѝ бо-го-лѣп- -ню пѣ-снь-ми бо-
жé-ствен-ны-ми От-цà, й Сы́-на, й
Дх́-ха бо-жé-ствен-на-го,
трї-ї́-по-стá-снх-ю дер-жá-вх, дй́-но
цáр-ство й го-спо́дь-ство
3
Ю́-же по-ю́тъ всѝ зем-но-ро́д-нїи й сла-во-
сло́-вятъ сй́-лы не-бе-сны-я,
ѿ всѣ́хъ вѣ́р-ню по-кла-нá-е-мх-ю, ѳ-дй́-ни-цх
по сх-ще-ствѣ̀ трї-ї́-по-стá-снх-ю.
4
Го-спо-до-на-чáль-нх-ю хе-рх-ві́мъ, й бо-го-
на-чáль-нх-ю бе́з срам-не́-нї-я се-ра-фі́мъ,
не-раз-дѣ́ль-нх-ю Тро́-и-цх во ѳ-дй́-ни-

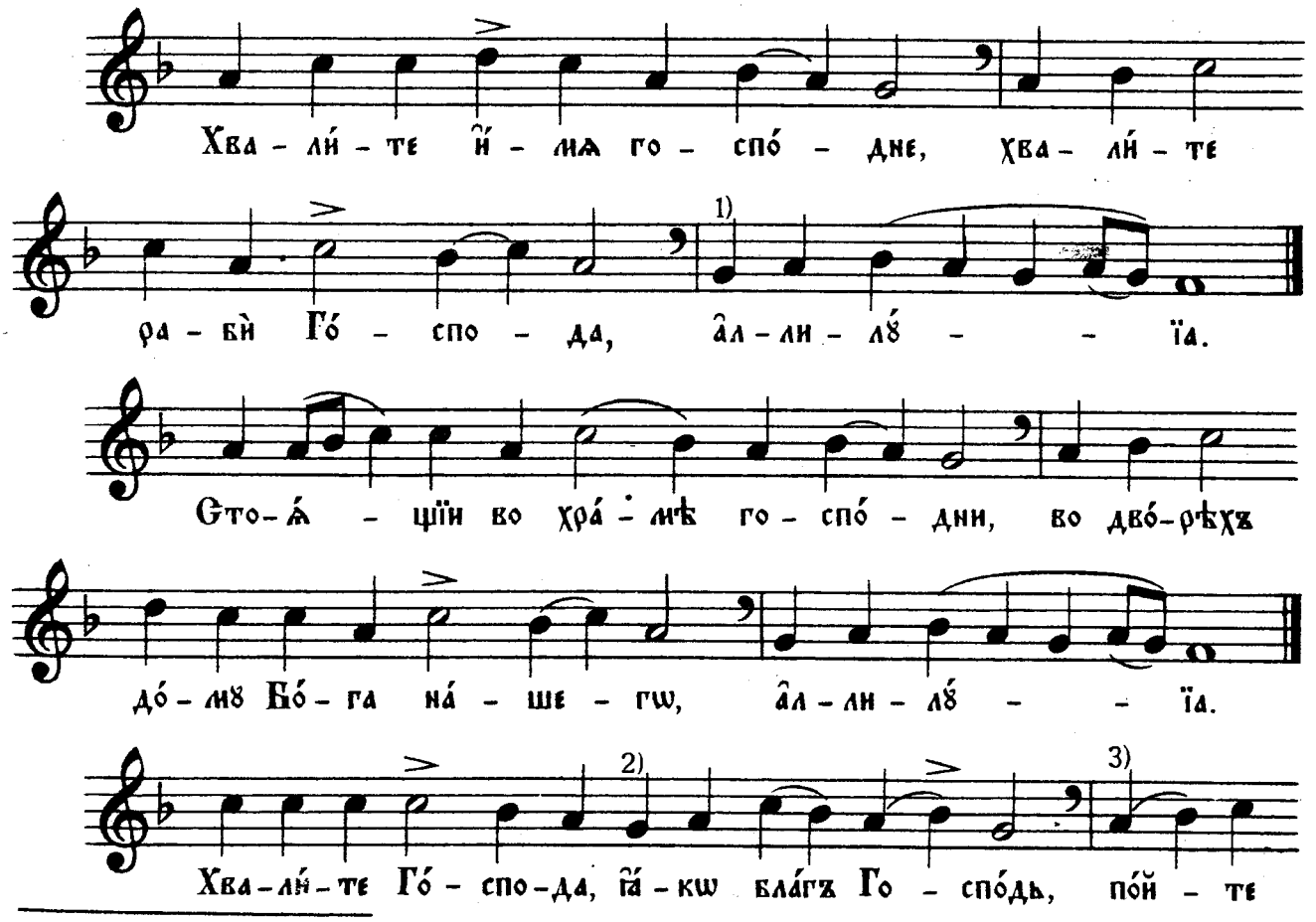

цѣ сѫ – ще – е бо – го – на – ча́ –
лї – е тѧ ве – ли – ча́ – емъ.
5
От – цѹ́ без – на – ча́ль – но – мѹ́ и́ Бо – гѹ́, со – без – на –
ча́ль – но – мѹ́ Сло́ – вѹ́, со Дх́ – хомъ по – кла – ня́ – –
ю – ся: не – раз – лѹ́ – чно – е е̂ – ди – но
со – е – ди – ня́ – е – мо – е сѹ́ – ще – ствѡ̀ три – чис – лен – нѹ́ – ю
е̂ – ди – ни – цѹ́ пѣ́ – сньми поч – ти́мъ.
6
Лѹ́ – че – за́р – ны – а тво – е̂ мл́ – ни – а воз – сї – я́́й
мѝ Бо – же мо́й, трї – ӱ – по – ста́с – не все – дѣ́ –
те – лю, и́ до́мъ мѧ̀ по – ка – жѝ
тво – е – ѧ̀ не – при – стѹ́п – ны – а сла́ – вы, свѣ́ – телъ и́ свѣ́ –
то – но́ – сенъ и́ не – из – мѣ́ – нень

7

Вгда Величáніе кивáетъ тогда пóется
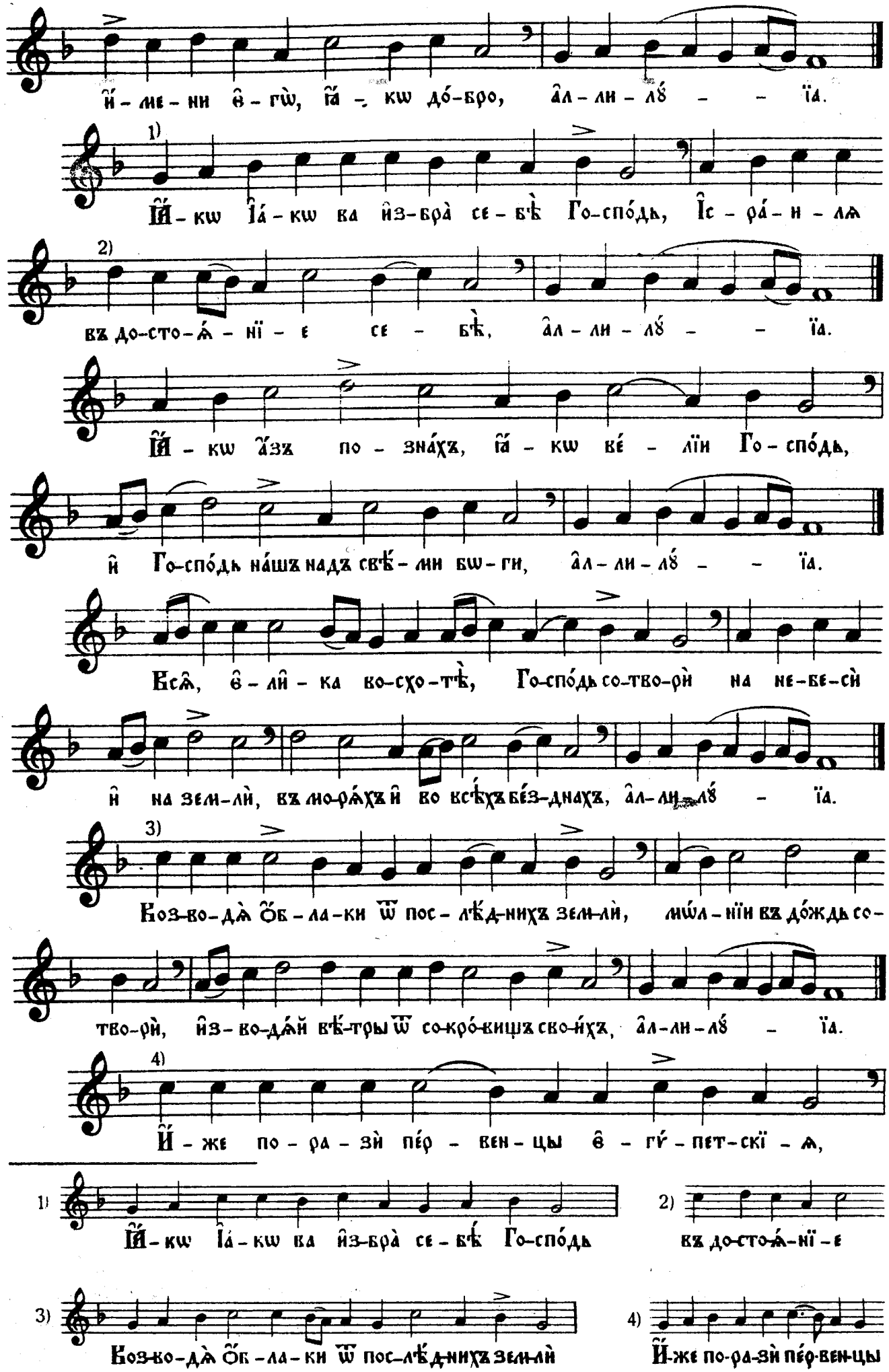
Ѱáломъ рā̀д, глáсъ д̄̀
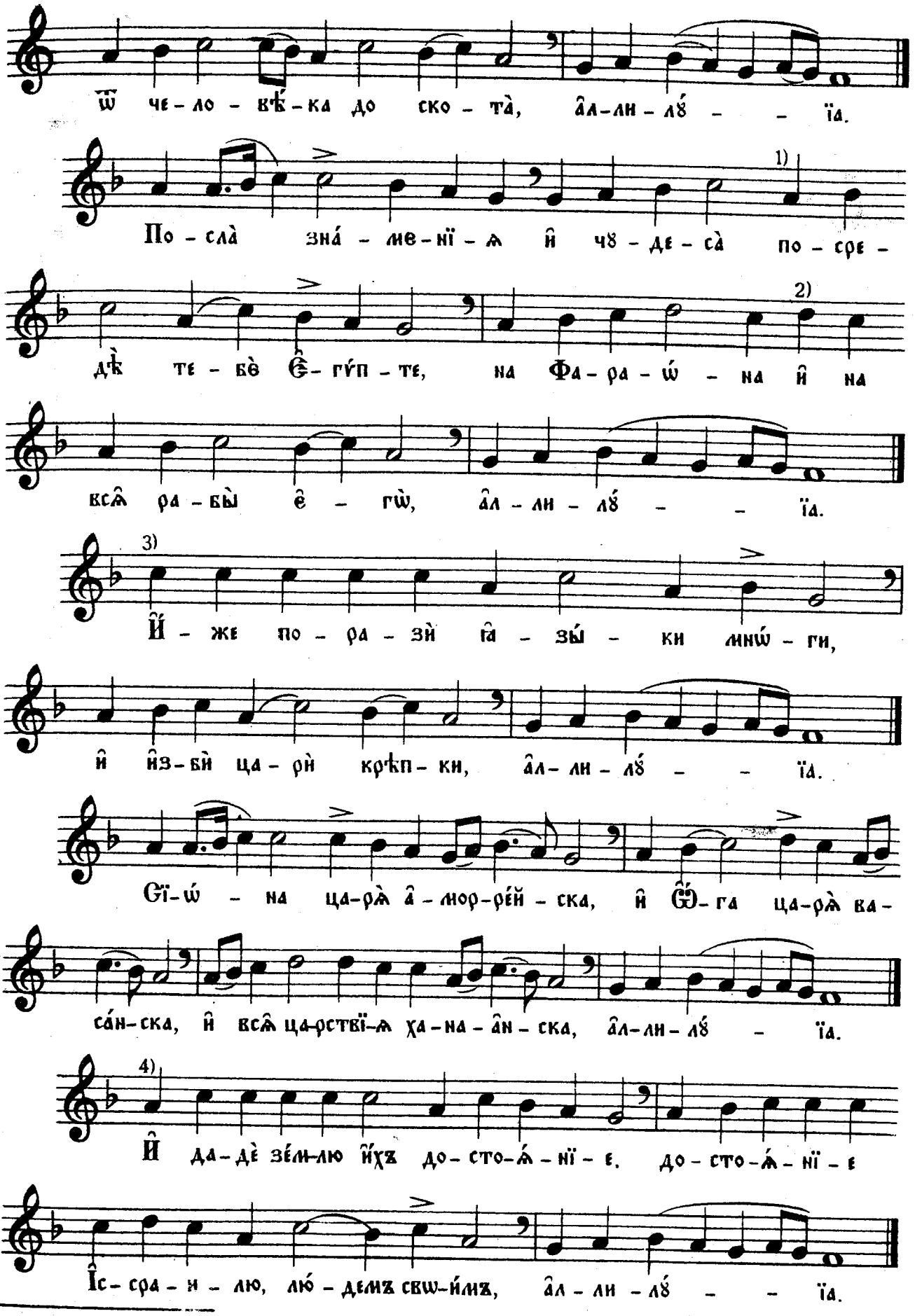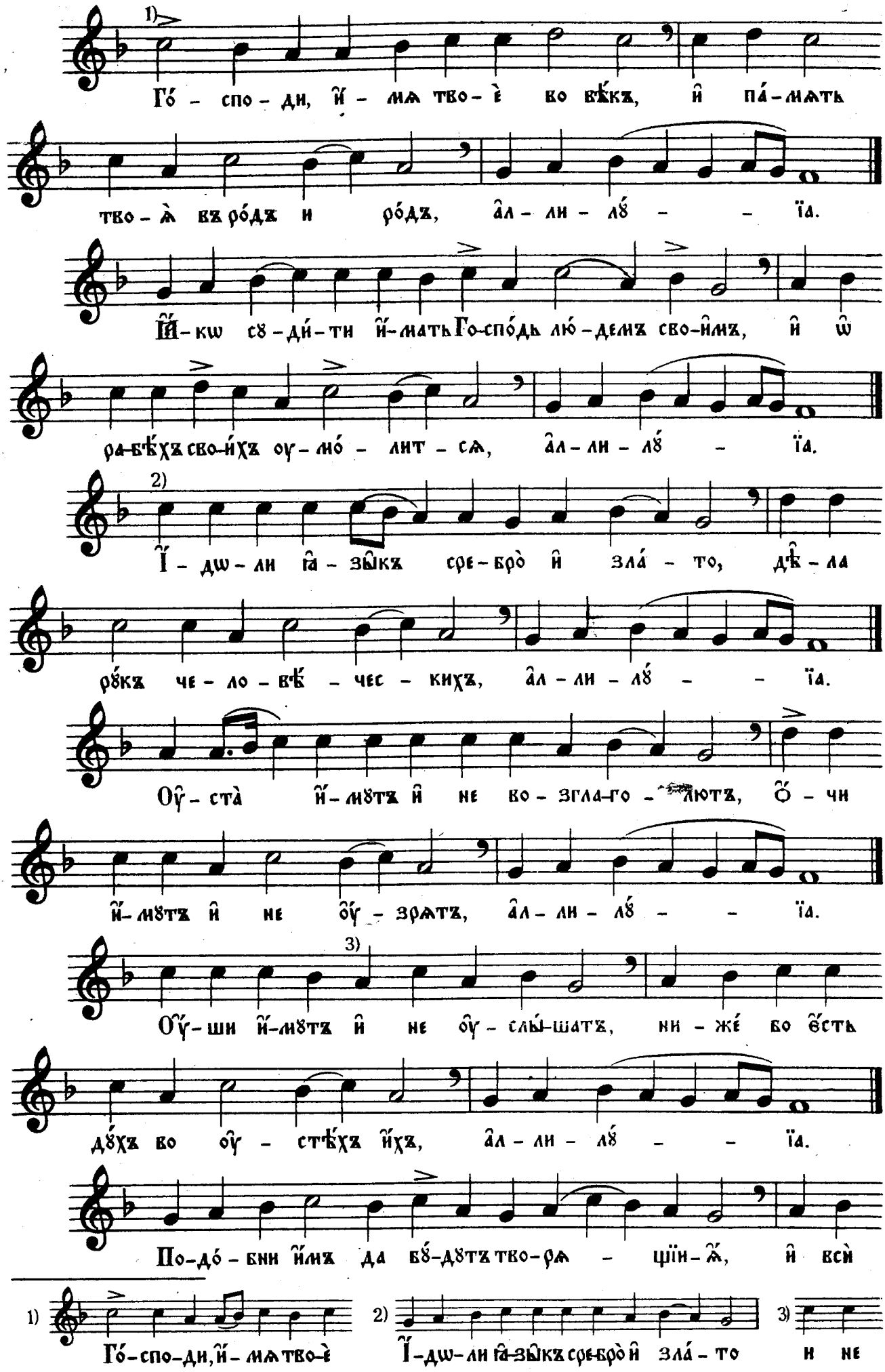

1) а̂л – ли – лꙋ́ – – ї̀а
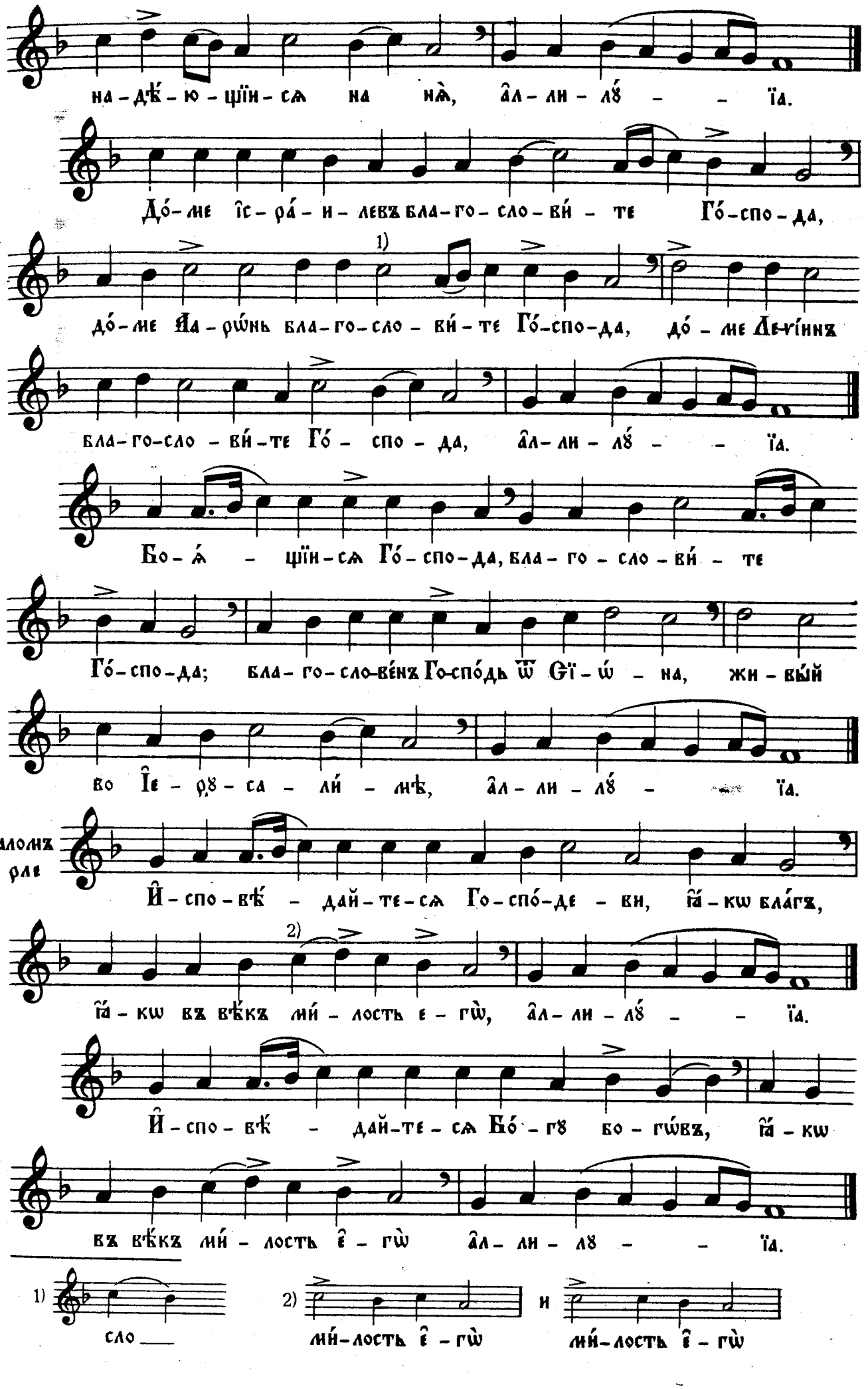
2) и̂́ – кѡ бла́гъ Го – спо́дъ
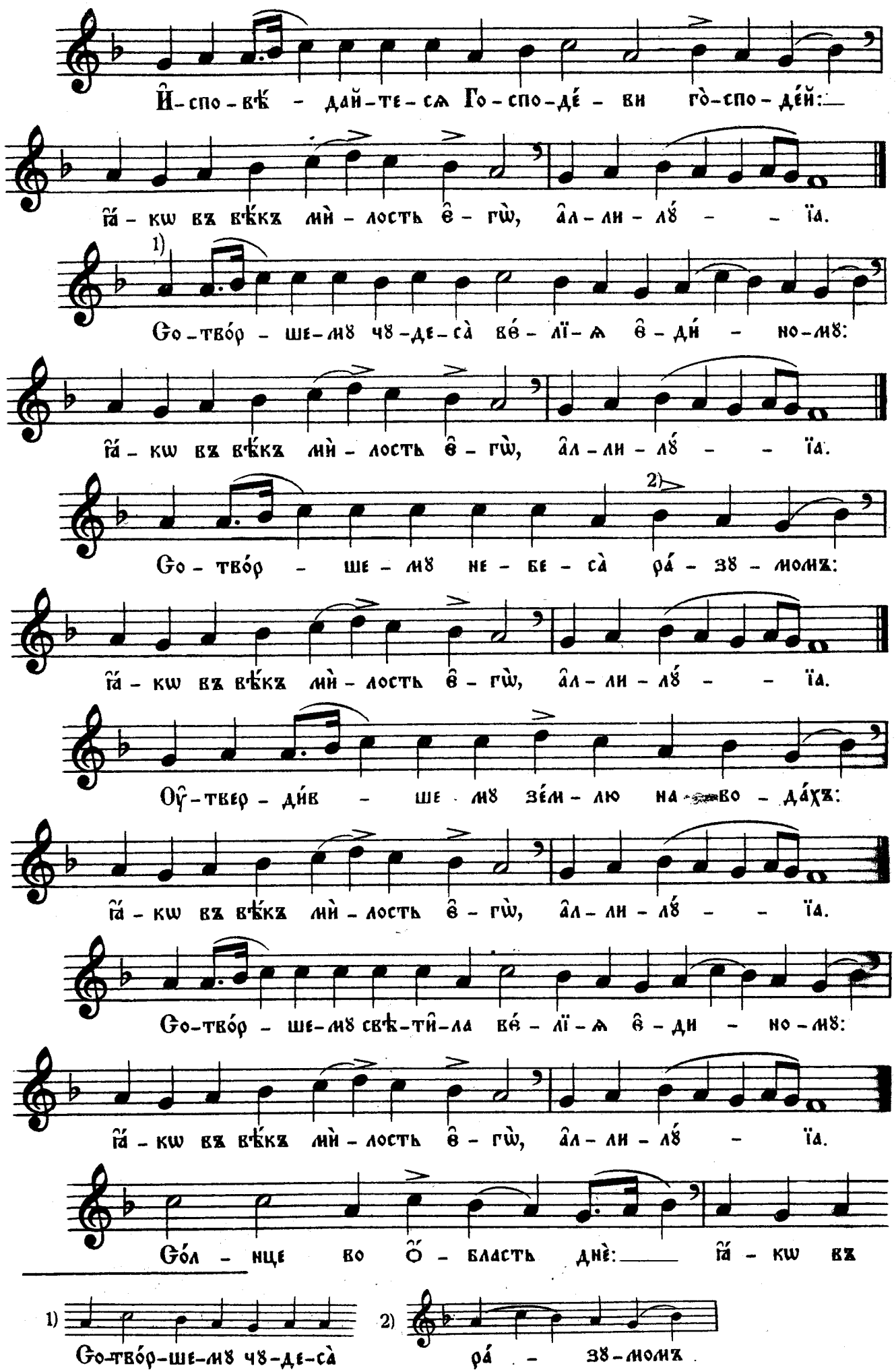
3) пой – те
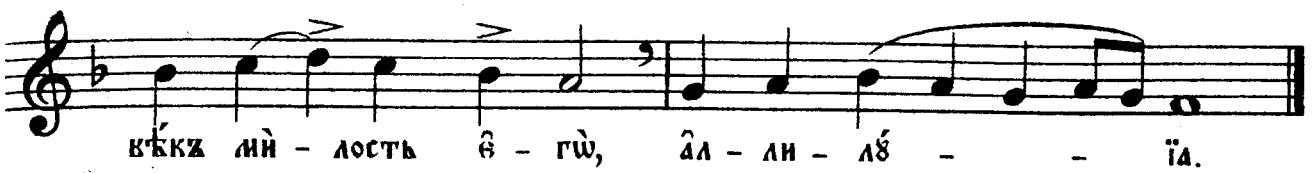

Ѝ – ме – ни ѳ – гѡ̀, ѩ̆ – кѡ до́–бро, а̂л – ли – лꙋ́ – – ї̈а.
1)
Ꙗ̆ – кѡ Ꙗ́ – кѡ ва йз–бра̀ се – бѣ̀ Го–спо́дь, Ꙗ̂с – ра́ – и – лѧ
2)
вѫ до–сто–я́ – нї̈ – е се – бѣ̀, а̂л – ли – лꙋ́ – – ї̈а.
Ꙗ̆ – кѡ ѧ̆зѫ по – зна́хѫ, ѩ̆ – кѡ ве́ – лїи Го – спо́дь,
ѝ Го–спо́дь на́шѫ надѫ свѣ́ – ми бѡ – ги, а̂л – ли – лꙋ́ – – ї̈а.
Всѧ̂, ѳ̂ – лѝ – ка во–схо–тѣ̀, Го–спо́дь со–тво–рѝ на не–бе–сѝ
ѝ на зем–лѝ, вѫ мо–ря́хѫ ѝ во всѣ́хѫ бе́з–днаѫ, а̂л–ли–лꙋ́ – ї̈а.
3)
Кози–во–дѧ̂ О̆б – ла–ки ѿ̄ пос – лѣ́д–нихѫ зем–лѝ, мꙋ́л – нїи вѫ до́ждь со–
тво–рѝ, ѝз – во–дя́й вѣ́–трꙑ ѿ̄ со–кро́–вищѫ сво–и́хѫ, а̂л–ли–лꙋ́ – ї̈а.
4)
Ꙗ̆ – же по – ра – зи́ пе́р – вен – цы ѳ̂ – гу́ – пет–скї̈ – ѧ,
1) Ꙗ̆ – кѡ Ꙗ́ – кѡ ва йз–бра̀ се – бѣ́ Го–спо́дь
2) вѫ до–сто–я́ – нї̈ – е
3) Кози–во–дѧ̂ О̆б – ла – ки ѿ̄ пос–лѣ́д–нихѫ зем–лѝ
4) Ꙗ̆–же по–ра–зи́ пе́р–вен–цы

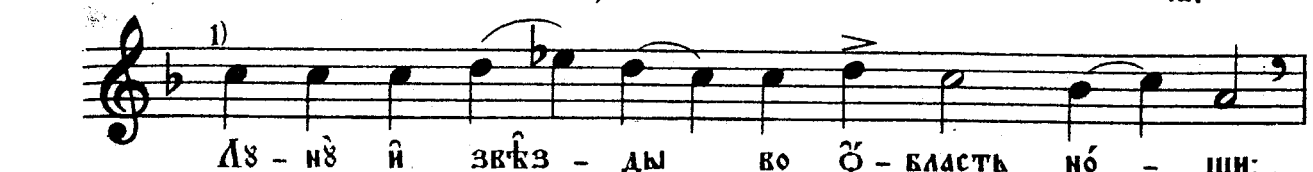

ѿ чє-ло-вѣ́-ка до ско-тѣ̀, а̂л-ли-лу́ - - їа.
По-сла̀ зна́-ме-нїа̀ и̂ чу́-де-сѣ̀ по-сре-
дѣ́ те-бѐ Е̂-гу́п-те, на Фа-ра-о́-на и̂ на
всѝ ра-бы̀ е̂-гѡ̀, а̂л-ли-лу́ - - їа.
И̂-же по-ра-зи́ ѣ̂-зы̀-ки мно́-ги,
и̂ и̂з-бѝ ца-рѝ кр҃п-ки, а̂л-ли-лу́ - - їа.
Сї-о́-на ца-рѣ̀ а̂-мор-е́й-ска, и̂ Ѡ́-га ца-рѣ̀ ва-
са́н-ска, и̂ всѝ ца-рствїа̀ ха-на-а̂н-ска, а̂л-ли-лу́ - їа.
И̂ да-дѐ зе́млю и̂́хъ до-сто-я́-нїе. до-сто-я́-нїе
Ї̂с-ра-и̂-лю, лю́-демъ свои́мъ, а̂л-ли-лу́ - - їа.
1) по-сла̀
2) и̂ на
3) И̂-же по-ра-зи́
4) И да-дѐ
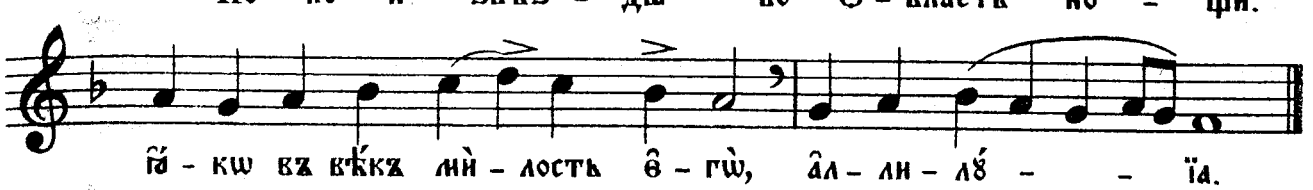

1)
Гóсподи, йѧ твоѥ вокѣ, и пáмать
твоѧ вѣ рóдѣ и рóдѣ, аллилýйа.
Йкш сúдити ймать Господь людемъ своймъ, и ѡ
рабѣхъ своихъ оумóлитсѧ, аллилýйа.
2)
Ѣдшли ѩзы́къ сребрò и злáто, дѣлá
рукъ человѣческихъ, аллилýйа.
Оустà имутъ и не возглаго́лютъ, óчи
имутъ и не оузрятъ, аллилýйа.
3)
Оушú имутъ и не ослы́шатъ, ниже́ бо ѥ́сть
дыхъ во оустѣхъ йхъ, аллилýйа.
Подóбни имъ да бýдутъ творя́щиѩ, и всѝ
1) Гóсподи, йѧ твоѥ
2) Ѣдшли ѩзы́къ сребрò и злáто
3) и не

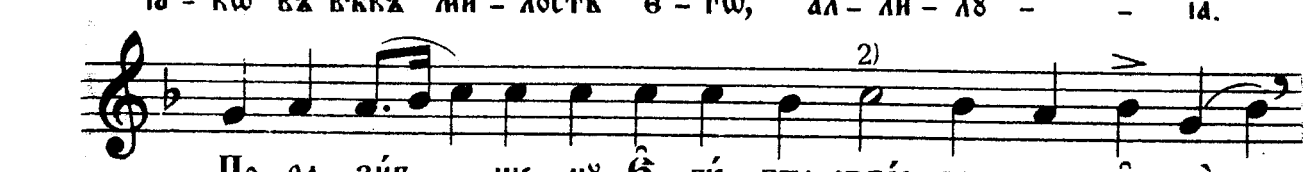

на-дѣ́-ю-цїи-сѧ на нѧ, а҆л-ли-лу́ - - їа.
До́-ме і҆с-ра́-и-лев҃ бла-го-сло-ви́-те Го́-спо-да,
1)
до́-ме Ѧа-рѡ́нь бла-го-сло-ви́-те Го́-спо-да, до́-ме Ле-ѵі́инь
бла-го-сло-ви́-те Го́-спо-да, а҆л-ли-лу́ - - їа.
Бо-а́ - цїи-сѧ Го́-спо-да, бла-го-сло-ви́-те
Го́-спо-да; бла-го-сло-вѣ́нь Го-спо́дь ѿ Сі-ѡ́-на, жи-вы́й
во І҆е-рⷭ-са-ли́-мѣ, а҆л-ли-лу́ - їа.
Ѱалмъ рле
Й-спо-вѣ́-дай-те-сѧ Го-спо́-де-ви, і҆́-ко бла́гъ,
2)
і҆́-ко въ вѣ́къ ми́-лость е-гѡ̀, а҆л-ли-лу́ - - їа.
Й-спо-вѣ́-дай-те-сѧ Бо́-гⷭ бо-гѡ́въ, і҆́-ко
въ вѣ́къ ми́-лость е҆-гѡ̀ а҆л-ли-лу́ - - їа.
1) сло
2) ми́-лость е҆-гѡ̀ и ми́-лость е҆-гѡ̀

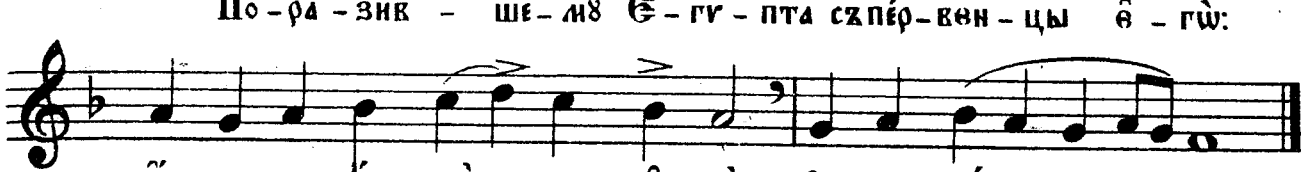

Й-спо-вѣ́ - дай-те-сѧ Го-спо-дѣ́ - ви гѡ̀-спо-дѣ́й:
ꙗ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѐ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - ї̈а.
1)
Го-твóр - ше-мꙋ́ чꙋ-де-сѧ̀ вѣ́-лї̈-ѧ ѐ-дѝ - но-мꙋ́:
ꙗ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѐ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - ї̈а.
2)
Го - твóр - ше - мꙋ́ не - бе - сѧ̀ ра́ - зꙋ - момѫ:
ꙗ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѐ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - ї̈а.
Оу̑-твер-дѝв - ше мꙋ́ зе́м-лю на-во-да́хѫ:
ꙗ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѐ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - ї̈а.
Го-твóр - ше-мꙋ́ свѣ́-тѝ-ла вѣ́-лї̈-ѧ ѐ-дѝ - но-мꙋ́:
ꙗ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѐ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - ї̈а.
Сóл - нце во О̑-бласть днѐ: ꙗ́-кѡ вѫ
1) Го-твóр-ше-мꙋ́ чꙋ-де-сѧ̀
2) ра́ - зꙋ-момѫ

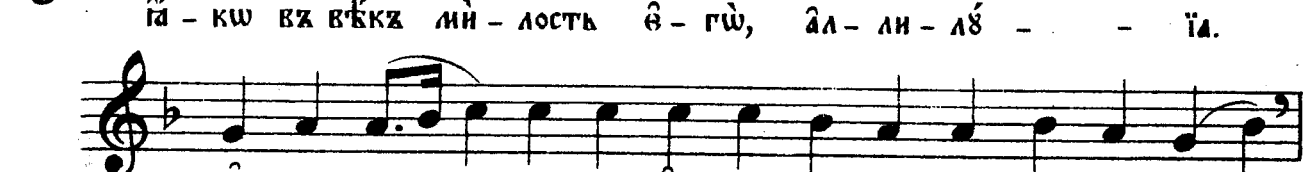

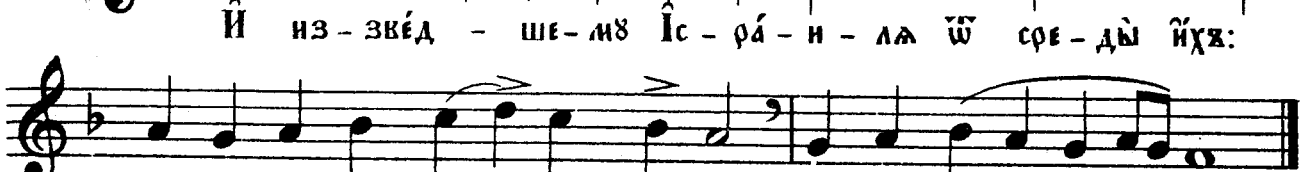

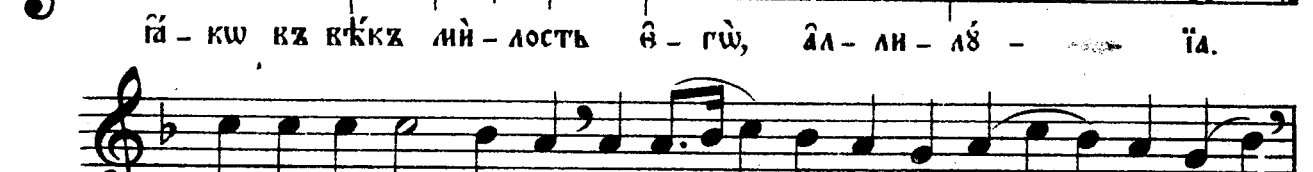

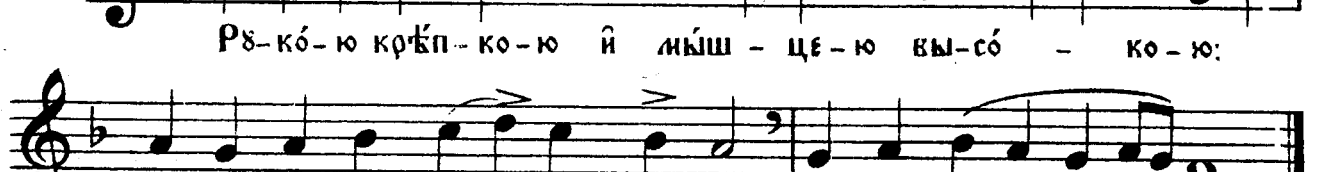

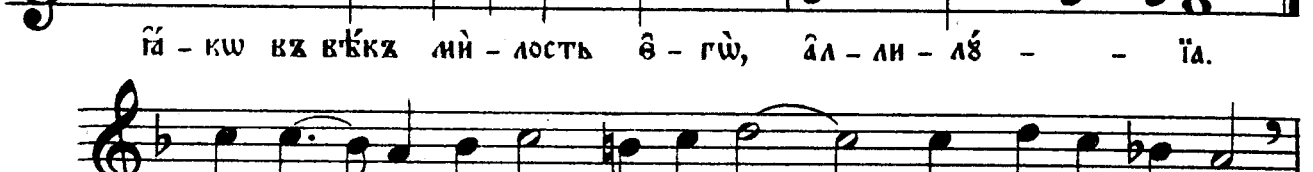

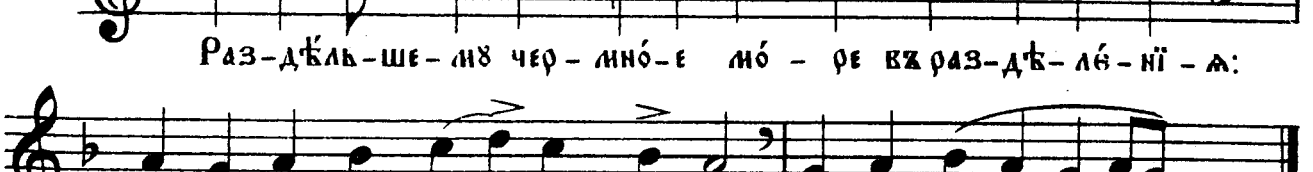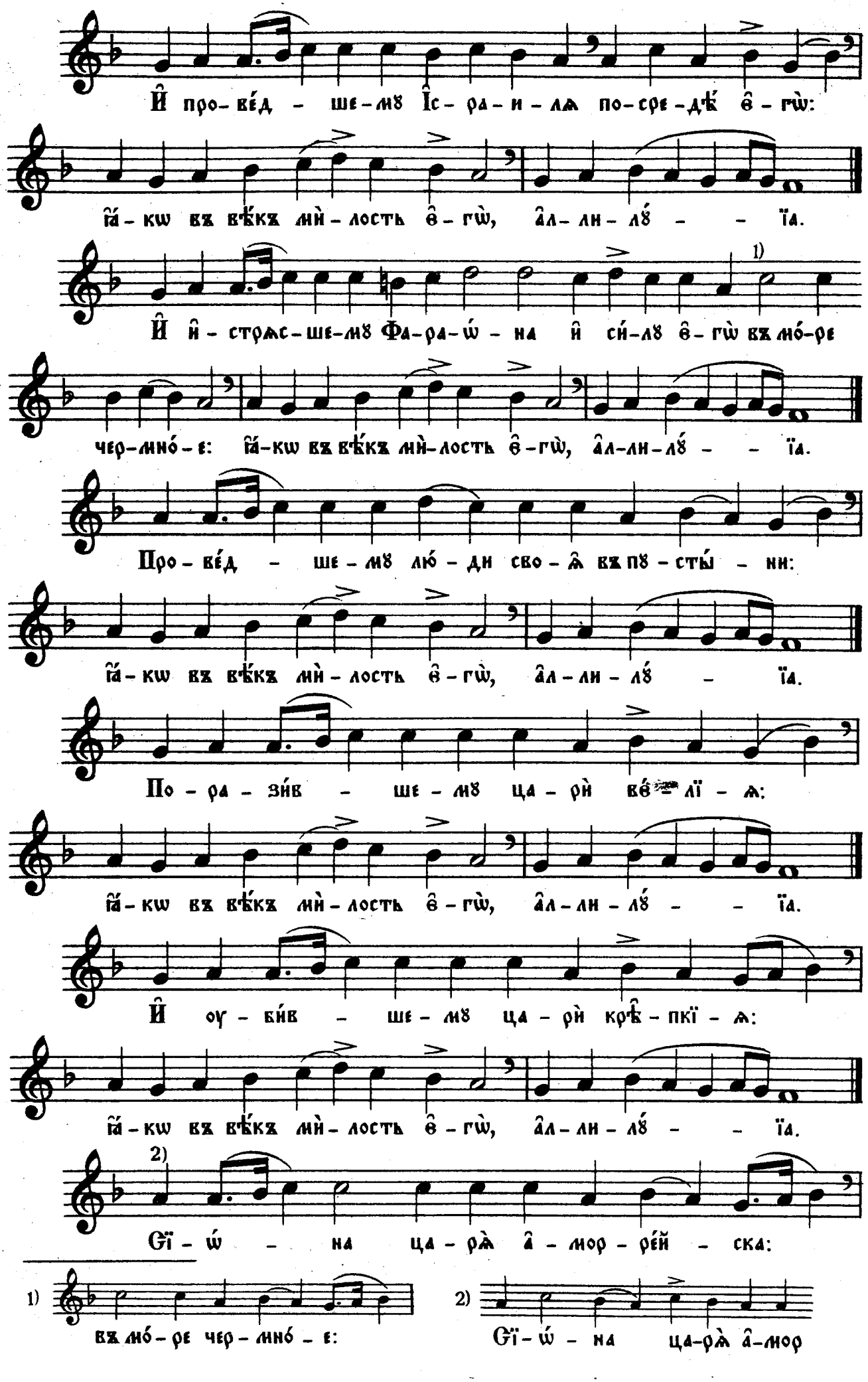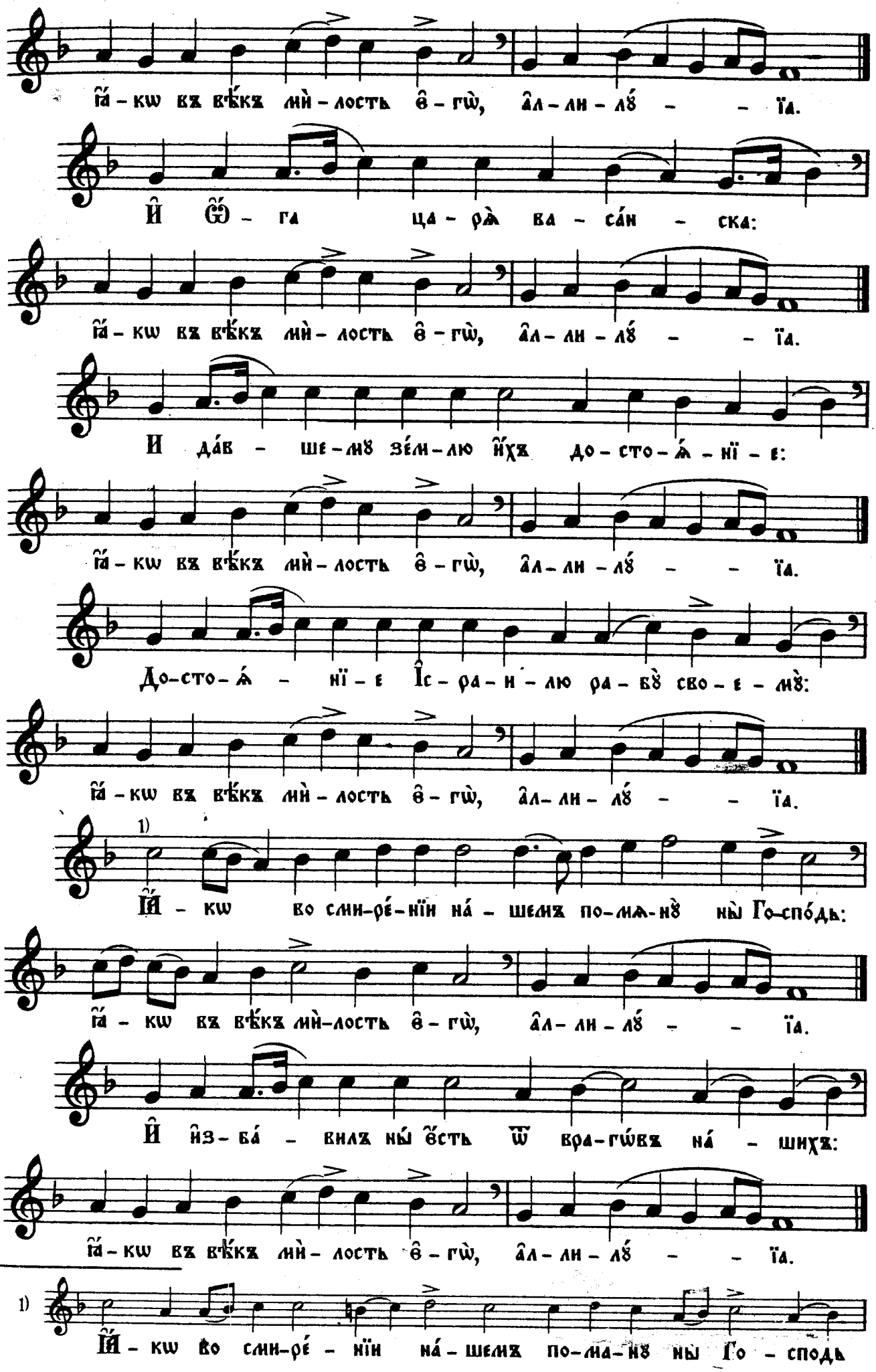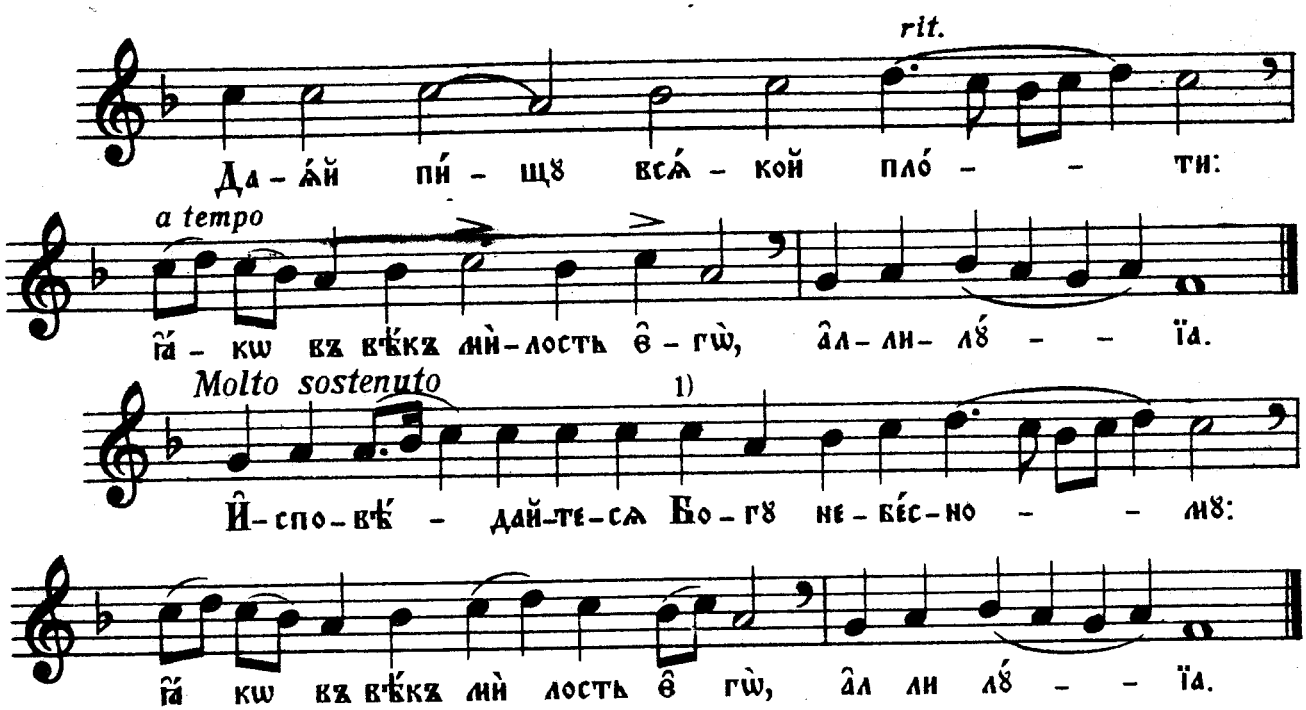

1) Лꙋ - нꙋ̀ и̂ звѣ̂з - ды во о̃ - бласть но́ - щи:

2) сѫ пе́р - вни - цы

Й про-вéд - ше-мѫ Їс-ра-и-лѧ по-сре-дѣ́ ѳ-гѡ̀:
ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - їа.
1)
Й й-стрѧс-ше-мѫ Фа-ра-ѡ́ - на й сѝ-лꙋ ѳ-гѡ̀ вѫ мо́-ре
чер-мно́-е: ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - їа.
Про-вéд - ше-мѫ лю́-ди сво-ѧ̀ вѫ пꙋ-сты́ - ни:
ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - їа.
По-ра-зи́в - ше-мѫ ца-рѝ вели́-кѧ:
ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - їа.
Й оу-би́в - ше-мѫ ца-рѝ крѣ́пкї-ѧ:
ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ-гѡ̀, ѧл-ли-лꙋ́ - - їа.
2)
Гї-ѡ́ - на ца-рѧ̀ ѧ-мор-ре́й-ска:
1) вѫ мо́-ре чер-мно́-е:
2) Гї-ѡ́ - на ца-рѧ̀ ѧ-мор
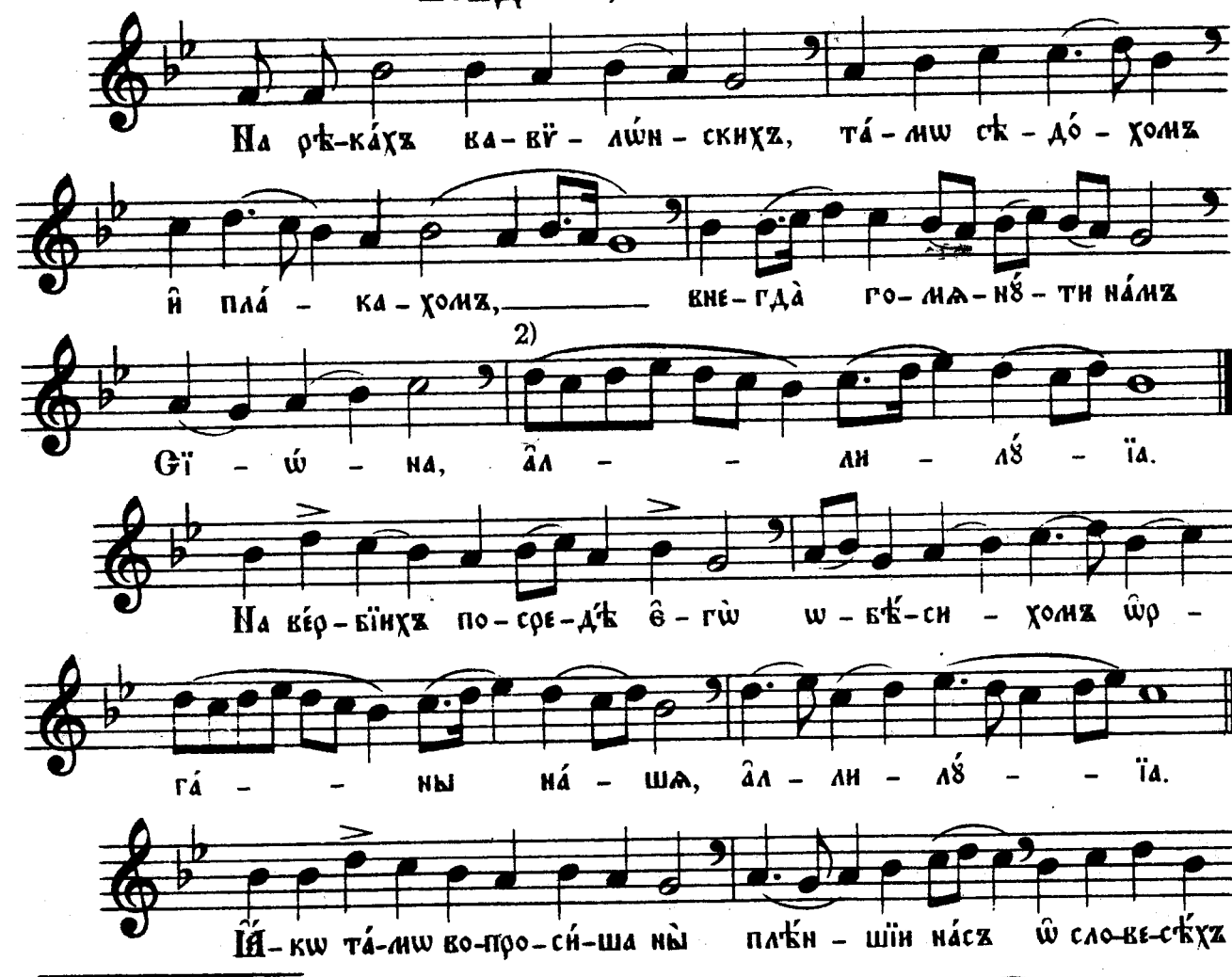

Ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ̂-гѹ̀, а̂л-ли-лу́ - - ї̈а.
И ѠѺ - га ца-рѣ̀ ва-са́н - ска:
Ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ̂-гѹ̀, а̂л-ли-лу́ - - ї̈а.
И да́в - ше-мѹ́ зе́м-лю и̑хѫ до-сто-я́-нї̈-е:
Ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ̂-гѹ̀, а̂л-ли-лу́ - - ї̈а.
До-сто-я́ - нї̈-е Ї̂с-ра-и́-лю ра-бѹ̀ сво-е-мѹ̀:
Ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ̂-гѹ̀, а̂л-ли-лу́ - - ї̈а.
1) Ѩ́-кѡ во сми-ре́-нї̈и на́-шемѫ по-мѧ-нѹ̀ ны̀ Го-спо́дь:
Ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ̂-гѹ̀, а̂л-ли-лу́ - - ї̈а.
И и̑з-ба́-вилѫ ны̀ ѣ̈сть ѿ вра-гѹ́вѫ на́-шихѫ:
Ѩ́-кѡ вѫ вѣ́кѫ мѝ-лость ѳ̂-гѹ̀, а̂л-ли-лу́ - - ї̈а.
1) Ѩ́-кѡ во сми-ре́ - нї̈и на́-шемѫ по-ма-нѹ̀ ны̀ Го - сподь
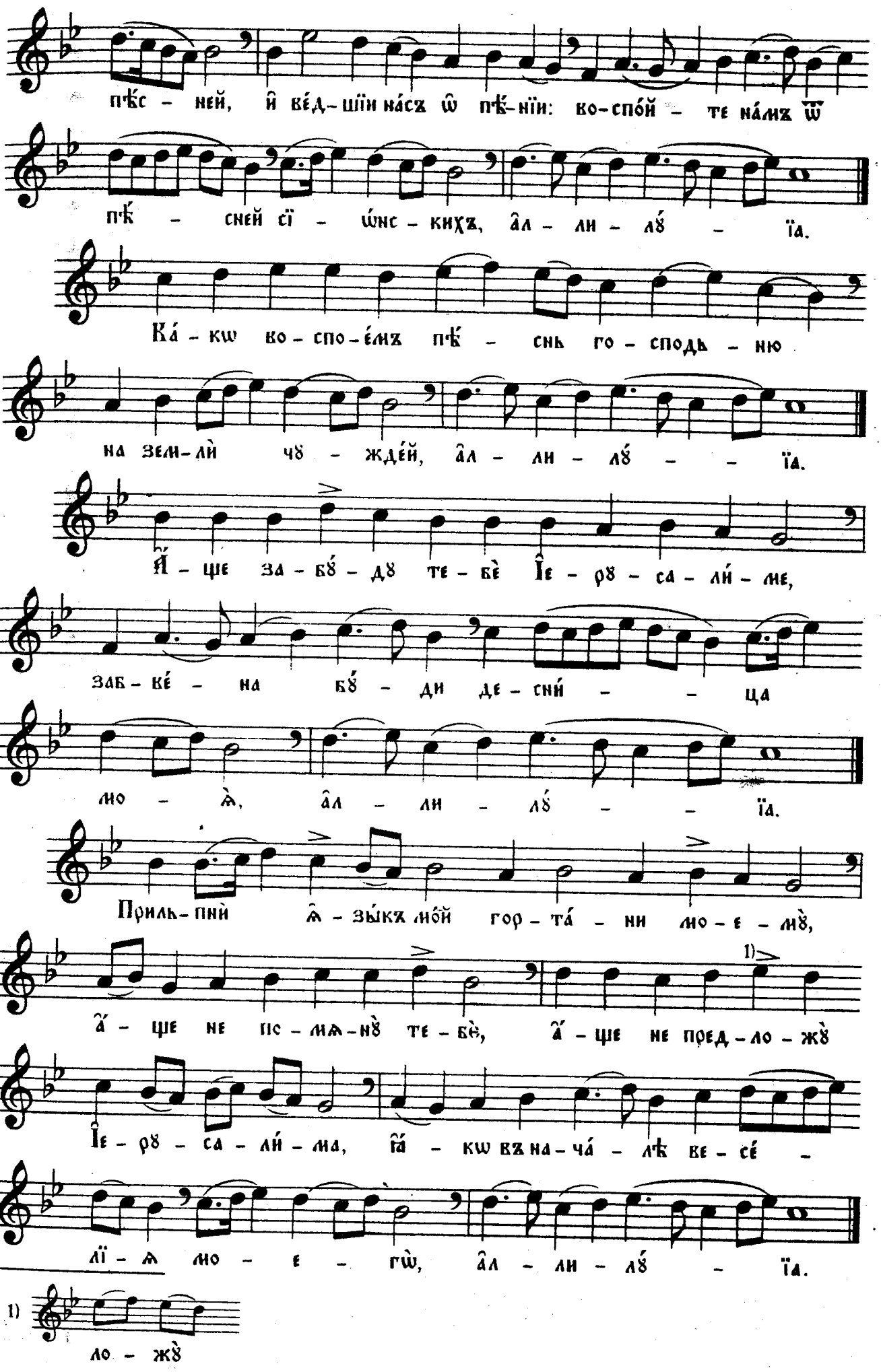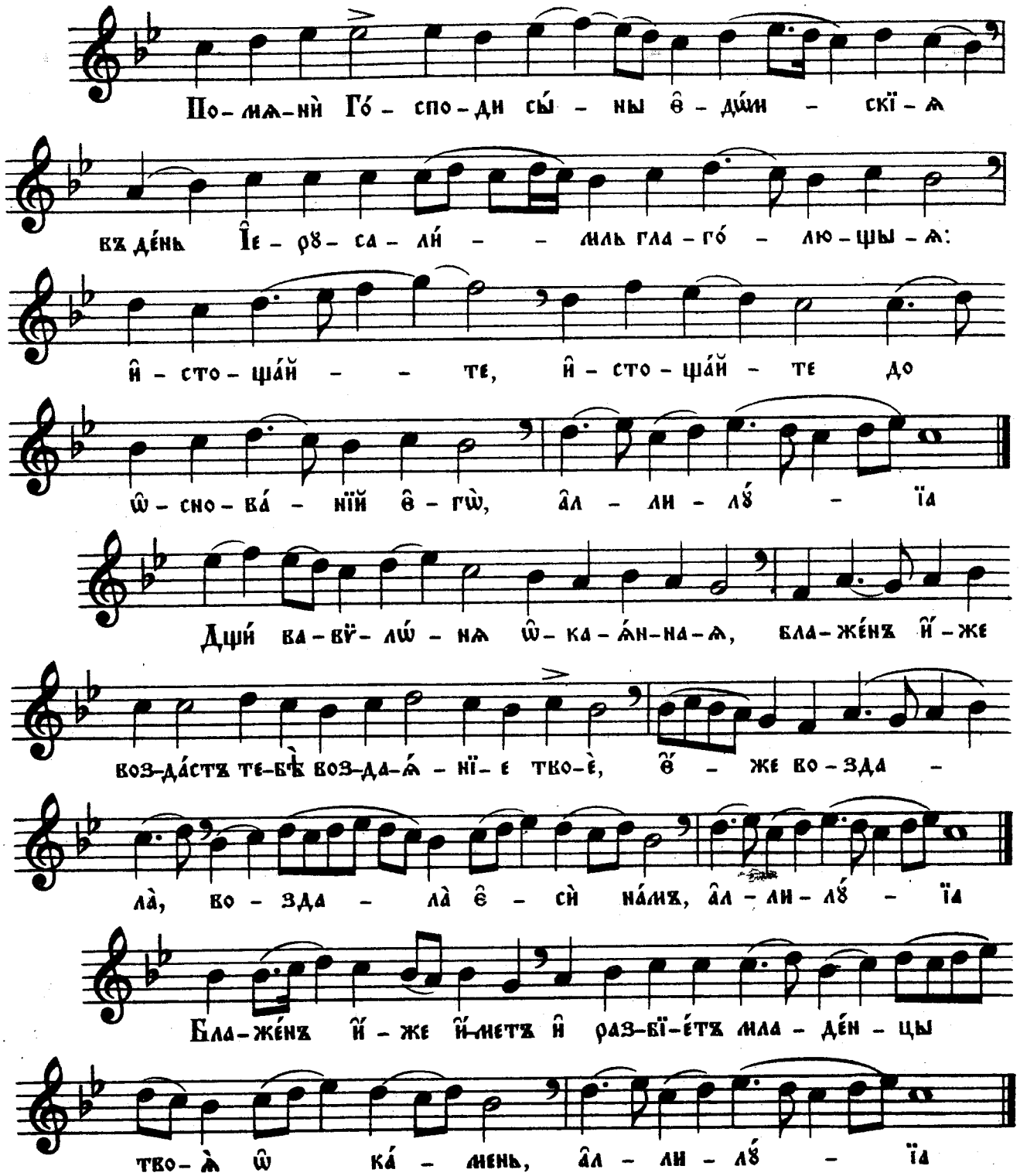

На рѣка́хъ вавїло́нскихъ

пева се на Недељу блудног сина

КОНДАКЪ, ГЛАСЪ Г̃
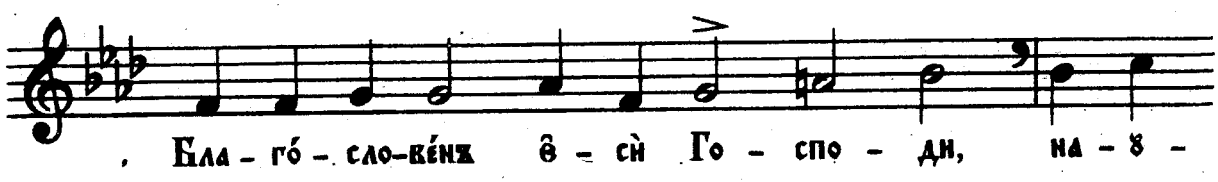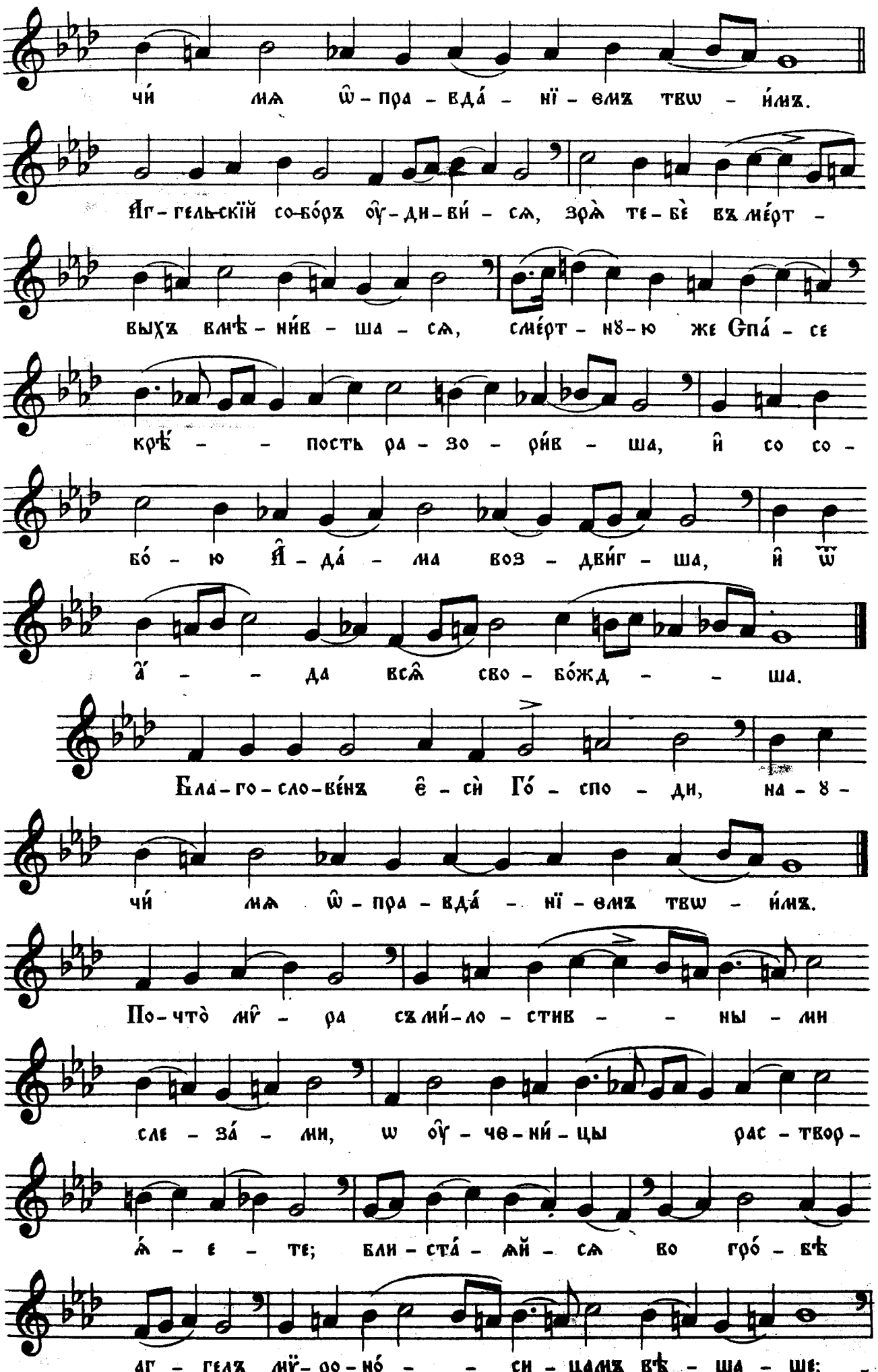

пѣс – ней, и вѣд – шіи насъ ѡ пѣ – нїи: во – спо́й – те на́мъ ѿ
пѣ – сней сі – ѡнс – кихъ, а̂л – ли – лу́ – їа.
Ка́ – кѡ во – спо – е́мъ пѣ́ – снь го – сподь – ню
на зем – ли́ чу́ – жде́й, а̂л – ли – лу́ – – їа.
И́ – ще за – бу́ – ду́ те – бѣ̀ Іе – ру́ – са – ли́ – ме,
заб – ве́ – на бу́ – ди де – сни́ – – ца
мо – а̀, а̂л – ли – лу́ – – їа.
Прилъ – пнѝ а̂ – зы́къ мо́й гор – та́ – ни мо – е – мѹ̀,
а́ – ще не по – ма – нѹ̀ те – бѣ̀, а́ – ще не пред – ло – жѹ̀
Іе – ру – са – ли́ – ма, а̂ – кѡ въ на – ча́ – лѣ̀ ве – се́ –
лїи – а̀ мо – е – гѡ̀, а̂л – ли – лу́ – їа.
1)
ло – жѹ̀
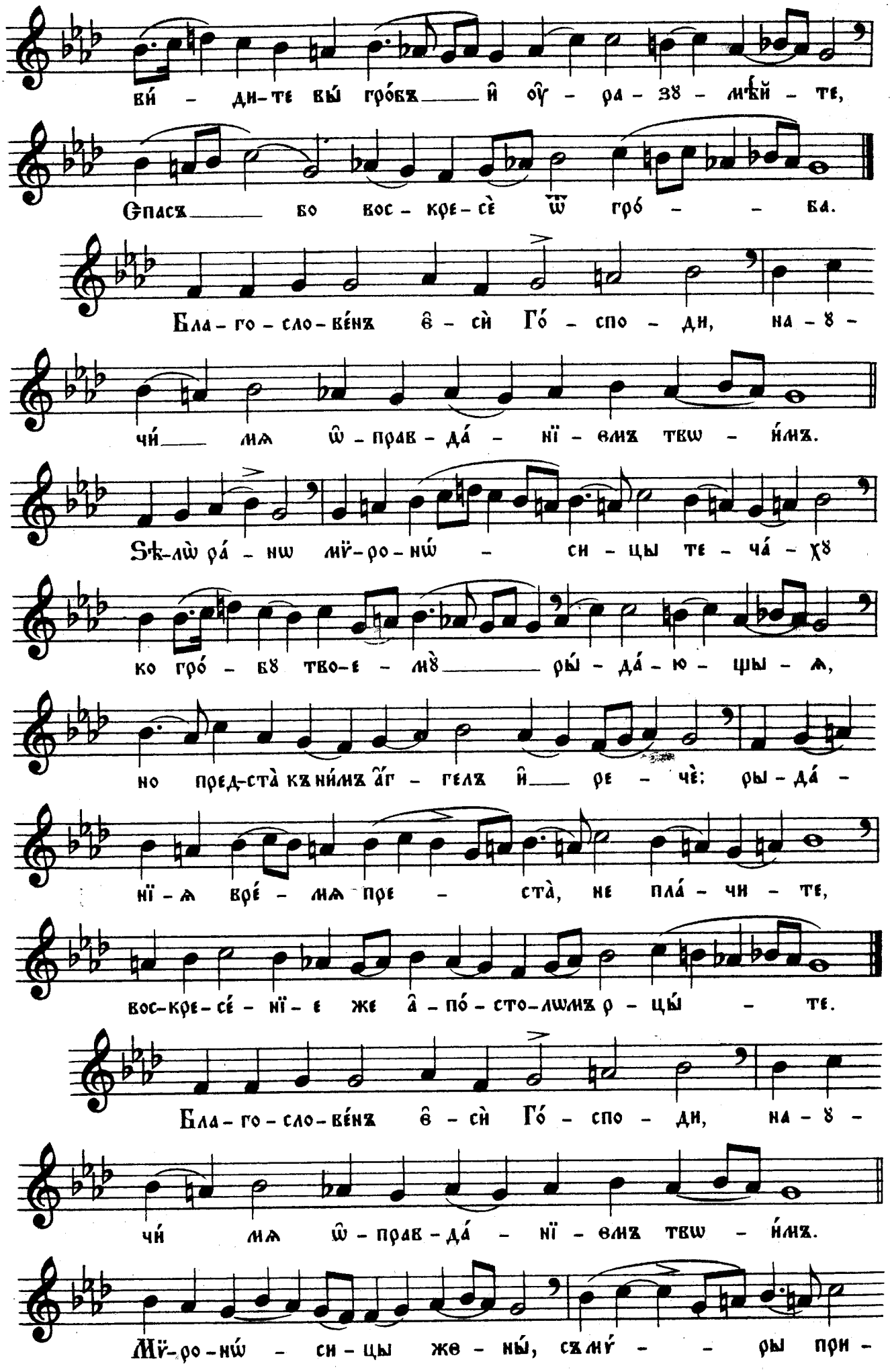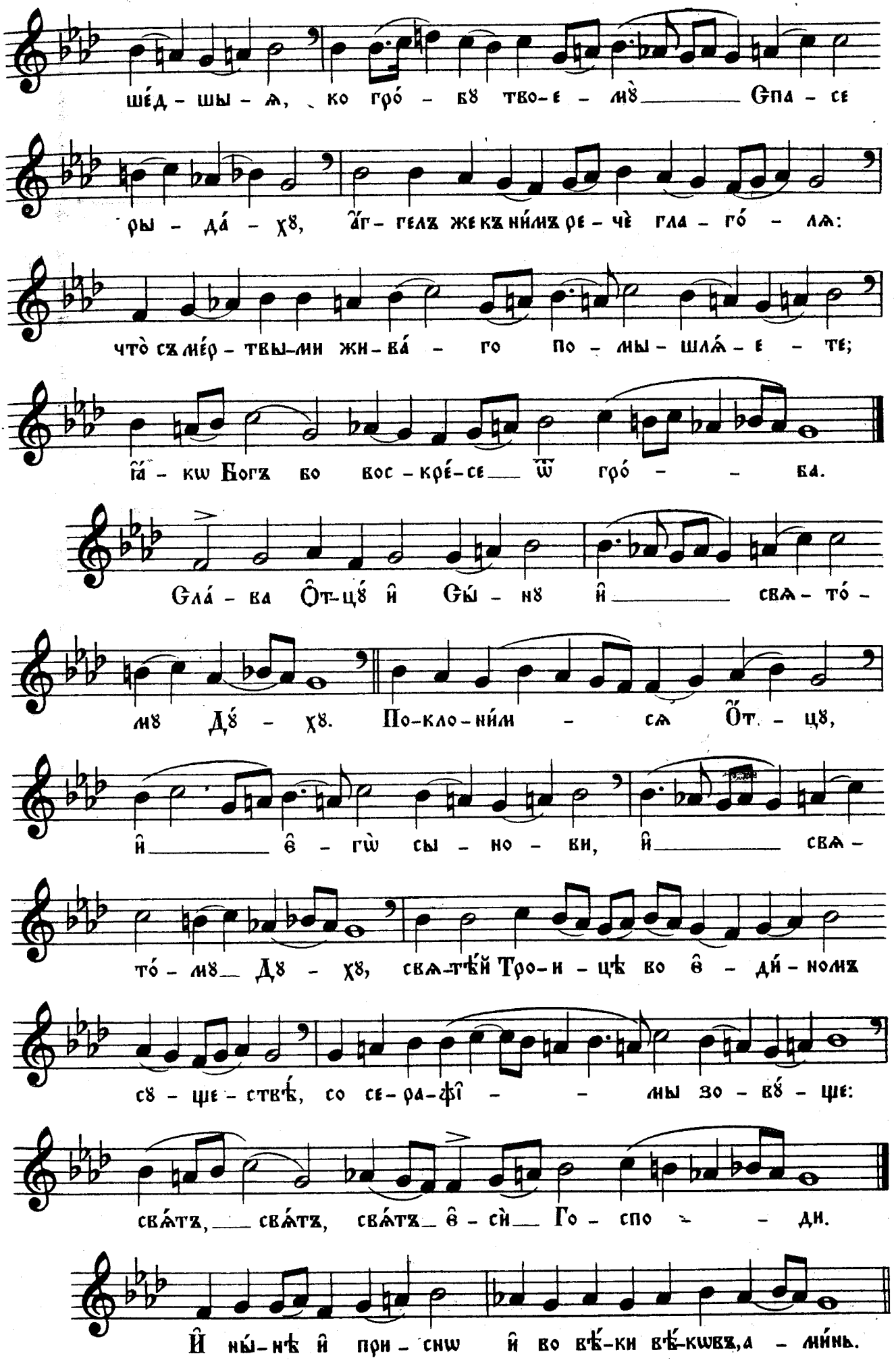

Тропа́ри во́скресни, поэ́мїи вѫ недѣ́лѭхѫ по непоро́чныхѫ
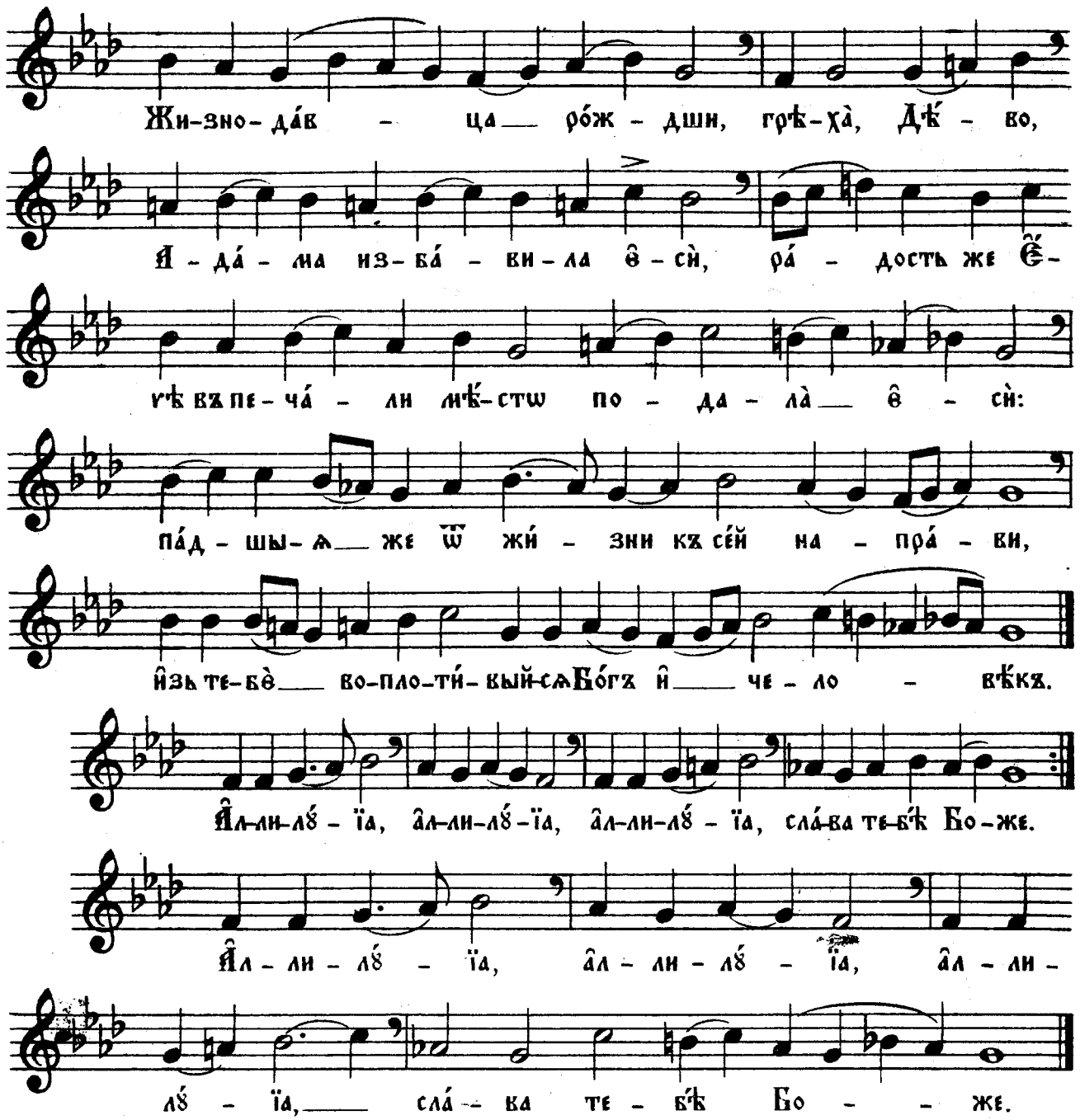
гла́съ ѐ
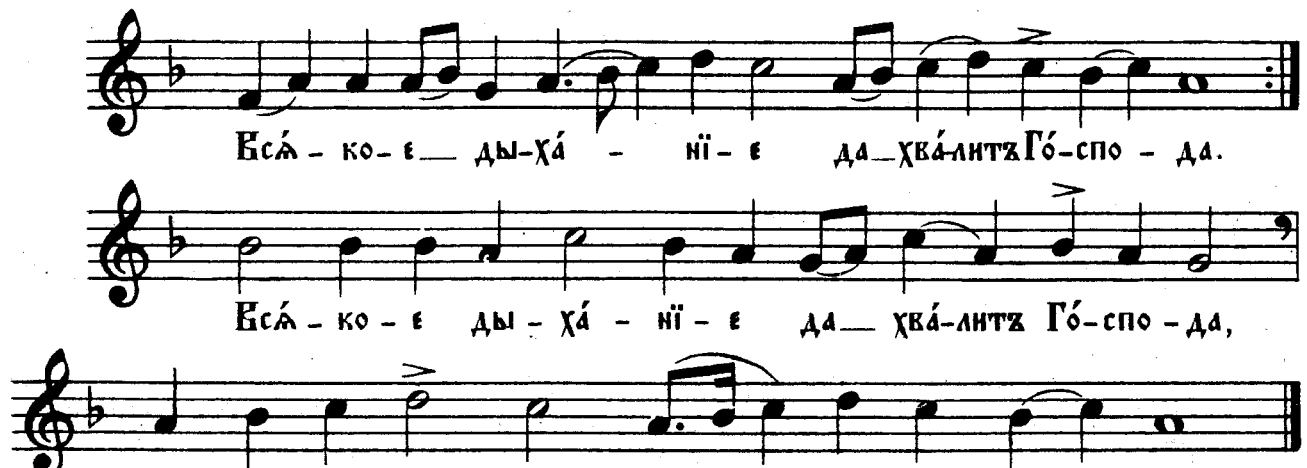

чи мѧ ѡ-пра-вда́-нїе-мъ твѡ-и́мъ.
А́г-гельскїй со-бо́ръ ѹ́-ди-ви́-сѧ, зрѧ те-бѣ̀ въ ме́рт-
выхъ вмѣ-ни́в-ша-сѧ, сме́рт-ну́-ю же Спа́-се
кро́-вь ра-зо-ри́в-ша, и̂ со со-
бо́-ю А́-да́-ма воз-дви́г-ша, и̂ ѡ̀
а́-да всѣ̂ сво-бо́ж-да-ша.
Бла-го-сло-вѣ́нъ е̂-сѝ Го́-спо-ди, на-у-
чи мѧ ѡ̂-пра-вда́-нїе-мъ твѡ-и́мъ.
По-что̀ мѵ̀-ра съ ми́-ло-стив-ны-ми
сле-за́-ми, ѡ ѹ́-чє-ни́-цы рас-твор-
я́-е-те; бли-ста́-йсѧ во гро́-бѣ̀
а́г-гелъ мѵ̀-ро-но́-си-цамъ вѣ́-ща-ше:
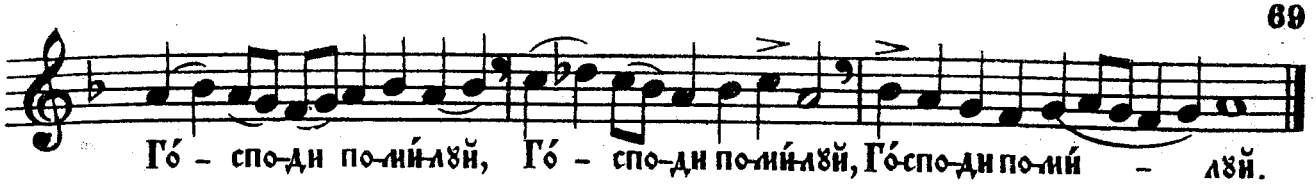

ви – ди-те вы́ гро́бѣ ѝ оу – ра – зѹ – мѣ́й – те,
Спасѣ бо вос – кре – сѣ́ ѿ гро́ – ба.
Бла – го – сло – вѣ́нѣ е̂ – сѝ Го́ – спо – ди, на – ѹ –
чи́ мѧ ѡ̂ – прав – да́ – нїи – змѣ твѡ – и́мѣ.
Ѕѣ-лѡ̀ ра́ – нѡ мѵ̈ – ро – нѡ́ – си – цы те – ча́ – хѹ
ко гро́ – бѹ тво-е – мѹ̀ ры – да́ – ю – цы – ѧ,
но пред-ста̀ кѣ ни́мѣ а̃г – гелѣ ѝ ре – чѐ: ры – да́ –
нїѧ вре́ – мѧ пре – ста̀, не пла́ – чи – те,
вос-кре-се́ – нїе же а̂ – по́ – сто-лѡмѣ р – цы́ – те.
Бла – го – сло – вѣ́нѣ е̂ – сѝ Го́ – спо – ди, на – ѹ –
чи́ мѧ ѡ̂ – прав – да́ – нїи – змѣ твѡ – и́мѣ.
Мѵ̈ – ро – нѡ́ – си – цы же – ны́, сѣ мѵ́ – ры при –

шéд - шы - м, ко гро́ - бѫ тво - е - мѫ Спа - се
ры - да́ - хѫ, а̑г - гелъ же къ ни́мъ ре - чѣ́ гла - го́ - лм:
что̀ съ мёр - твы - ми жи - ва́ - го по - мы - шля́ - е - те;
а̑ - кѡ Богъ бо вос - кре́ - се ѿ гро́ - - ба.
Сла́ - ва О̑т - цѹ́ и̑ Сы - нѹ и̑ свм - то́ -
мѹ Дѹ́ - хѹ. По - кло - ни́м - см О̑т - цѹ,
и̑ ê - гѡ̀ сы - но - ви, и̑ свм -
то́ - мѹ Дѹ - хѹ, свм - тѣ́й Тро - и - цѣ во ê - ди - номъ
сѹ - ще - ствѣ́, со се - ра - фи̑ - мы зо - вѹ́ - ще:
свя́тъ, свя́тъ, свя́тъ ê - сѝ Го - спо - ди.
И̑ ны́ - нѣ и̑ при - сно̀ и̑ во вѣ́ - ки вѣ́ - кѡвъ, а - ми́нь.

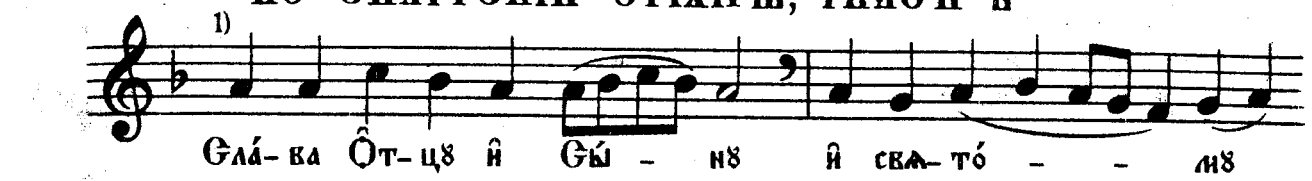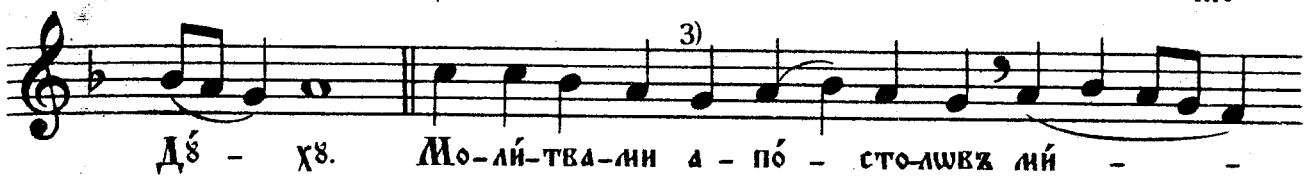

ПО ПРОКІ́МЕНИ ПРЕДЪ ЄВАГГЕЛІЕ́МЪ ПОЄ́ТСЯ ВО ПРИЛУ́ЧШІЙСЯ ГЛА́СЪ:
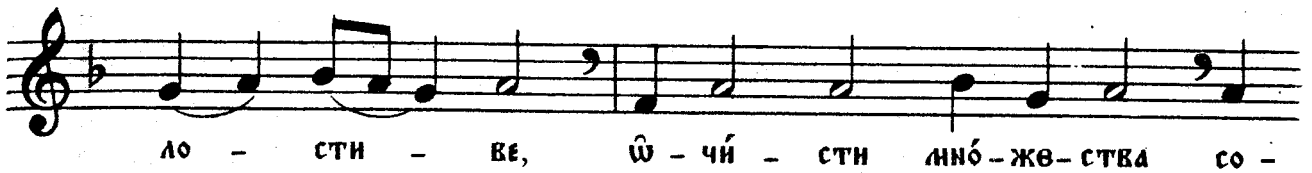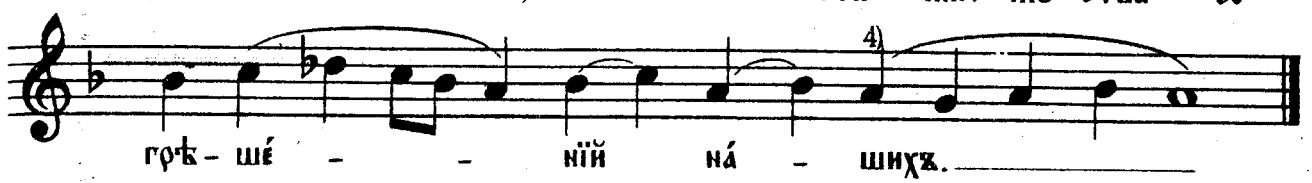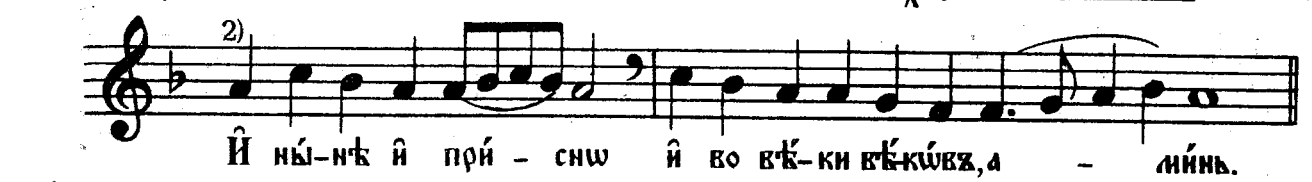

ПО ЄВАГГЄЛІИ СТЇХІ́РЫ, ГЛА́СЪ Ѯ

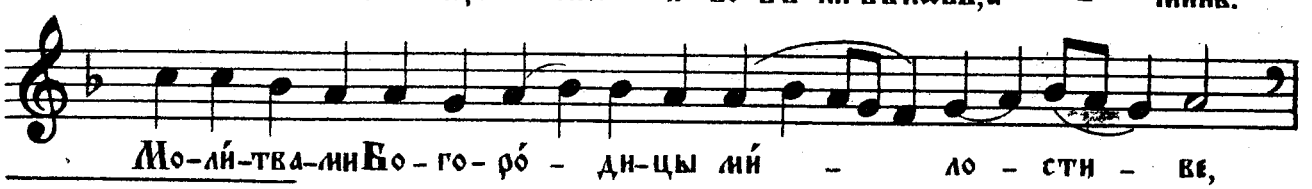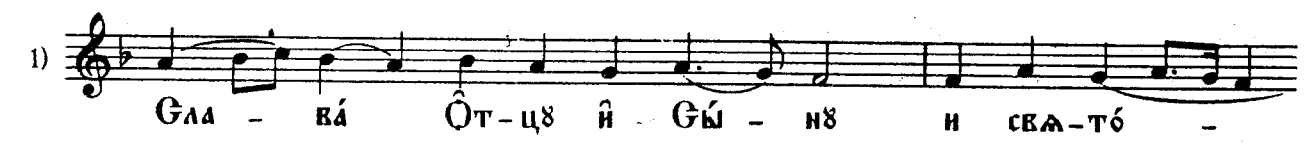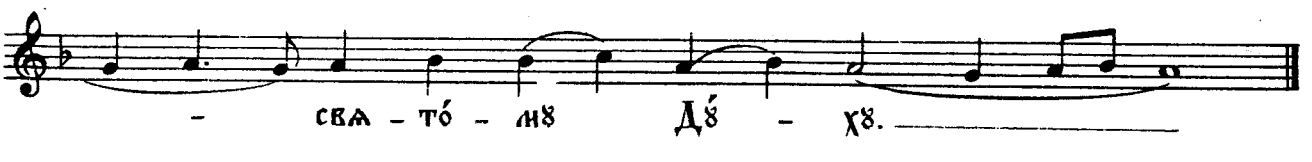

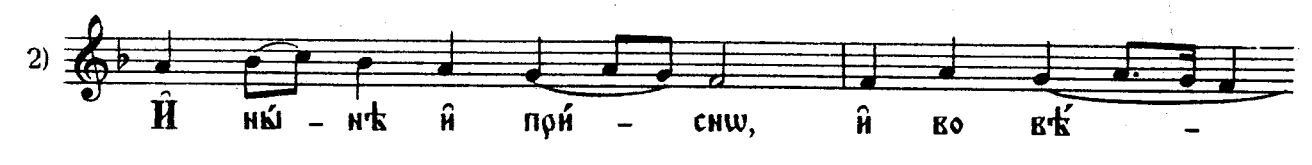

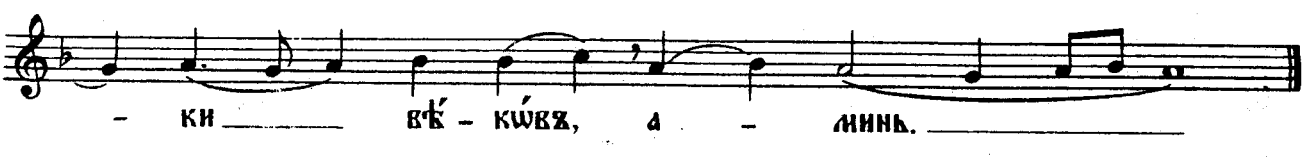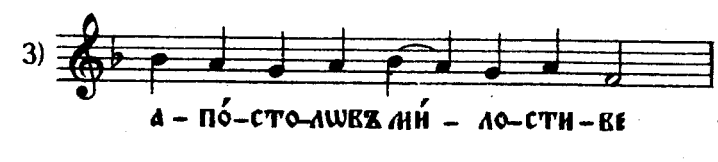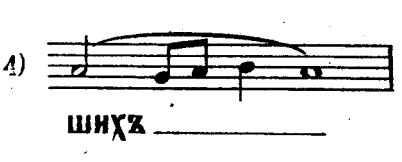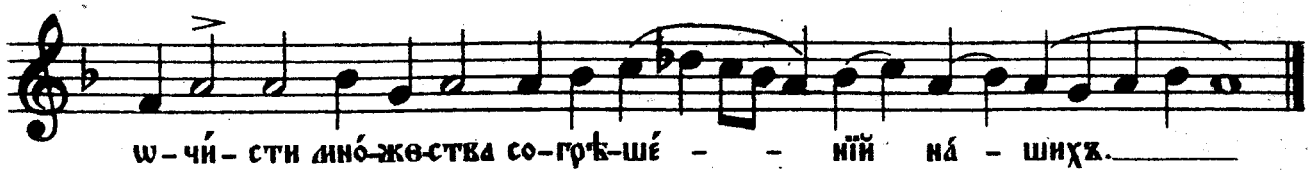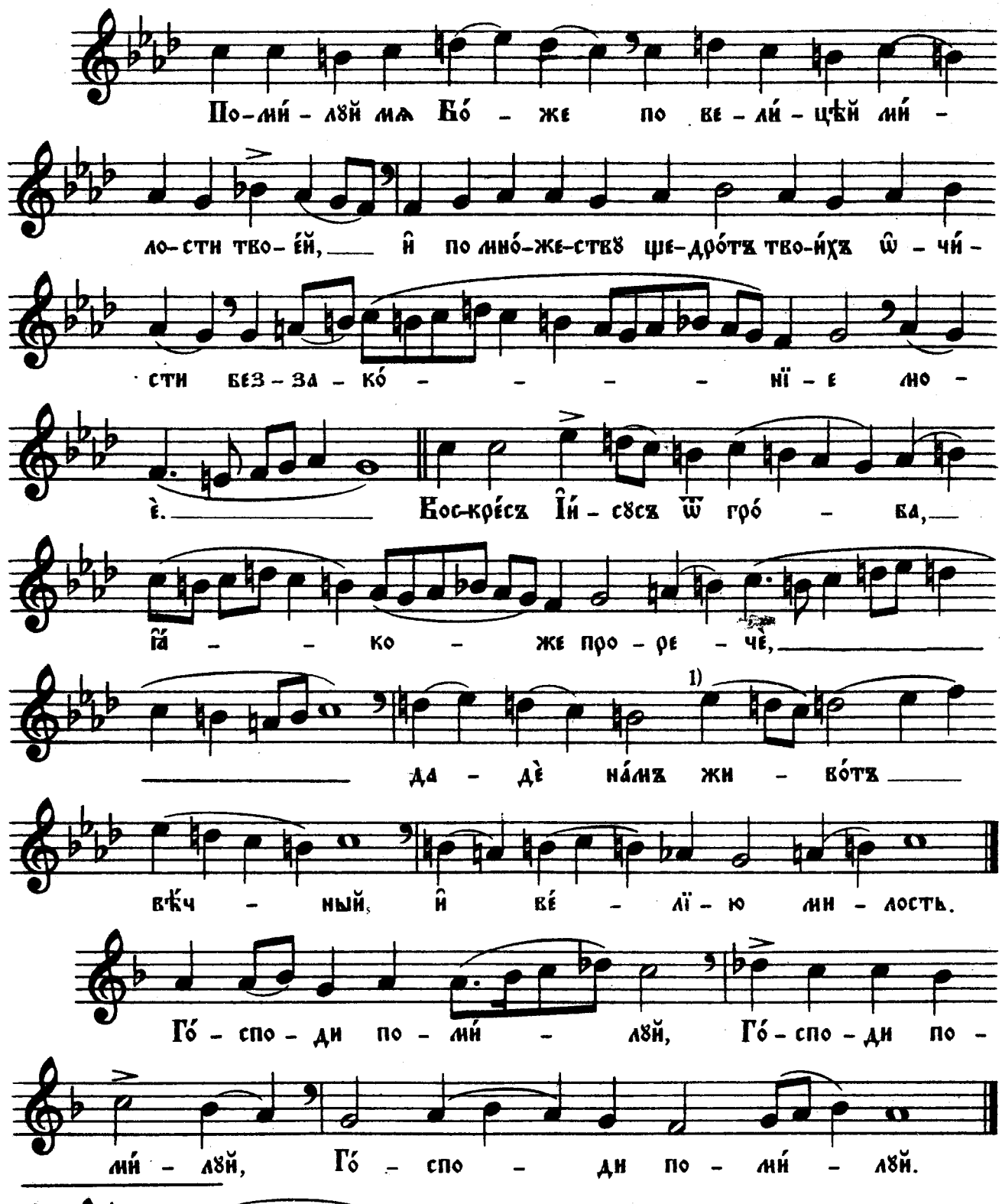

Тѝже на гла́съ ѕ̃
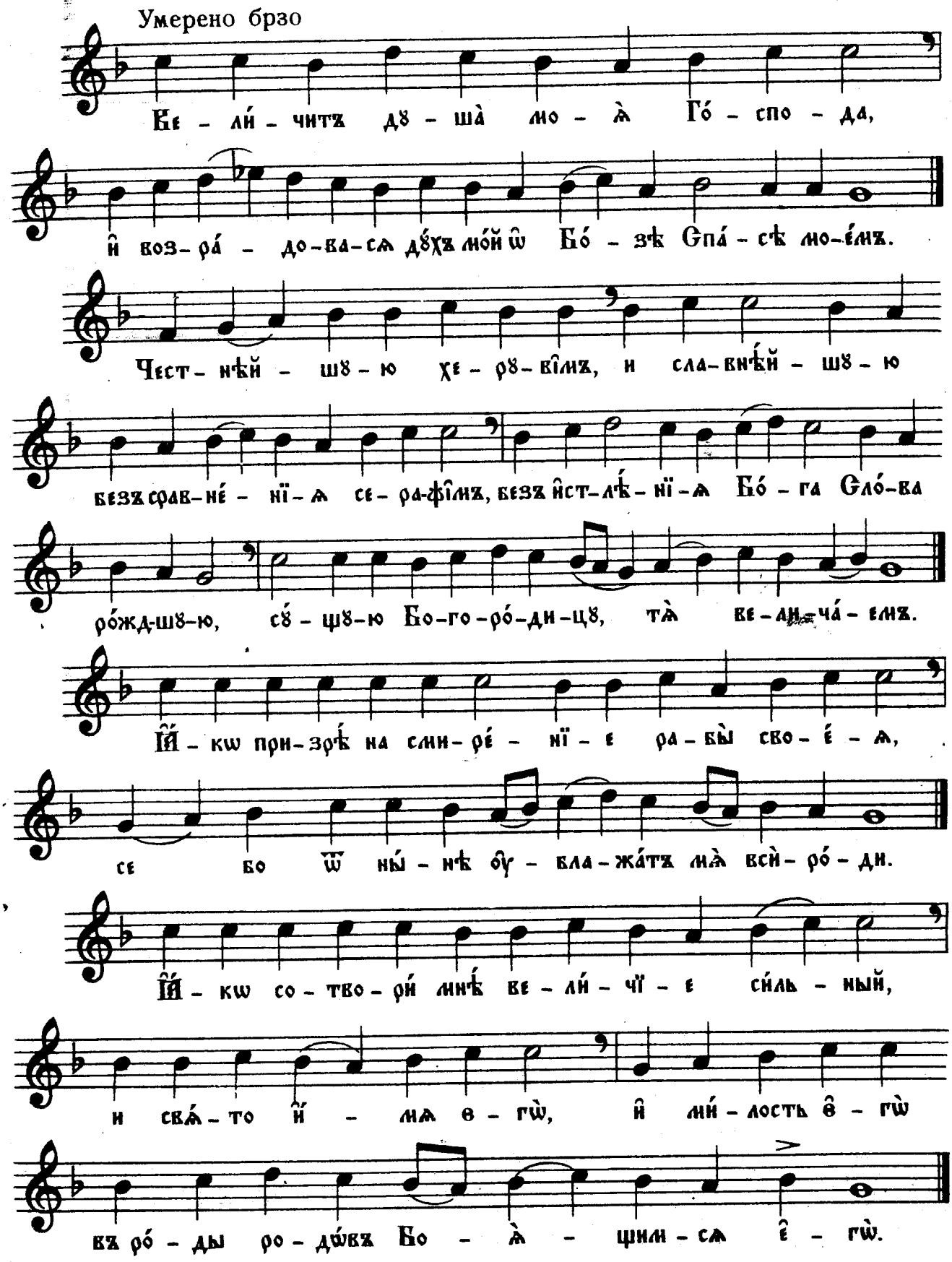

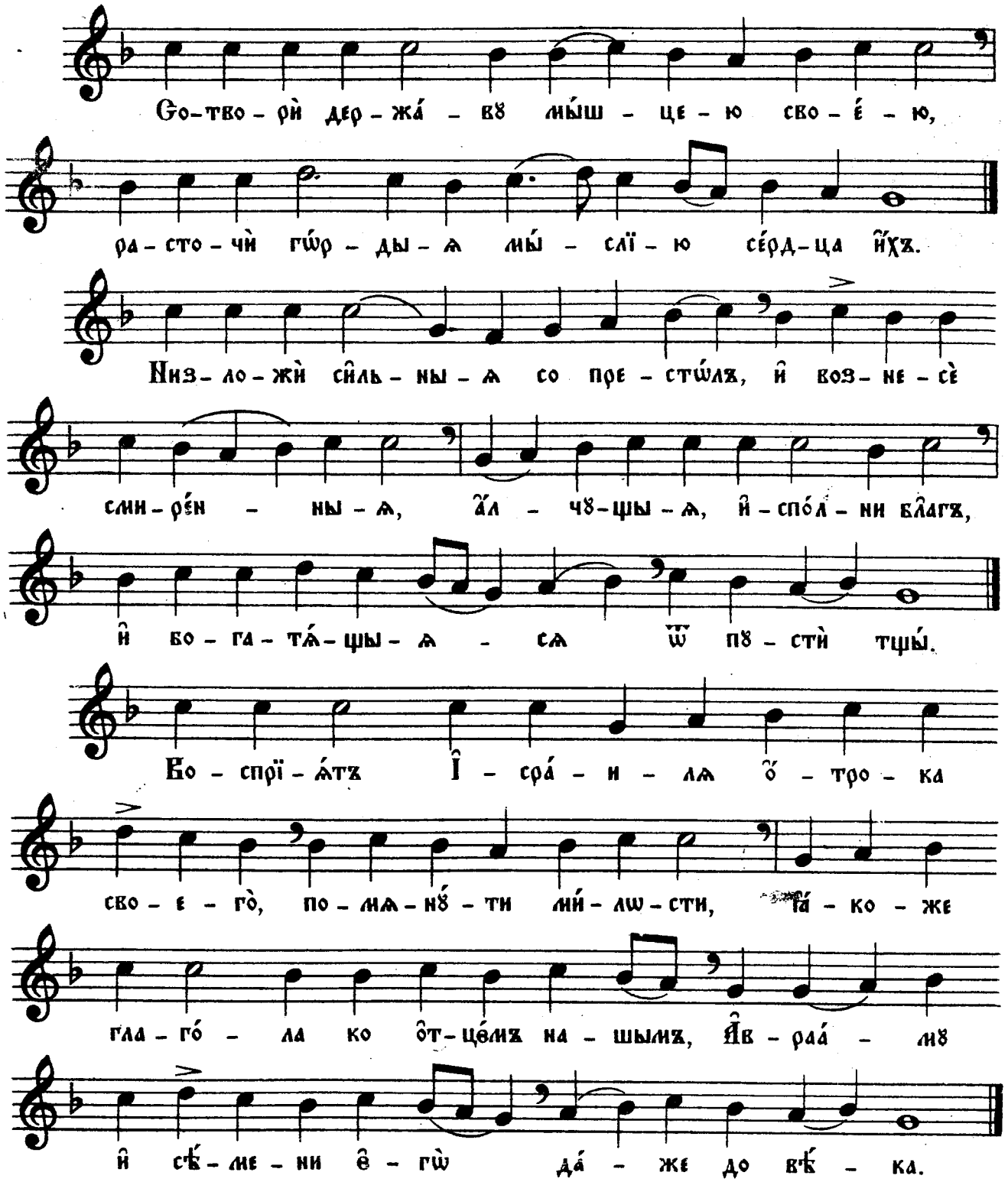
Катавасі́а (која треба)

По ѝ пѣ́сни канѡ́на

гла́съ а҃

Умерено брзо
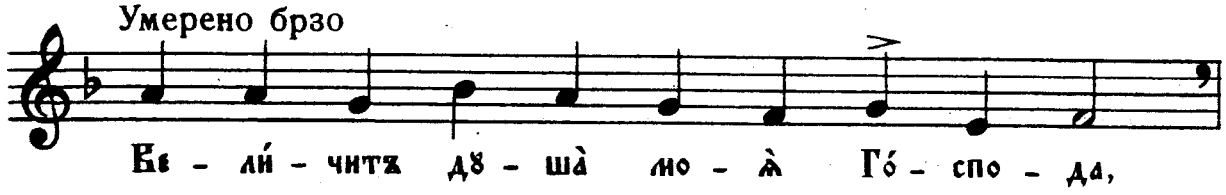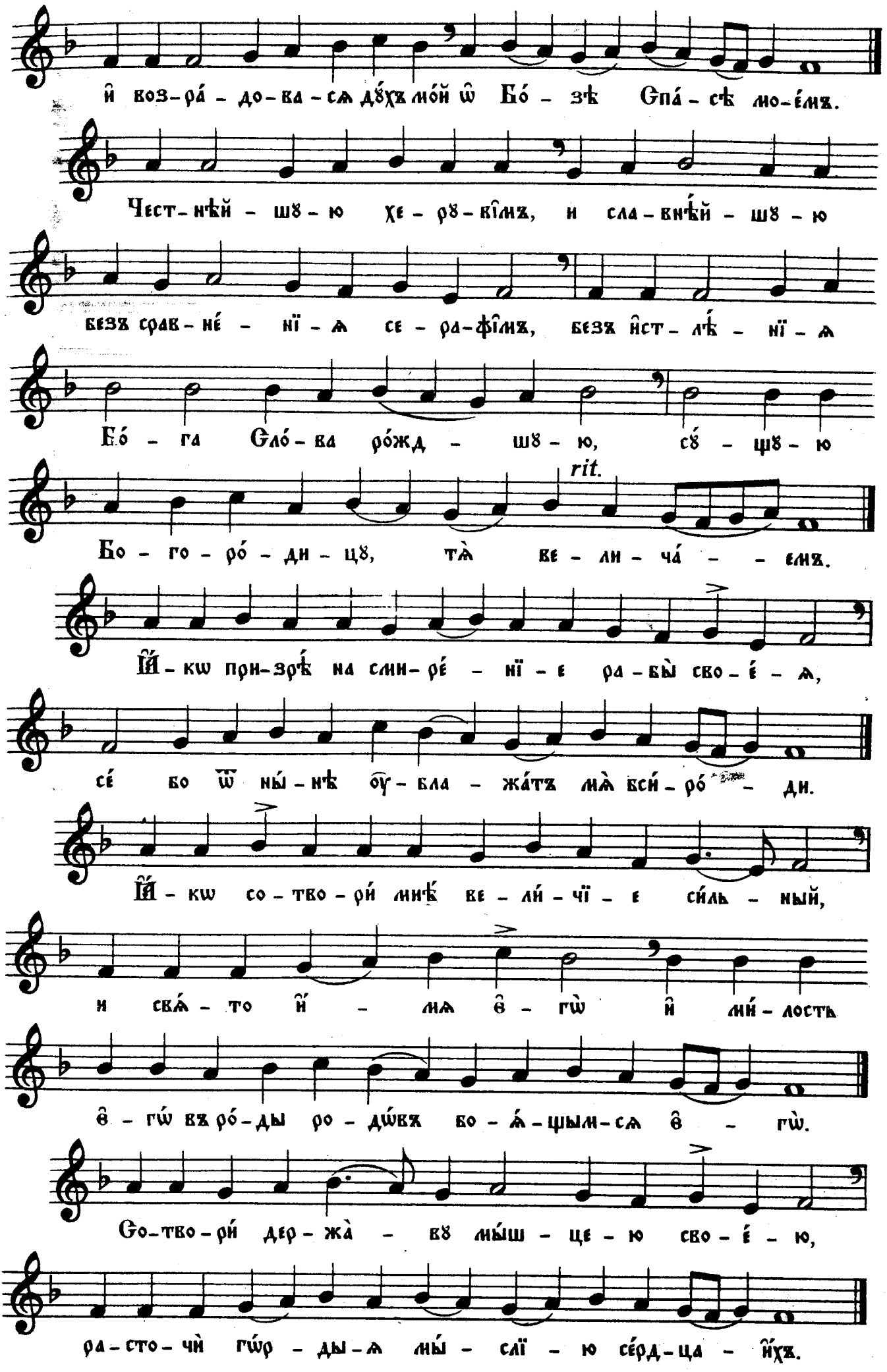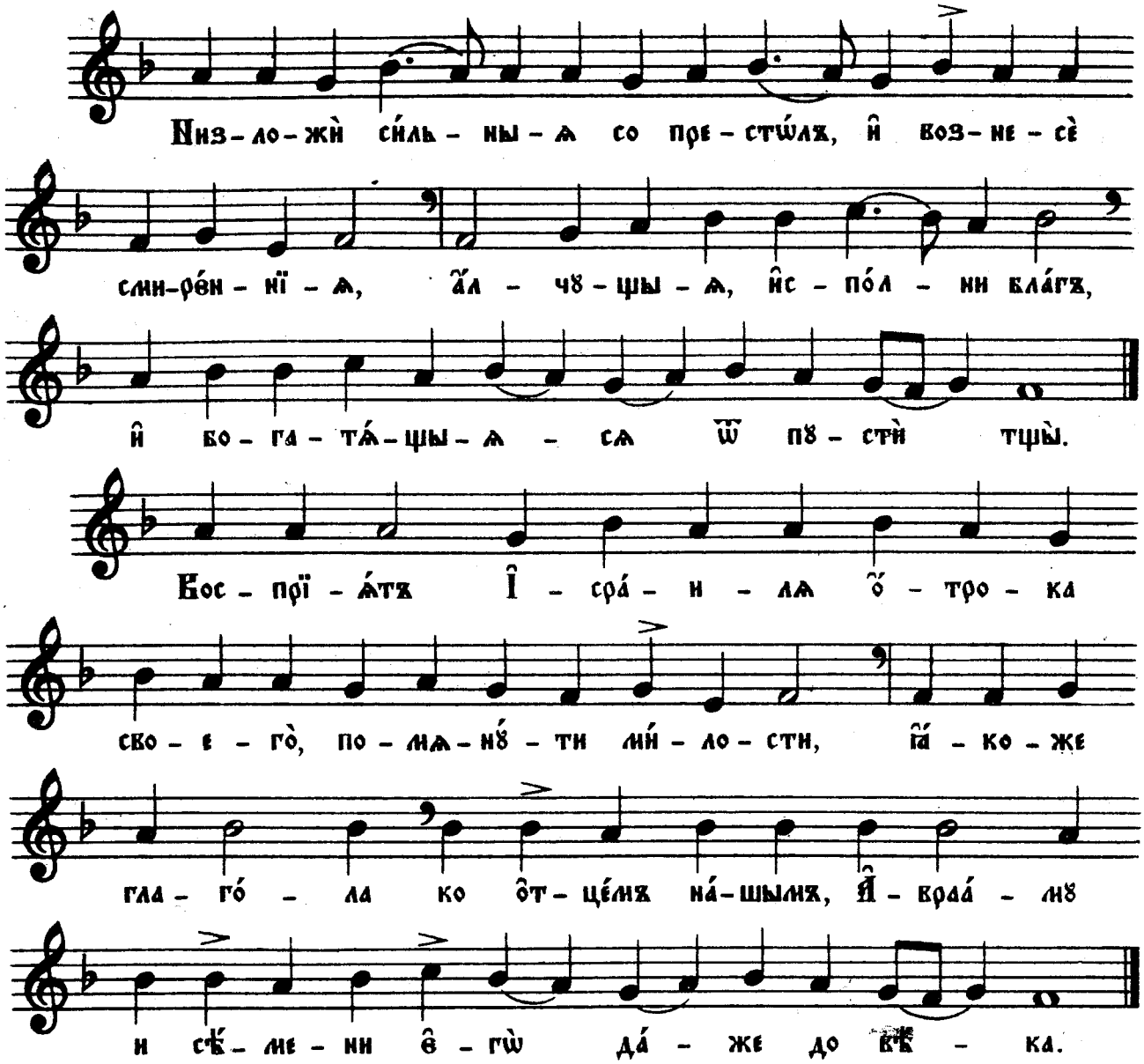

„Честнѣ́йшꙋю херꙋвѝмъ“ понавља се уз сваки стих.

ГЛА́СЪ в҃

Умерено брзо
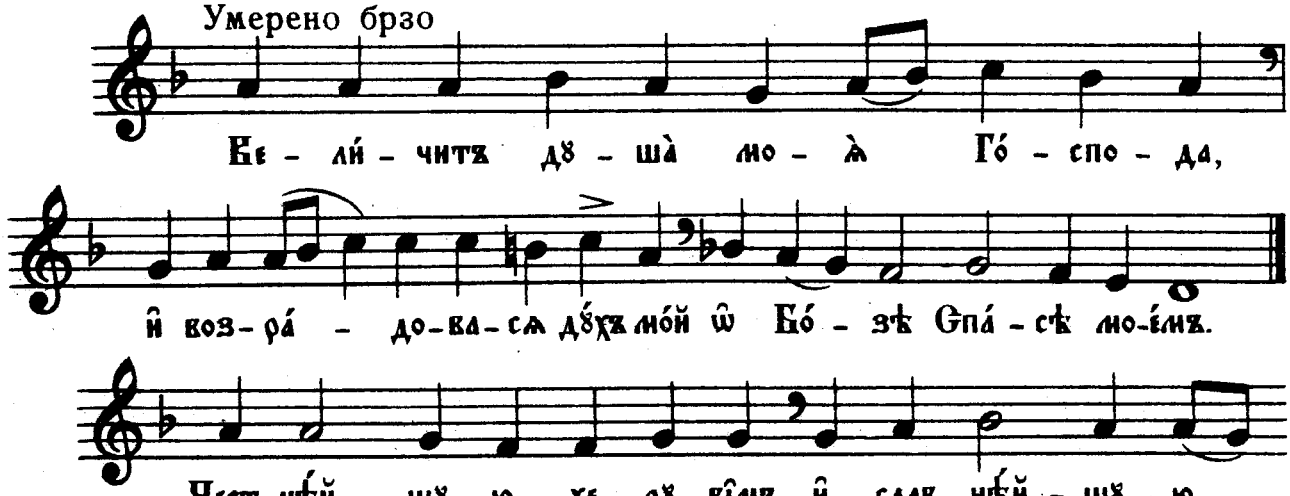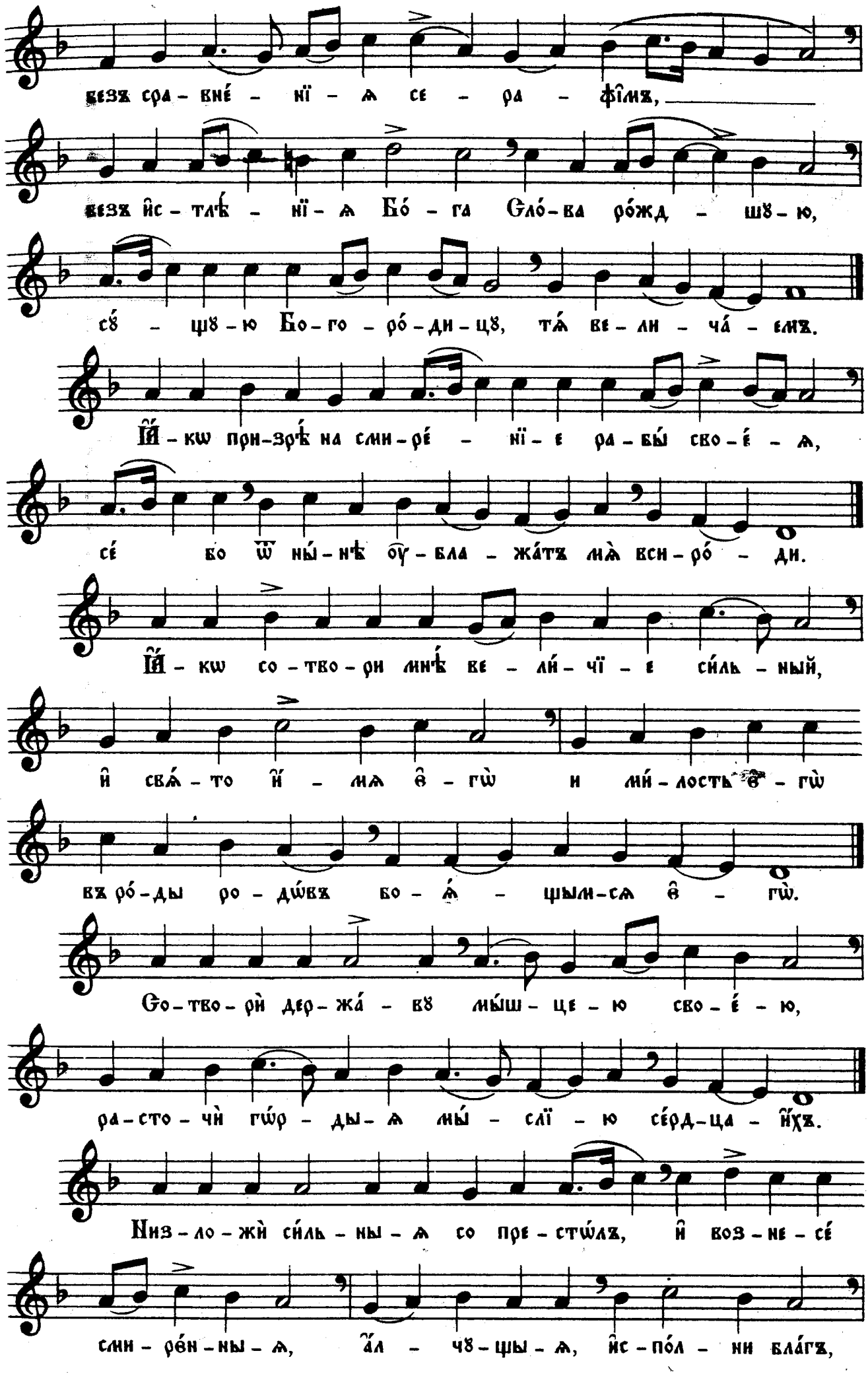

Й воз-ра́-до-ва-сѧ дх҃хъ мо́й ѡ҆ Бо́-зѣ Спа́-сѣ мо-е́мъ.
Чест-нѣ́й-шꙋ-ю хе-рꙋ-ві́мъ, и сла-вне́й-шꙋ-ю
безъ срав-не́-нї-ѧ се-ра-фі́мъ, безъ ѝст-лѣ́-нї-ѧ
Бо́-га Сло́-ва ро́ж-шꙋ-ю, сꙋ́-щꙋ-ю
rit.
Бо-го-ро́-ди-цꙋ, тѧ̀ ве-ли-ча́-емъ.
Ꙗ҆́-кѡ при-зрѣ́ на смире́-нї-е ра-бы́ сво-е́-ѧ,
се́ бо ѿ ны́-нѣ ꙋ҆-бла-жа́тъ мѧ̀ вси-ро́-ди.
Ꙗ҆́-кѡ сотво-рй мнѣ́ ве-ли-чї-е си́ль-ный,
и свѧ́-то ꙗ҆́-мѧ ѳ҆-гѡ̀ и҆ ми́-лость
ѳ҆-гю́ въ ро́-ды ро-дю́въ бо-я́-щымъ-сѧ ѳ҆-гѡ̀.
Сотво-рй держа̀-вꙋ мы́ш-це-ю сво-е́-ю,
расто-чѝ гю́р-ды-ѧ мы́-слї-ю се́рд-ца-йхъ.
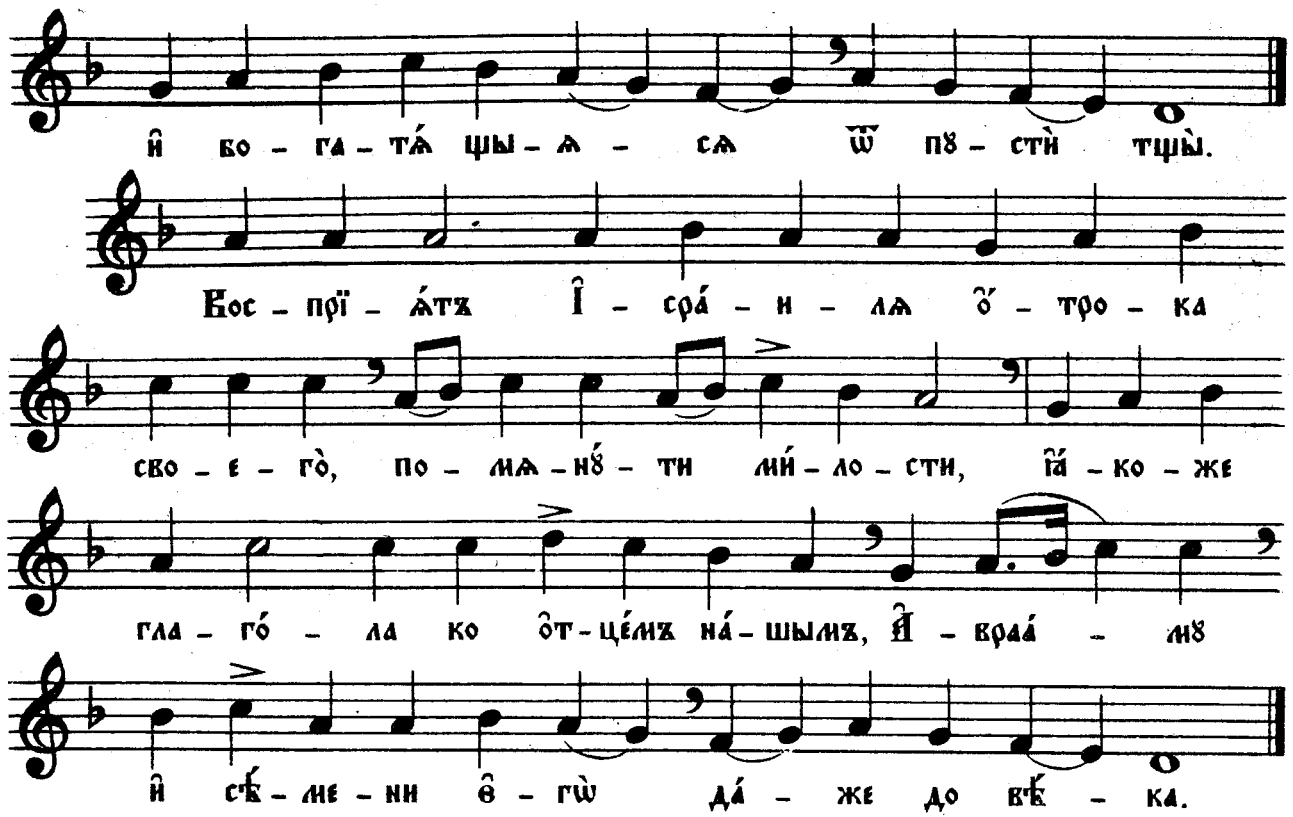

„Честнѣ́йшую херувѝмъ“ понавља се уз сваки стих.

ГЛА́СЪ Г҃
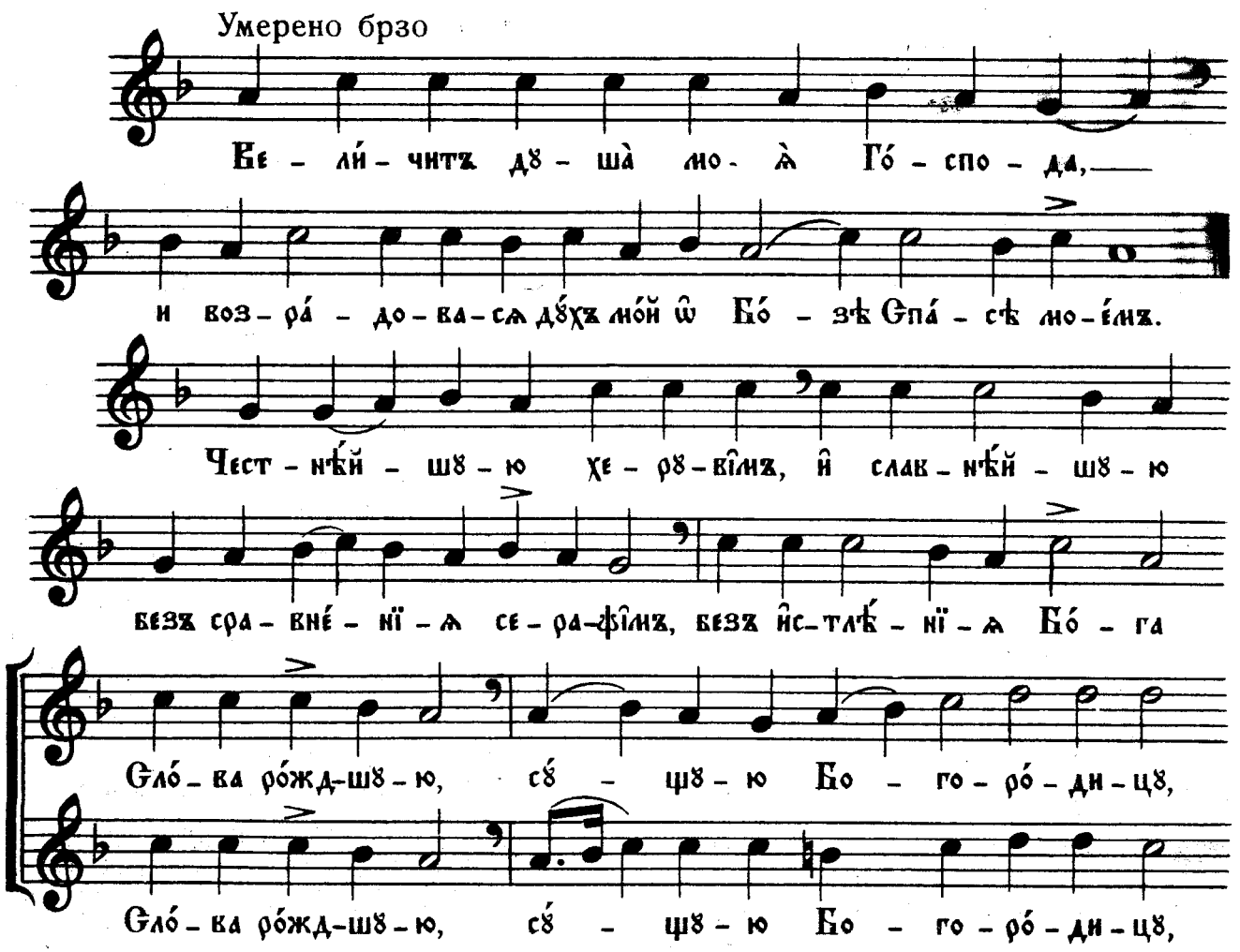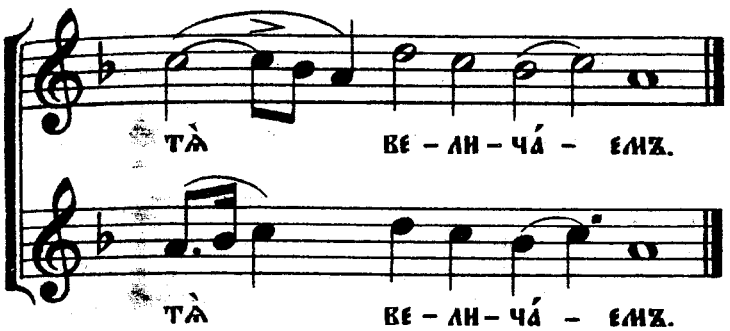

безѫ сра-вне́-нїа се-ра-фи́мѫ,
безѫ ис-тле́-нїа Бо́-га Сло́-ва ро́ждш-ю,
сѵ́-щу-ю Бо-го-ро́-ди-цу, та́ ве-ли-ча́-емѫ.
Ꙗ́-кѡ при-зре́ на сми-ре́-нїе раб҃ы сво-е́-а,
се́ бо ѿны́-не́ ѹ́-блаж҃а-тѧтъ ма́ вси-ро́-ди.
Ꙗ́-кѡ сотво-ри мне́ ве-ли́-чїе си́льный,
и свя́-то и́-мя е́-гѡ и ми́-лость е́-гѡ
ѫ ро́-ды ро-дя́щѫ бо-я́-щымсѧ е́-гѡ.
Сотво-ри́ держа́-ву мы́ш-це-ю сво-е́-ю,
растощи́ гѹ́р-ды-а мы́-слїю се́рд-ца-и́хъ.
Низложи́ си́льны-а со пре-стѹ́лъ, и́ возне-се́
смире́нны-а, а́л-чу-щы-а, и́спо́л-ни бла́гъ,

„Честнѣ́йшꙋю херꙋвѝмъ“ понавља се уз сваки стих.
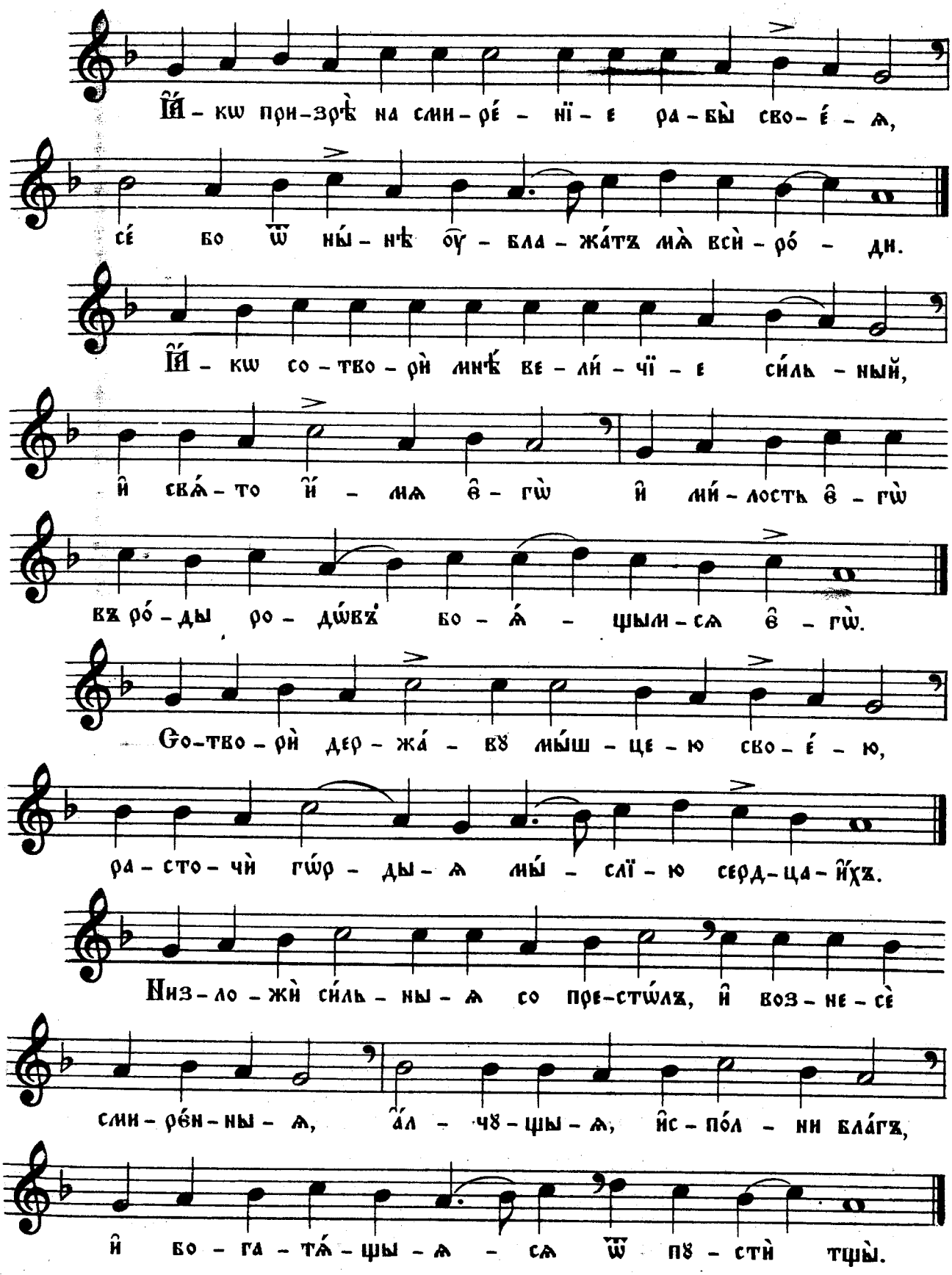
ГЛАСЪ Д
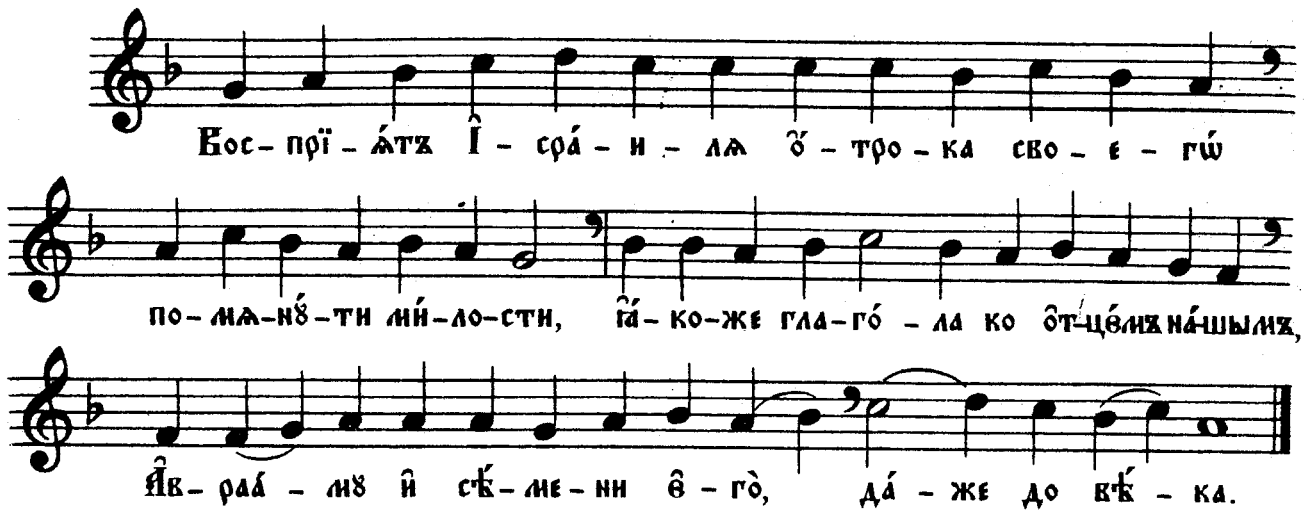

овако се пева уз последњи стих,

а овако уз остале.
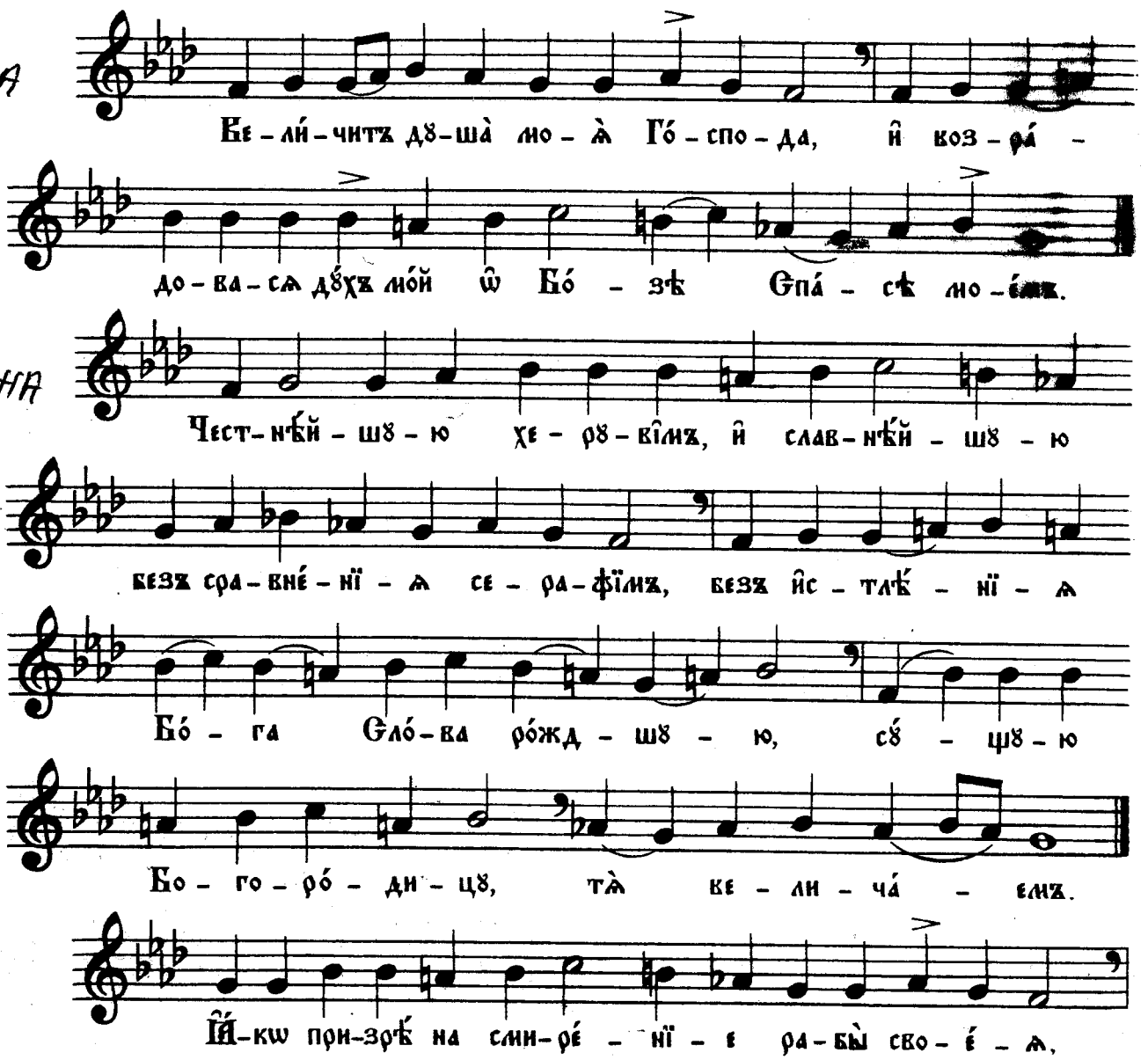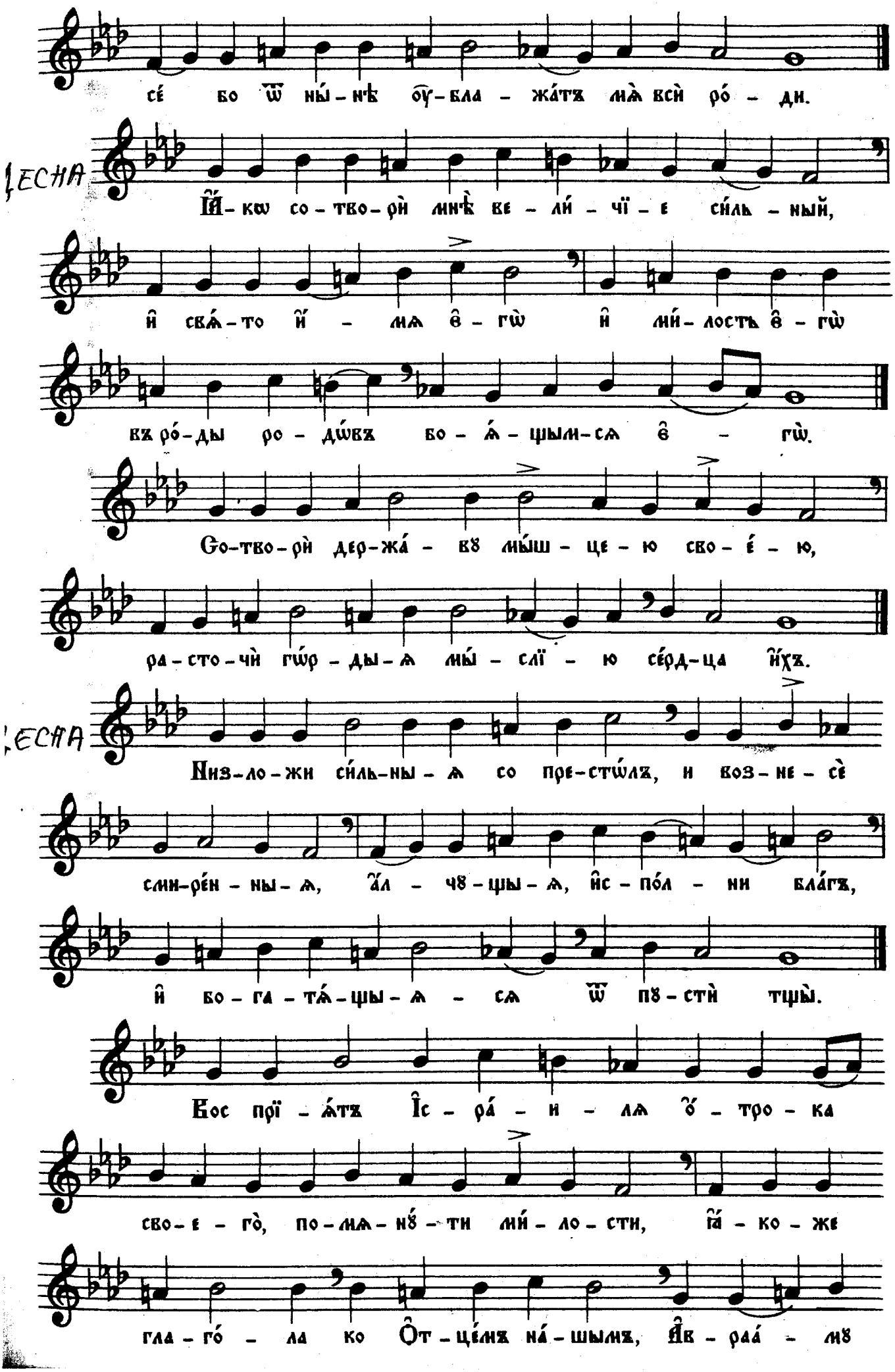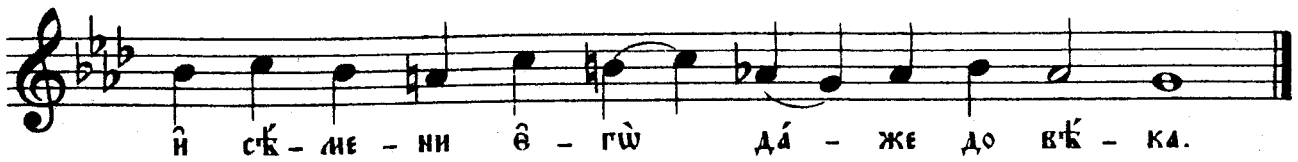

„Честнѣ́йшꙋю херꙋвѝмъ“ понавља се уз сваки стих.

ГЛАСЪ Ѣ̃

ДЕСНА
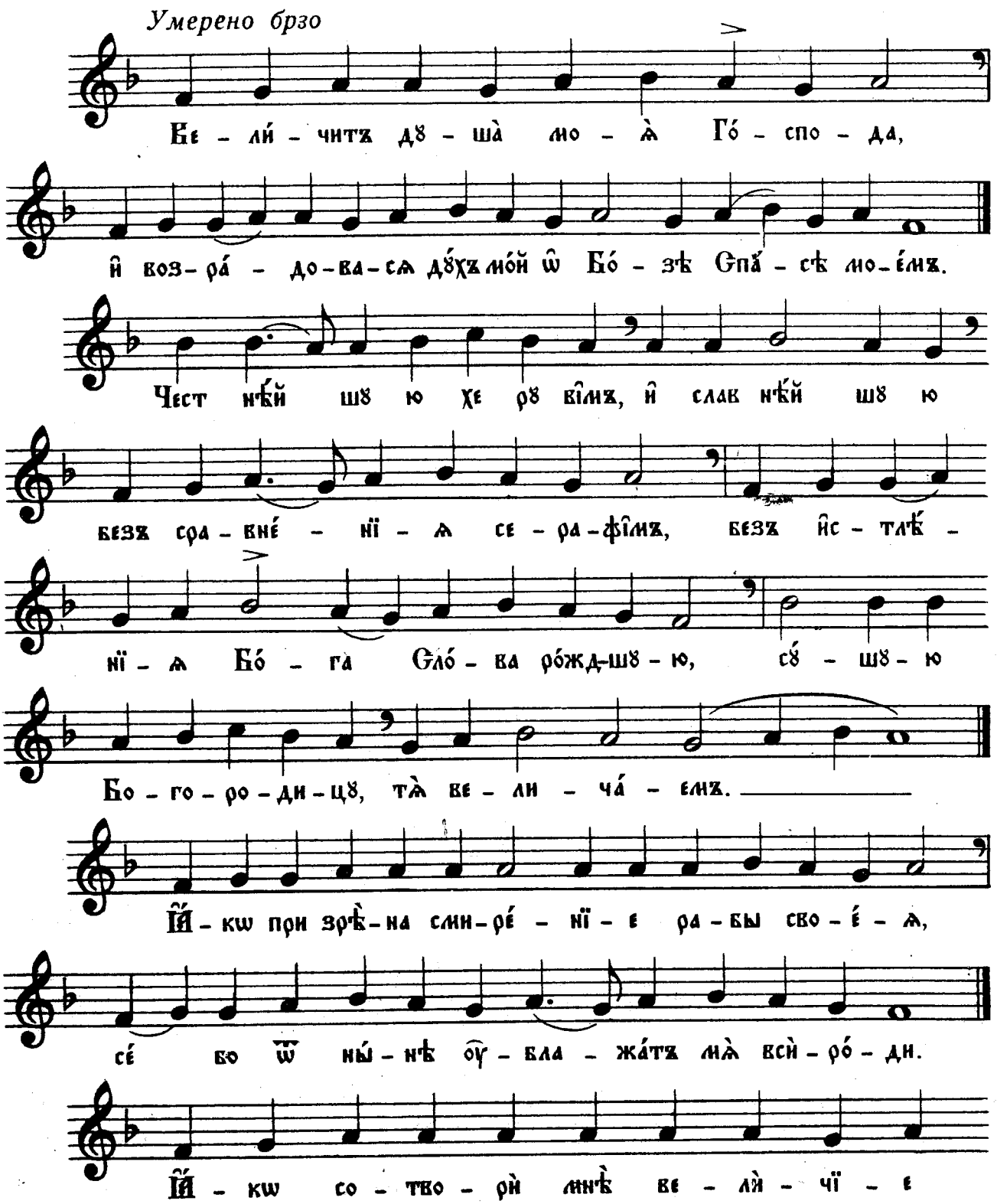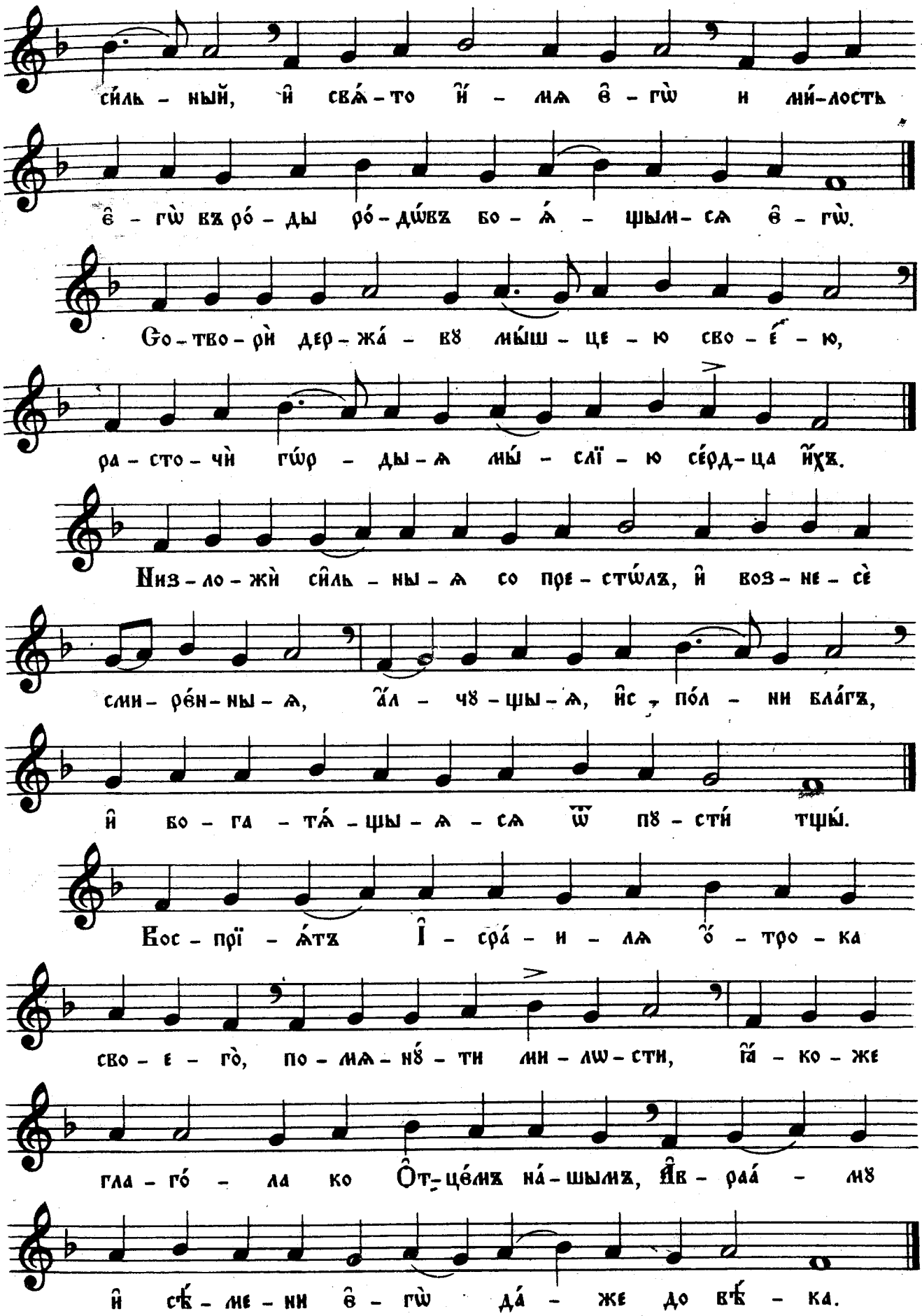

сѣ бо ѿ ны-нѣ ѹ-бла-жа́тъ мѧ вси ро́-ди.
ПЕСНЬ
Ꙗ́-коѡ со-тво-рѝ мнѣ ве-ли́-чї-е си́ль-ный,
и сва́-то и́-мѧ е̑-гѡ̀ и ми́-лость е̑-гѡ̀
въ ро́-ды ро-дѡ́въ бо-я́-щымъ-ся е̑-гѡ̀.
Со-тво-рѝ дер-жа́-вѹ мы́ш-це-ю сво-ё-ю,
ра-сто-чѝ гѡ́р-ды-ѧ мы́-слї-ю се́рд-ца и̑хъ.
ПЕСНЬ
Низ-ло-жи си́ль-ны-ѧ со пре-стѡ́лъ, и воз-не-сѐ
сми-ре́н-ны-ѧ, а̑л-чѹ-щы-ѧ, и̑с-по́л-ни бла́гъ,
и̑ бо-га-тя́-щы-ѧ-ся ѿ пѹ-стѝ тщы.
Вос прї-я́тъ Ї́с-ра́-и-лѧ о̑́-тро-ка
сво-е-гѡ̀, по-мя-нѹ́-ти ми́-ло-сти, я̑́-ко-же
гла-го́-ла ко О̑т-цє́мъ на́-шымъ, а̑́в-раа́-мѹ

„Честнѣ́йшꙋю херꙋвíмъ“ понавља се уз сваки стих.

ГЛА́СЪ ѕ
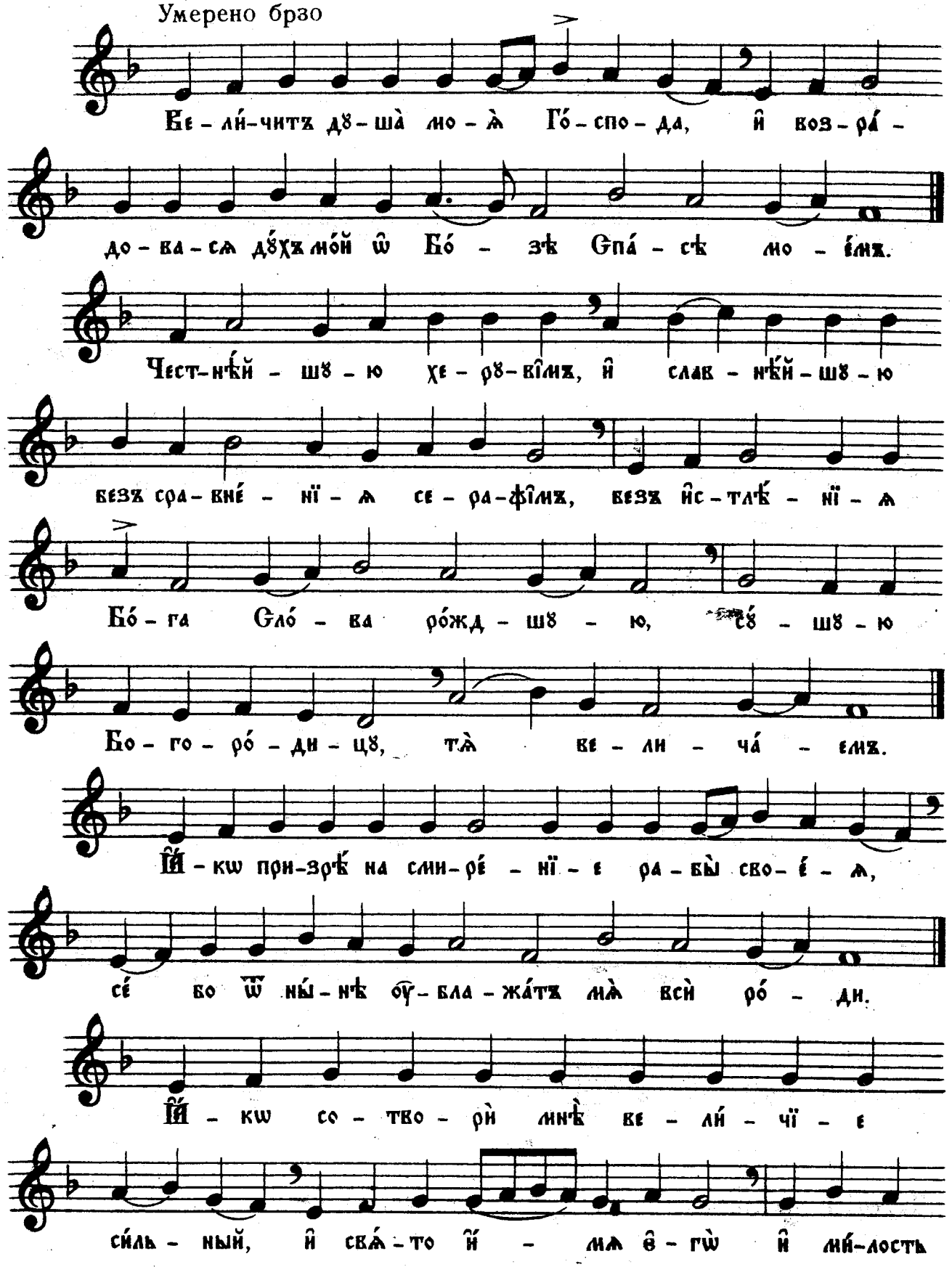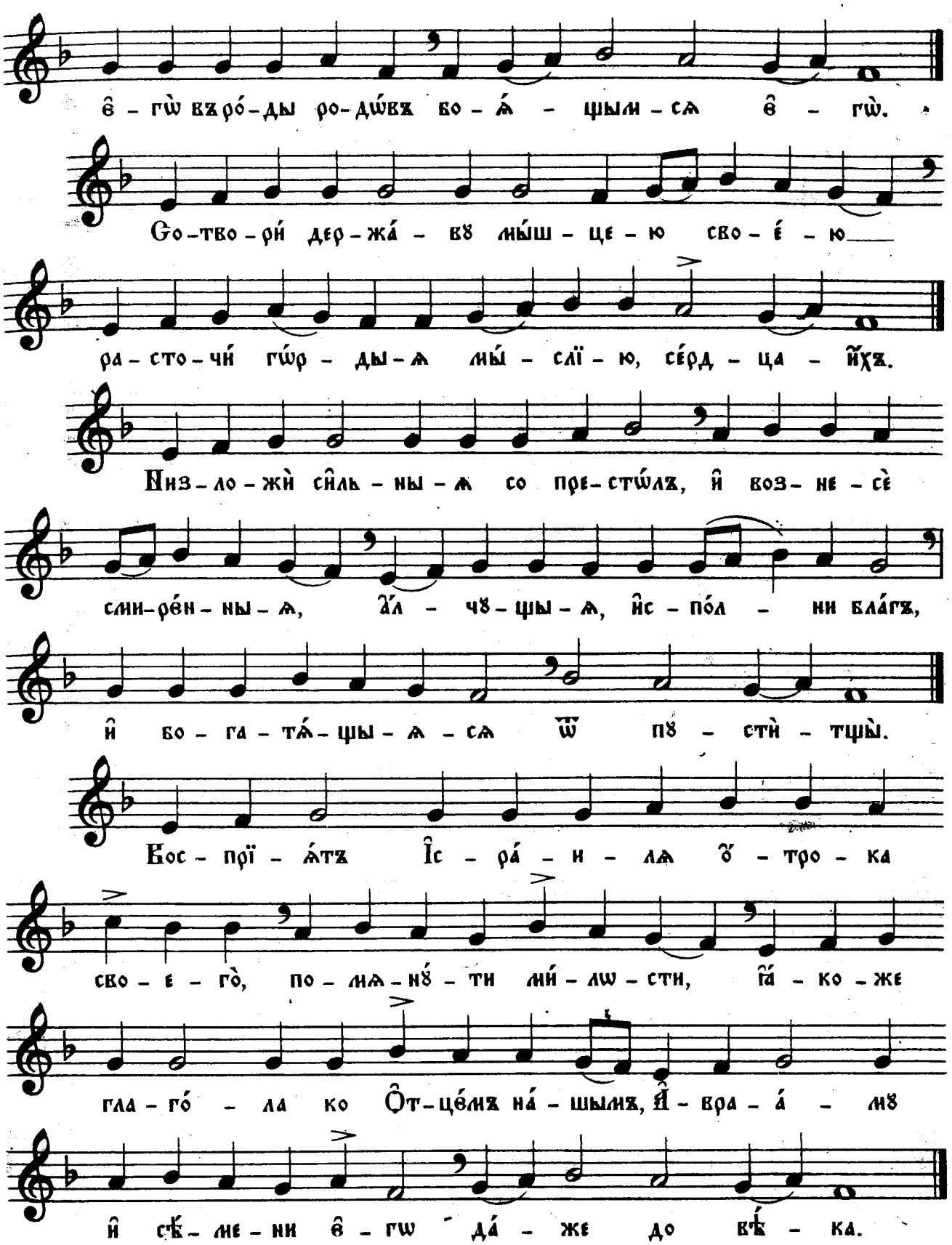

„Честнѣйшꙋю херꙋвїмъ“ понавља се уз сваки стих.

ГЛАСЪ 3

Умерено брзо
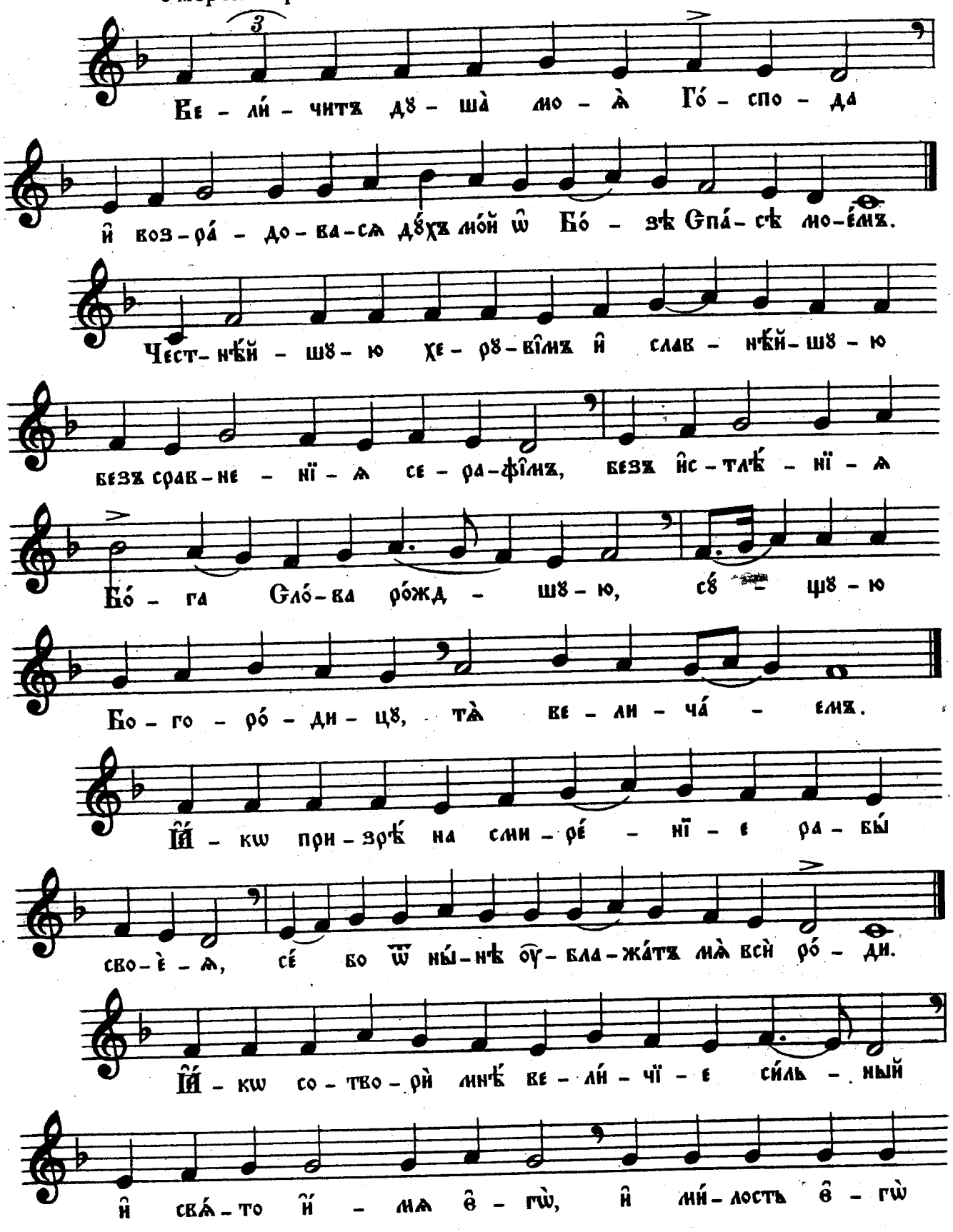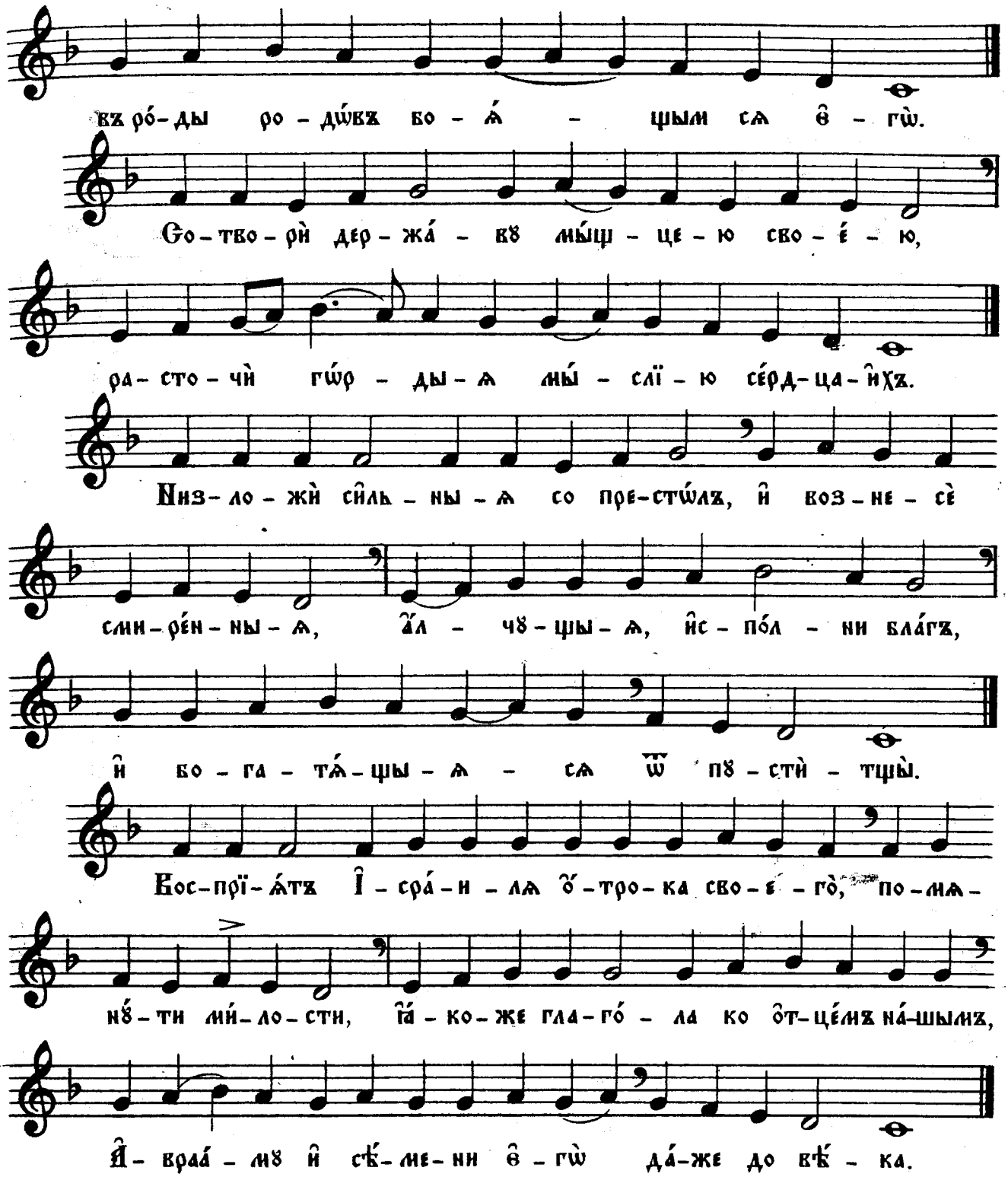

„Честнѣ́йшую херувѝмѫ“ понавља се уз сваки стих.

ГЛАСЪ Й

Умерено брзо
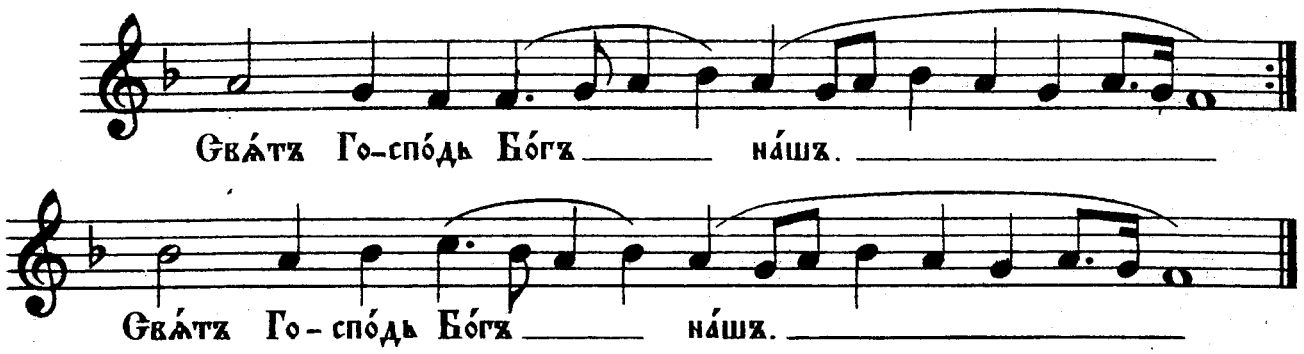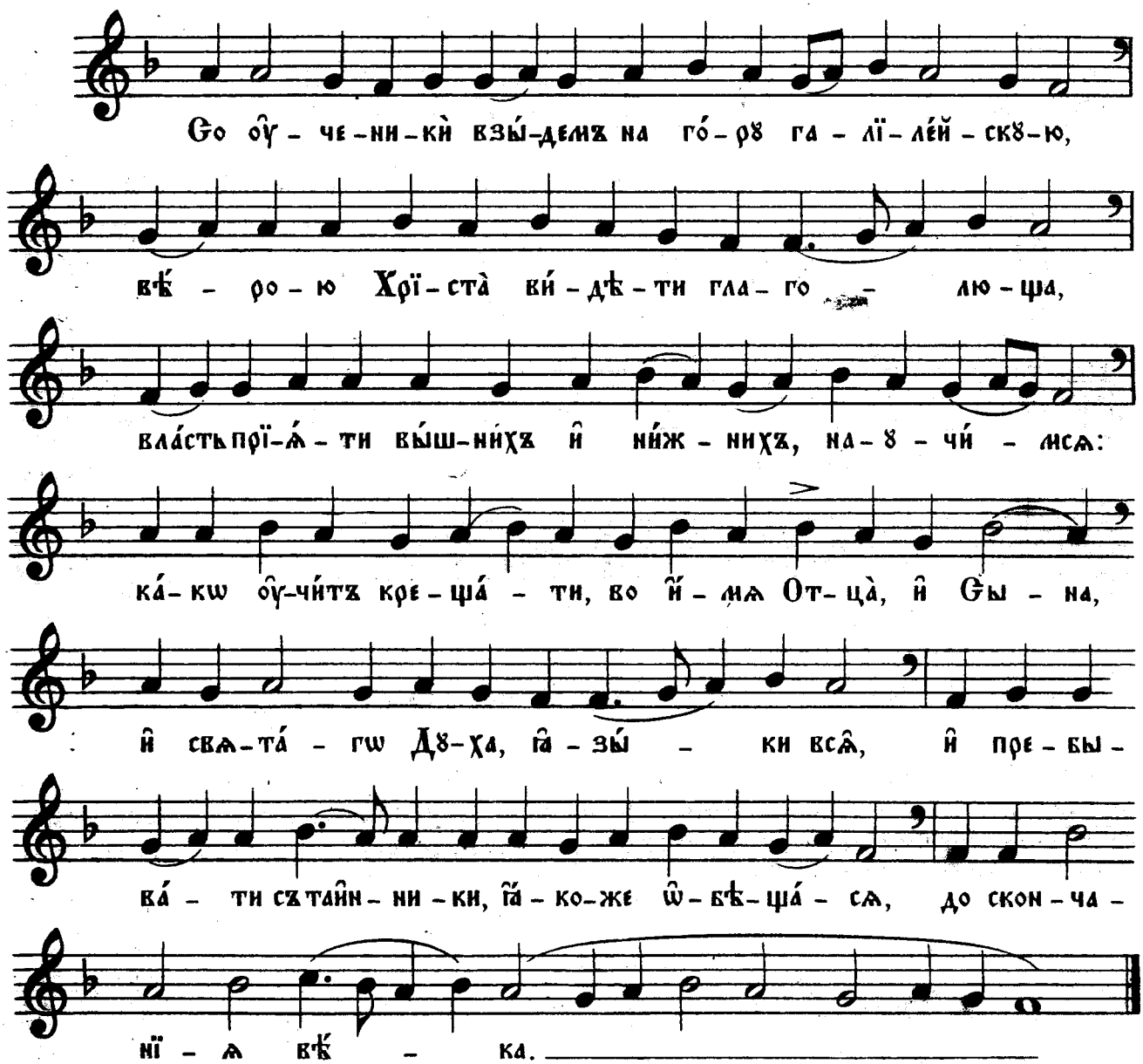

„Честнѣ́йшую херувѝмъ“ понавља се уз сваки стих.

После „Честнѣ́йшую херувѝмъ“ певају се Ѯ҃апостїла́ри воскресніи у недељне дане, док се о празницима, који не падају у недељу пева, у место ѯ҃апостїлара, Ѯвѣтиленъ. Евангелска стихира, пева се на „Слава, после хвалите“, и то одговарајућег гласа.
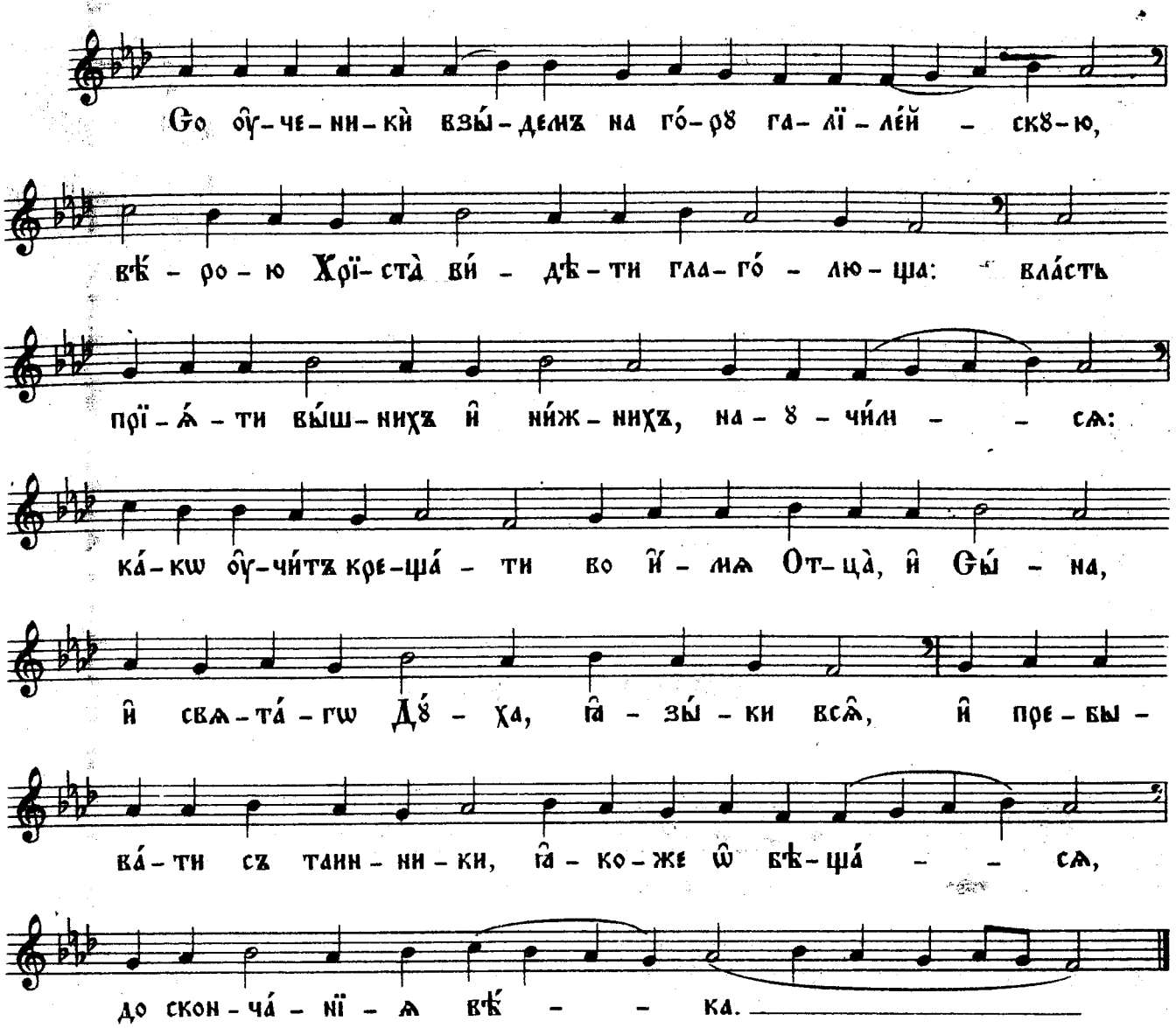
ПРИПѢВЪ, који се пева уз егзапостилар у недељу.
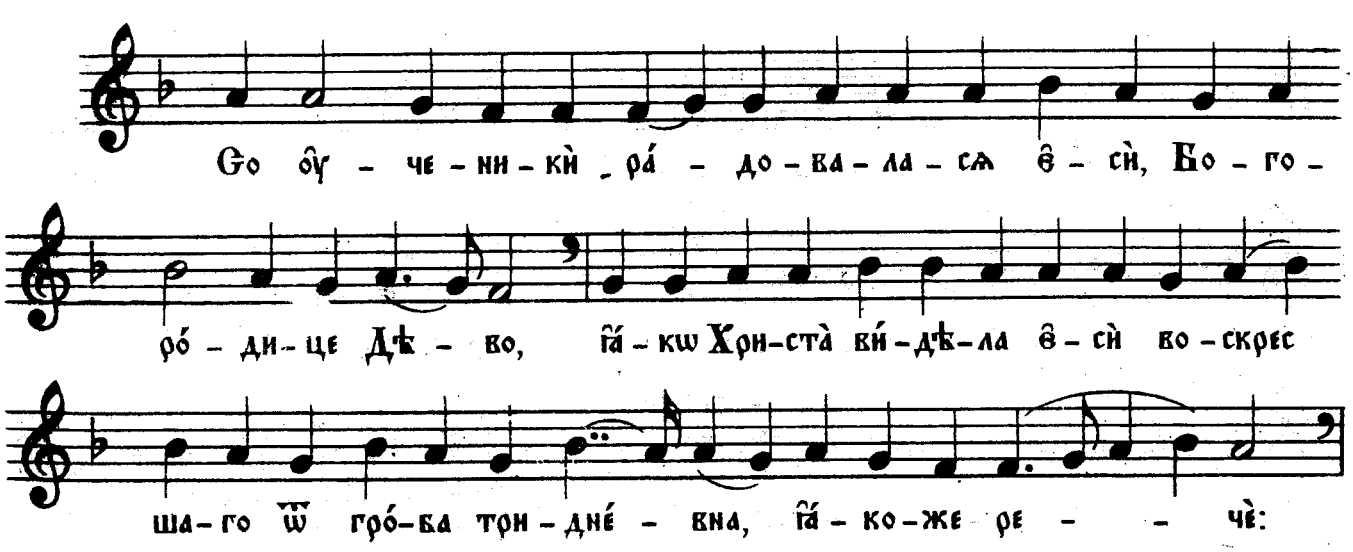

ЄѲѧПОСТѢЛИ́РІЙ ѯ

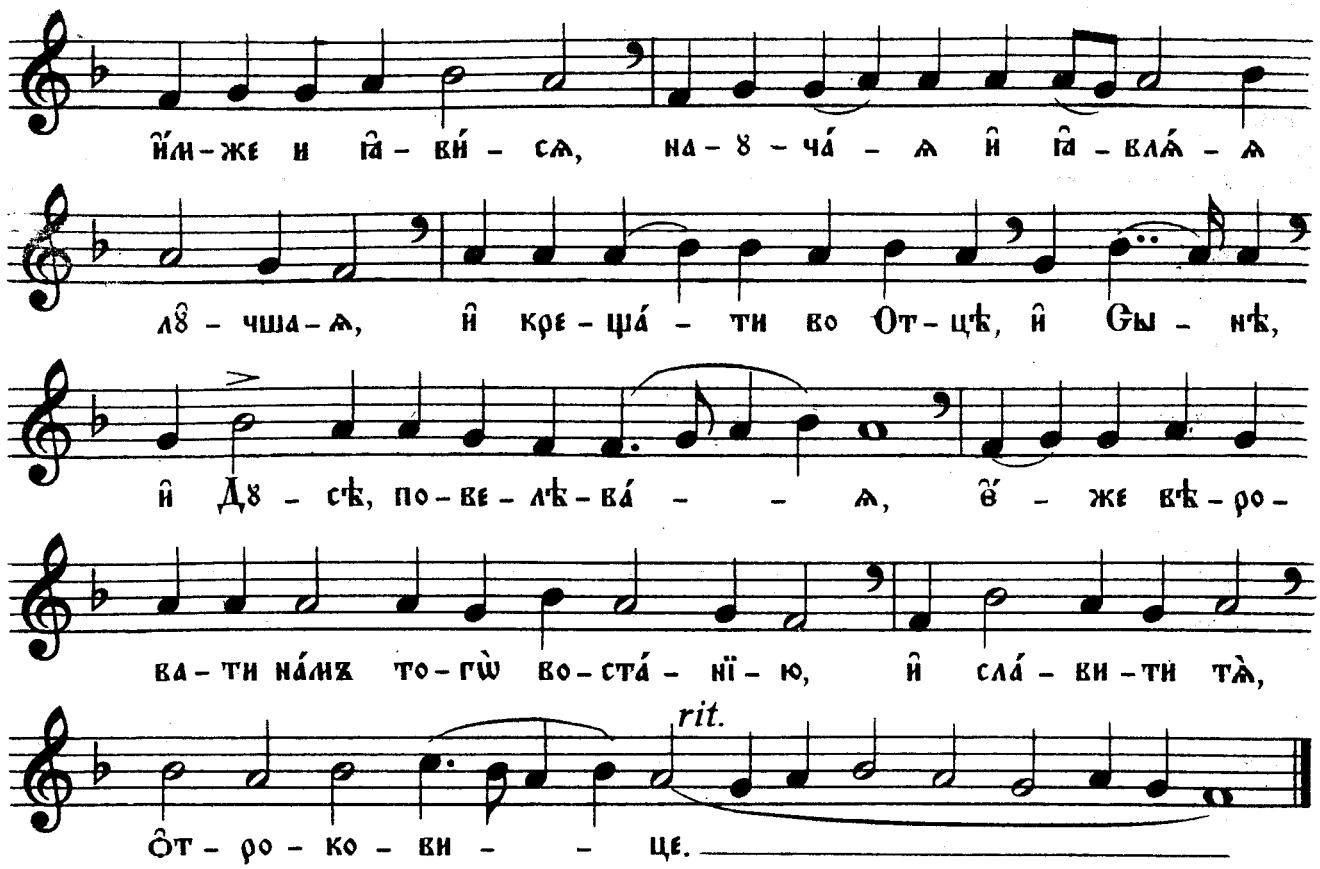

Да би се јасно видело како се црквена мелодија, само у току од педесет година, изменила, нарочито, с обзиром на тонски род, уносимо у ово издање егзапостиларе како их је забележио Корнелије Станковић, чији се оригинали налазе у Српској Краљевској Академији Наука у Београду.
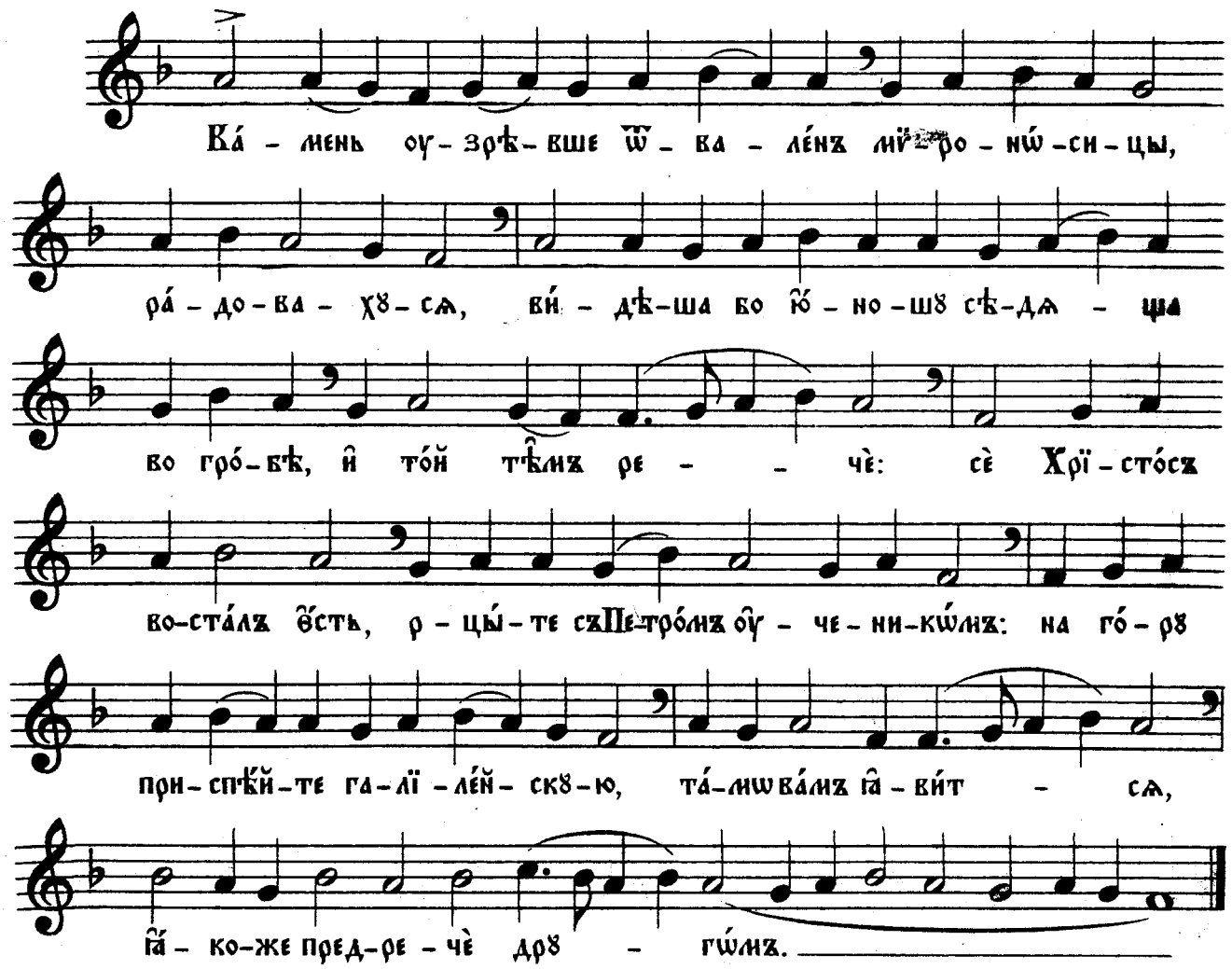

БОГОРО́ДИЧЄНЪ
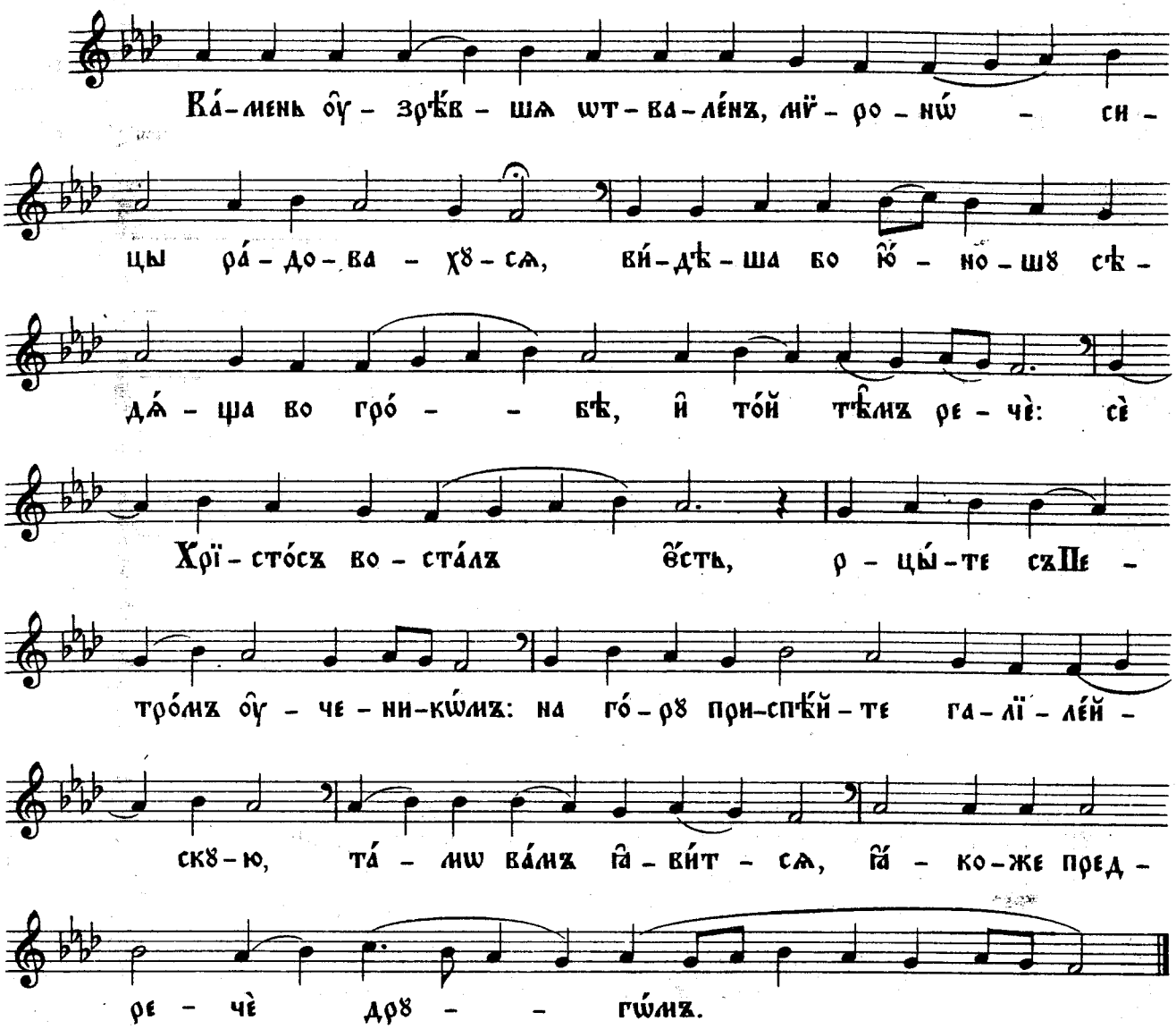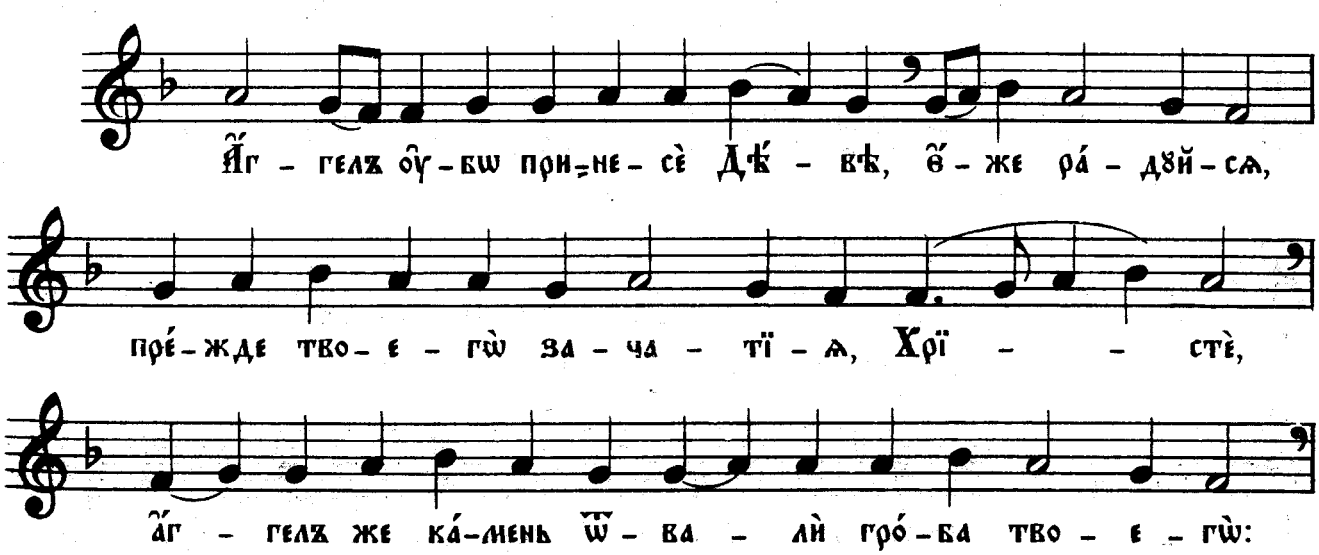

ℭѮапостїлі́рїй ѯ҃
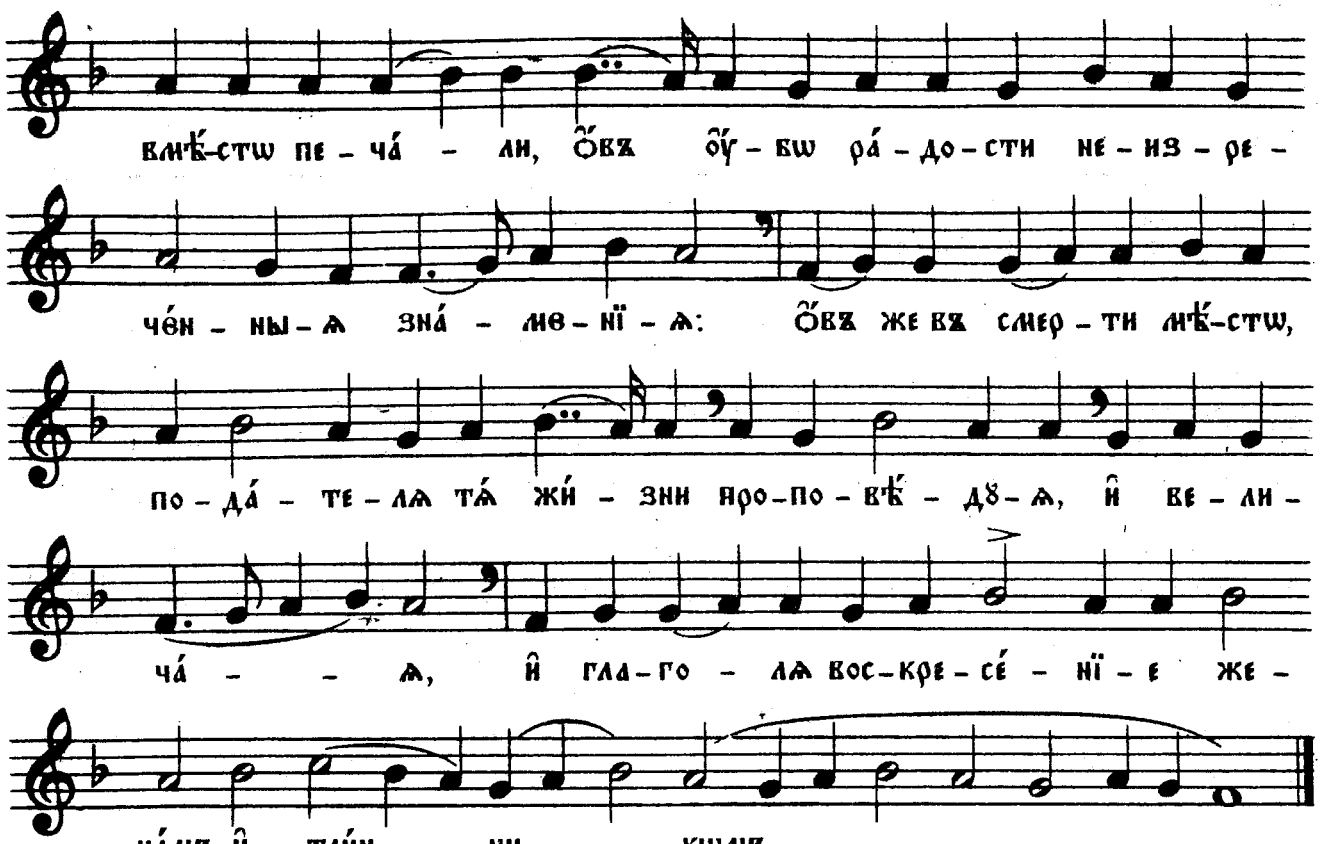

По Корнелију Станковићу
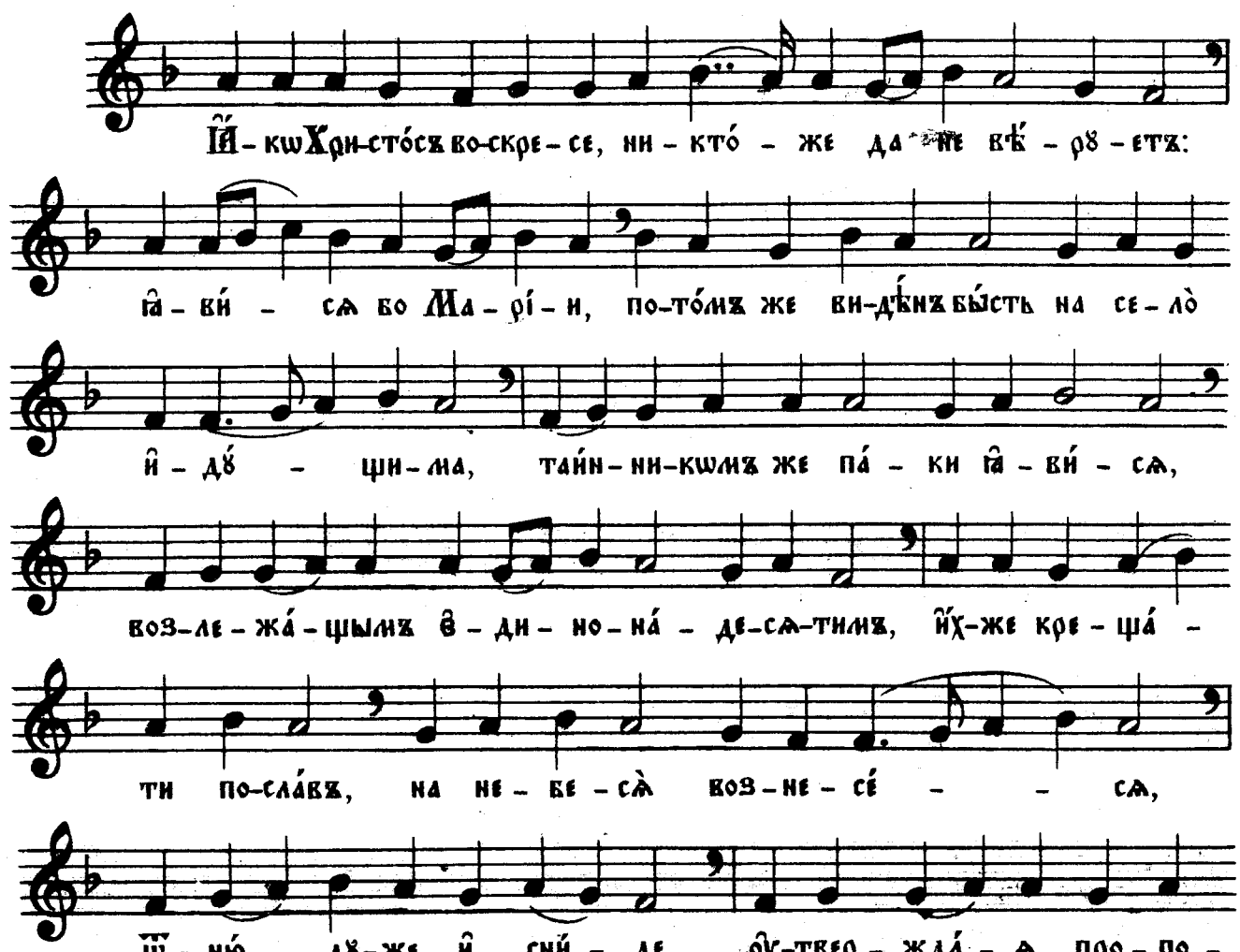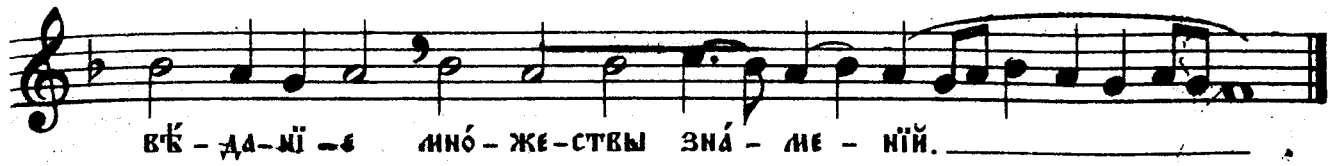

БОГОРО́ДИЧЄНЪ
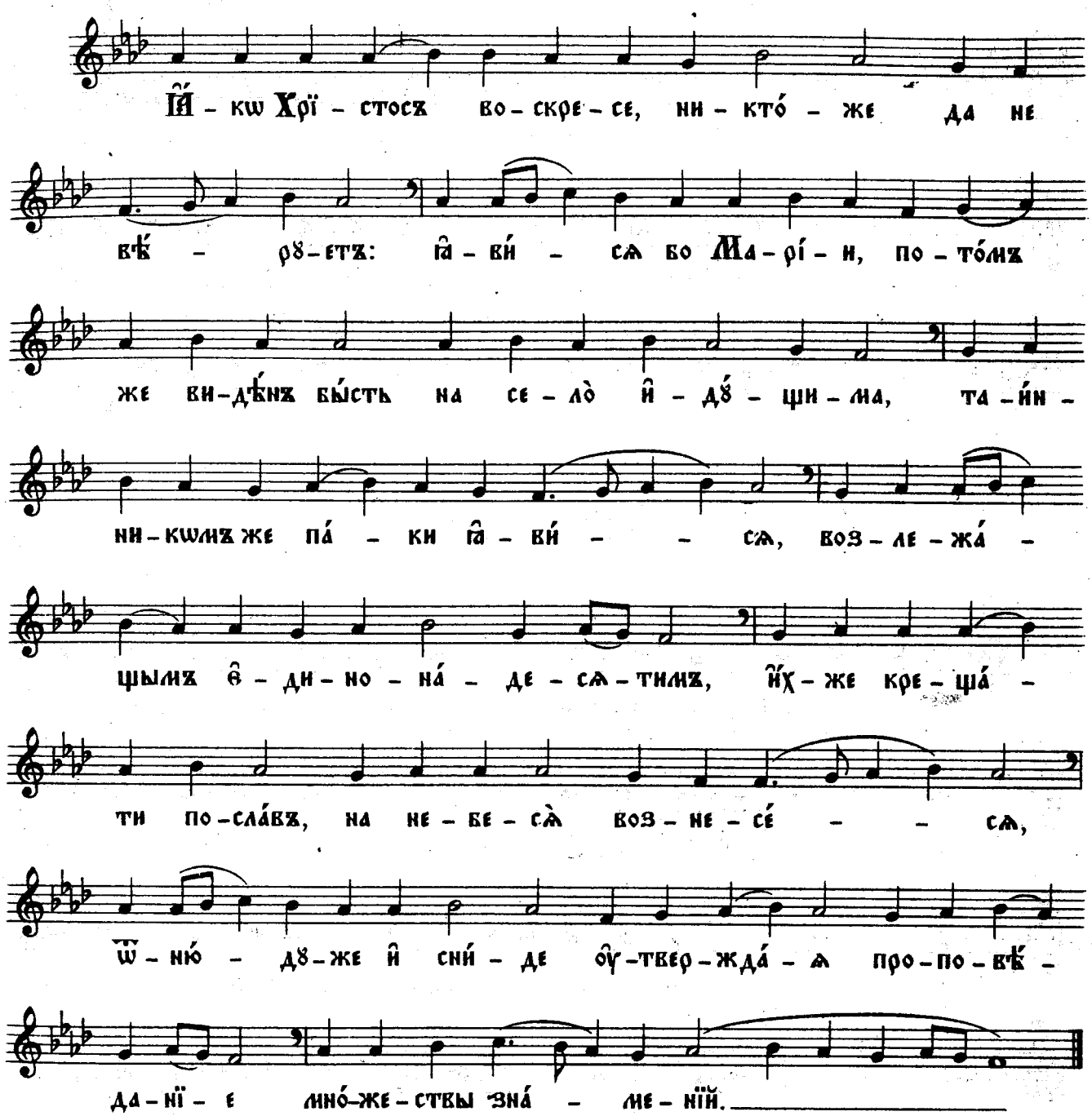

ѳ҃ѵ҃апостїла́рїй г҃
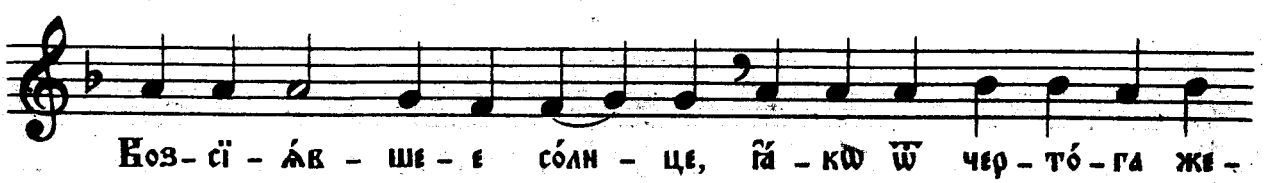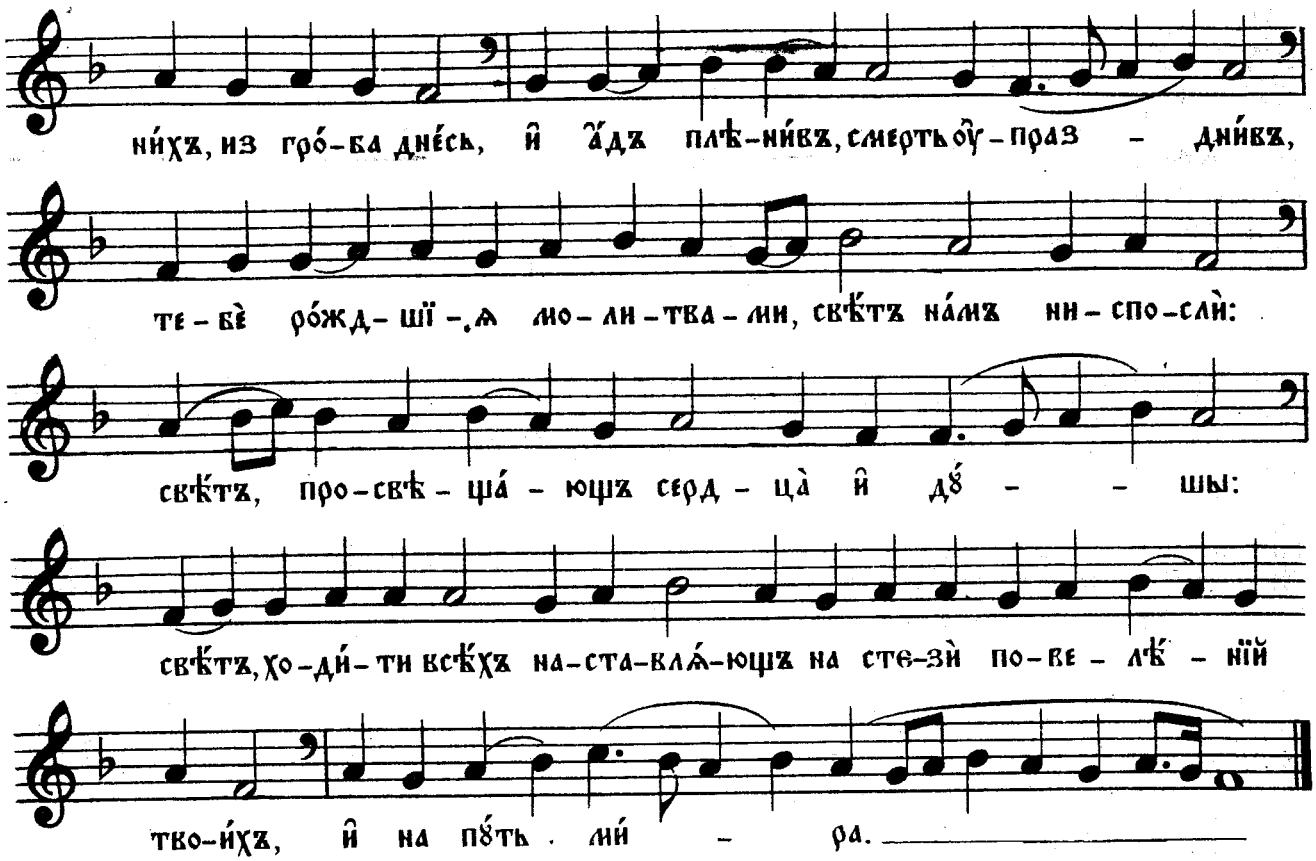

По Корнелију Станковићу
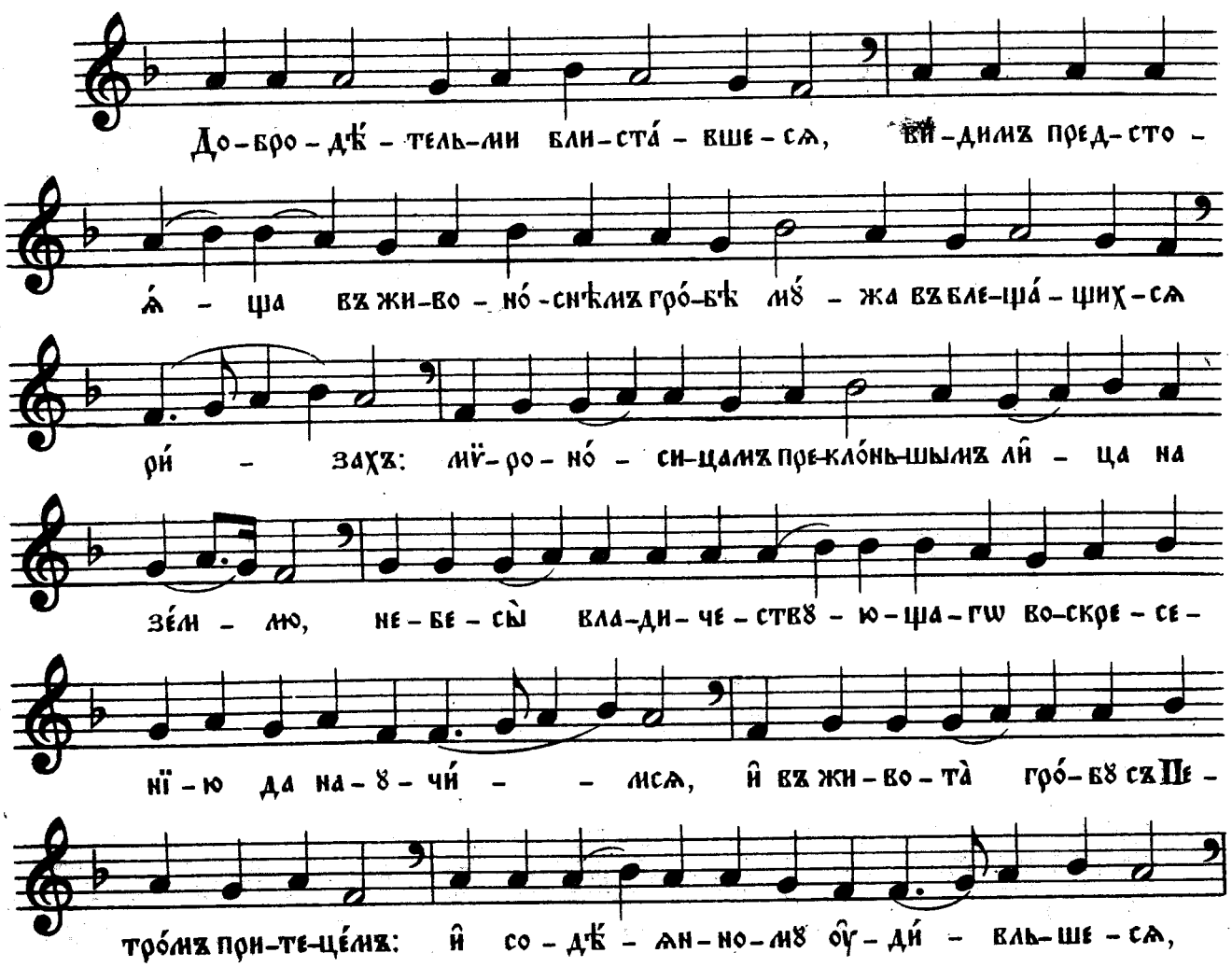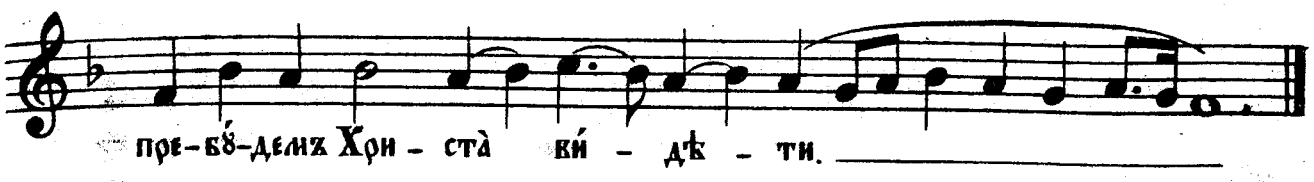

БОГОРО́ДИЧЕНЪ
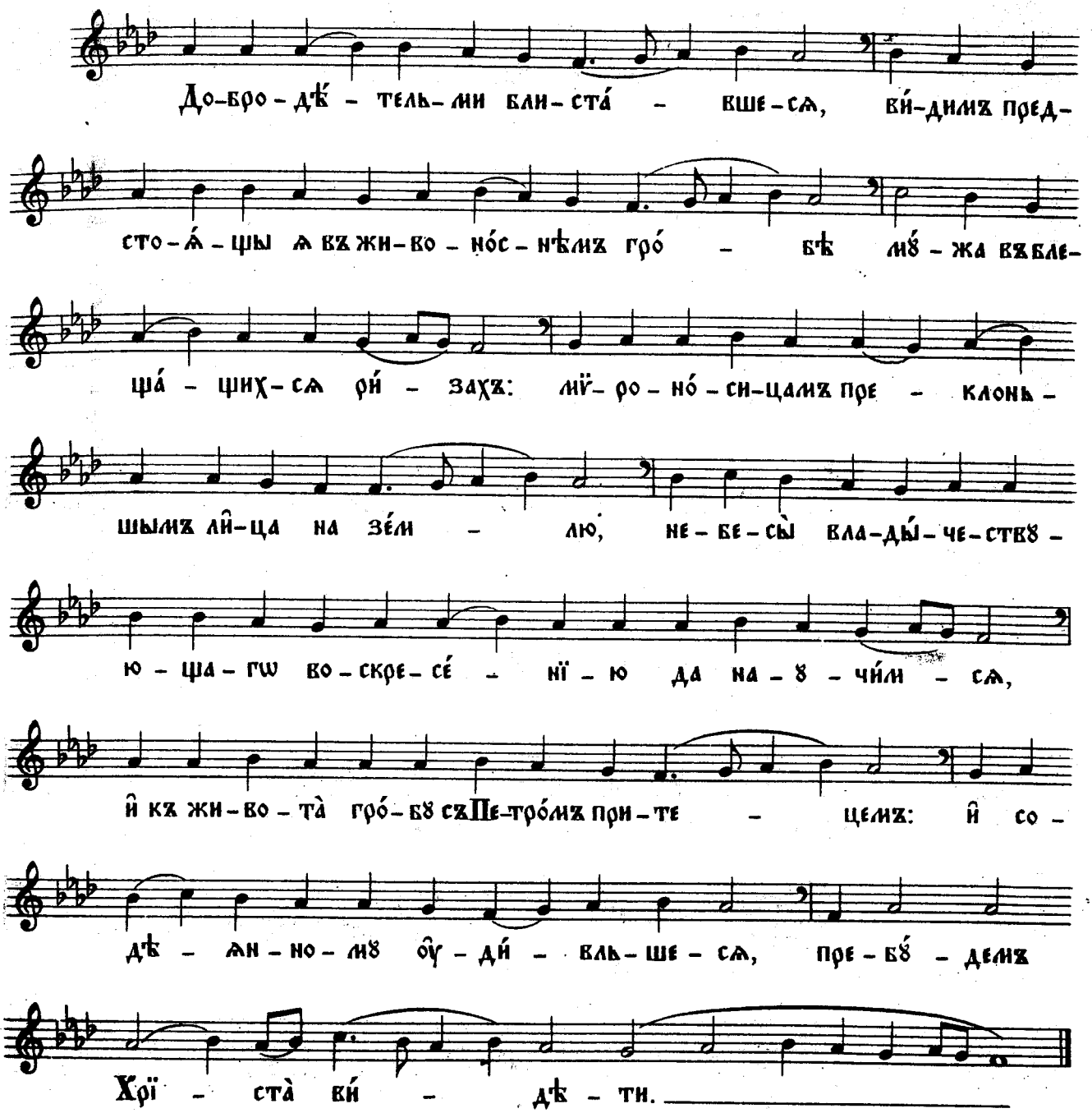

ϵ҃и ПОСТ҃ІЛИ́РЇЙ а҃
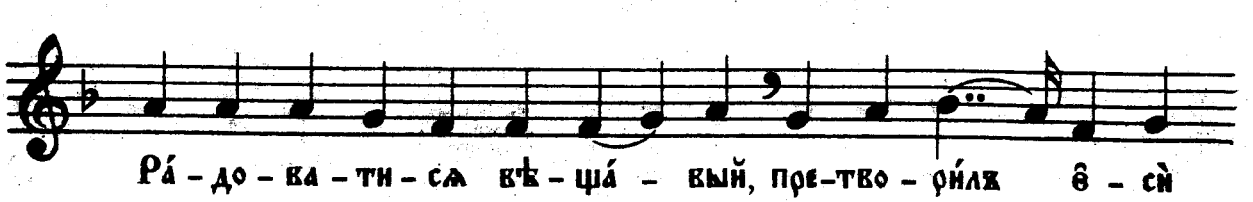

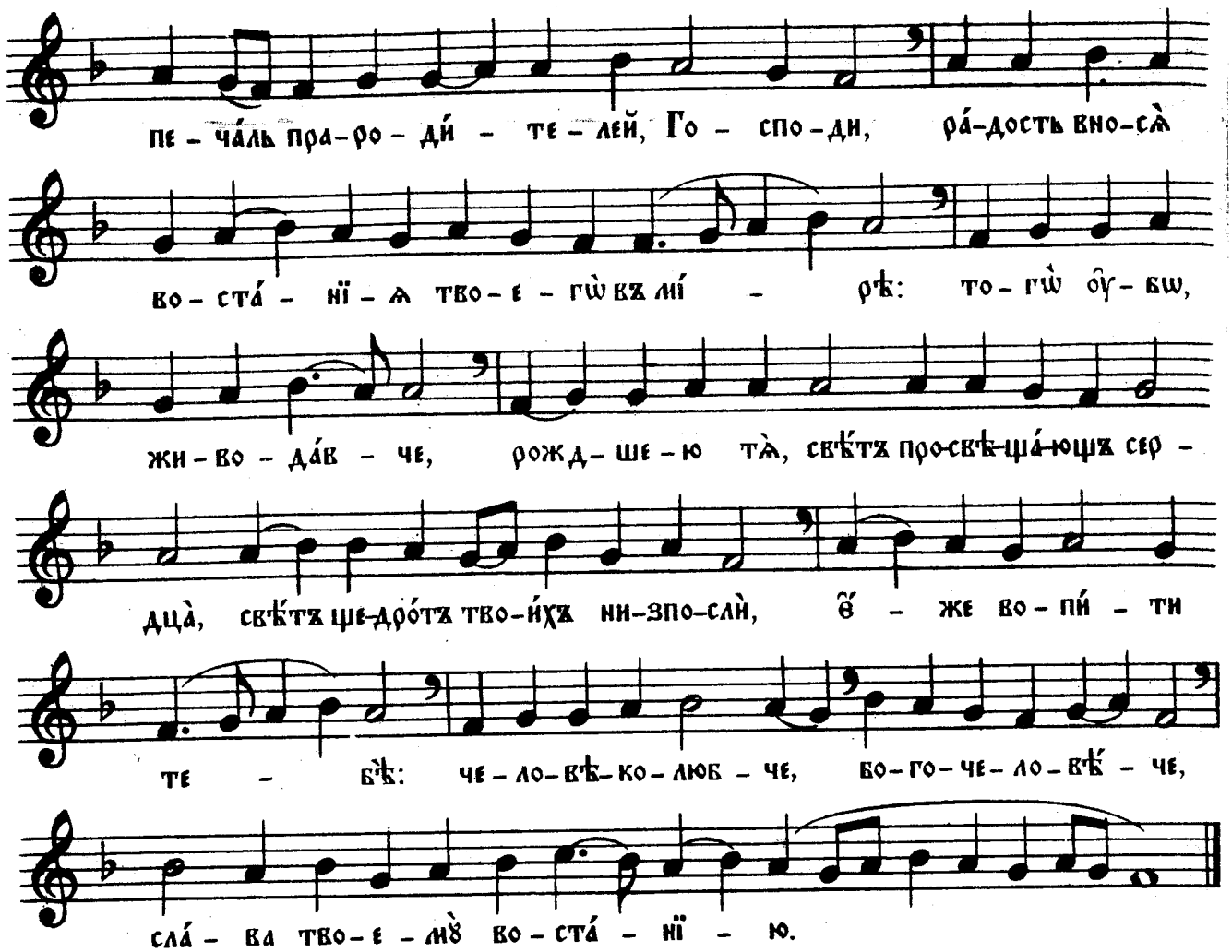

По Корнелију Станковићу
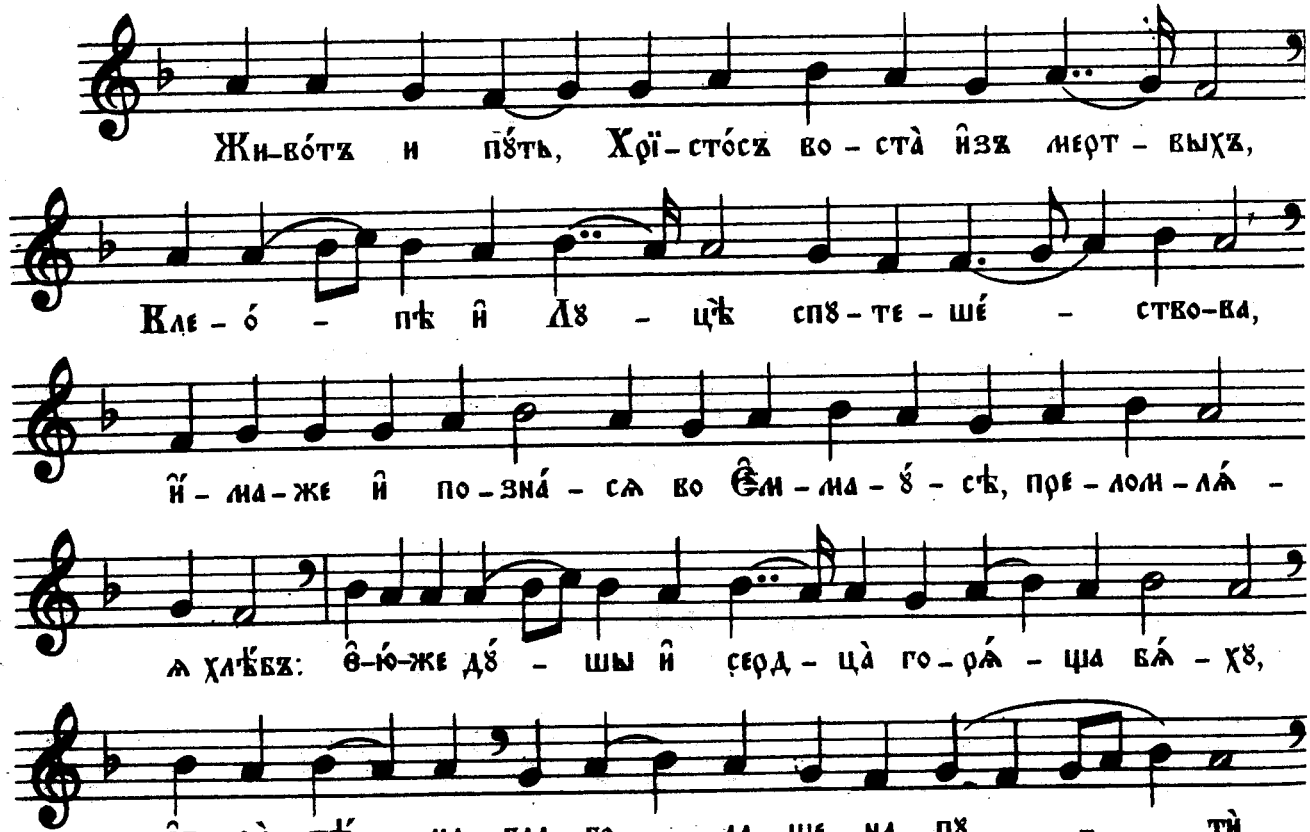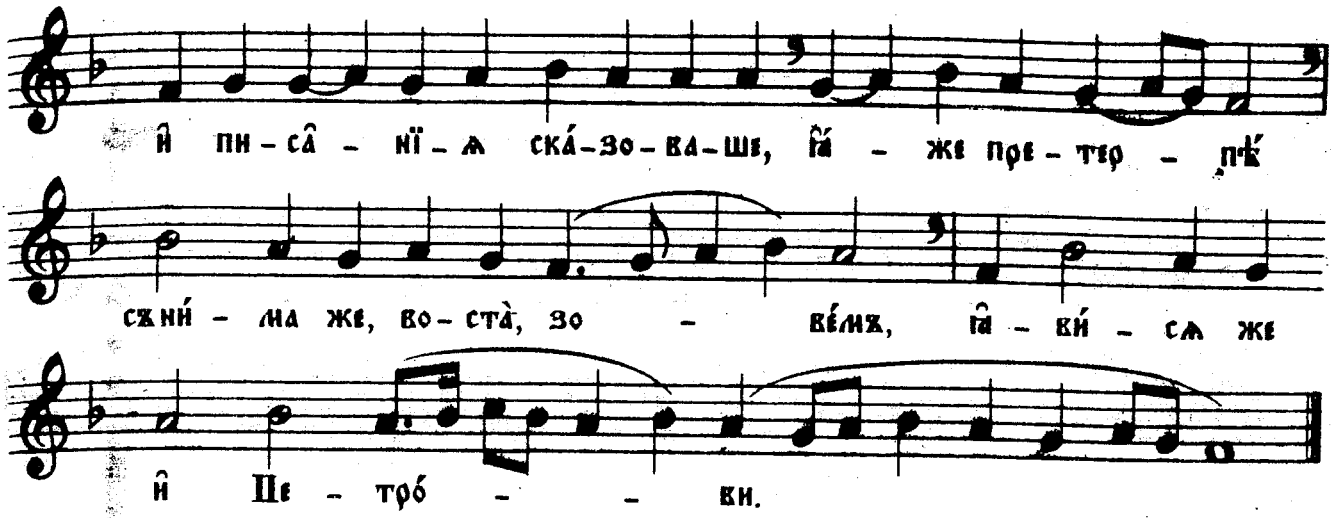

БОГОРО́ДИЧЄНЪ
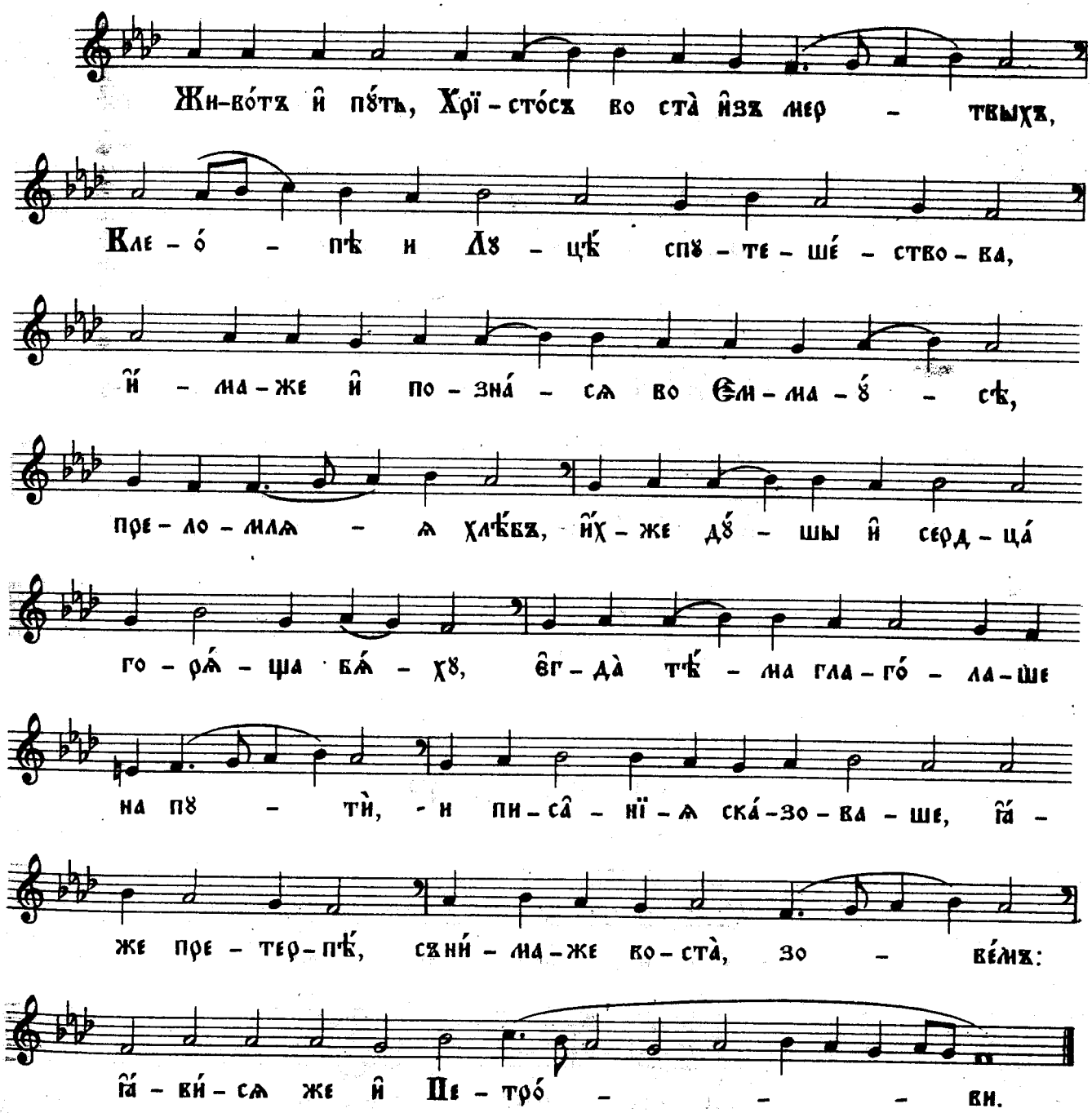

ꙗ҃ипостїла́рїй Ѣ
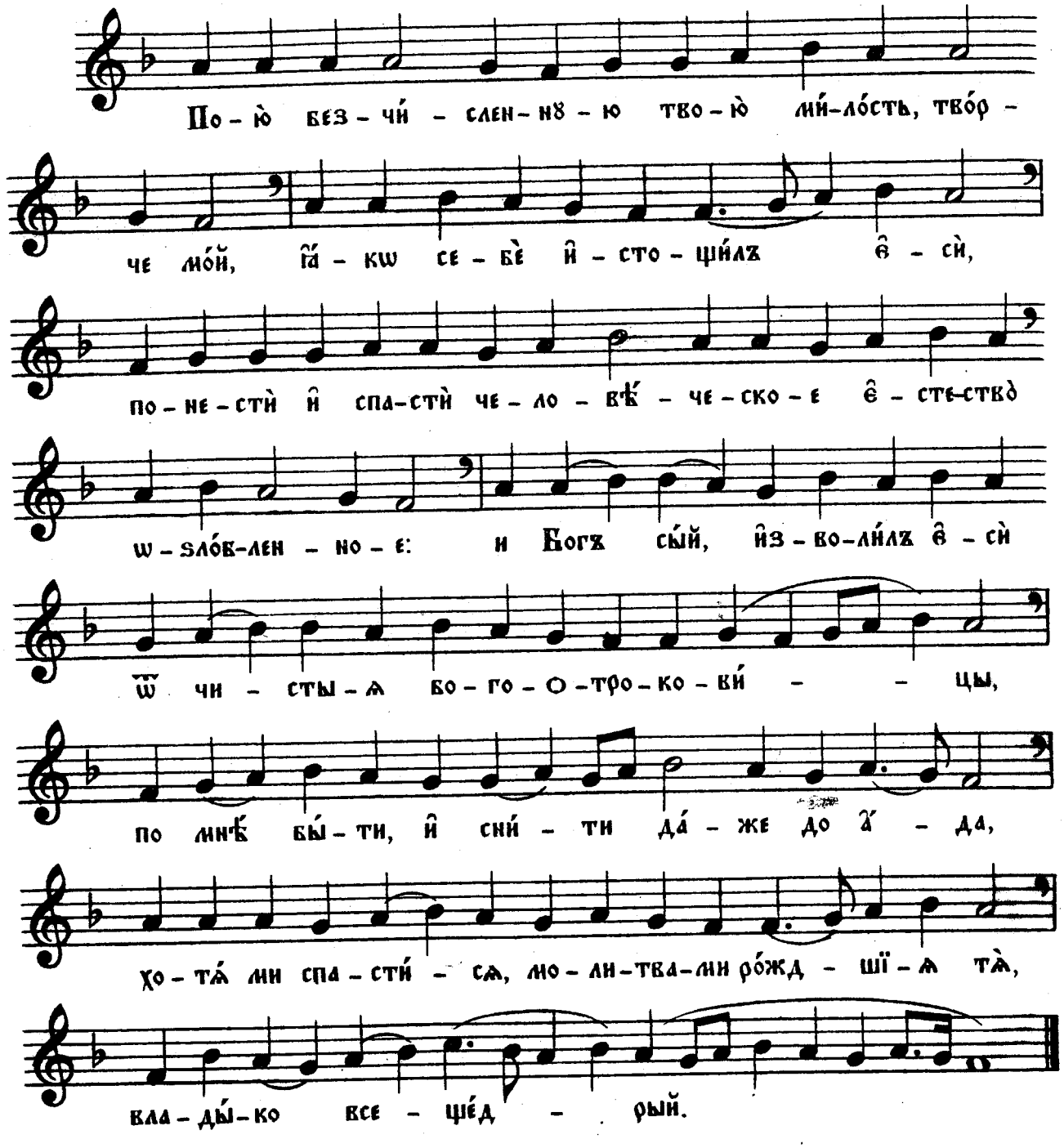

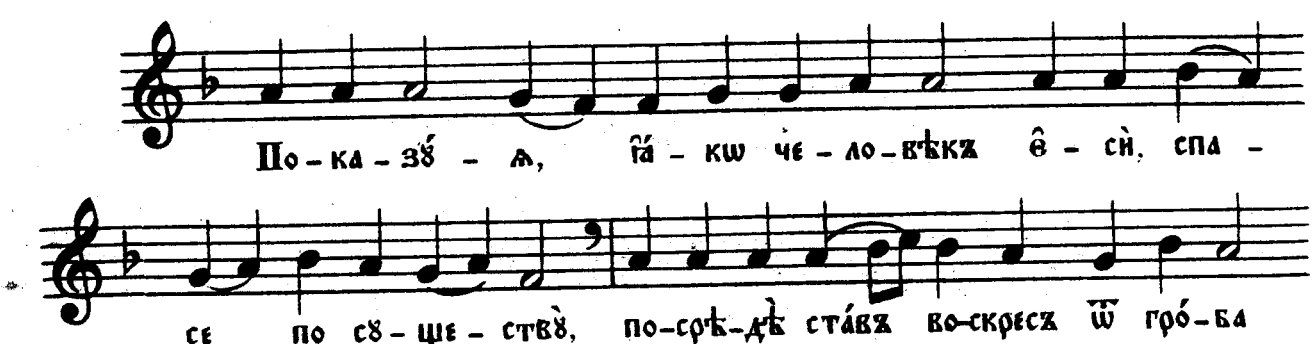
По Корнелију Станковићу
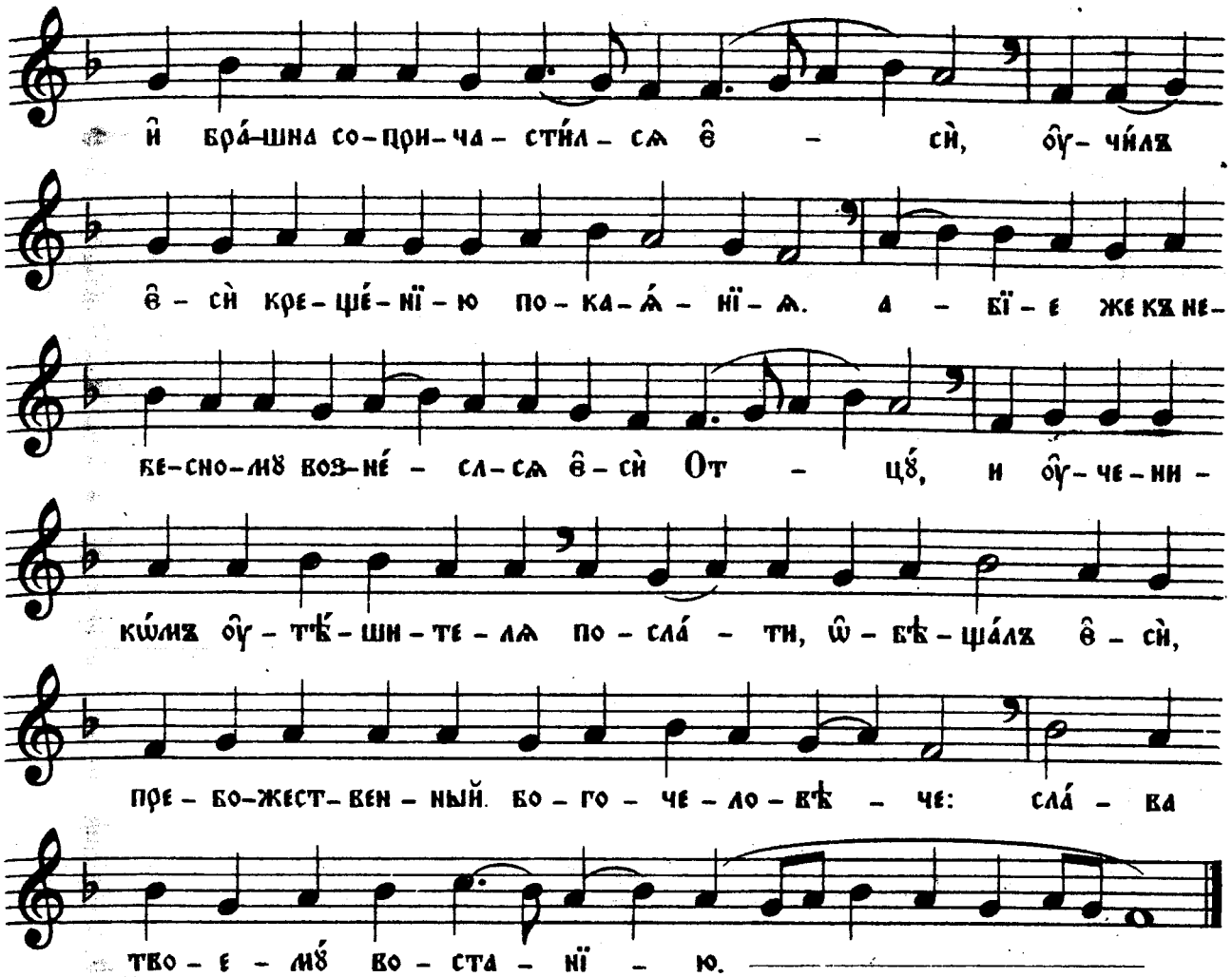

БОГОРО́ДИЧЄНЪ
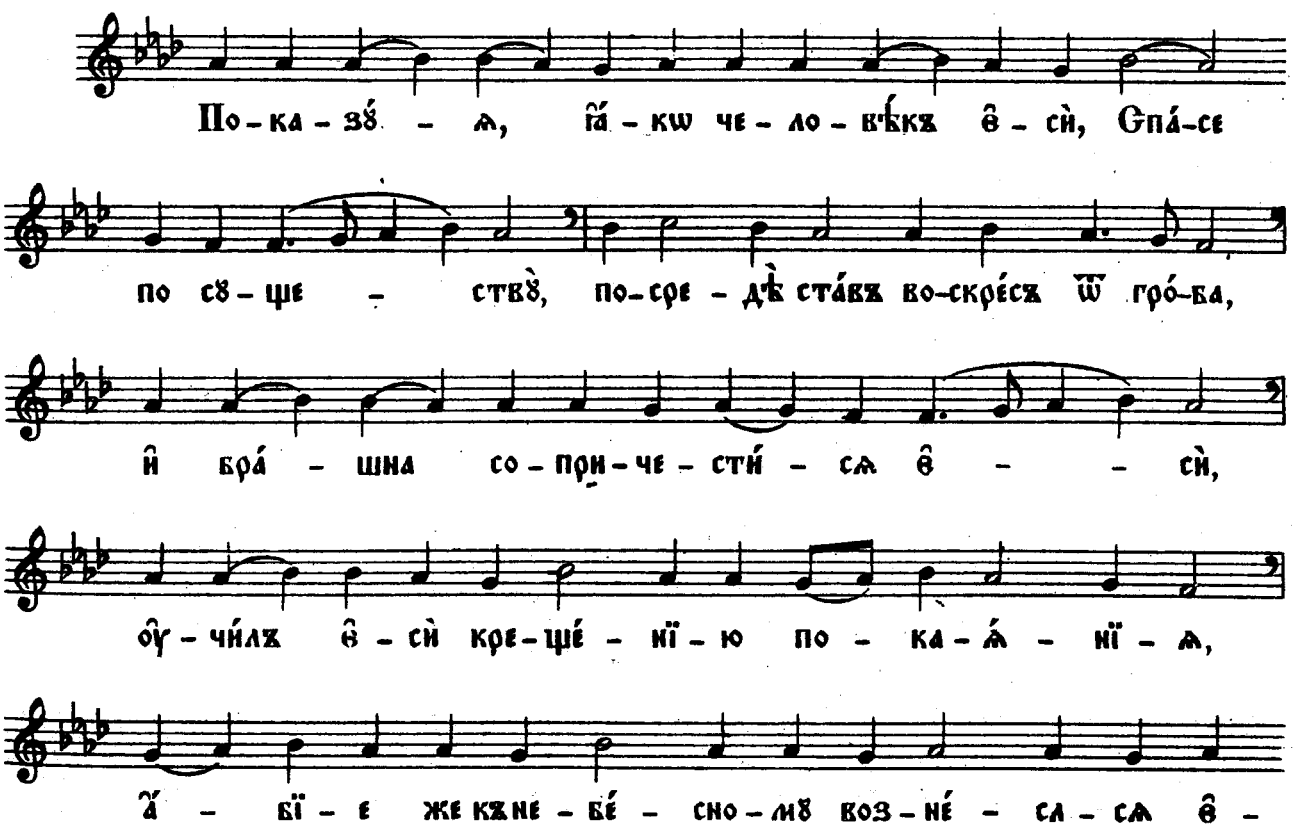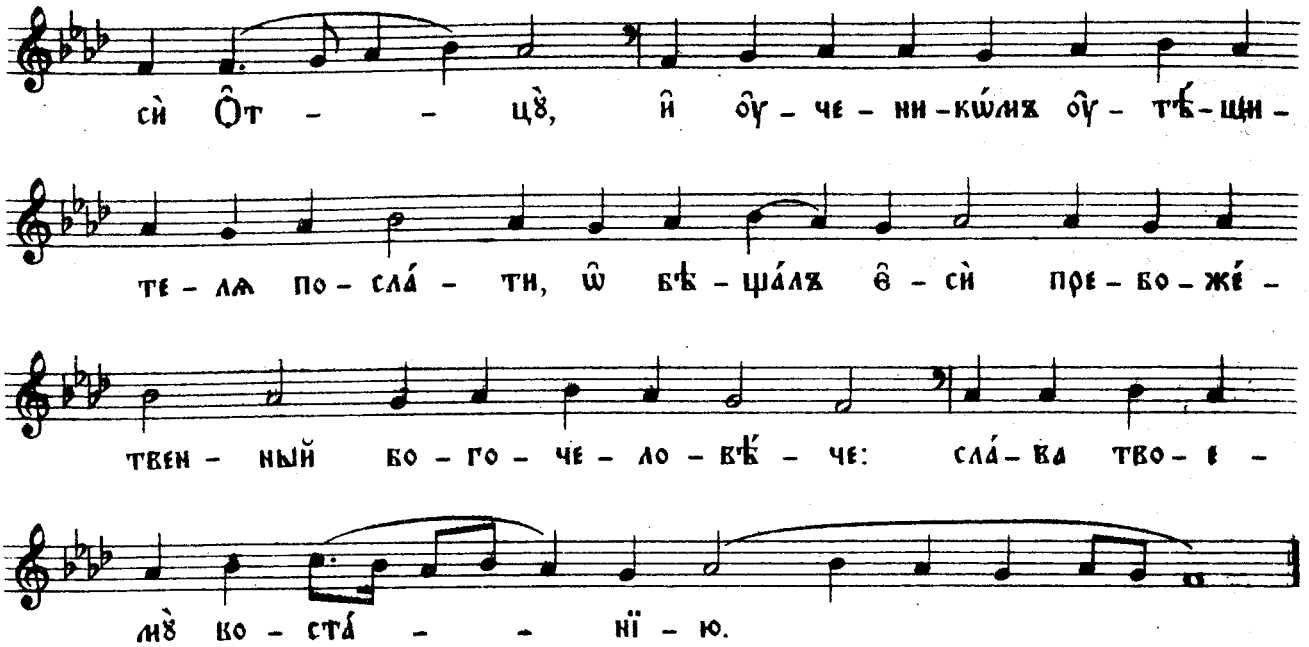

Ꙁ ꙁАПОСТЇЛЯ́РЇЙ ѕ
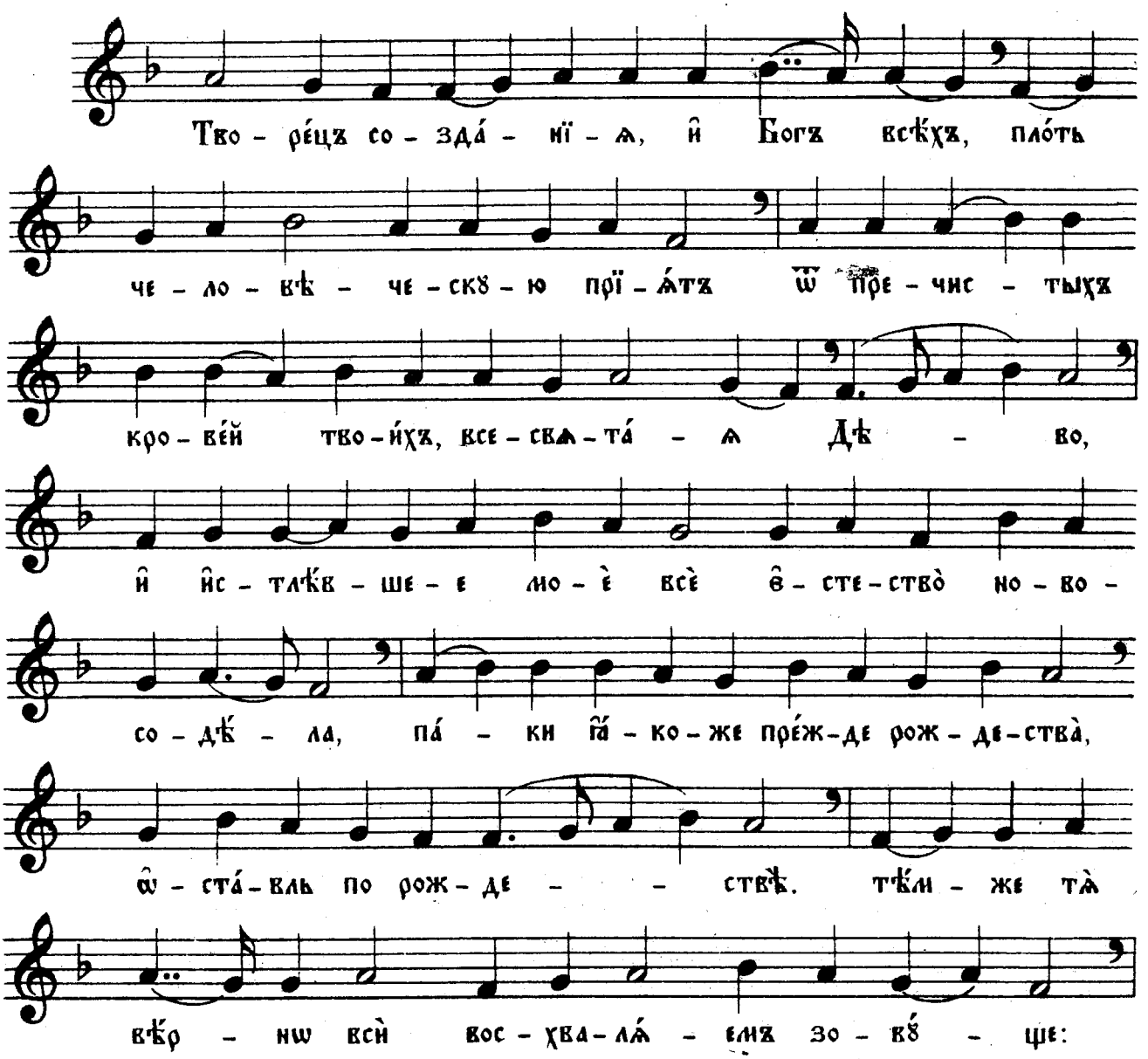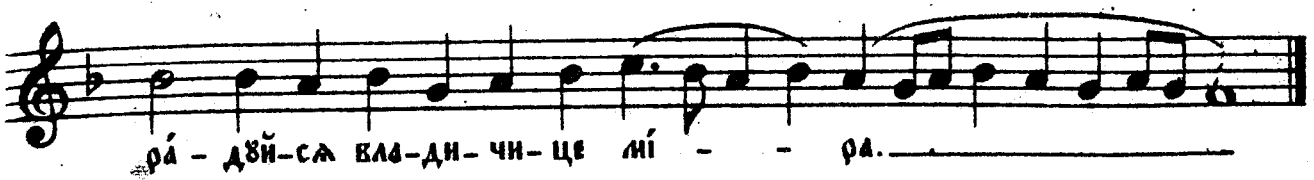

По Корнелију Станковићу
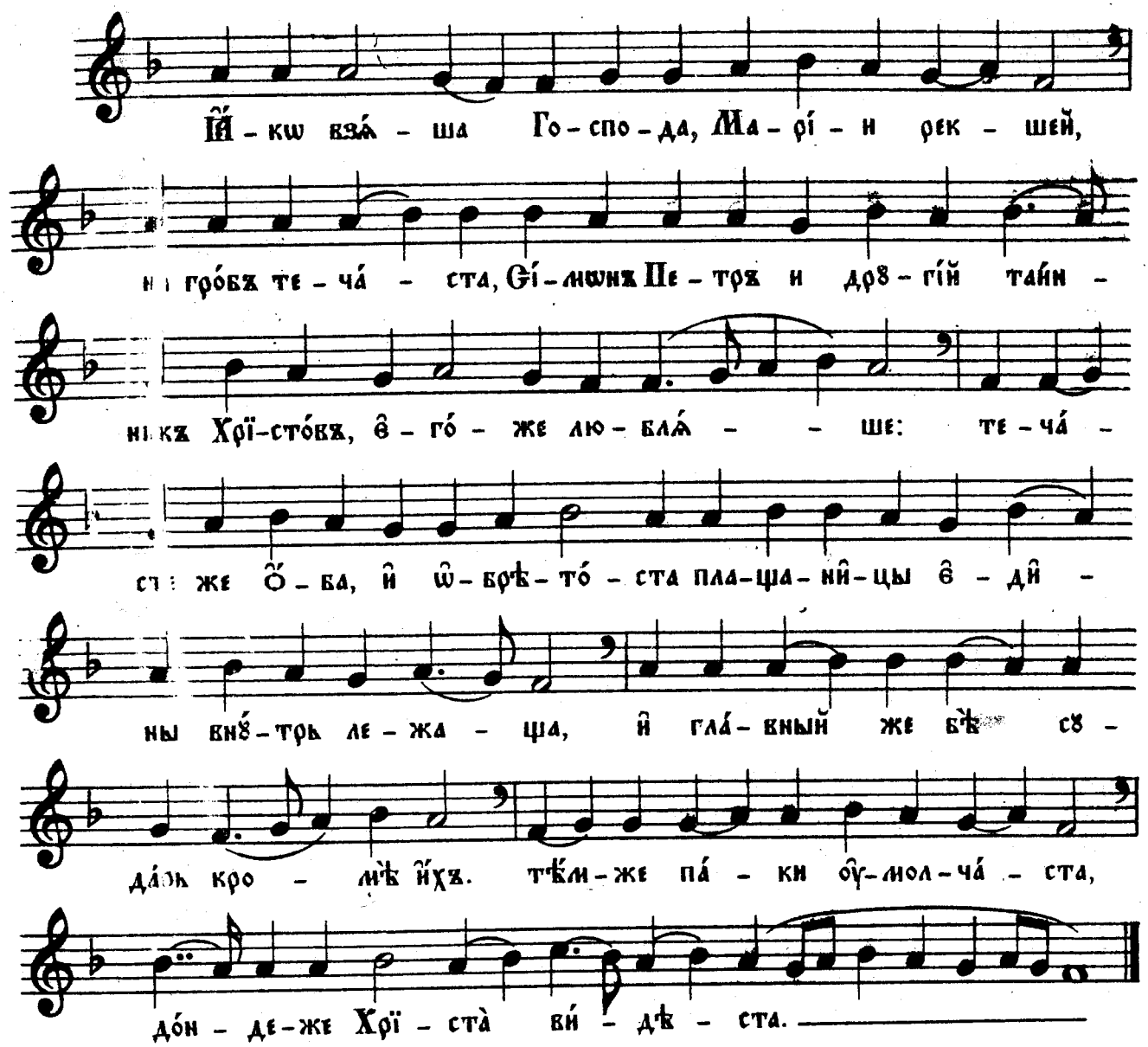

БОГОРО́ДИЧЕНЪ

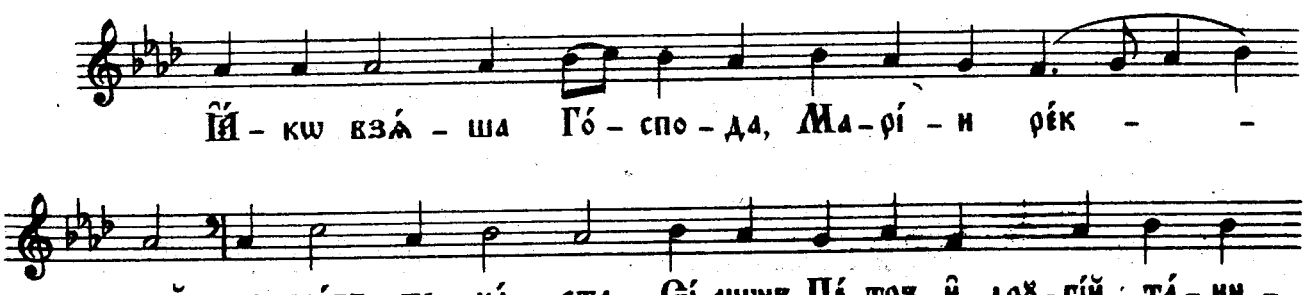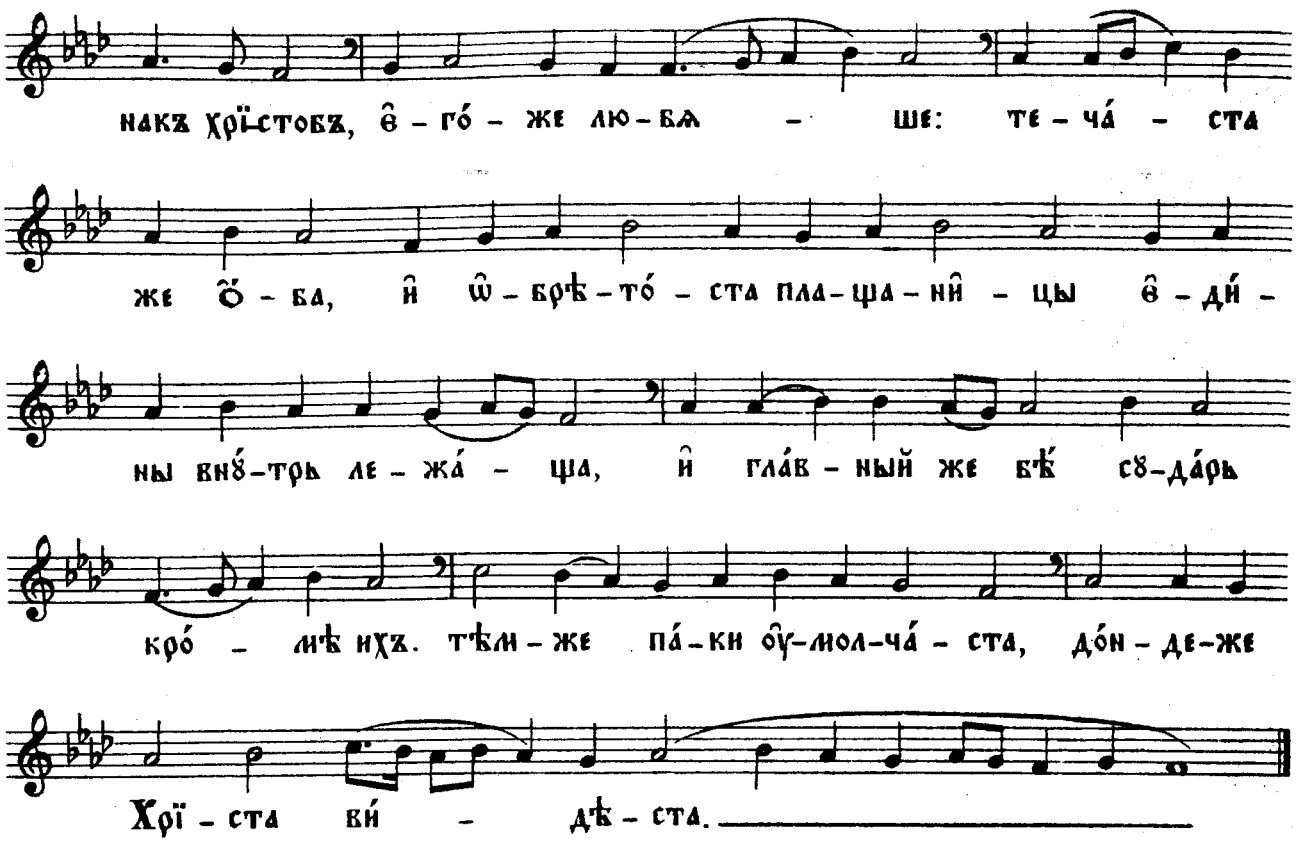

ѻ҃ѵапостїлáрїй 3
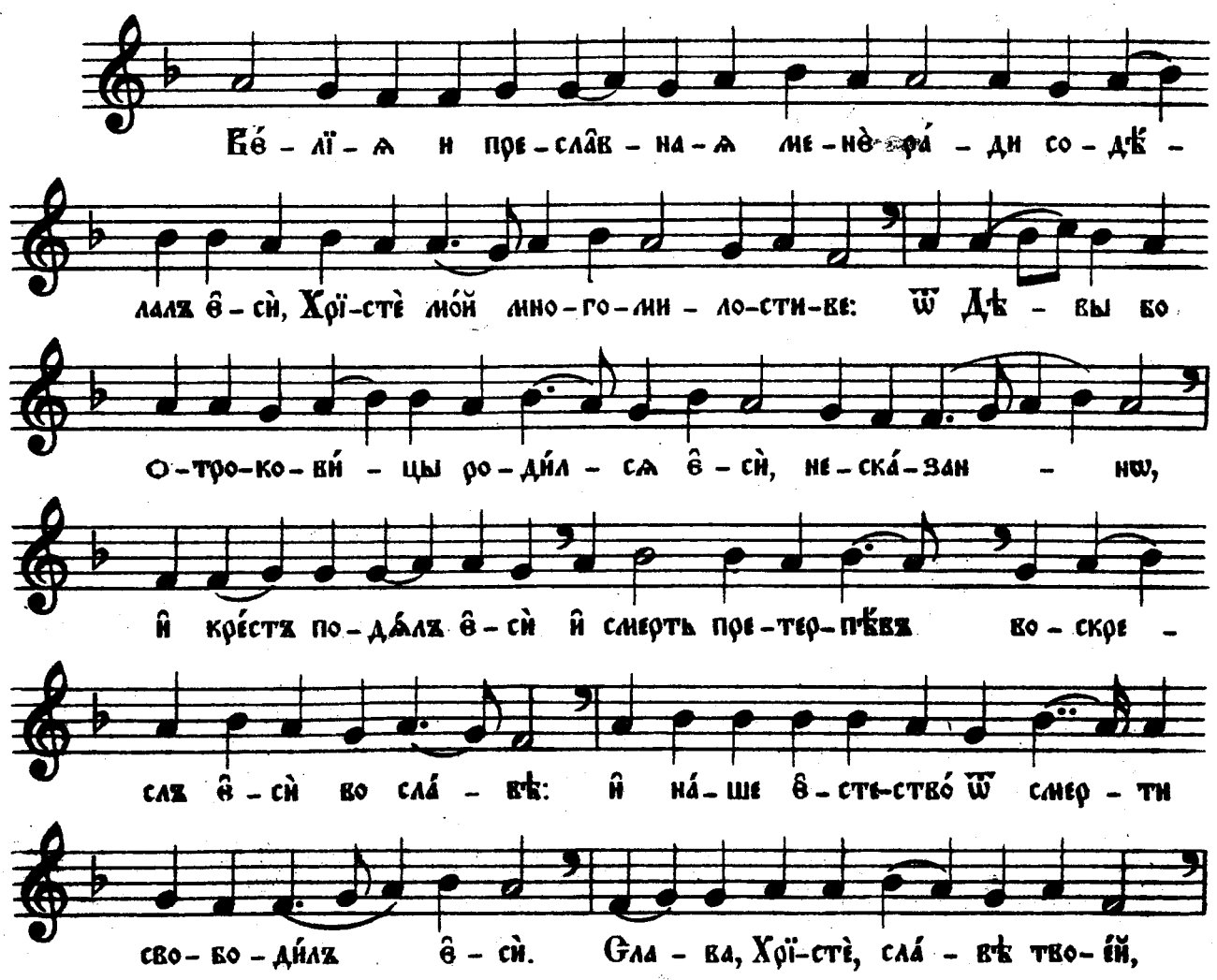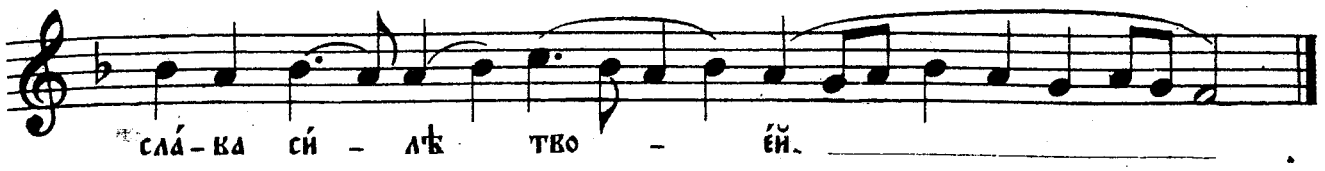

По Корнелију Станковићу
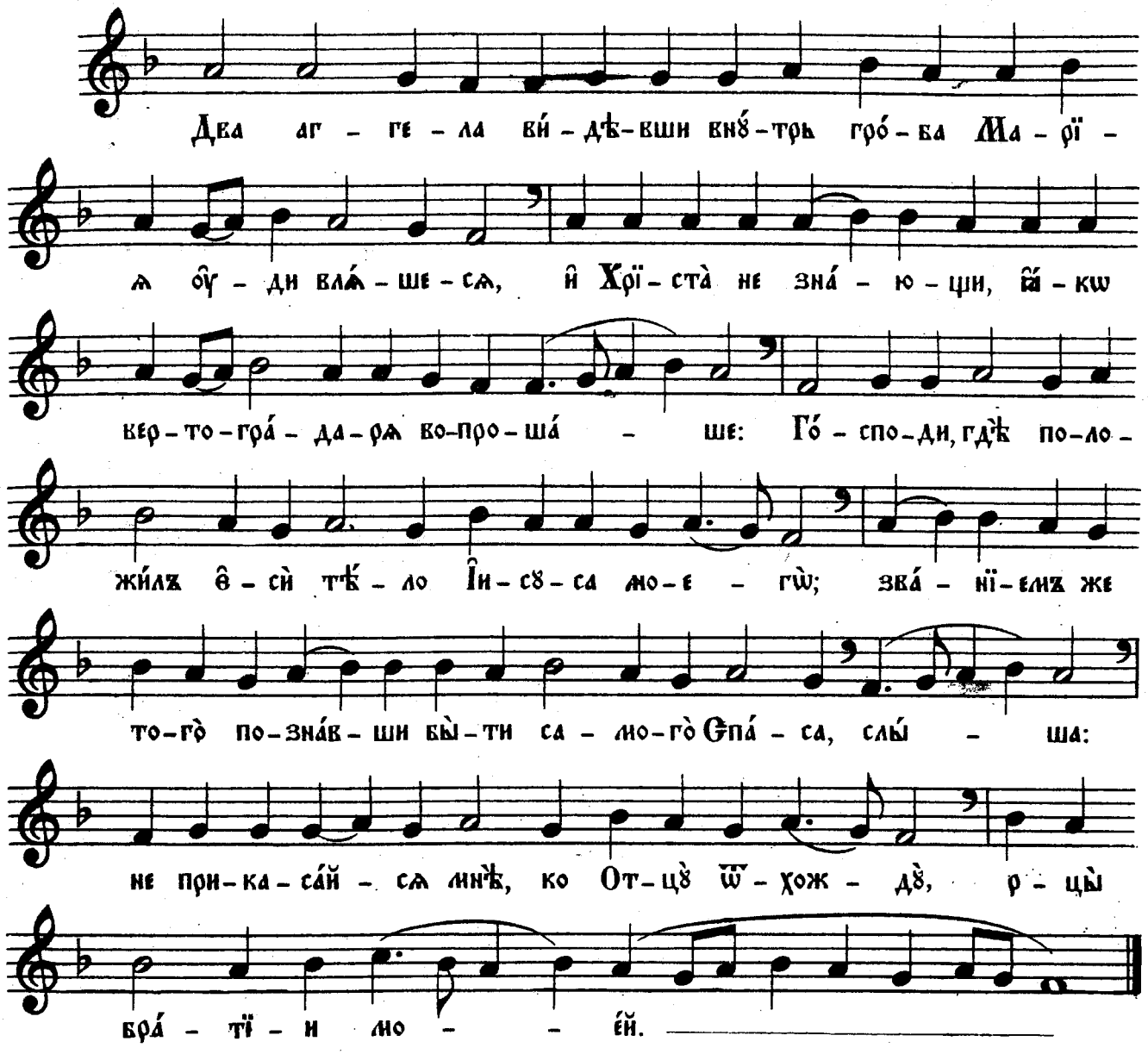

БОГОРО́ДИЧЕНЪ

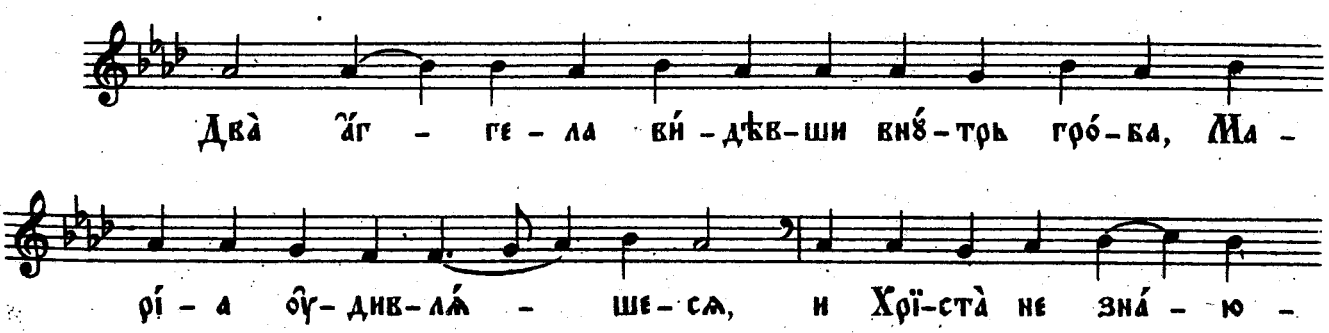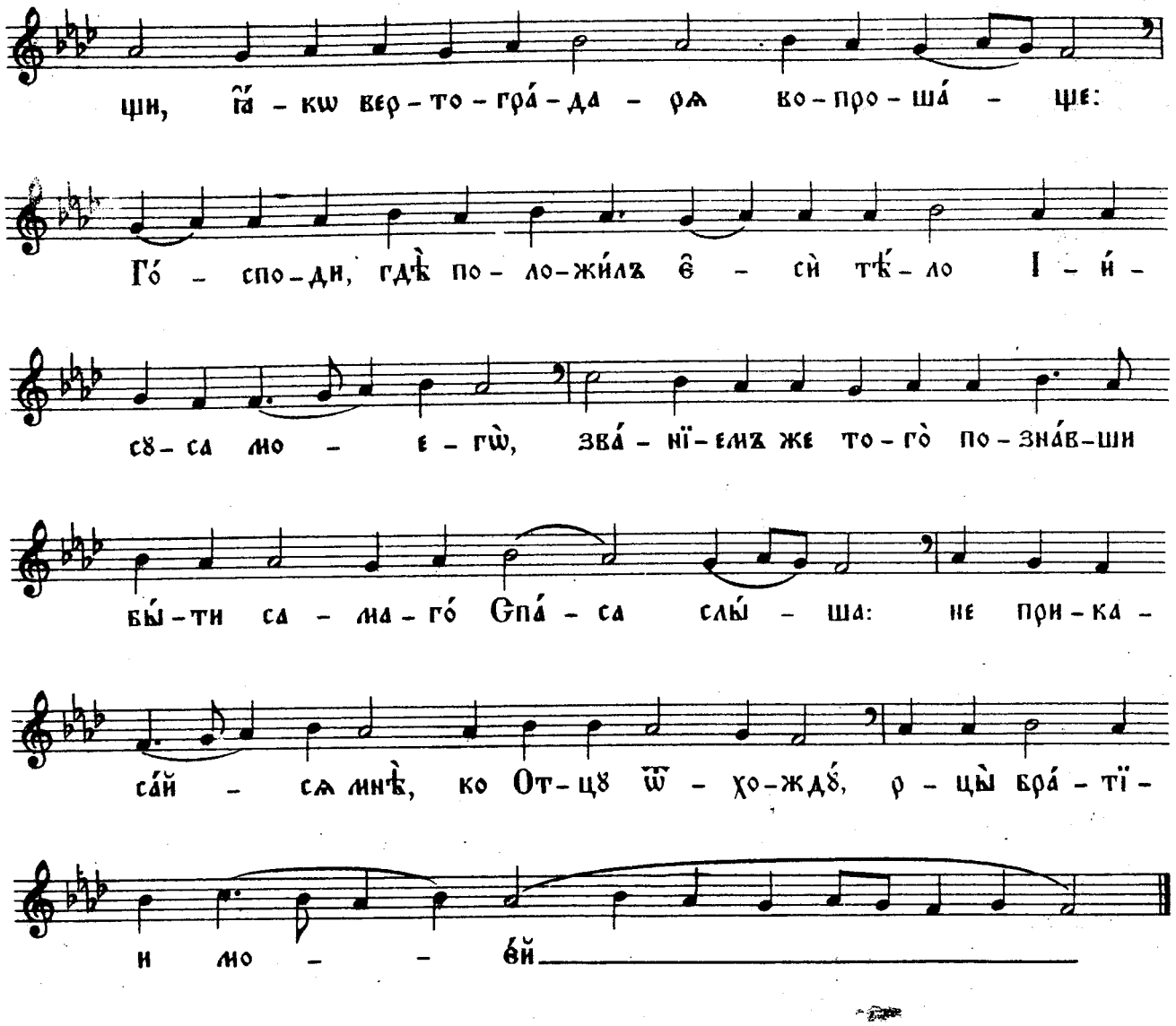

Ѥ҃ипостїла́рїй й

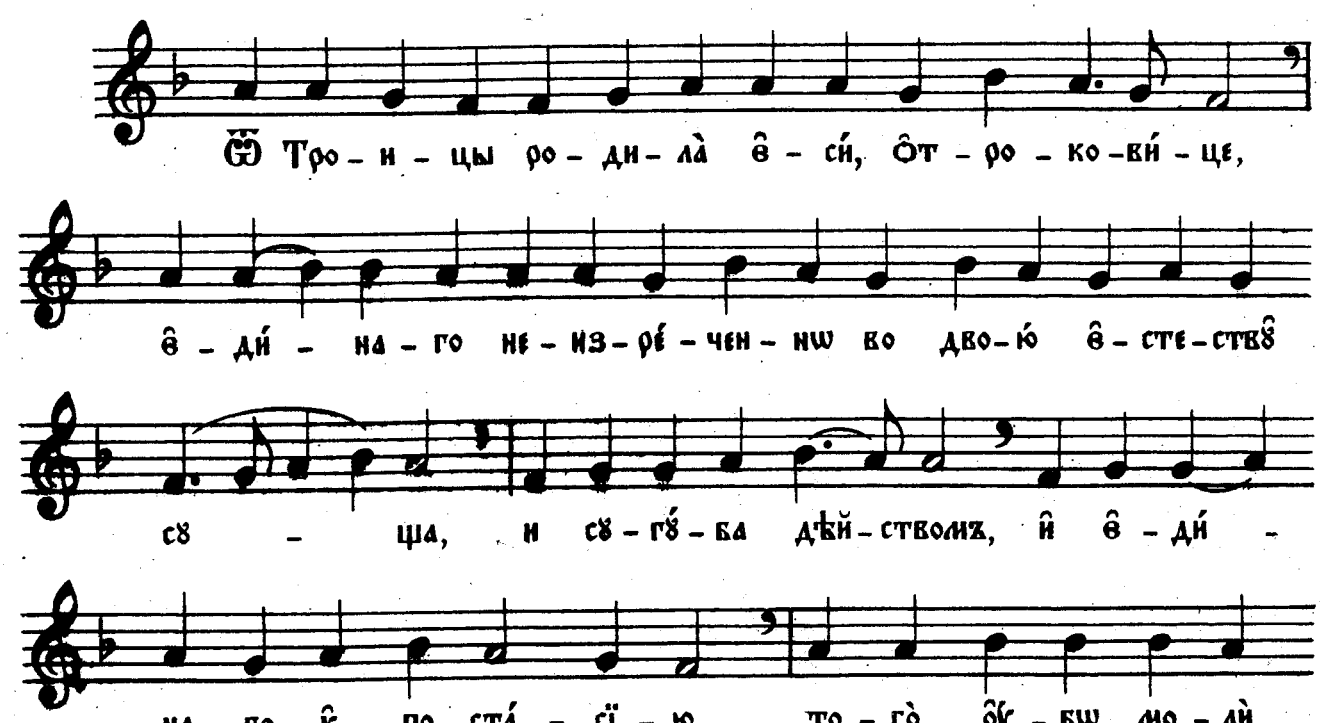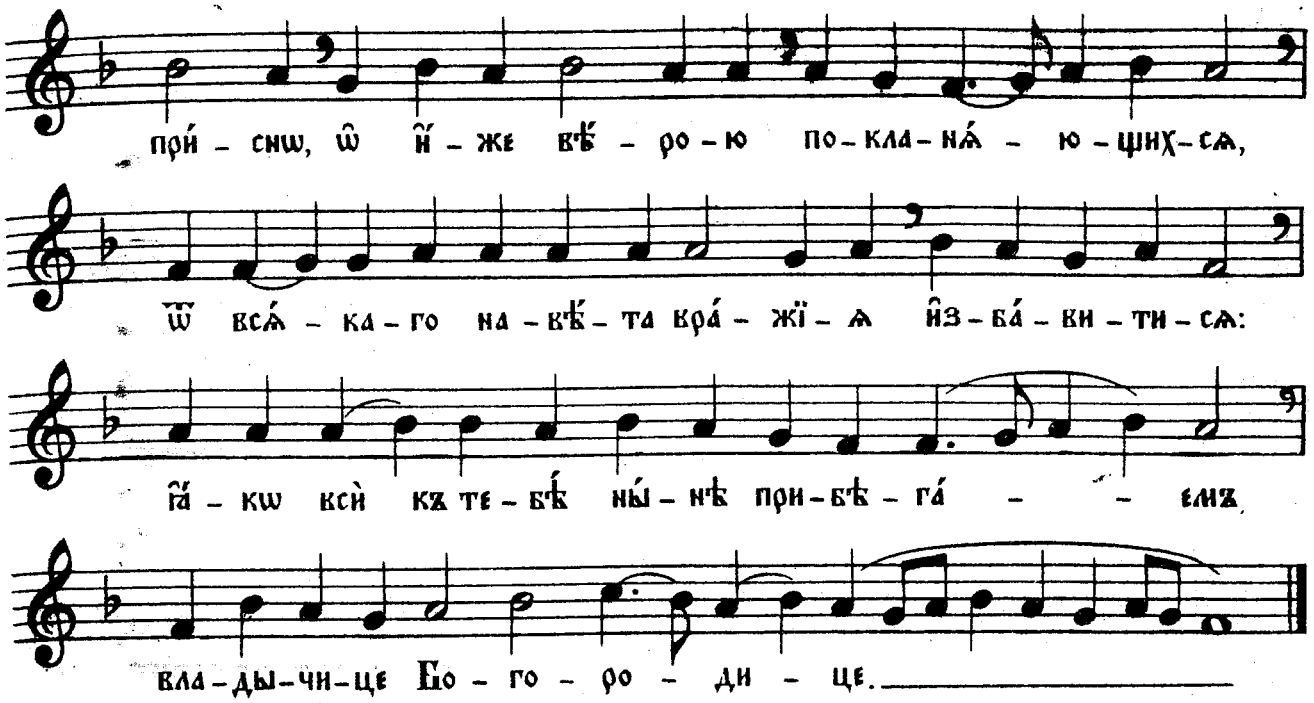

По Корнелију Станковићу
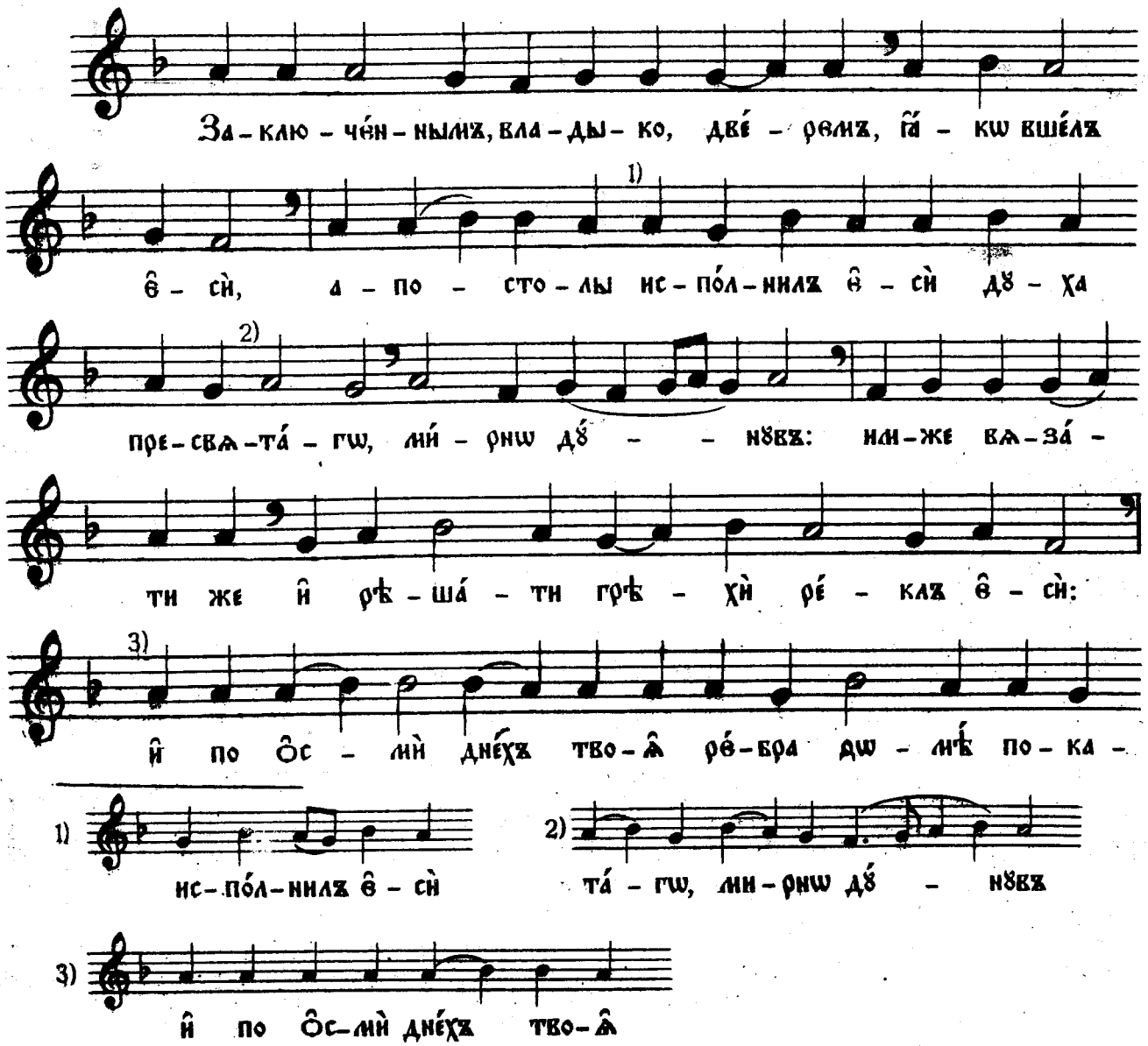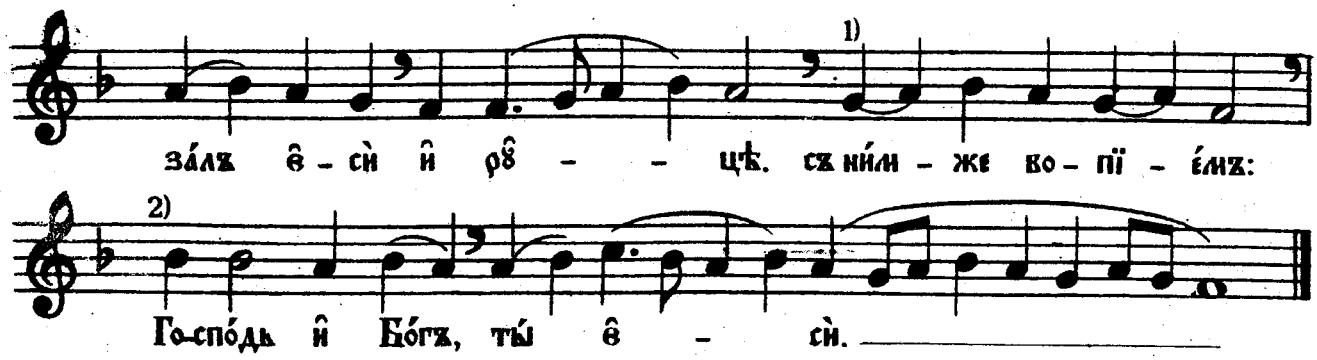

БОГОРО́ДИЧЕНЪ
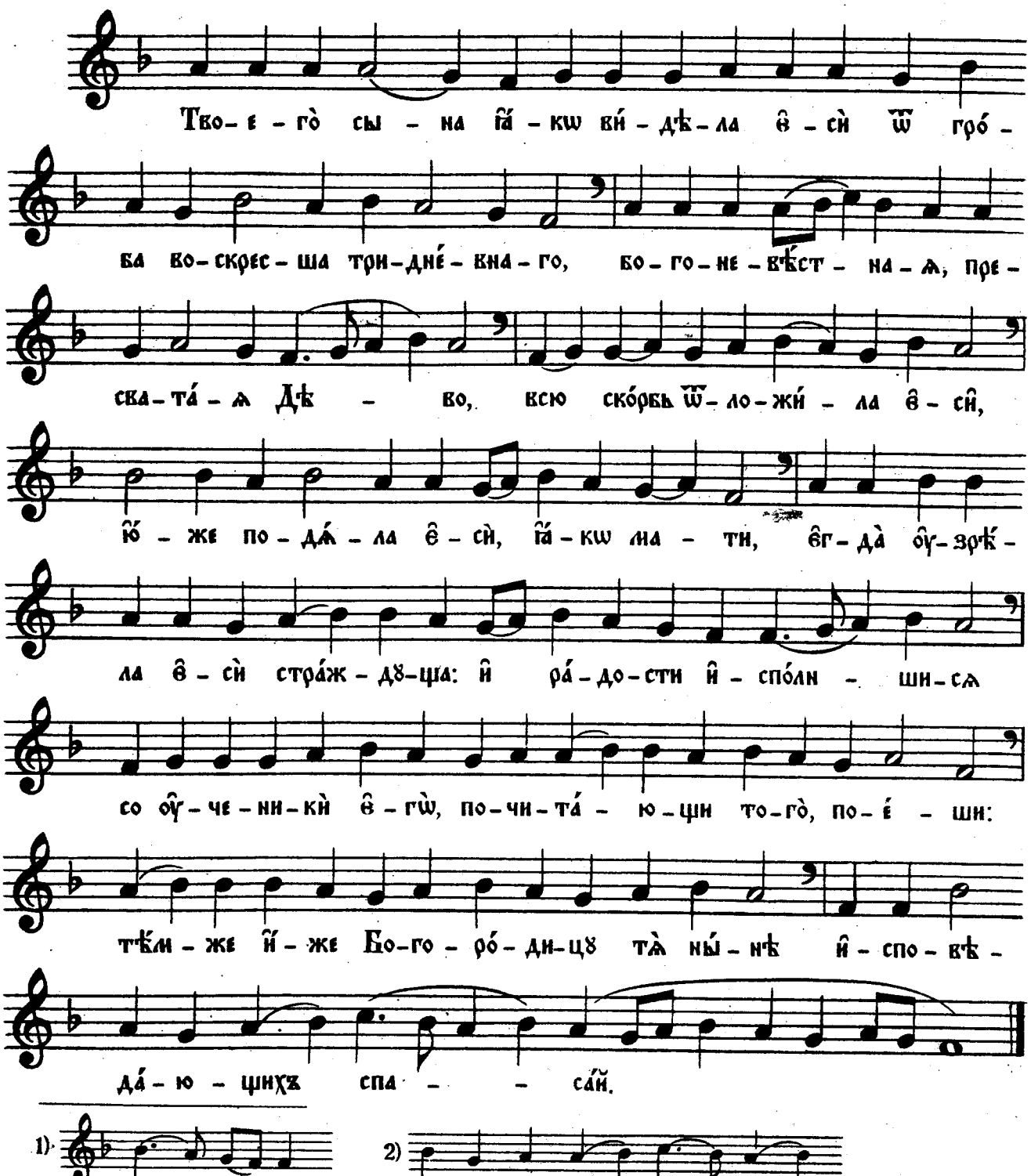

ϵ҃ѧпостїлѧ́рїй ѳ̃
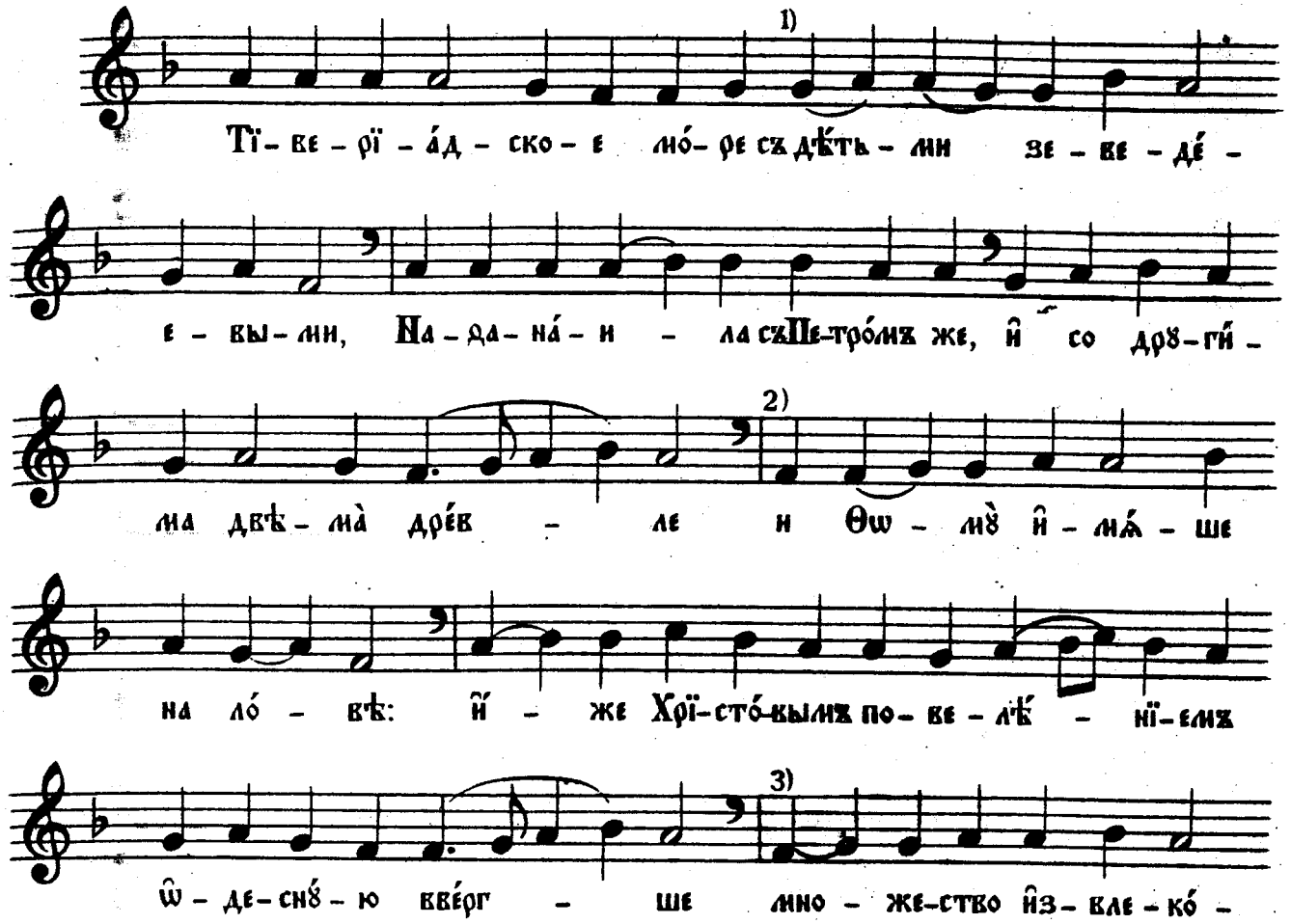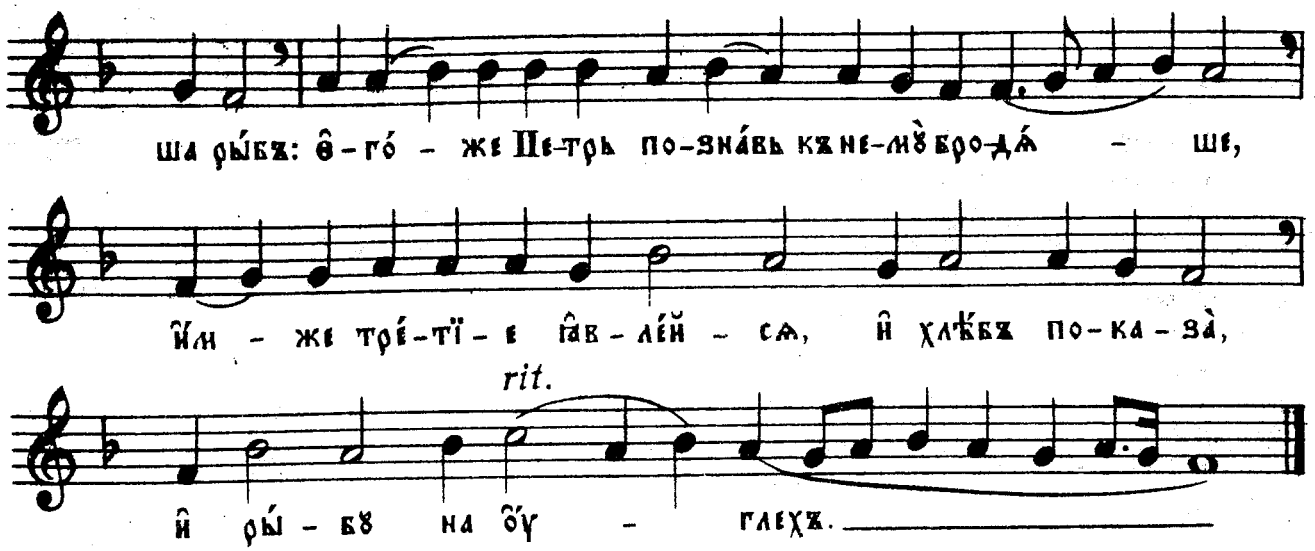

БОГОРО́ДИЧЄНЪ
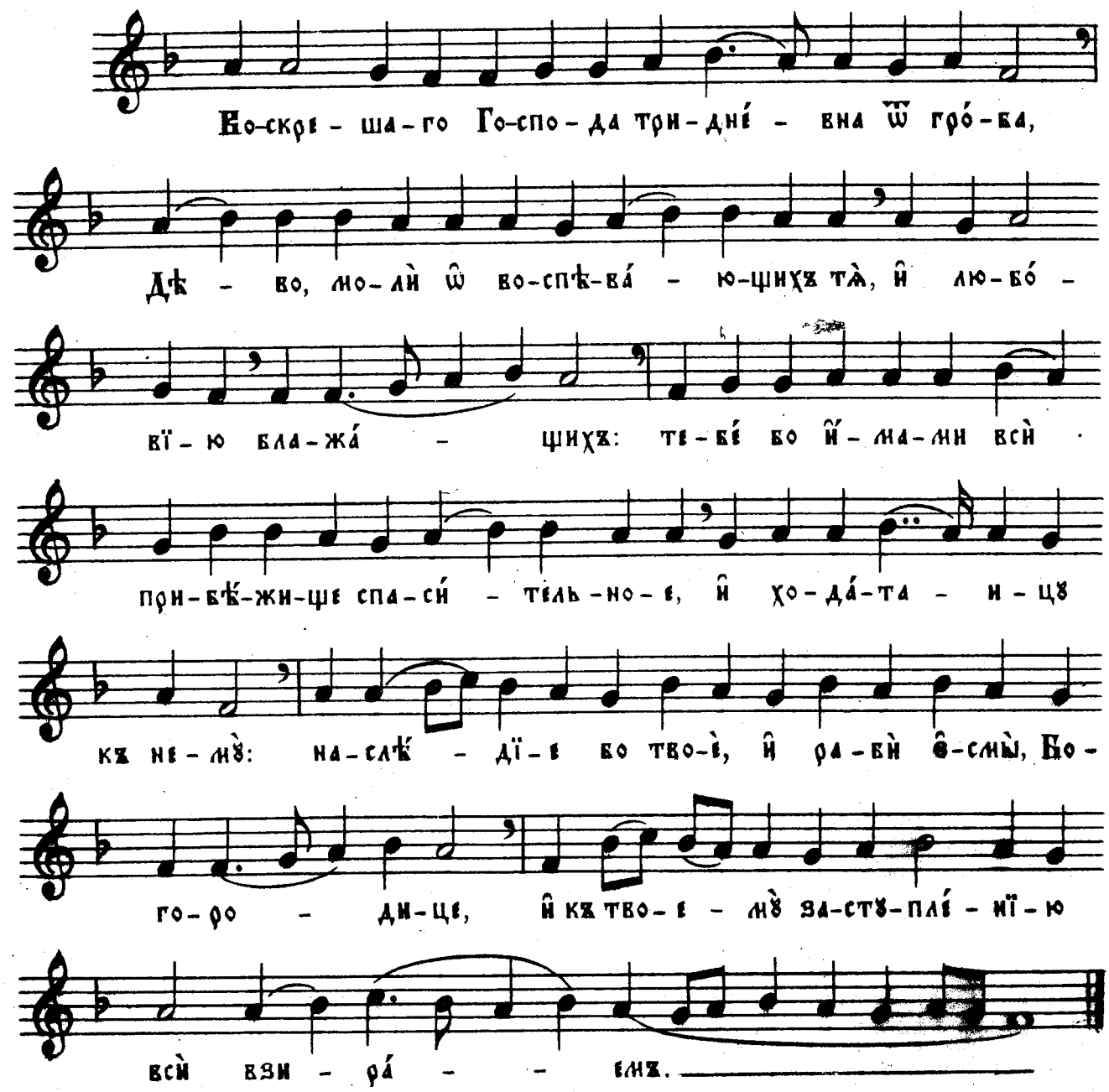

Ѯ Апостїлáрїй І
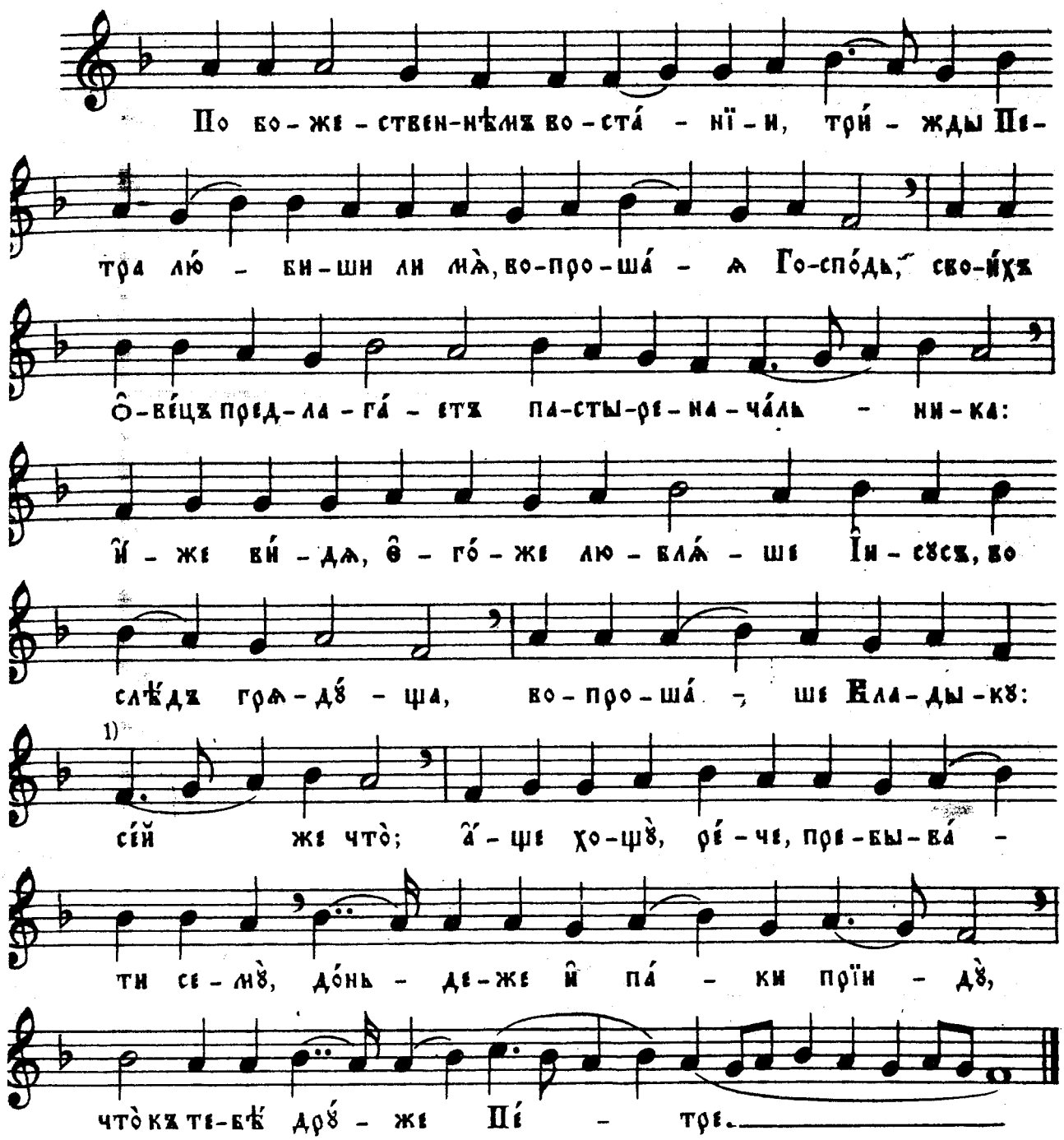

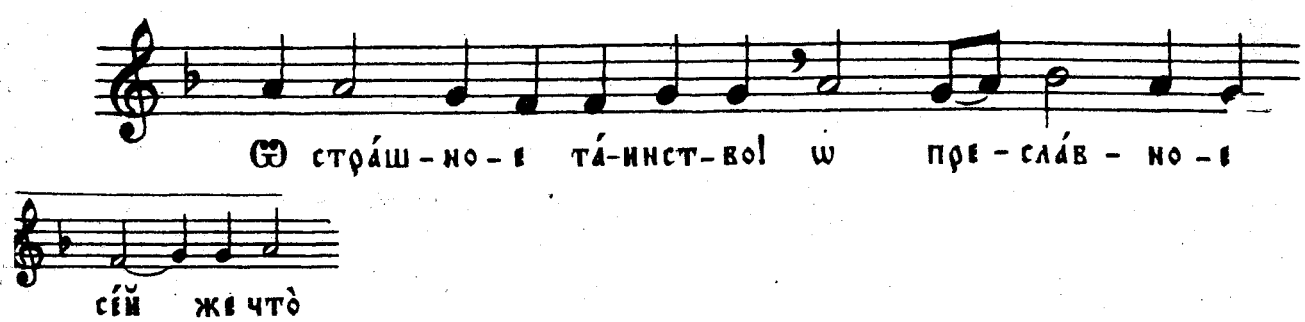
БОГОРО́ДИЧЄНЪ
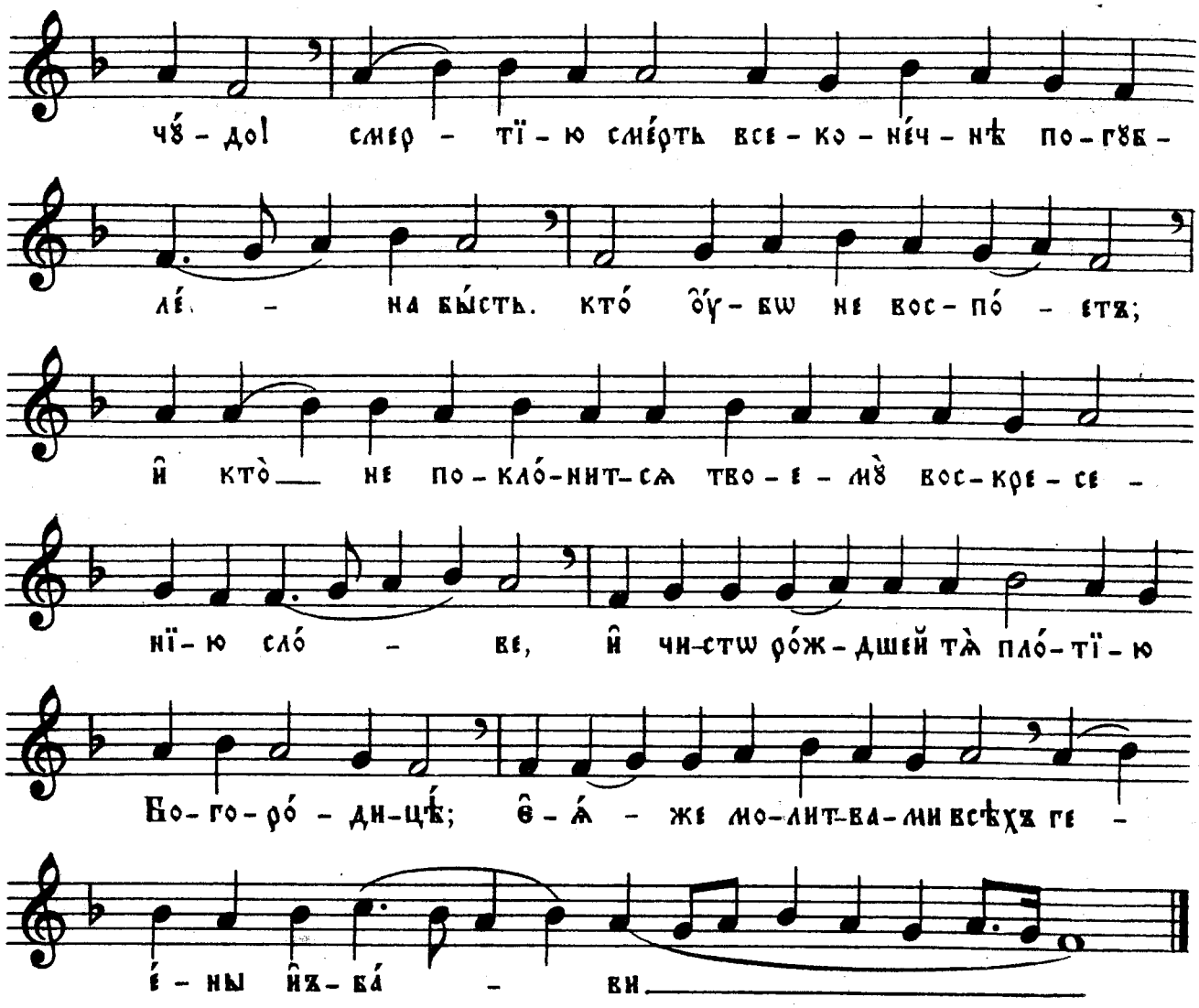

ѠАПОСТ҃ІЛА́РІЙ а҃І

БОГОРО́ДИЧЕНЪ
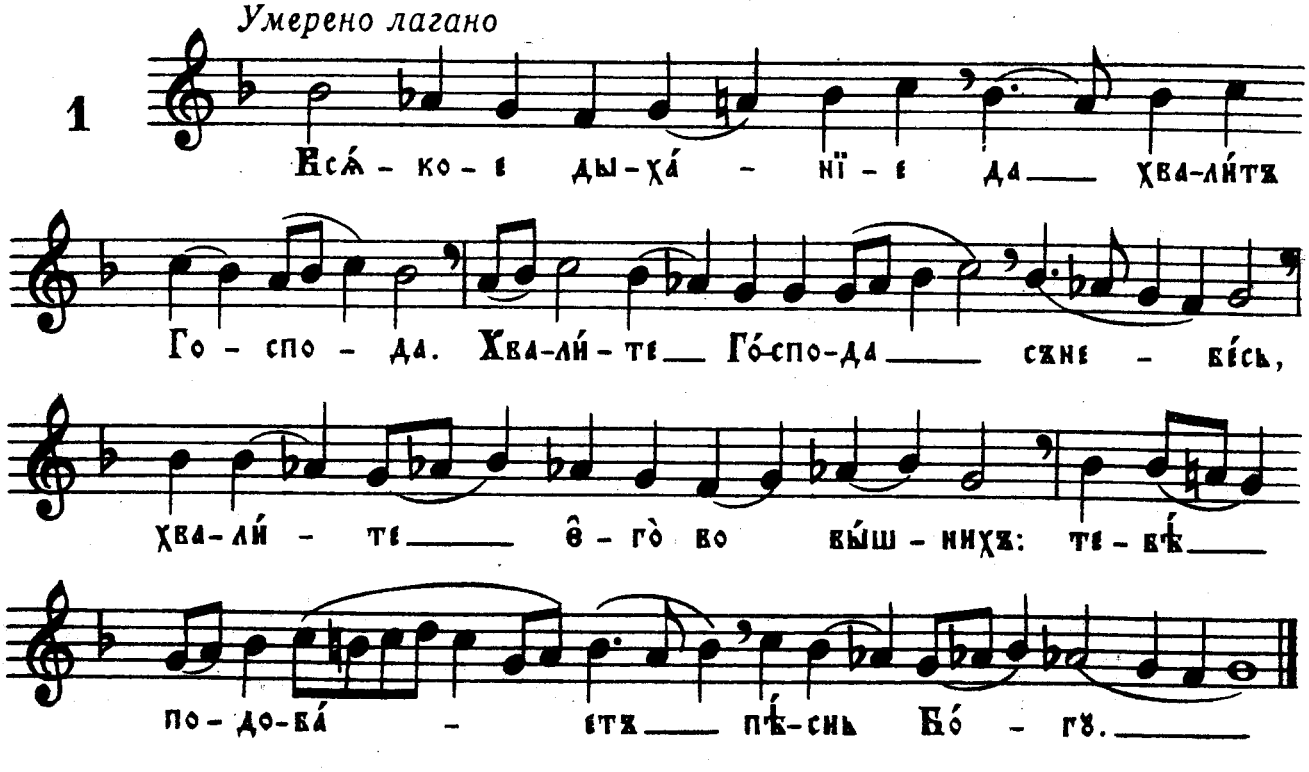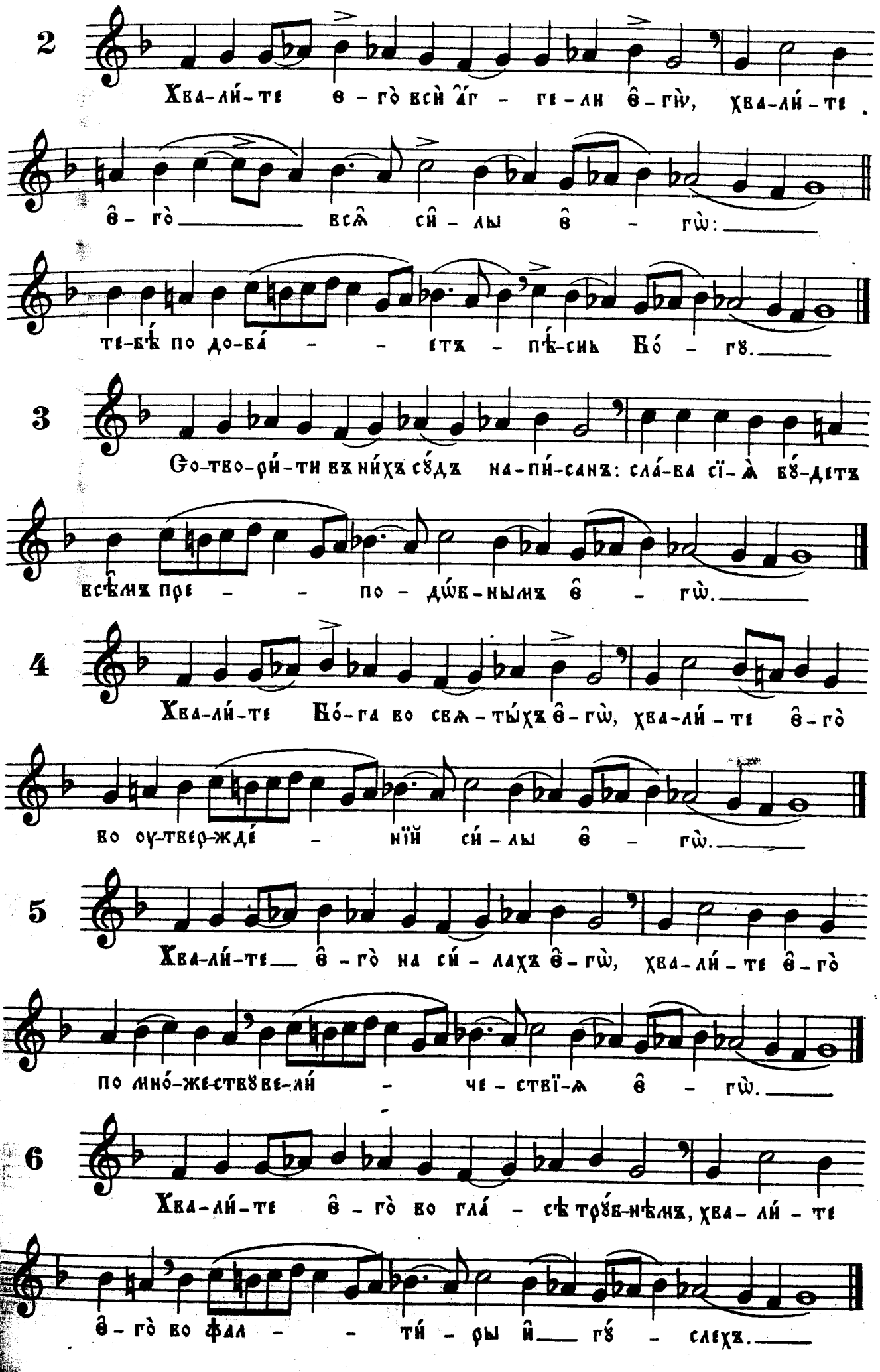

по ѳ҃ѧпостїлáрехъ поетъ: На хвали́техъ
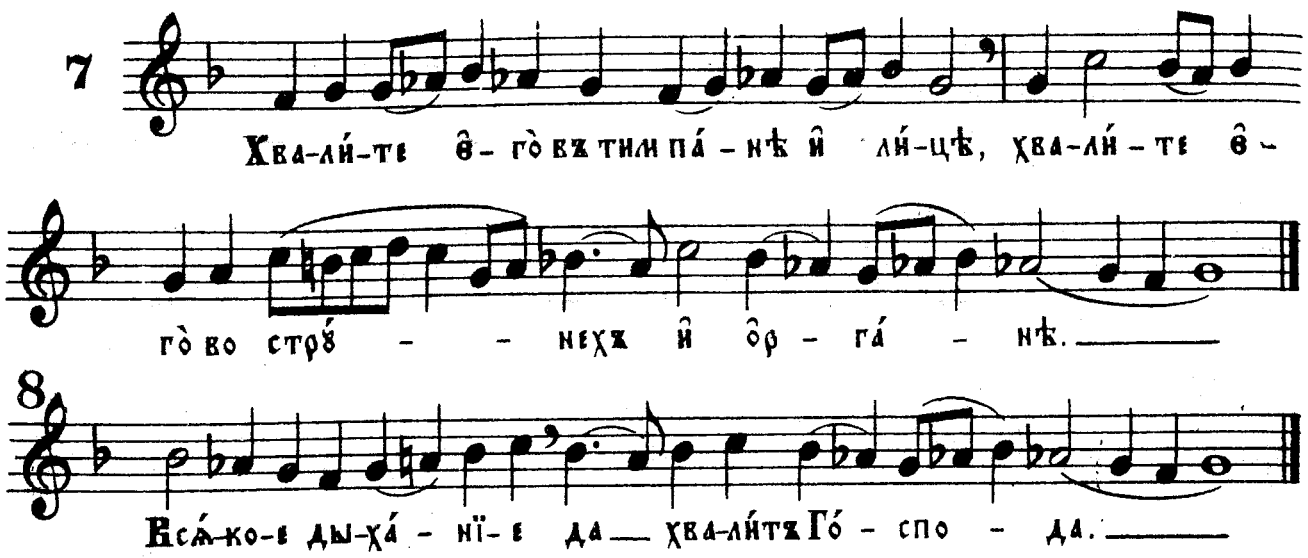
глáсъ ѧ

Умерено лагано

1
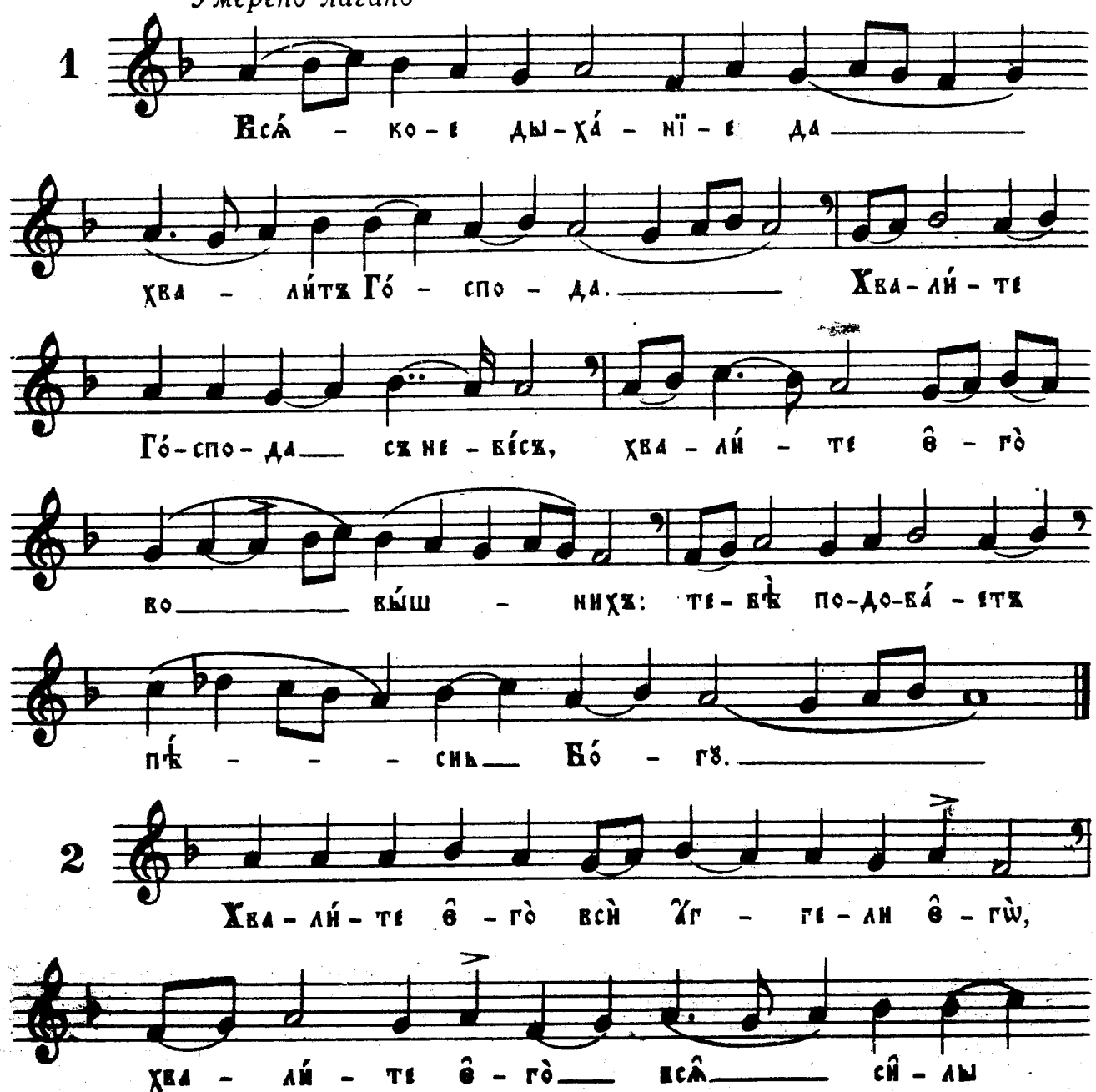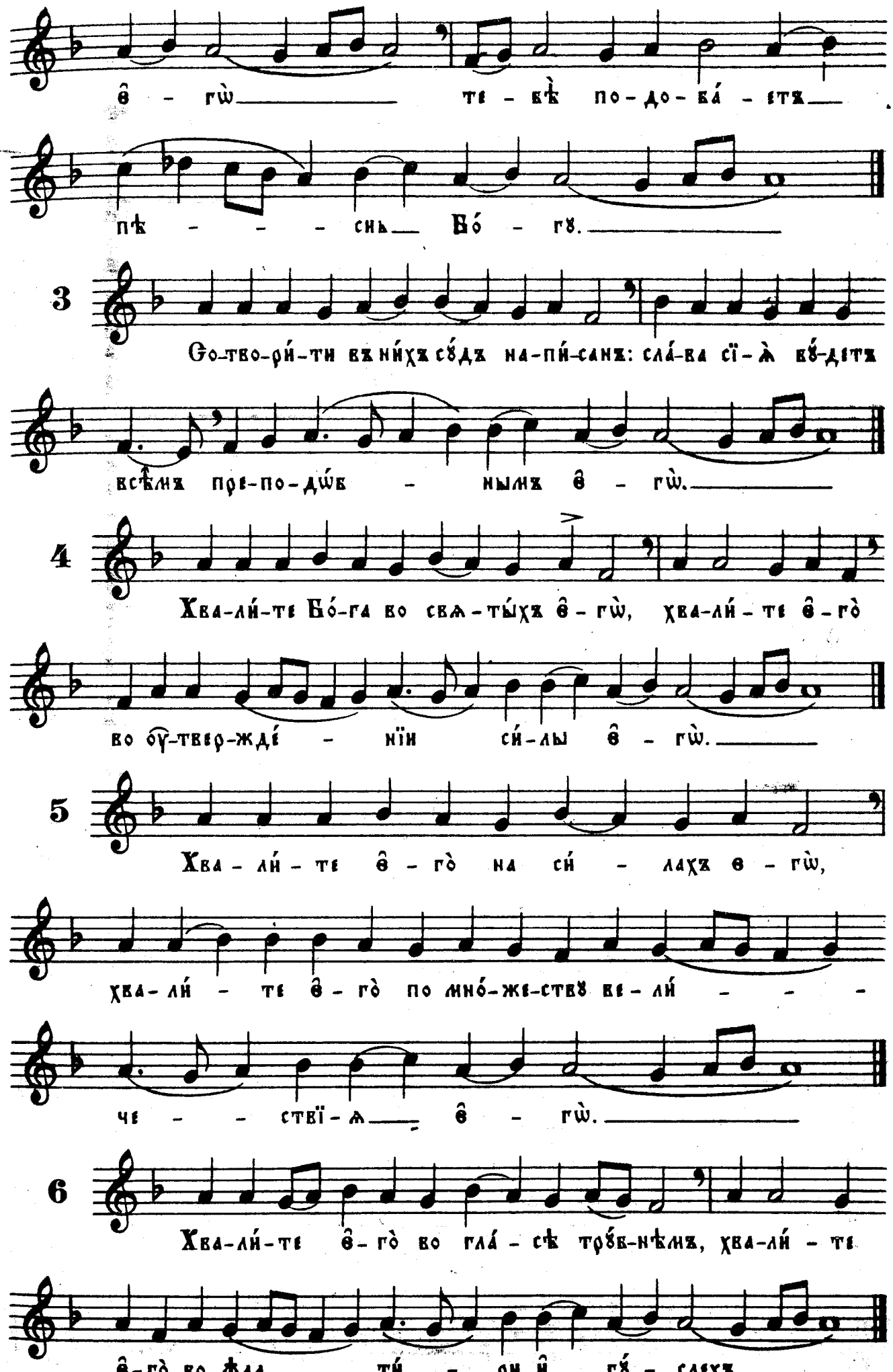

2
Хва-ли́-те ѳ-гѡ̀ всѝ а҃г-ге-ли ѳ-гѡ̀, хва-ли́-те
ѳ-гѡ̀ всѣ́ сѝ-лы ѳ-гѡ̀:
те-бѣ́ по до-ба́-ет҃ пѣ́-снь Бо́-гу.
3
Со-тво-ри́-ти ѥ҃ни́х сѣ́дѣ на-пи́-сан҃: сла́-ва сї-ѧ̀ бу́-дет҃
всѣ́мъ пре-по-дѡ́бо-нымъ ѳ-гѡ̀.
4
Хва-ли́-те Бо́-га во свѧ-ты́х҃ ѳ-гѡ̀, хва-ли́-те ѳ-гѡ̀
во оу-твер-жде́-нїй си́-лы ѳ-гѡ̀.
5
Хва-ли́-те ѳ-гѡ̀ на си́-лах҃ ѳ-гѡ̀, хва-ли́-те ѳ-гѡ̀
по мно́-же-ствѣ ве-ли́-че-ствї-ѧ ѳ-гѡ̀.
6
Хва-ли́-те ѳ-гѡ̀ во гла́-сѣ тро́бо-нѣмъ, хва-ли́-те
ѳ-гѡ̀ во фал-ти́-ры и҃ гу́-слех҃.
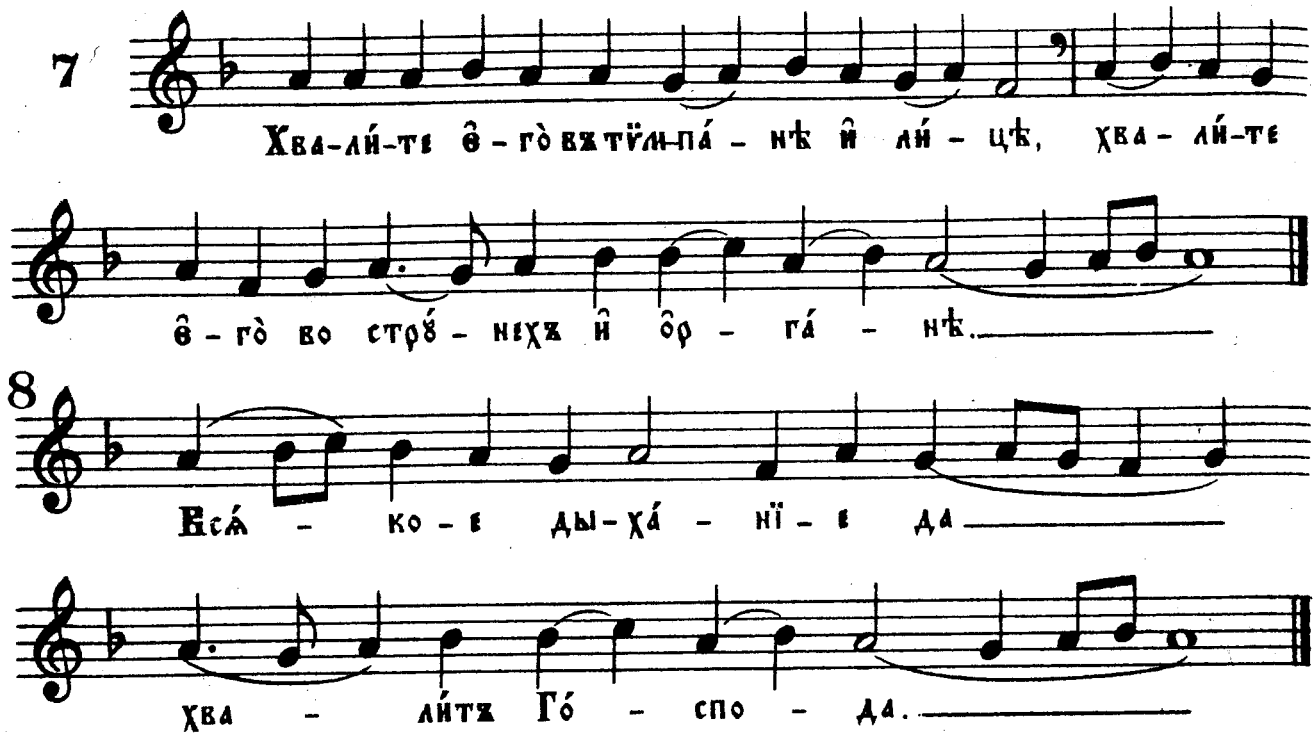

ГЛА́СЪ Ѵ

Умерено лагано
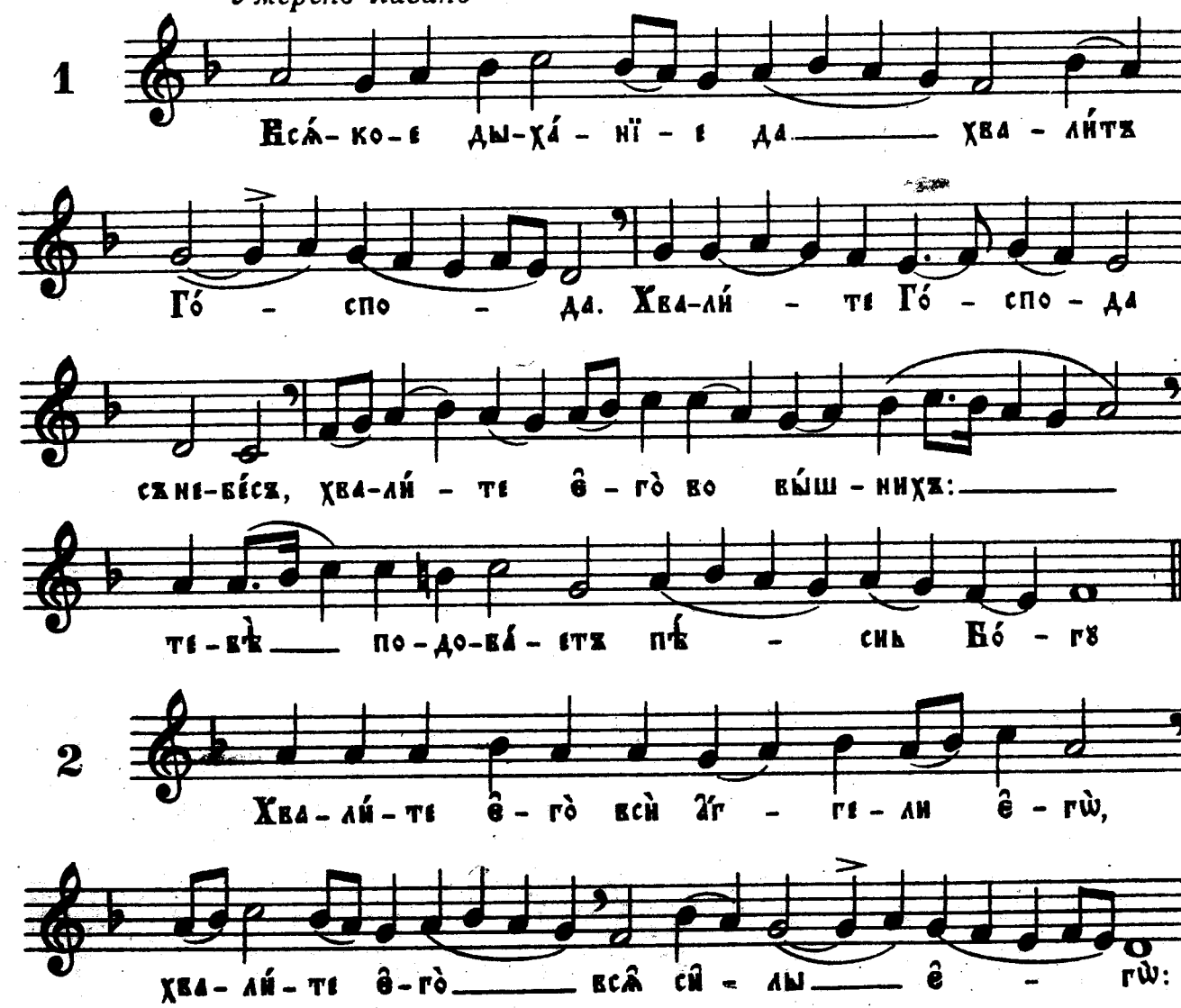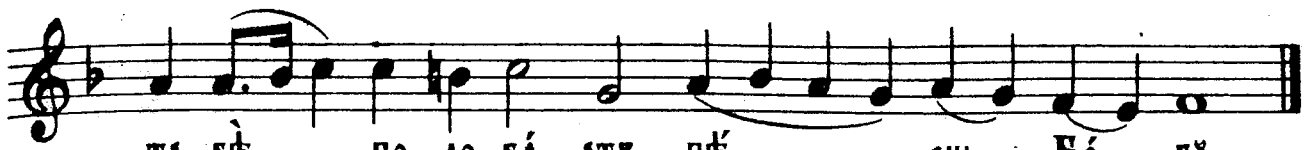

ѳ - гѡ̀ тѣ - бѣ̀ по - до - бá - етъ
пѣ - - - снь Бо́ - гъ.
3
Со-тво-ри́-ти вѣ ни́хъ сѣ́дъ на-пи́-санъ: сла́-ва сїѧ̀ бѹ́-детъ
всѣ́мъ пре-по-дѹ́бь - нымъ ѳ - гѡ̀.
4
Хва-ли́-те Бо́-га во свѧ-ты́хъ ѳ - гѡ̀, хва-ли́ - те ѳ - гѡ̀
во ѹ̑-тверж-де́ - нїи си́-лы ѳ - гѡ̀.
5
Хва - ли́ - те ѳ - гѡ̀ на си́ - лахъ ѳ - гѡ̀,
хва - ли́ - те ѳ - гѡ̀ по мно́-же-ствѣ ве - ли́ - -
че - - ствїѧ̀ ѳ - гѡ̀.
6
Хва-ли́-те ѳ - гѡ̀ во гла́ - сѣ трѹ́б-нѣмъ, хва-ли́ - те
ѳ-гѡ̀ во фа́л - ти́ - ри и̑ гу́ - слехъ

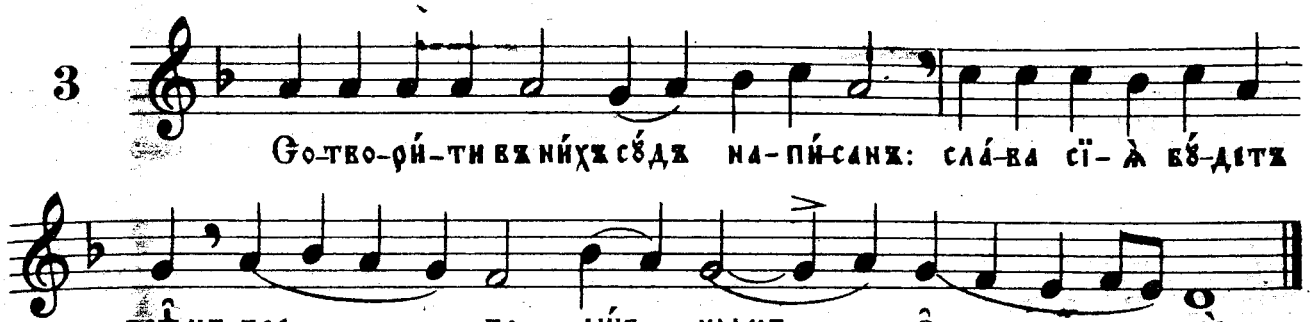
ГЛА́СЪ Г҃

Умерено лагано

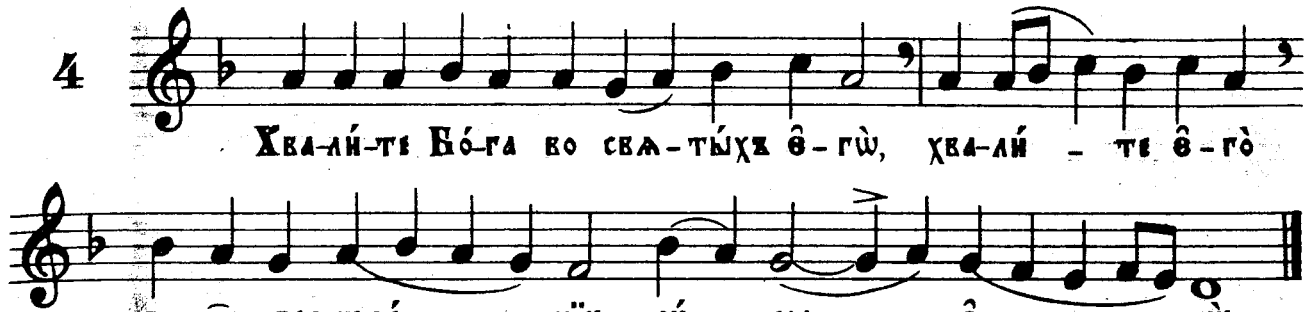

тє-бѣ по-до-бá-єтъ пѣ-снь Бо́-гъ.

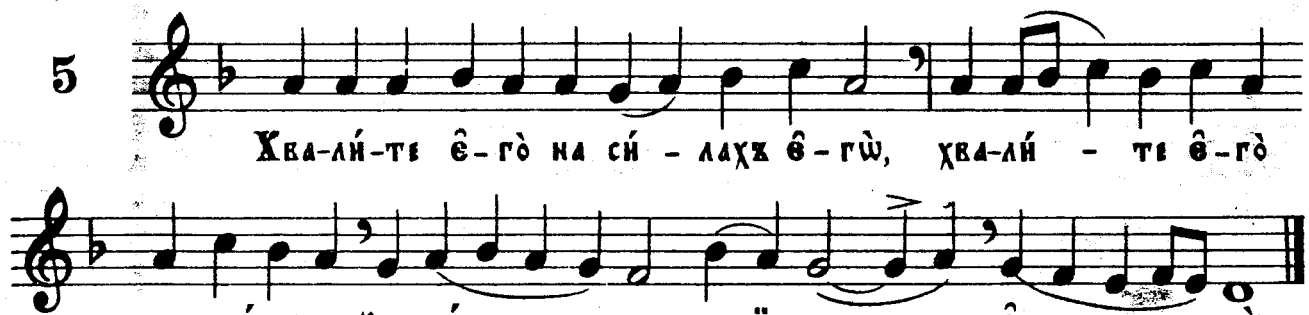
3

Сотво-рй-ти вънйхъ сѣдъ на-пй-санъ: слá-ва сї-а бѣ-детъ
всѣмъ пре-по-дóб-нымъ ѳ-гѡ̀.

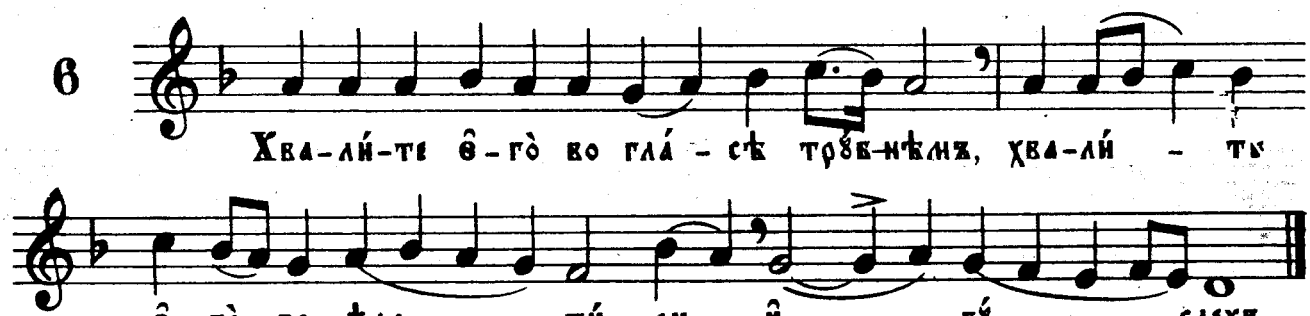
4

Хва-лй-те Бо́-га во свя-ты́хъ ѳ-гѡ̀, хва-лй-те ѳ-гѡ̀
во оу-тверж-дé-нїи сй-лы ѳ-гѡ̀.

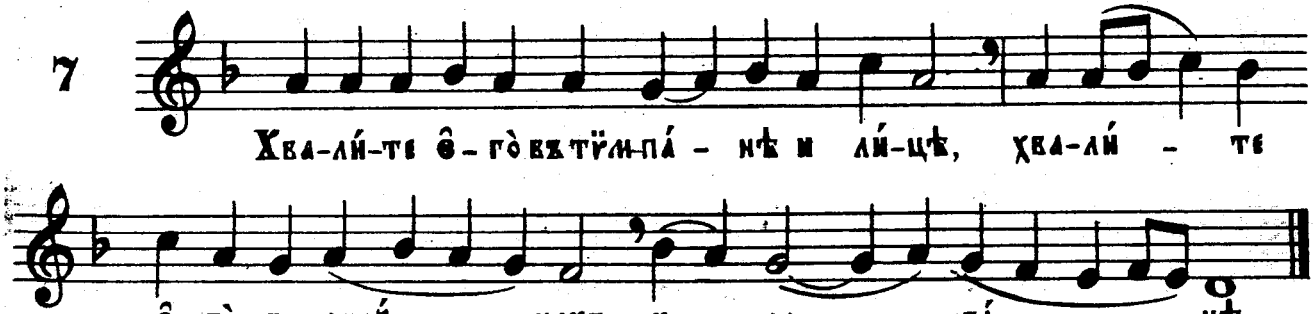
5

Хва-лй-те ѳ-гѡ̀ на сй-лахъ ѳ-гѡ̀, хва-лй-те ѳ-гѡ̀
по мно́-же-ствѣ ве-лй-чє-ствї-я ѳ-гѡ̀.
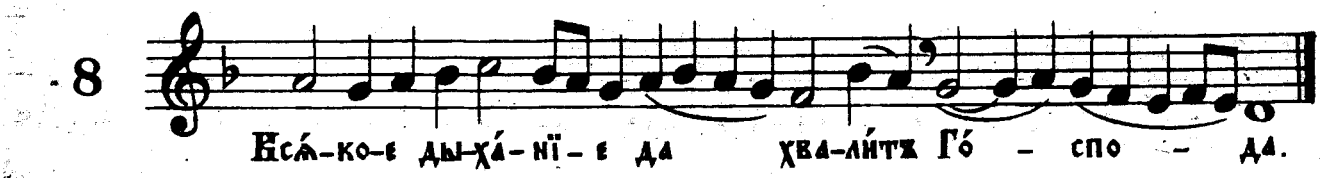
6

Хва-лй-те ѳ-гѡ̀ во гла́-сѣ трѹ́б-нѣмъ, хва-лй-ты
ѳ-гѡ̀ во фал-ти́-ри и ̑ гу́-слехъ.

7

Хва-лй-те ѳ-гѡ̀ въ тѵ́м-па́-нѣ и лй-цѣ, хва-лй-те
ѳ-гѡ̀ во стрѹ́-нахъ и ор-га́-нѣ.
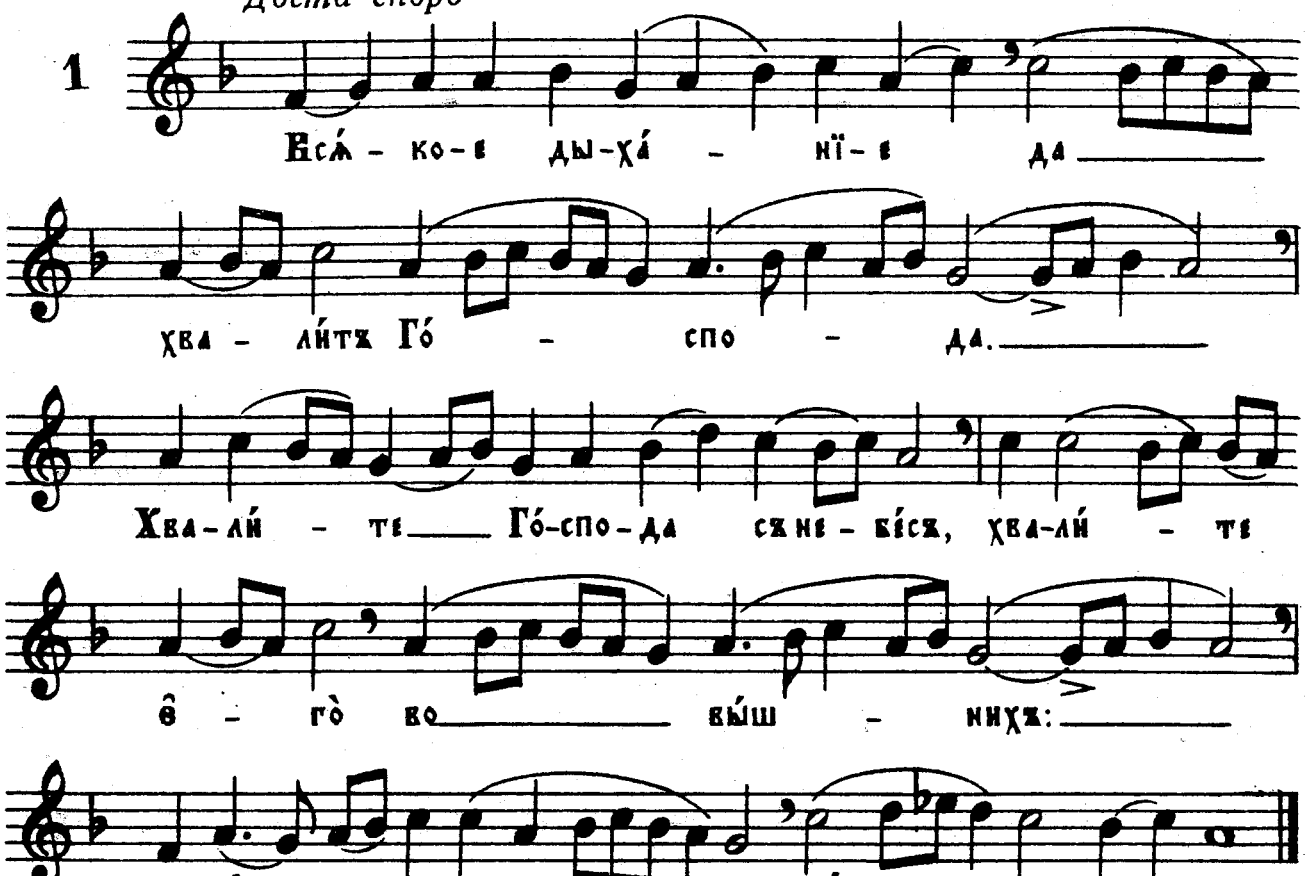
8

Всѧ́-ко-е ды-ха́-нї-е да хва-лйтъ Го́-спо-да.
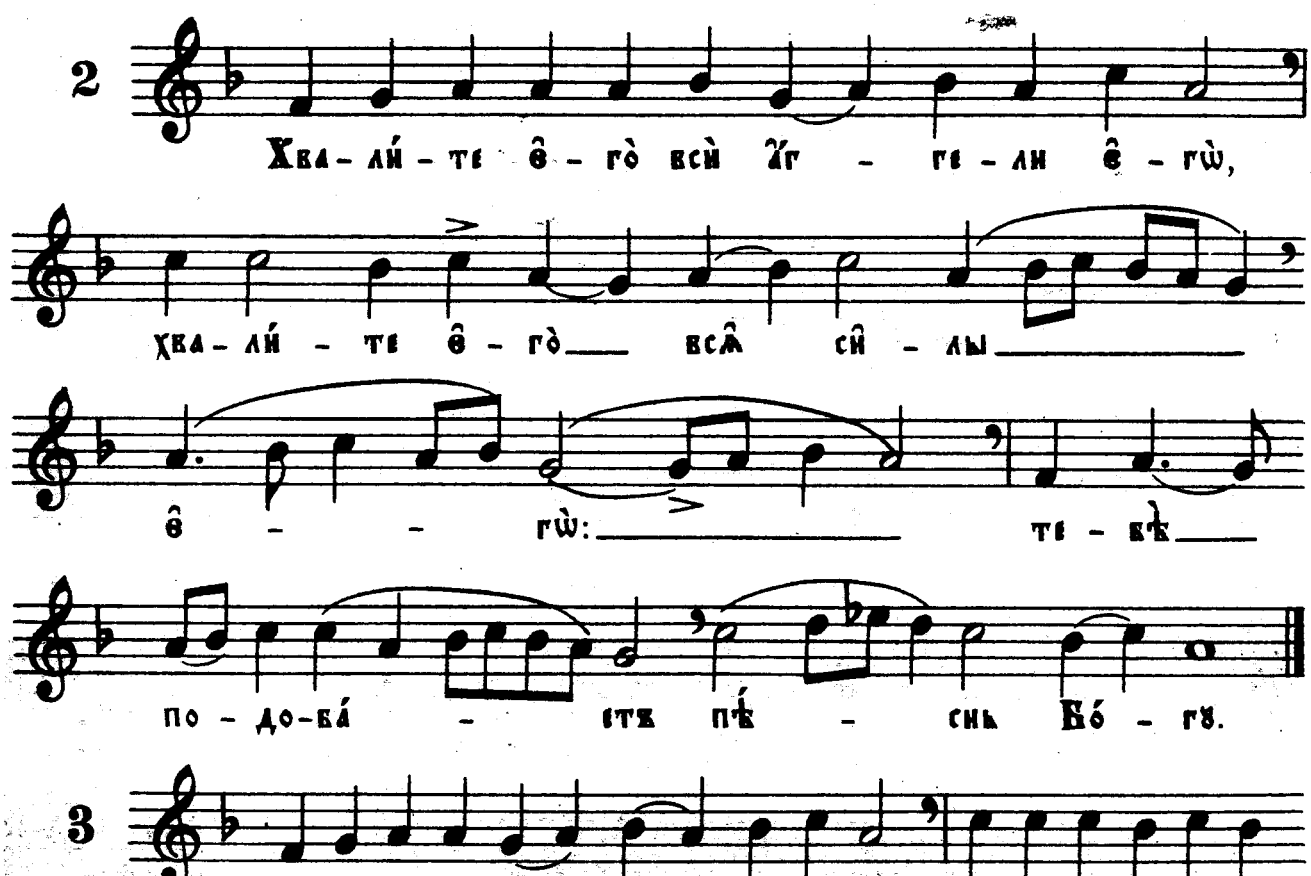
ГЛИ́СЪ Д

Доста споро
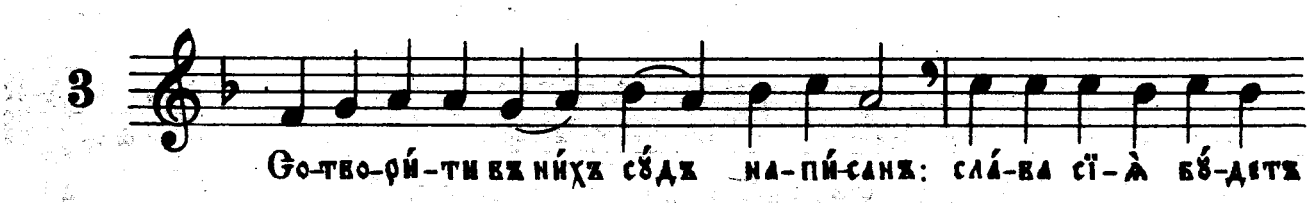
1
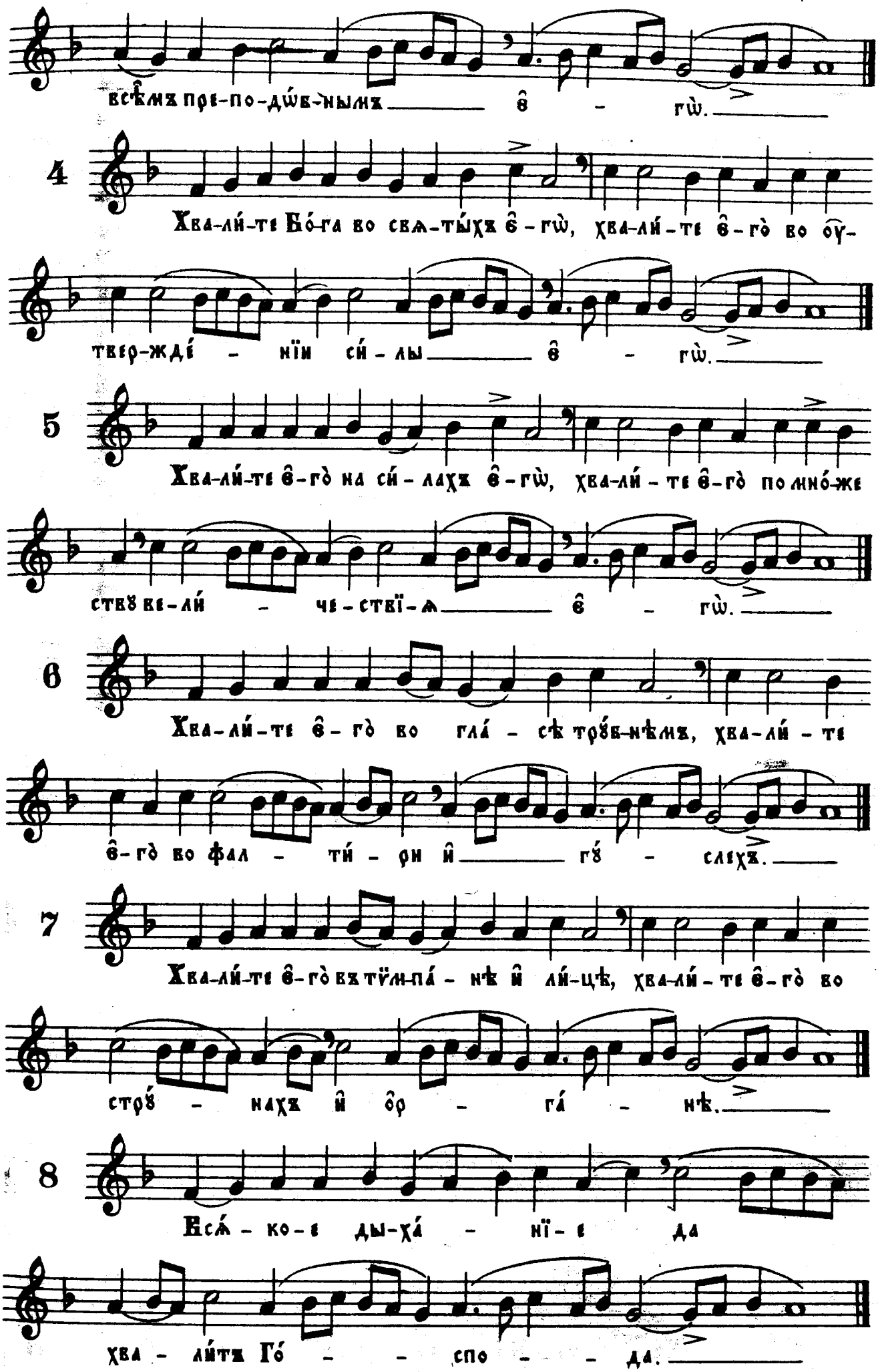

2
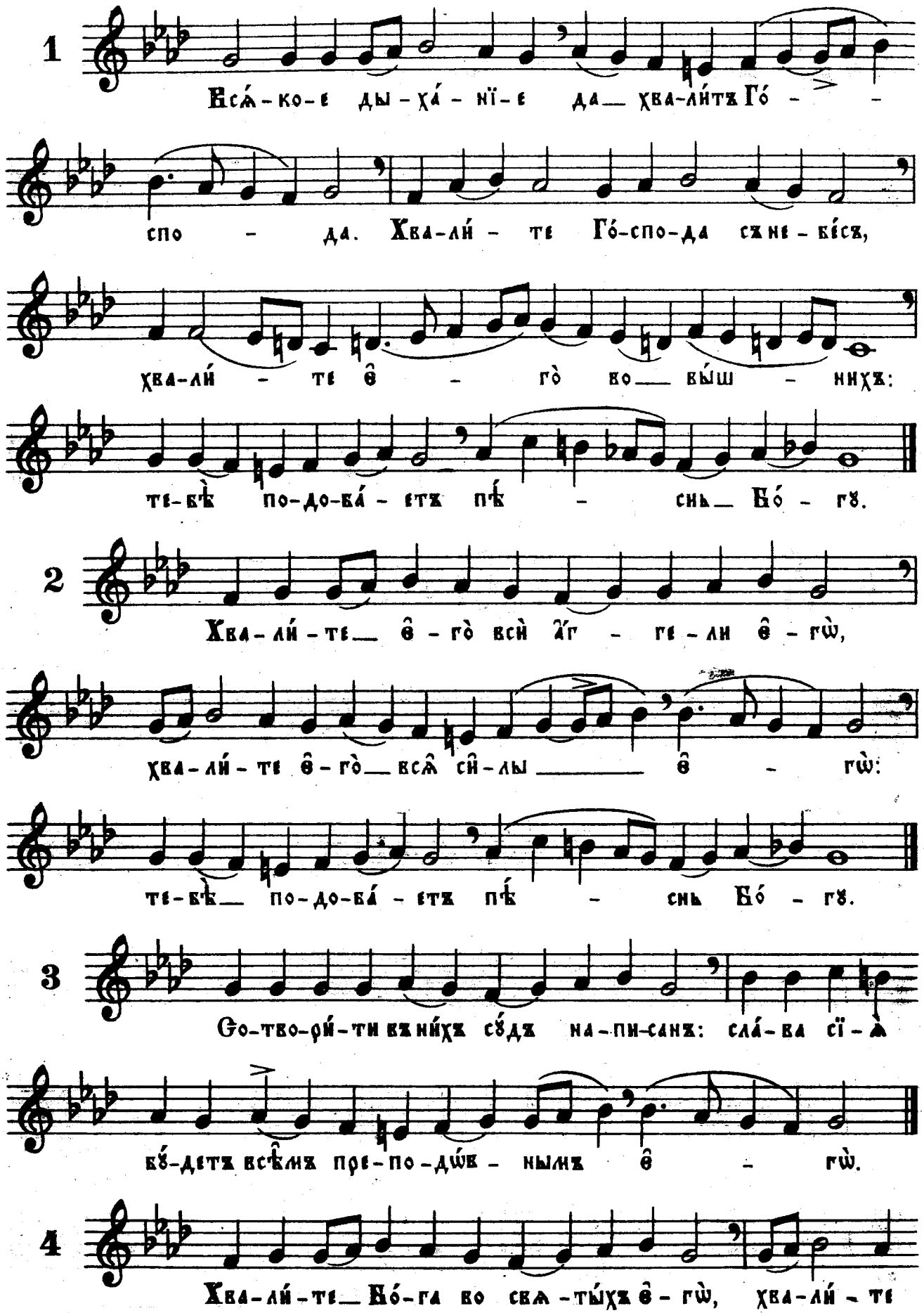

3
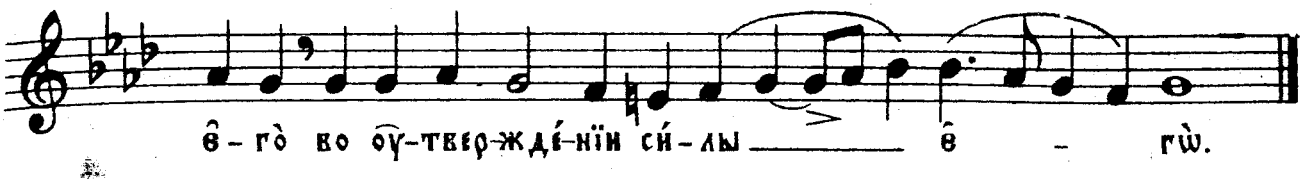

всѣмъ пре-по-до́б-нымъ ѣ - гѡ̀.
4
Хва-ли́-те Бо́-га во свя-ты́хъ ѣ - гѡ̀, хва-ли́-те ѣ - гѡ̀ во ӱ-
тверж-де́ - нїи си́ - лы ѣ - гѡ̀.
5
Хва-ли́-те ѣ - гѡ̀ на си́ - лахъ ѣ - гѡ̀, хва-ли́ - те ѣ - гѡ̀ по мно́-же
стве́ве-ли́ - че - стеї - ѧ ѣ - гѡ̀.
6
Хва-ли́-те ѣ - гѡ̀ во гла́ - съ тру́б-нѣмъ, хва-ли́ - те
ѣ - гѡ̀ во фал - ти́ - ри и гу́ - слехъ.
7
Хва-ли́-те ѣ - гѡ̀ въ тїм-па́ - нѣ и ли́-цѣ, хва-ли́ - те ѣ - гѡ̀ во
стру́ - нахъ и ӧр - га́ - нѣ.
8
Всѧ́ - ко - е ды-ха́ - нї - е да
хва - ли́тъ Го́ - - спо - - да.
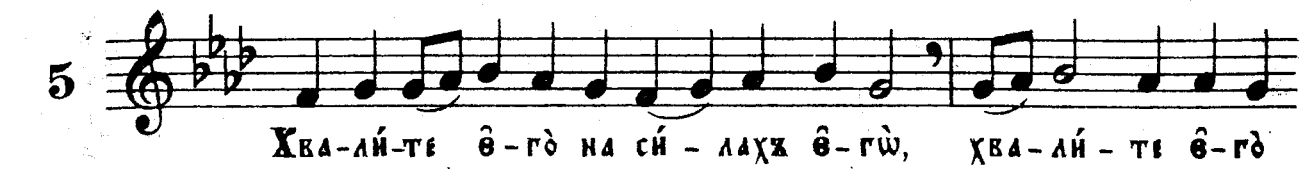
ГЛАСЪ Ѥ
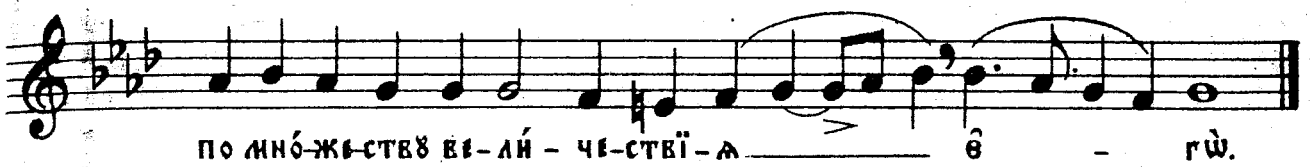
Лагано
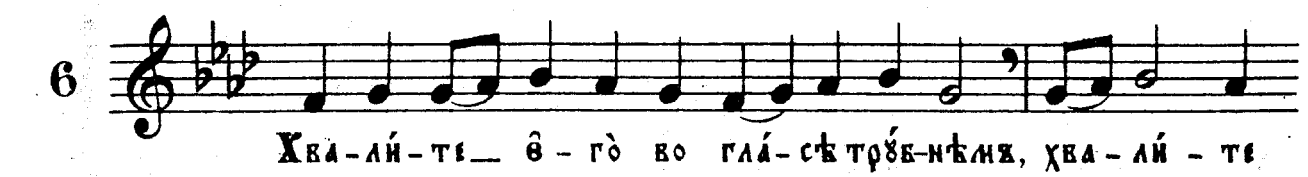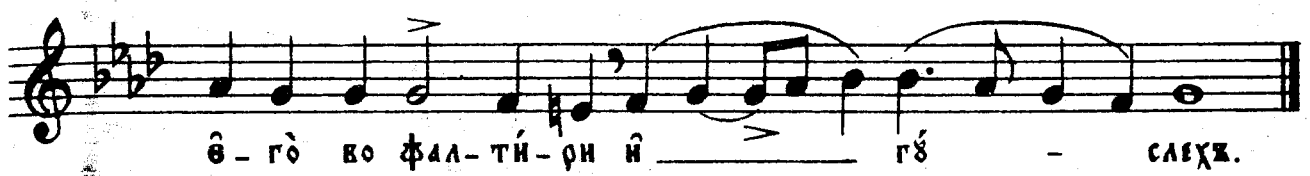

5
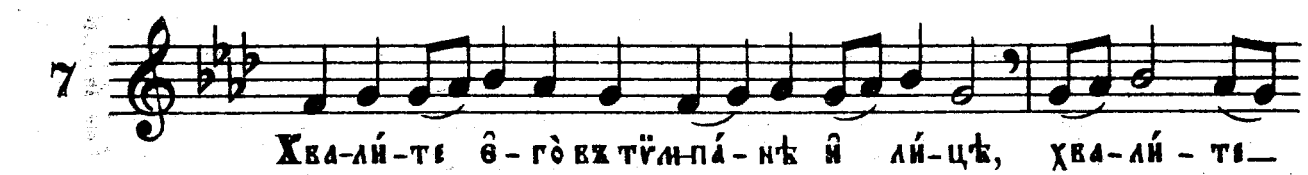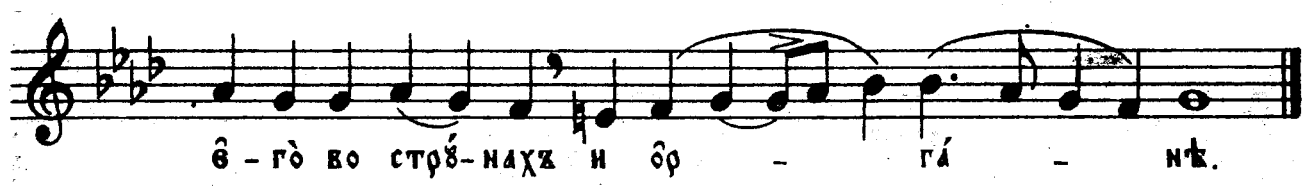

6
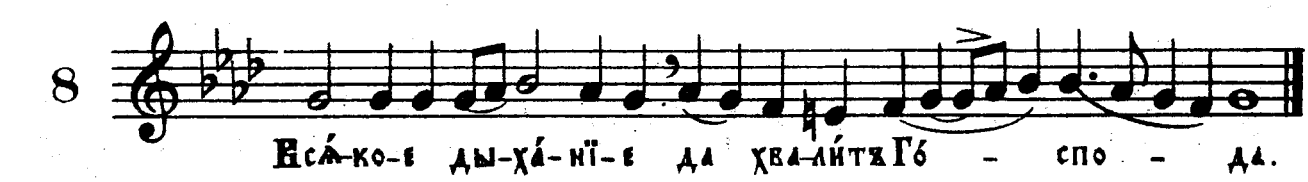

7

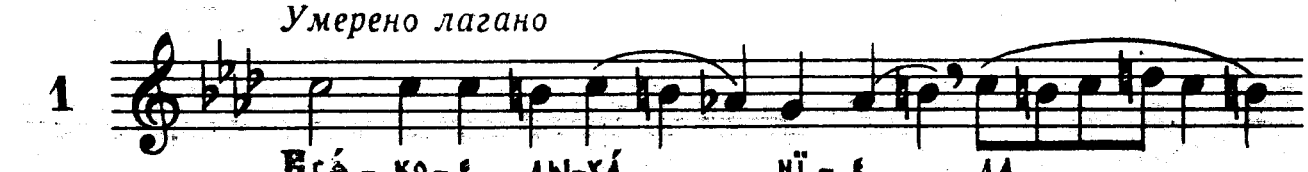
8

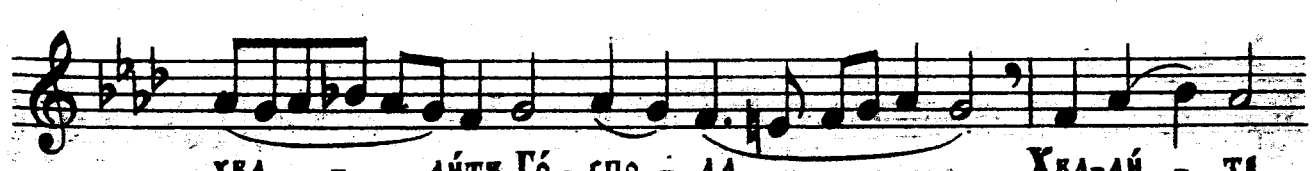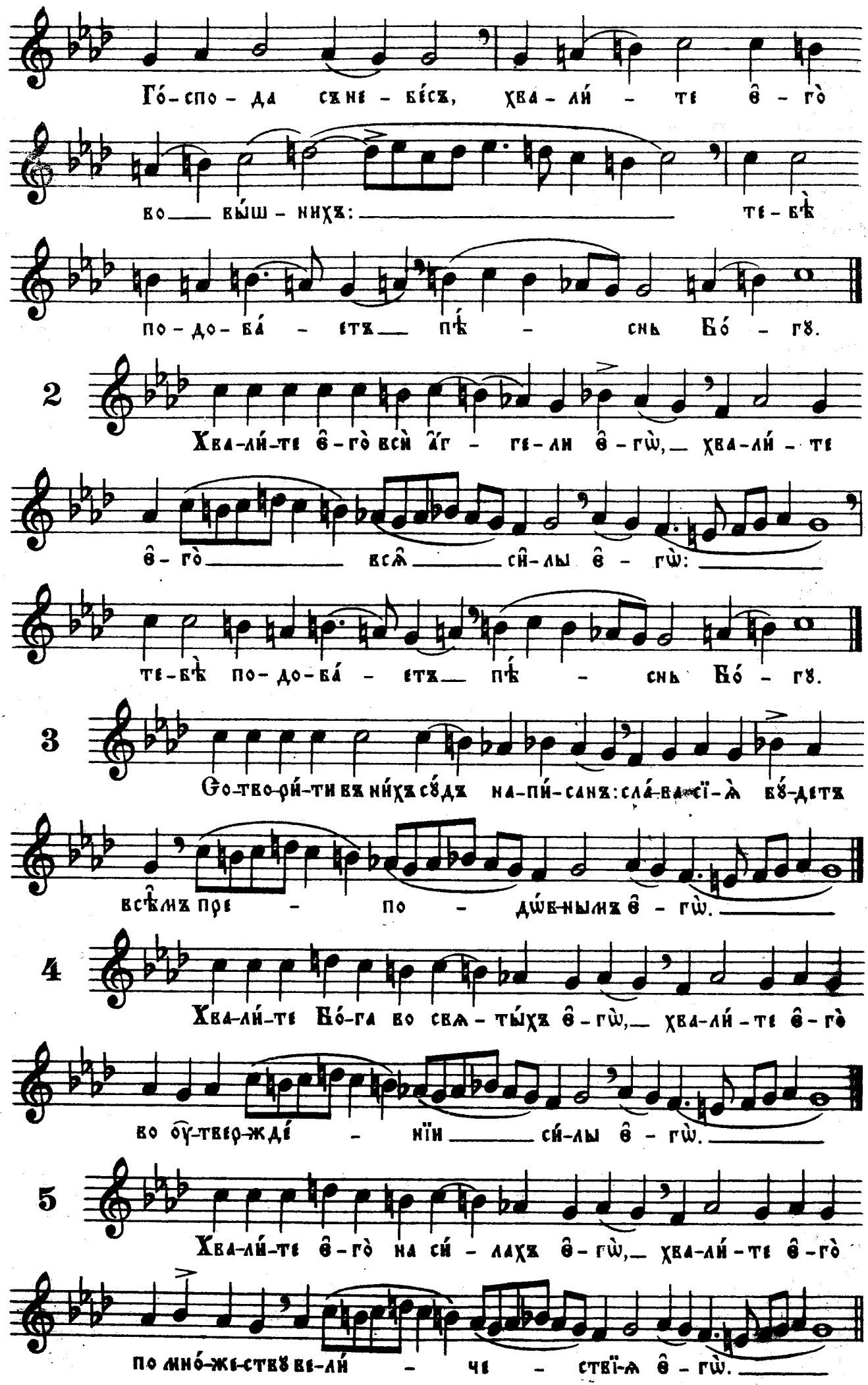

ГЛАСЪ Ѕ

Умерено лагано
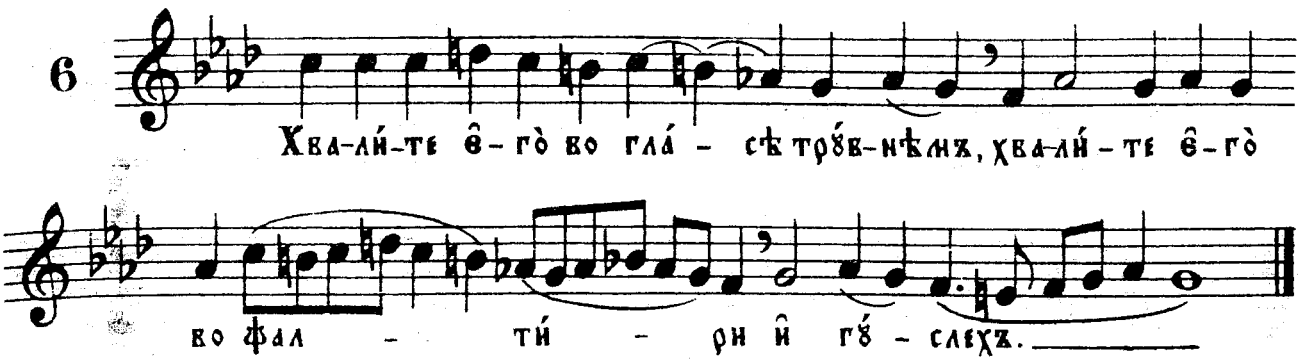
1
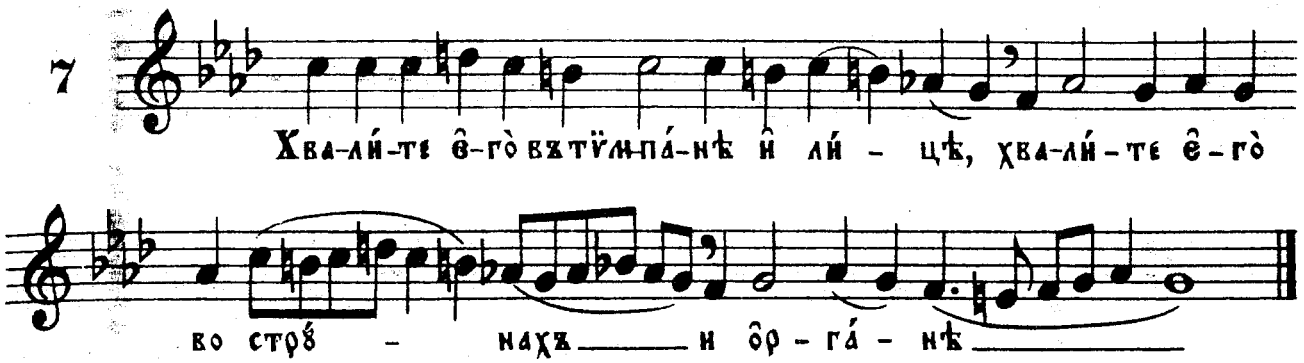

Го́-спо-да сѫне-бе́сѫ, хва-ли́-те ѳ-го̀
во вы́ш-нихѫ: те-бѣ̀
по-до-ба́-етѫ пѣ́-снь Бо́-гѹ.
2
Хва-ли́-те ѳ-го̀ всѝ а̑г-ге-ли ѳ-гѡ̀, хва-ли́-те
ѳ-го̀ всѣ̂ сѝ-лы ѳ-гѡ̀:
те-бѣ̀ по-до-ба́-етѫ пѣ́-снь Бо́-гѹ.
3
Сотвори́-ти вѫ ни́хѫ сѣ́дъ на-пи́-санъ: сла́-ва сї-мъ бѹ́-детъ
всѣ̀мъ пре-по-дѡ́бнымъ ѳ-гѡ̀.
4
Хва-ли́-те Бо́-га во свѧ-ты́хѫ ѳ-гѡ̀, хва-ли́-те ѳ-го̀
во ѹ̑-тверж-де́-нїи сѝ-лы ѳ-гѡ̀.
5
Хва-ли́-те ѳ-го̀ на сѝ-лахѫ ѳ-гѡ̀, хва-ли́-те ѳ-го̀
по мно́-же-ствѹ̀ ве-ли́-чествїѧ ѳ-гѡ̀.
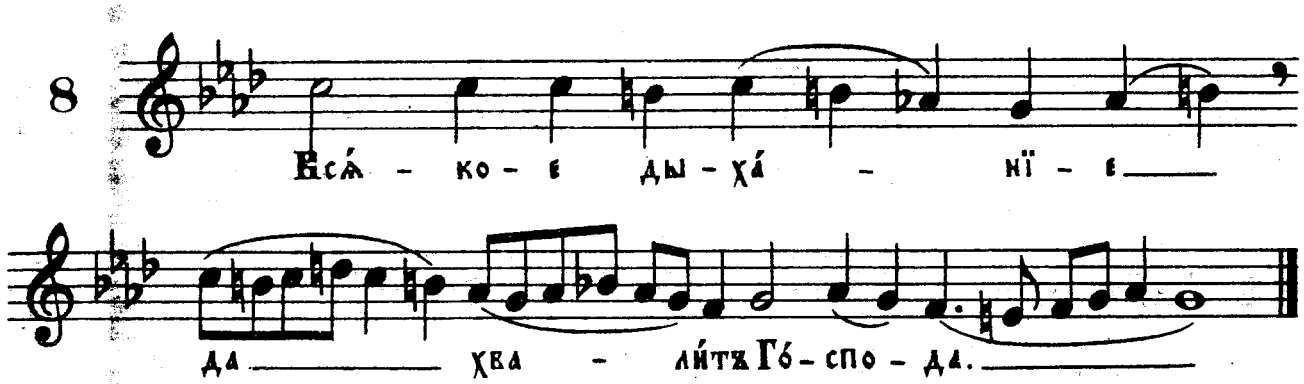
6

Хва-ли́-те ѐ-го́ во гла́ - сѣ тро́в-нѣмх, хва-ли́-те ѐ-го́
во фал - ти́ - ри и́ гу́ - слехх.

7
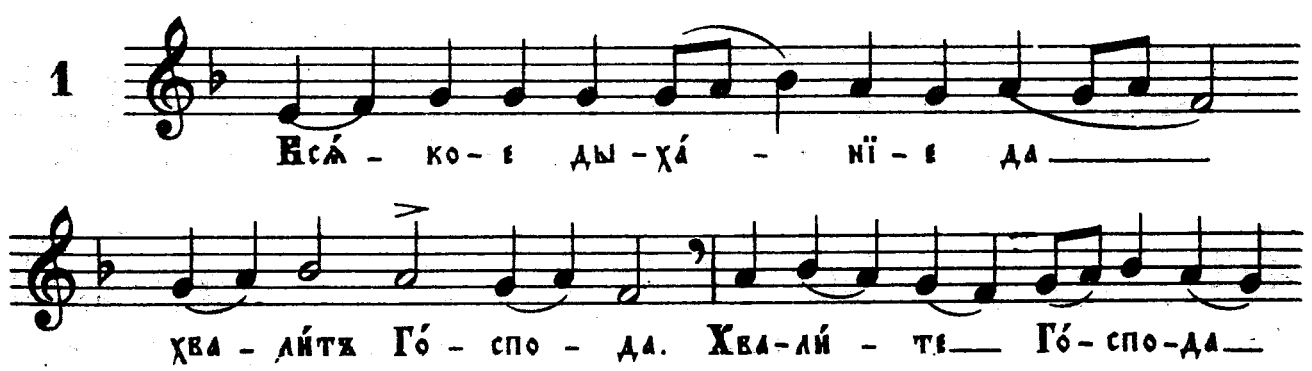

Хва-ли́-те ѐ-го́ вхтимпа́-нѣ и́ ли́ - цѣ, хва-ли́-те ѐ-го́
во стру́ - нахх и о́р-га́-нѣ
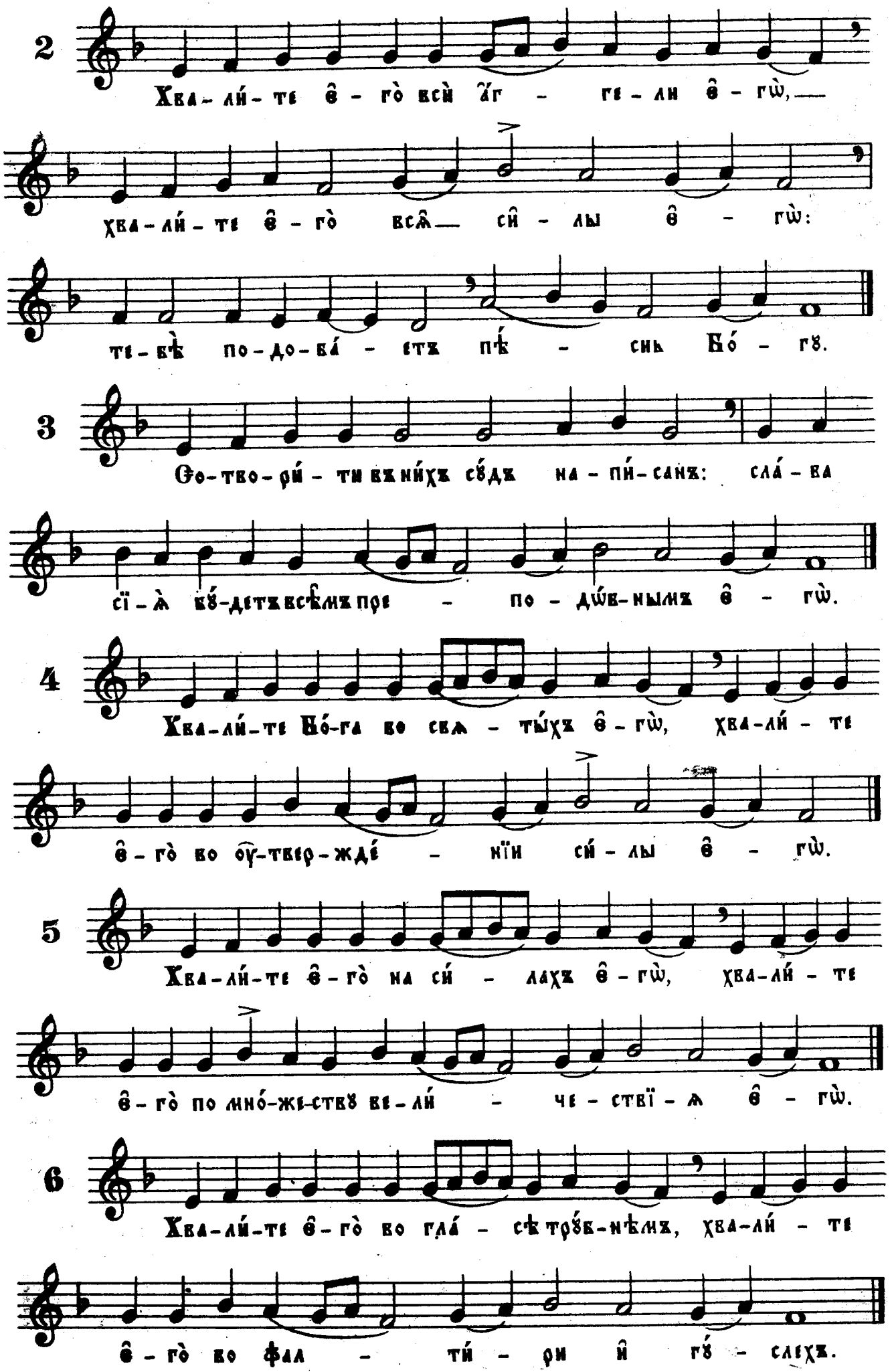
8

Всѧ́ - ко-е ды-ха́ - нїе
да хва - ли́тх Го́-спо-да.
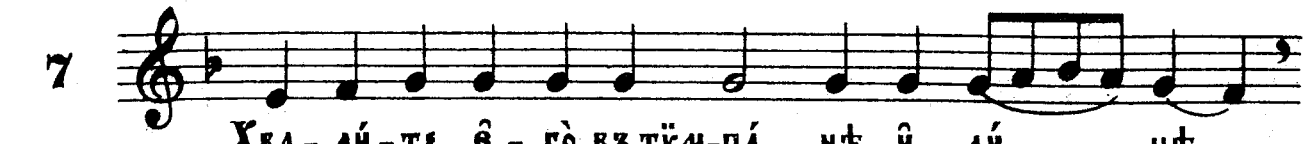
ГЛА́СЪ 3
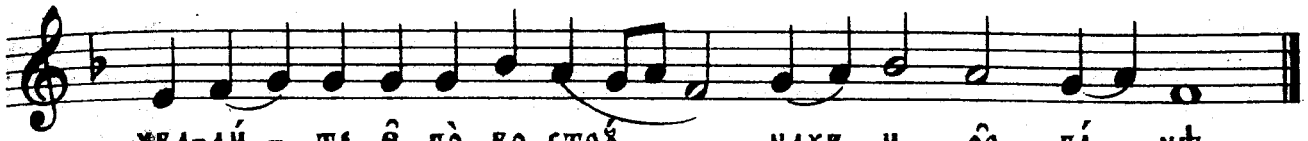
1

Всѧ́ - ко-е ды-ха́ - нїе да
хва - ли́тх Го́ - спо - да. Хва-ли́ - те Го́-спо-да
сѫне - бе́сѫ, хва-ли́ - те ѐ - го́ во вы́ш-нихх:
те-бѣ по-до-ба́ - етх пѣ - сиь Го́ - гу.

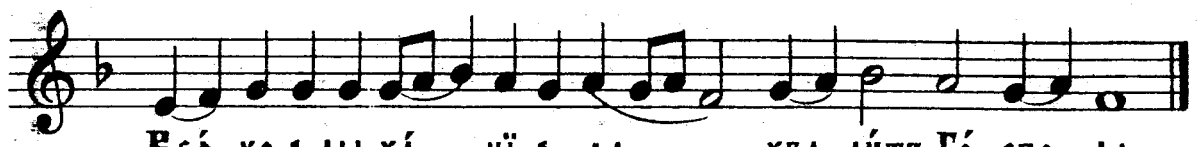

2
Хва-ли́-те ѳ̂-го̀ всѝ а҃г-ге-ли ѳ̂-гѡ̀,
хва-ли́-те ѳ̂-го̀ всѧ̂ сѝ-лы ѳ̂-гѡ̀:
те-бѣ̀ по-до-ба́-етъ пѣ́-снь Бо́-гѳ.
3
Сотво-ри́-ти ѥ҆мꙋ̀ сѫ́дъ на-пи́-санъ: сла́-ва
сїѧ̀ кѫ́-детъ всѣ́мъ прѳ-по-до́бнымъ ѳ̂-гѡ̀.
4
Хва-ли́-те Бо́-га во свѧ-ты́хъ ѳ̂-гѡ̀, хва-ли́-те
ѳ̂-го̀ во ѹ̑-тверж-де́-нїи сѝ-лы ѳ̂-гѡ̀.
5
Хва-ли́-те ѳ̂-го̀ на сѝ-лахъ ѳ̂-гѡ̀, хва-ли́-те
ѳ̂-го̀ по мно́-же-ствѣ вели́-чествїѧ̀ ѳ̂-гѡ̀.
6
Хва-ли́-те ѳ̂-го̀ во гла́-сѣ трꙋ́бнѣмъ, хва-ли́-те
ѳ̂-го̀ во фала-ти́-ри и҆ гꙋ́слехъ.

7
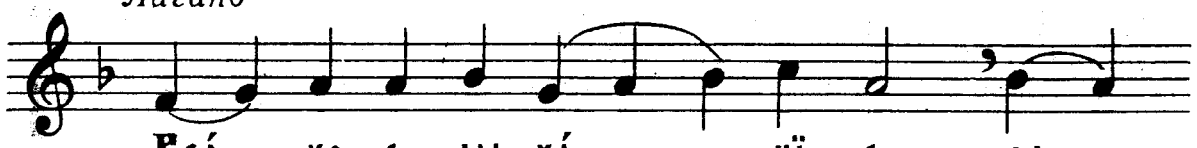

8
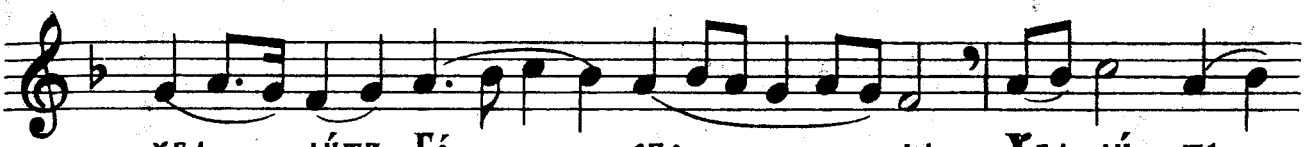

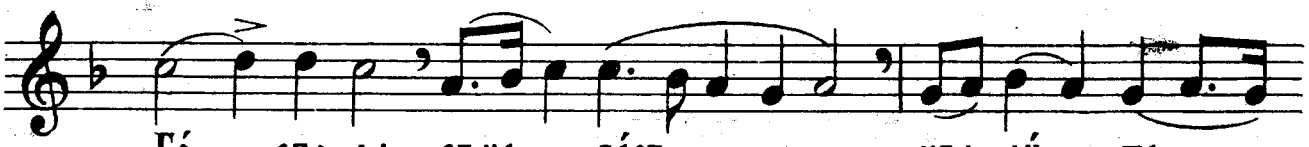
ГЛА́СЪ Й
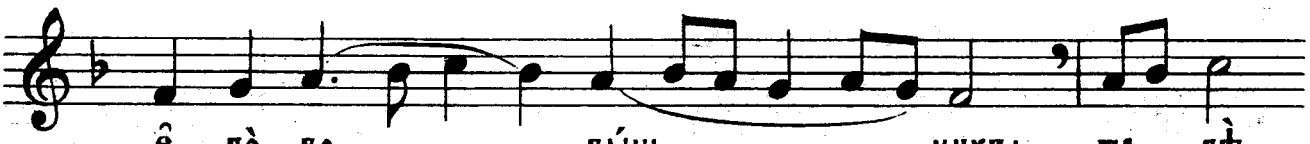
Лагано
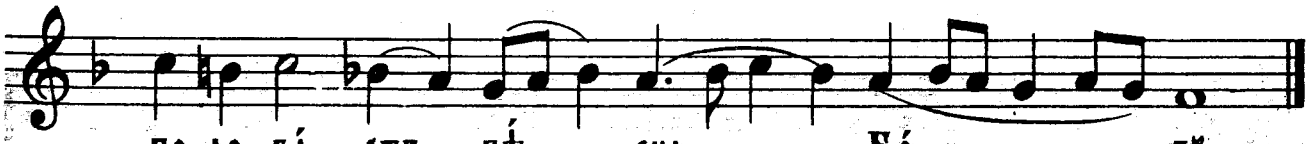
1
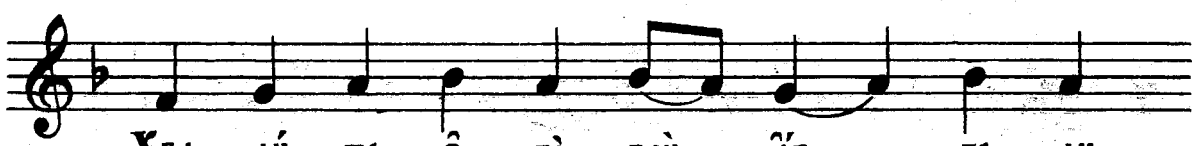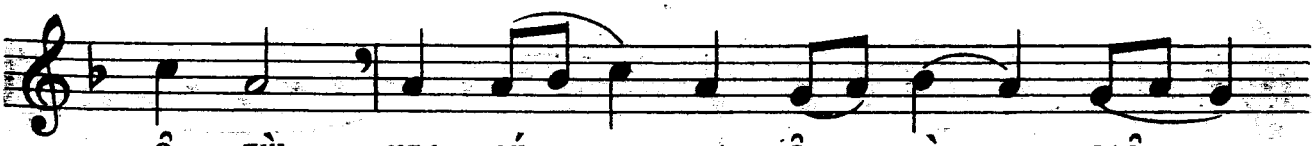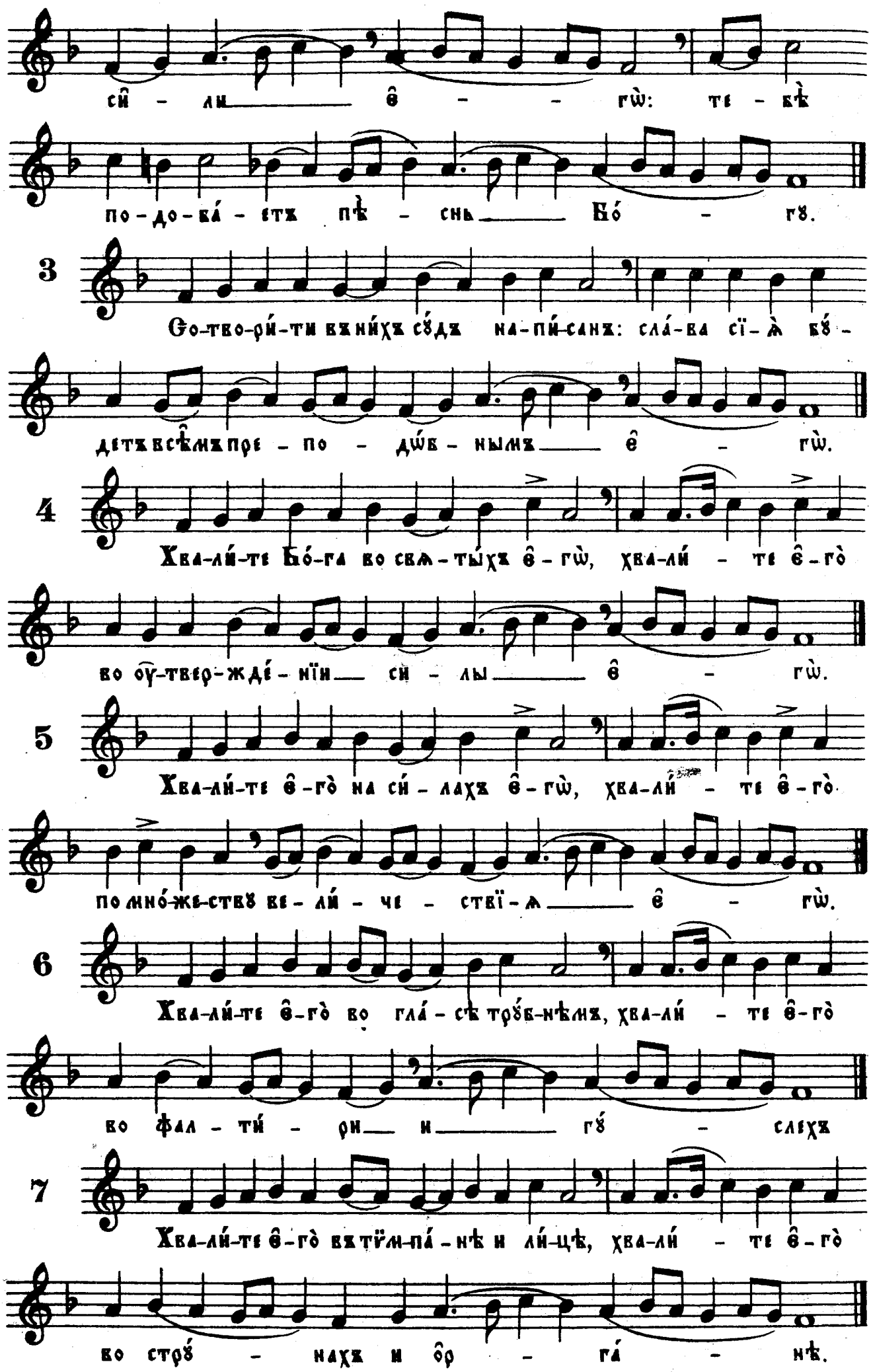

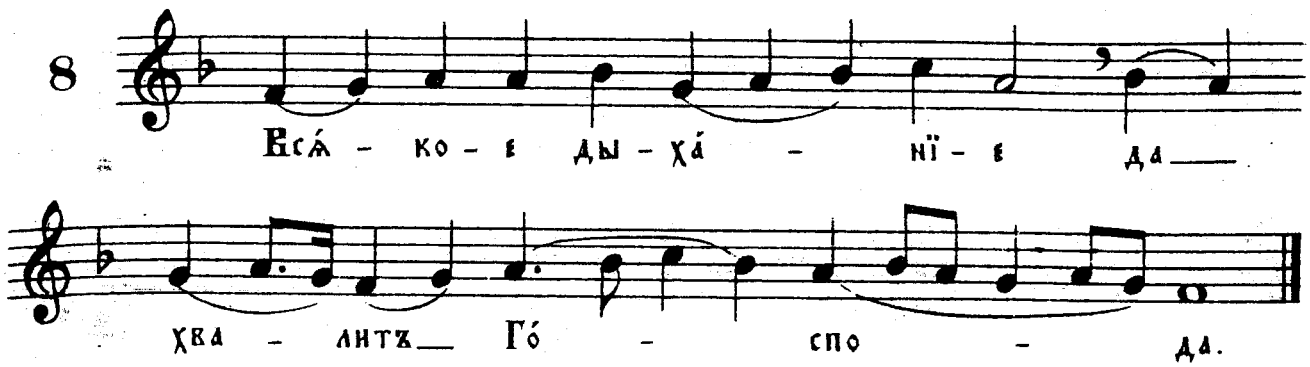
2

сй - лы ѣ - - гѡ: те - бѣ
по - до - ба́ - ютъ пѣ - снь Бо́ - гу.
3
Сотво-рй-ти вънйхъ сёдъ на-пй-санъ: сла́-ва сї-а̀ бо́-
детъ всѣмъ про - по - дбб - нымъ ѣ - гѡ.
4
Хва-ли́-те Бо́-га во свя-ты́хъ ѣ-гѡ, хва-ли́ - те ѣ-го̀
во оу-твер-жде́-нїи си - лы ѣ - гѡ.
5
Хва-ли́-те ѣ-го̀ на си - лахъ ѣ-гѡ, хва-ли́ - те ѣ-го̀
по мно́-же-ствѣ ве - ли́ - че - ствї-а ѣ - гѡ.
6
Хва-ли́-те ѣ-го̀ во гла́ - съ трѹ́б-нѣмъ, хва-ли́ - те ѣ-го̀
во фал - ти́ - ри и гу́ - слехъ
7
Хва-ли́-те ѣ-го̀ въ тѵ́м-па́-нѣ и ли́-цѣ, хва-ли́ - те ѣ-го̀
во стру́ - нахъ и ор - га́ - нѣ.

8
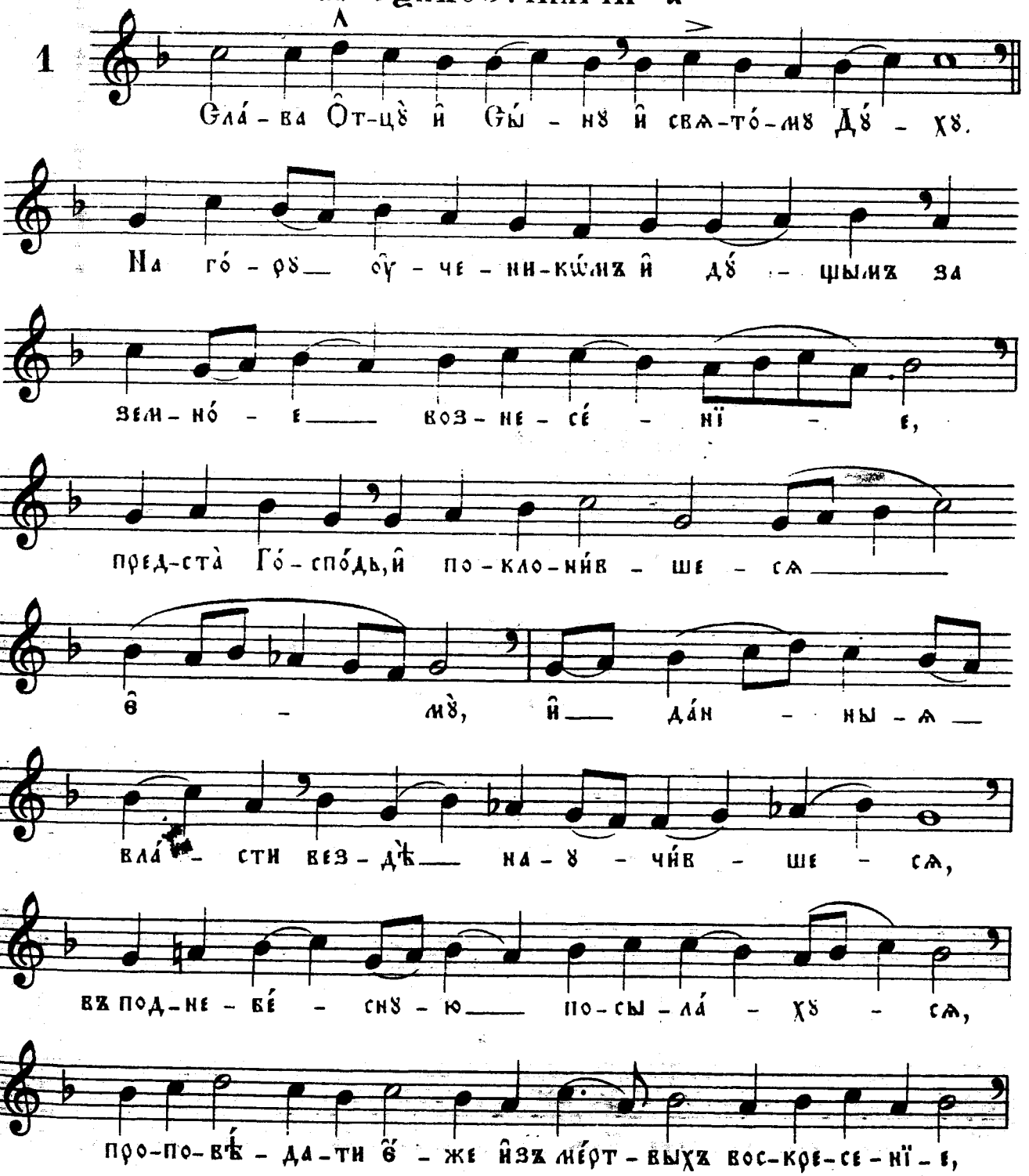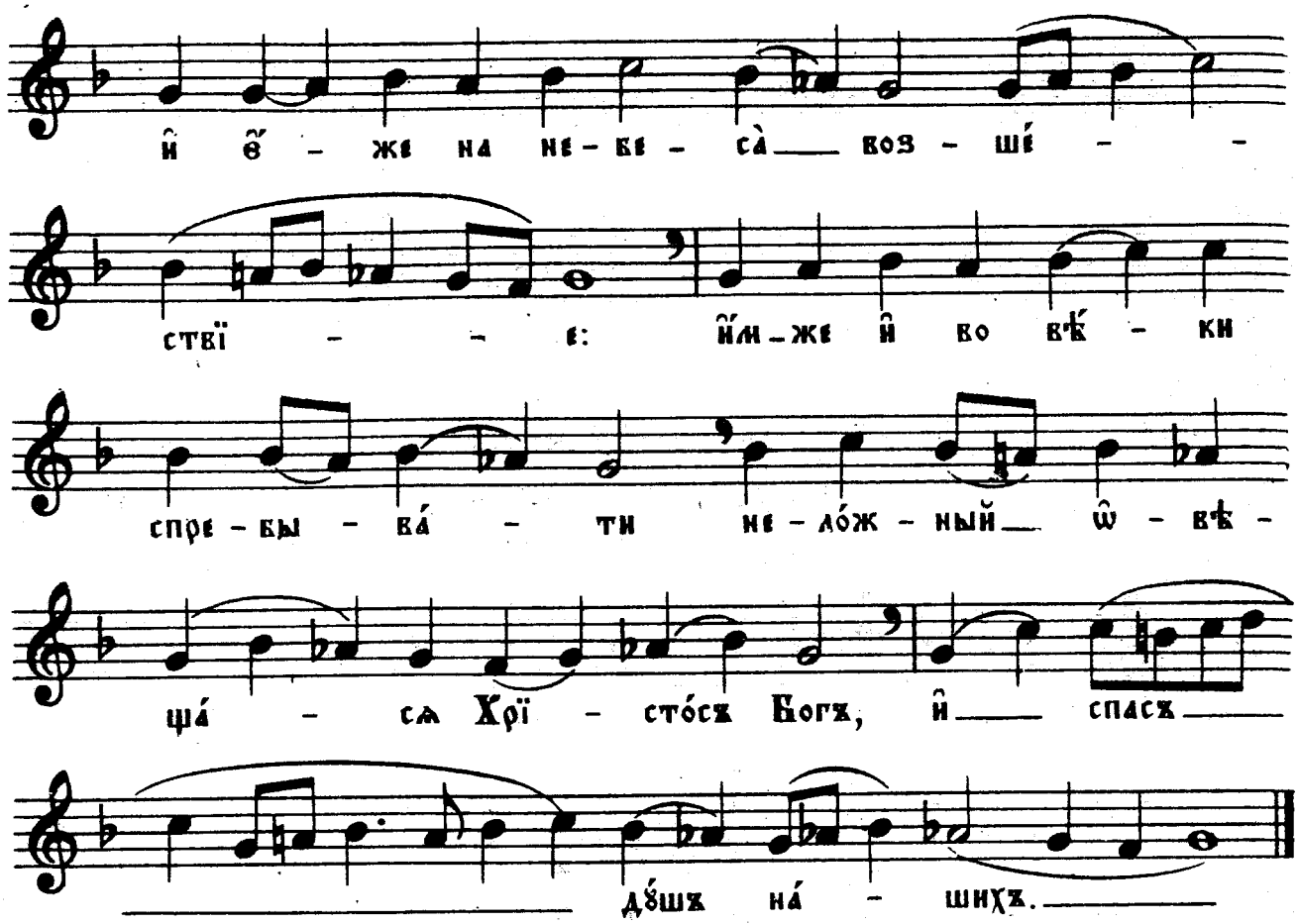

Є҃ва́ггельскїѧ стїхи́ры на Сла́вѣ по хвали́техъ

Сла́ва, гла́съ а҃
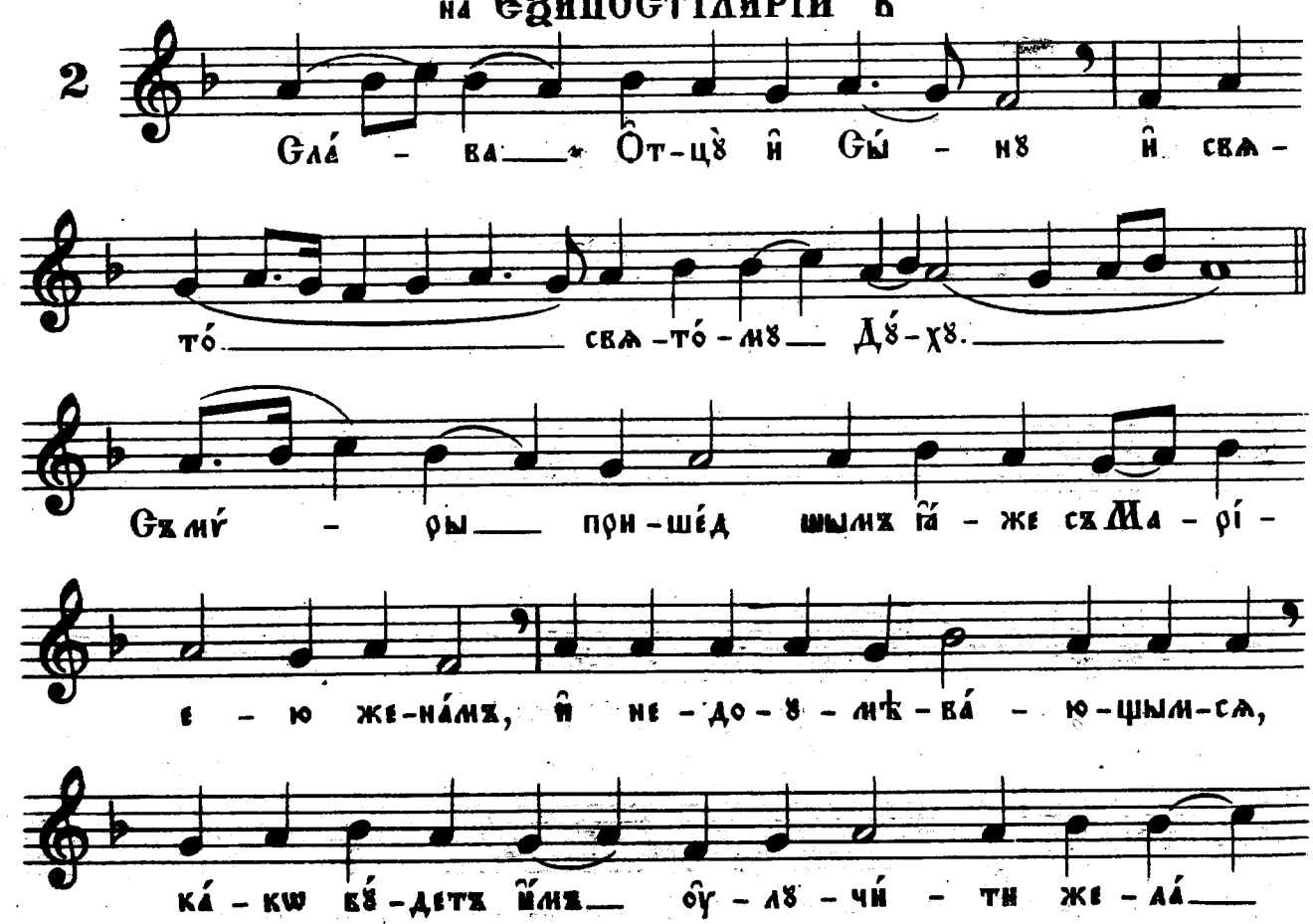
на Є҃ипостїлі́рїй а҃
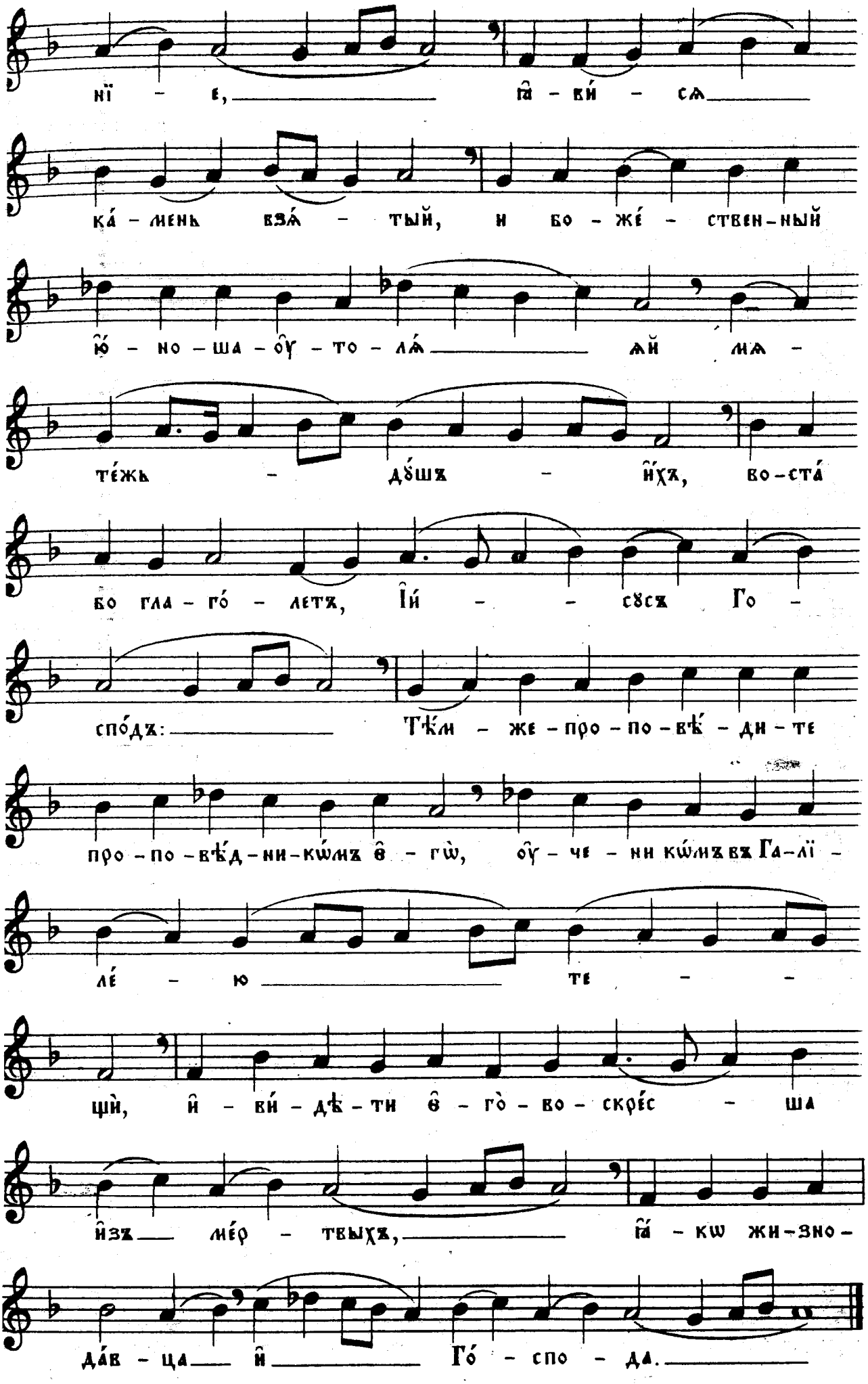
1
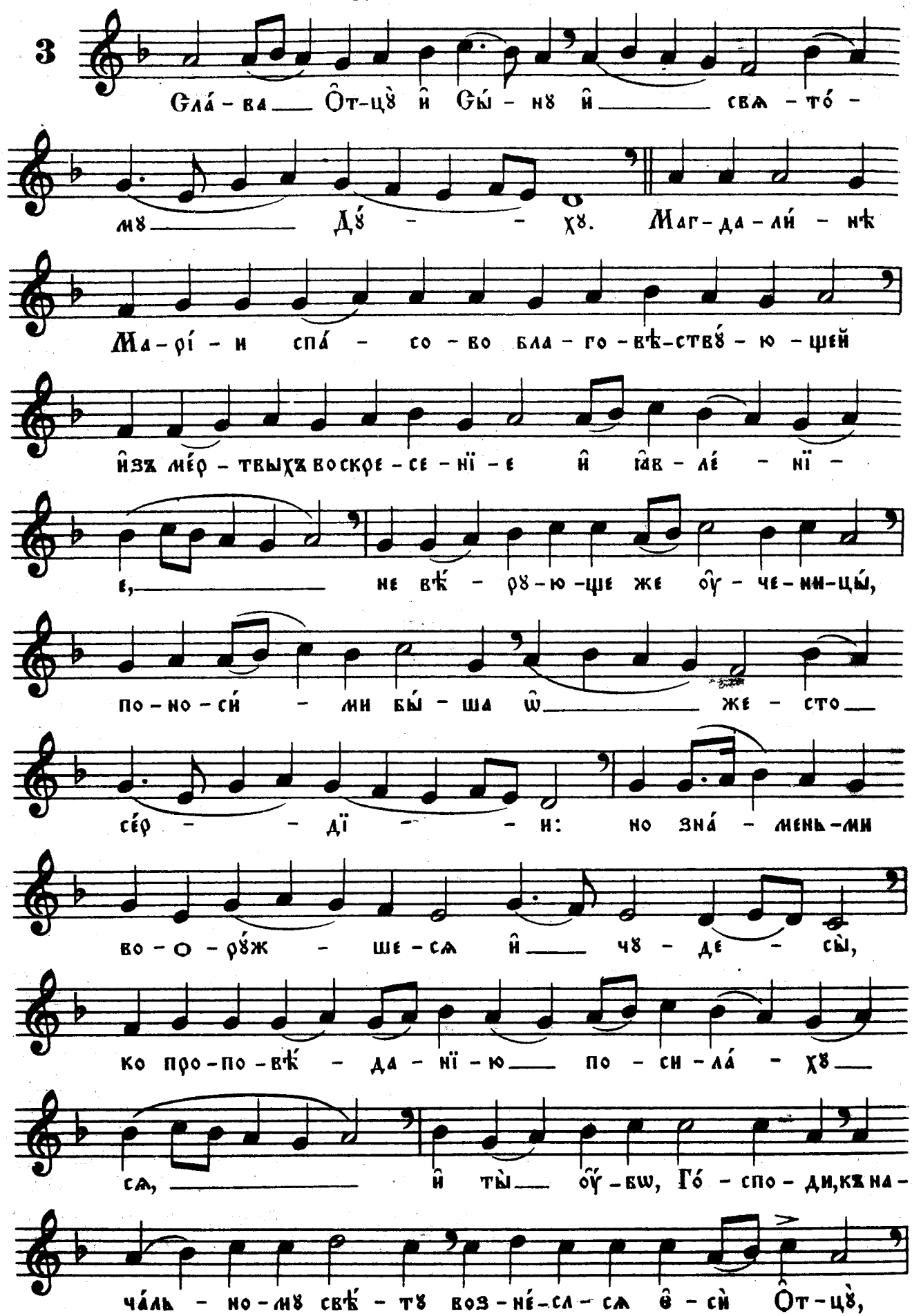

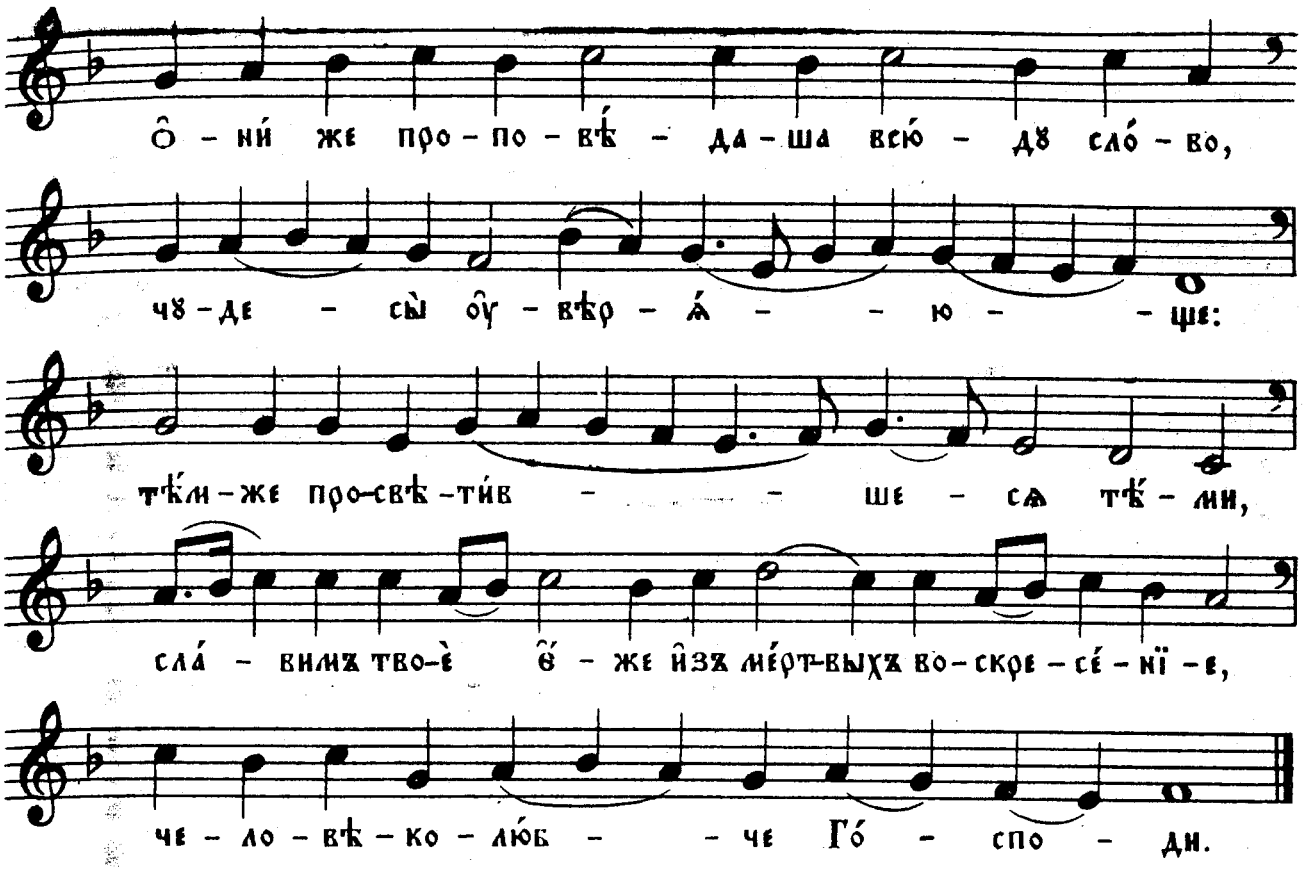
СЛА́ВА, ГЛАСЪ Ѵ
НА СѢПОСТЇЛА́РІЙ Ѵ
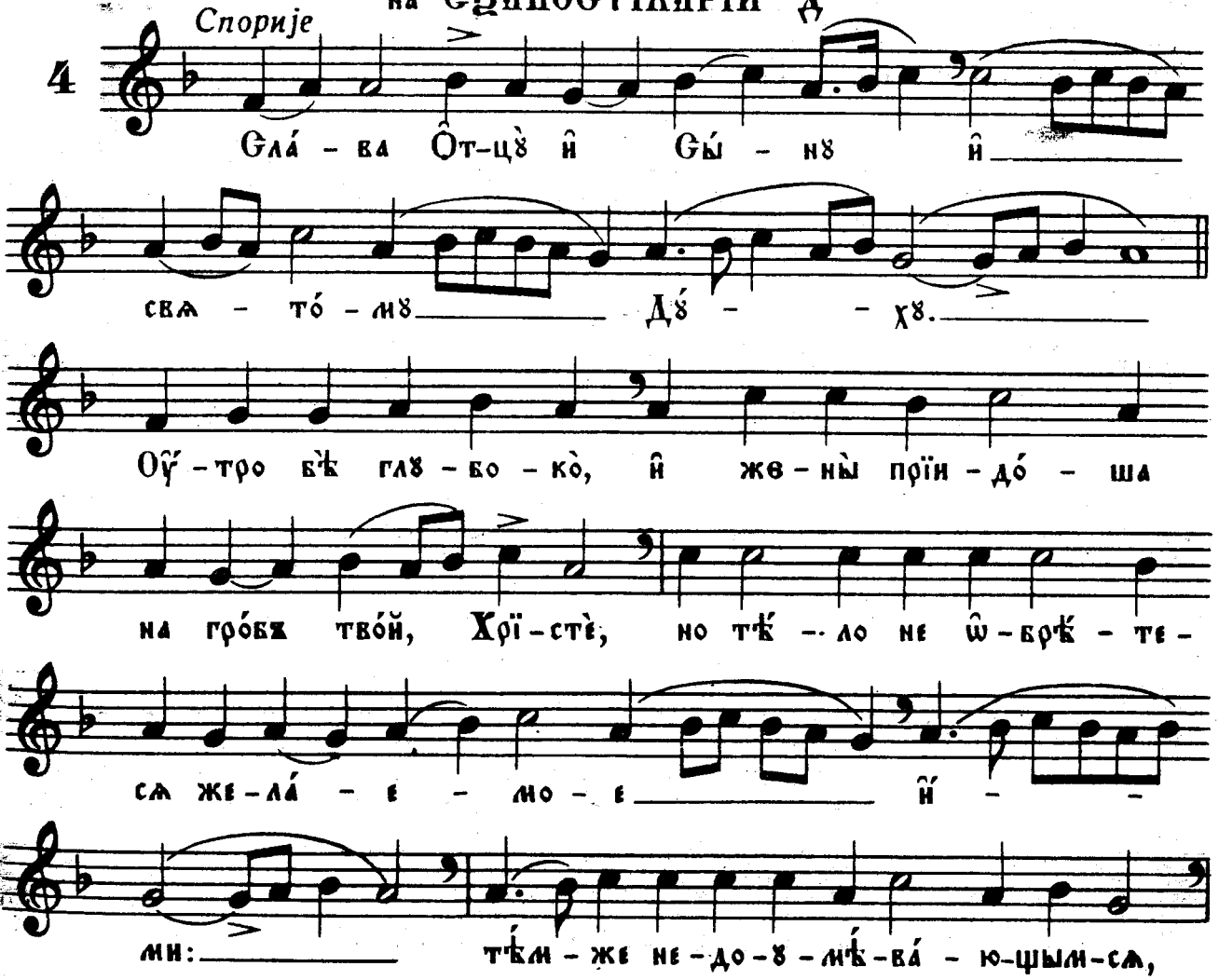

нїе, ѩвисѧ
камень взя́тый, и бо́жественный
ю́ношаоу́толя́ ймя
тежь дшїхъ, востá
бо глаго́летъ, Їисъ Го
спо́дъ: Тѣ́мже пропове́дите
пропове́дникомъ ѳгѡ, оученикомъ въ Галїлéю
тещи, ївидѣти ѳгѡ воскре́сша
їзъ мéртвыхъ, ѩкѡ живодáвца ї Го́спода.
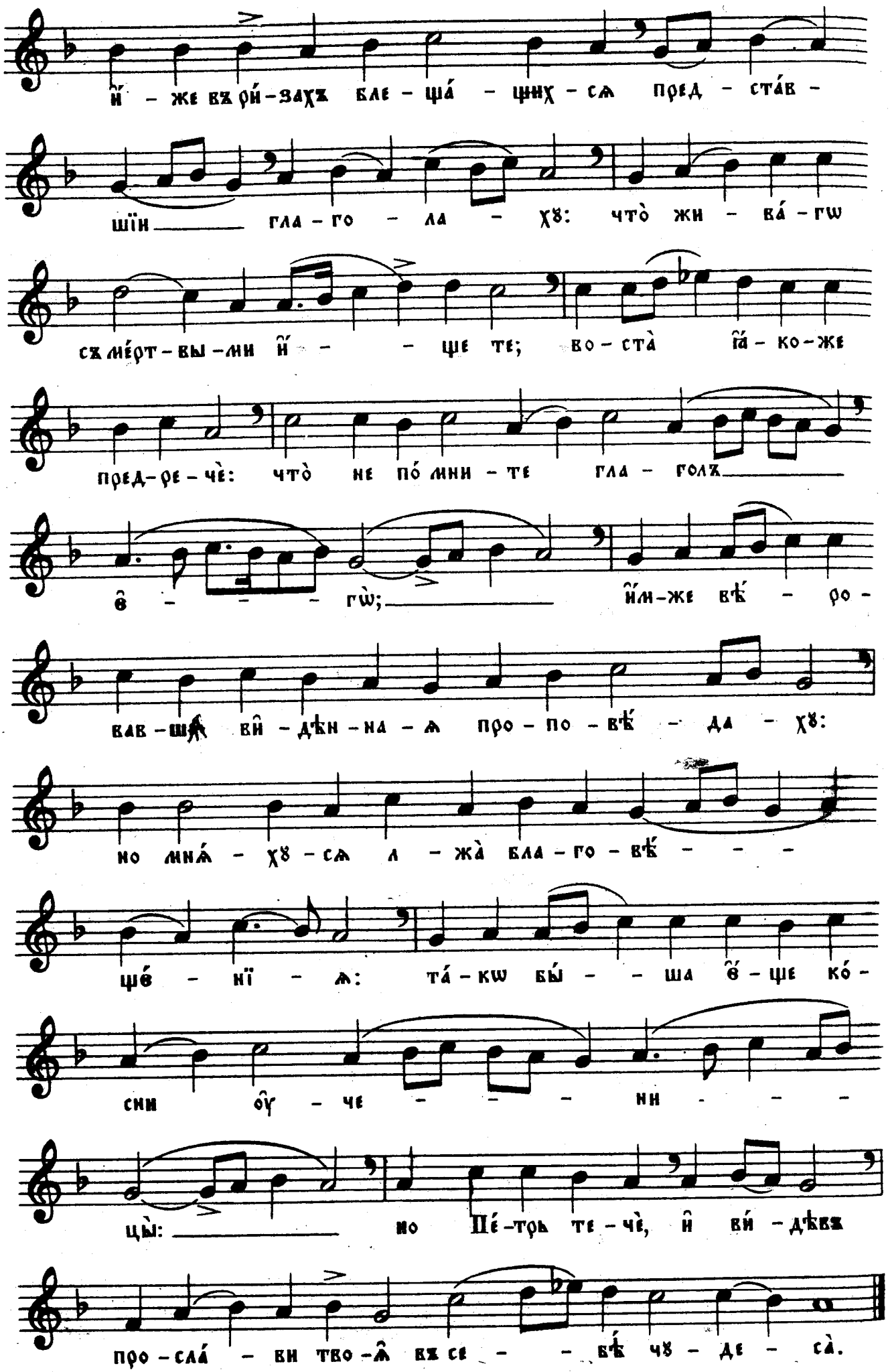
СЛА́ВА, ГЛАСЪ Г҃
НА ѠАПОСТ҃ІЛА́РІЙ Г҃
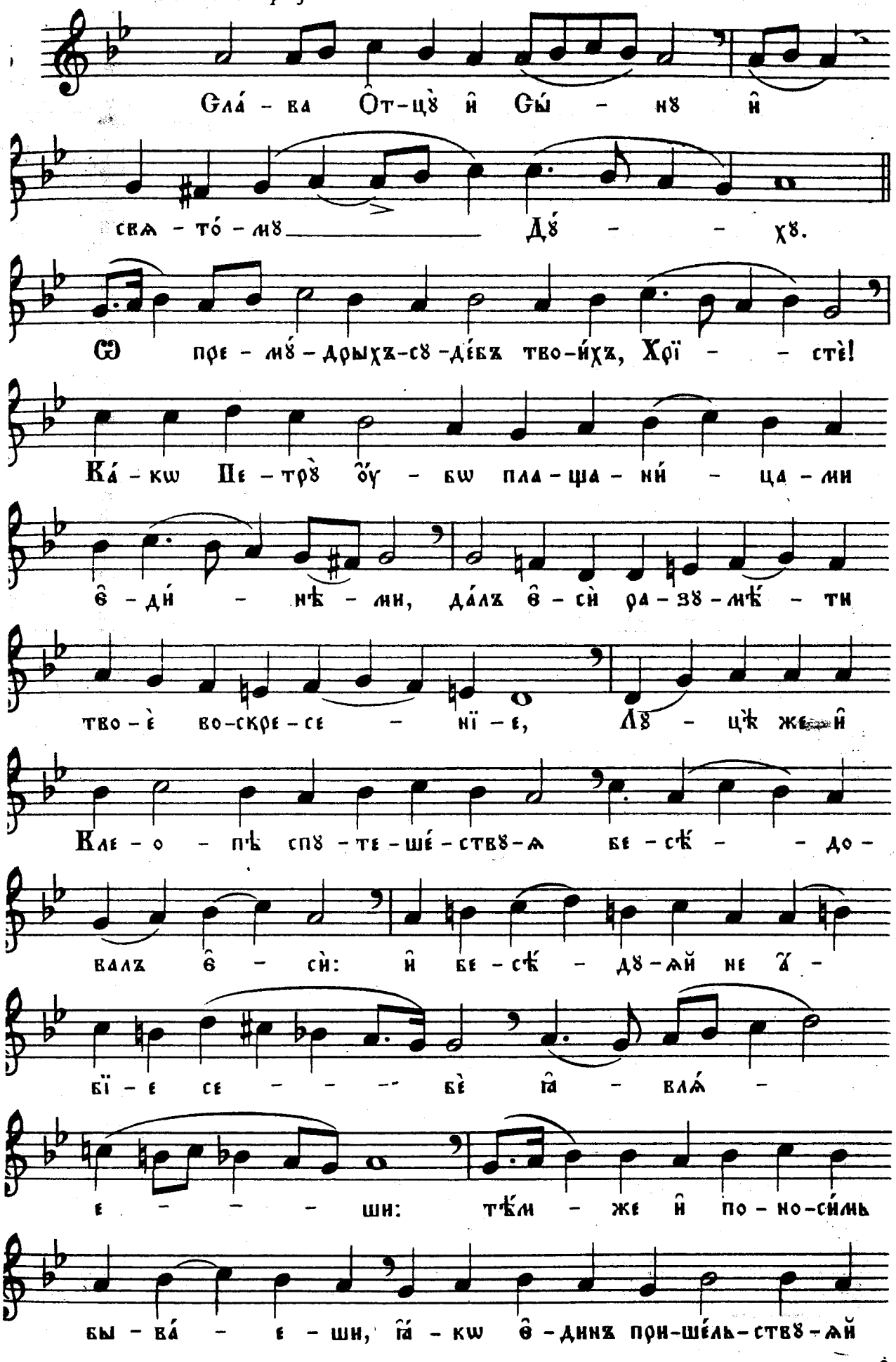

СЛА́ВА, ГЛАСЪ .Д
НА СТИХОСТІЛА́РІЙ Д
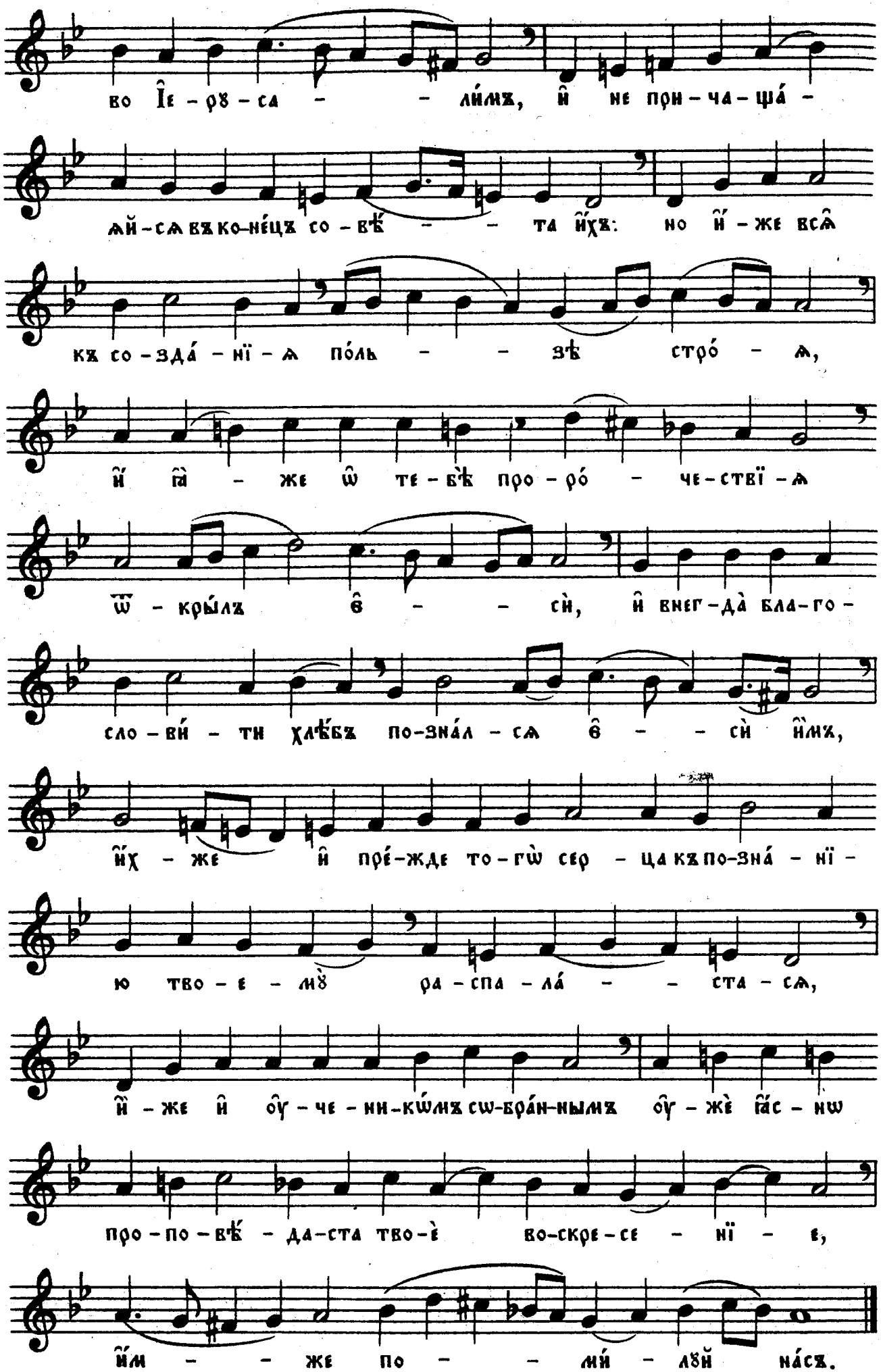

Ѝ – же вѣ́рй-зѧхѫ бле – ща́ – щихъ – сѧ пред – ста́в –
шїи́н гла – го – ла – хѫ: что̀ жи – ва́ – гѡ
сѫ мёрт – вы – ми ѝ – ще те; во – ста́ ѝа́ – ко – же
пред – ре – чѣ́: что̀ не по́ мни – те гла – голѫ
ѐ – гѡ̀; ѝм – же вѣ́ – ро –
вав – шѧ ви́ – дѣ́н – на – ѧ про – по – вѣ́ – да – хѫ:
но мна́ – хѫ – сѧ л – жа̀ бла – го – вѣ́ –
ще́ – нї – ѧ: та́ – кѡ бы́ – ша ѐ́ – ще ко́ –
сни о᷑ – че – – – нн –
цы́: но Пе́ – тръ те – чѐ, ѝ ви́ – дѣ́вѫ
про – сла́ – ви тво – ѧ̀ вѫ се – – вѣ́ чѫ – де – сѧ̀.

СЛАВА, ГЛАСЪ Ѣ
НА ѢЗАПОСТІЛА́РІЙ Ѣ
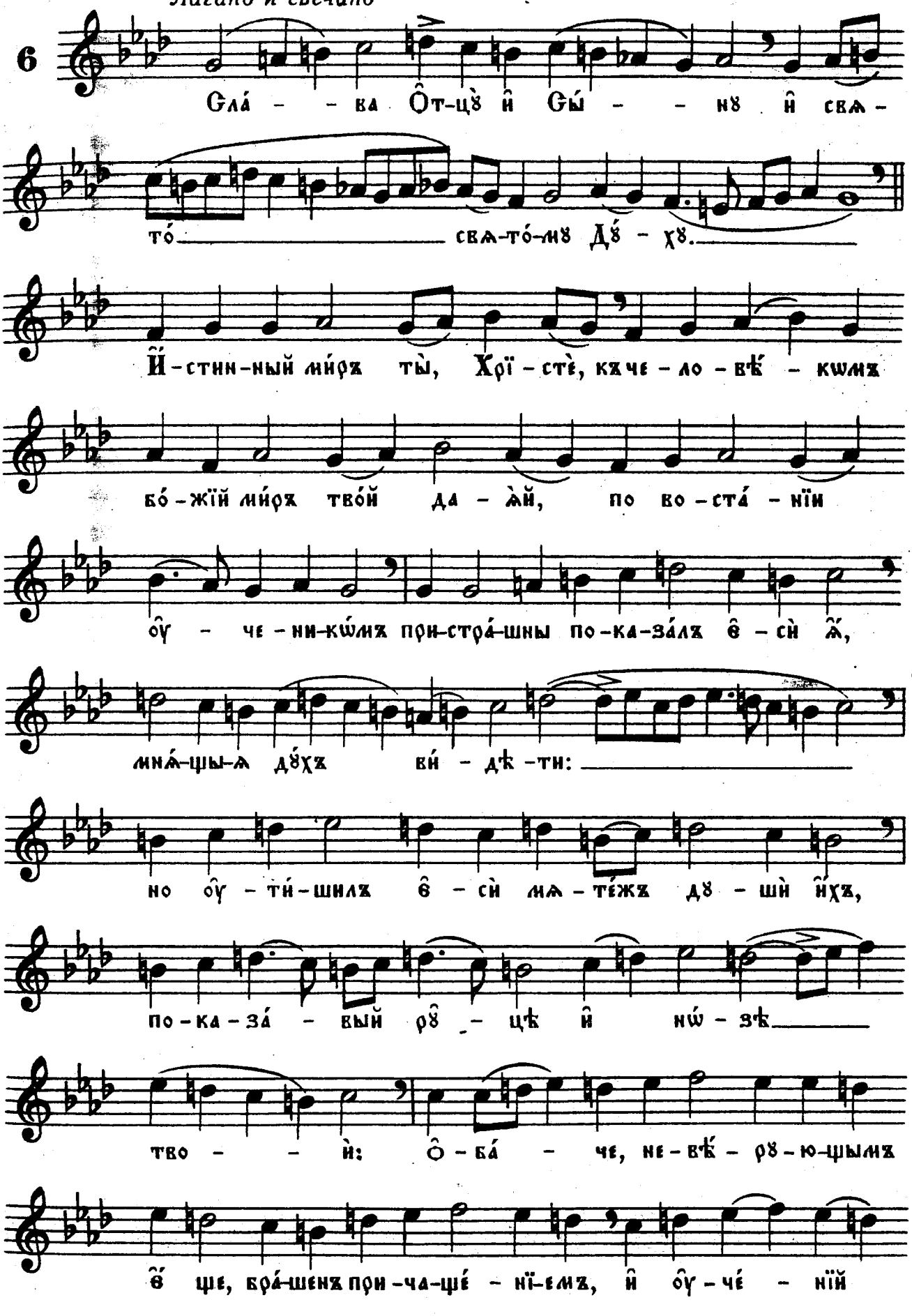
Мало спорије
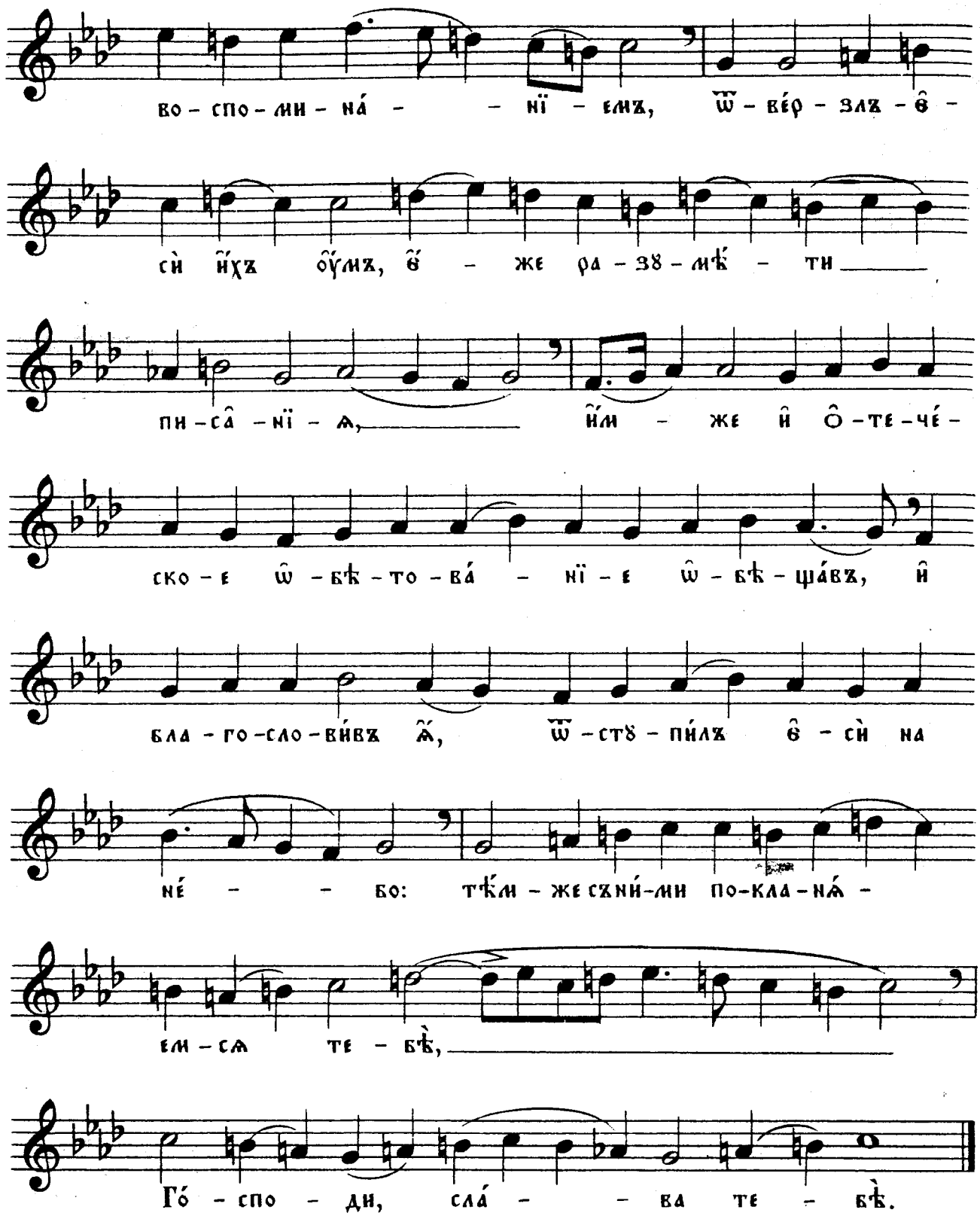

во Їе-рѵ-са - - лимѫ, и не при-ча-ща-
ймъ-ся въ ко-нецѣ со-бѣ - - та ихъ: но и-же всѣ
кѫ со-зда-нїа поль - - зѣ стро - я,
и їѫ - же ѡ те-бѣ про-ро - че-ствїа
ѿ-крылъ е - - сѝ, и внег-да бла-го-
сло-ви-ти хлѣбъ по-зна-ла-ся е - - сѝ имъ,
ихъ - же и пре-жде то-гѡ сер - ца къ по-зна - нї-
ю тво-е-мѹ ра-спа-ла - - ста-ся,
и - же и ѹ-че-ни-кѡмъ сѡ-бран-нымъ ѹ-же їас-нѡ
про-по-вѣ-да-ста тво-ѐ во-скре-се - нї - е,
имъ - - же по - - ми-лѹй насъ.

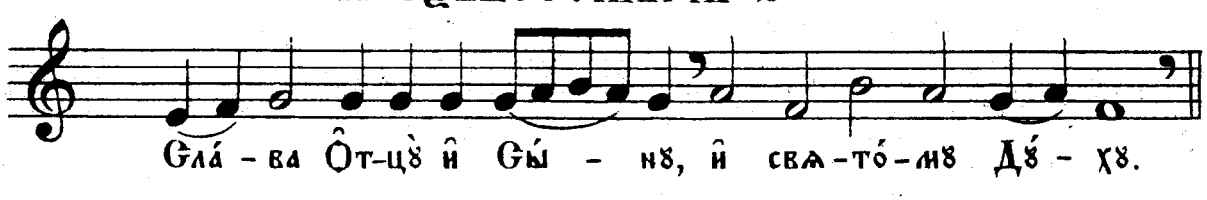
Слáва, глáсъ ѕ
на ѕ҃апостїлáрїй ѕ
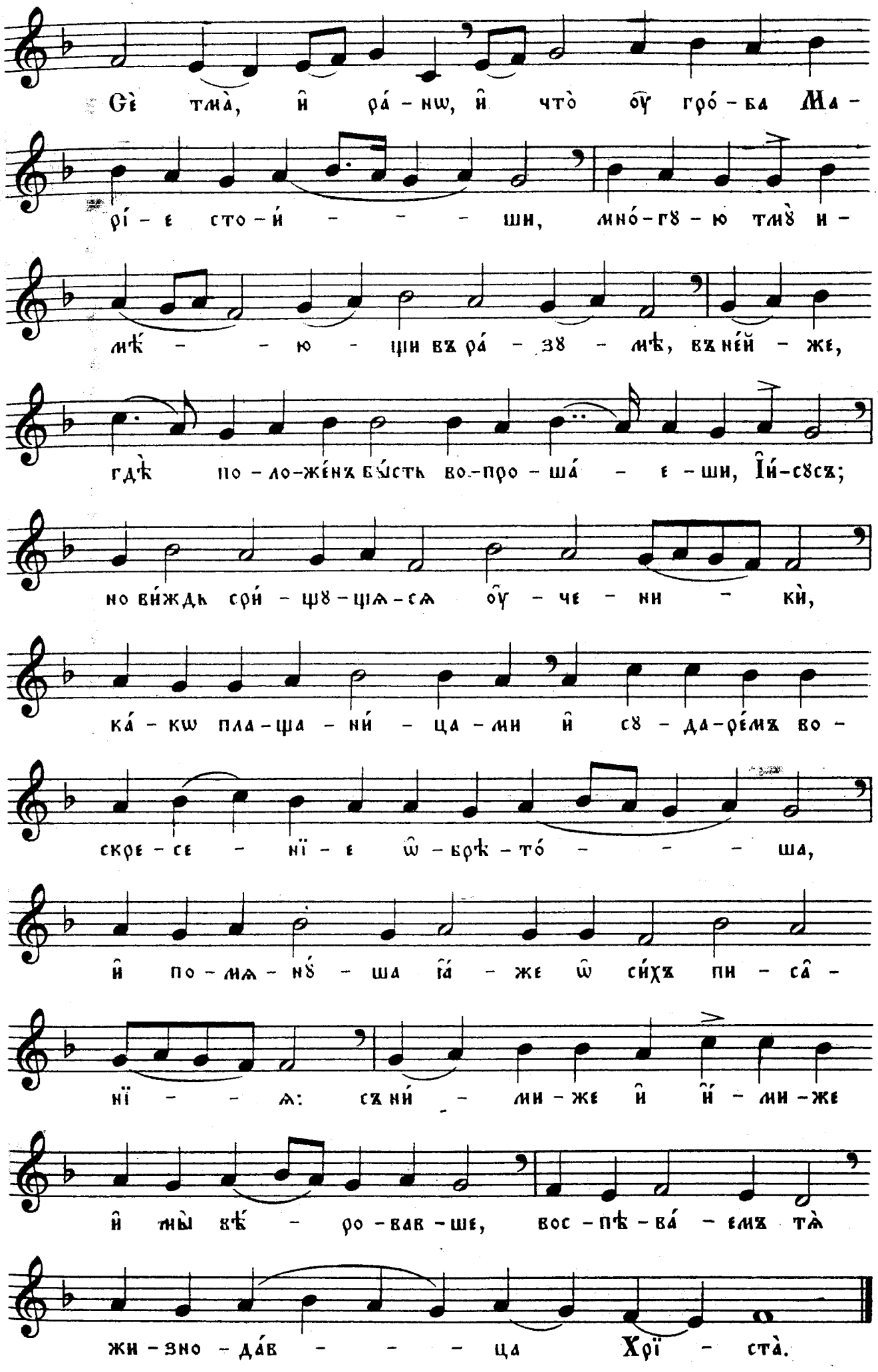
Лагано и свечано
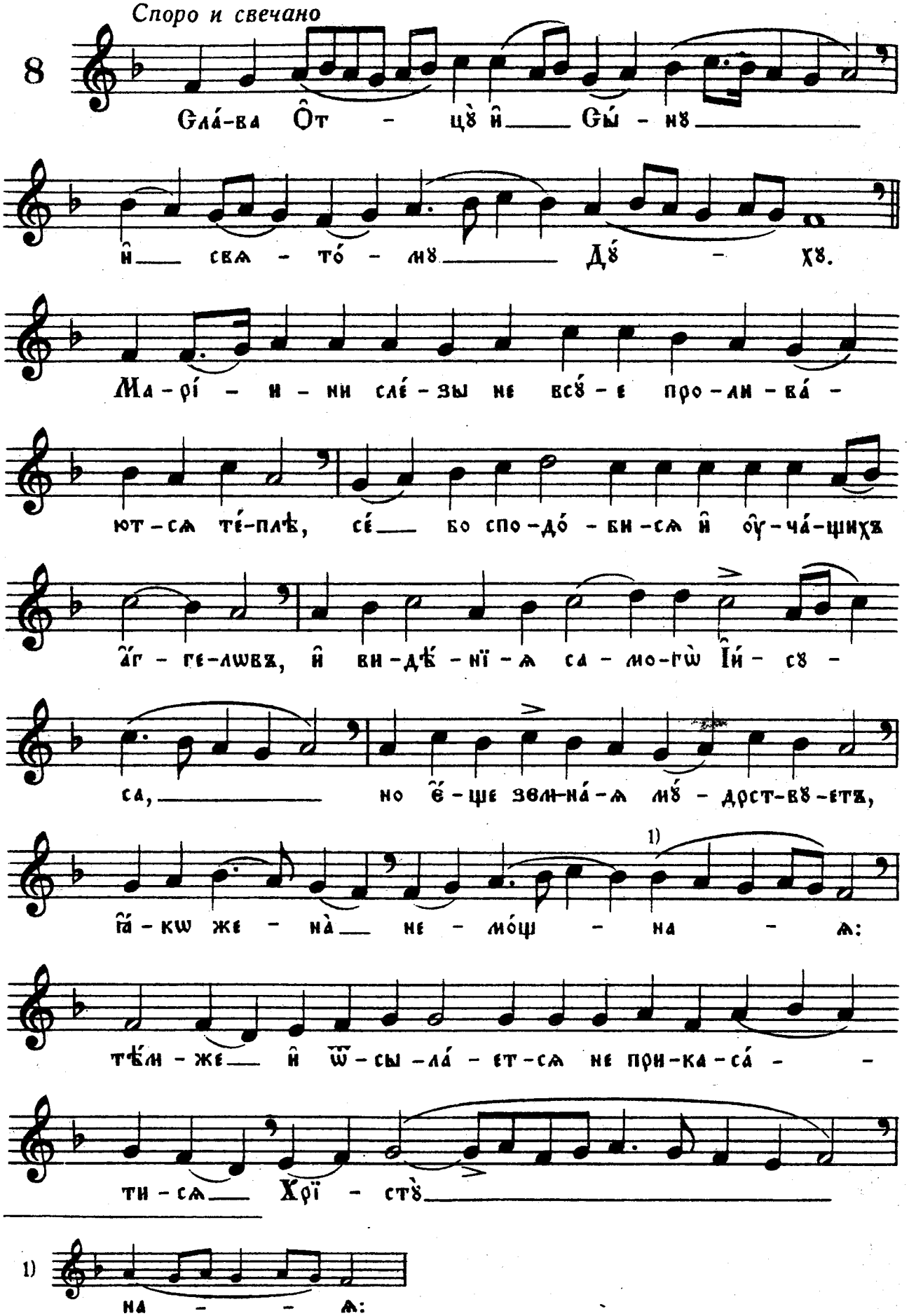

сла́ва, гла́съ з҃
на ѳ҃ѵапостїла́рїй з҃
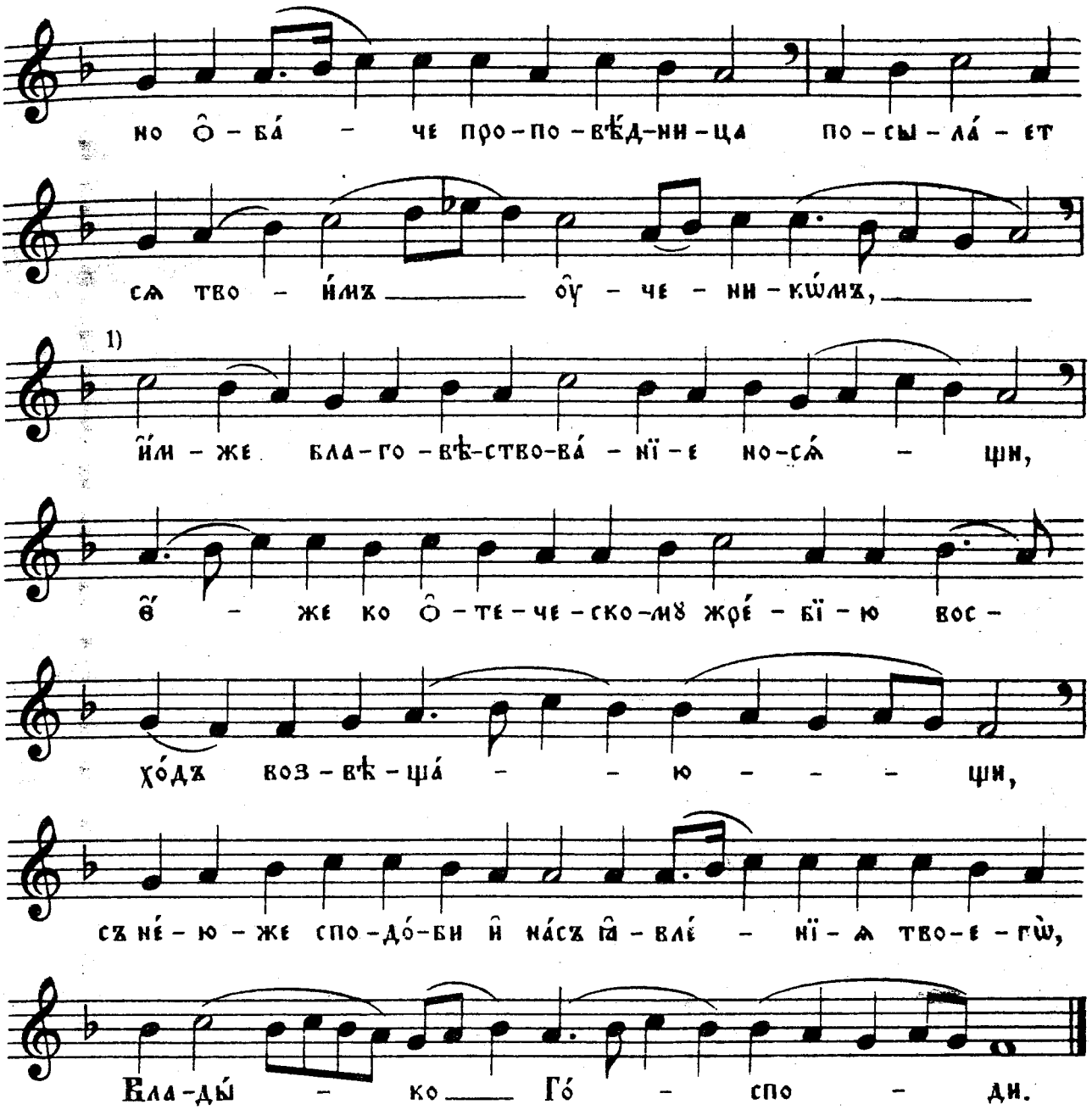

Сѣ тма̀, и̂ ра́ - нш, и̂ что̀ о᷑у гро́ - ба Ма -
рі́ - е сто - и́ - - - ши, мно́ - гѫ - ю тмѫ̀ и -
мѣ́ - - ю - щіи въ ра́ - зѫ - мѣ, въ не́й - же,
гдѣ̀ по - ло - же́нъ бы́сть во - про - ша́ - е - ши, Ии̂ - сусъ;
но ви́ждь сри́ - щѫ - щіи - ся о᷑у - че - ни - кѝ,
ка́ - кш пла - ща - ни́ - ца - ми и̂ сѫ - да - ре́мъ во -
скре - се - нїе ѡ̂ - бра̀ - то́ - - - ша,
и̂ по - мя - нѫ́ - ша и̃а́ - же ѡ̂ си́хъ пи - са̂ -
нї - - я: съ ни́ - ми - же и̂ и̃́ - ми - же
и̂ мы вѣ́ - ро - вав - ше, вос - пѣ - ва́ - емъ тѧ̀
жи - зно - да́в - - - ца Хрїе - стѣ̀.

СЛА́ВА, ГЛАСЪ Й
НА СѢАПОСТЇЛА́РЇЙ Й
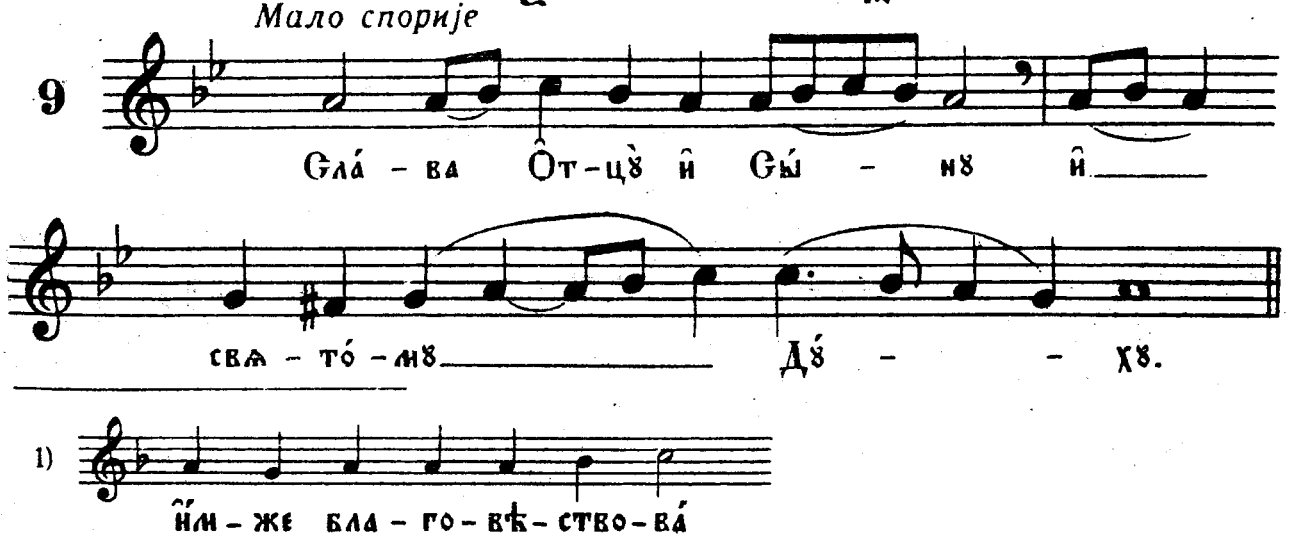
Споро и свечано
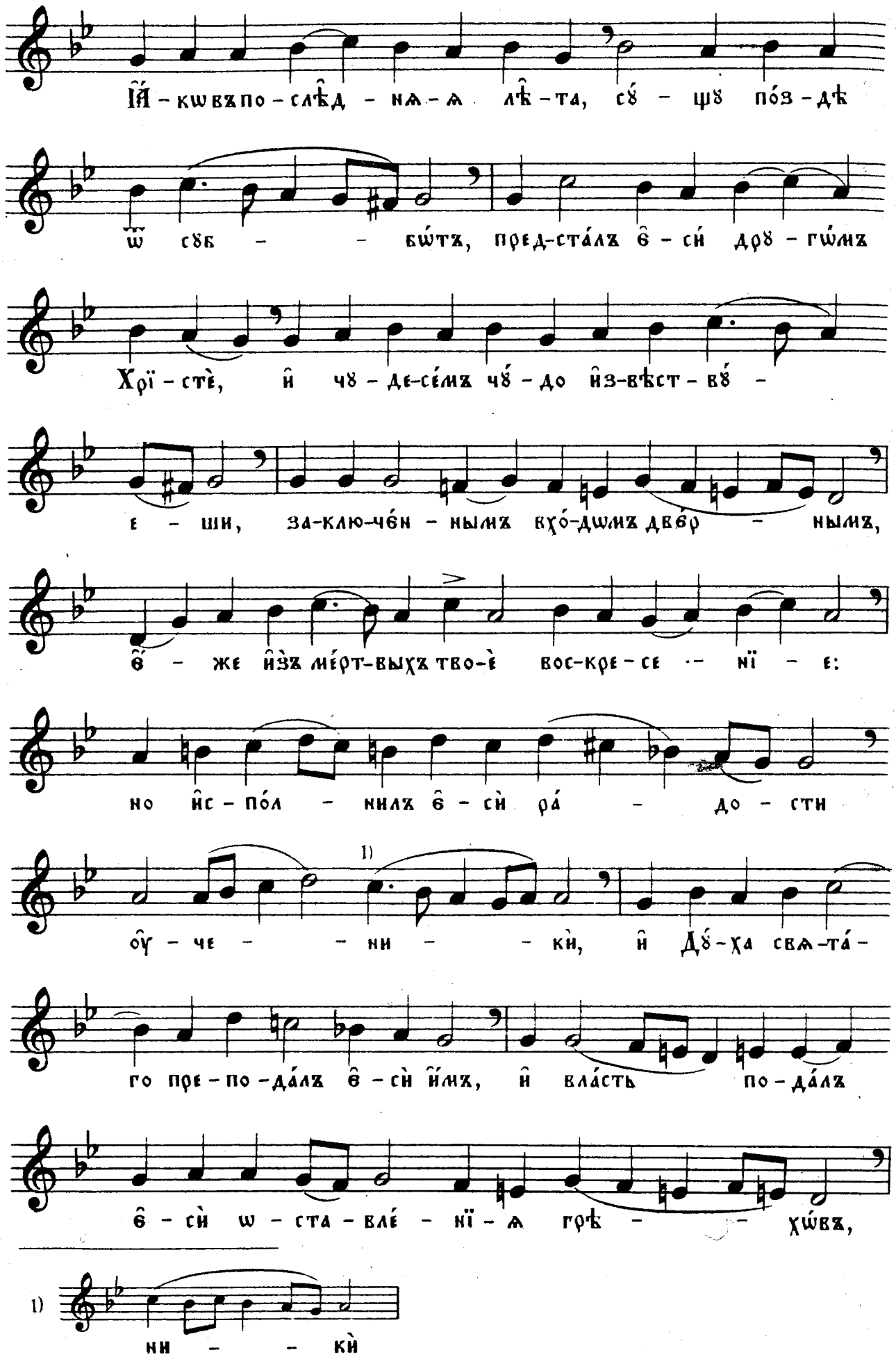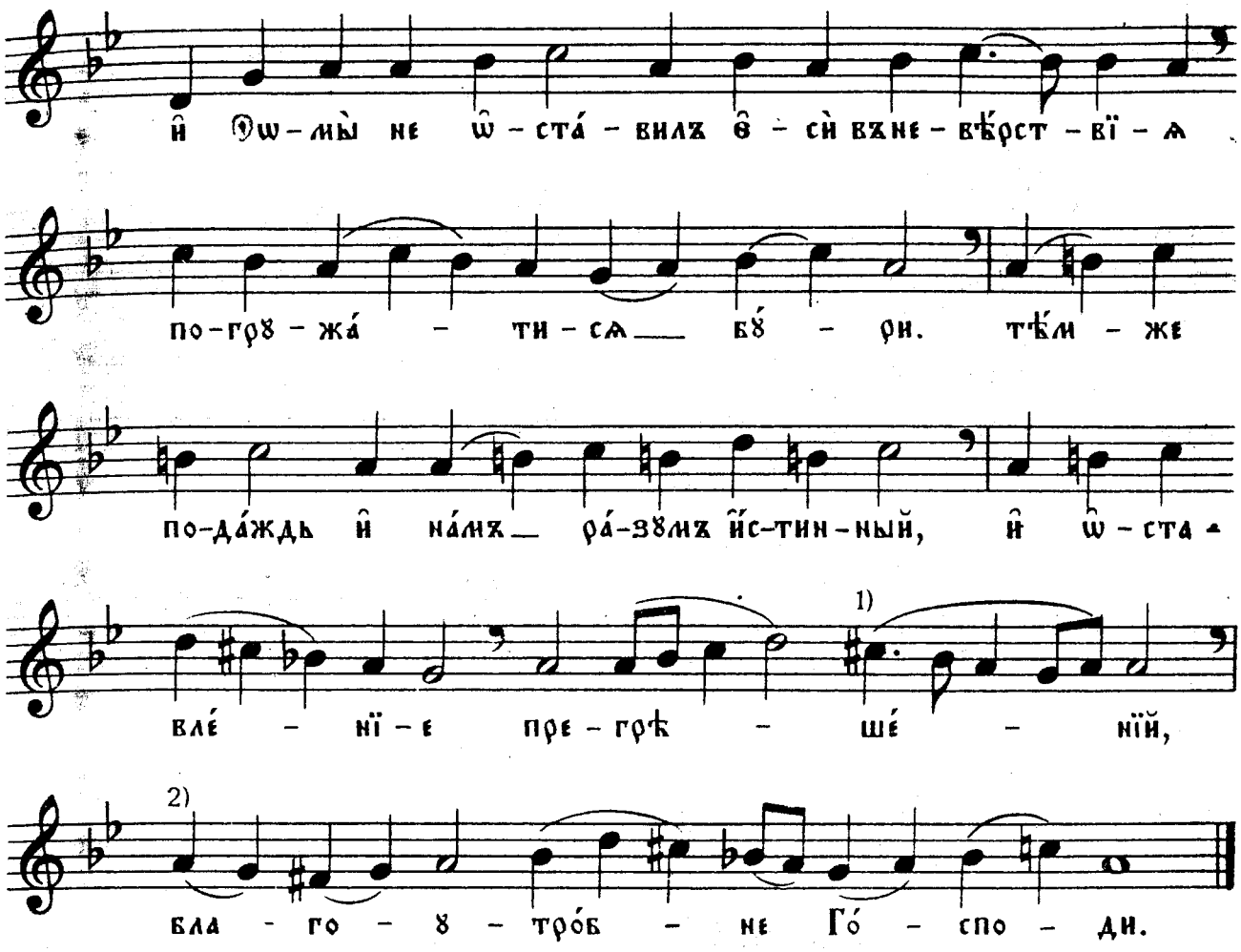

Сла́ва, гла́съ ѥ̃ на Ѯ҃ваапостїла́рїй д̃

Мало спорије
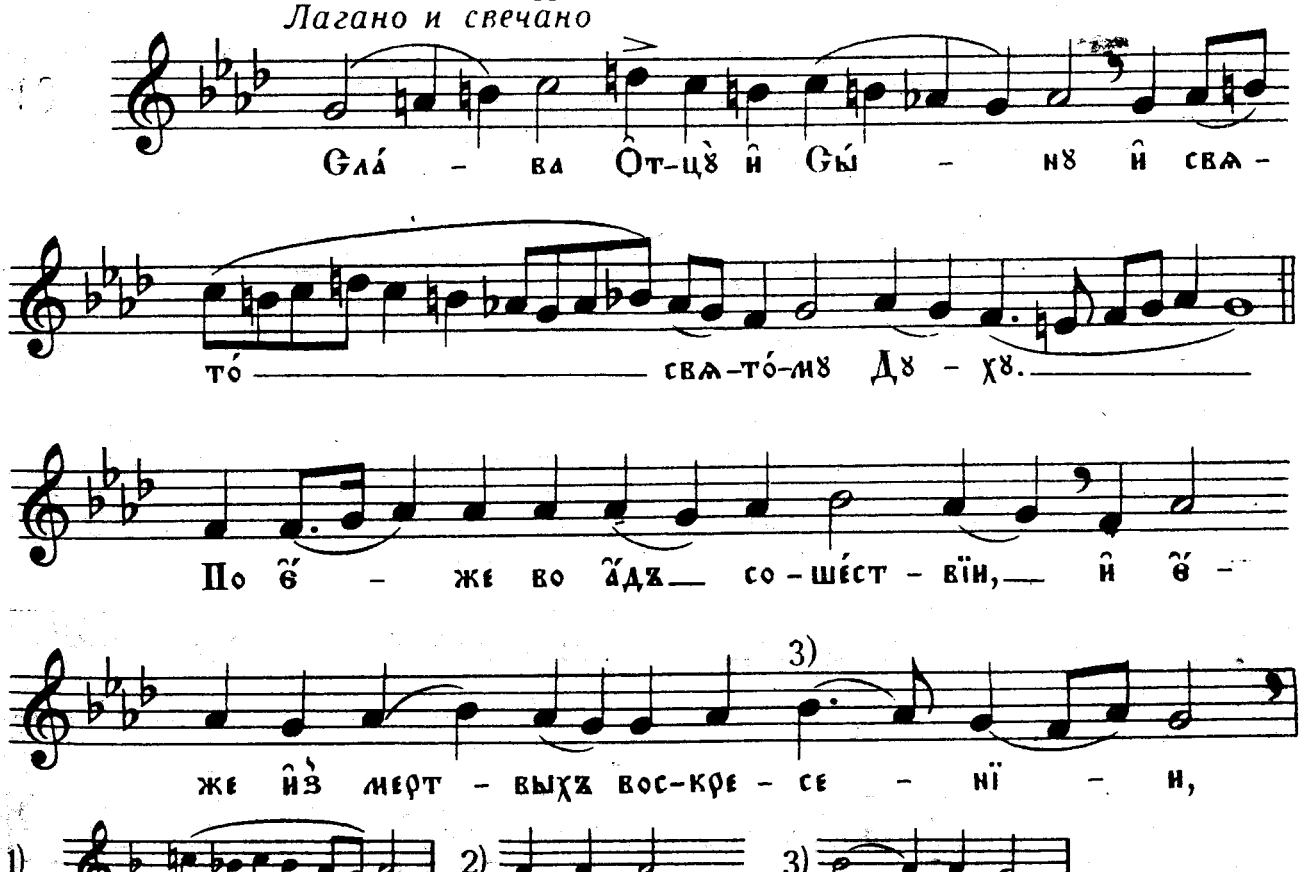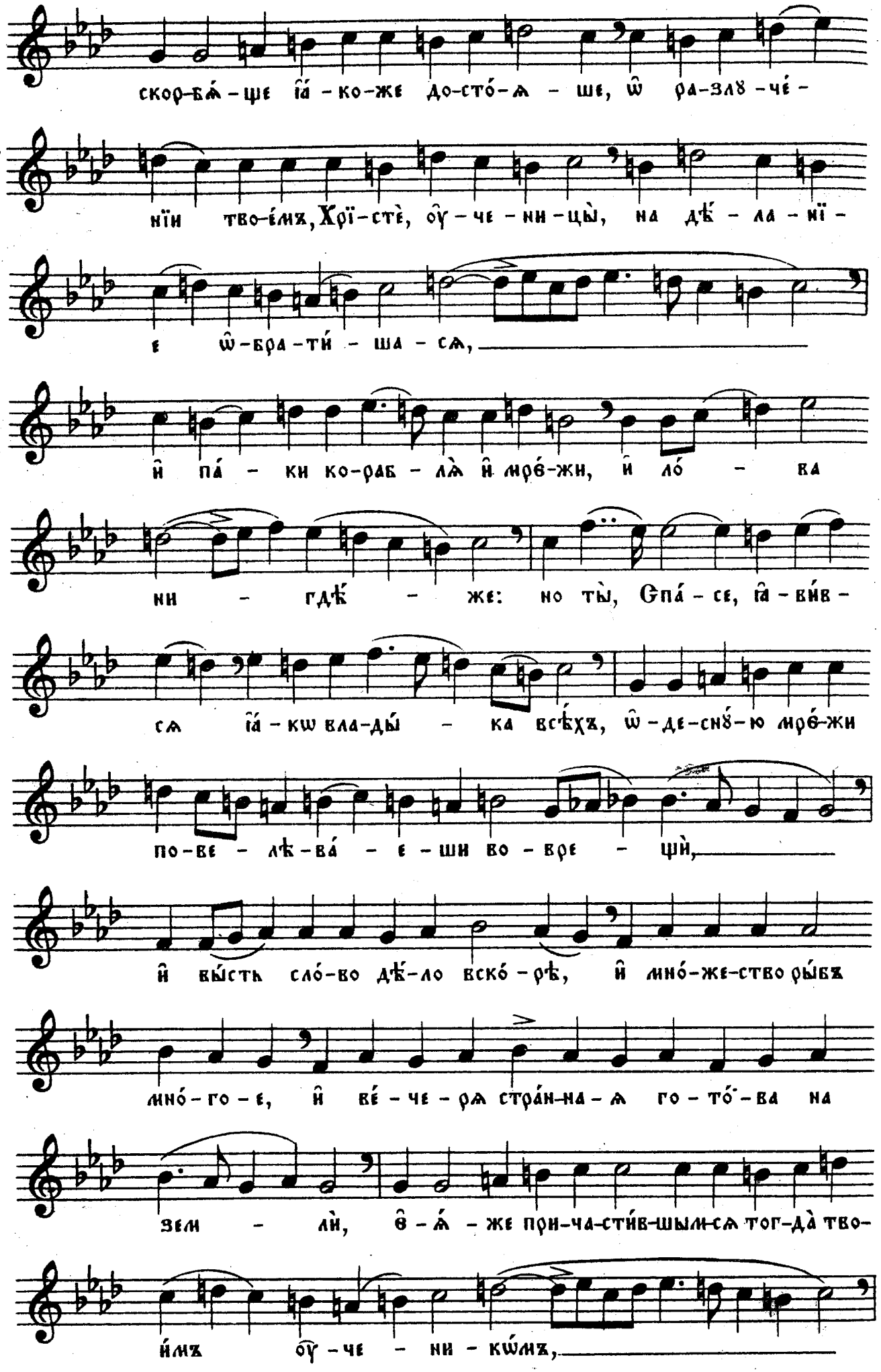

Ій-кѡвжпо-слѣд-на-а лѣ-та, сѵ̆-ѱѵ̆ по́з-дѣ
ѿ сѵ̆б- -бѵ́тж, пред-ста́лж ѳ̂-сѝ дрѵ̆-гѹ́мж
Хрїѝ-стѐ, и̂ чѵ̆-де-се́мж чѵ̆-до и̂з-вѣ́ст-вѵ̆-
е-ши, за-клю-че́н-нымж вхо́-дѡмж двє́р-нымж,
ѳ̆-же и̂зж ме́рт-выхж тво-ѐ вос-кре-сѐ-нїе:
но и̂с-по́л-нилж ѳ̂-сѝ ра́-до-сти
1) оу̂-че- -ни- -кѝ, и̂ Дѵ́-ха свѧ-та́-
го пре-по-да́лж ѳ̂-сѝ и̃мж, и̂ вла́сть по-да́лж
ѳ̂-сѝ ѡ-ста-вле́-нїѧ грѣ- -хѡ́вж,
1) ни- -кѝ
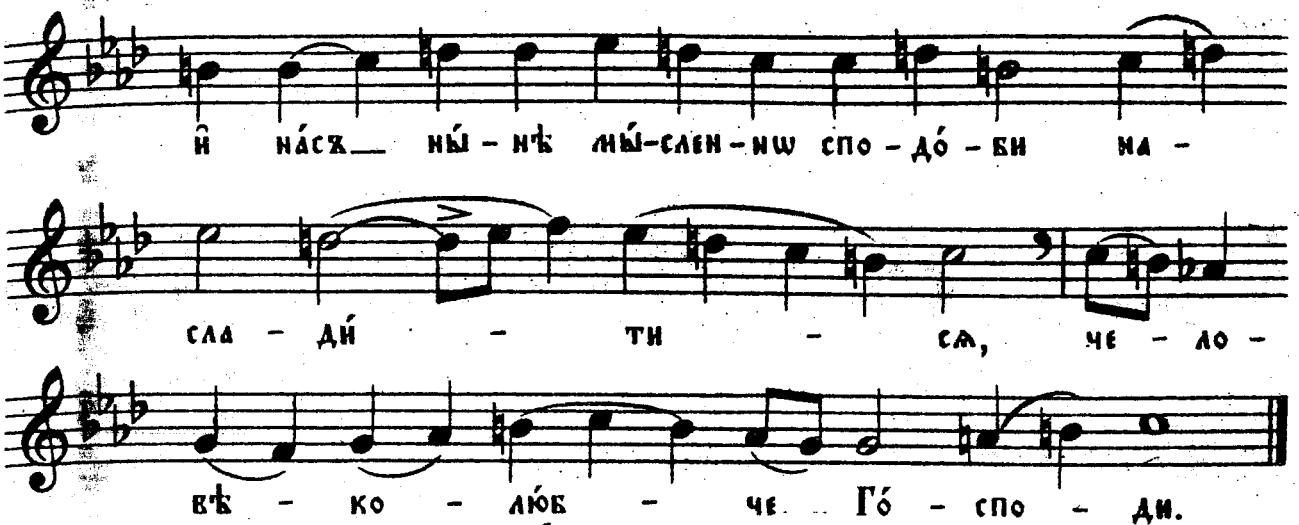

Сла́ва, гла́съ ѕ̃
на ѕ̃ѧпостїла́рїй І

Лагано и свечано
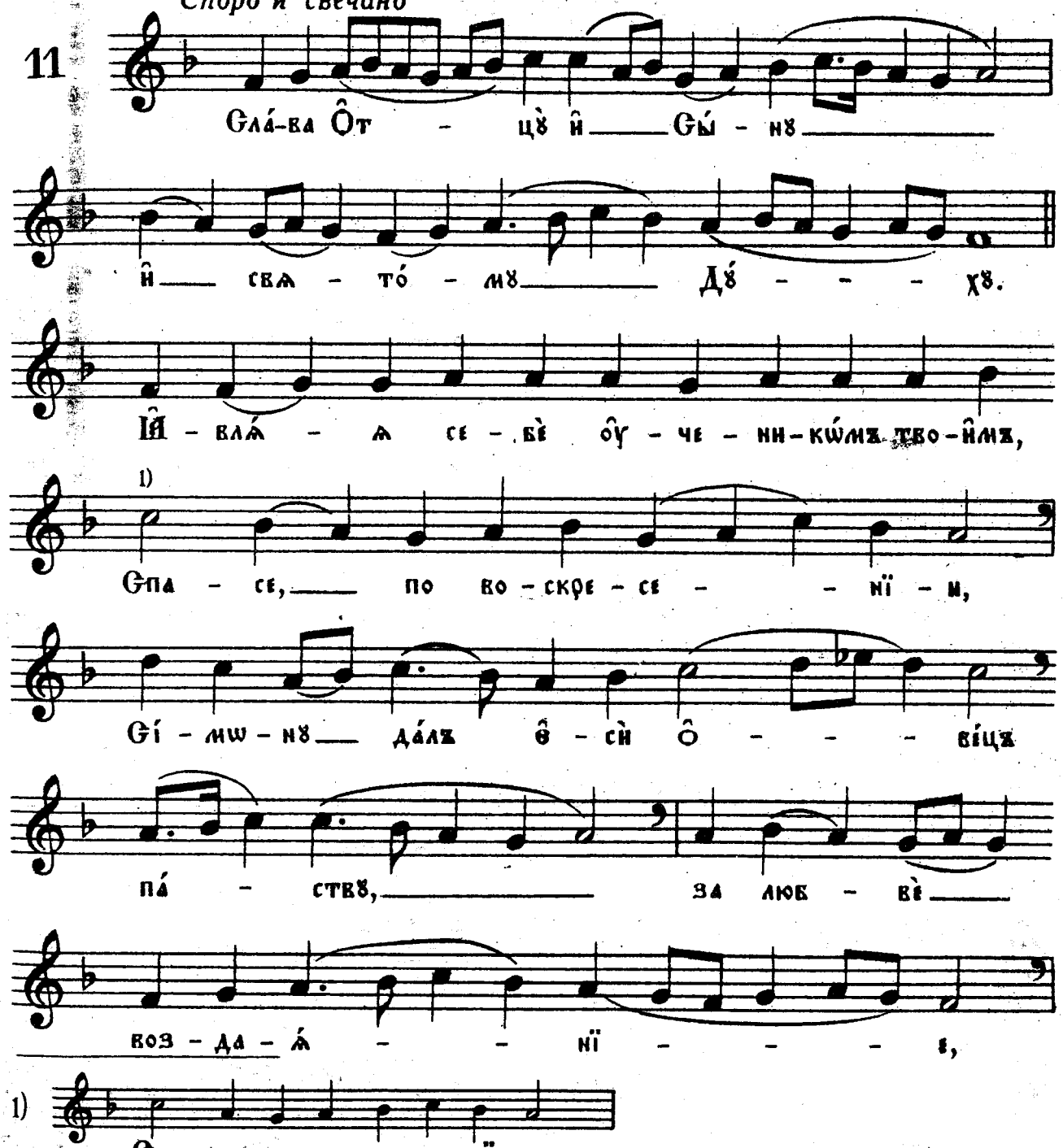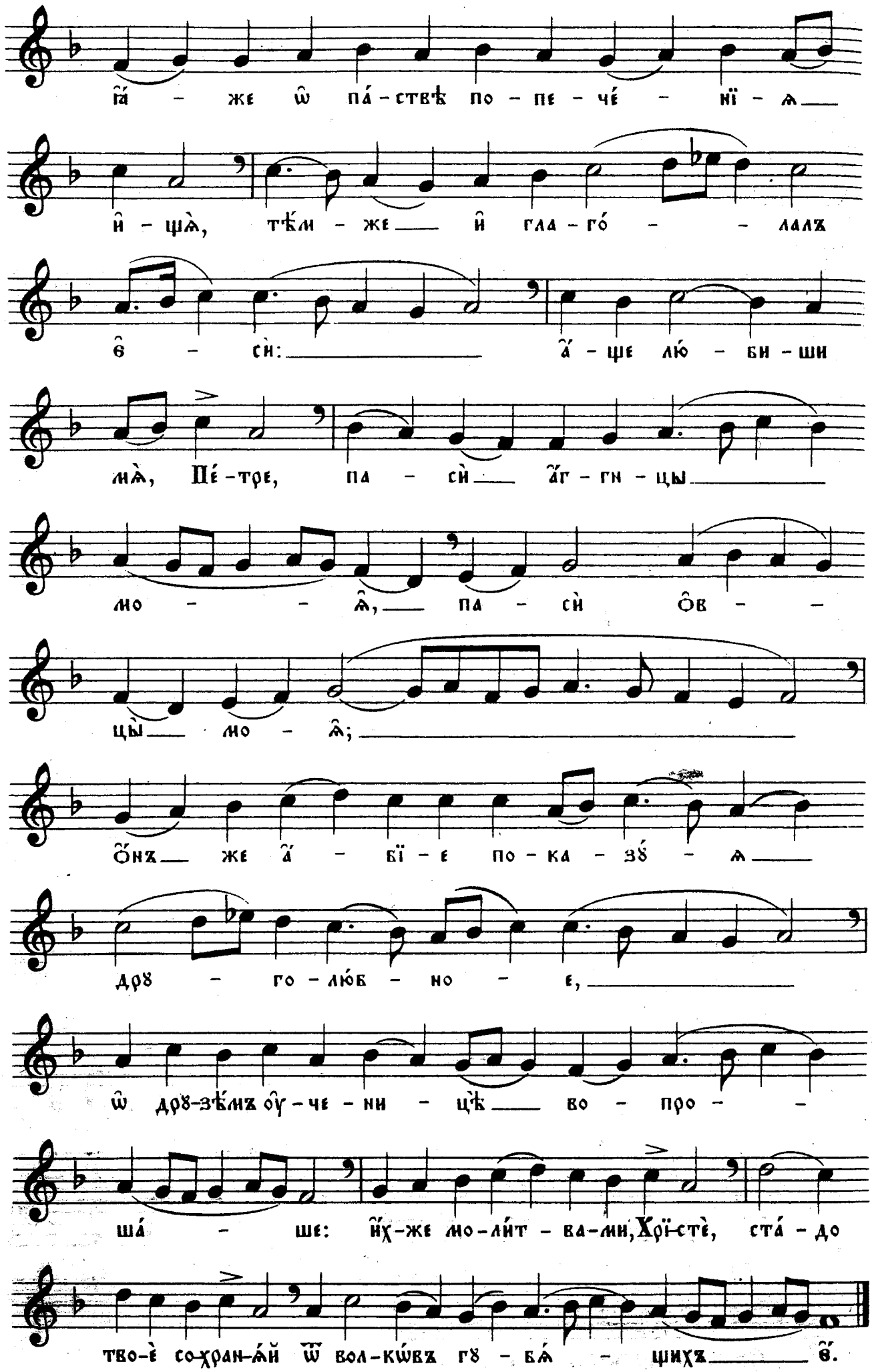

скор-бѧ́-ще їа́-ко-же до-сто́-ѧ-ше, ѿ ра-зла́-че-
нїи тво-и́мъ, Хрїе-сте́, оу́-че-ни-цы́, на дѣ́-ла-нїе
ѿ-бра-ти́-ша-ся,
и па́-ки ко-раб-ля́ и мре́-жи, и ло́-ка
ни-гдѣ́-же: но ты́, Спа́-се, ѣ-вив-
ся їа́-кѡ вла-ды́-ка всѣ́хъ, ѿ-де-сно́-ю мре́-жи
по-ве-лѣ́-ва́-е-ши во-вре-щи́,
и вы́сть сло́-во дѣ́-ло вско́-рѣ, и мно́-же-ство ры́бъ
мно́-го-е, и ве́-че-ра стра́н-на-ѧ го-то́-ва на
зем-ли́, ѳ-а́-же при-ча-сти́в-шымся тог-да́ тво-
и́мъ оу́-че-ни-кѡ́мъ,

Сла́ва, глаго́лъ и на Сѵ́поста́сїй а҃ї
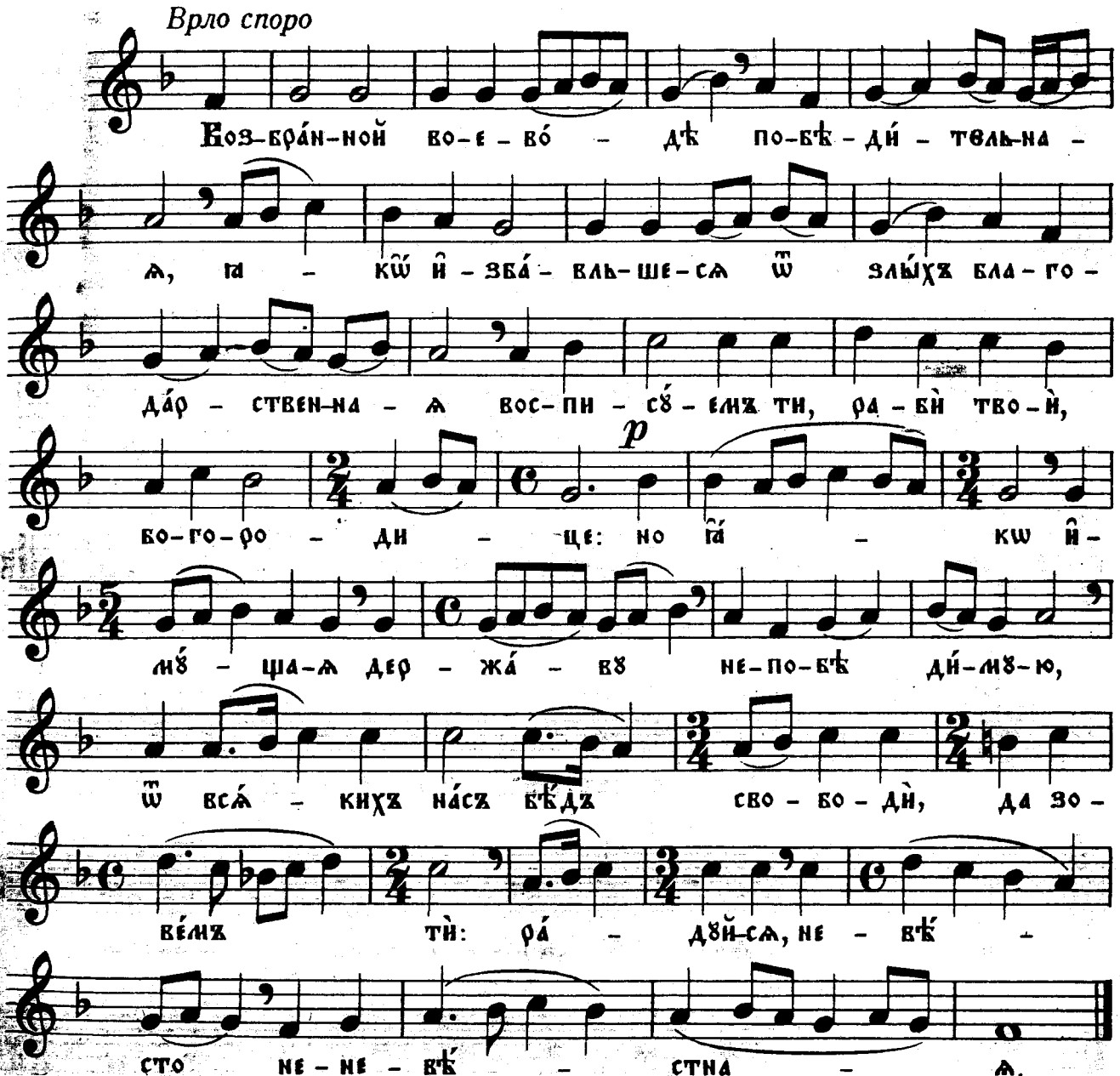
Споро и свечано

ѿ҃ – же ѡ̂ па́-ствѣ по – пе – че́ – нїи – а
и̂ – ща́, тѣ́м – же и̂ гла – го́ – ла́ла
е̂ – си: а́ – ще лю́ – би – ши
ма́, Пе́ – тре, па – си а҃г – гн – цы
мо – а̂, па – си о̂в –
цы мо – а̂;
о̑нз же а́ – бї – е по – ка – зо́ – а
дро – го – лю́б – но – е,
ѡ̂ дро-зѣ́мз о́у – че – ни – цѣ во – про –
ша́ – ше: и̑х-же мо-ли́т – ва-ми, Хрїсте́, ста́ – до
тво-ѐ со-хран-а́й ѿ̄ вол-кѡ́вз гѳ – ба́ – щихз а҃.

ГЛА́СЪ А̃	Види Осмогласник*)			стр.	24	бр. 33 - 36
ГЛА́СЪ В̃	»	»	»		61	бр. 33 - 36
ГЛА́СЪ Г̃	»	»	»		93	бр. 33 - 36
ГЛА́СЪ Д̃	»	»	»		133	бр. 33 - 36
ГЛА́СЪ Е̃	»	»	»		174	бр. 33 - 36
ГЛА́СЪ З̃	»	»	»		208	бр. 33 - 36
ГЛА́СЪ И̃	»	»	»		241	бр. 33 - 36
ГЛА́СЪ І̃	»	»	»		278	бр. 33 - 36

КОНДА́КЪ ГЛА́СЪ И̃

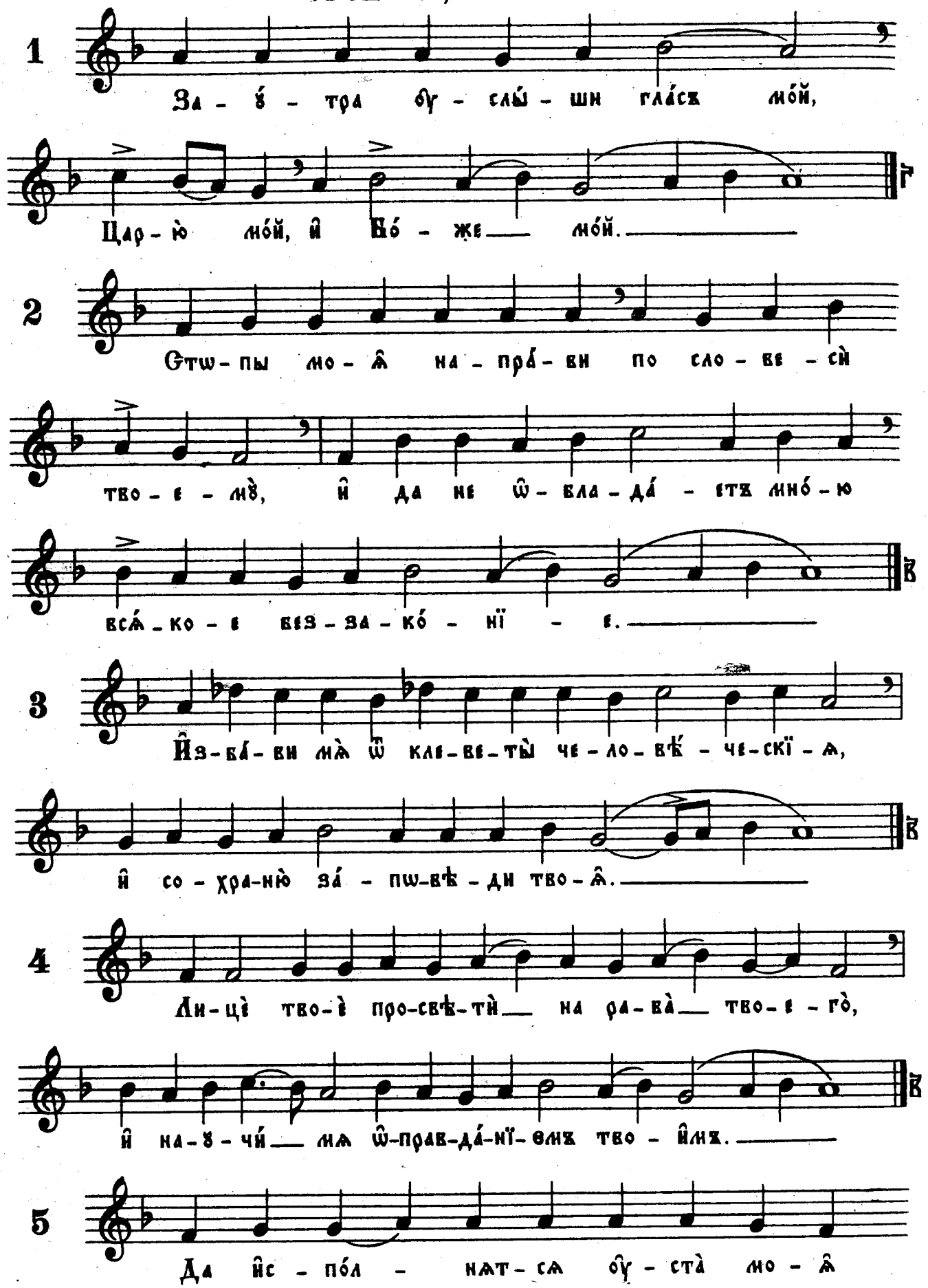
*) Издање: Београд 1922
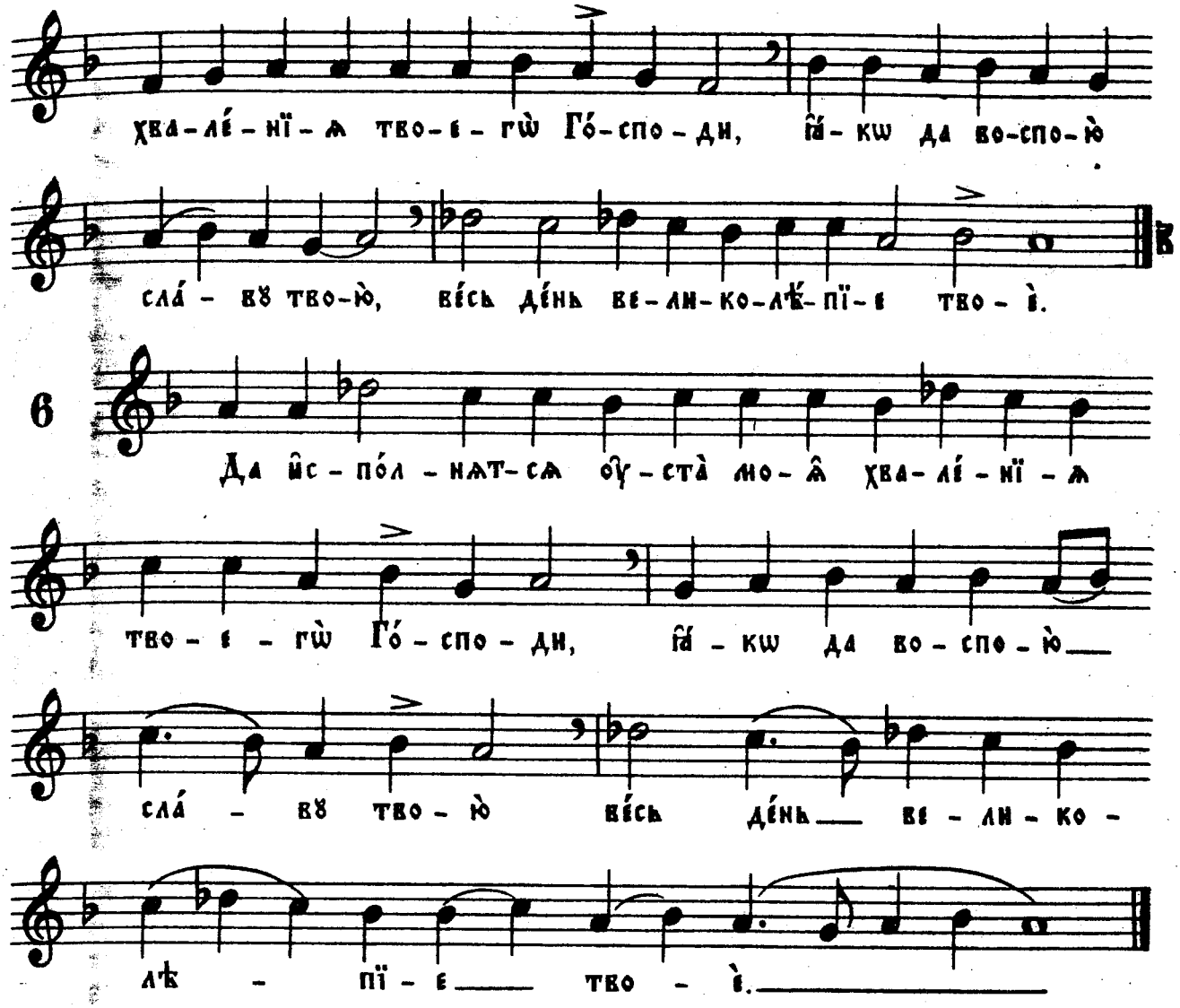
На ча́сѣхъ

за време Великога поста

На а̑ часѣ

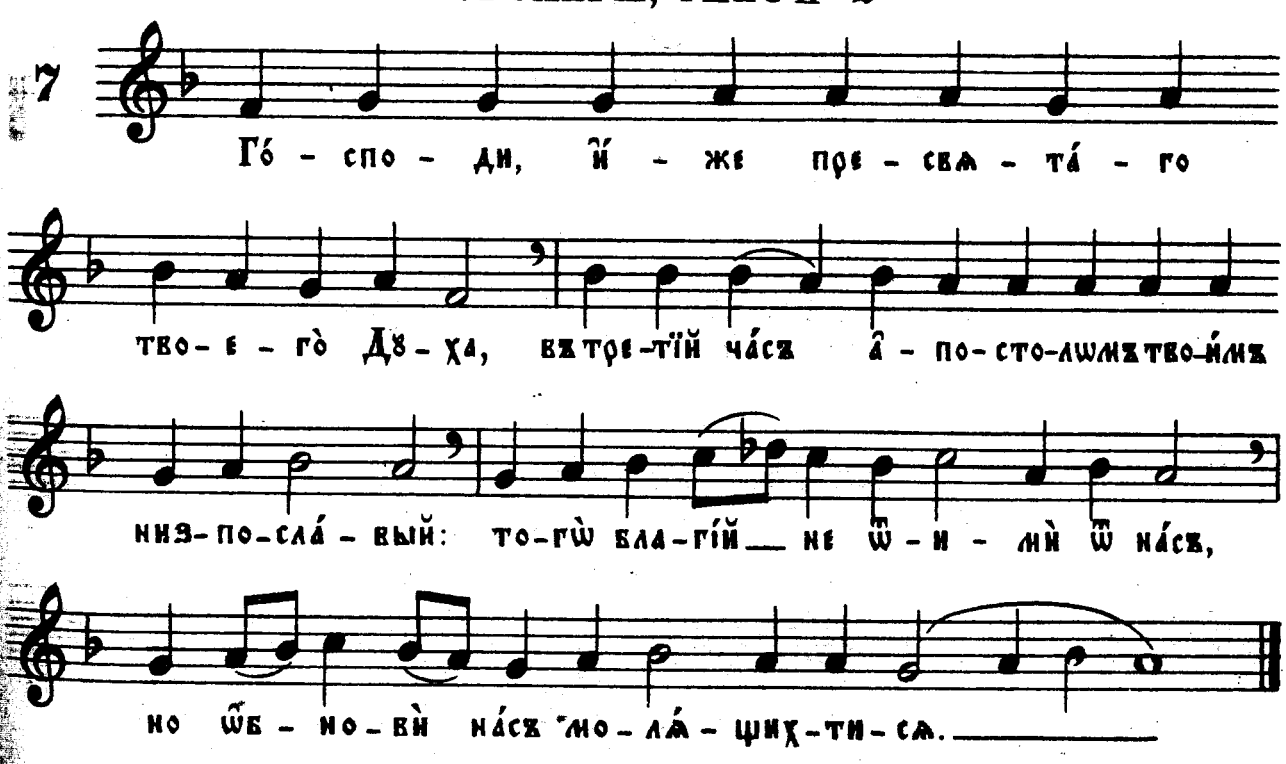
тропа́ры, гла́съ в̑
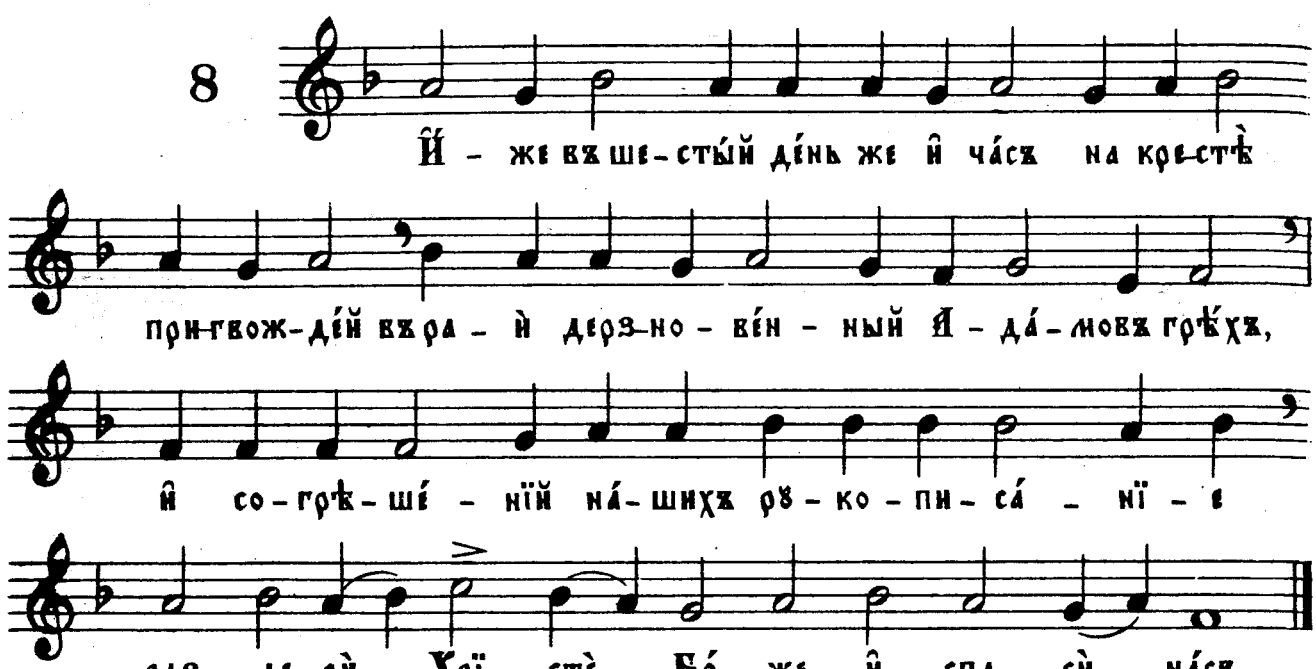

На Г̀ часꙋ

тропáры, глáсъ в̀
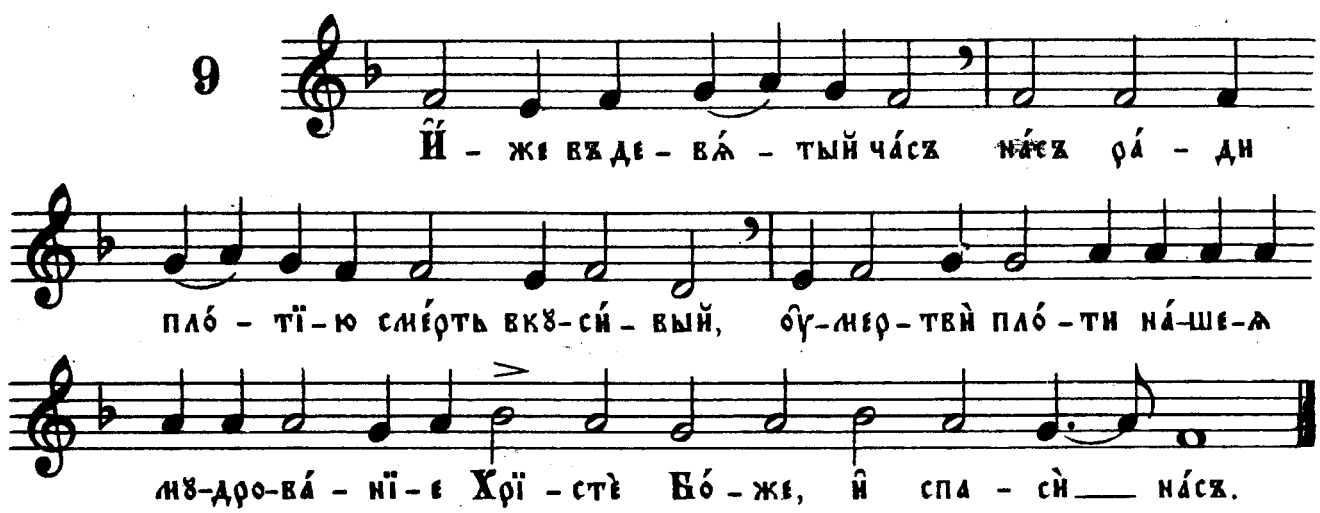

На ѕ̄ часѣ

тропа́рь, гла́съ в̀
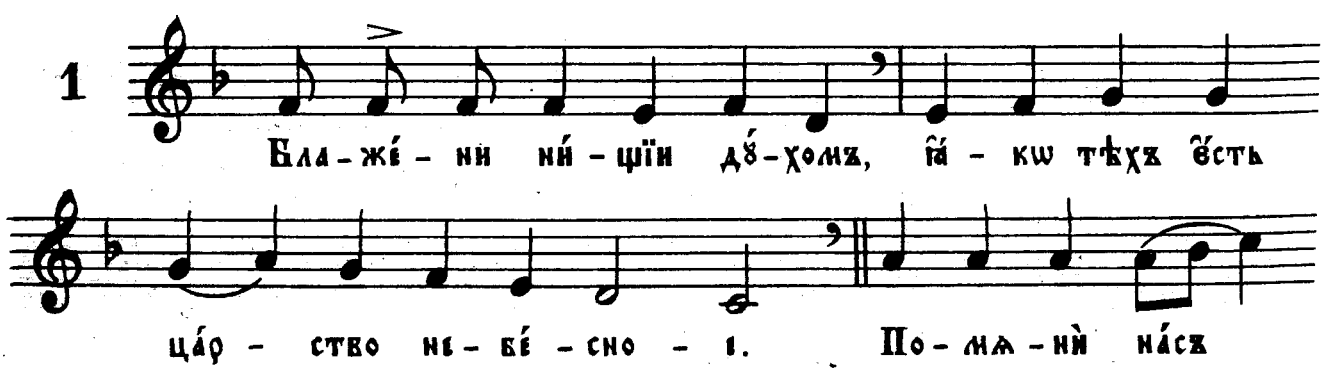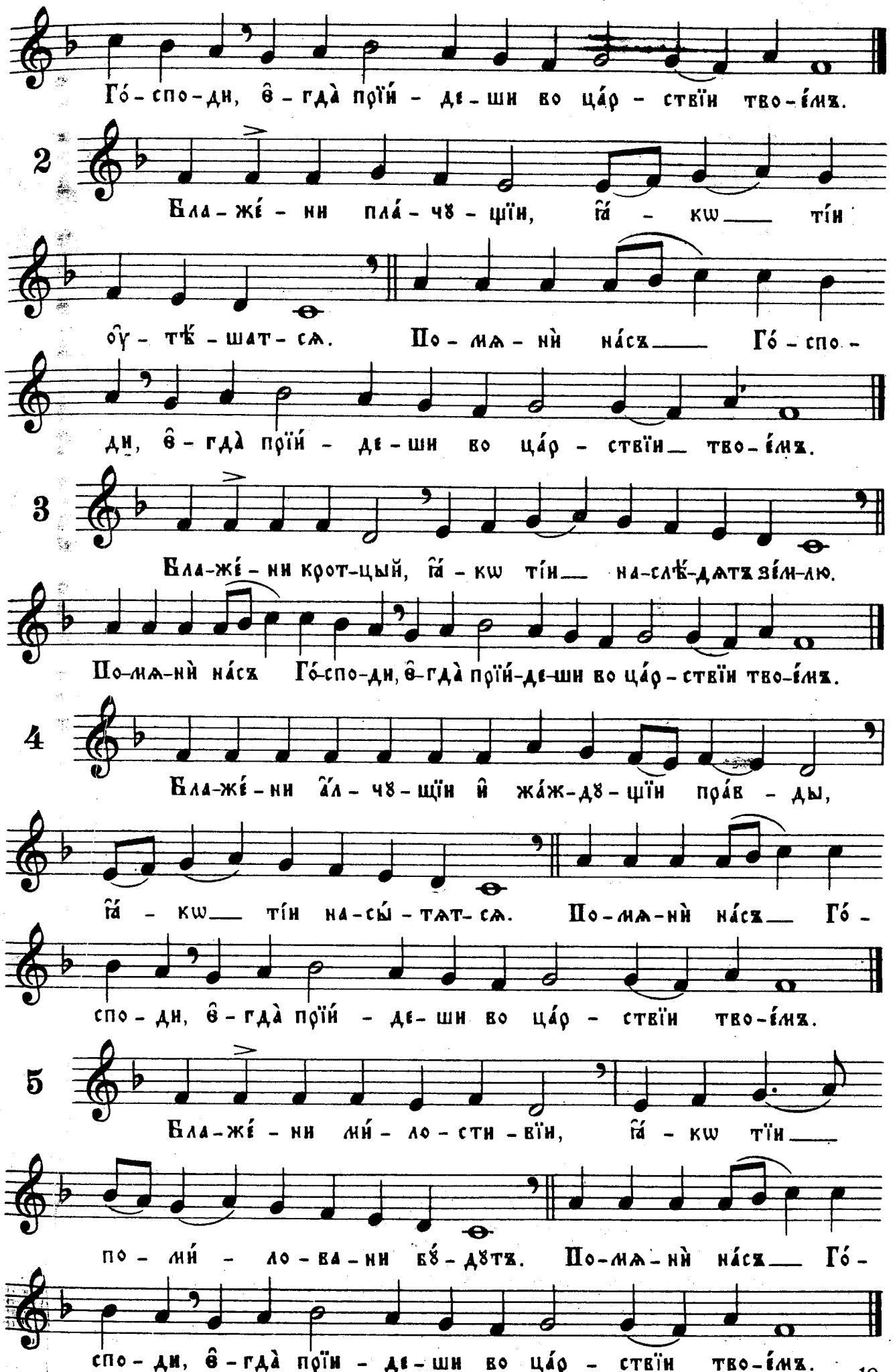

На д̄ часѣ
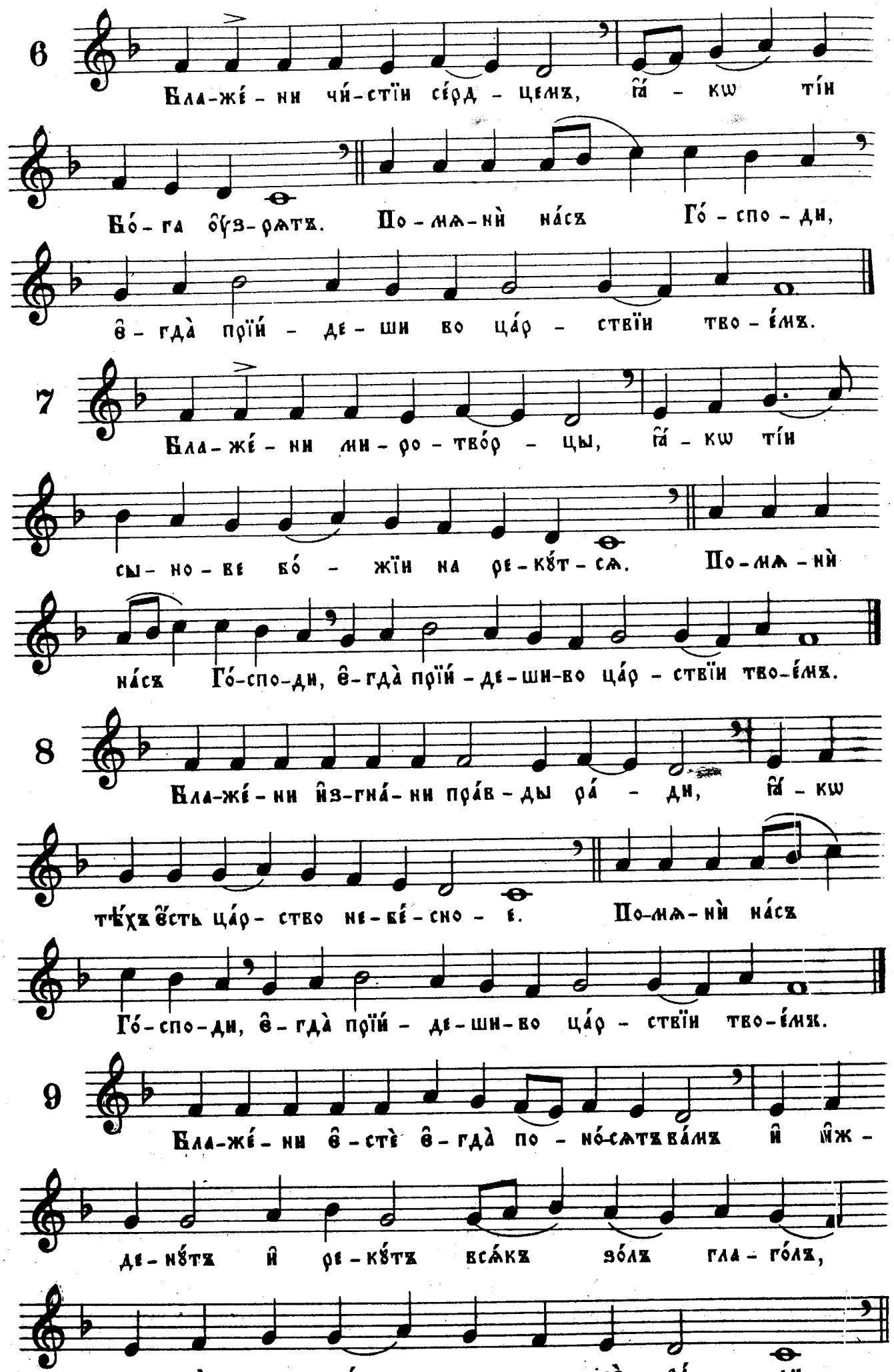
тропа́рь, гла́съ ѝ
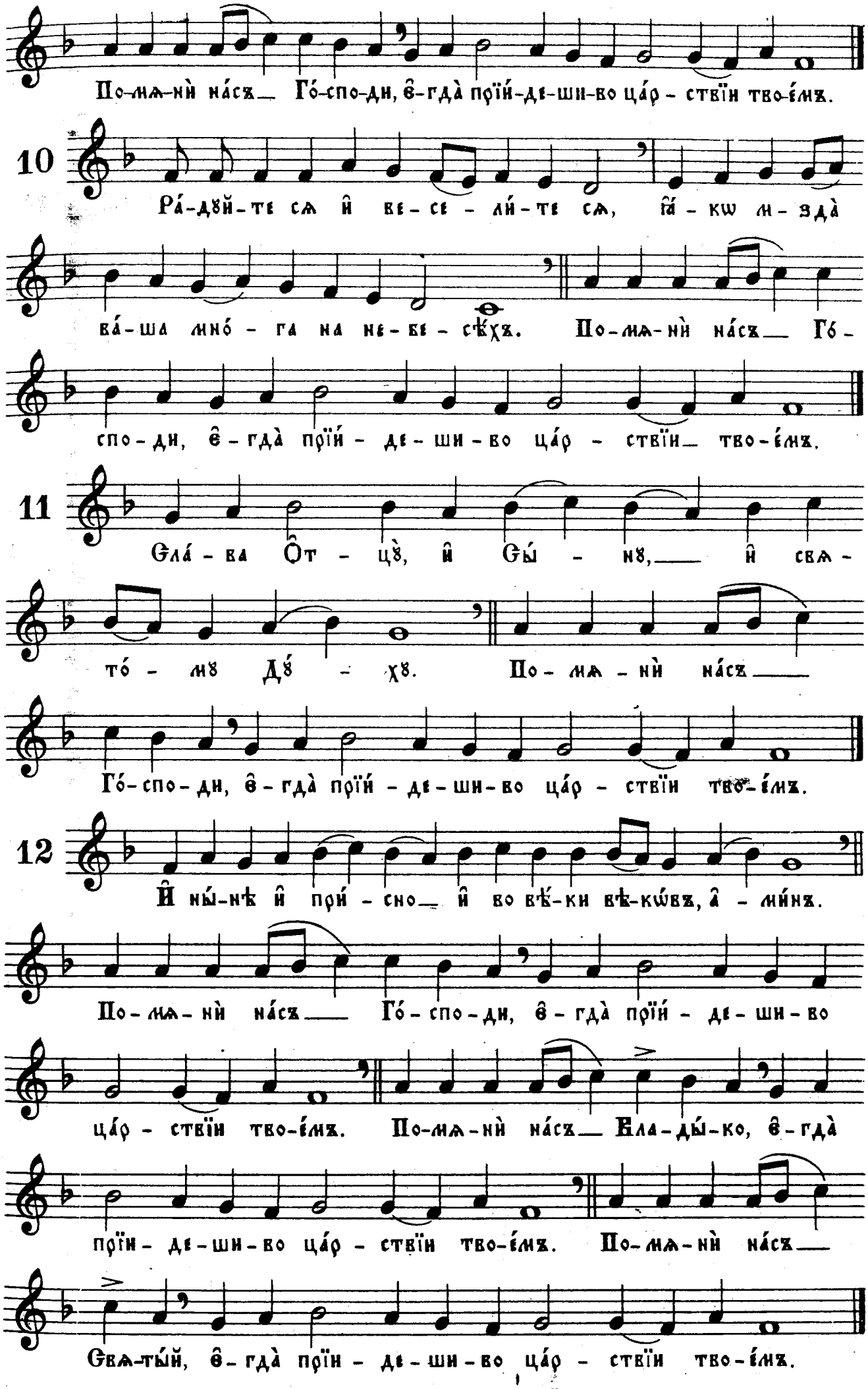

На изобразителнихъ

Го́-спо-ди, ѳ-гда̀ прїй-де-ши во цáр-ствїи тво-ёмъ.
2
Бла-же́-ни пла́-чⷭ-щїи, ѓа́-кѡ тíи
ѹ̂-тѣ́-шат-ся. По-мѧ-нѝ на́съ Го́-спо-
ди, ѳ-гда̀ прїй-де-ши во цáр-ствїи тво-ёмъ.
3
Бла-же́-ни кро-тцы́й, ѓа́-кѡ тíи на-слѣ́-дятъ зе́м-лю.
По-мѧ-нѝ на́съ Го́-спо-ди, ѳ-гда̀ прїй-де-ши во цáр-ствїи тво-ёмъ.
4
Бла-же́-ни а̑́л-чⷭ-щїи и̂ жáж-дⷭ-щїи пра́в-ды,
ѓа́-кѡ тíи на-сы́-тят-ся. По-мѧ-нѝ на́съ Го́-
спо-ди, ѳ-гда̀ прїй-де-ши во цáр-ствїи тво-ёмъ.
5
Бла-же́-ни ми́-ло-сти-вїи, ѓа́-кѡ тїи
по-ми́-ло-ва-ни бу́-дутъ. По-мѧ-нѝ на́съ Го́-
спо-ди, ѳ-гда̀ прїй-де-ши во цáр-ствїи тво-ёмъ.

6
Бла-же́-ни чи́-стїи се́рд-цемъ, я́-кw тїи
Бо́-га у́зрятъ. По-мя-нѝ на́съ Го́-спо-ди,
е́-гда̀ прїи́-де-ши во ца́р-ствїи тво-е́мъ.
7
Бла-же́-ни ми-ро-тво́р-цы, я́-кw тїи
сы-но-ве бо́-жїи на ре-кя́т-ся. По-мя-нѝ
на́съ Го́-спо-ди, е́-гда̀ прїи́-де-ши во ца́р-ствїи тво-е́мъ.
8
Бла-же́-ни и̂з-гна́-ни пра́в-ды ра́-ди, я́-кw
тѣ́хъ е́сть ца́р-ство не-бе́-сно-е. По-мя-нѝ на́съ
Го́-спо-ди, е́-гда̀ прїи́-де-ши во ца́р-ствїи тво-е́мъ.
9
Бла-же́-ни е́-стѐ е́-гда̀ по-но́-сятъ ва́мъ и̂ и̂ж-
де-нѧ́тъ и̂ ре-кя́тъ всѧ́къ зо́лъ гла-го́лъ,
на бы̀ я-жѐ-ше ме-нѐ ра́-ди.
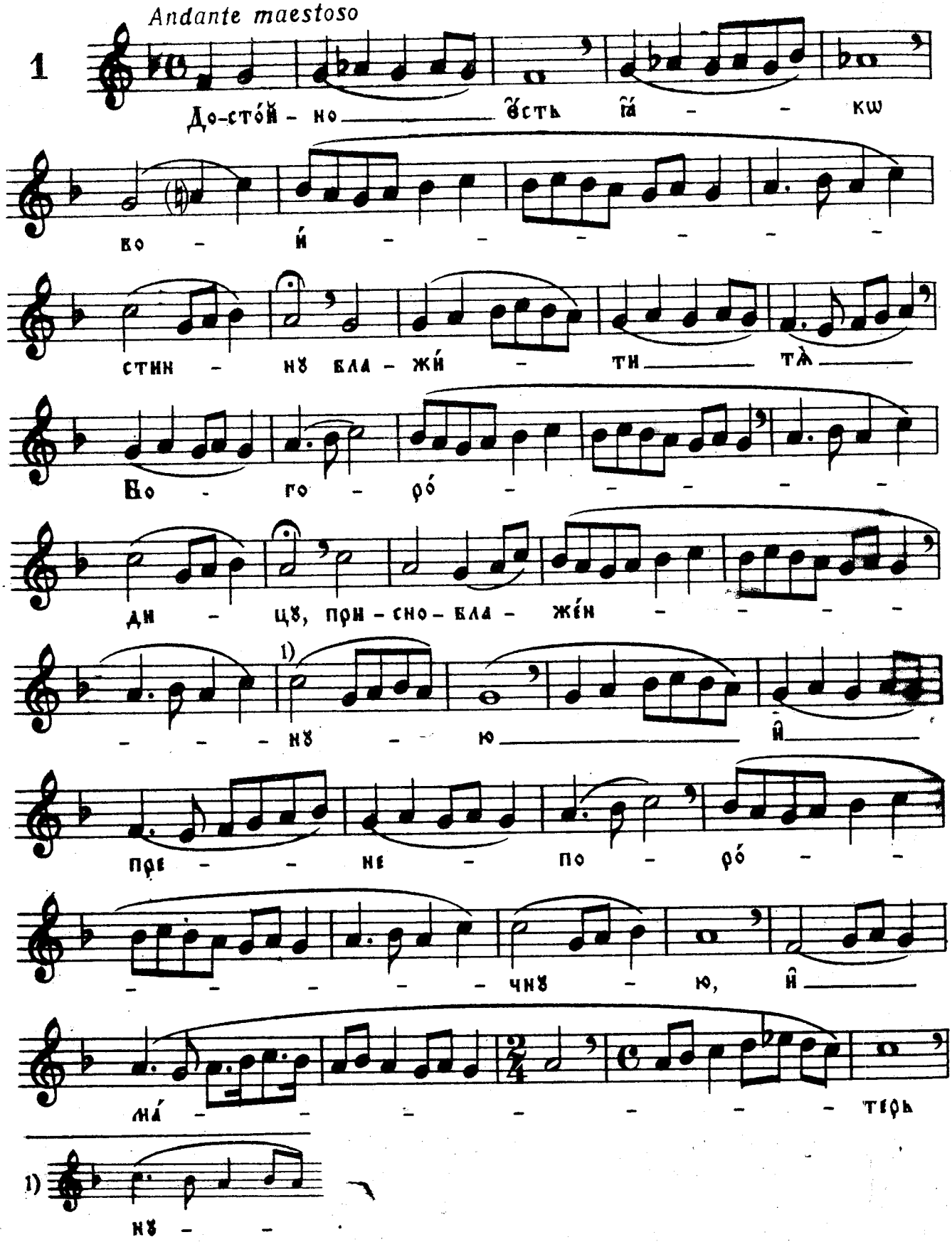

По-мѧ-нѝ нáсѫ Гóс-по-ди, ѓ-гдѣ прїй-дѣ-ши-во цáр-ствїи тво-ѥ́мѫ.
10
Рá-дꙋй-тѣ сѧ ѝ вѣ-сѣ-лѝ-тѣ сѧ, ꙗ́-кѡ мꙋ-здѣ
вá-ша мнó-га на нѣ-бѣ-сѣ́хѫ. По-мѧ-нѝ нáсѫ Гó-
спо-ди, ѓ-гдѣ прїй-дѣ-ши-во цáр-ствїи тво-ѥ́мѫ.
11
Слá-ва Ѻт-цꙋ, ѝ Сы́-нꙋ, ѝ свѧ-
тó-мꙋ Дꙋ́-хꙋ. По-мѧ-нѝ нáсѫ
Гó-спо-ди, ѓ-гдѣ прїй-дѣ-ши-во цáр-ствїи тво-ѥ́мѫ.
12
Ѝ ны́-нѣ ѝ прѝ-сно ѝ во вѣ́-ки вѣ-кѡ́въ, ѧ́-мѝнѫ.
По-мѧ-нѝ нáсѫ Гó-спо-ди, ѓ-гдѣ прїй-дѣ-ши-во
цáр-ствїи тво-ѥ́мѫ. По-мѧ-нѝ нáсѫ Блѧ-ды́-ко, ѓ-гдѣ
прїй-дѣ-ши-во цáр-ствїи тво-ѥ́мѫ. По-мѧ-нѝ нáсѫ
Свѧ-ты́й, ѓ-гдѣ прїй-дѣ-ши-во цáр-ствїи тво-ѥ́мѫ.
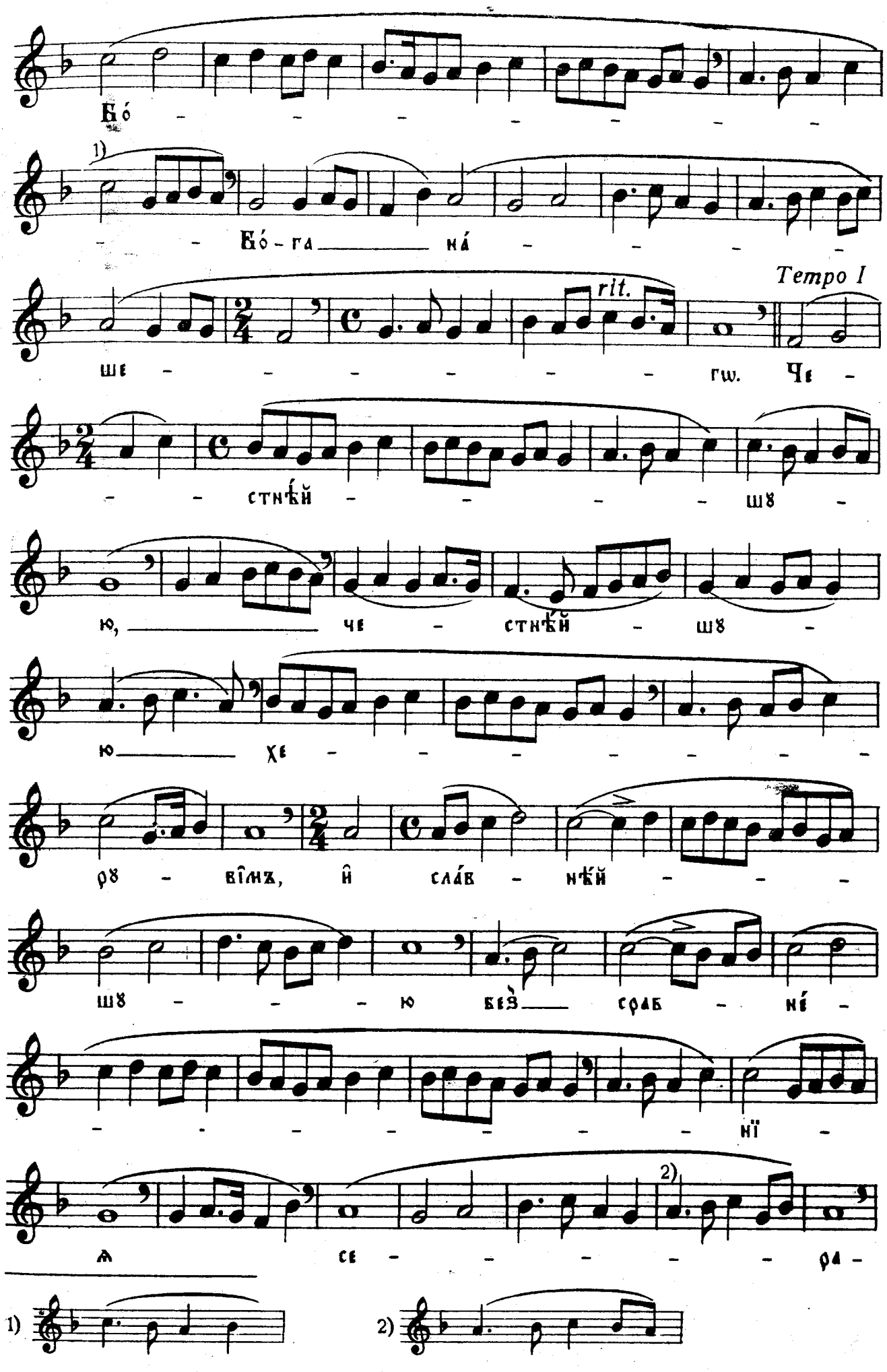
Бжéственная лїтýргїа Ск. Їѡáнна Златоýстагѡ
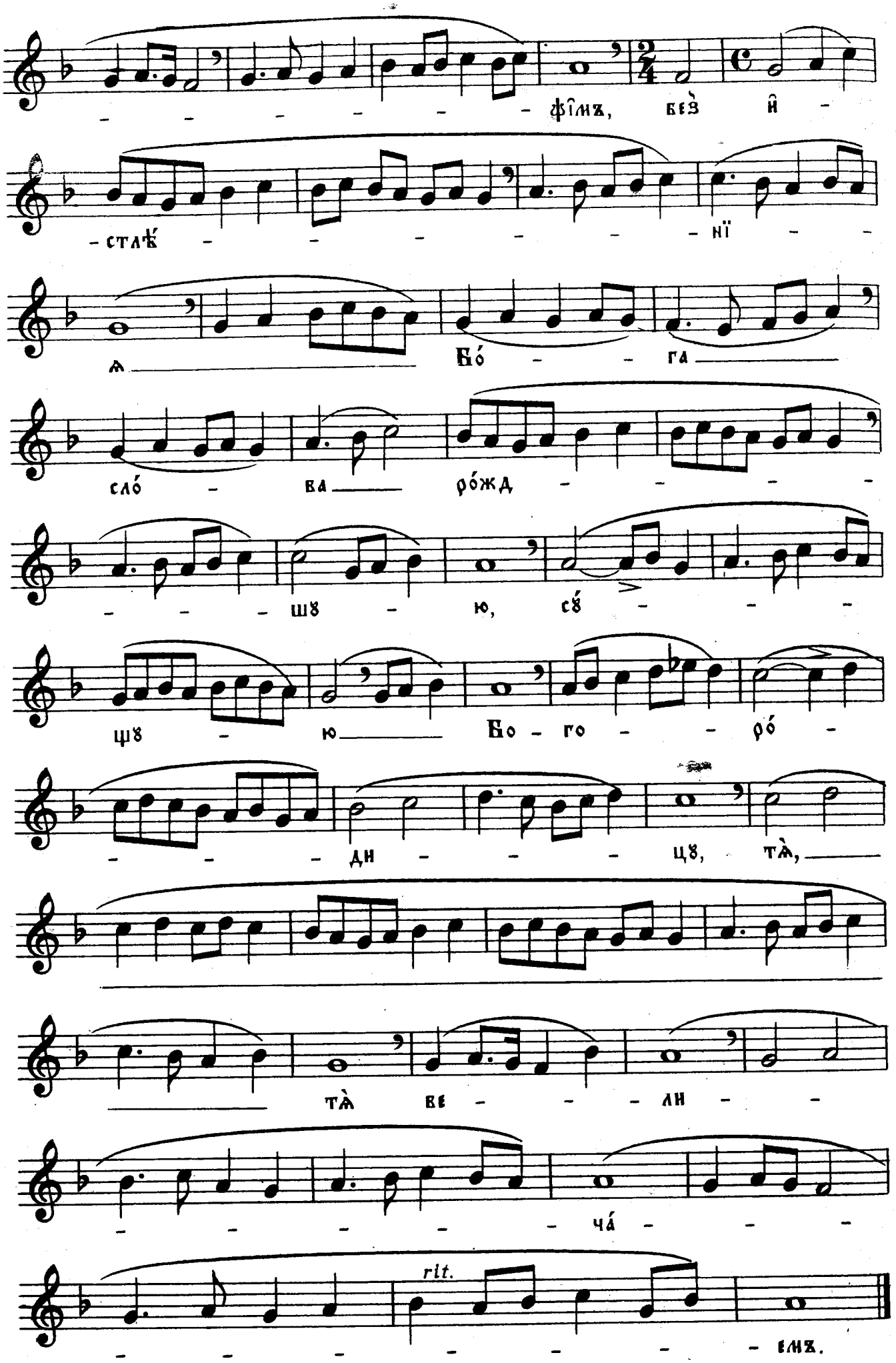
Достóйно ѥ̑сть, глáсъ ѝ

пева се при уласку Архијереја у цркву

Andante maestoso
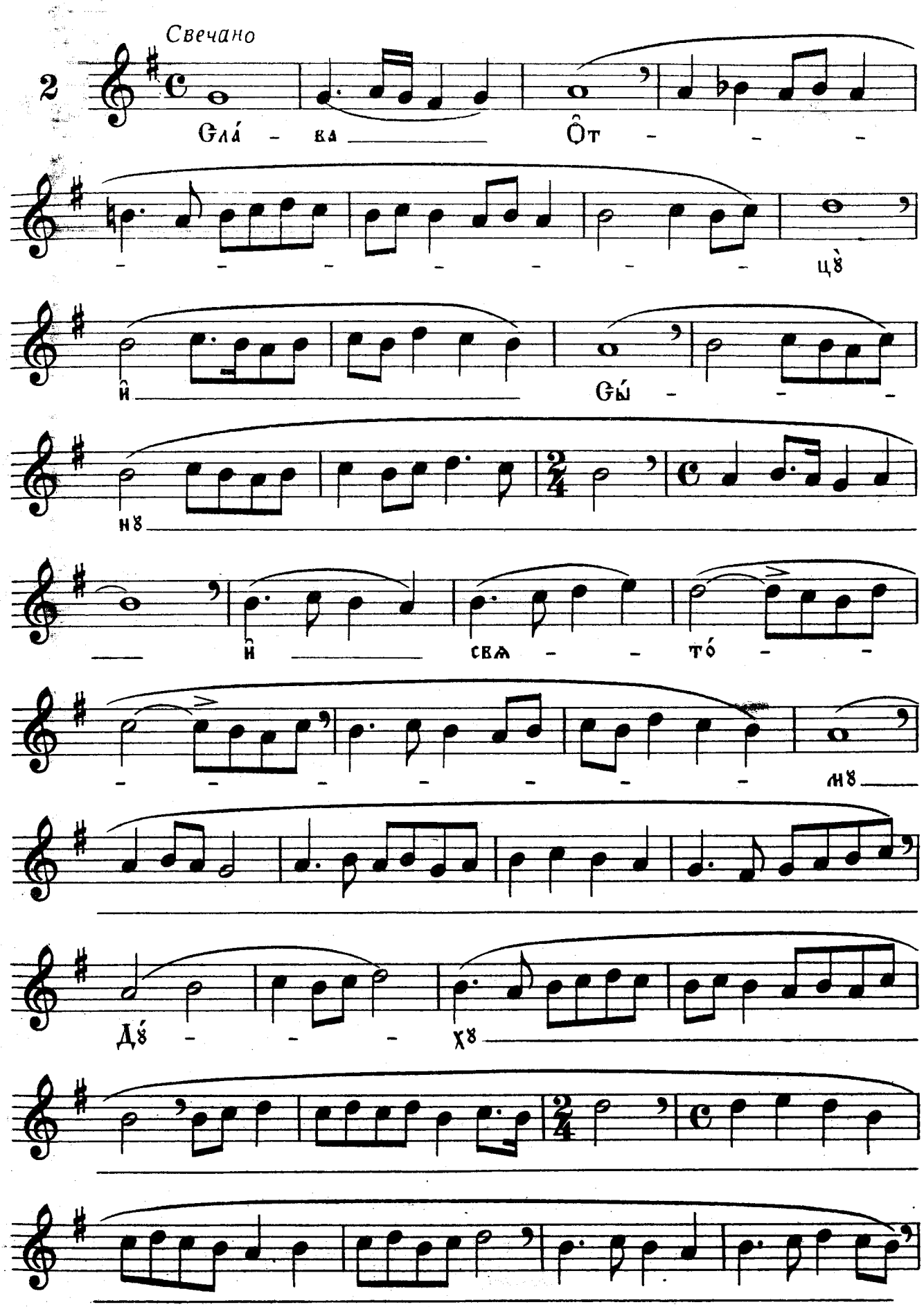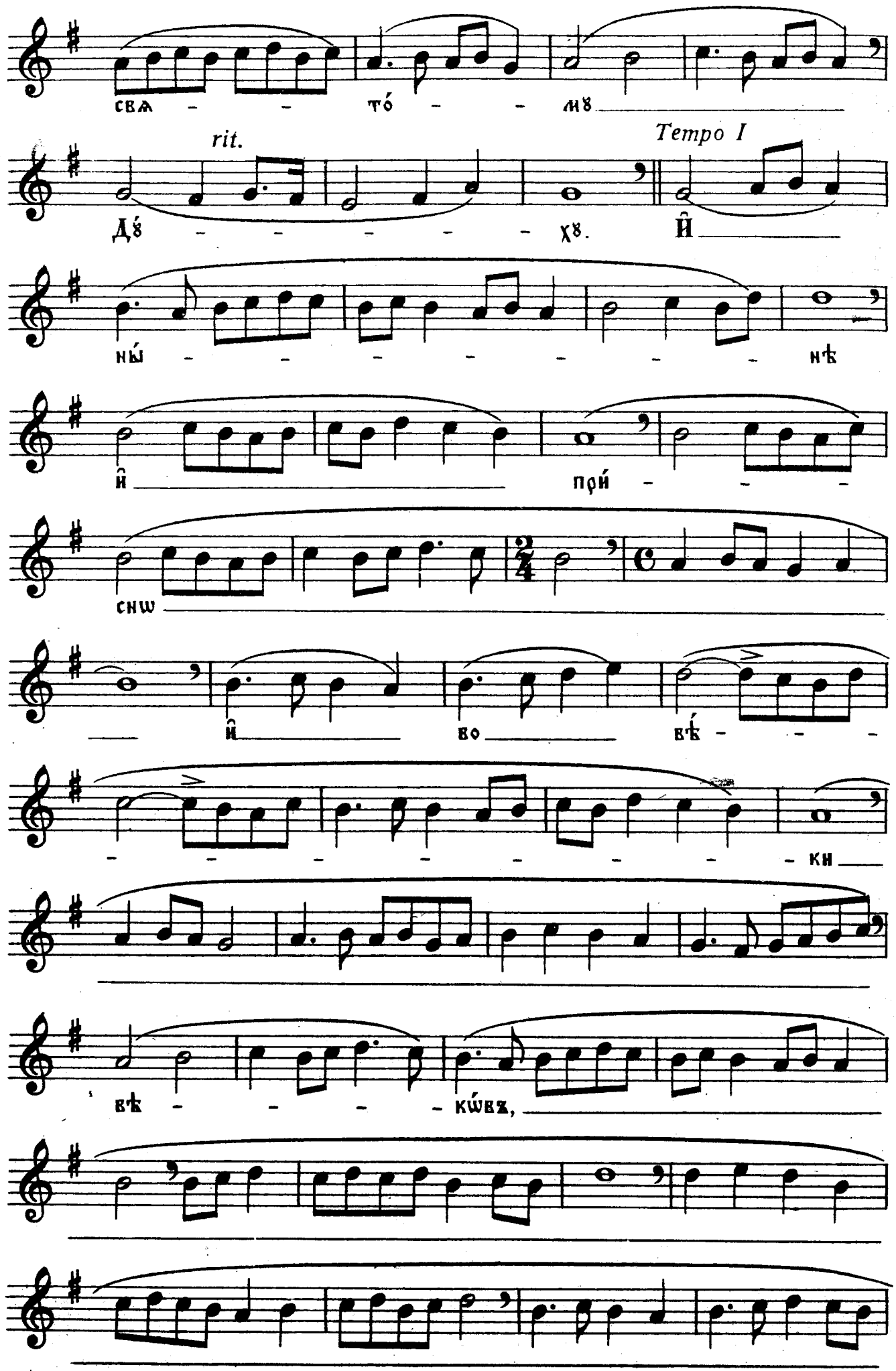

Бо́ - - - - - - - -
1)
- - Бо́ - га ____ на́ - - - -
rit.
Tempo I
ше - - - - - - - гw. Че -
- - стнѣ́й - - - - шѳ -
ю, ____ че - стнѣ́й - шѳ -
ю ____ хе - - - - - - -
ро́ - вїмъ, и́ слáв - нѣ́й - - -
шѳ - - - ю вѣ́ ____ сроб - не́ -
- - - - - - - нї -
2)
и се - - - - - ро́ -
1)
2)
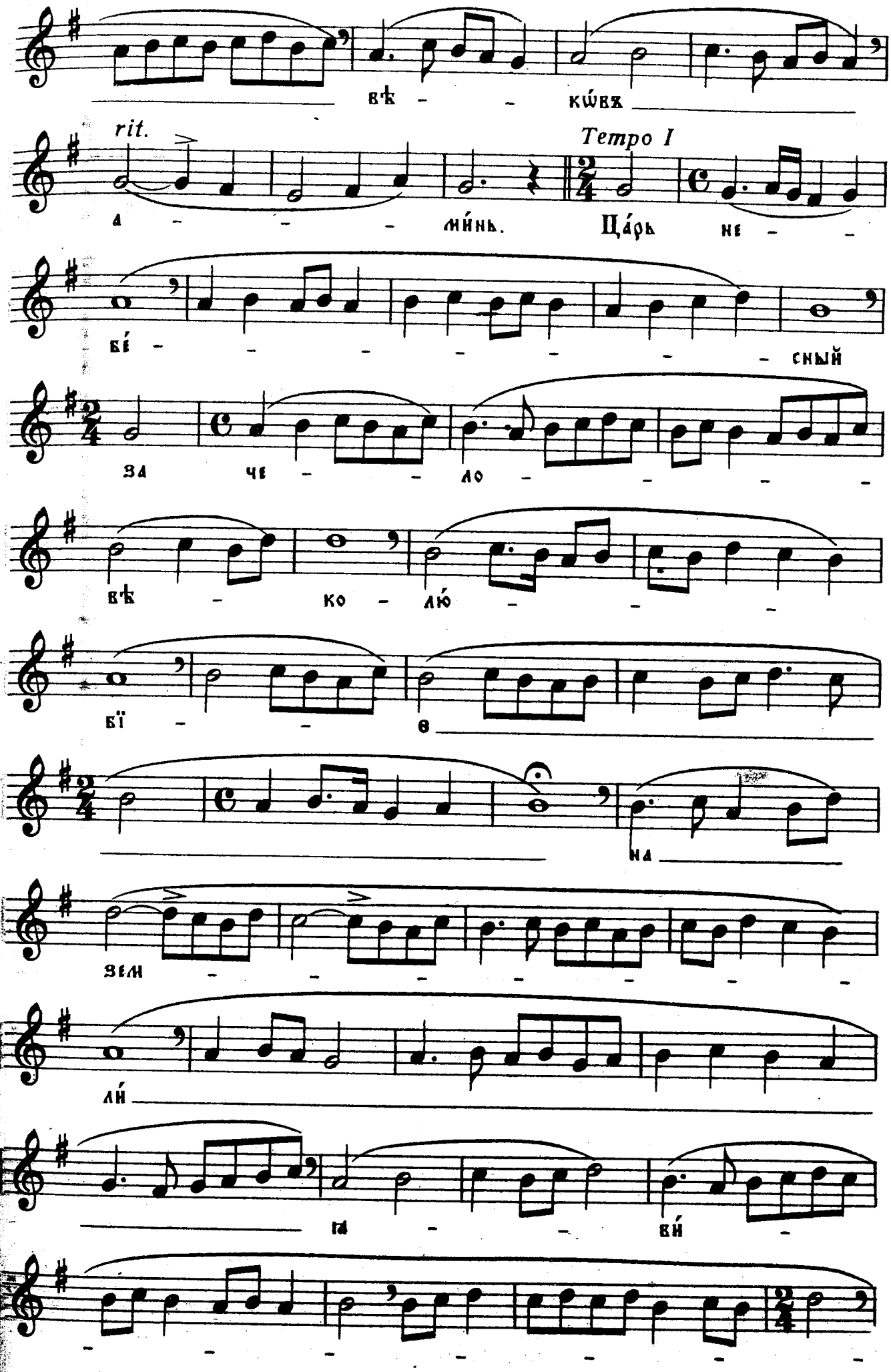

– – – – – – – ѳїмѫ, вєѕ ѝ –
– стлѣ – – – – – – нї – –
ѧ Бо́ – – га
сло́ – ва рожд – – – –
– – – шѵ – ю, сѵ́ – – –
цѵ – ю Бо – го – ро́ –
– – – ди – – – цѵ, тѧ,
тѧ ве – – – ли – –
– – – – – ча́ – – –
rit.
– – – – – – – емѫ.
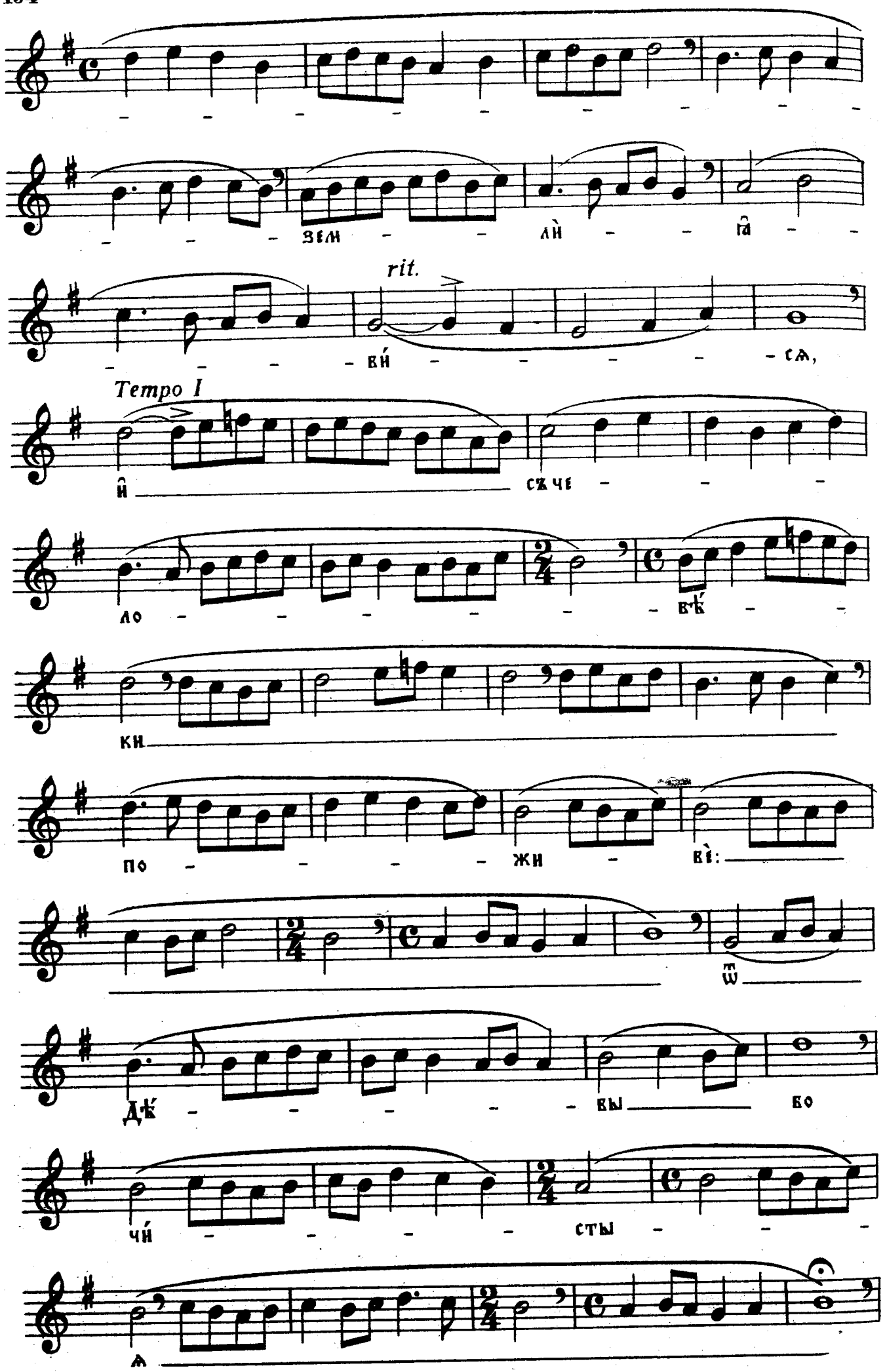
При окла́чењу А҃рхїере́а
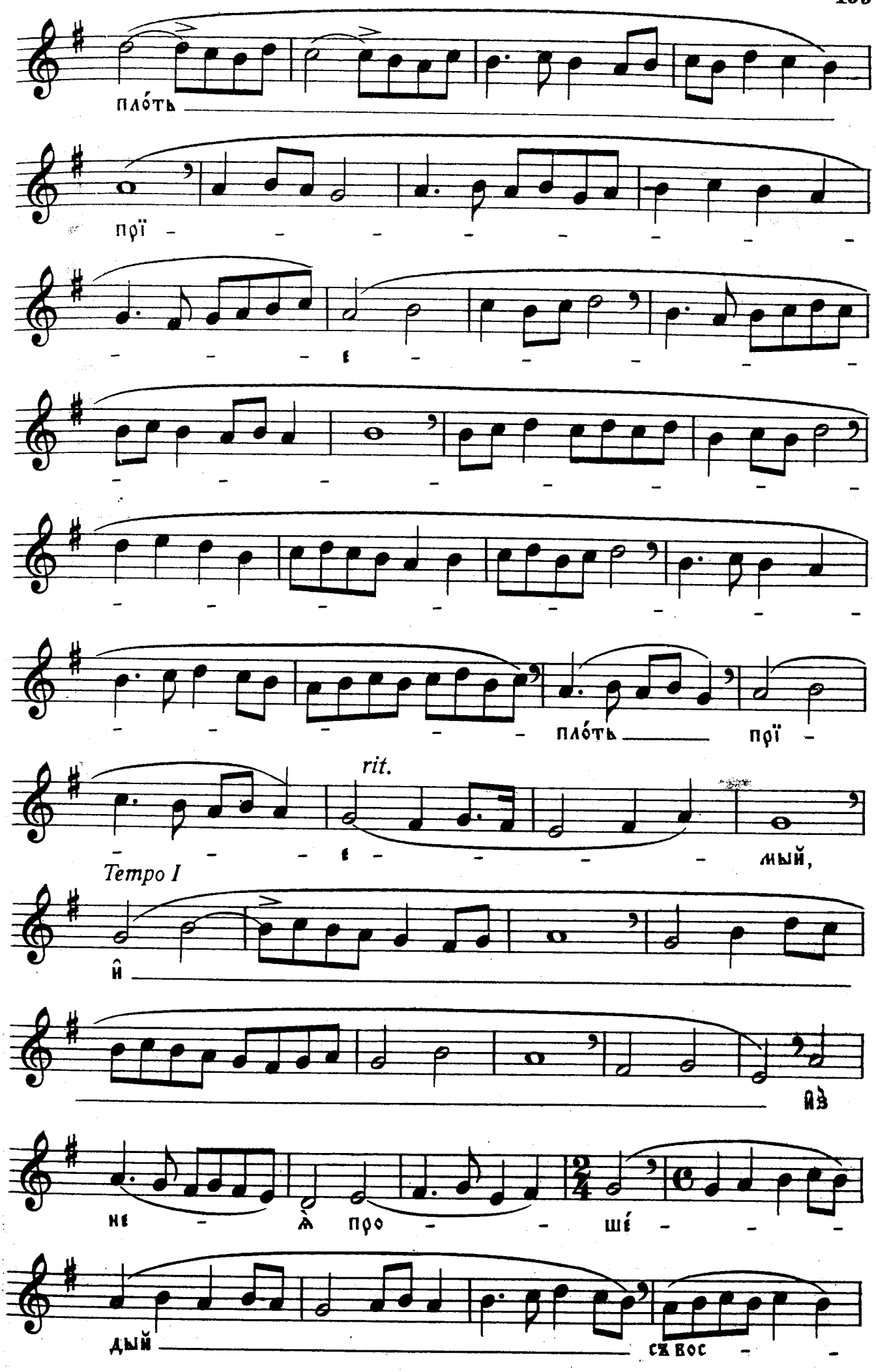
на гла́съ и҃, пева се
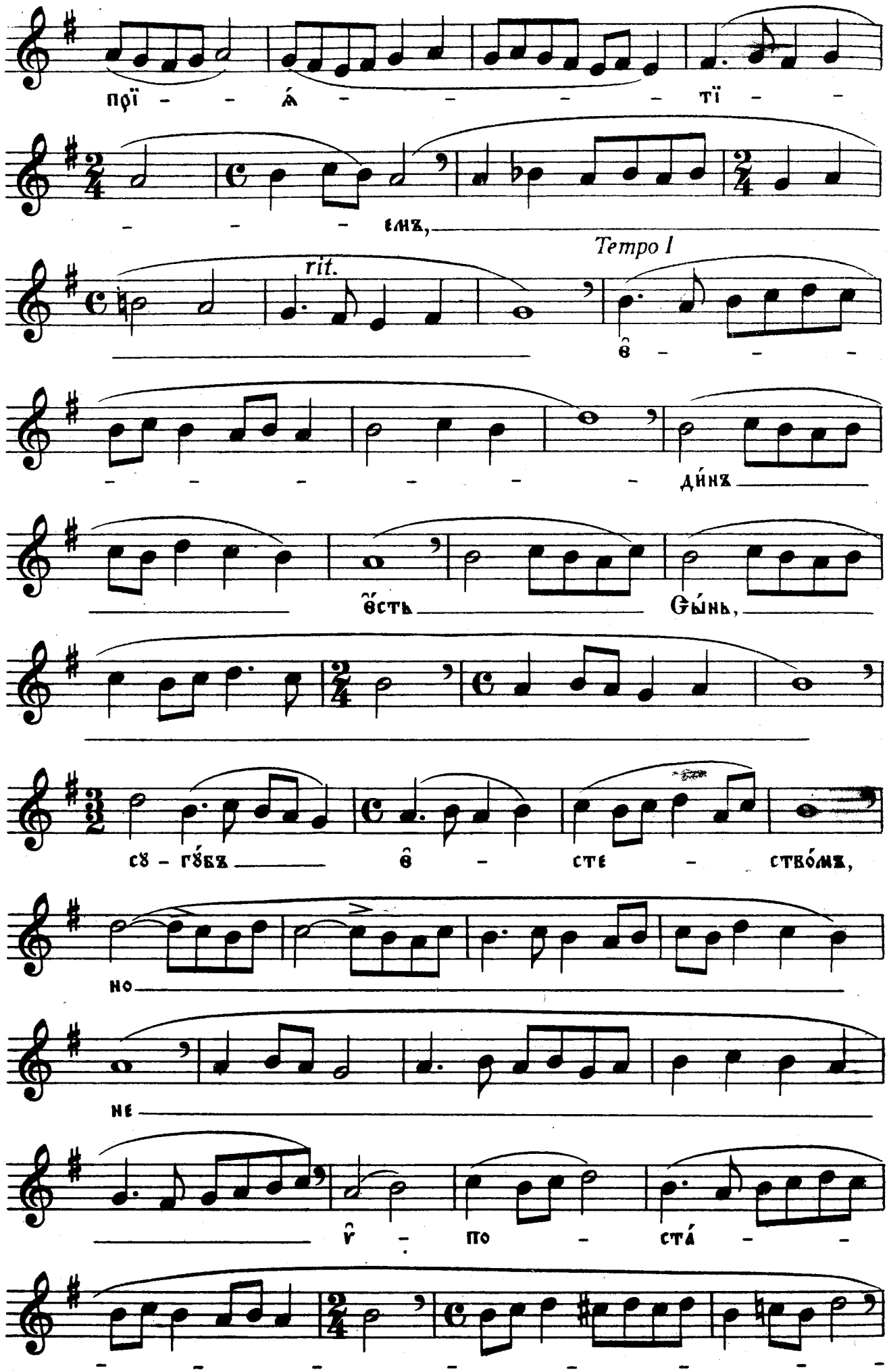

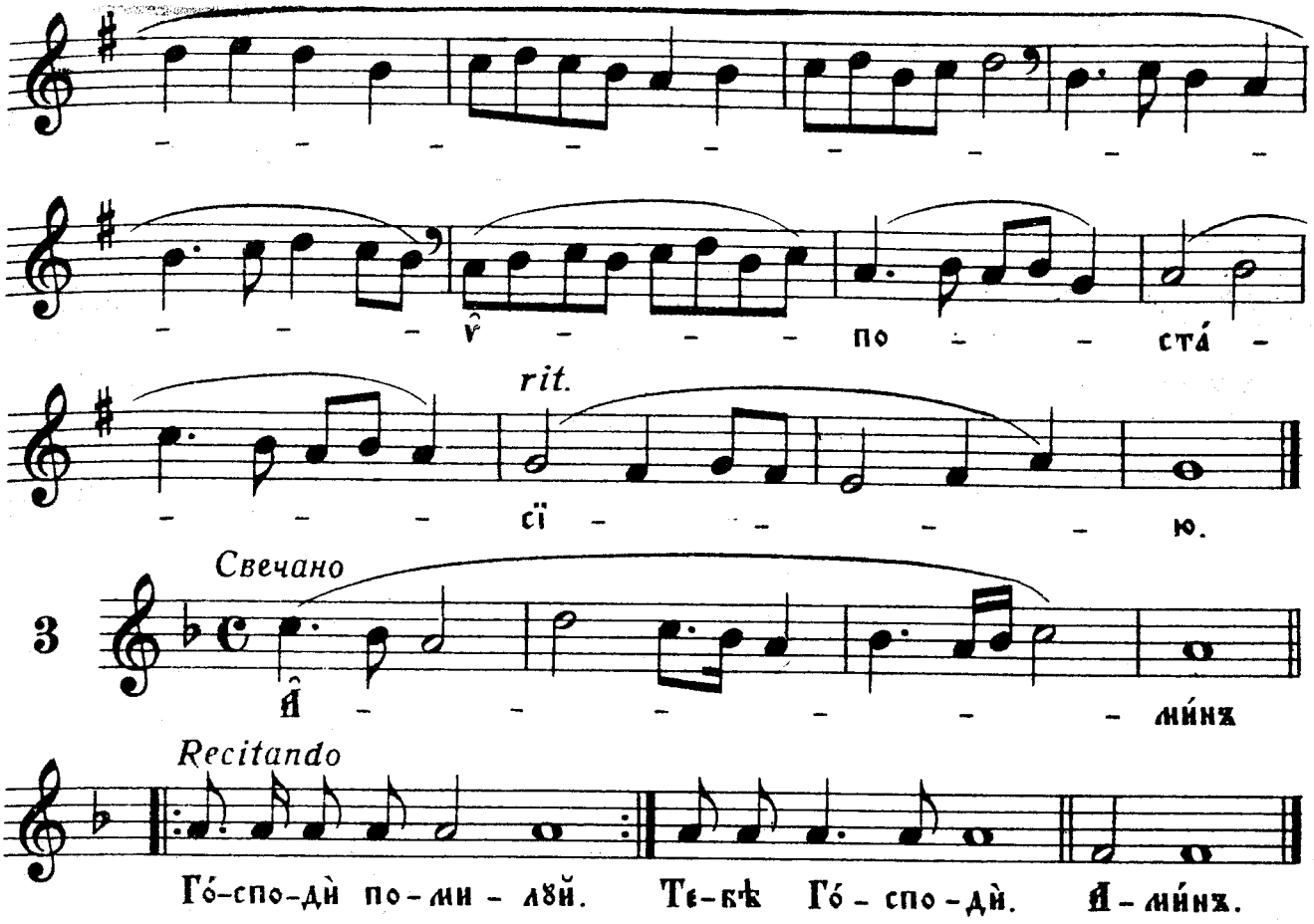

свѧ - - то́ - - мѵ
rit.
Tempo I
Дѵ - - - - - - хѵ.
Ѝ
ны́ - - - - - - - нѣ
и
прй - - -
снѡ
и
во
вѣ - - -
- - - - - - - кн
вѣ - - - - кѡ́вѫ,

вѣ – – кѹвѫ
rit.
Tempo I
а – – – мѝнь. Цáрь не – –
бѣ́ – – – – – – сный
за че – – ло – – – –
вѣ – ко – лю – – –
бї – – в
на
зем – – – – – – –
лѝ
тѣ – – вѝ –

зем - ли - га -
rit.
ви - - - - - ся,
Tempo I
й сжче - - -
ло - - - - - - вкé - -
ки
по - - - - жи - вé:
ш
дé - - - - вы бо
чий - - - - сты - - -
ж
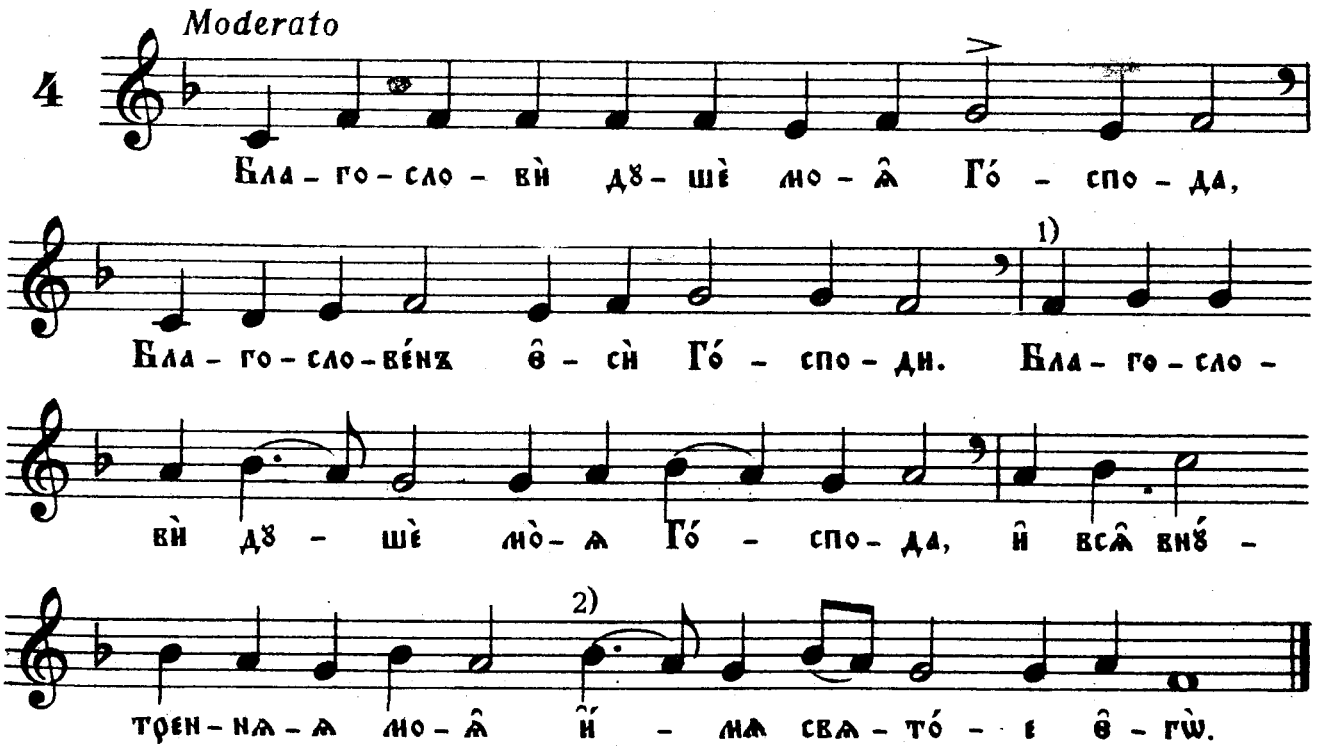

плóть
прї – – – – – – – – –
– – – е – – – – –
– – – – – – – –
– – – – – – – –
– – – – плóть прї –
rit.
– – – е – – – мый,
Tempo I
ûй
йѣ
не – ѧ про – – ше́ – – –
дый сѫвос – –

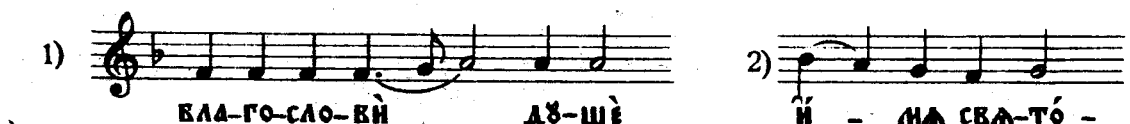

пріи - - á - - - - тї - -
- - - емъ,
rit.
Tempo I
ê - - -
- - - - - - дйнъ
ёсть Сы́нь,
сѫ - гѵ́бъ ê - сте - ствóмъ,
но
не
ѵ̂ - по - ста́ - -
- - - - - - -
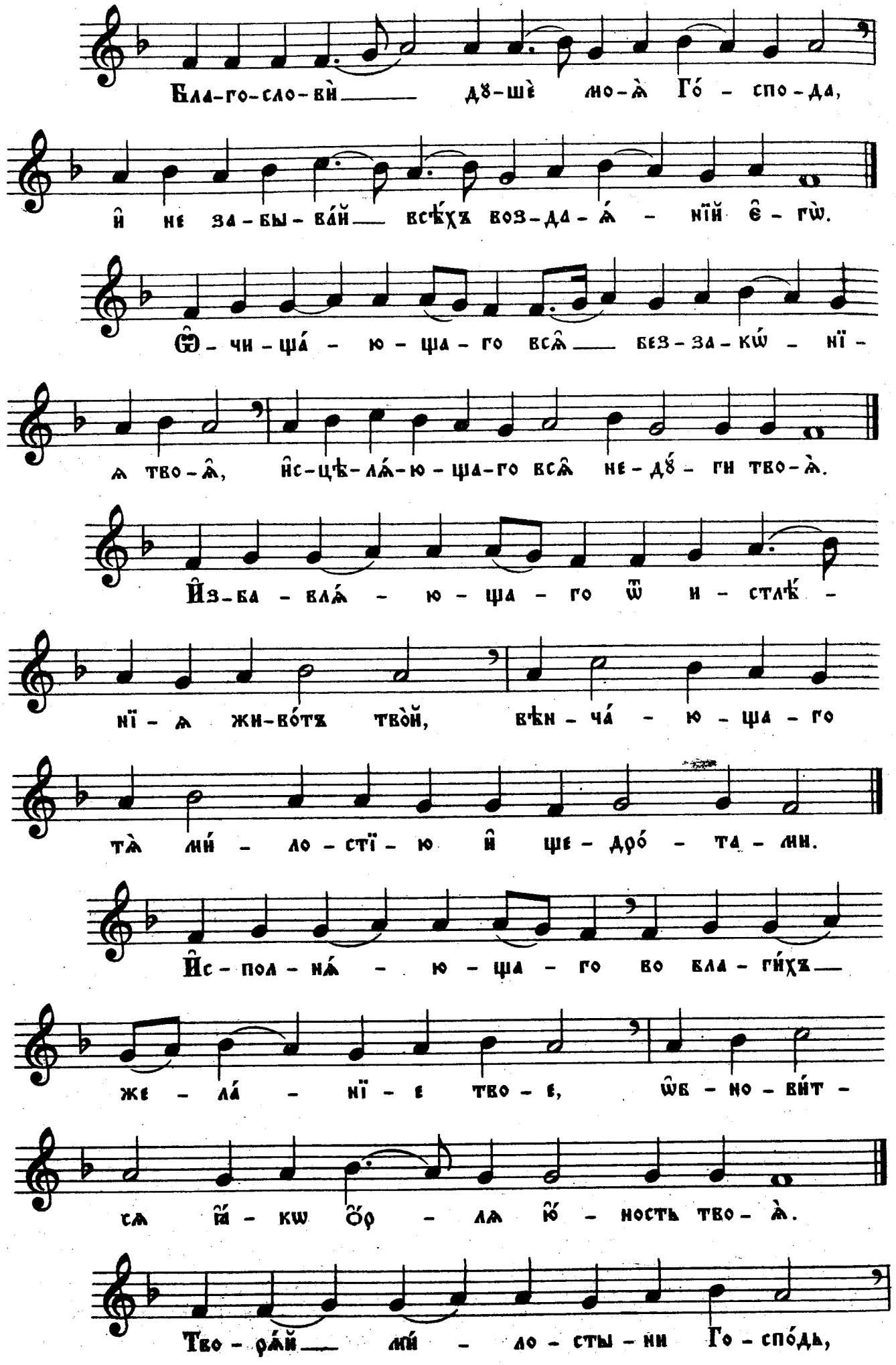

По велѝцѣ́й е̂кте́нїи *)
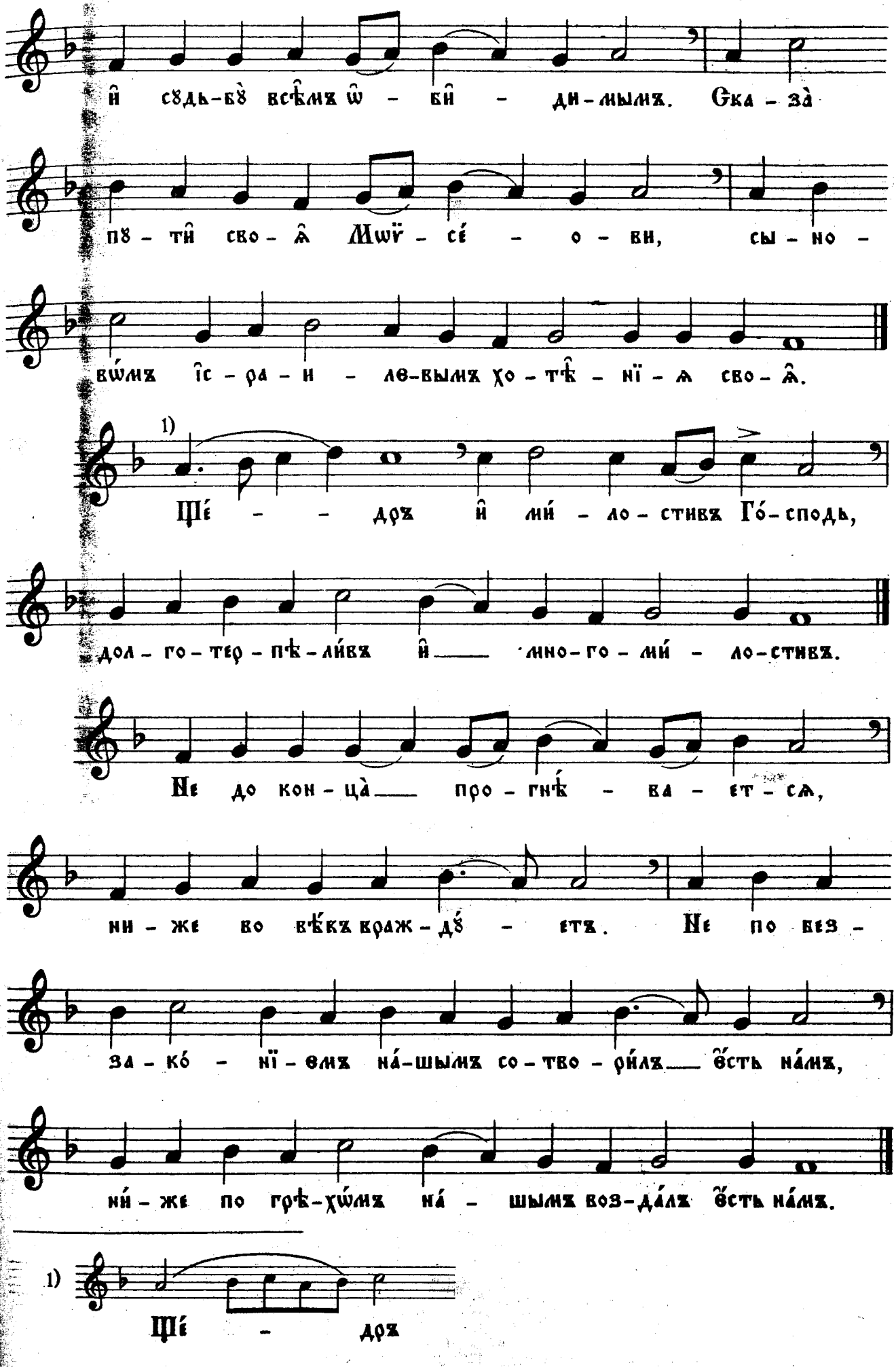
ѰАЛО́МЪ р҃в
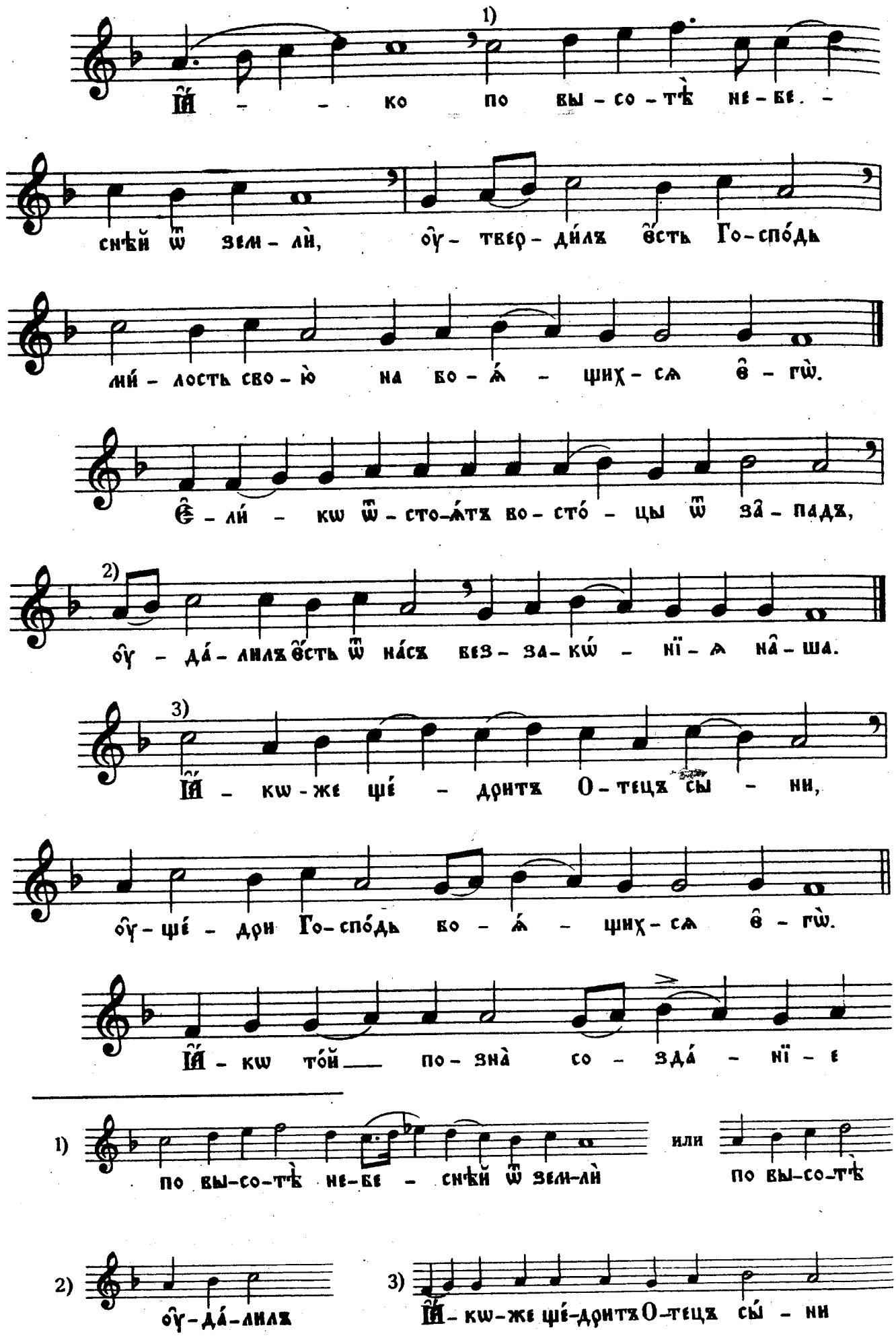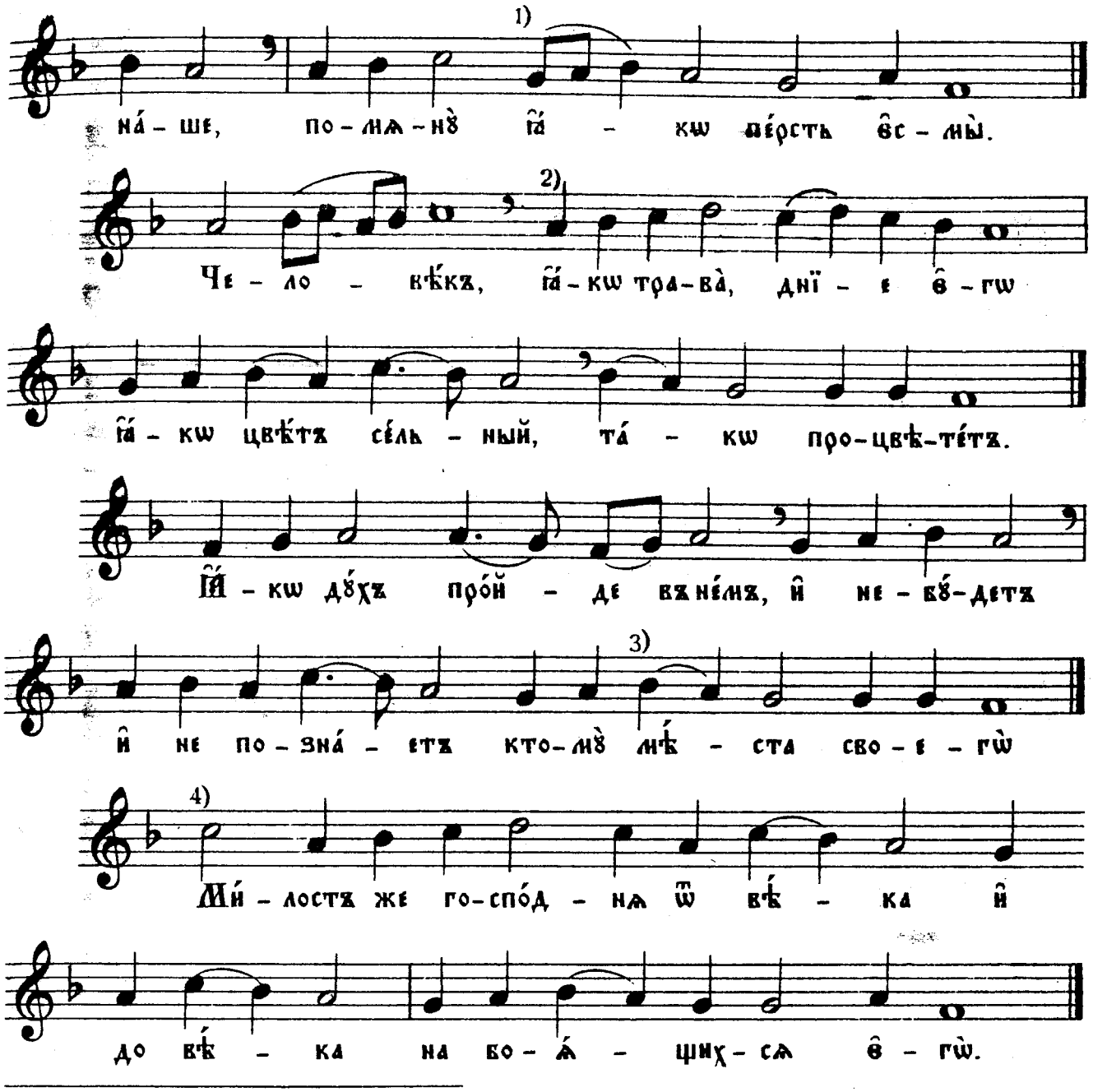

*) Код Корнелија Станковића (II књига, страна 3-9. 1863) ова је мелодија, у основи, иста.

Бла-го-сло-вѝ дш̀ė мо-ѧ Го́-спо-да,
и̂ не за-бы-ва́й всѣ́хъ воз-да-а́-нїй е̂-гѡ̀.
Ѳ̂-чи-ща́-ю-ща-го всѧ̂ без-за-кѡ́-нї-
ѧ тво-ѧ̂, и̂с-цѣ-ля́-ю-ща-го всѧ̂ не-дѹ́-ги тво-ѧ̀.
И̂з-ба-вля́-ю-ща-го ѿ и-стлѣ́-
нї-ѧ жи-во́тъ твоѝ, вѣн-ча́-ю-ща-го
тѧ̀ ми́-ло-стї-ю и̂ ще-дро́-та-ми.
И̂с-пол-ня́-ю-ща-го во бла-ги́хъ
же-ла́-нї-е тво-е, ѡ̂б-но-ви́т-
ся ѧ̆́-кѡ о̂́ро-ля ю̆́-ность тво-ѧ̀.
Тво-ри́й ми́-ло-сты-ни Го-спо́дь,

й сѹдь-бѣ всѣмъ ѡ - бй - димымъ. Ска - жѧ
пѹ - ти сво - ѧ Мшї - се́ - о - ви, сы - но -
вѹ́мъ їс - рa - и - лѣ-вымъ хо - тѣ́ - нїѧ сво - ѧ.
1)
Ще́ - - дръ й ми́ - ло - стивъ Го́-сподь,
дол - го - тер - пѣ́ - ливъ й — мно - го - ми́ - ло - стивъ.
Не до кон - цà — про - гнѣ́ - ва - ет - сѧ,
ни - же во вѣ́къ враж - дѹ́ - етъ. Не по без -
за - ко́ - нї - ѳмъ на́-шымъ со - тво - ри́лъ — ѓсть на́мъ,
ни́ - же по грѣ-хѡ́мъ на́ - шымъ возда́лъ ѓсть на́мъ.
1)
Ще́ - дръ

1)
Ꙗ́ко по вы-со-тѣ́ не-бе-
снѣ́й ѿ зем-лѝ, оу-твер-ди́лъ е́сть Го-спо́дь
ми́-лость сво-ю на бо-я́-щихъ-ся е́-гѡ.
Е́-ли-кѡ ѿ-сто-я́тъ во-сто́-цы ѿ за́-падъ,
2)
оу-да́-лилъ е́сть ѿ на́съ без-за-кѡ́-нїа на́-ша.
3)
Ꙗ́-кѡ-же ще́-дритъ О-тецъ сы-ни,
оу-ще́-дри Го-спо́дь бо-я́-щихъ-ся е́-гѡ.
Ꙗ́-кѡ то́й по-зна́ со-зда́-нїе
1) по вы-со-тѣ́ не-бе-снѣ́й ѿ зем-лѝ
или
по вы-со-тѣ́
2) оу-да́-лилъ
3) Ꙗ́-кѡ-же ще́-дритъ О-тецъ сы-ни

1) ѓа́ ко пе́рстъ е̂с мы.

2) ѓа́ – ко тра – ва̀, — дни́ – е е̂ – гѡ ѓа́ – ко цвѣ́тъ се́ль – ный,
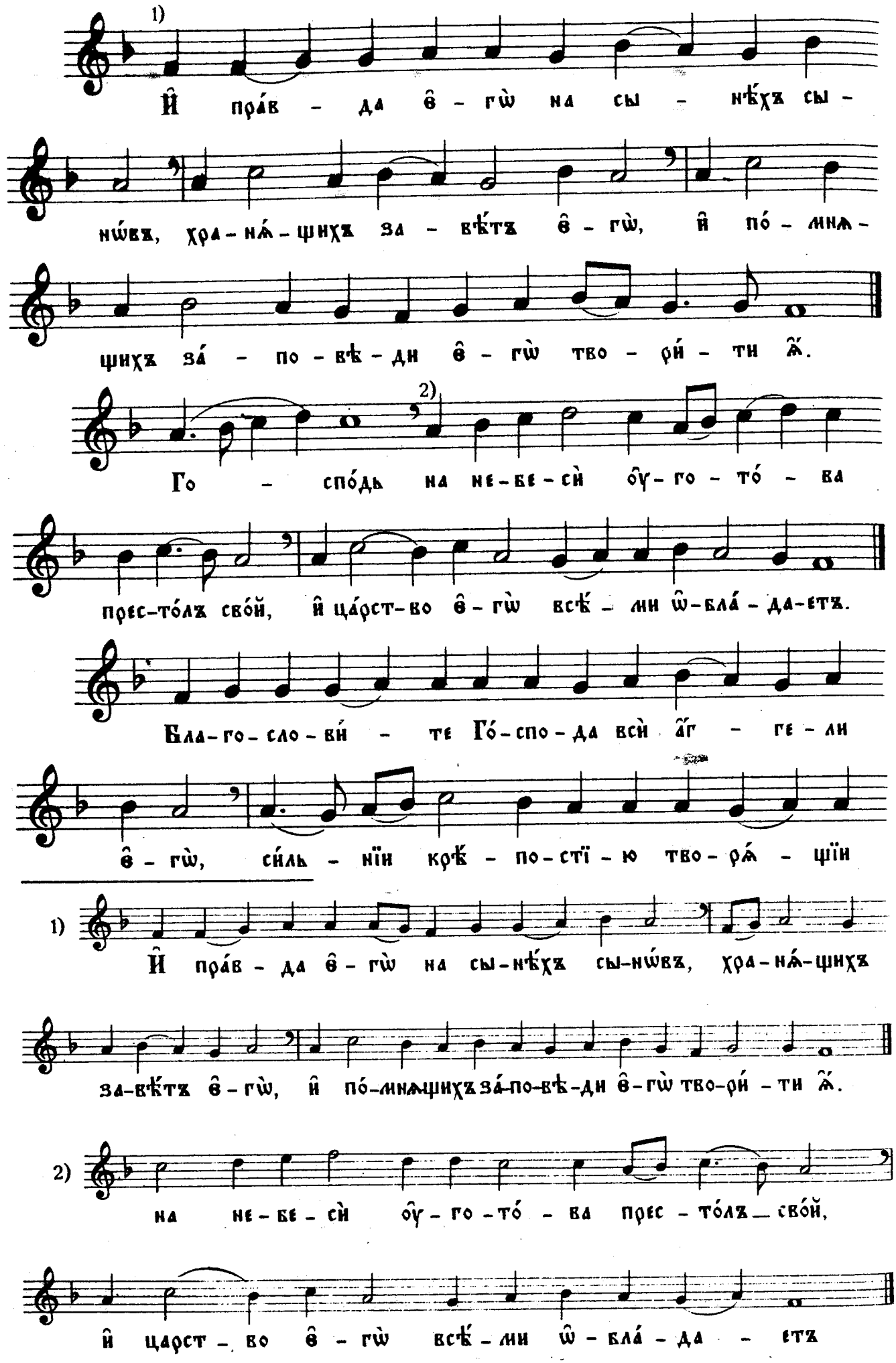
та́ – ко про – цвѣ́ – те́тъ
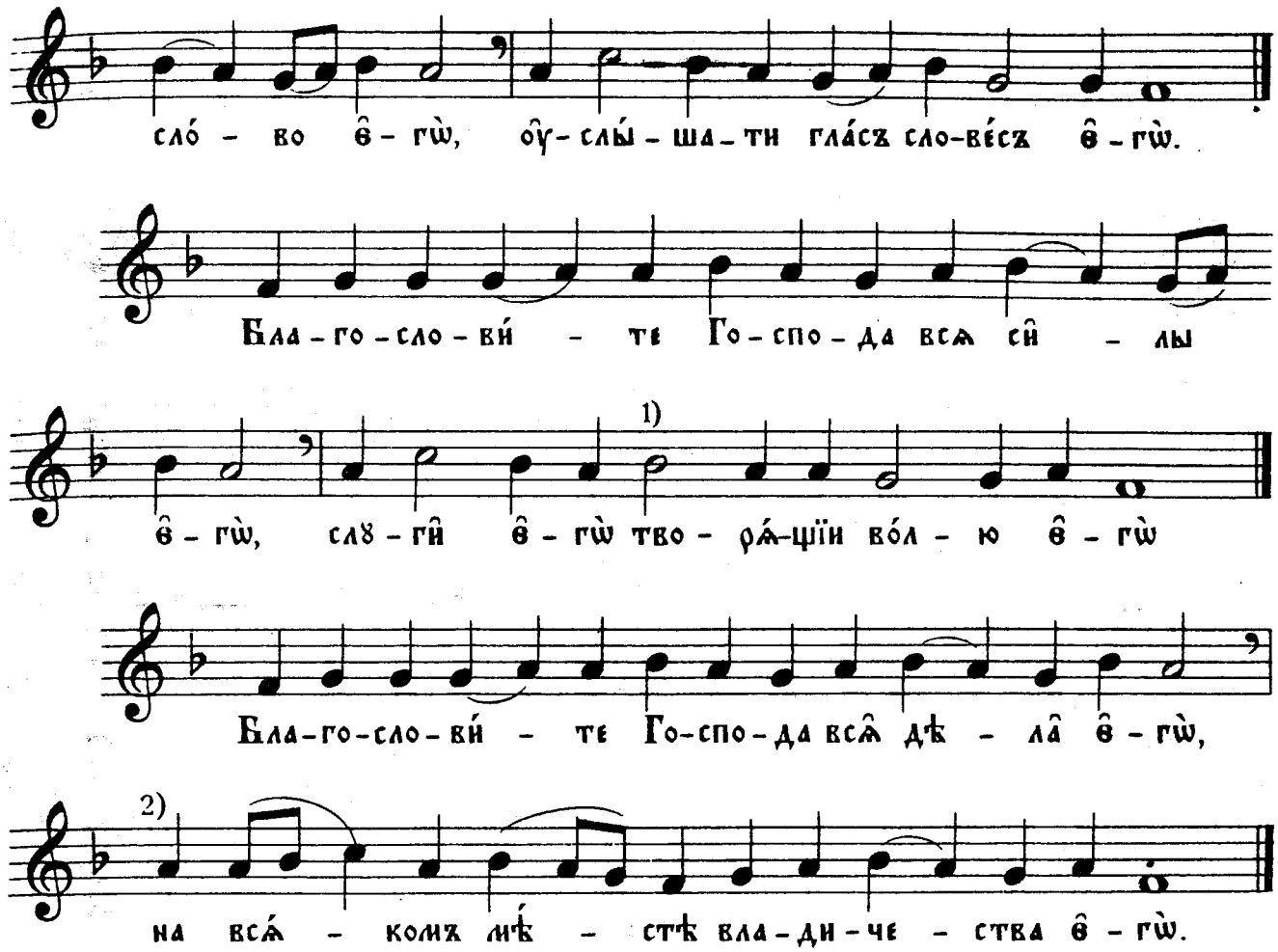
или

ѓа́ – ко цвѣ́тъ се́ль – ный

3) мѣ́ – ста сво – е – гѡ̀
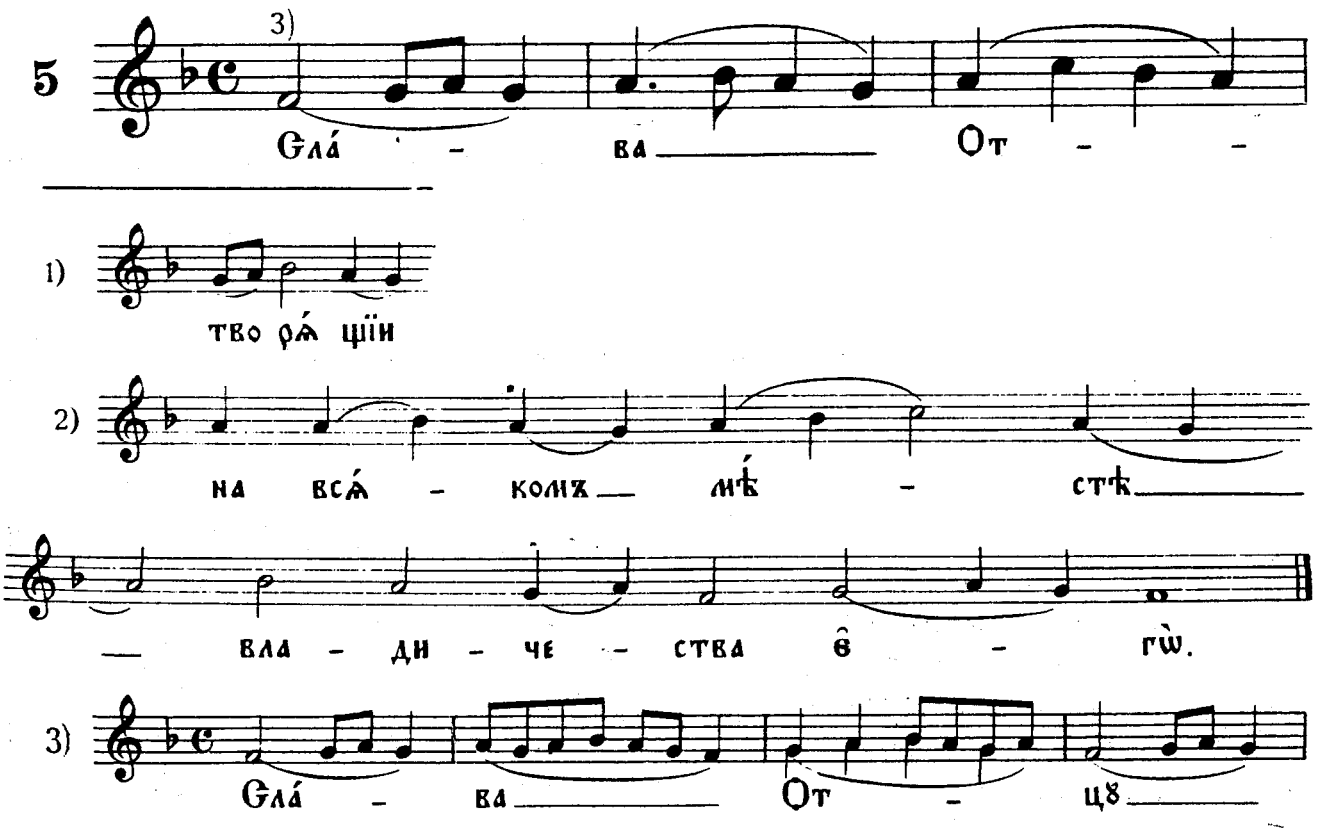
4) Ми́лостъ же Го – спо́д – ня ѿ вѣ́ – ка
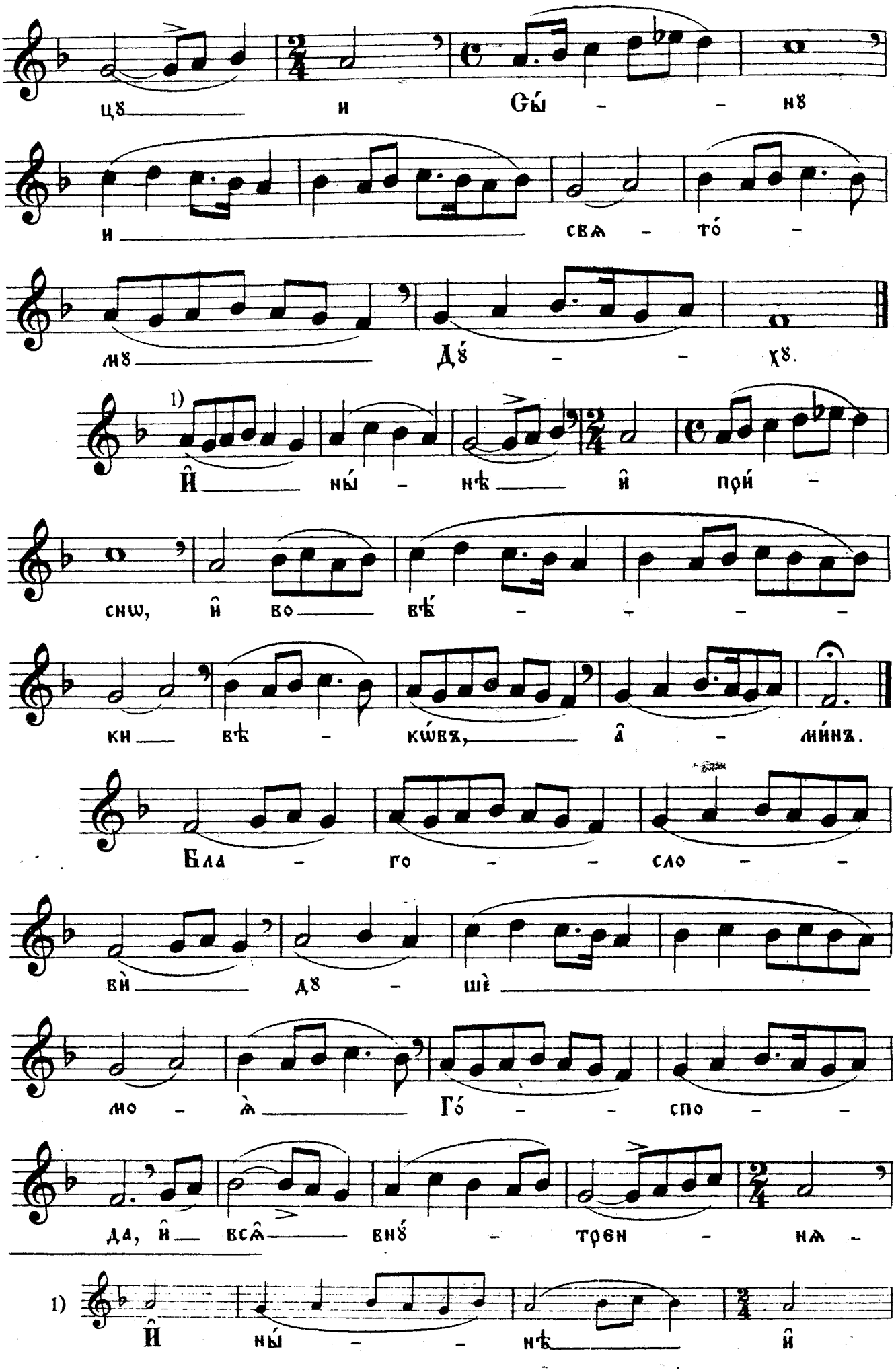

1)
Й пра́в - да ѳ - гѡ̀ на сы - нѣ́хъ сы -
нѡ́въ, хра - на́ - шихъ за - вѣ́тъ ѳ - гѡ̀, й по́ - мна -
шихъ за́ - по - вѣ - дн ѳ - гѡ̀ тво - рй́ - ти а̑.
2)
Го - спо́дь на не - бе - сѝ о̑у - го - то́ - ва
прес - то́лъ свой́, й ца́рст - во ѳ - гѡ̀ всѣ́ - ми ѡ̑ - бла́ - да - етъ.
Бла - го - сло - ви́ - те Го́ - спо - да всѝ а̑г - ге - ли
ѳ - гѡ̀, си́ль - нїи кр̀ѣ - по - сти́ - ю тво - ра́ - щїи
1) Й пра́в - да ѳ - гѡ̀ на сы - нѣ́хъ сы - нѡ́въ, хра - на́ - шихъ
за - вѣ́тъ ѳ - гѡ̀, й по́ - мнящихъ за́ - по - вѣ - дн ѳ - гѡ̀ тво - рй́ - ти а̑.
2) на не - бе - сѝ о̑у - го - то́ - ва прес - то́лъ свой́,
й царст - во ѳ - гѡ̀ всѣ́ - ми ѡ̑ - бла́ - да - етъ
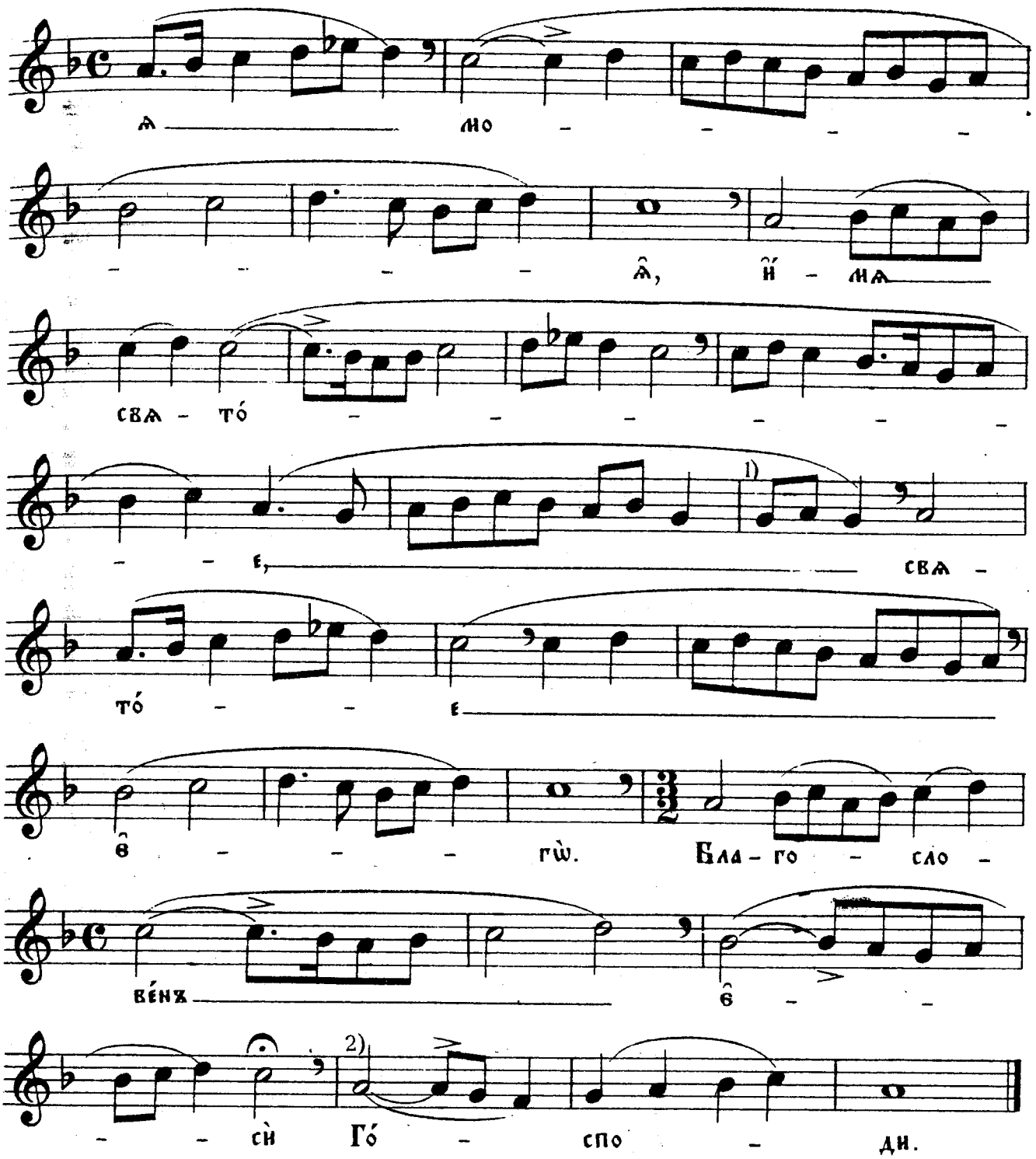

Велико Сла́ва . . . . Благословѝ

Andante maestoso

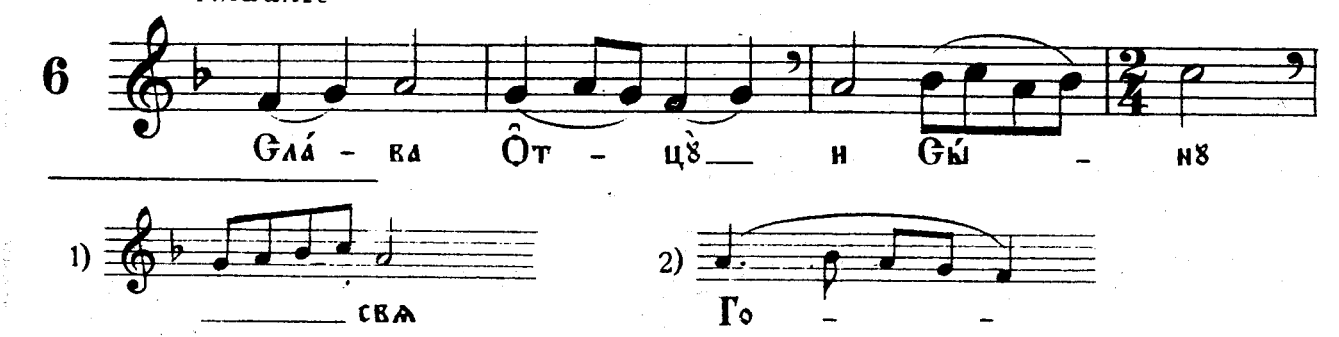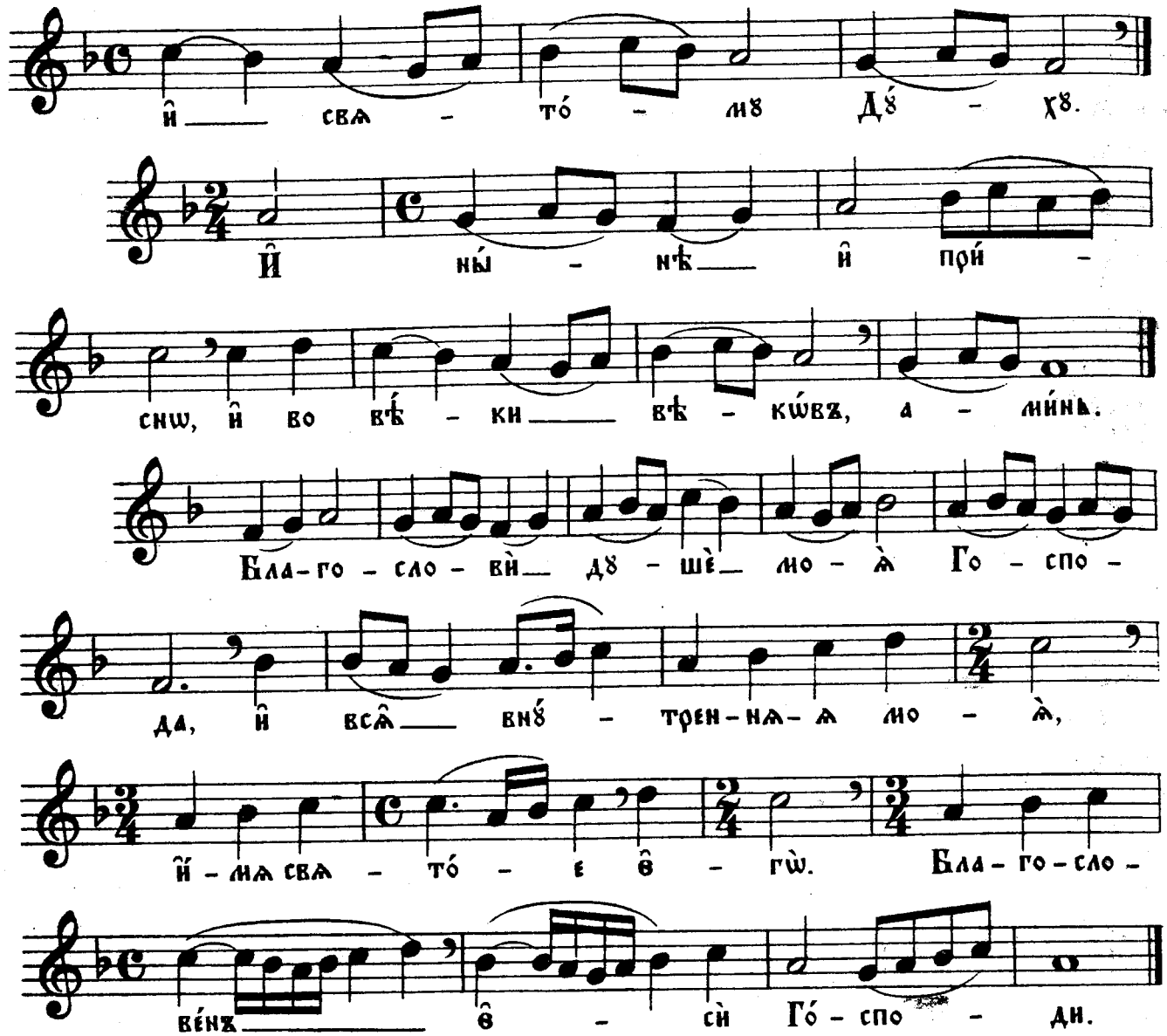

цѫ и Сы - нѫ
и свѧ - то́ -
мѫ Дѫ - хѫ.
1) Й ны - нѣ й при -
сно, й во вѣ - - - -
ки вѣ - кѡ́вѣ, а - мйнѣ.
Бла - го - - сло -
вѝ дѫ - шѐ
мо - ѐ Го́ - - спо -
да, й всѣ вну́ - тр҃и - на -
1) Й ны - - нѣ й

Мало Слава .... Благословѝ

Andante
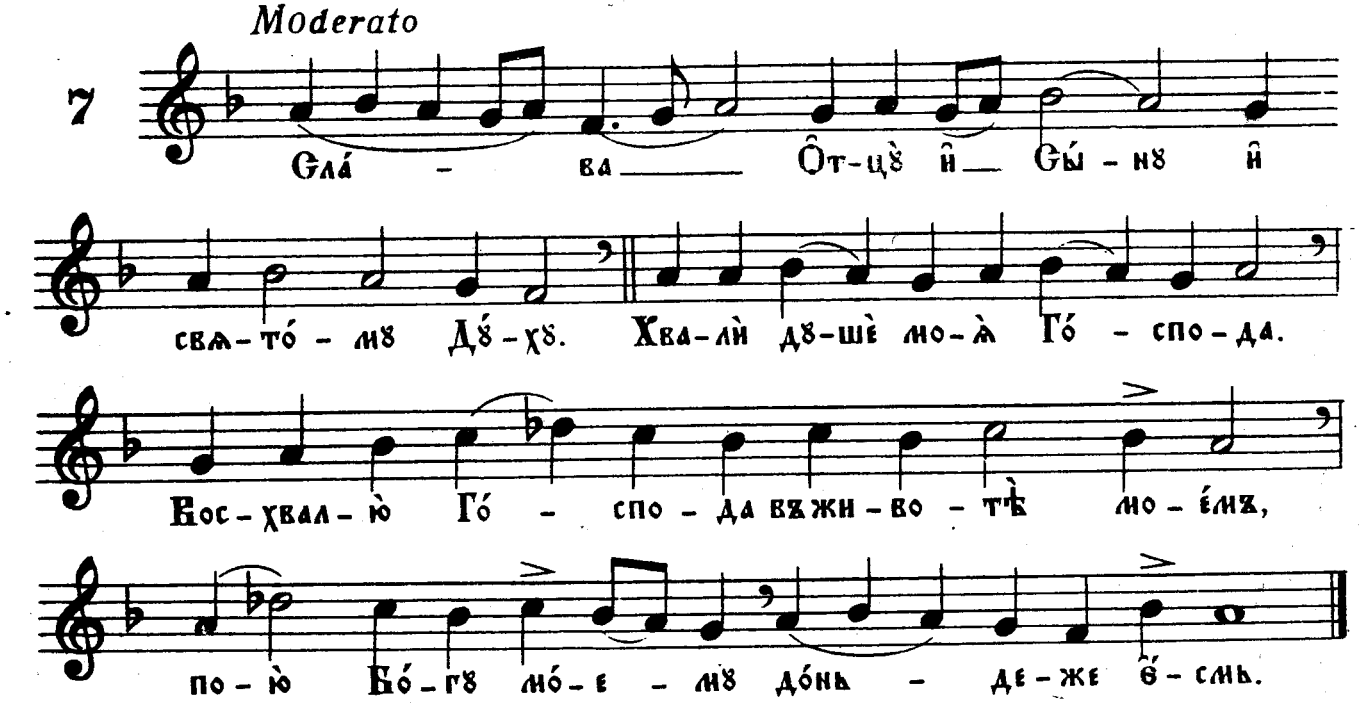

6
Сла́ — ва О̂т — цѣ — и Сы́ — нѣ
1) — — — — —
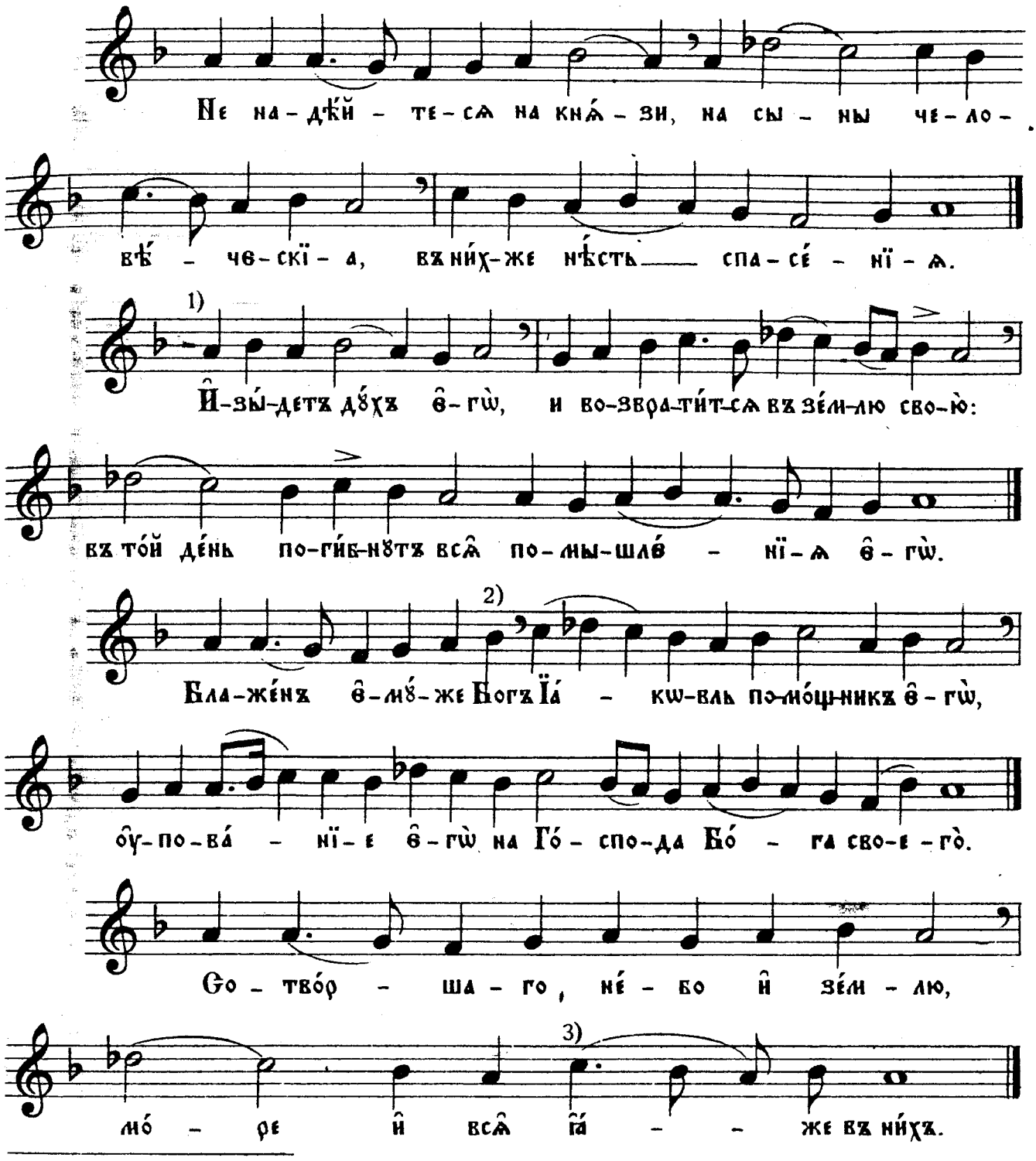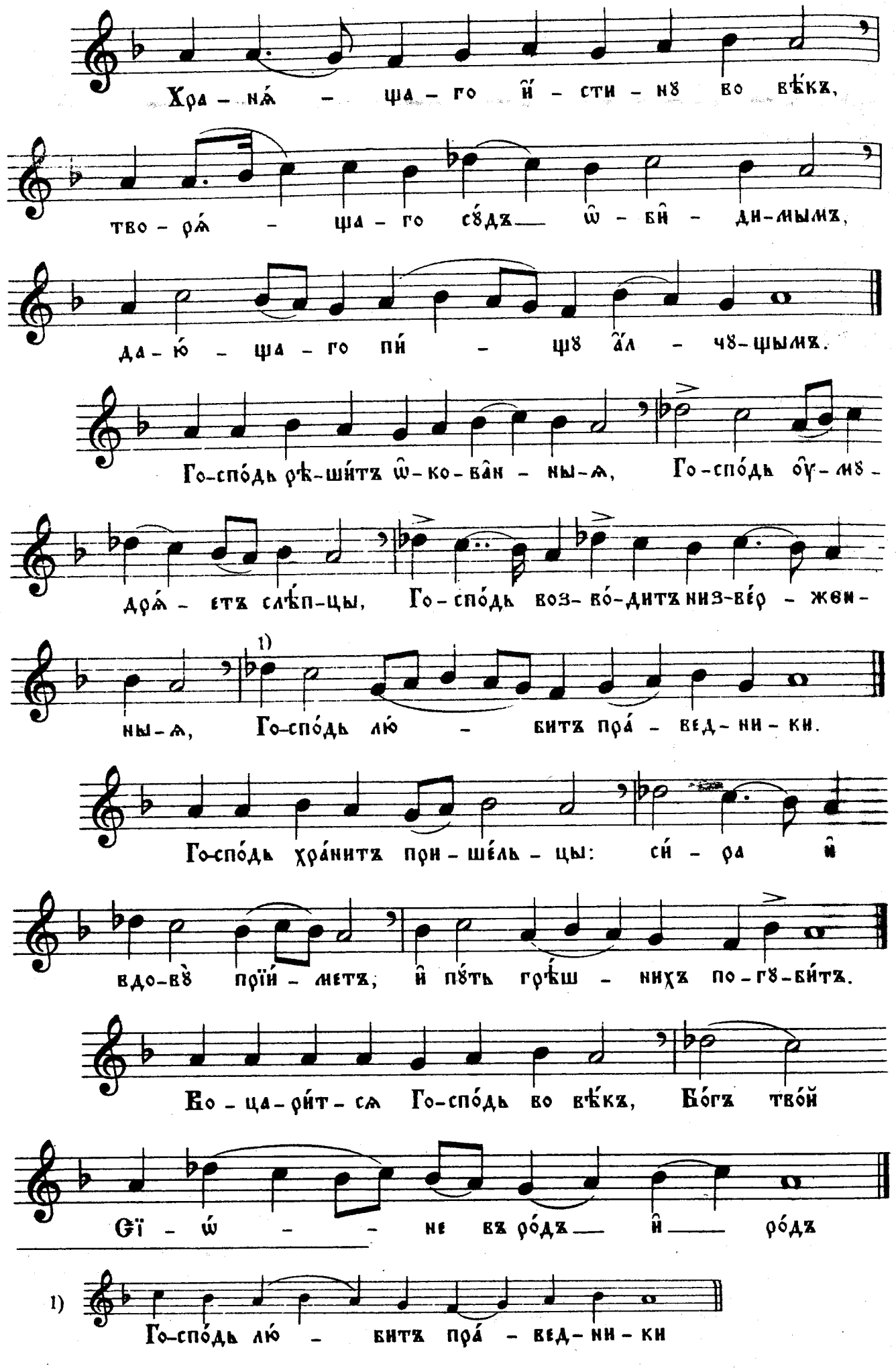

Велико **Сла́ва .... Хвали́ дѵ́ше мо́ѧ Го́спода**

ѱа́лмъ рѧ̑е

Moderato

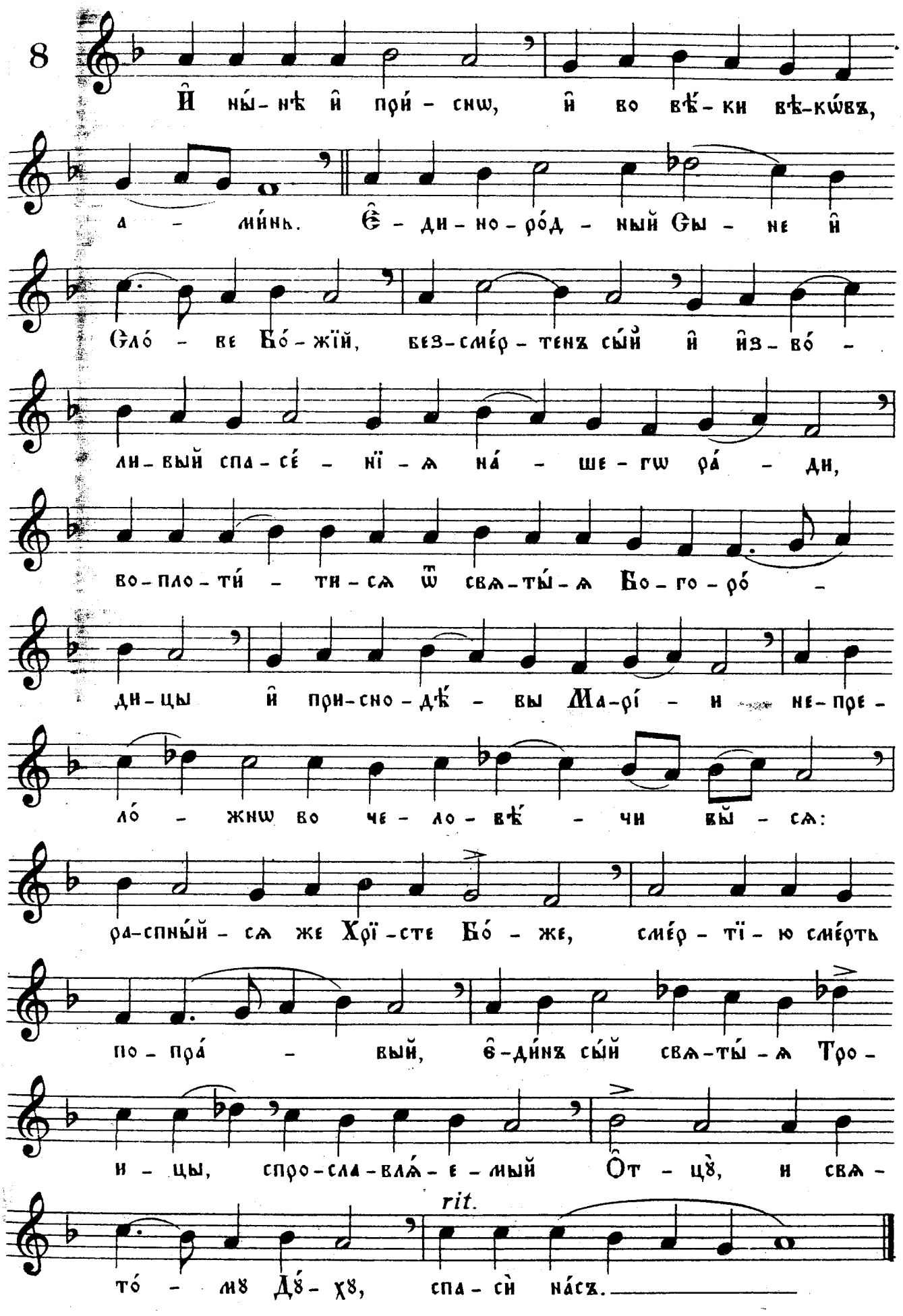

Не на-дѣй-те-сѧ на кнѧ-зи, на сы-ны че-ло-
вѣ-чес-кїа, вѣ нихъ-же нѣсть спа-се-нїа.
1)
Йзы-детъ дх҃ъ є҆-гѡ̀, и во-звра-тит-сѧ въ зе҆м-лю сво-ю:
въ то҆й де҆нь по-гиб-нѹтъ всѧ̂ по-мы-шле҆-нїа є҆-гѡ̀.
2)
Бла-же҆нъ є҆-мѹ̆-же Богъ Їа҆-кѡвль по-мо҆щ-никъ є҆-гѡ̀,
ѹ҆-по-ва҆-нїе є҆-гѡ̀ на Го҆-спо-да Бо҆-га сво-е-гѡ̀.
Со-твор-ша-го, не҆-бо и̂ зе҆м-лю,
3)
мо҆-ре и̂ всѧ̂ ѩ҆-же въ нихъ.
1)
Йзы-детъ дх҃ъ є҆-гѡ̀, и во-звра-ти́т-сѧ
2)
Богъ Їа҆-кѡвль по-мо҆щ-никъ є҆-гѡ̀.
3)
ѩ҆-же въ нихъ
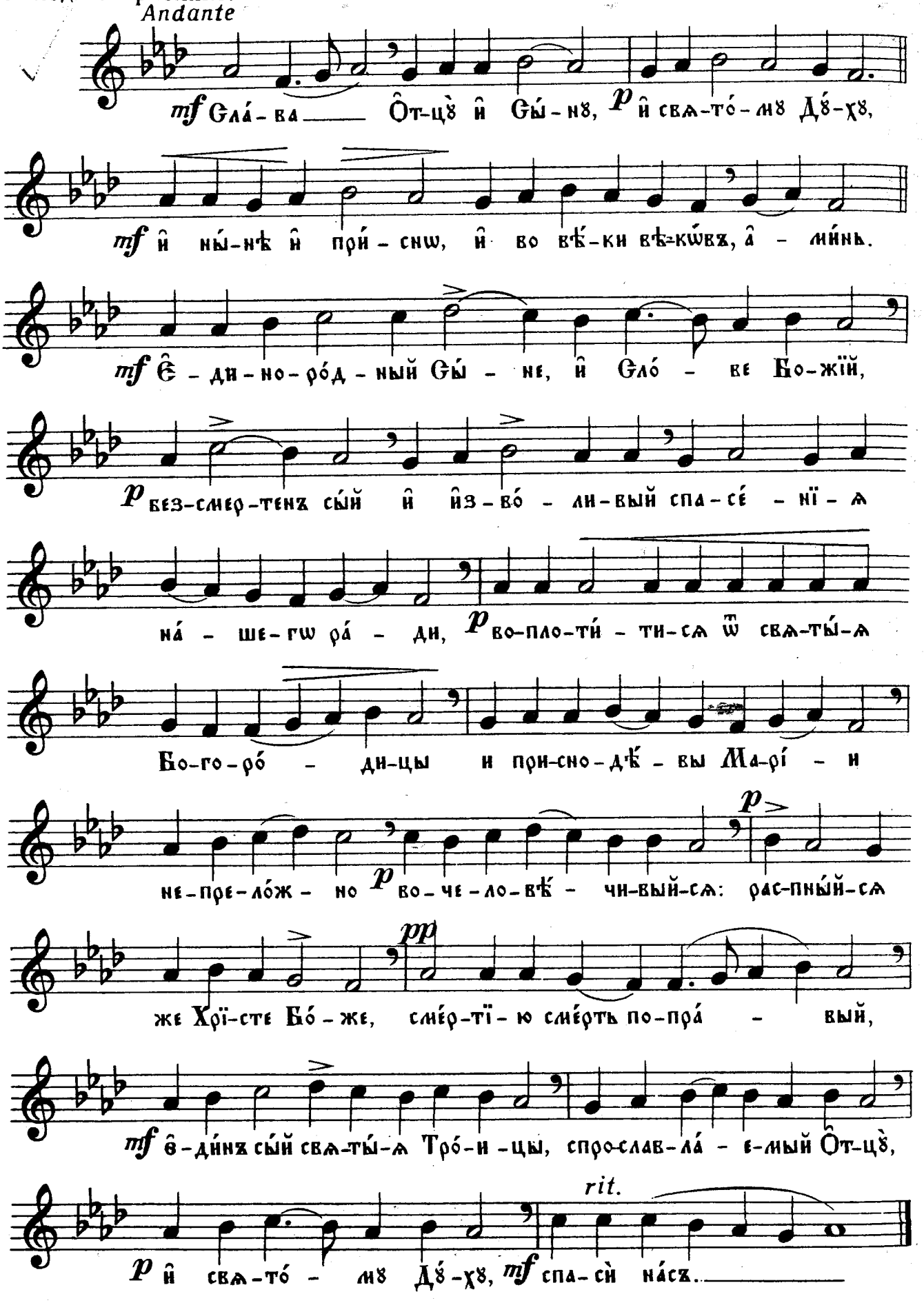

Хра – на́ – ша – го и́ – сти – на́ во вѣ́кѣ,
тво – ра́ – ша – го сѣ́дѣ ѡ́ – бѝ – ди-мымѣ,
да – ю́ – ша – го пи́ – ша́л – ча́-шымѣ.
Го-спо́дь рѣ́-шитѣ ѡ́-ко-ва́н – ны-а́, Го-спо́дь о́у-ма́-
дра́ – етѣ слѣ́п-цы, Го-спо́дь воз-во́-дитѣ низ-ве́р – жен-
ны-а́, 1) Го-спо́дь лю́ – битѣ пра́ – вед-ни-ки.
Го-спо́дь храни́тѣ при-ше́ль – цы: си́ – ра и́
вдо-вѣ́ прiи́ – метѣ; и́ пя́тъ грѣ́ш – нихѣ по-гу́-бѝтѣ.
Ко – ца-ри́т-ся Го-спо́дь во вѣ́кѣ, Бо́гѣ твой
Сiо́ – не – вѣ ро́дѣ и́ ро́дѣ
1) Го-спо́дь лю́ – битѣ пра́ – вед-ни-ки

Мало: Й нынѣ .... Єдинородный
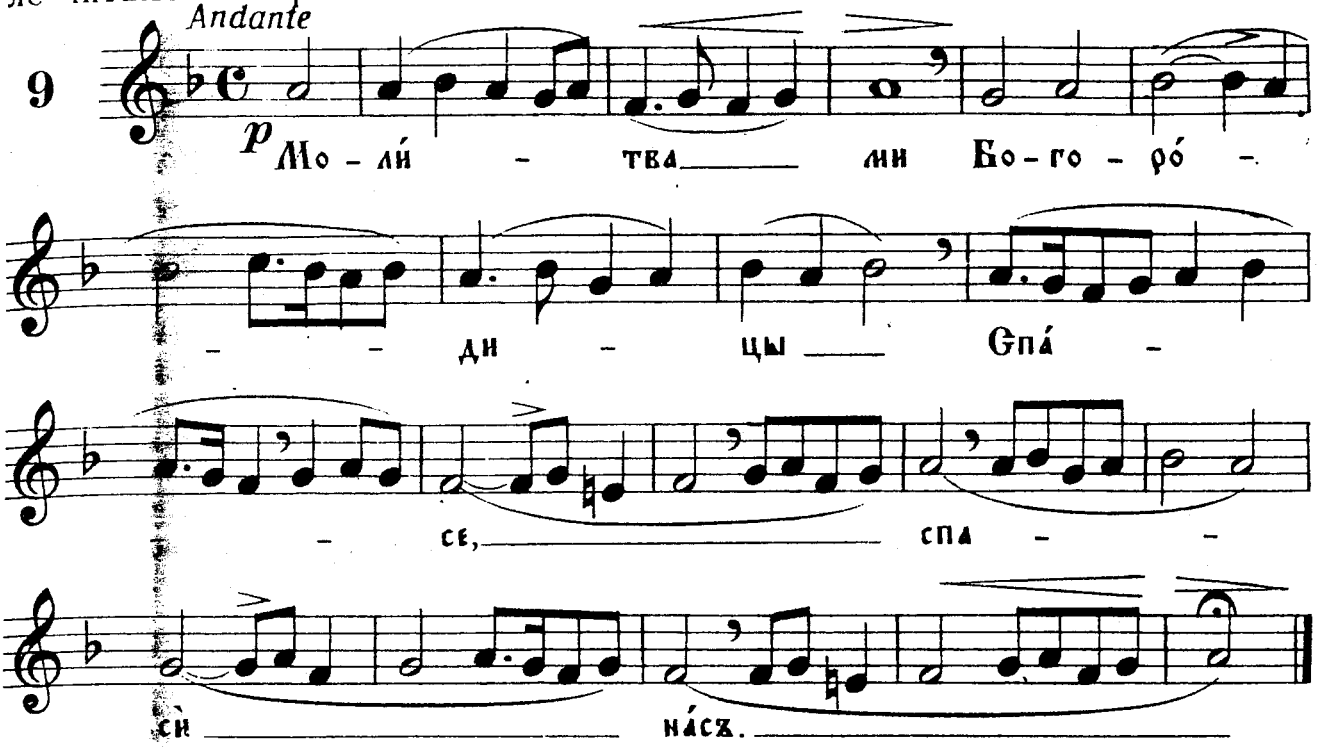
ГЛАСЪ В
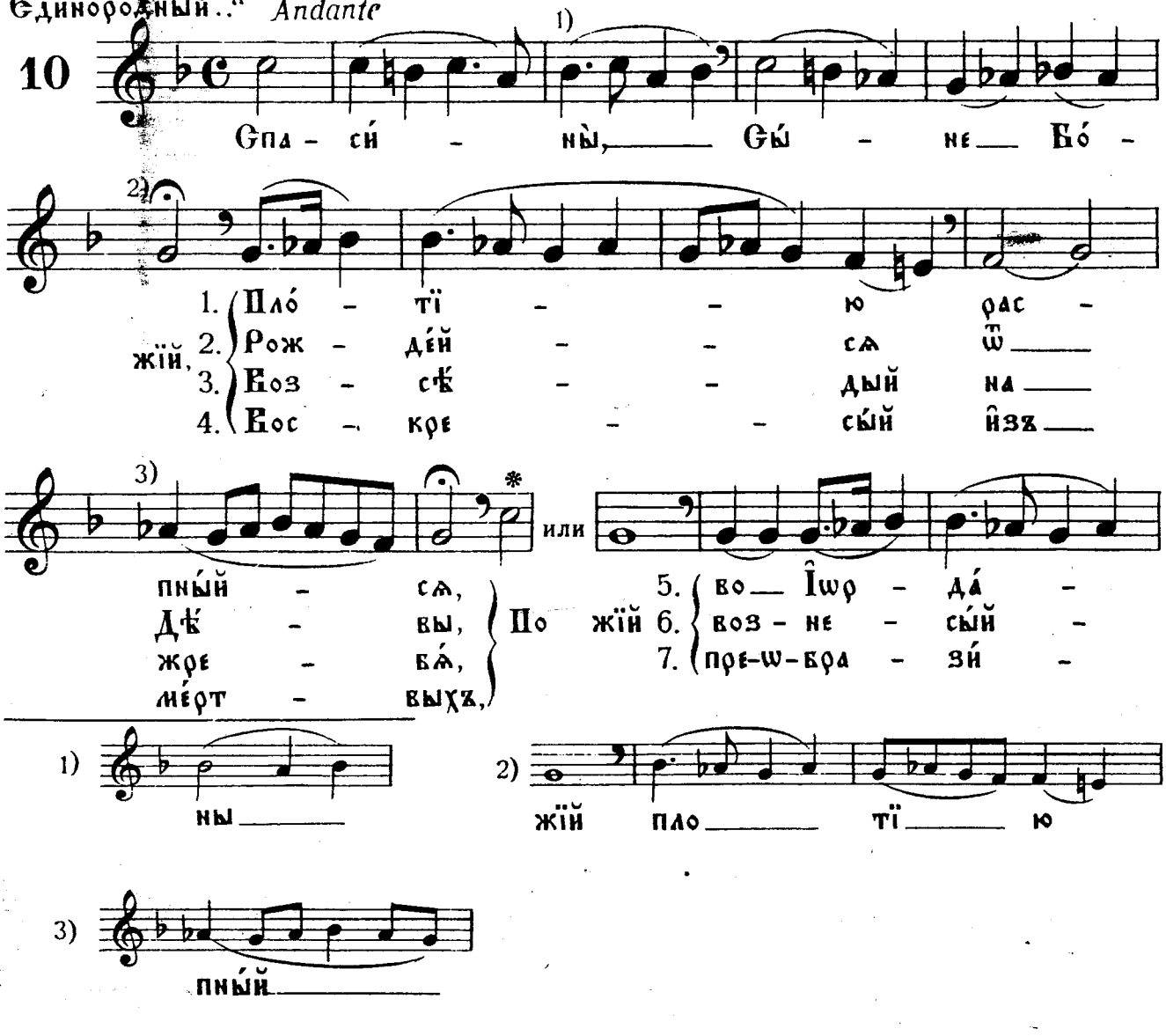

У својој „Божественная слѫжба“, изданој 1862 год. у Бечу, Корнелије Станковић употребио је, у основи, ову исту мелодију. Ипак, где где има мале мелодиске разлике.

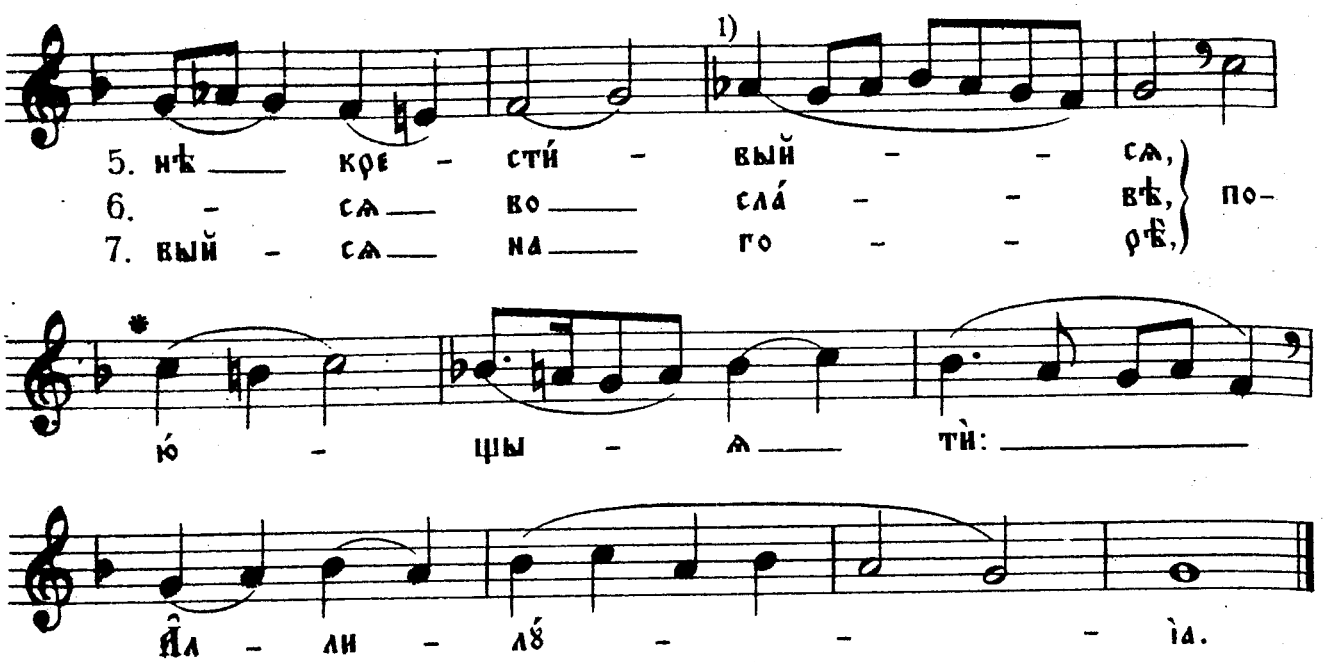

О „Светлим празницима“ уместо: „Слава.. Благослови,“ пева се, после читања антифона:
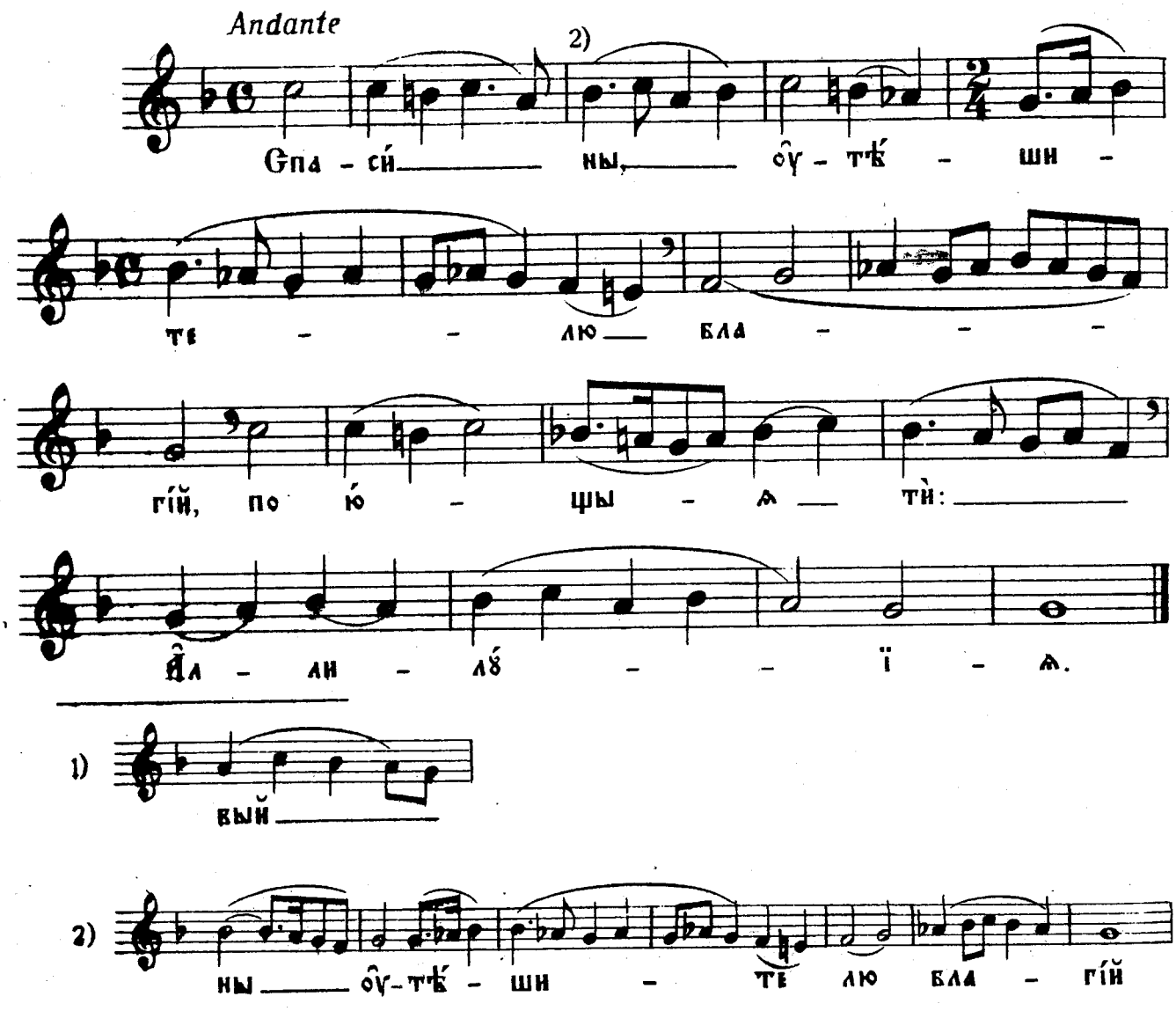

После читања антифона пева се на: Крстовдан (1), Божић (2), Цвети (3), Ускрс (4), Богојављење (5), Спасовдан (6), Преображење (7), пре „И ны́нѣ... Единоро́дный..“ *Andante*
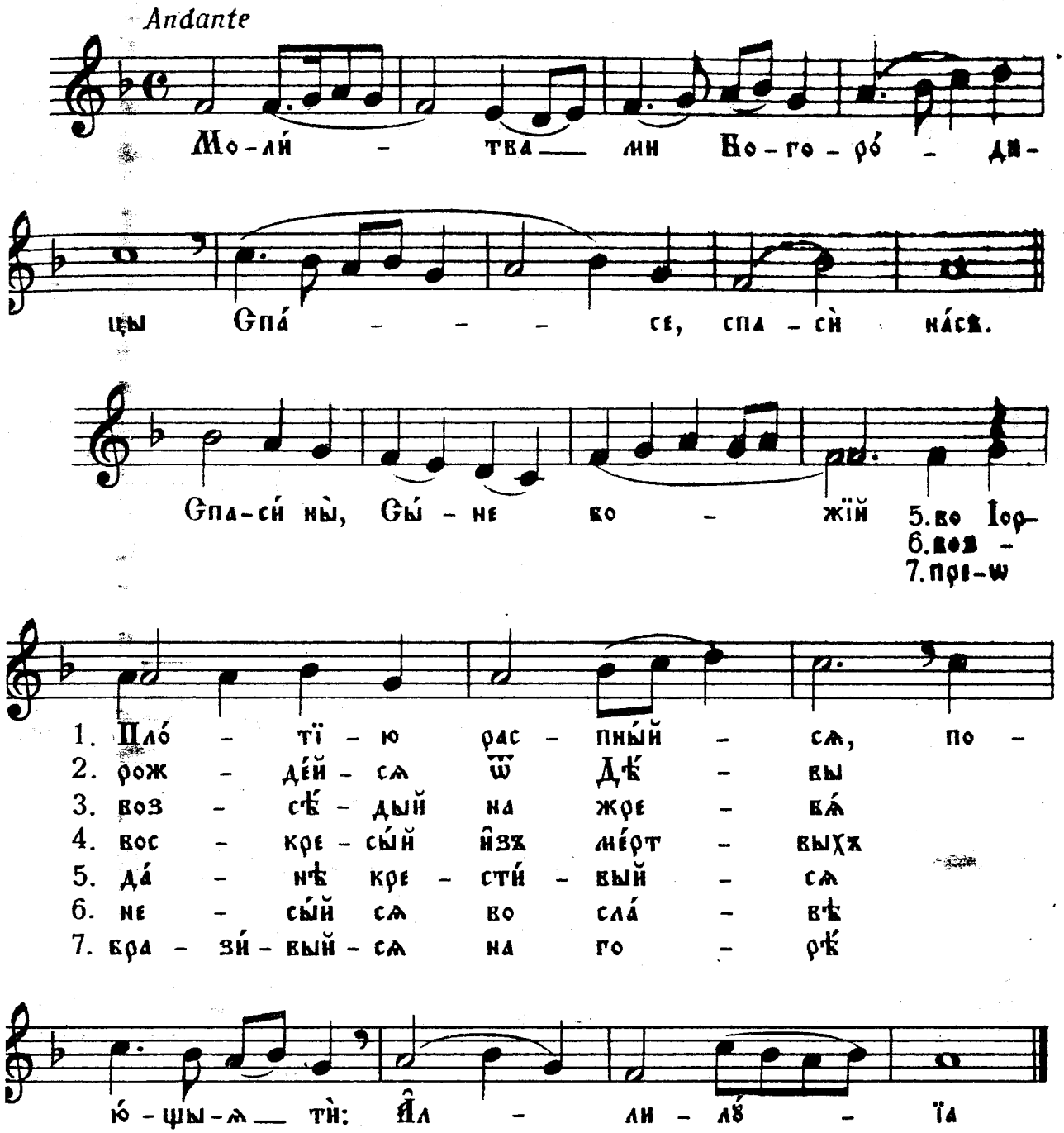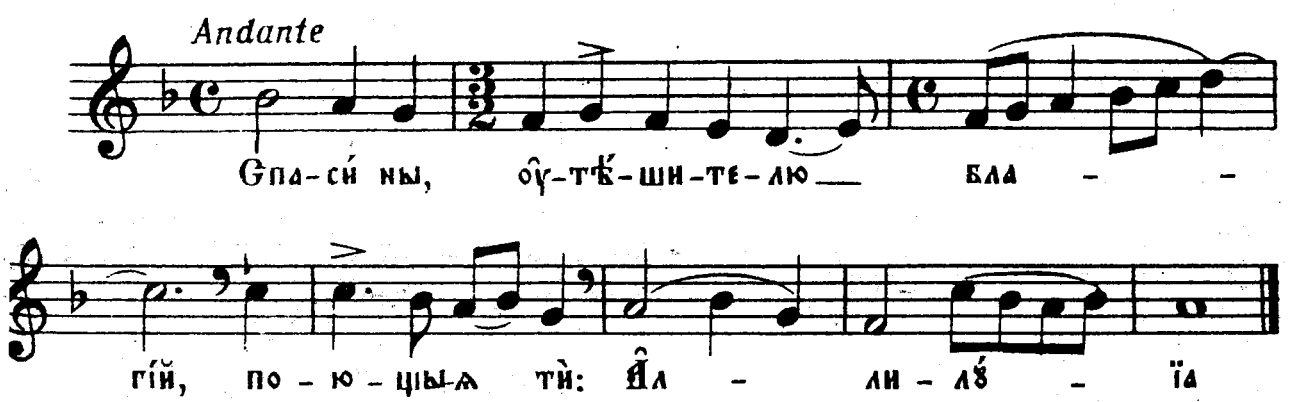

На Дѫхове пева се

Овако се пева, - по трећој статији на Велику Суботу -, у Јужној Србији

На ДУХОВЕ пева се
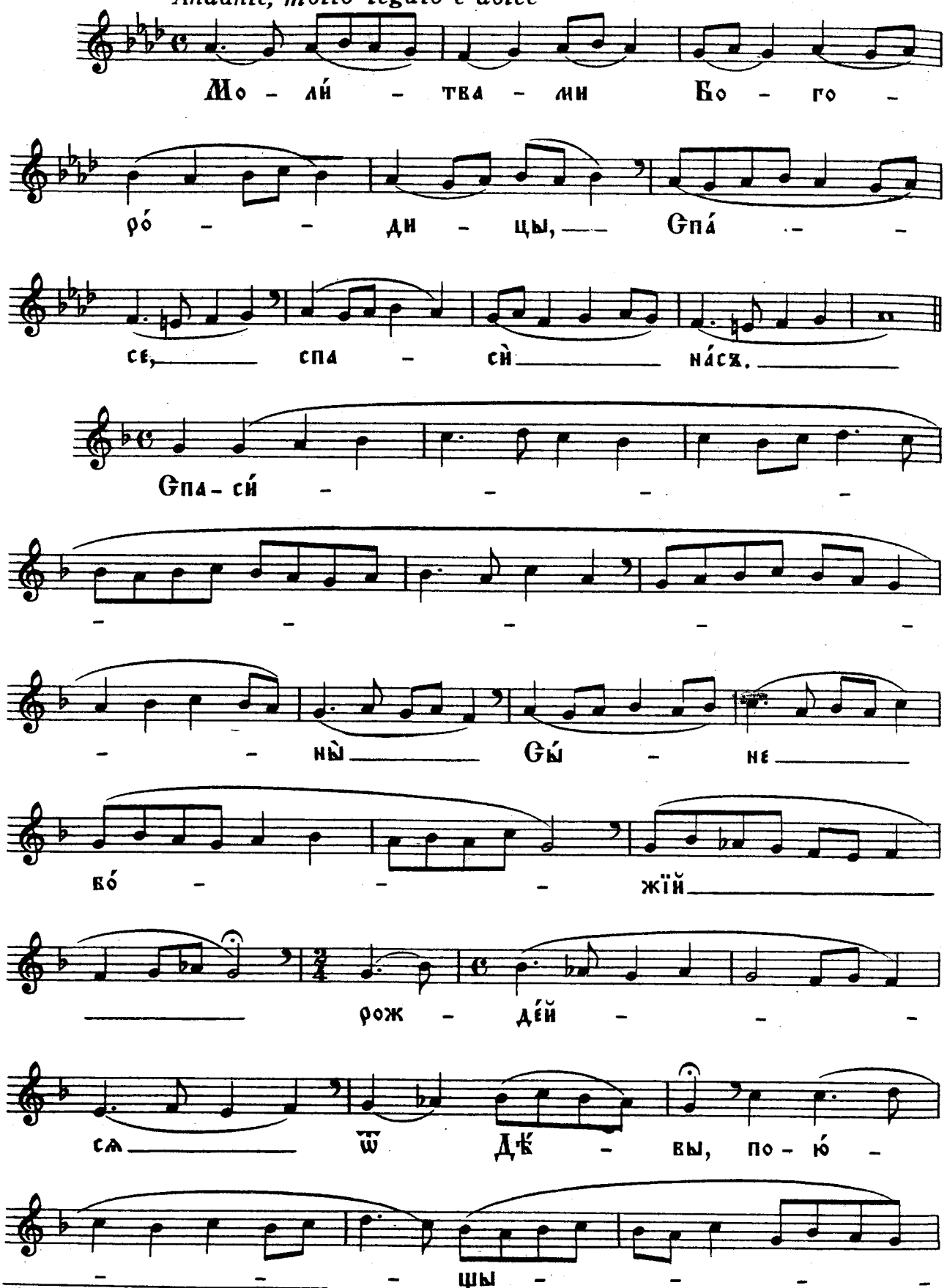

174
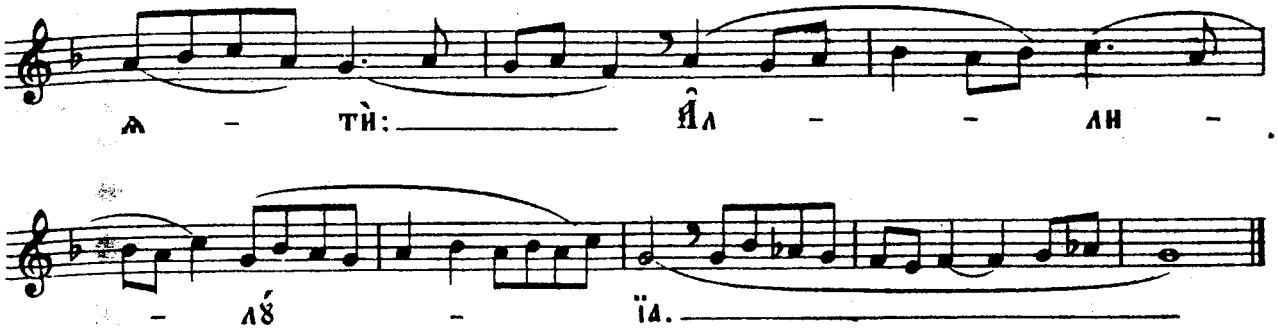
Ради доказа колико је индивидуално певање уносило промене у мелодије наших црквених песама доносимо следеће примере песама: „**МОЛИТВАМИ БОГОРОДИЦЫ**“ и „**СПАСИ НЫ**“, како су их забележили:

1. Корнелије Станковић*)
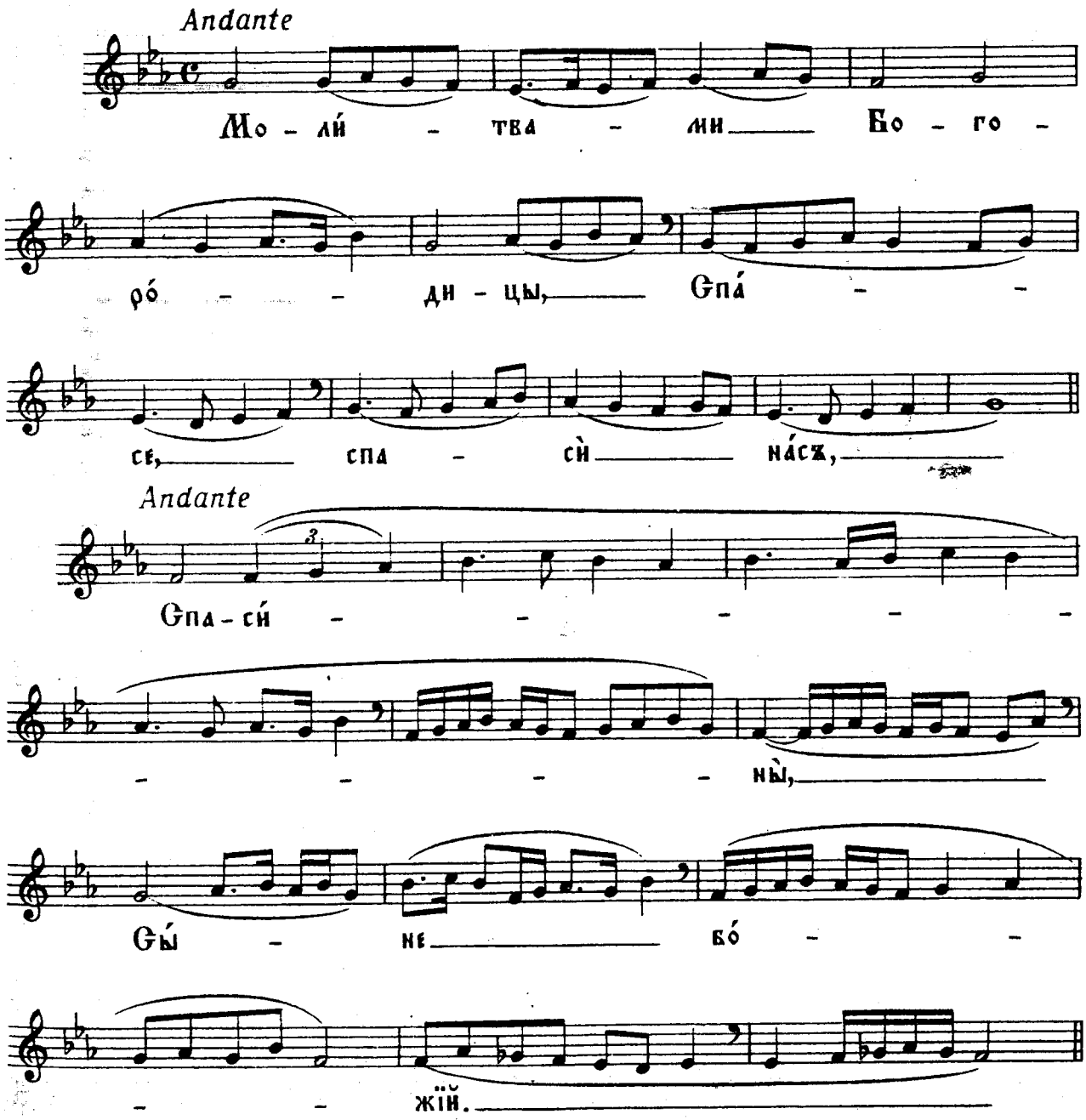
Andante, molto legato e dolce

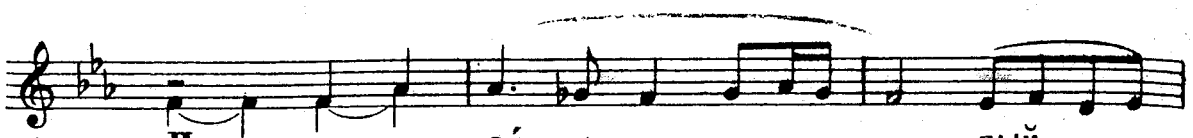
*) „Православно црквено **пѣнїе** у српског народа,“ друга књига. У Бечу о Ускрсу 1863
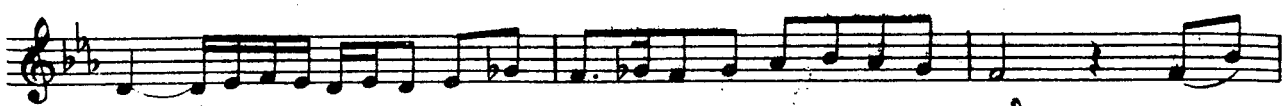

2. Тихомир Остојић*)
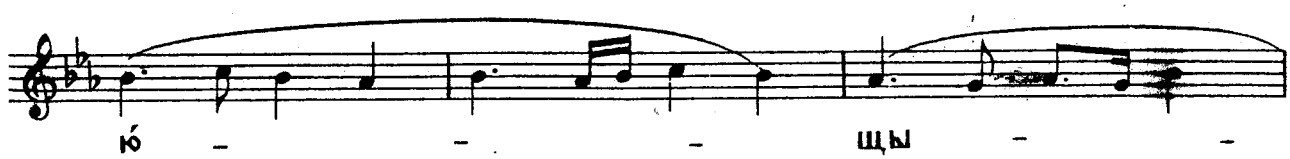

*) „Старо карловачко пјеније у српској источној православној цркви као што поју ученици српске велике гимназије у Новом Саду", 1887 Н. Сад.
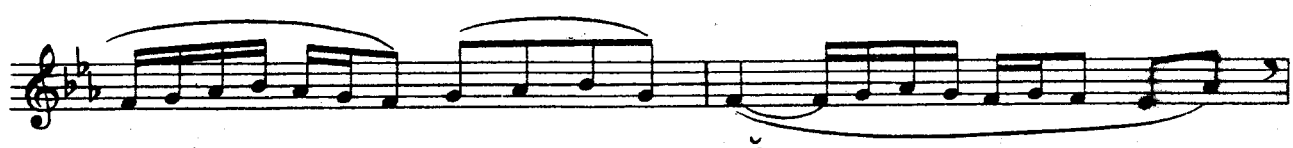

1. Преображење: Прѣ-ѡ – бра – зи́ – – вый –
2. Богојављење: Ко Ӏор – да́ – – –
3. Спасов дан: Воз – не – сы́й – –
4. Духови: Ѻу – тѣ́ – ши – те –
5. Крстовдан: Пло – тї – – –
6. Божић: Ро – жде́й – – –
7. Цветови: Воз – сѣ́ – – –
8. Ускрс: Вос – кре – – –
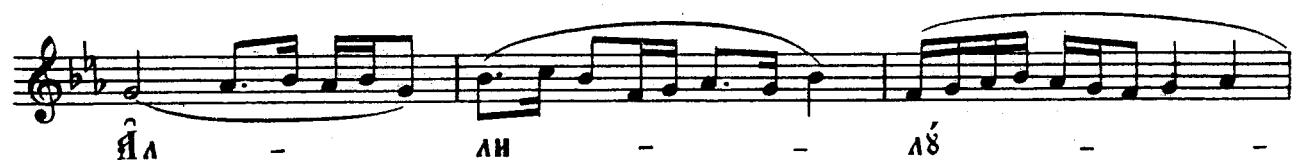

сѧ на го – рѣ́, по –
нѣ кре – сти́ – вый – сѧ,
сѧ во сла́ – вѣ́,
лю вла – гїй,
ю рас – пны́й – сѧ,
сѧ ѿ Дѣ́ – вы,
дый на жре – бя́,
сый йзх ме́рт – выхх,
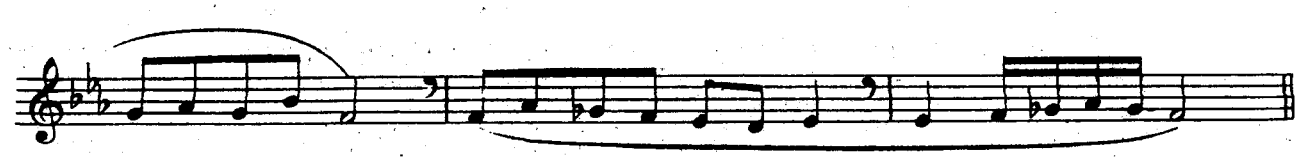

ю – – – щы – –

– – ѧ тй:

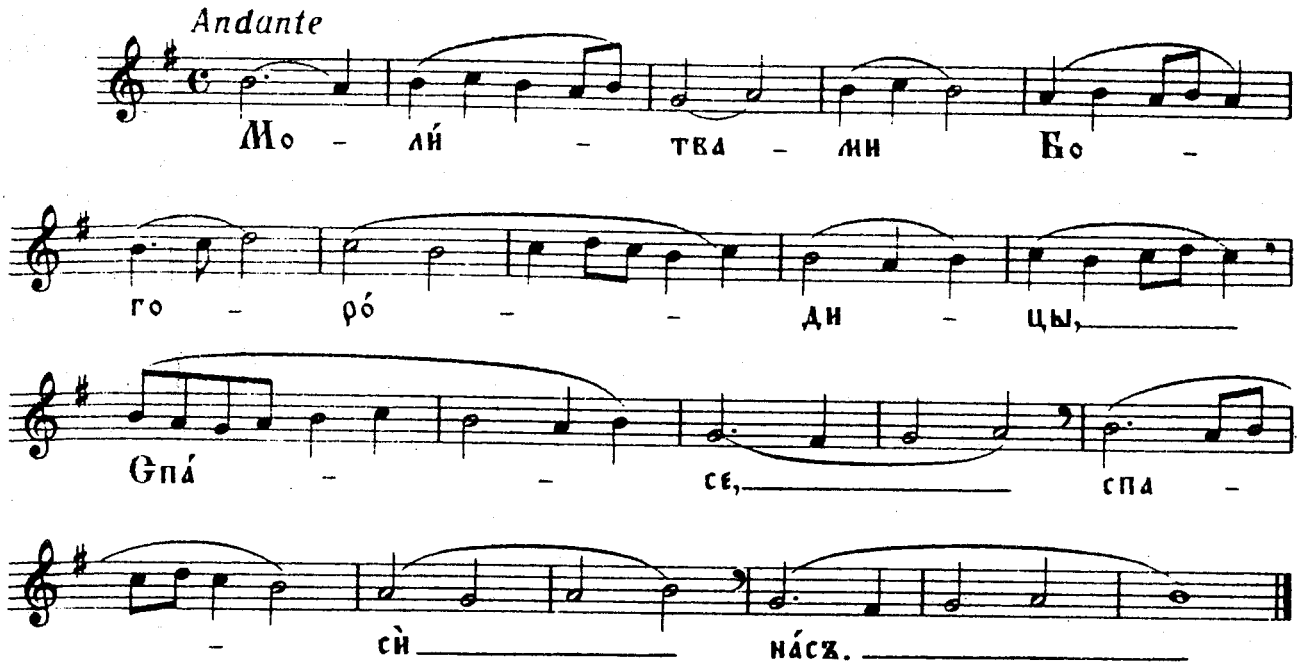
Ӏл – ли – – лю́ – –
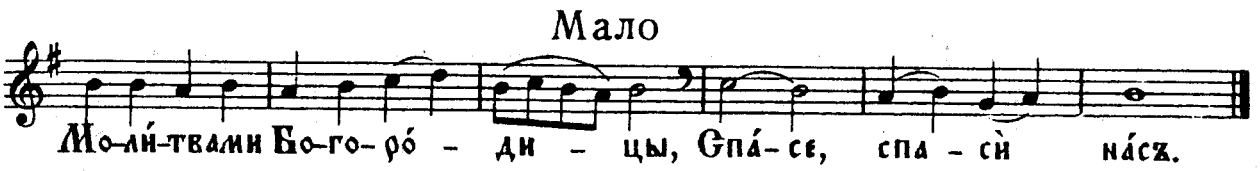

– – їа.
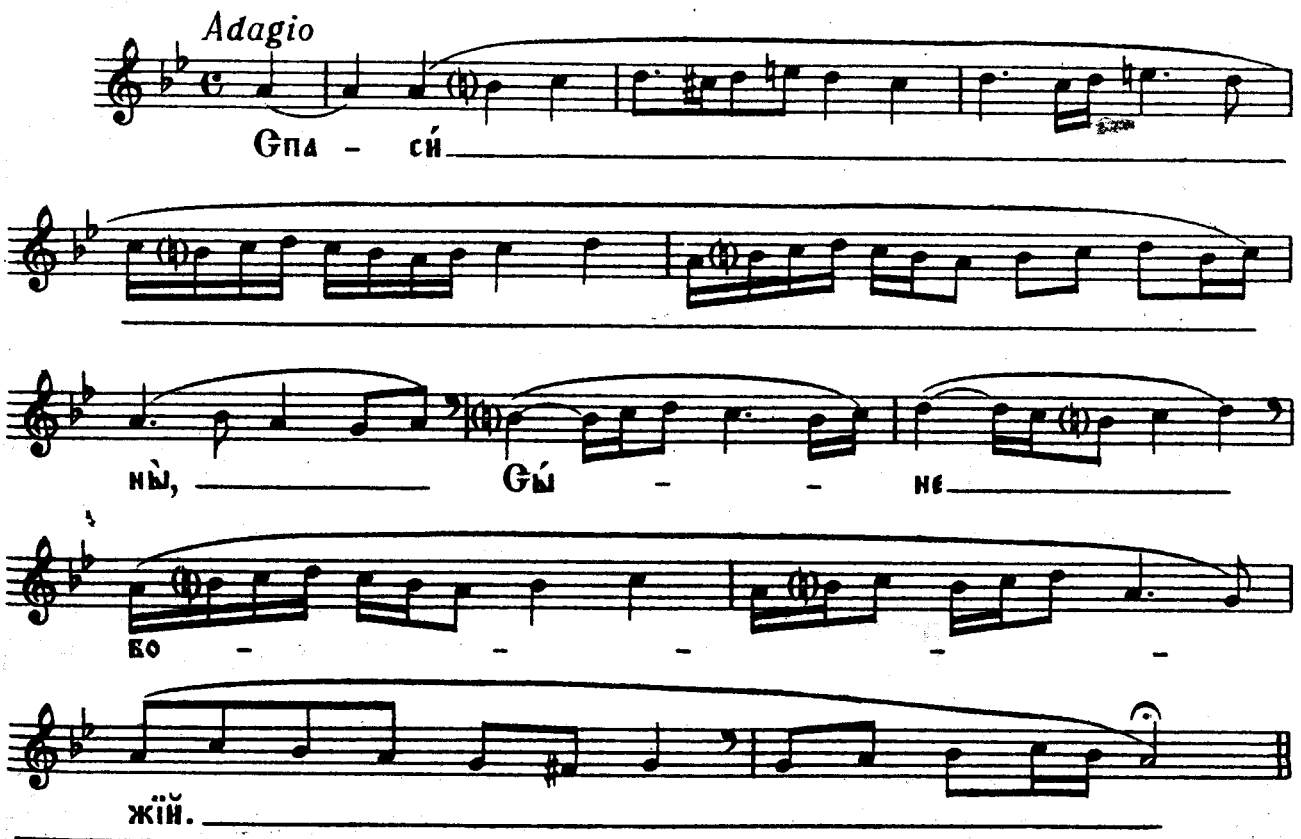
3. Гаврило Бољарић и Никола Тајшановић*)

Велико

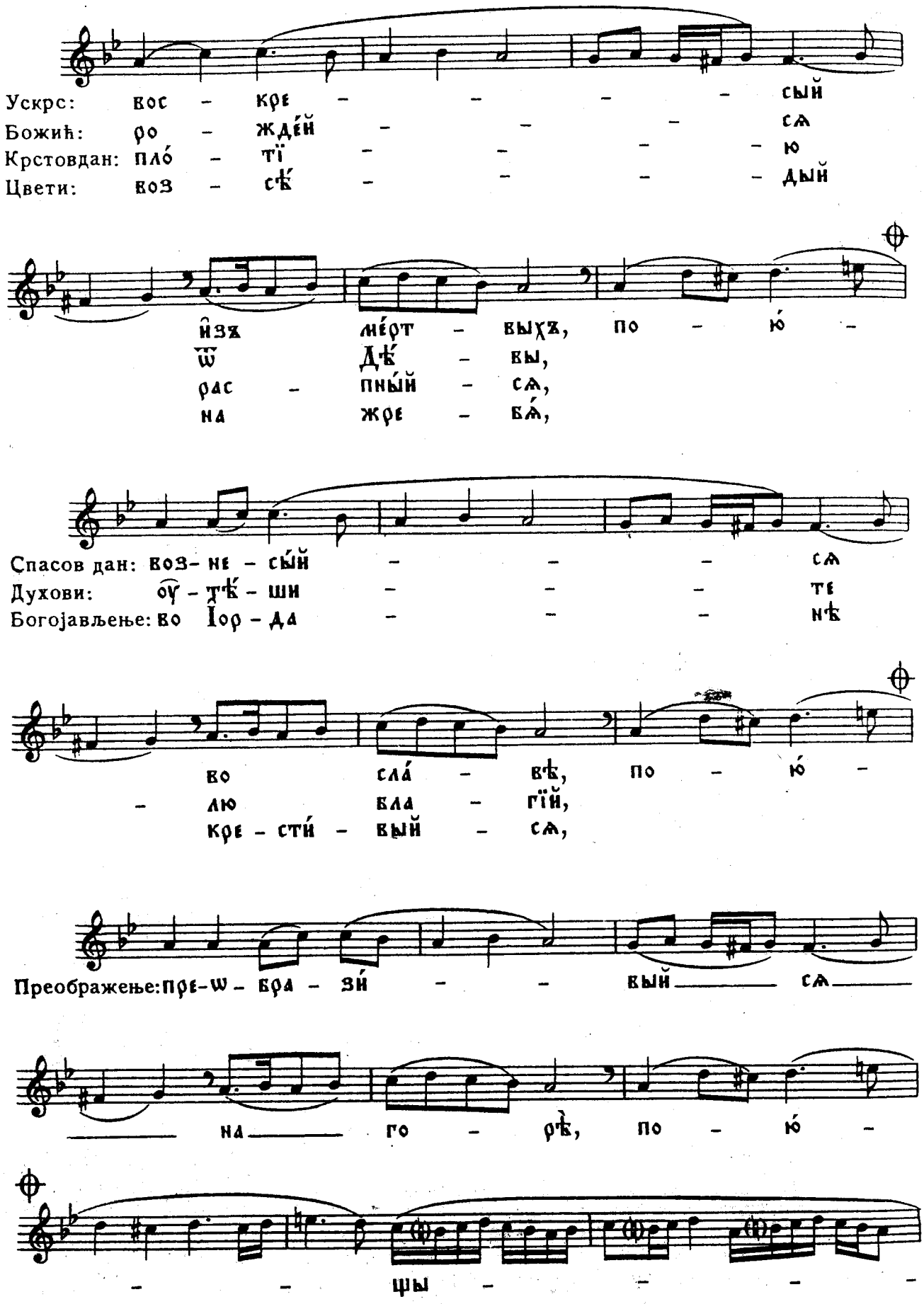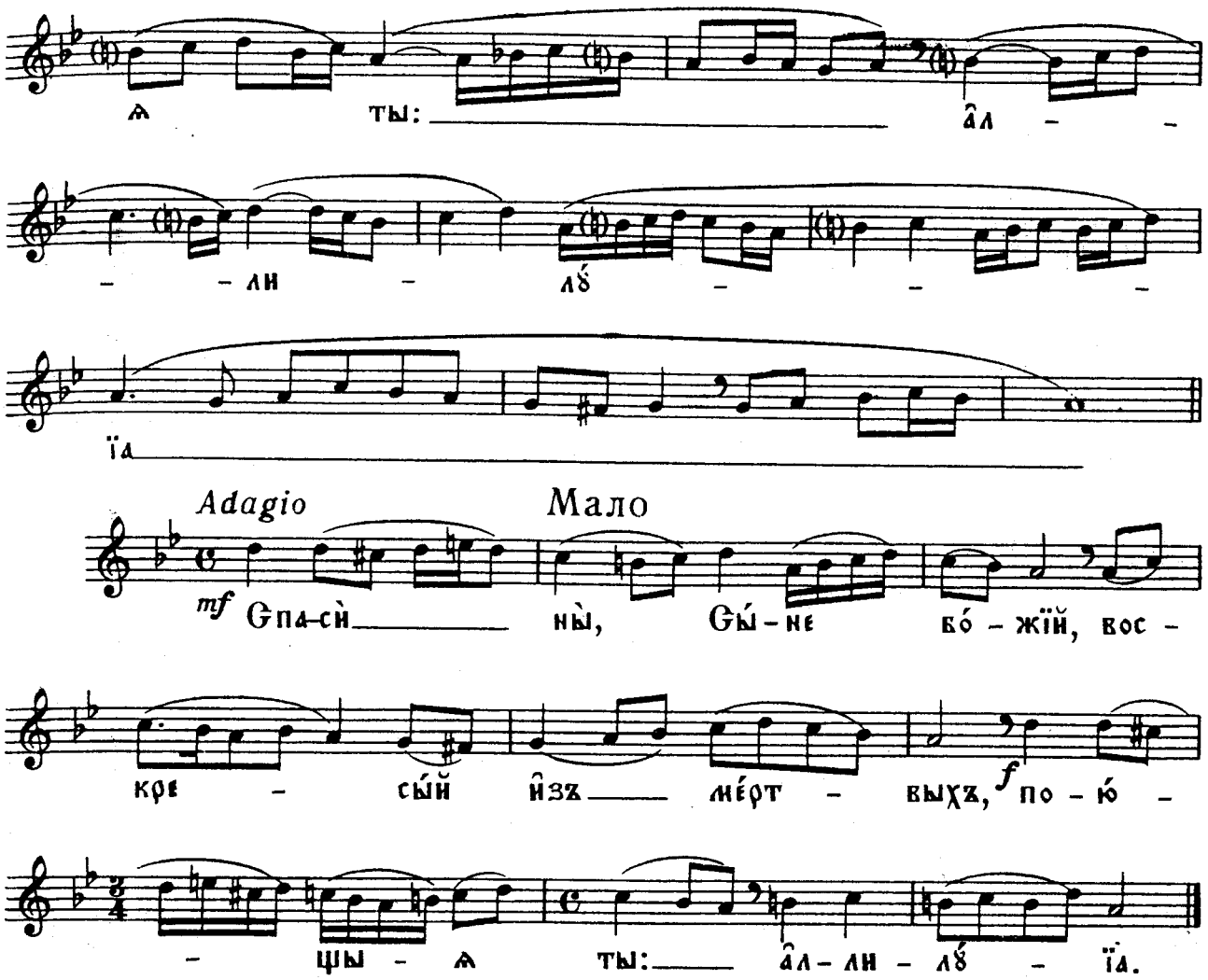

Мало

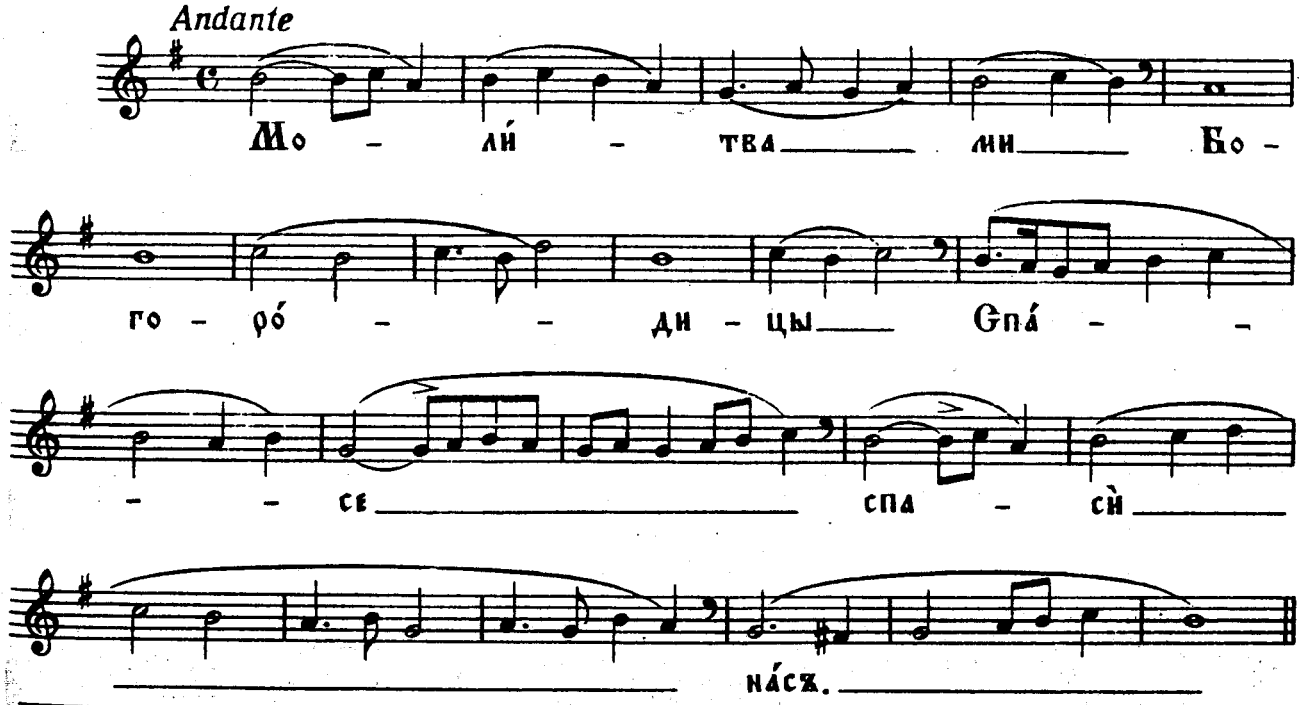

*) „Српско православно пјеније" по карловачком старом начину, у ноте за један глас написали Гаврило Бољарић, свешт. и вјероучитељ на вел. гимназији и Никола Тајшановић, нар. учитељ и учитељ пјевања на препарандији и вел. гимназији сарајевској: Свеска III, 1889. Сарајево.
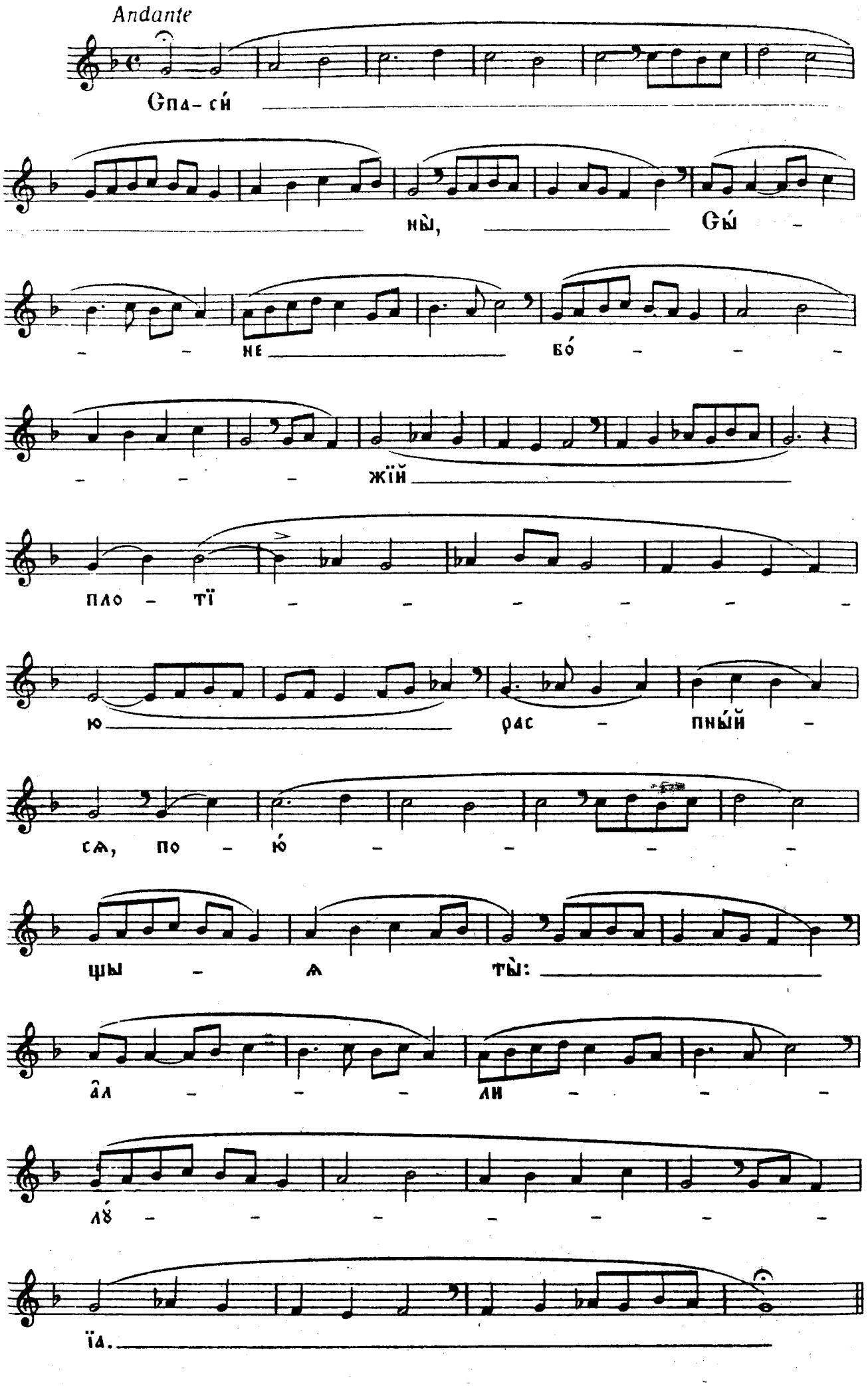

Ускрс: вос – кре – – – – сый
Божић: ро – ждéй – – – – ся
Крстовдан: пло́ – тї – – – – ю
Цвети: воз – сѣ́ – – – – дый
йзѫ мéрт – выхѫ, по – ю –
ѿ дѣ́ – вы,
рас – пны́й – ся,
на жре – бя́,
Спасов дан: воз– не – сы́й – – – ся
Духови: ѡу – тѣ́ – ши – – – те
Богојављење: во Іор – да – – – нѣ
во сла́ – вѣ, по – ю –
– лю бла – гїй,
кре – сти́ – вый – ся,
Преображење: пре–ѡ – бра – зи́ – – вый ся
на го – рѣ, по – ю –
– – цы – – –

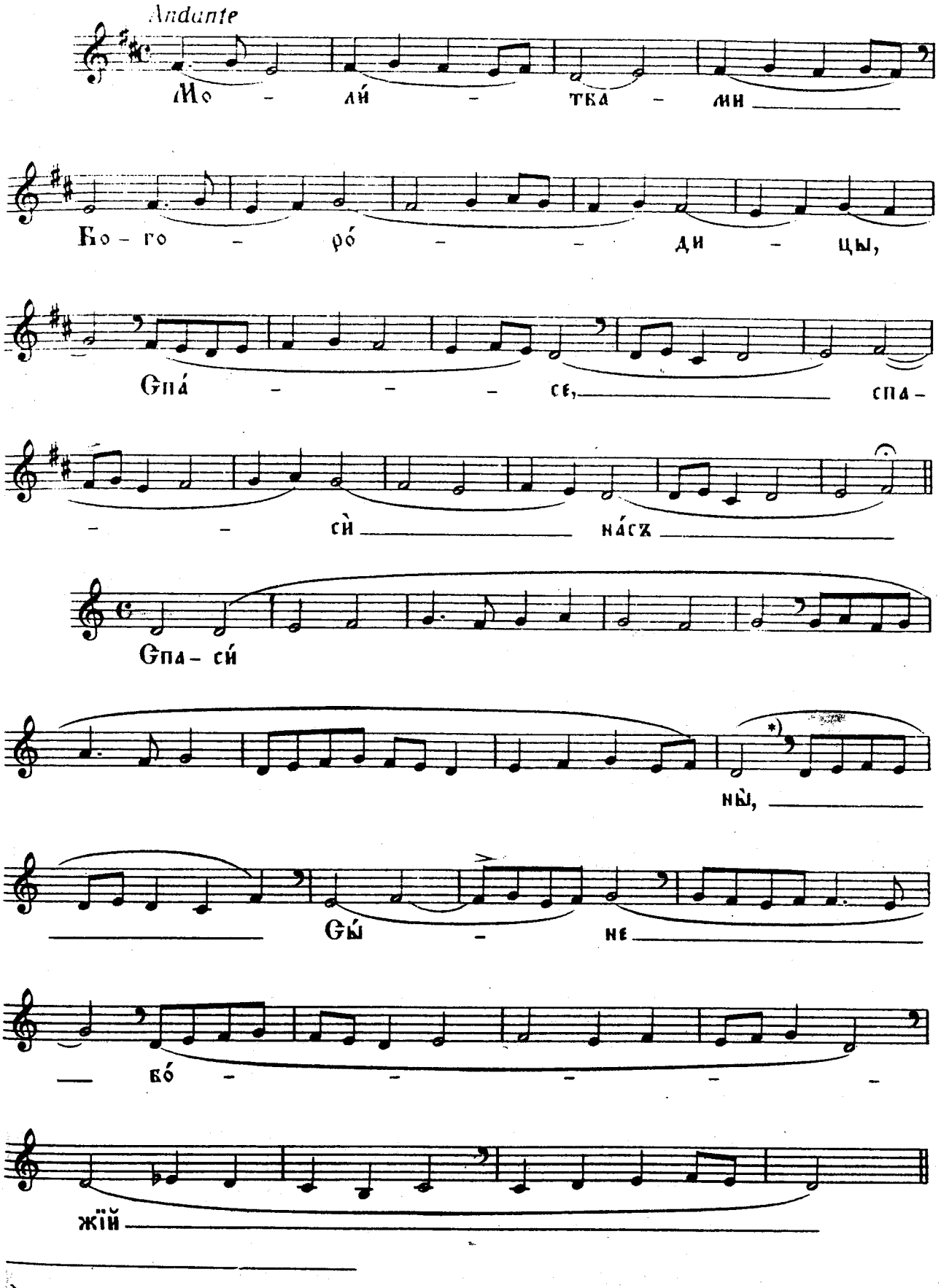
4. Петар Костић и Јефта Петровић*)
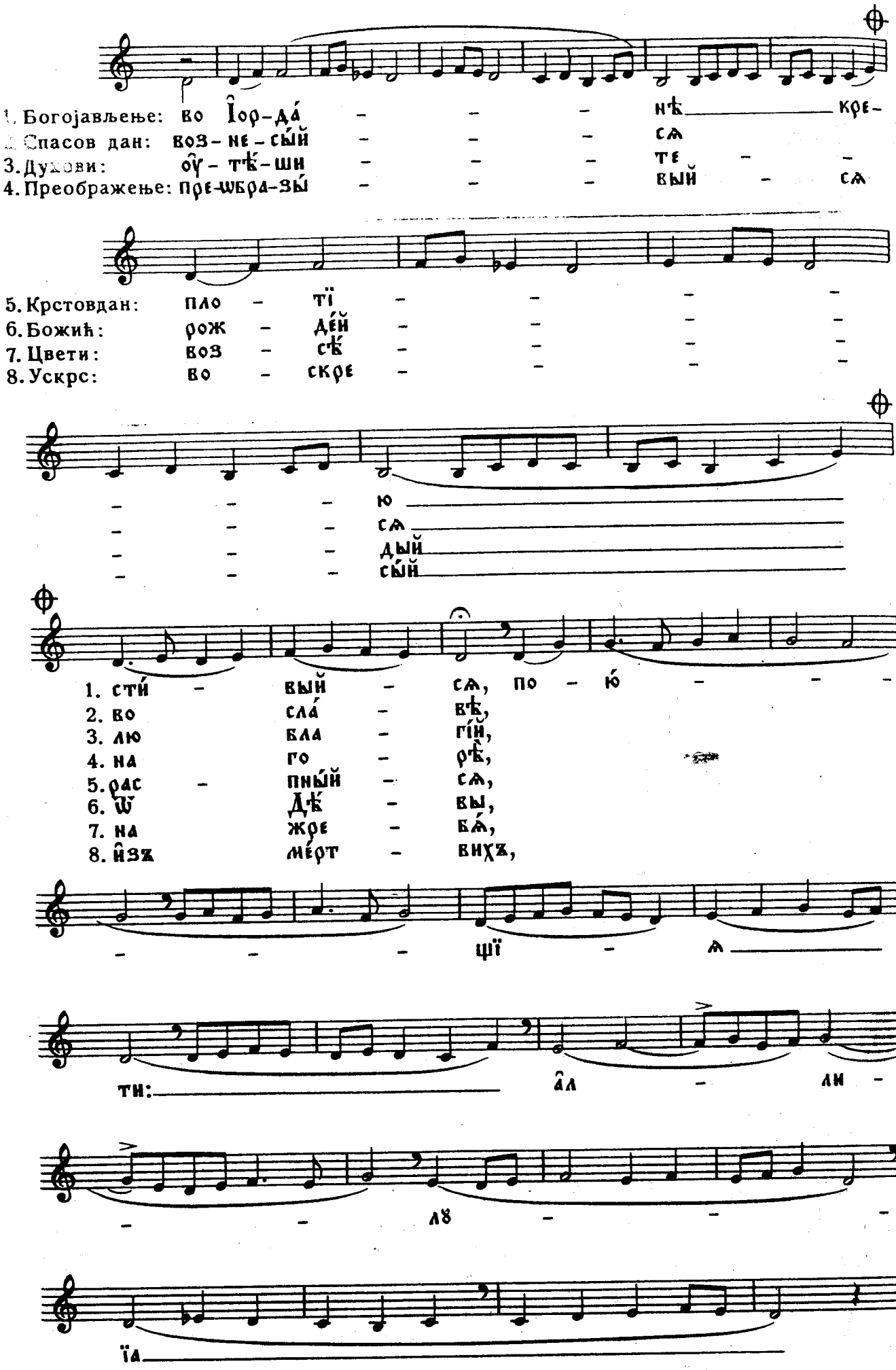

*) Црквено велико пјеније, у ноте за један глас саставили Петар Костић и Јефта Петровић IV год. богослови. У Карловци 1889

Andante
Спа-сй
нъı, Сы́
не бо́
жїй
пло - тї
ю рас - пны́й
сѧ, по - ю́
щы - ѧ тъı:
âл - ли
лѵ́
їа.
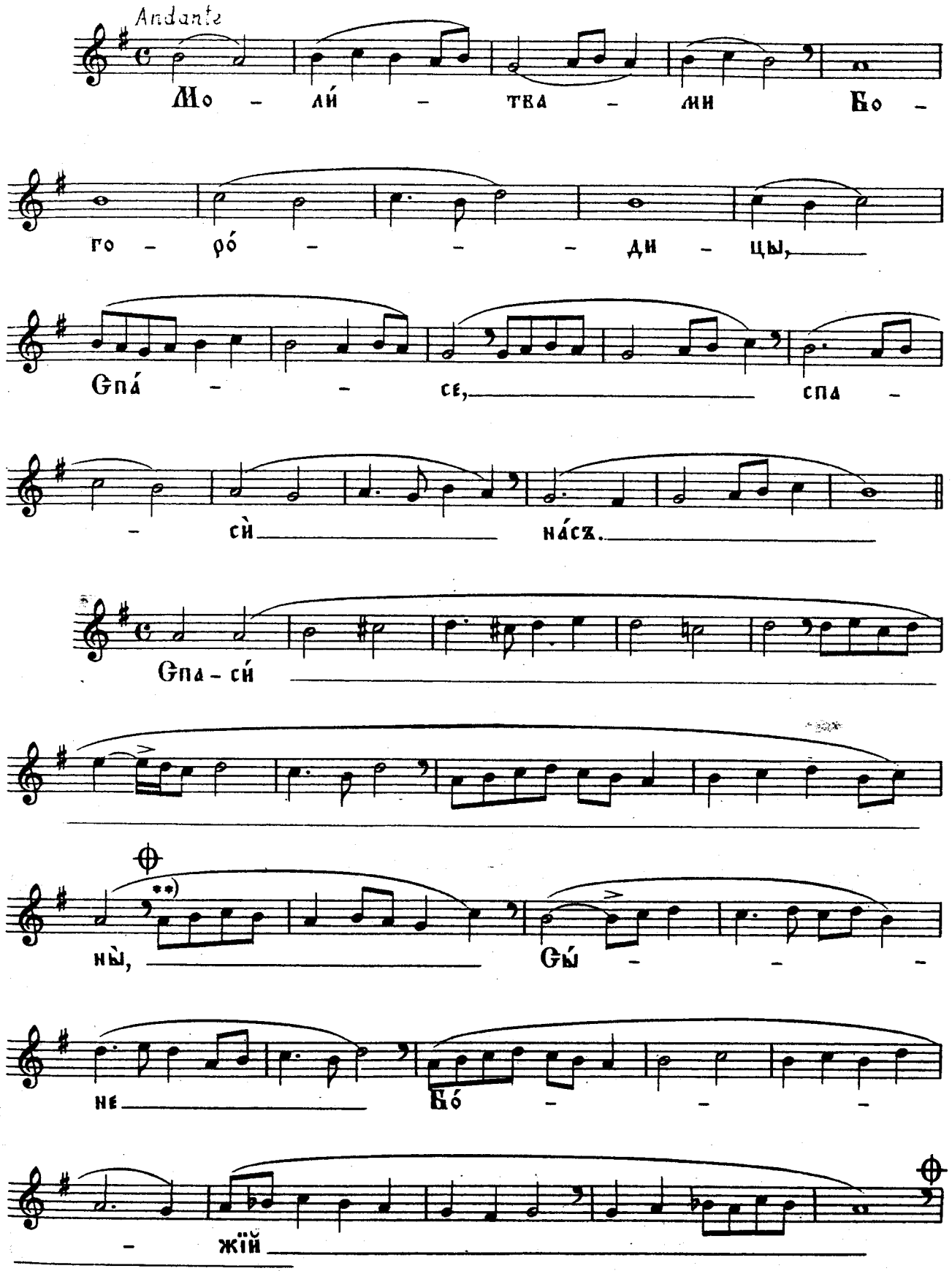
5. По „Православно срп. црквено Појање као што поју приправници учитељске школе у Сомбору". Издала Приправничка омладина за своју потребу 1895

*) довде се пева на Духове па се одмах прелази на „оутѣшителю благїй"

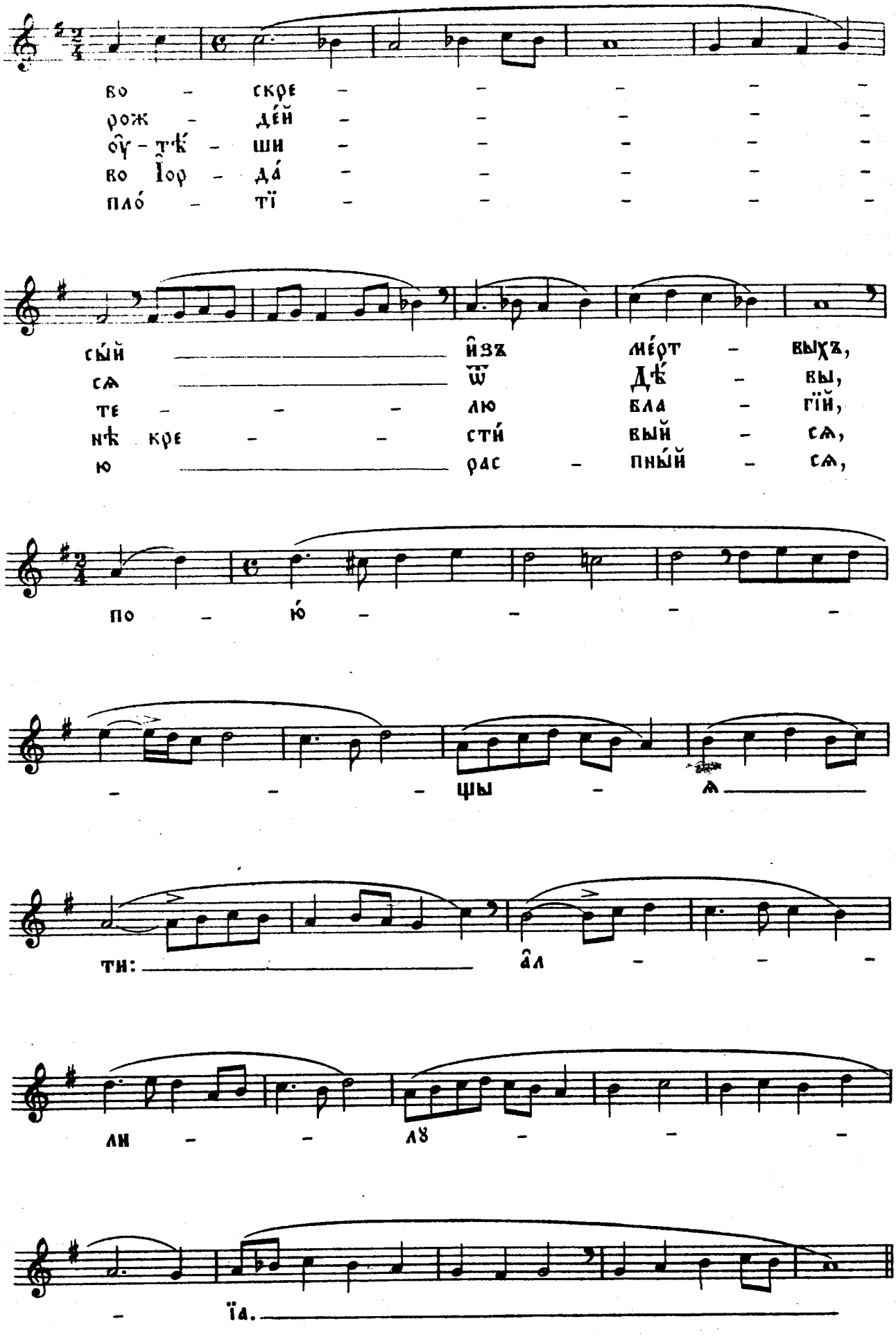

1. Богојављење: во Їор-да́ – – – нѣ кре-
2. Спасов дан: воз-не-сы́й – – – сѧ
3. Духови: оу̑-тѣ́-ши – – – те – –
4. Преображење: пре-шбра-зы́ – – – вый – сѧ
5. Крстовдан: пло – тї – – – –
6. Божић: рож – де́й – – – –
7. Цвети: воз – сѣ́ – – – –
8. Ускрс: во – скре – – – –
– – – ю
– – – сѧ
– – – дый
– – – сы́й
1. сти́ – вый – сѧ, по – ю – – –
2. во сла́ – вѣ,
3. лю бла – гі́и̑,
4. на го – рѣ́,
5. рас – пны́й – сѧ,
6. ѿ Дѣ́ – вы,
7. на жре – бя́,
8. и̑зх ме́рт – вихъ,
– – – щї – ѧ
ти: âл – ли –
– – лѵ – – –
їа

6. Јоца Пајкановић *)
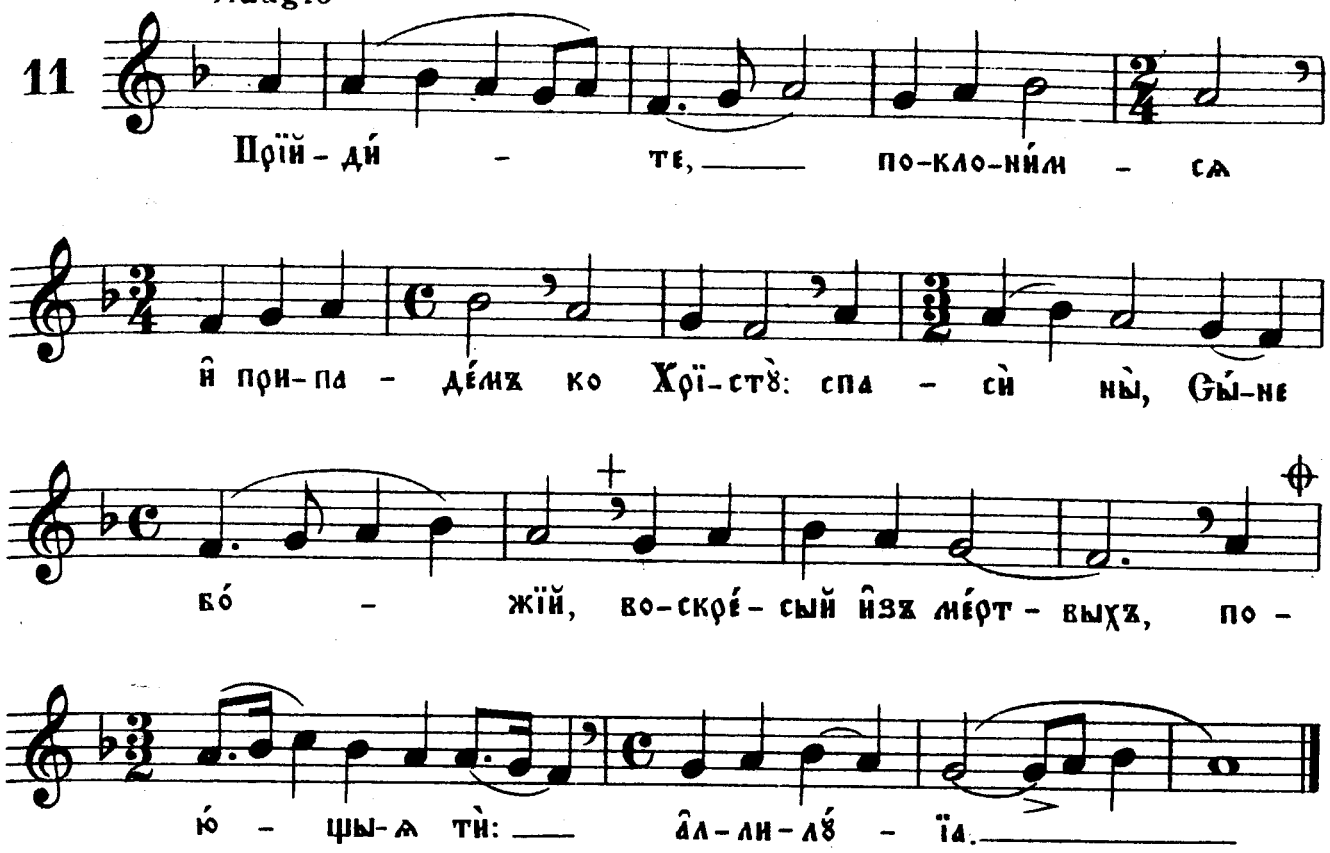

*) Ређево. 9 децембра 1906

**) На Духове изоставља се део између ⊕ ⊕, и прелази се одмах на „оутѣшителю . . .“

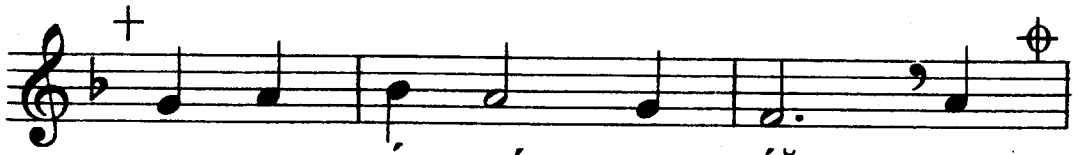

во - скре - - - - -
рож - дéй - - - - -
оу - тѣ́ - ши - - - - -
во Їор - да́ - - - - -
пло́ - тї - - - - -
сый — йзѧ мéрт - выхѧ,
сѧ — ѿ дѣ́ - вы,
те - - - лю бла - гїй,
нѣ кре - - стй́ вый - сѧ,
ю — рас - пнóй - сѧ,
по - ю - - - -
- - - цы - ѧ —
ти: — ѧл - - -
ли - - лѵ - - -
- їа. —

По ѣхо́дѣ
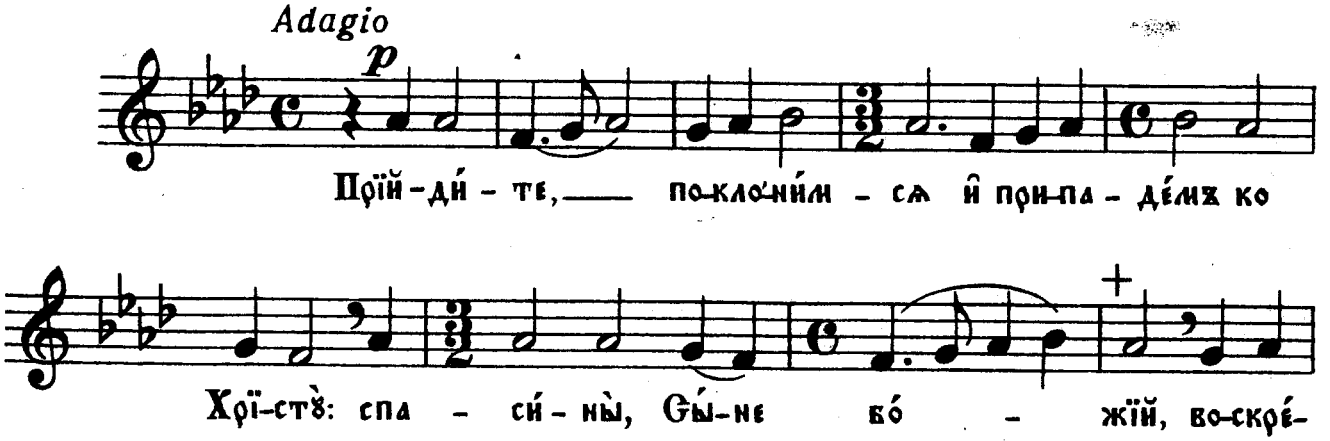
11 *Adagio*
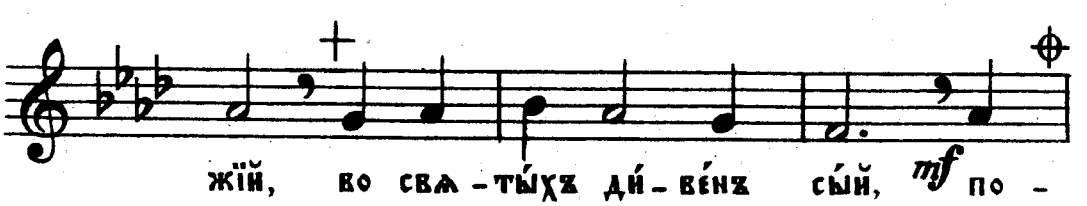

У празничне дане, који не падају у недељу, пева се од + до ⊕
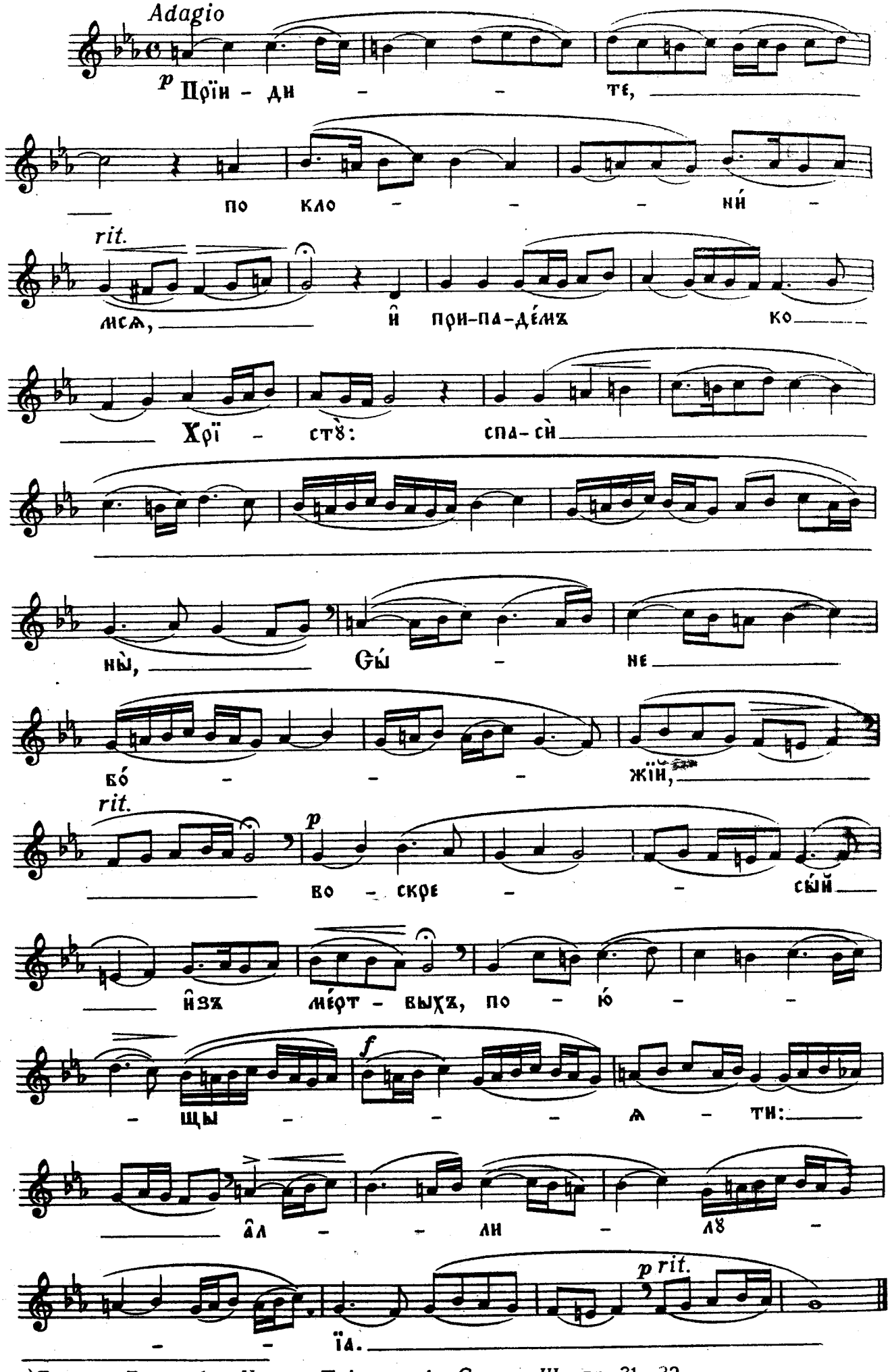

Adagio

У празничне дане, који не падају у недељу, пева се од + до ⊕

Велико Прїидите *)
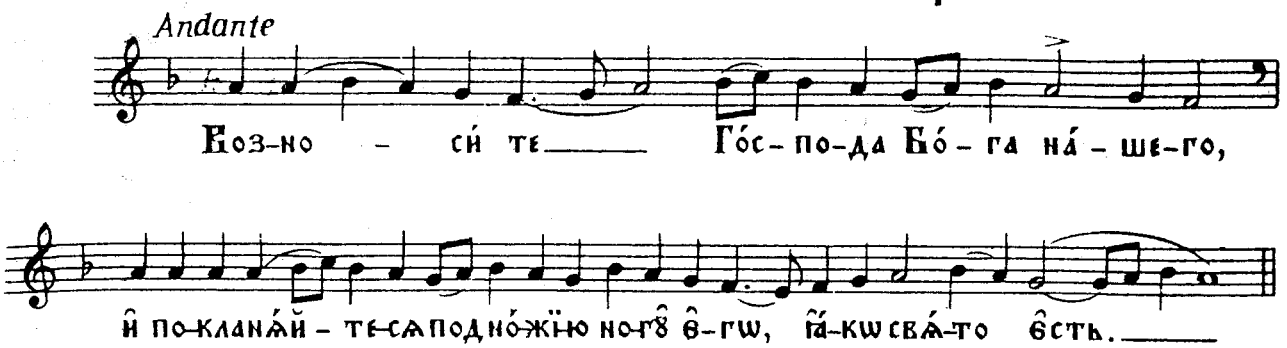

*) Гаврило Бољарић и Никола Таишановић. Свеска III стр. 31 32
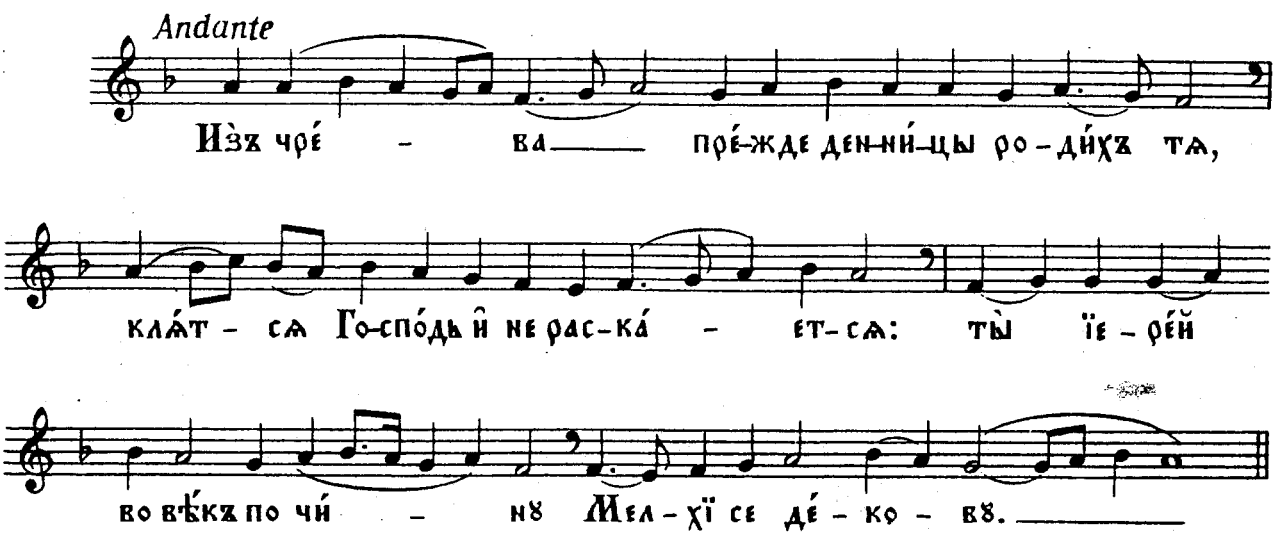
О СВЕТЛИМ ПРАЗНИЦИМА пева се, уместо **Прїидите.**

Вхо́дное, гла́съ в҃
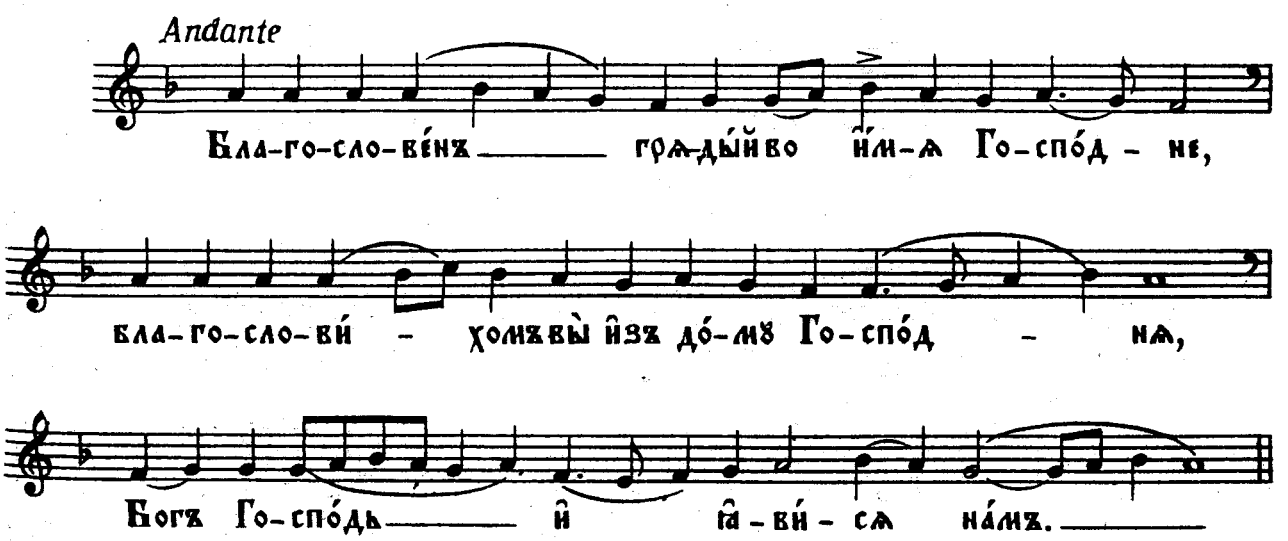
На Воздви́женїе честнаго̀ креста

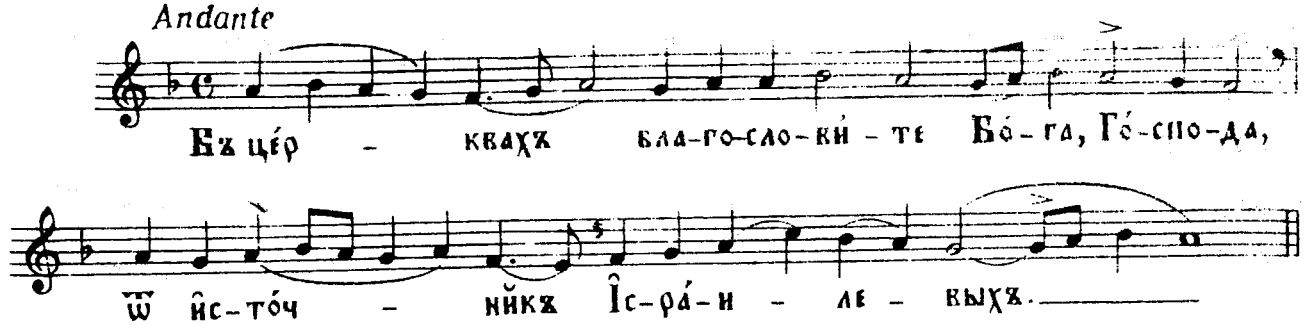
На Рождество Хрїсто́во
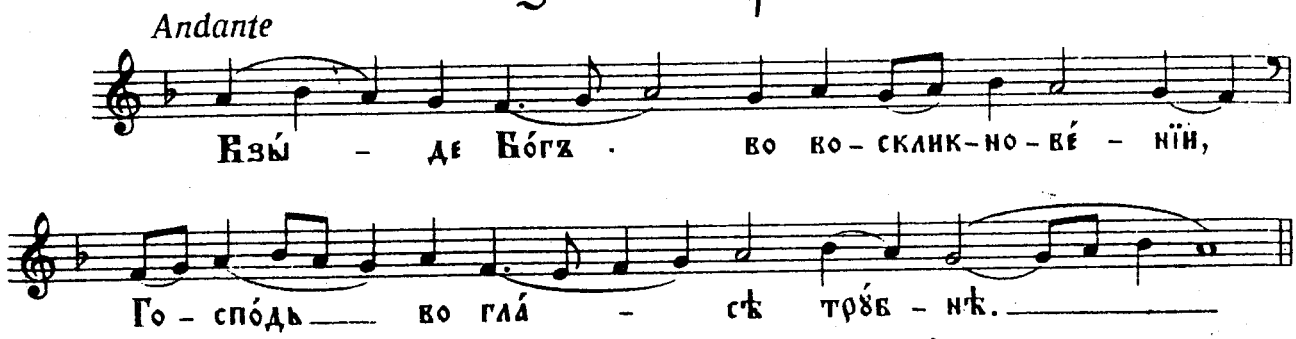

На Богоявленїе и Недѣ́лю цвѣтоно́сїм
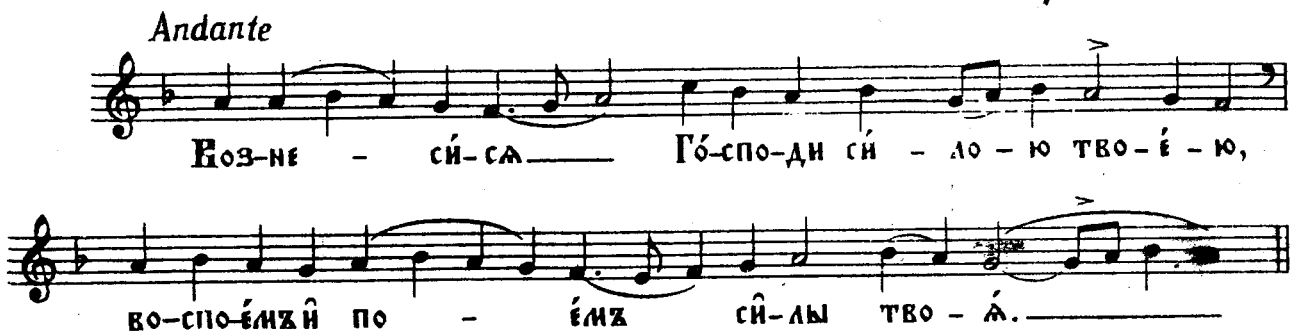

На Воскресе́нїе Хрїстово

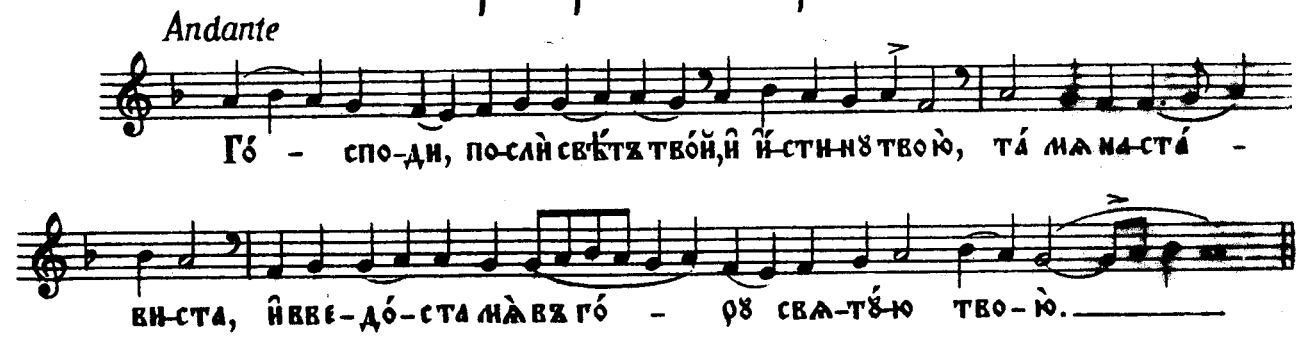
На Вознесенїе Хрїстово
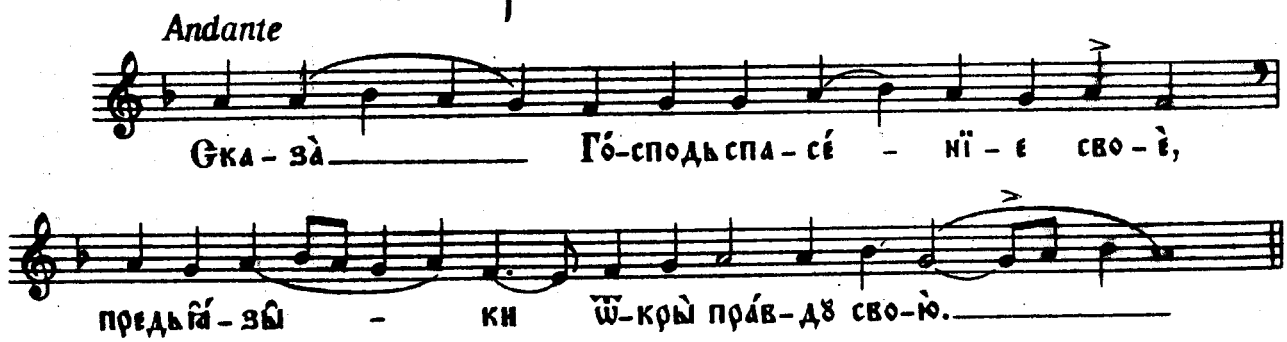

Въ недѣ́лю свѧты́м Пѧтдеся́тницы
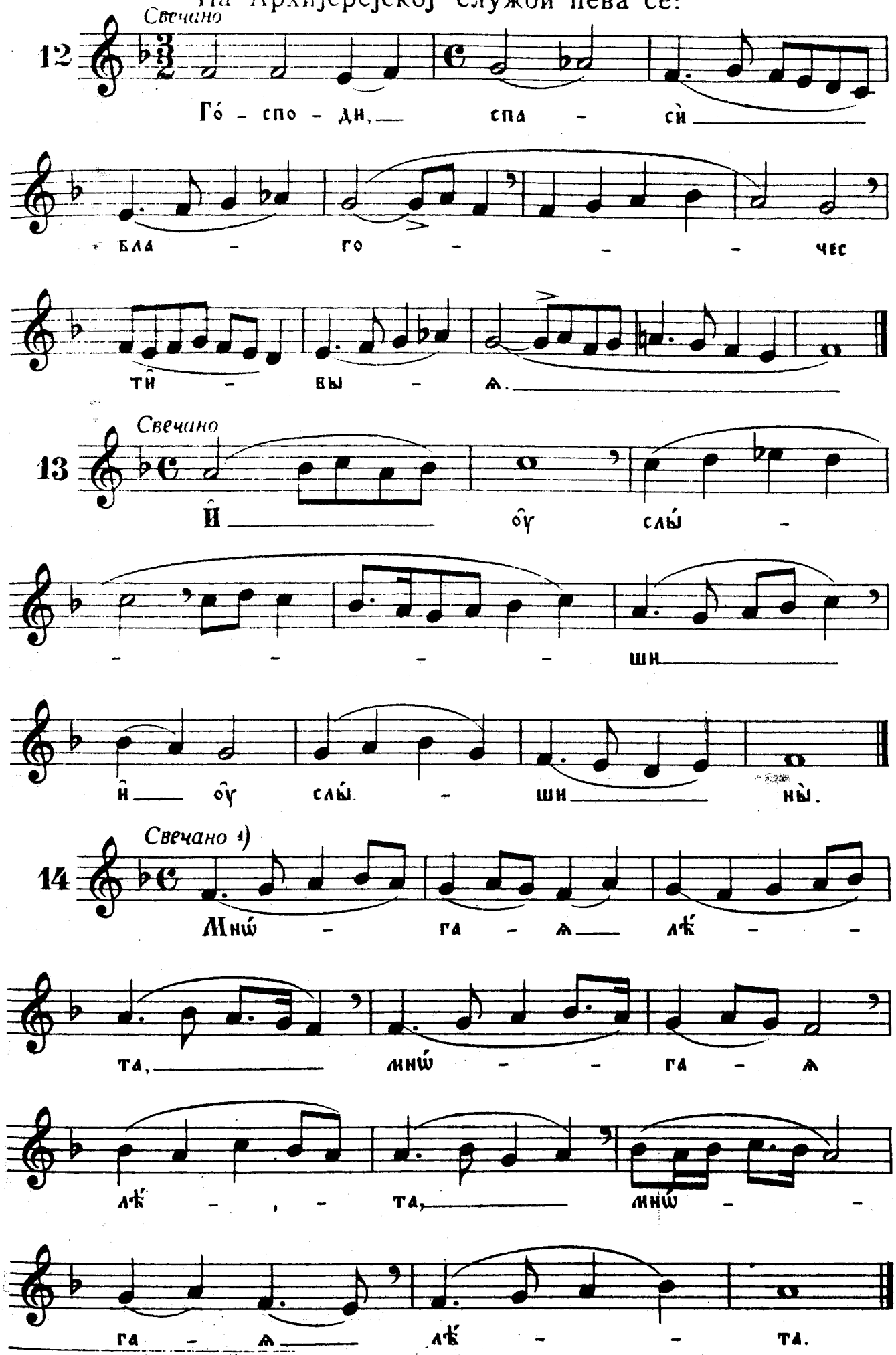

На Прѣображе́нїе Хрїстово

На Срѣтѣ́нїе Госпо́дѣ
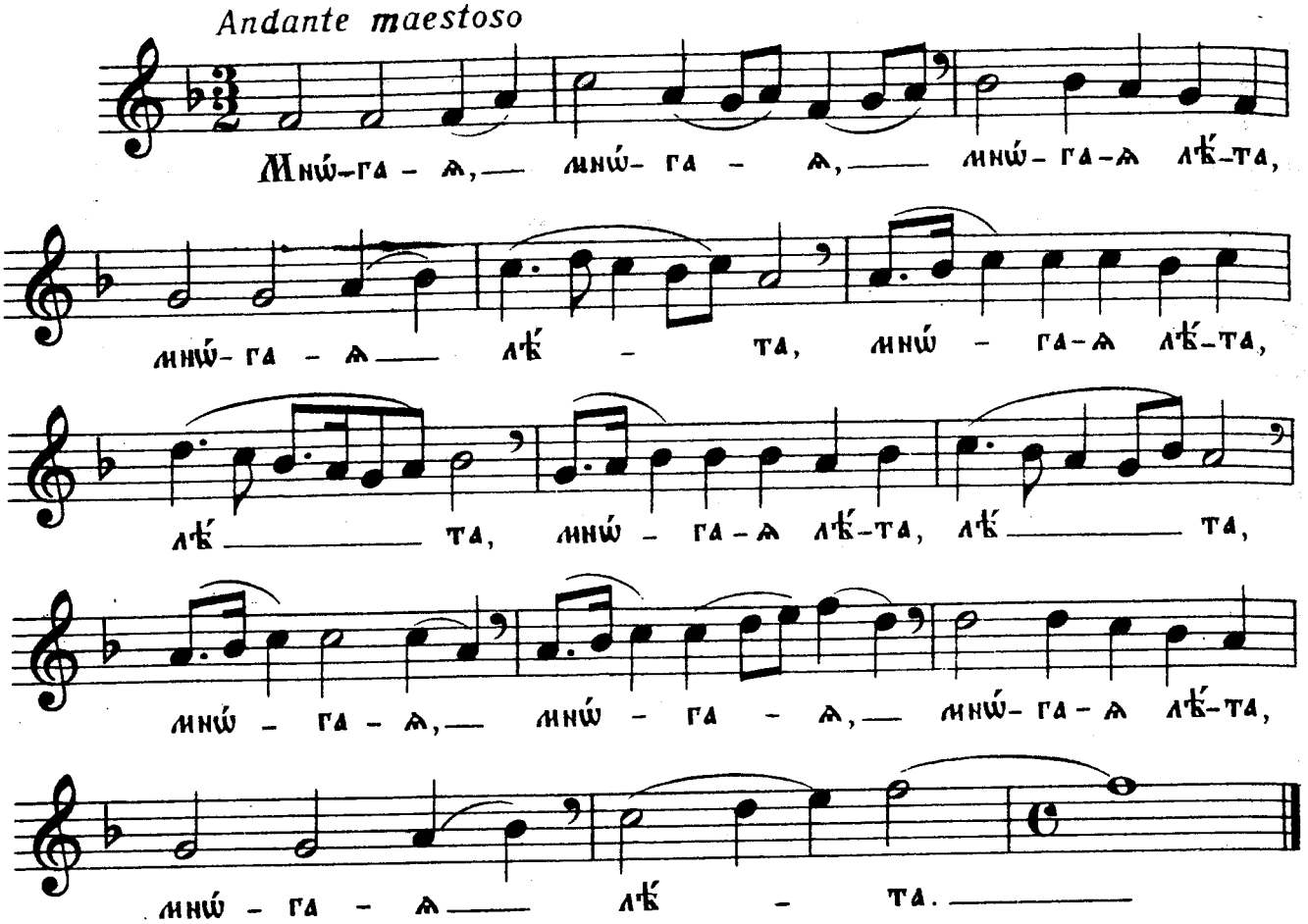

На Архијерејској служби пева се:
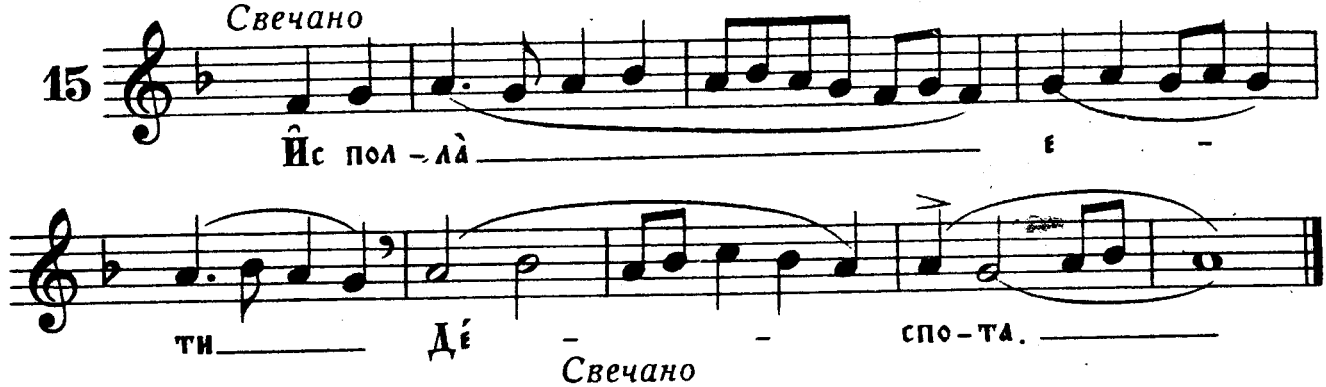

[1]) Ово Мнwгам лѣта пева Архијереј у олтару.

Andante maestoso
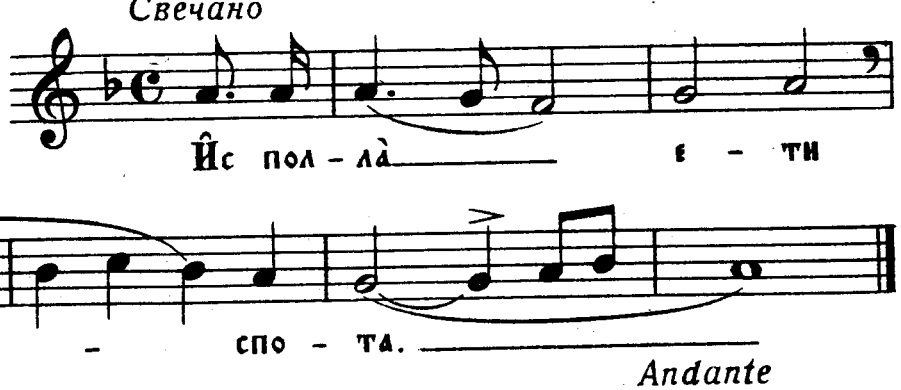

Свечано

15

Ово певају свештеници у олтару после многољетствија архијерејуу

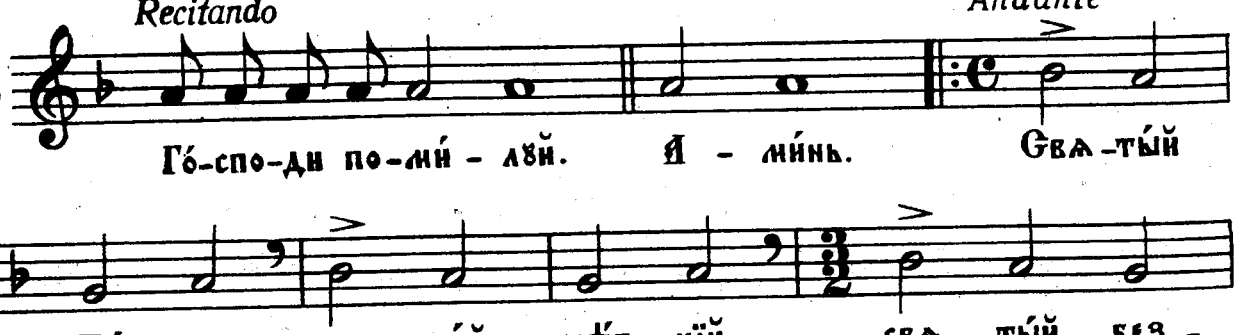
Свечано
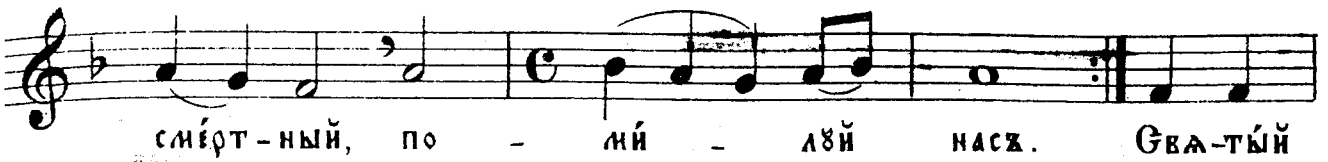

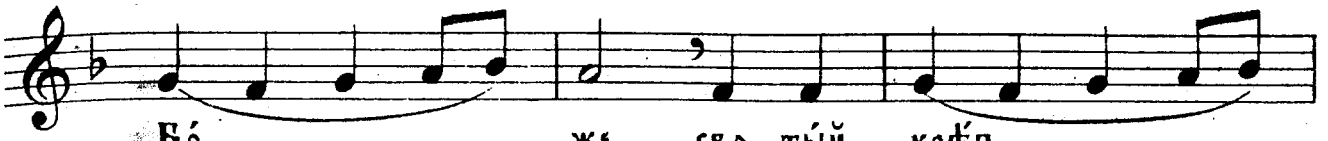
Recitando
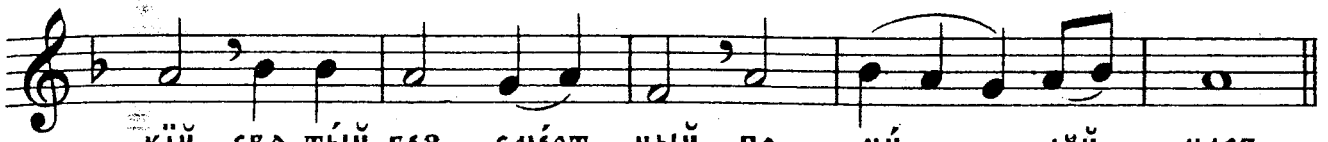
16
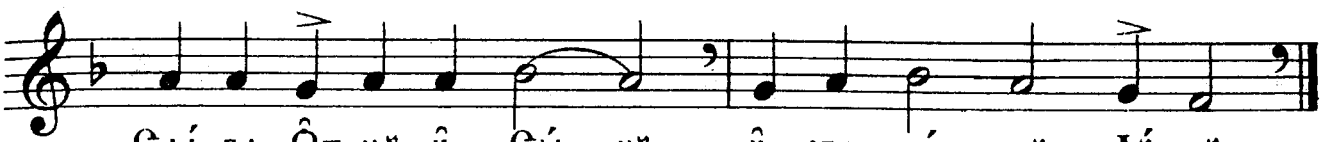
Andante
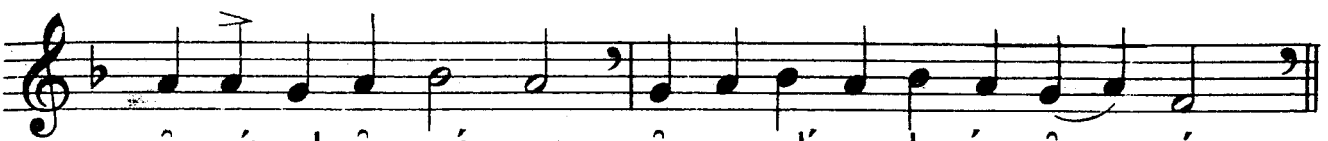

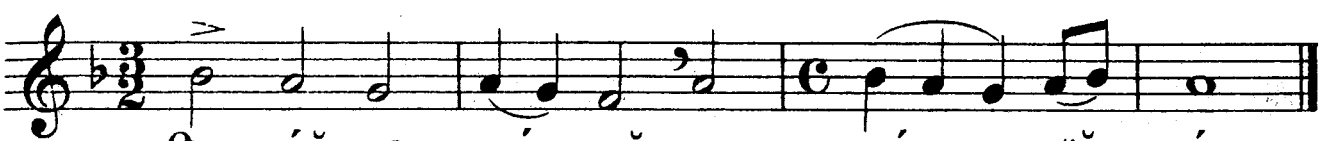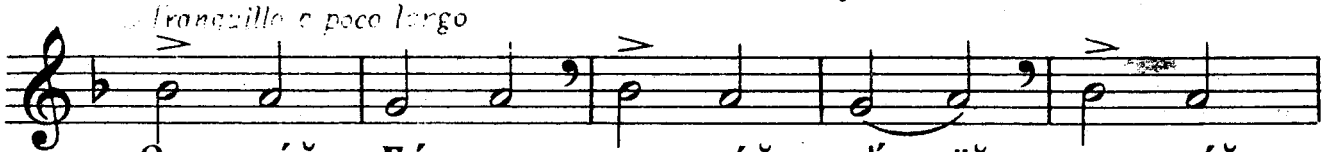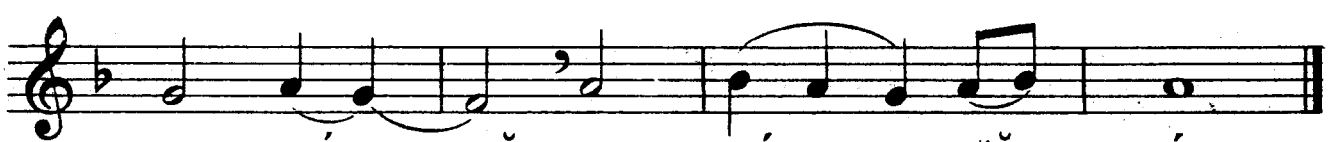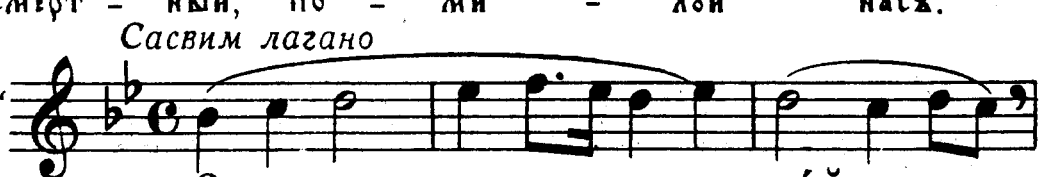

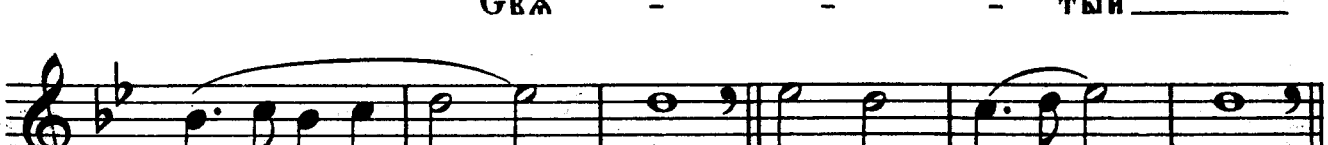

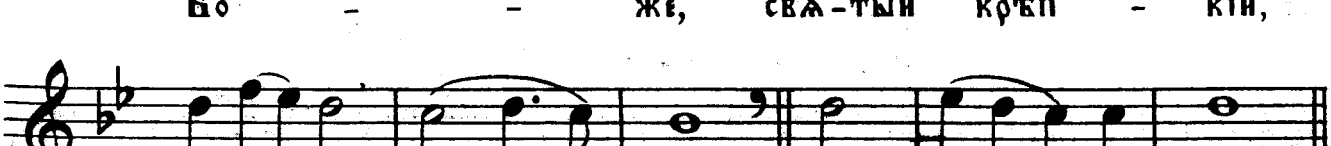

Кад служи епископ, после „Слава,“ певају у олтару
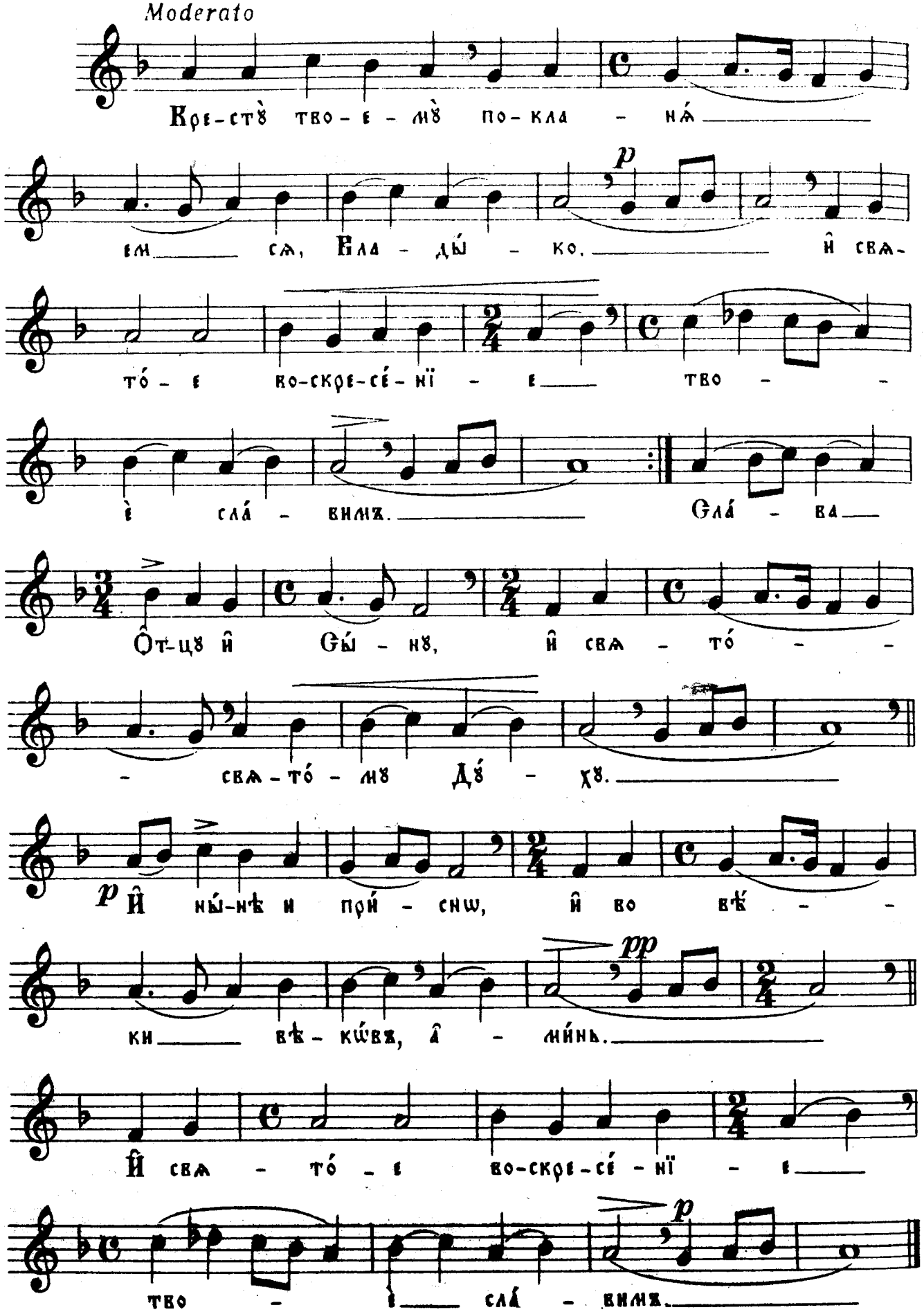

На Воздвиженіе честнаго креста
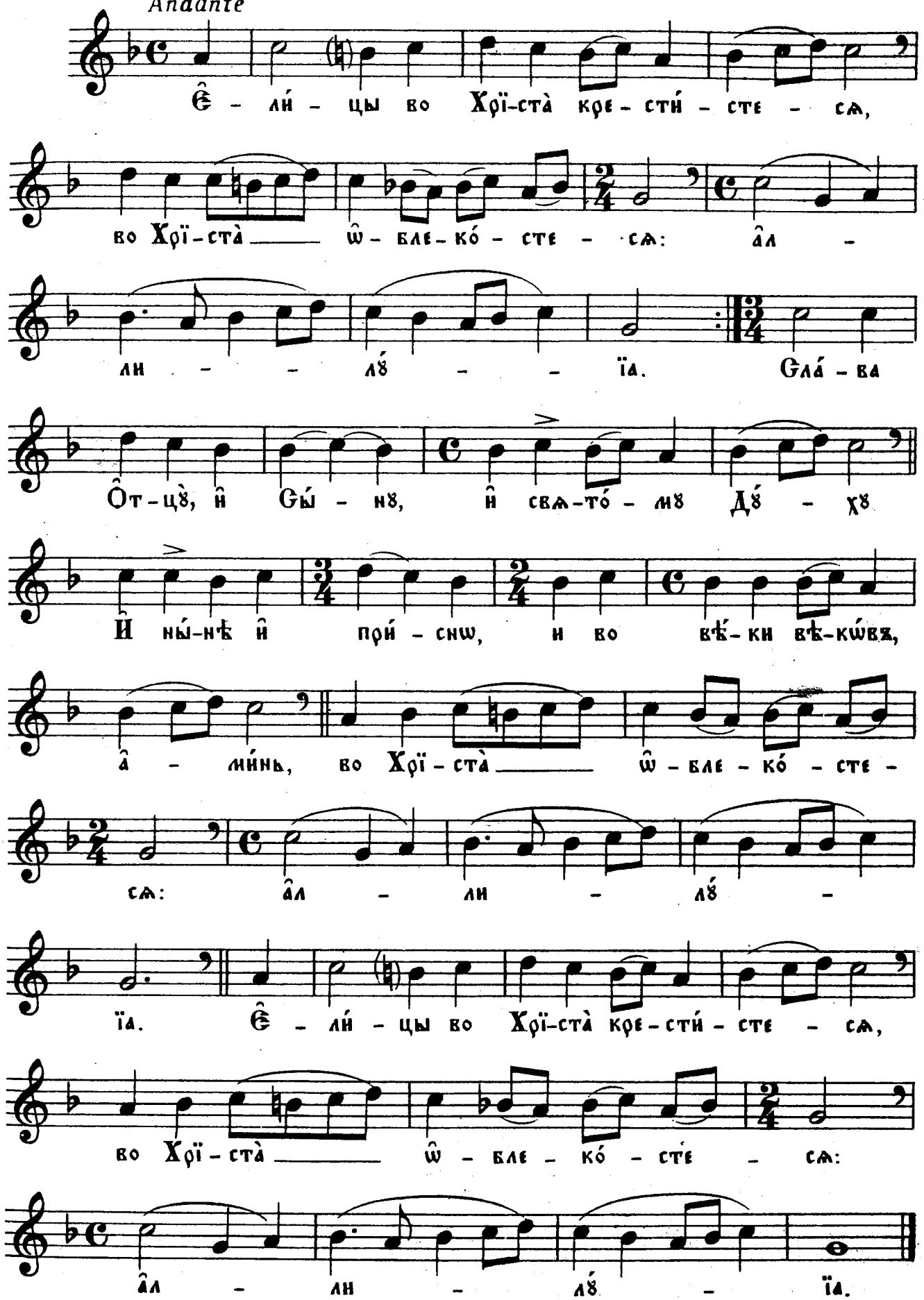
пева се, уместо „Свати Боже"

О другим **Светлим празницима** пева се,

уместо „**Свѧтый Бо́же**“
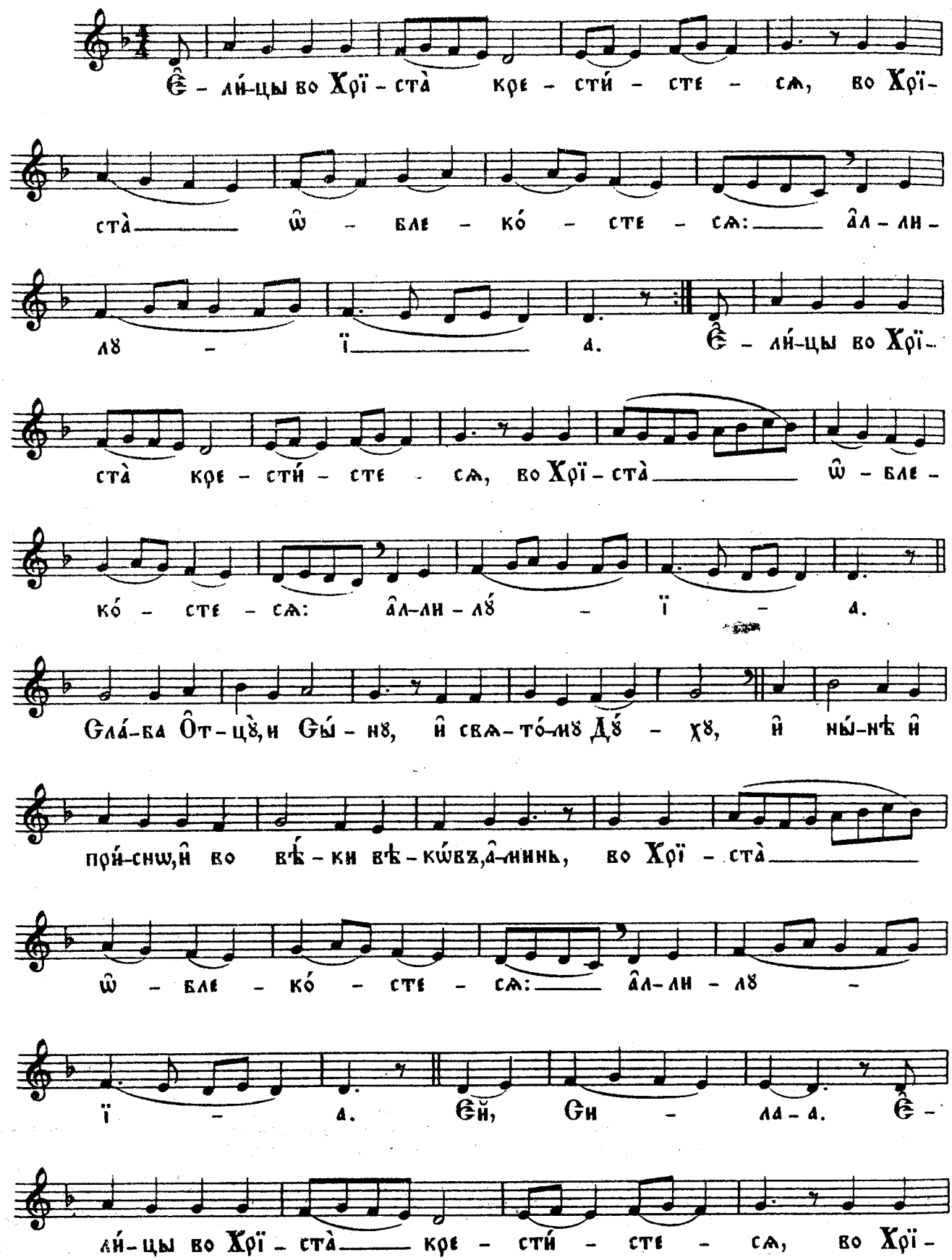
Andante
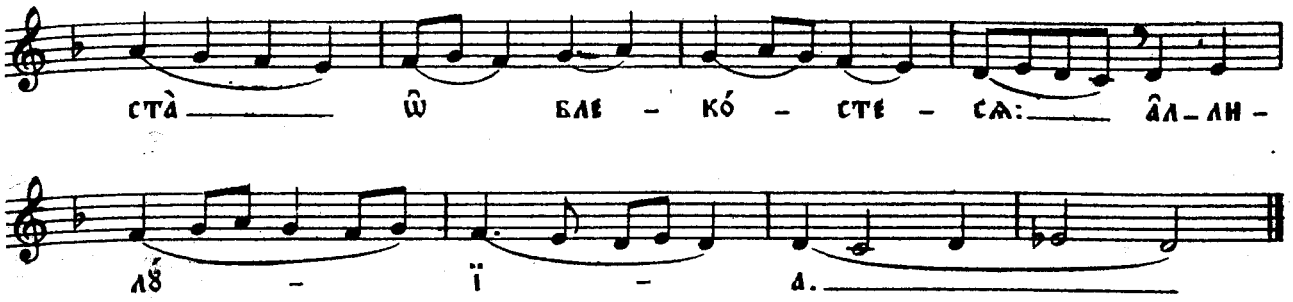

Ради упоређења са напевом **Источне православне цркве**, са којим наше црквене мелодије имају много заједничког, доносимо
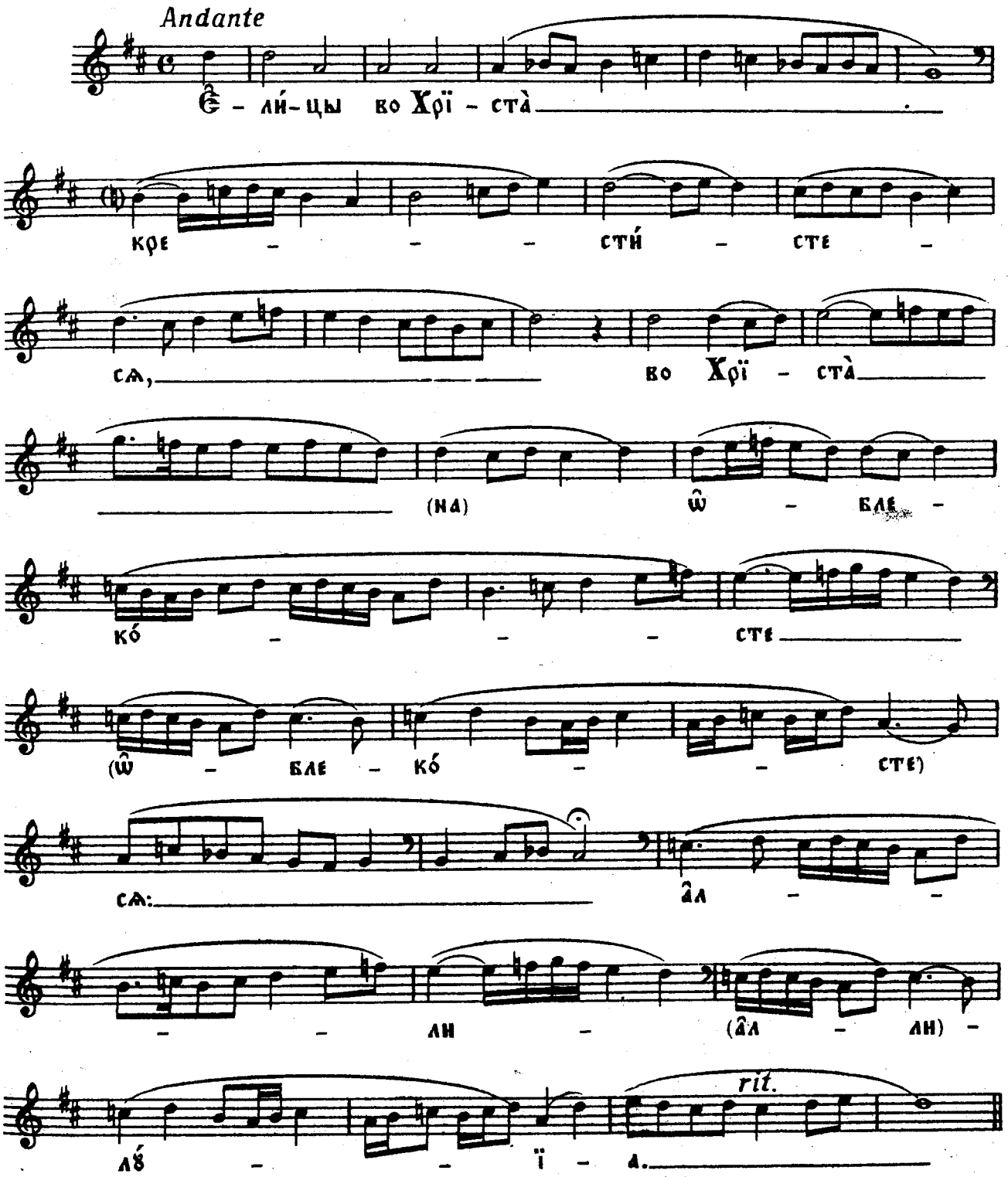
Ѳлицы во Хрїстѣ крестистесѧ

како га је у ноте, са неума, ставио **Манаси попъ Теодоровъ**, учитељ Богословије у Самокову, 1896 год.
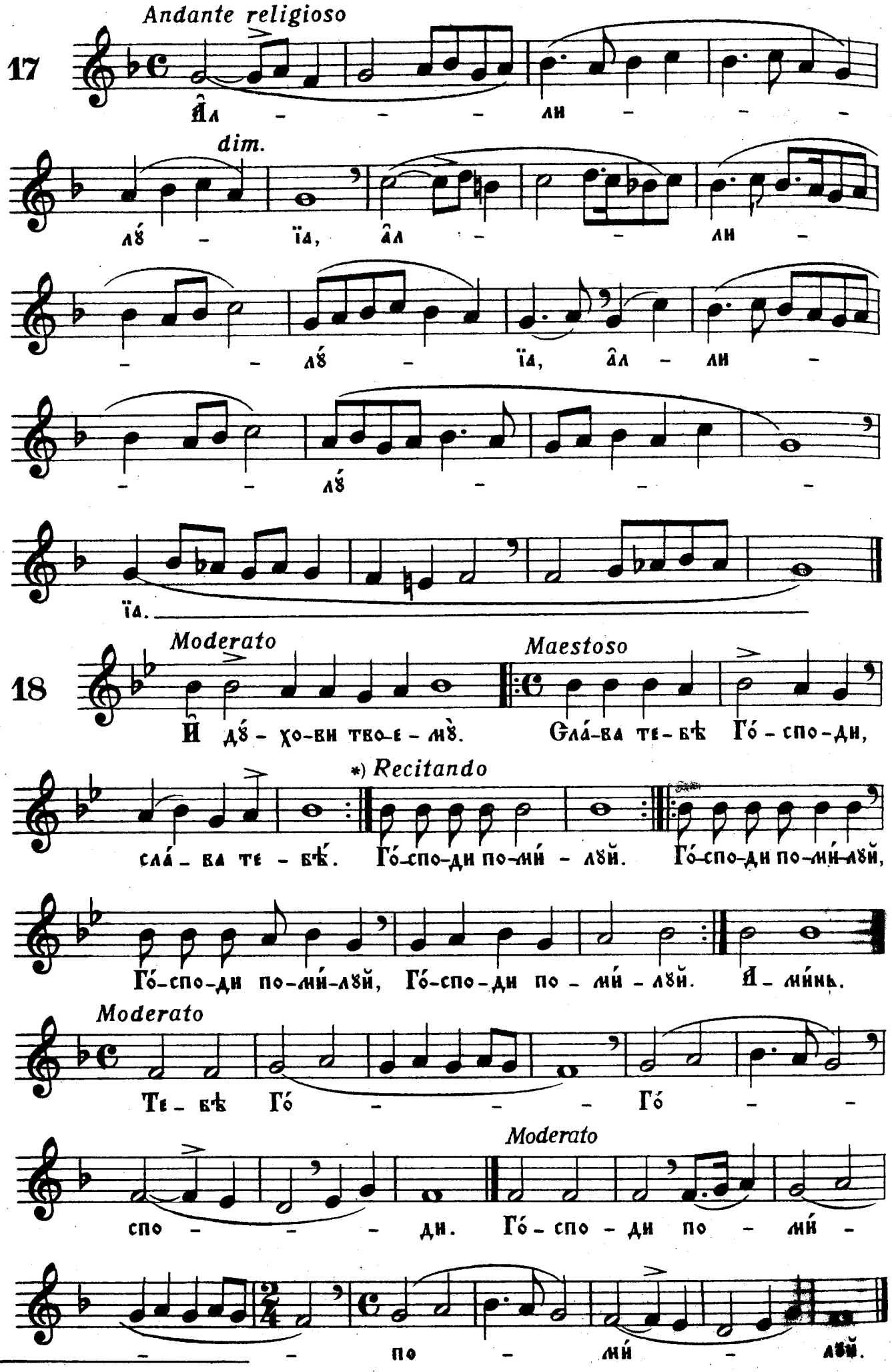

Велико Бли́цы *)

*) Гаврило Бољарић и Никола Тајшановић, Свеска III стр. 35 - 36
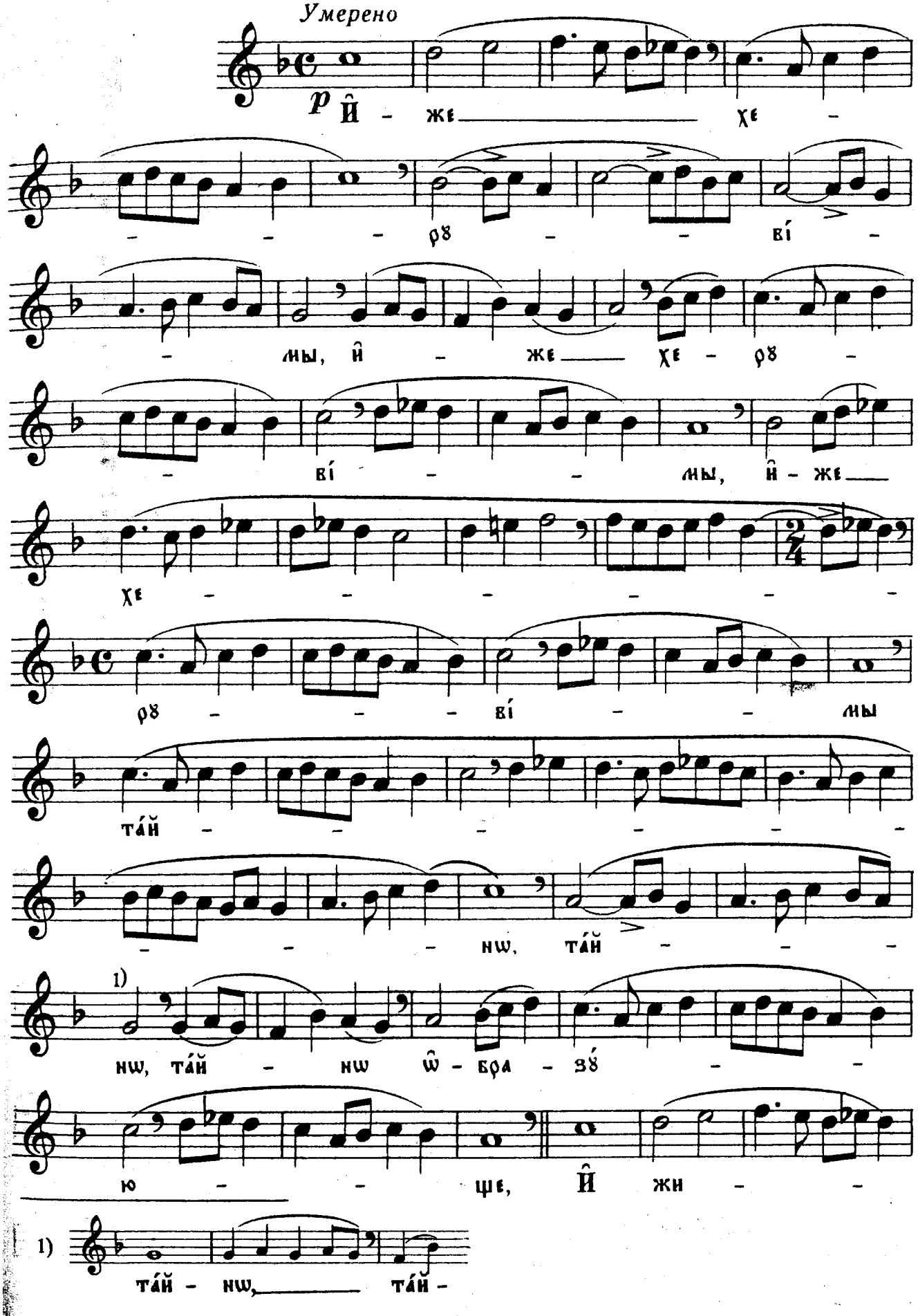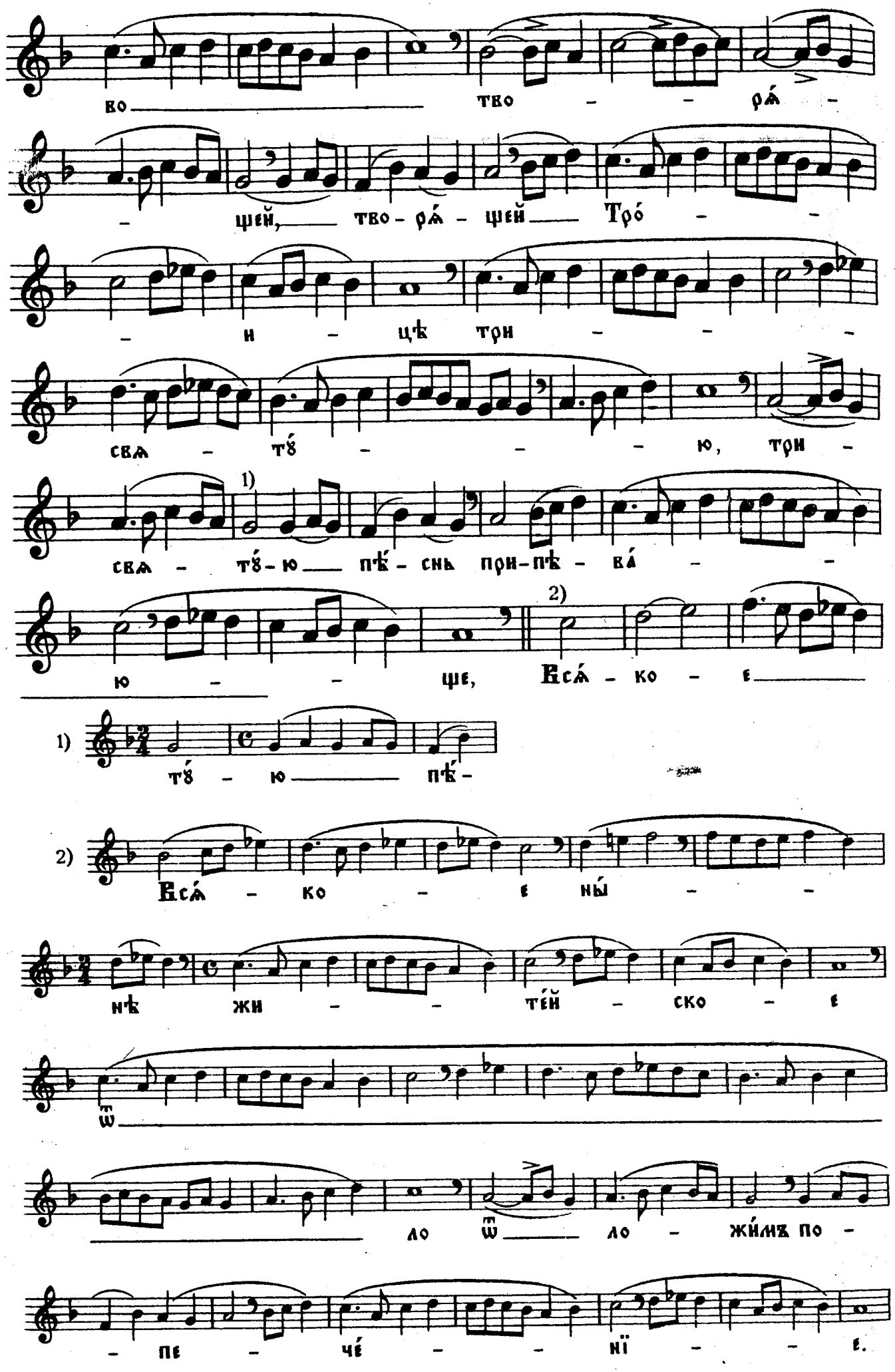

*) Ако је Архиерејска литургија онда се иза Слава тебѣ... пева Исполаети Дéспота, стр. 190
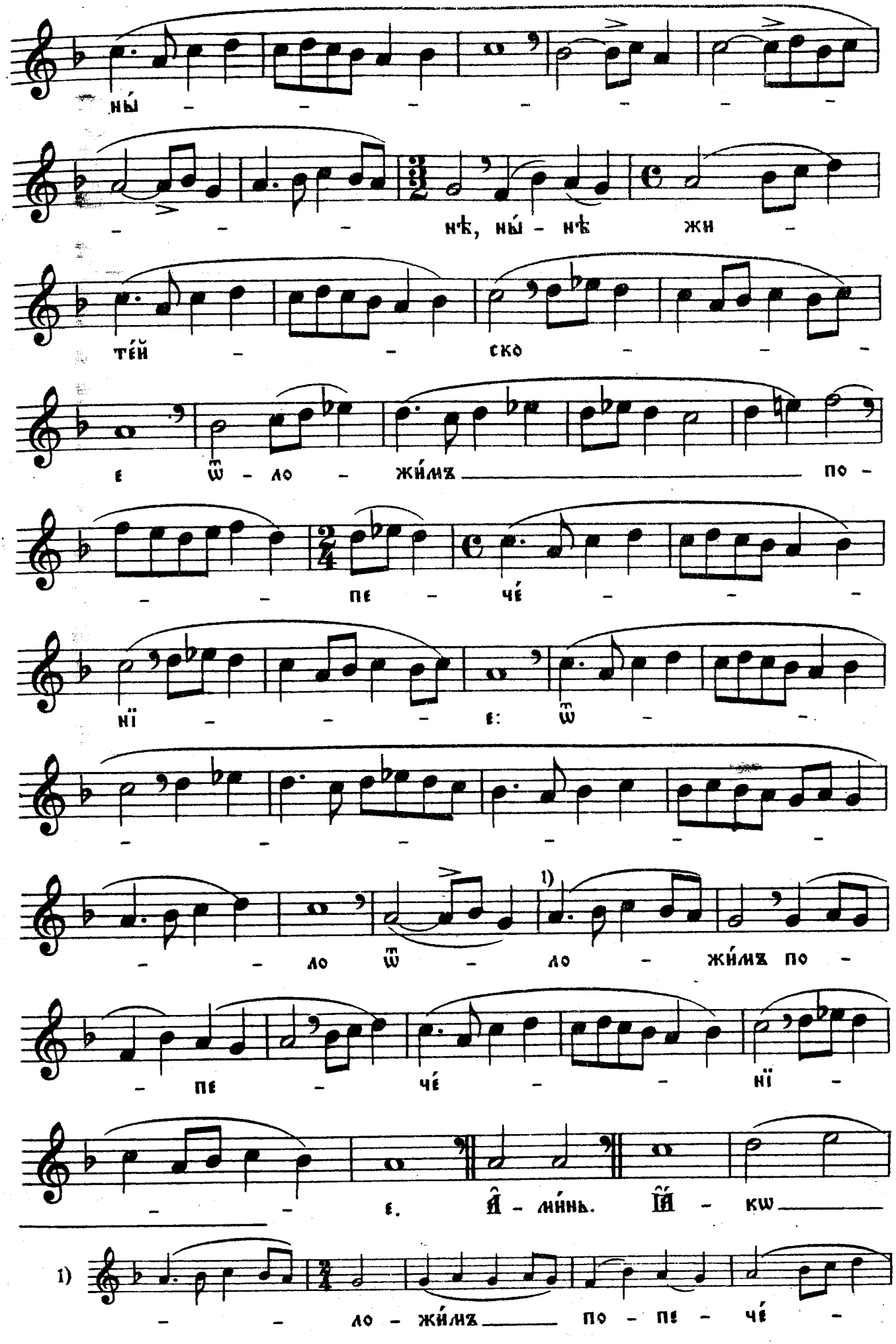
19 Херувимская пѣснь
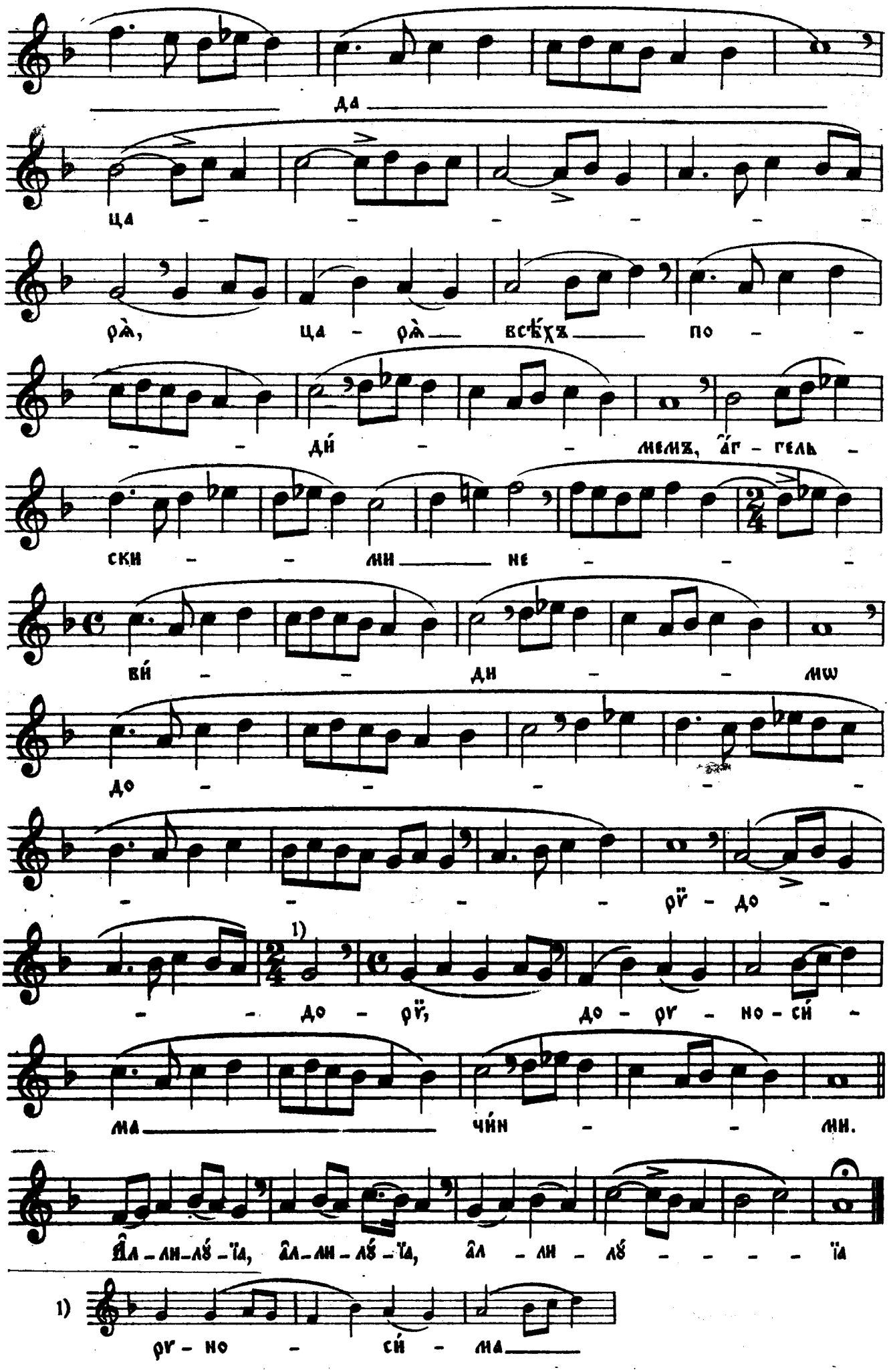
Недѣлная

Умерено

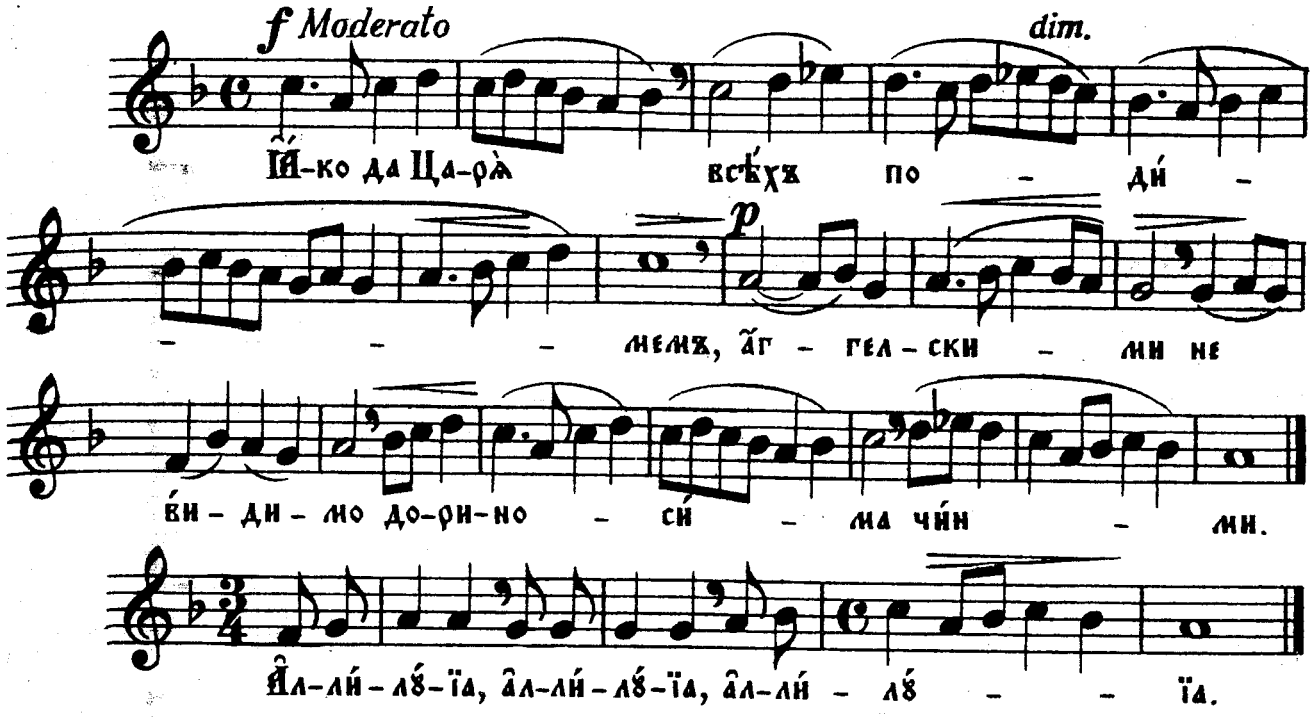

во — тво — ра́ —
— щей, — тво — ра́ — щей — Тро́ —
— и — цѣ три —
сва — тво́ — — — ю, три —
сва — тво́ — ю — пѣ — снь при — пѣ — ва́ —
ю — — ще, Всѣ́ — ко — е —
1)
тво́ — ю — пѣ —
2)
Всѣ́ — ко — е ны́ —
нѣ жи — — тей — ско — е
— ло — ло — жи́мъ по —
— пе — че́ — — нї — — е.

ны́ – – – – – – –
– – – нѣ́, ны́ – нѣ́ жи –
тей́ – – ско – – –
е ѿ – ло – жи́мъ по –
– – пе – че́ – – –
нї – – – е: ѿ – –
– – – – – –
– – ло ѿ – ло – жи́мъ по –
– пе – че́ – – нї –
– – е. Ѧ – ми́нь. їѧ – кѡ
1) – – ло – жи́мъ по – пе – че́ –
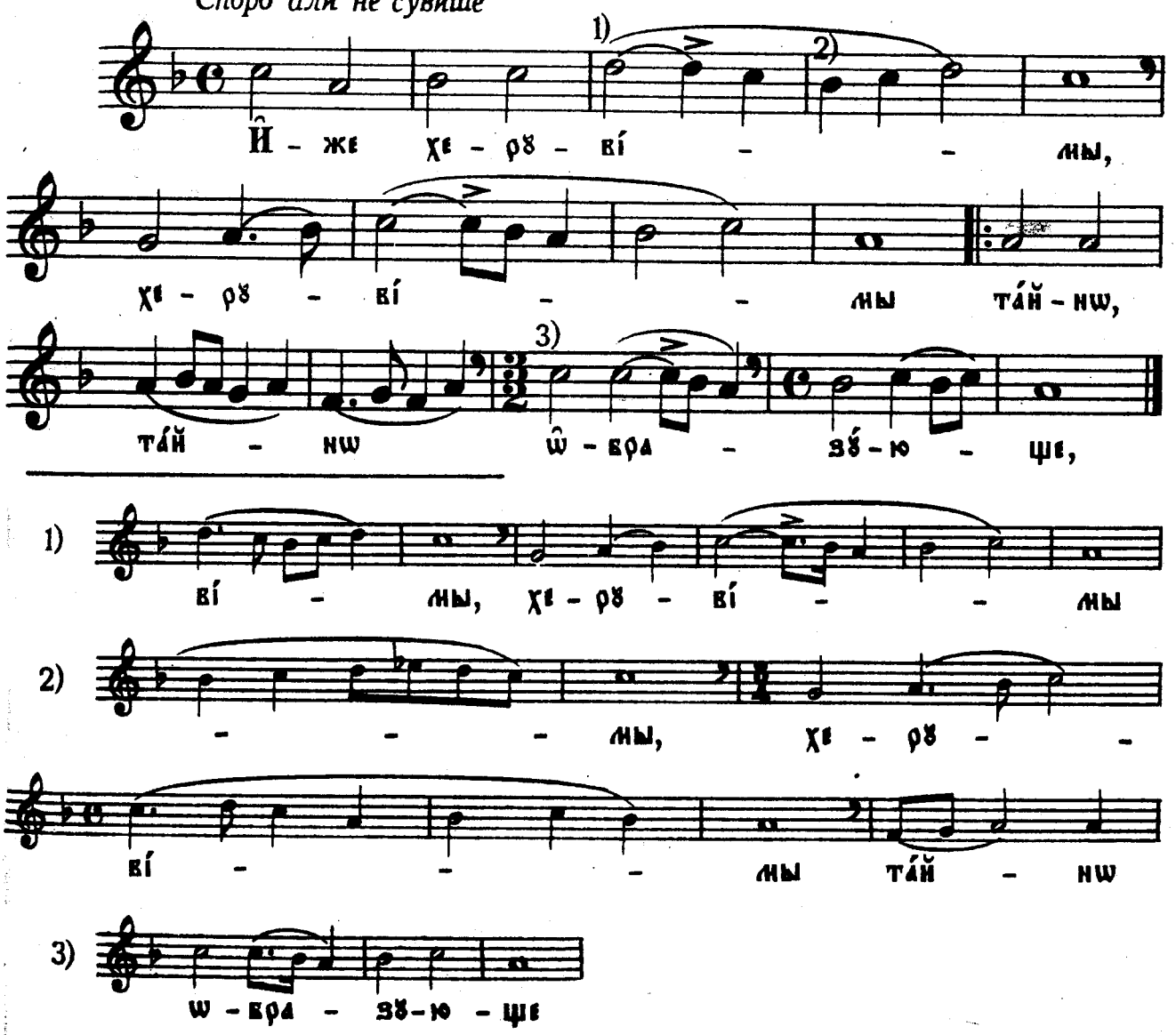

да
ца – – – – – –
ра̀, ца – ра̀ всѣ́хъ по –
– – дй – – мемъ, а́г – гель –
ски – – ми не – – –
вй – – дн – – мш
до – – – – –
– – – рї – до –
1)
– – до – рї, до – ргно – сй –
ма чйн – – мн.
а̂л – ли – лй́ – їа, а̂л – ли – лй́ – їа, а̂л – ли – лй́ – – – – їа
1)
ргно – сй – ма

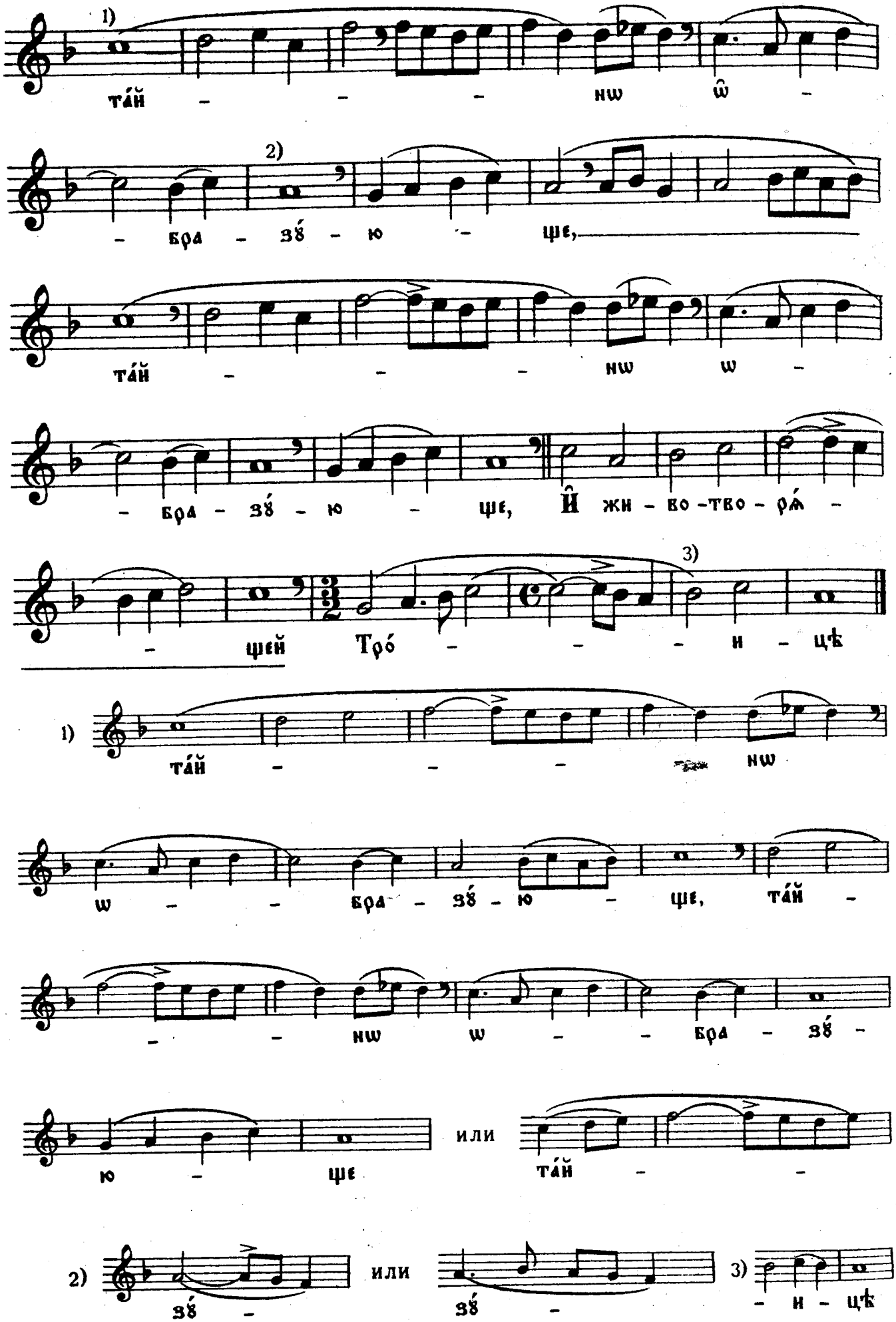
Кратко „Ꙗ́ко да Цара̀“
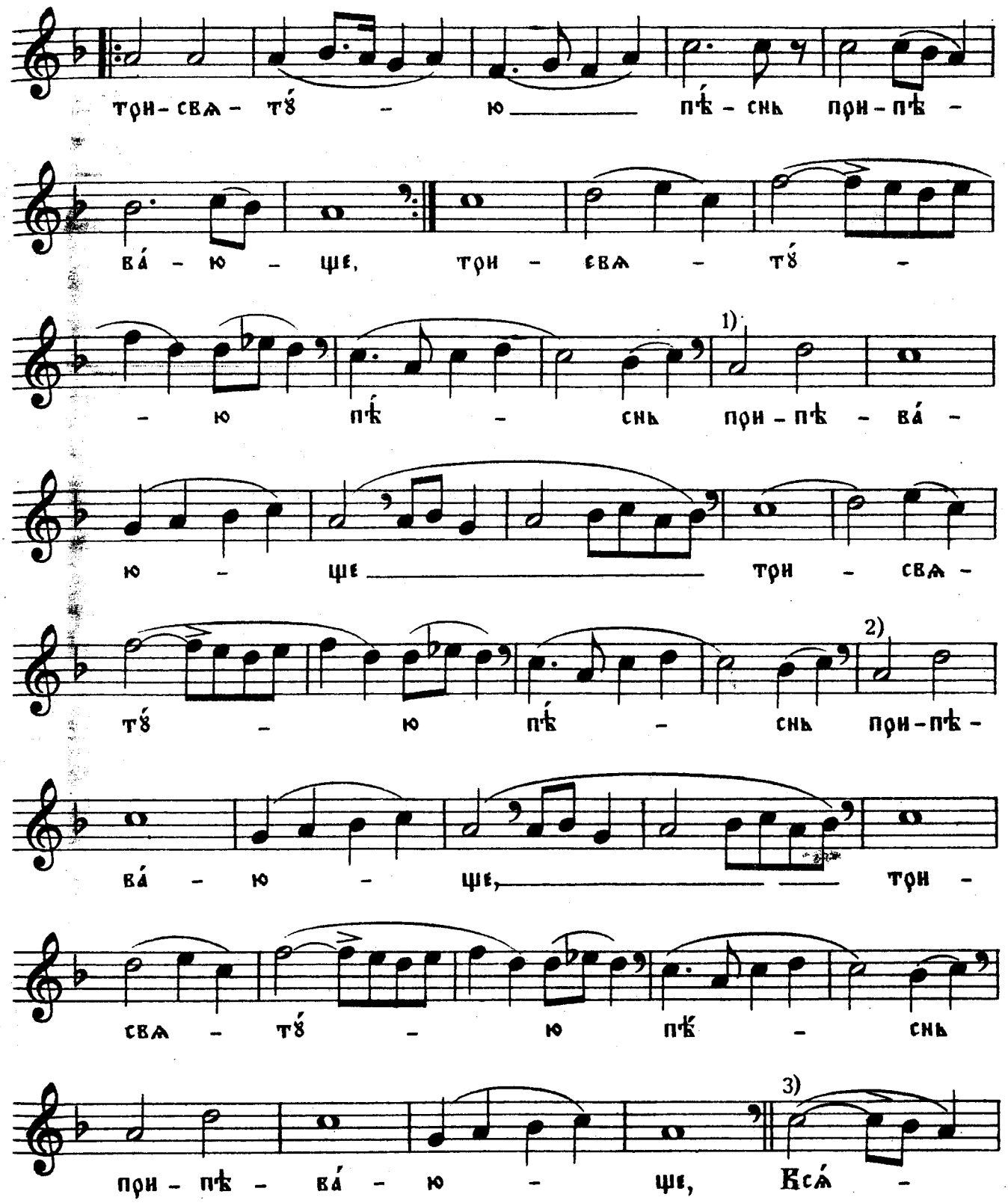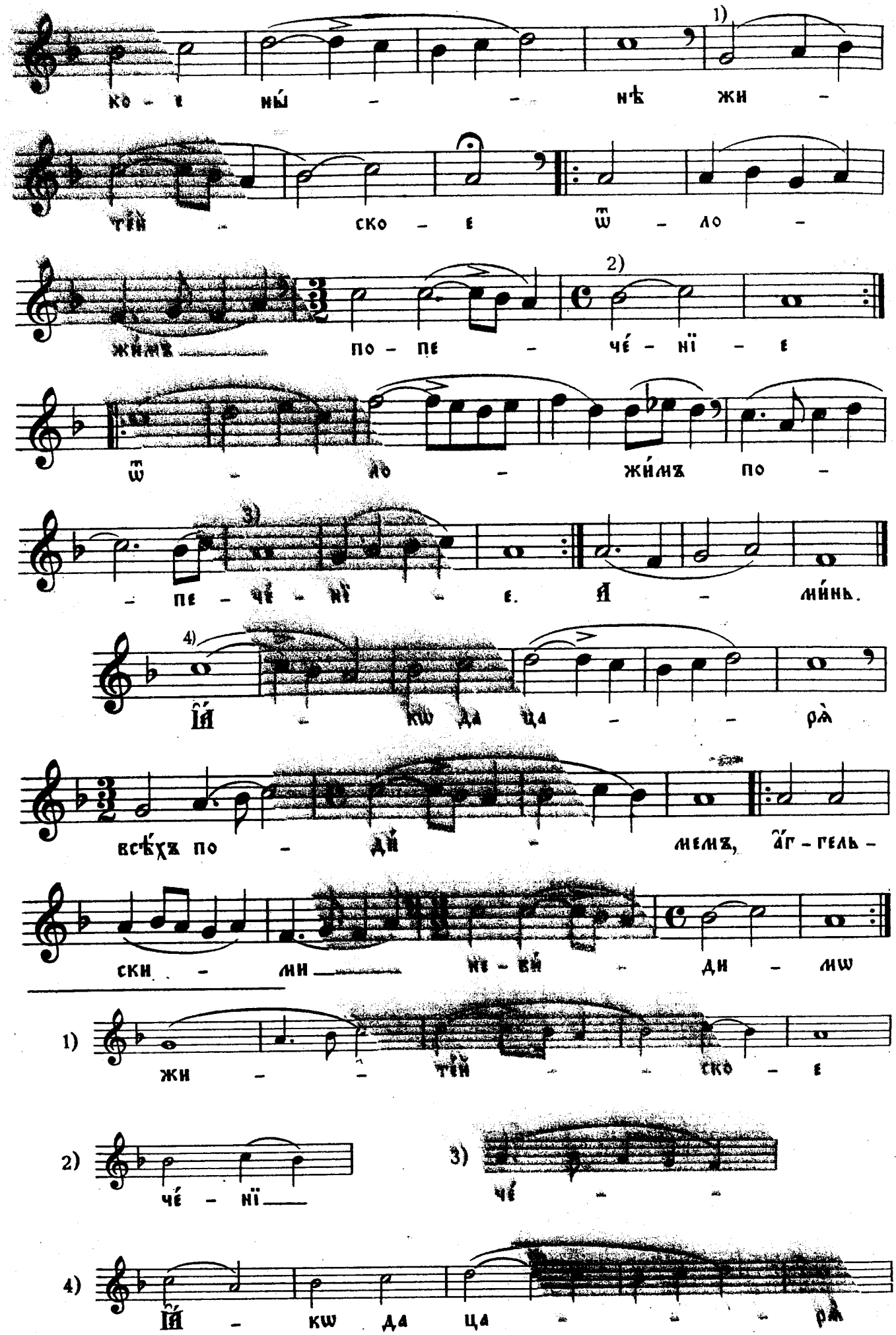

Пра́зничнам
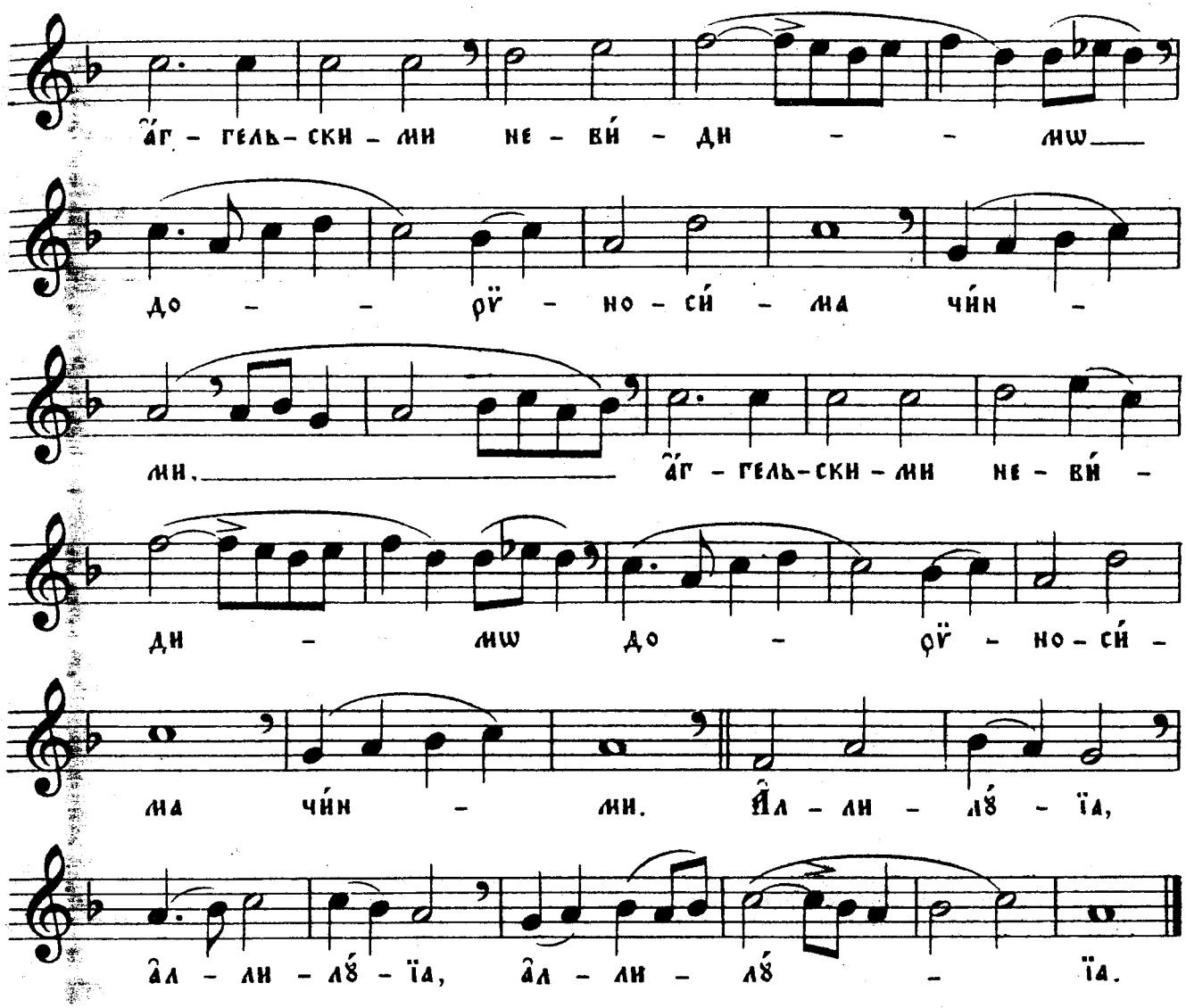
Споро али не сувише

1)
тáй – – – нш ѿ –
2)
– бра – зǎ́ – ю – ще,
тáй – – – нш ш –
– бра – зǎ́ – ю – ще, Й жи – во – тво – рѧ́ –
3)
– щей Тро́ – – – н – цѣ
1)
тáй – – – нш
ш – – бра – зǎ́ – ю – ще, тáй –
– – нш ш – – бра – зǎ́ –
ю – ще
или
тáй – –
2)
зǎ́ –
или
зǎ́ –
3)
– н – цѣ

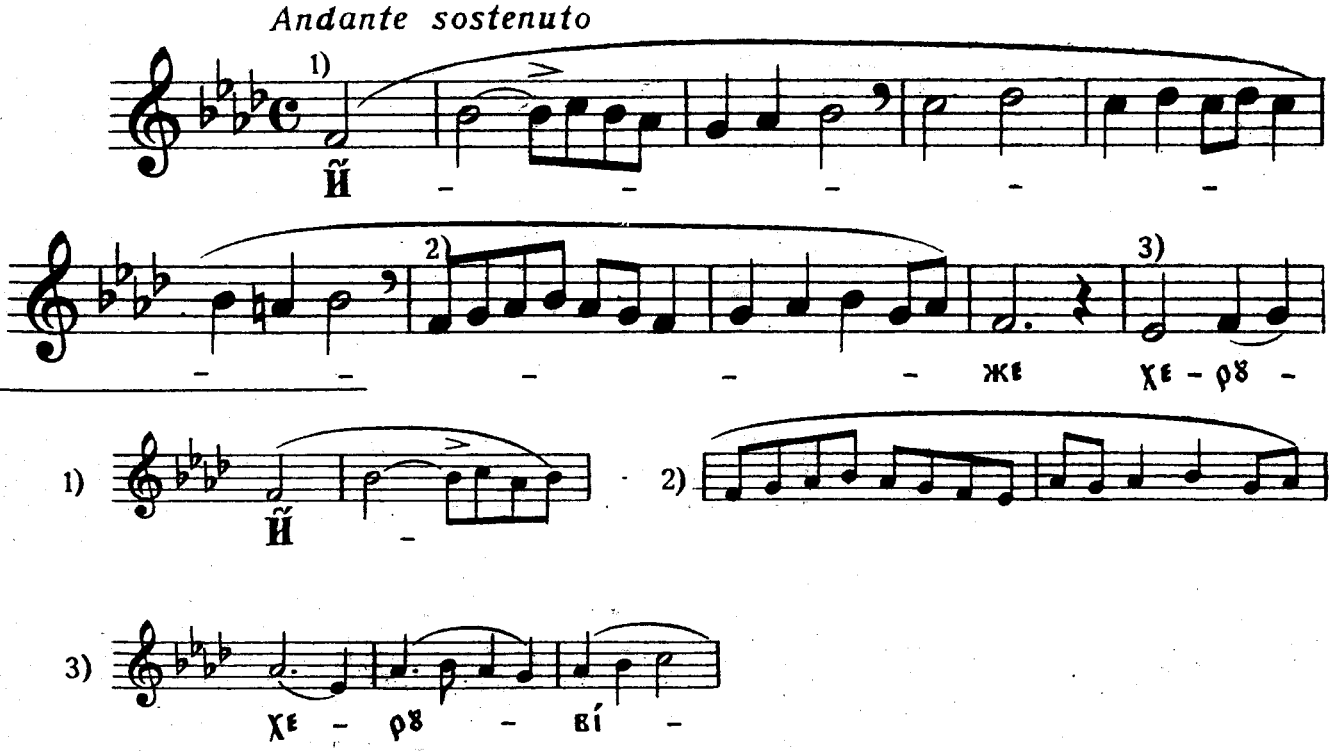

тро-сва-тꙋ ю пѣ-снь про-пѣ-
ва́-ю-ще, тро-сва-тꙋ-
1)
ю пѣ-снь про-пѣ-ва́-
ю-ще тро-сва-
2)
тꙋ-ю пѣ-снь про-пѣ-
ва́-ю-ще, тро-
сва-тꙋ-ю пѣ-снь
3)
про-пѣ-ва́-ю-ще, Всѧ-
1) про-пѣ-ва́
2) про-пѣ-ва́
3) всѧ-
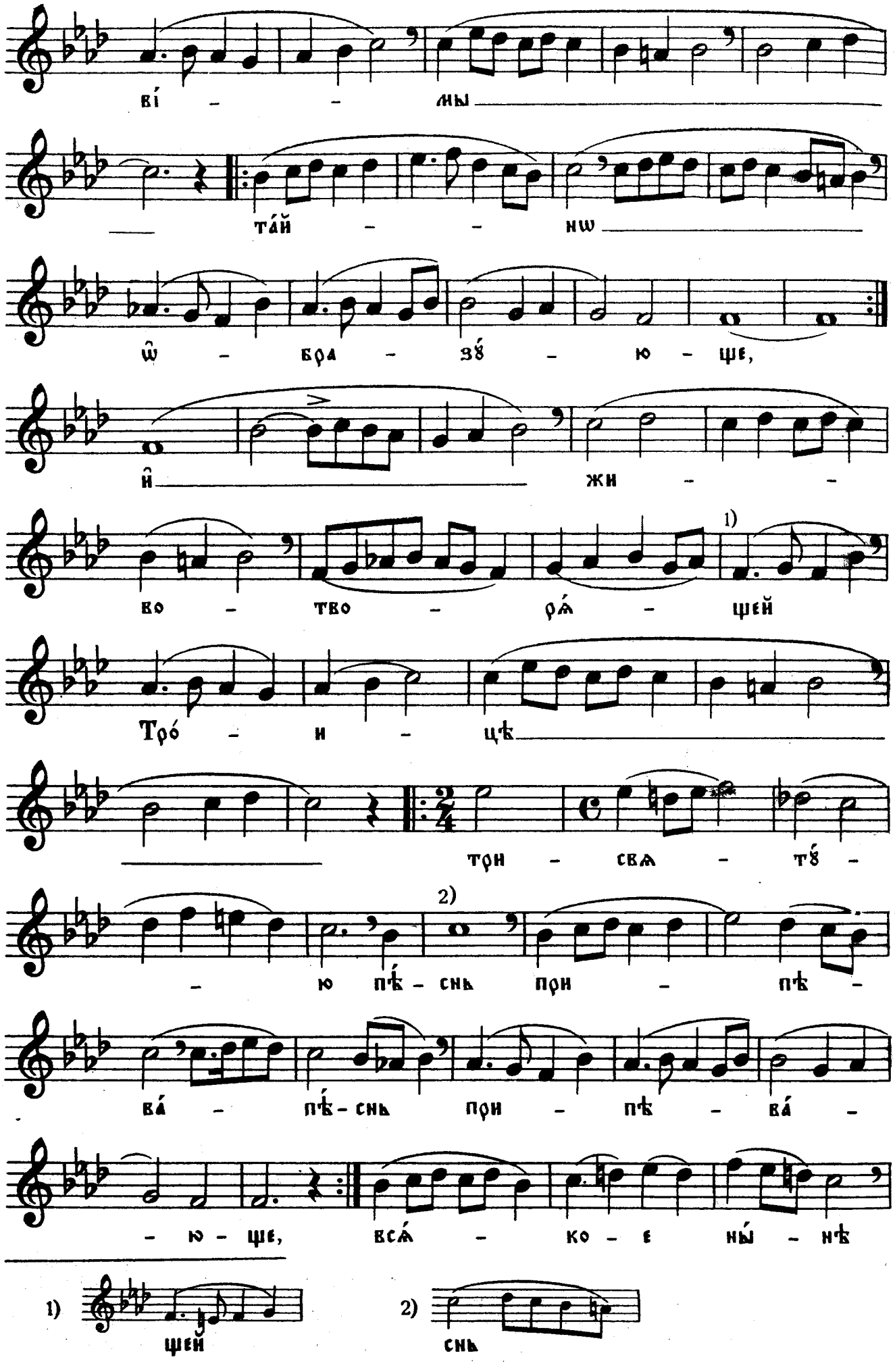

1)
ко - е ны́ - - нѣ жи -
тѣй - ско - е ѿ - ло -
2)
жи́мъ по - пе - че́ - нїи - е
ѿ - ло - жи́мъ по -
3)
- пе - че́ - нїи - е. А - ми́нь.
4)
Їи́ - кш да ца - - рѧ
всѣ́хъ по - дй - мемъ, а́г - гель -
ски - ми - не - ви́ - дн - мш
1) жи - - тѣй - ско - е
2) че́ - нїи
3) че́ - -
4) Їи́ - кш да ца - - - рѧ
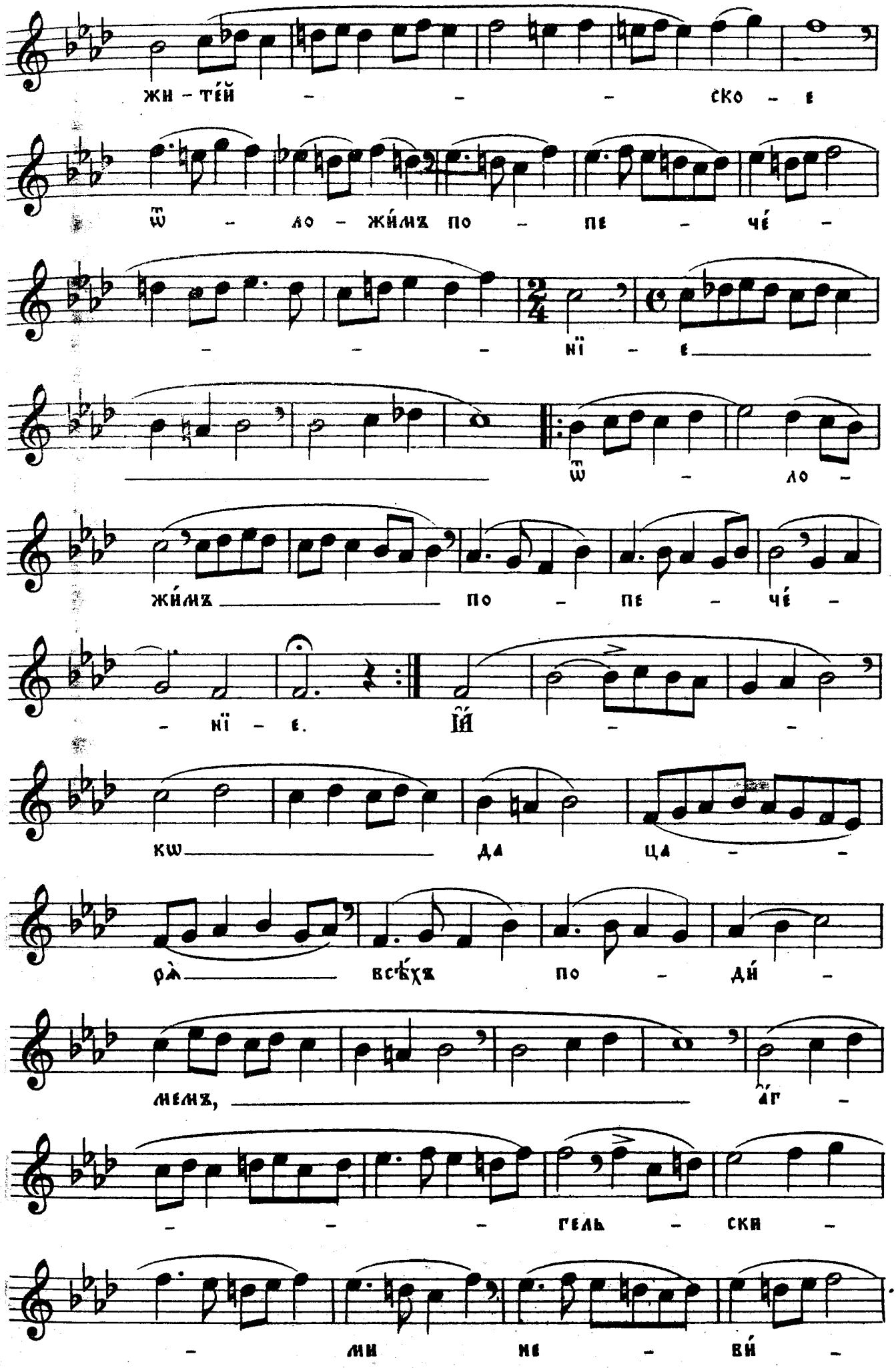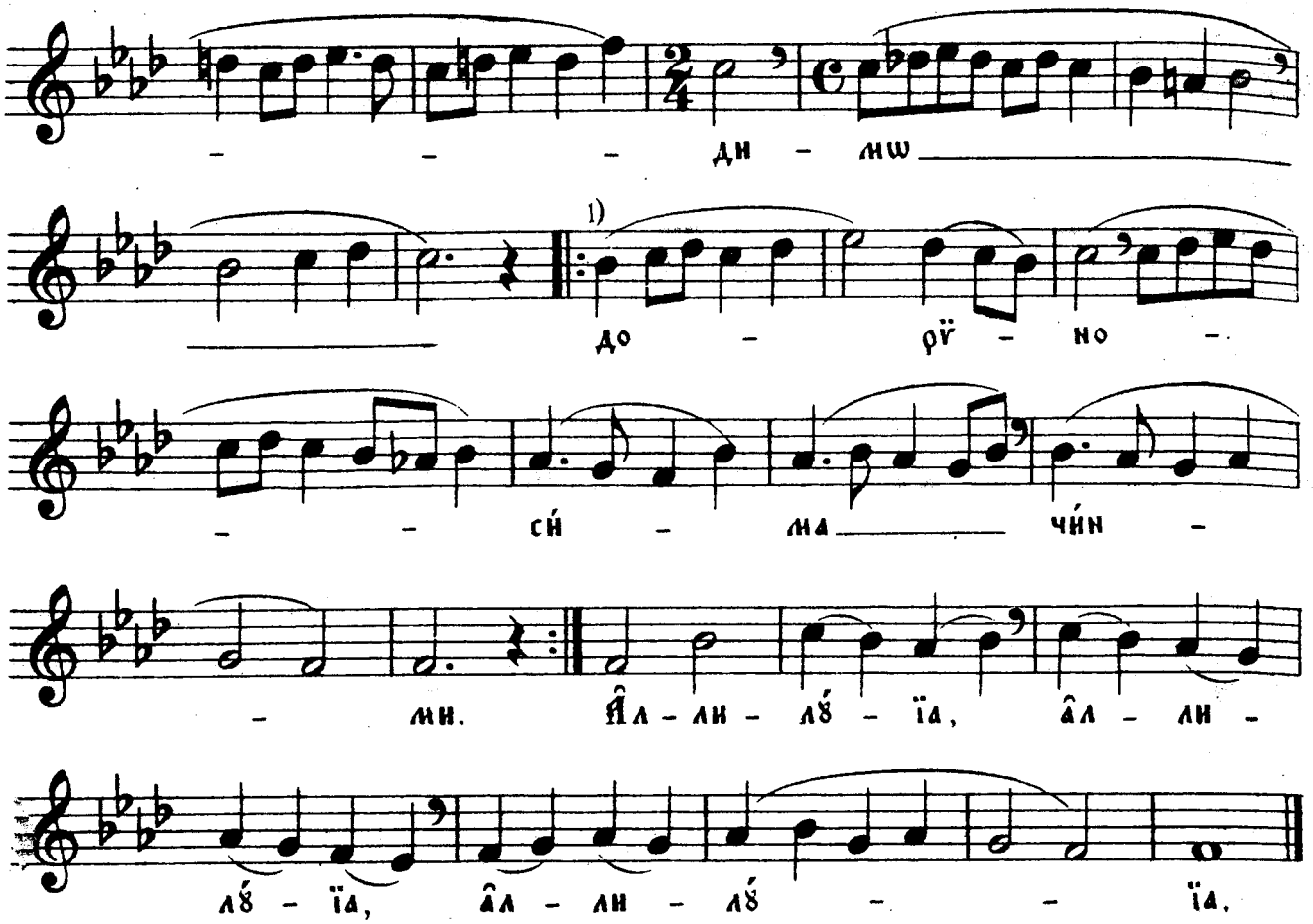

ГЛА́СЪ Х

Andante sostenuto
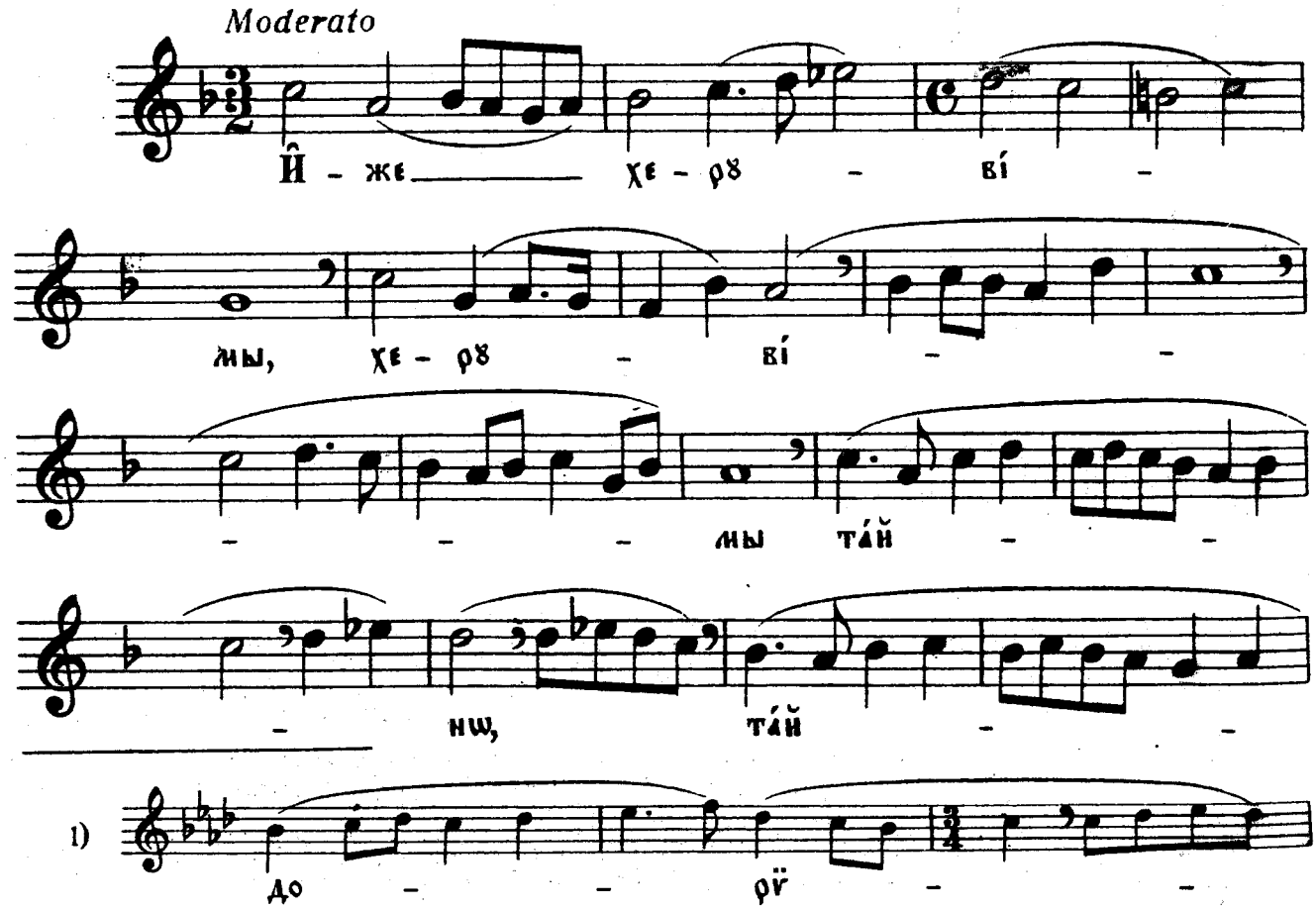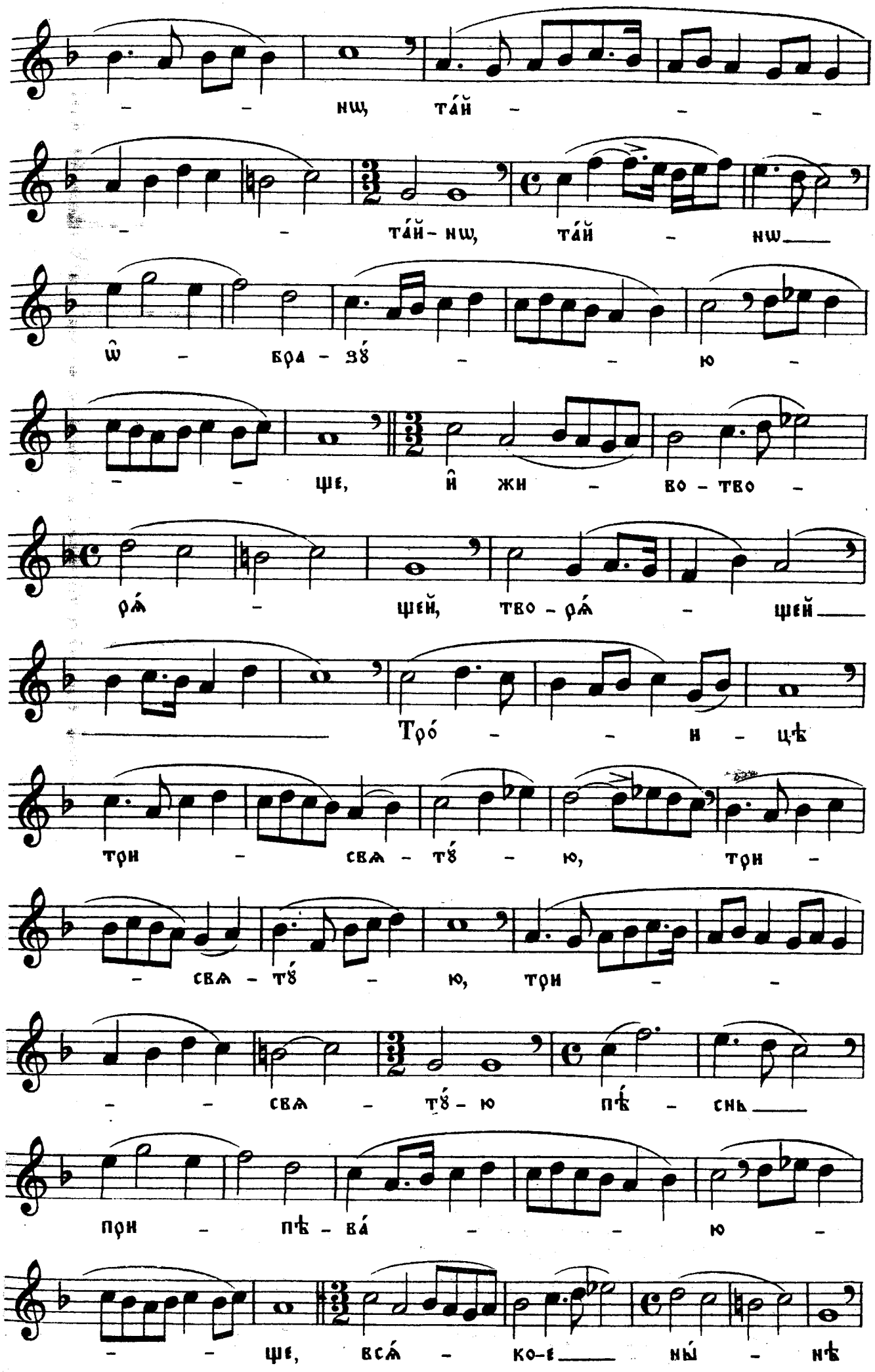

ві́ – – мы
та́й – – нш
ѡ – бра – зо́́ – ю – щє,
и́ жи – –
во – тво – ра́ – щей
Тро́ – и – цѣ
тро́н – сва – то́́ –
ю пѣ́ – снь про́ – пѣ́ –
ва́ – пѣ́ – снь про́ – пѣ́ – ва́ –
– ю – щє, всѣ́ – ко – е ны́ – нѣ
1)
2)
1)
щей
2)
снь
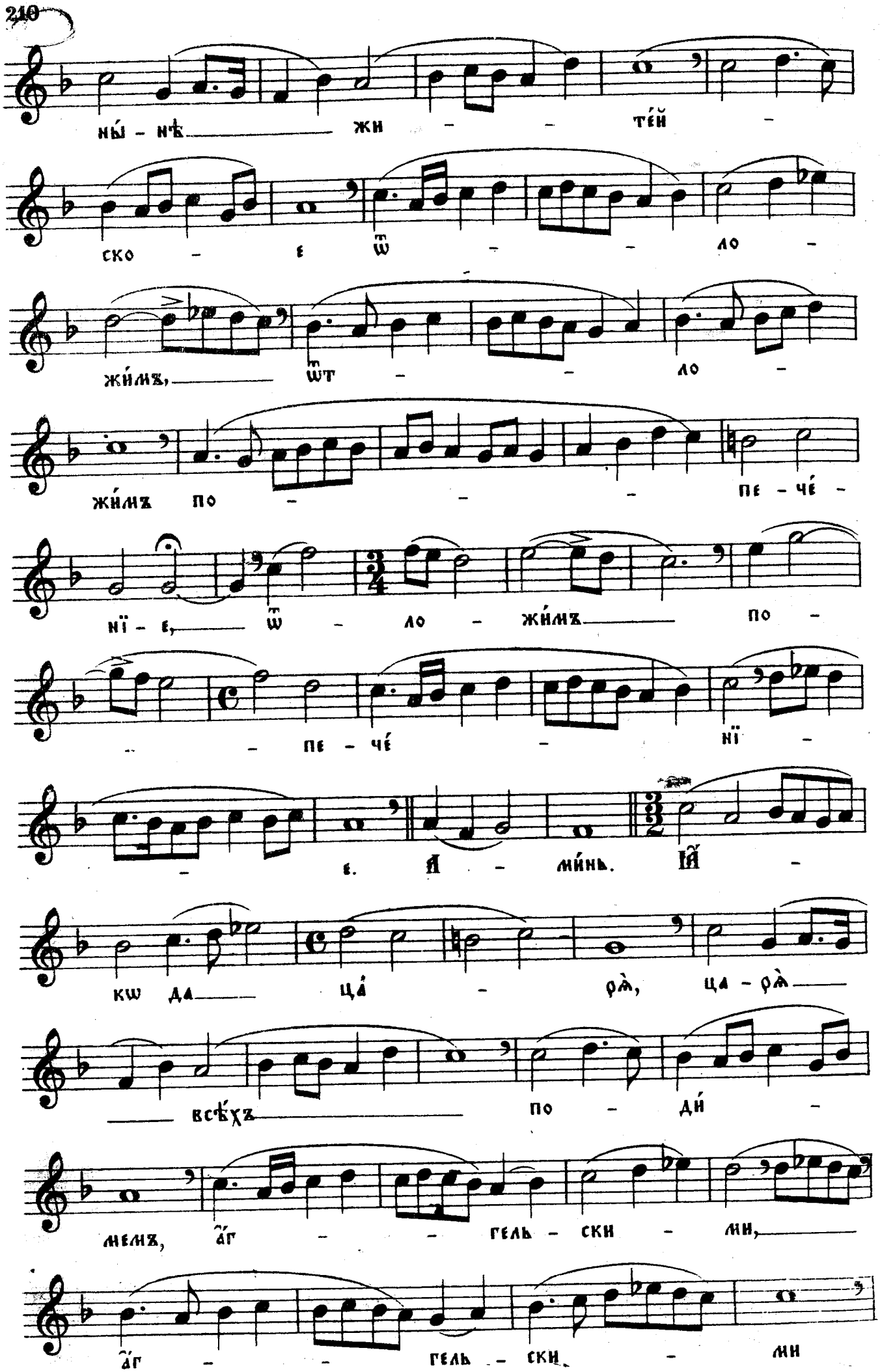

жи – тéй – – – ско – е
ѿ – ло – жи́мъ по – пе – чé –
– – – нї – е
ѿ – ло –
жи́мъ по – пе – чé –
– нї – е. Їй – –
кш да ца – –
рѧ всѣ́хъ по – дй –
мемъ, а́г –
– – – гель – ски –
– ми не – вй –
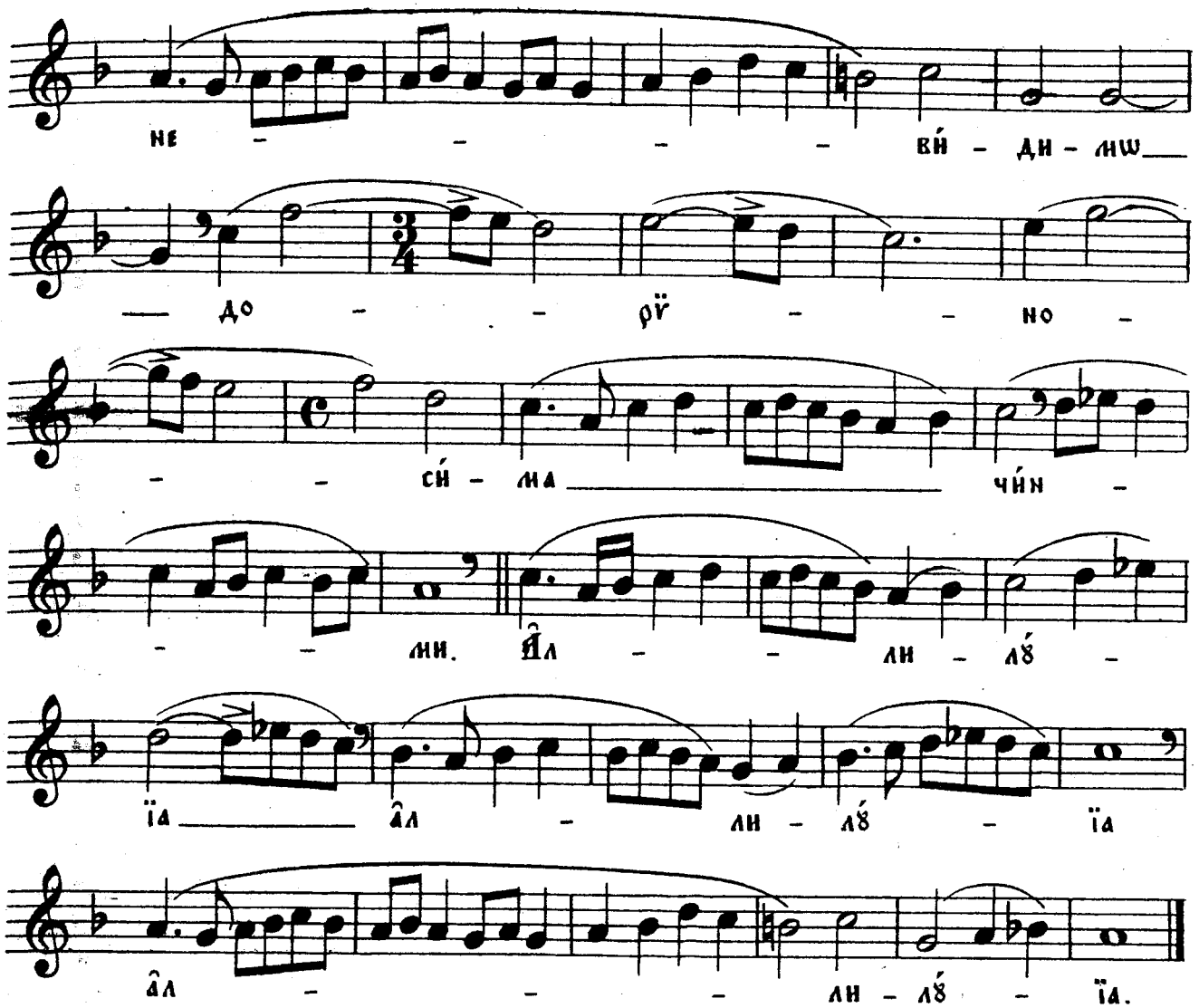

Подо́бнам недѣ́лной
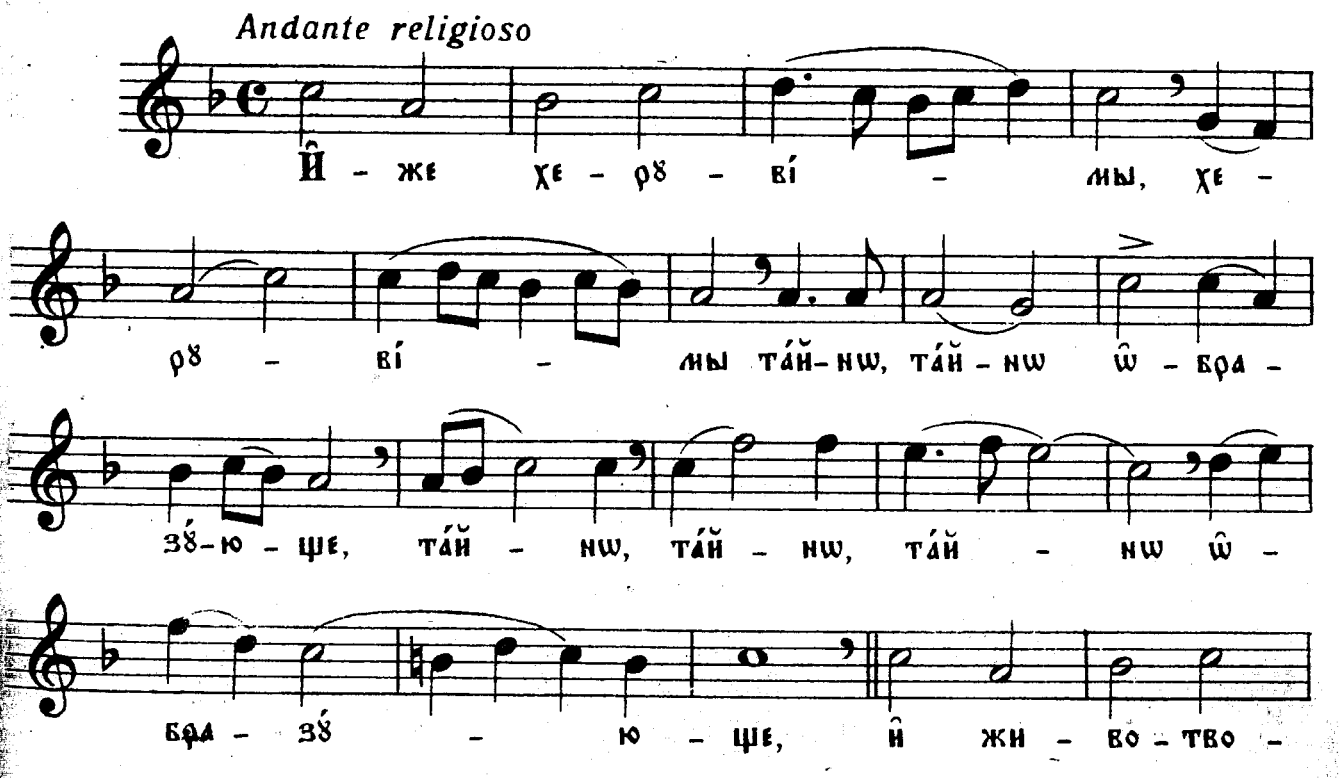

нш, тáй –
тáй-нш, тáй – нш
ѡ – бра-зѹ́ – ю –
– ще, ѝ жи – во-тво –
рá – щей, тво-рá – щей
Трó – и – цѣ
три – свѧ-тѹ́ – ю, три –
– свѧ-тѹ́ – ю, три –
– свѧ-тѹ́-ю пѣ – снь
при – пѣ-вá – ю –
– ще, всѣ-ко-е ны́ – нѣ
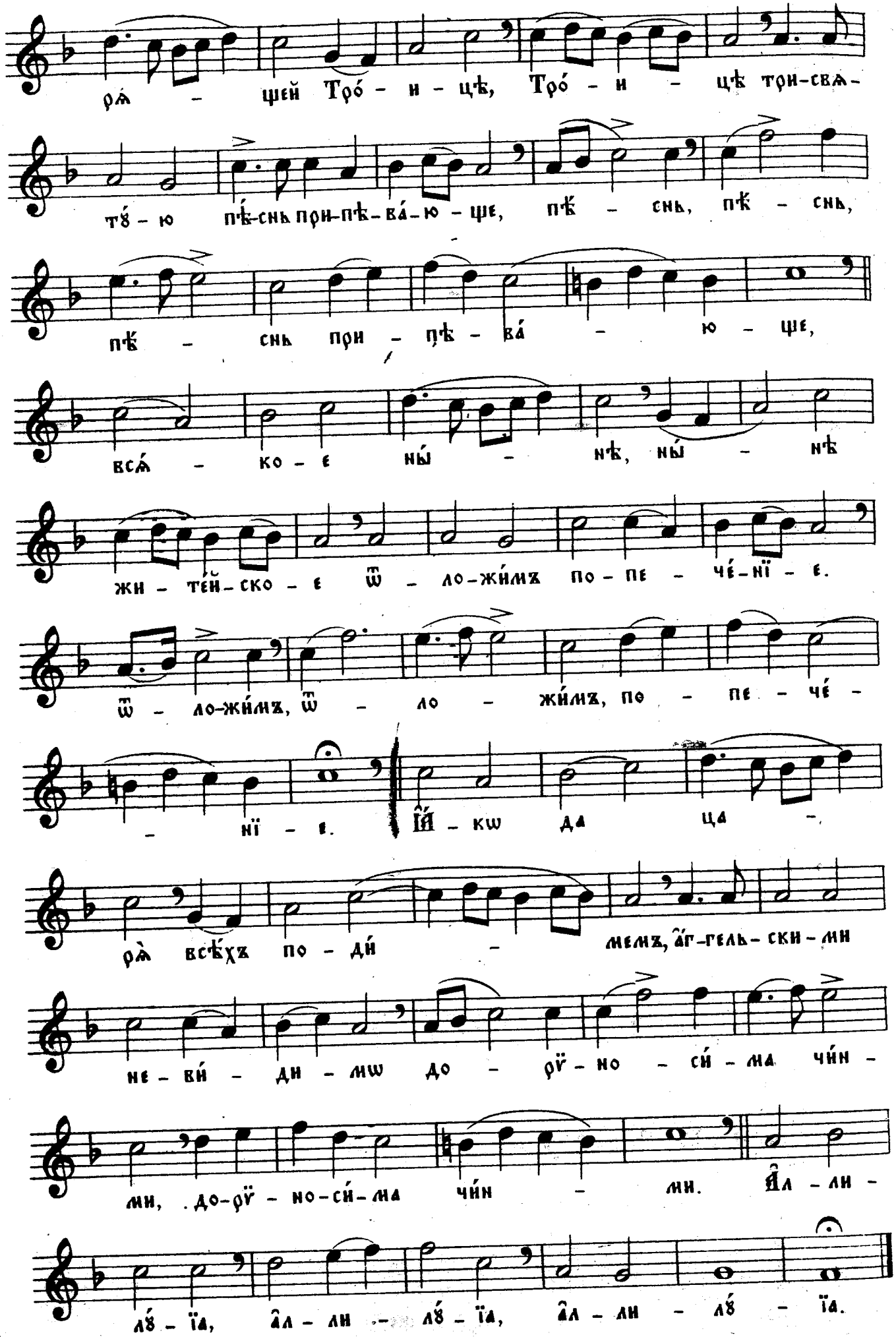

ны́ - нѣ жи - - тей -
ско - е ѿ - - ло -
жи́мъ, ѿт - - ло -
жи́мъ по - - - пе - че́ -
нї - е, ѿ - ло - жи́мъ по -
- пе - че́ - нї -
- е. Я - ми́нь. Ій -
кш да ца́ - рѧ, ца - рѧ
всѣхъ по - ди́ -
мемъ, а́г - - гель - ски - ми,
а́г - - гель - ски - ми

Ми́лиѫ
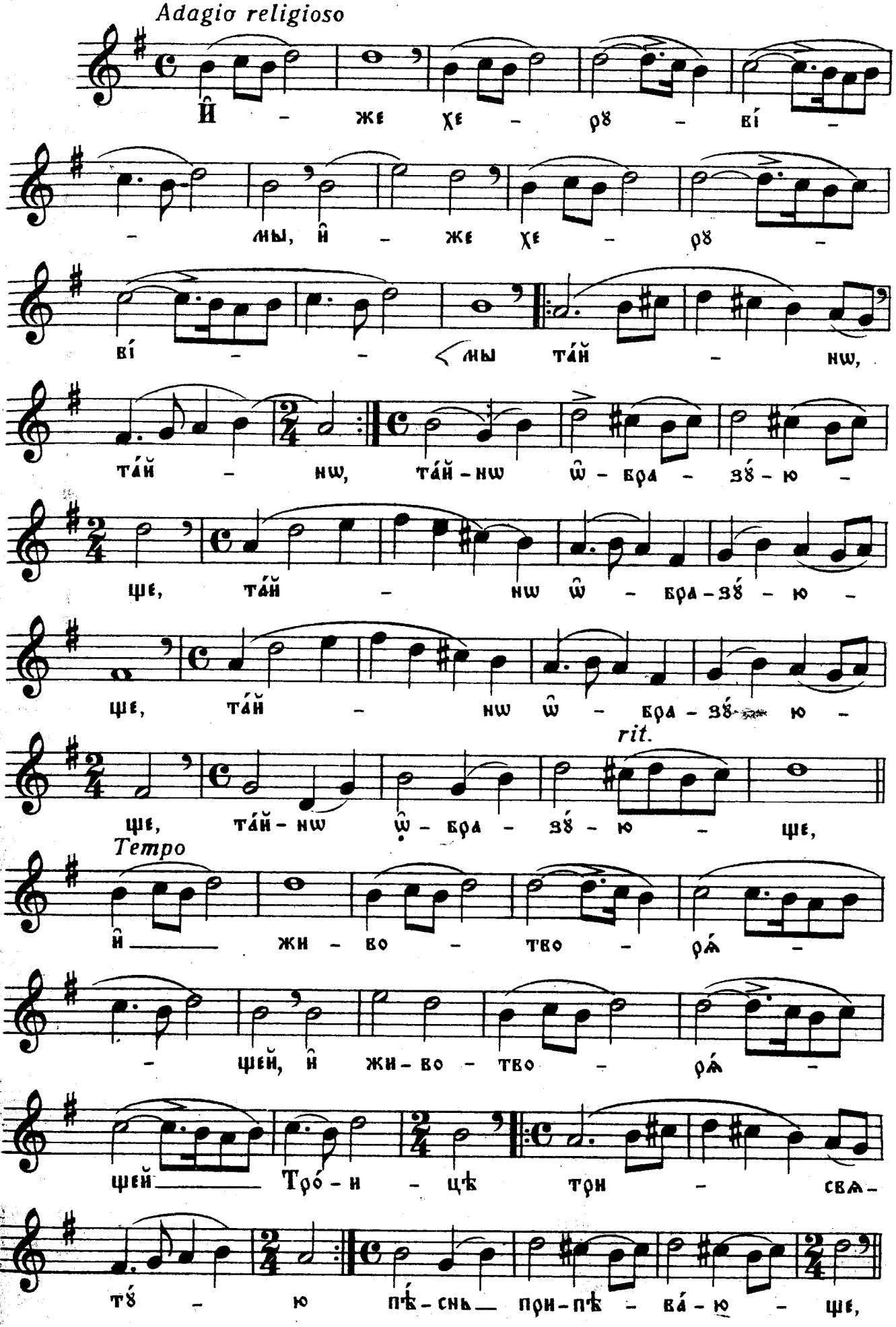
Andante religioso
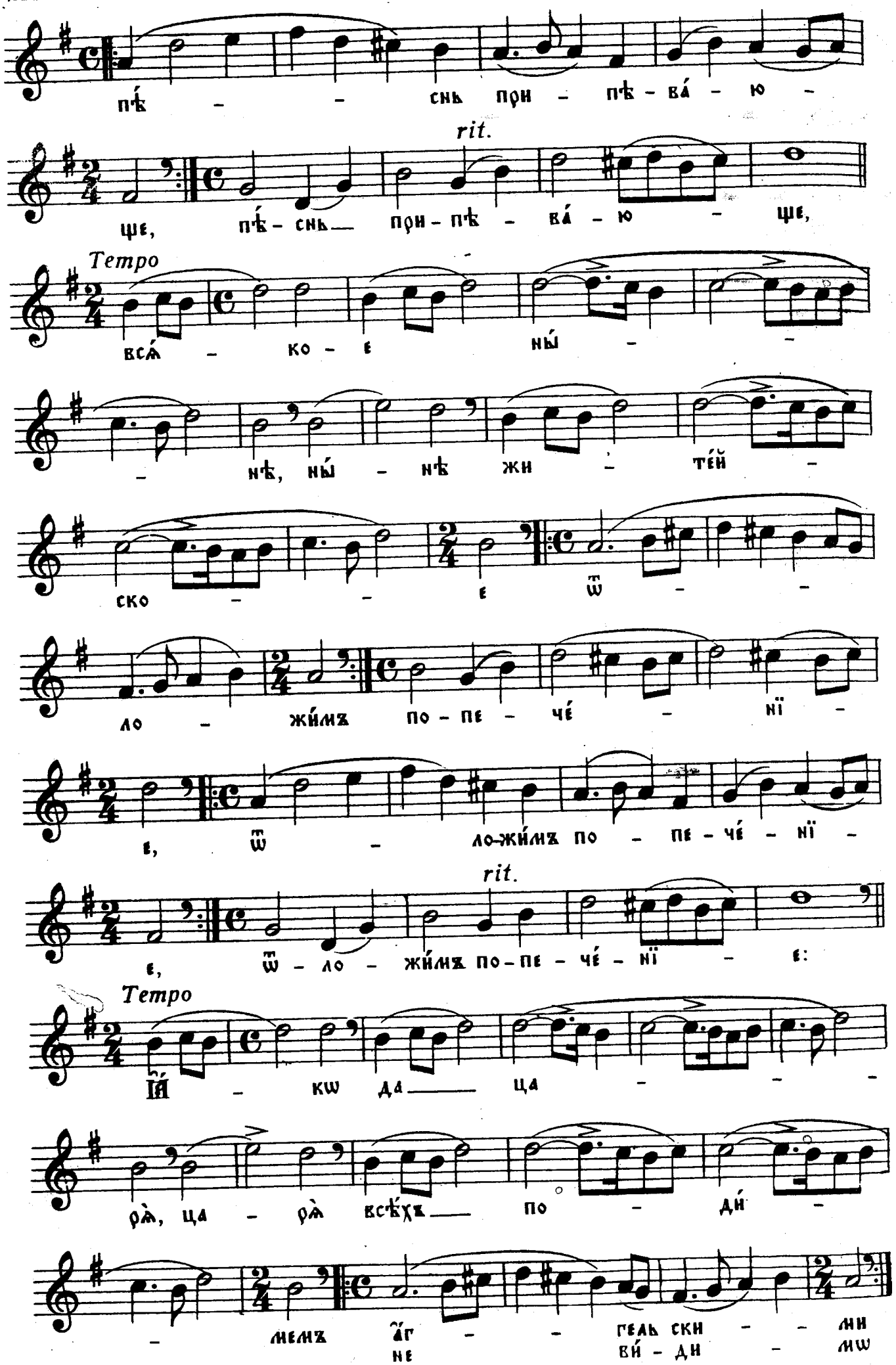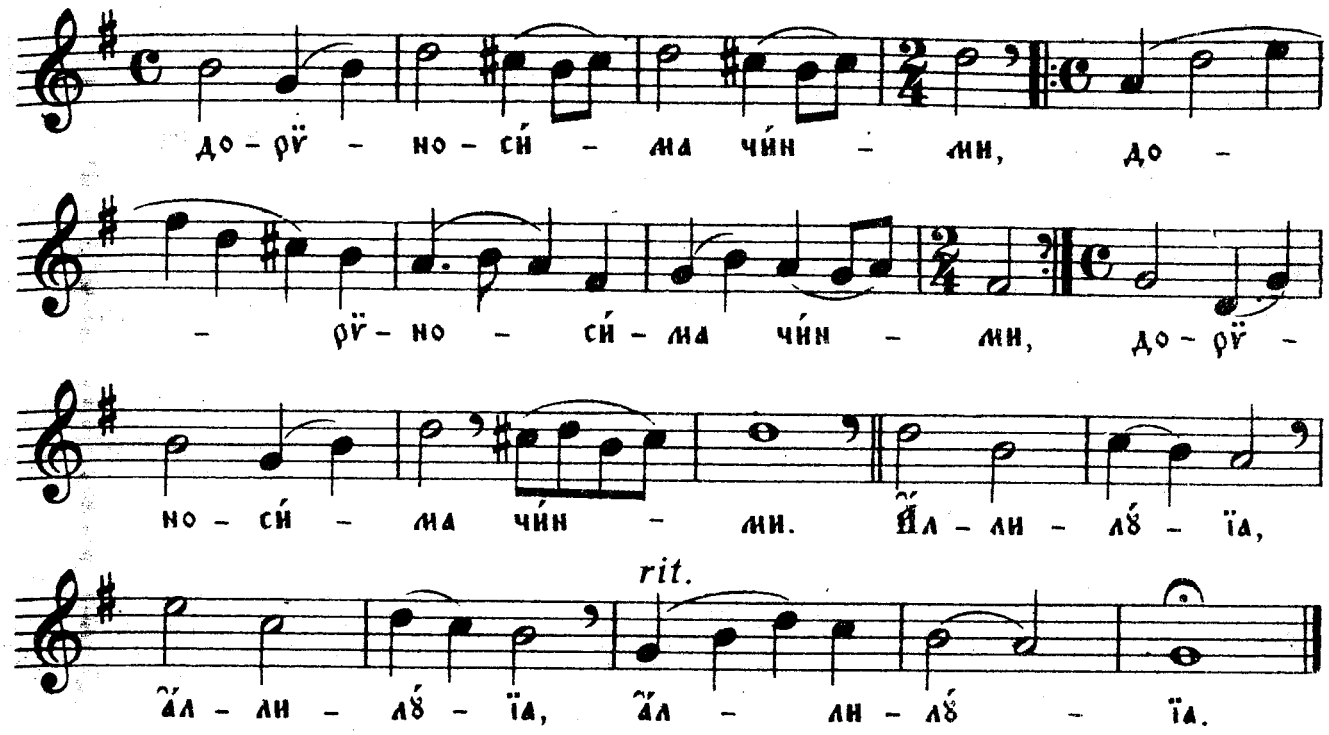

рⷭ – щей Трό – и – цѣ, Трό – и – цѣ три-свⷭ-
тв́ – ю пѣ-снь при-пѣ-ва́-ю – ще, пѣ – снь, пѣ – снь,
пѣ – снь при – пѣ – ва́ – ю – ще,
всⷭ – ко – е ны́ – нѣ, ны́ – нѣ
жи – тей-ско – е ѿ – ло-жи́мъ по – пе – чé-нї – е.
ѿ – ло-жи́мъ, ѿ – ло – жи́мъ, по – пе – чé –
– нї – е. Їй – кш да ца –
рⷭ всѣ́хъ по – ди́ – мемъ, а̑г-гель-ски-ми
не – ви́ – ди – мш до – рї – но – си́ – ма чи́н –
ми, до-рї – но-си́-ма чи́н – ми. а̑л – ли –
лу́ – їа, а̑л – ли – лу́ – їа, а̑л – ли – лу́ – їа.

Корнелија Станковића
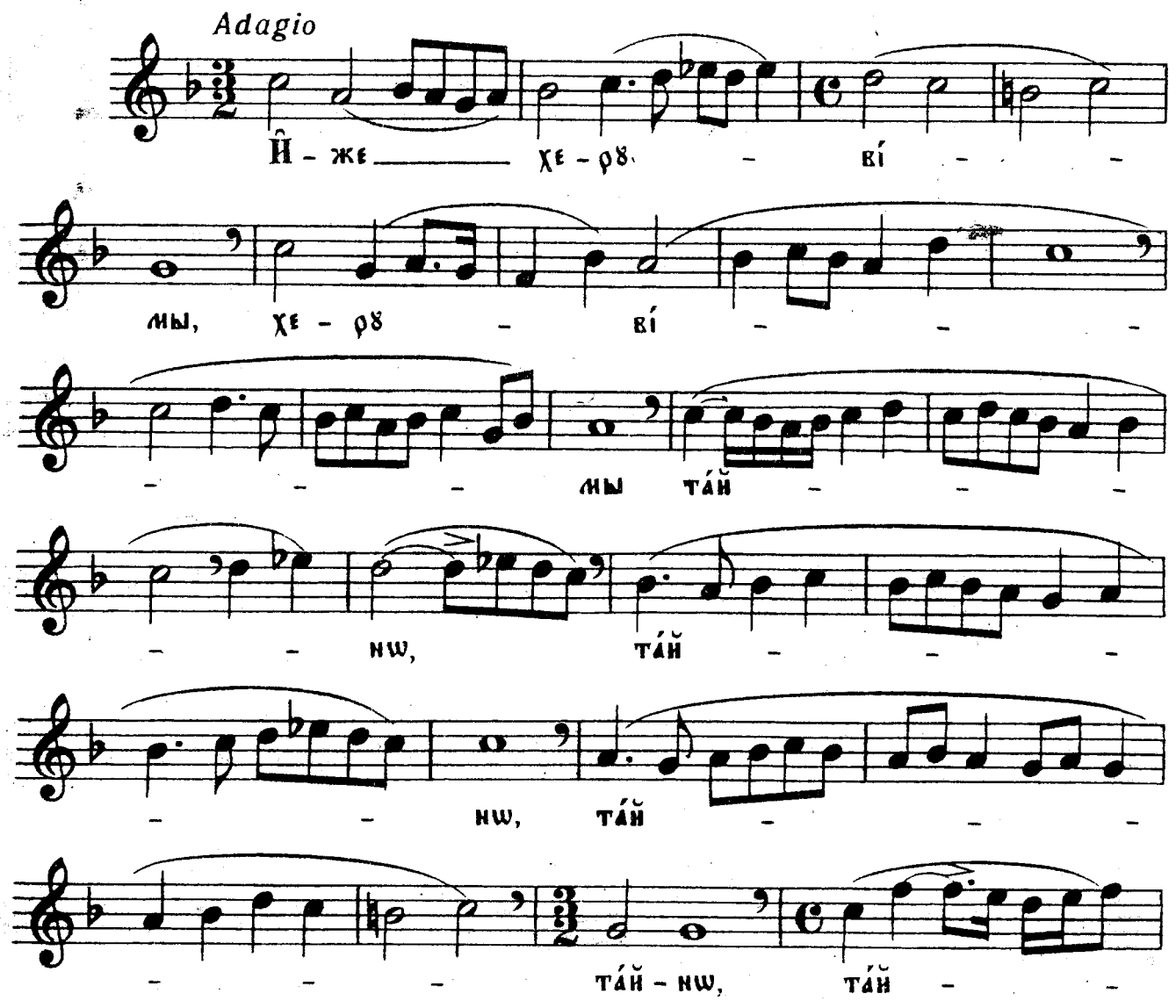
Adagio religioso
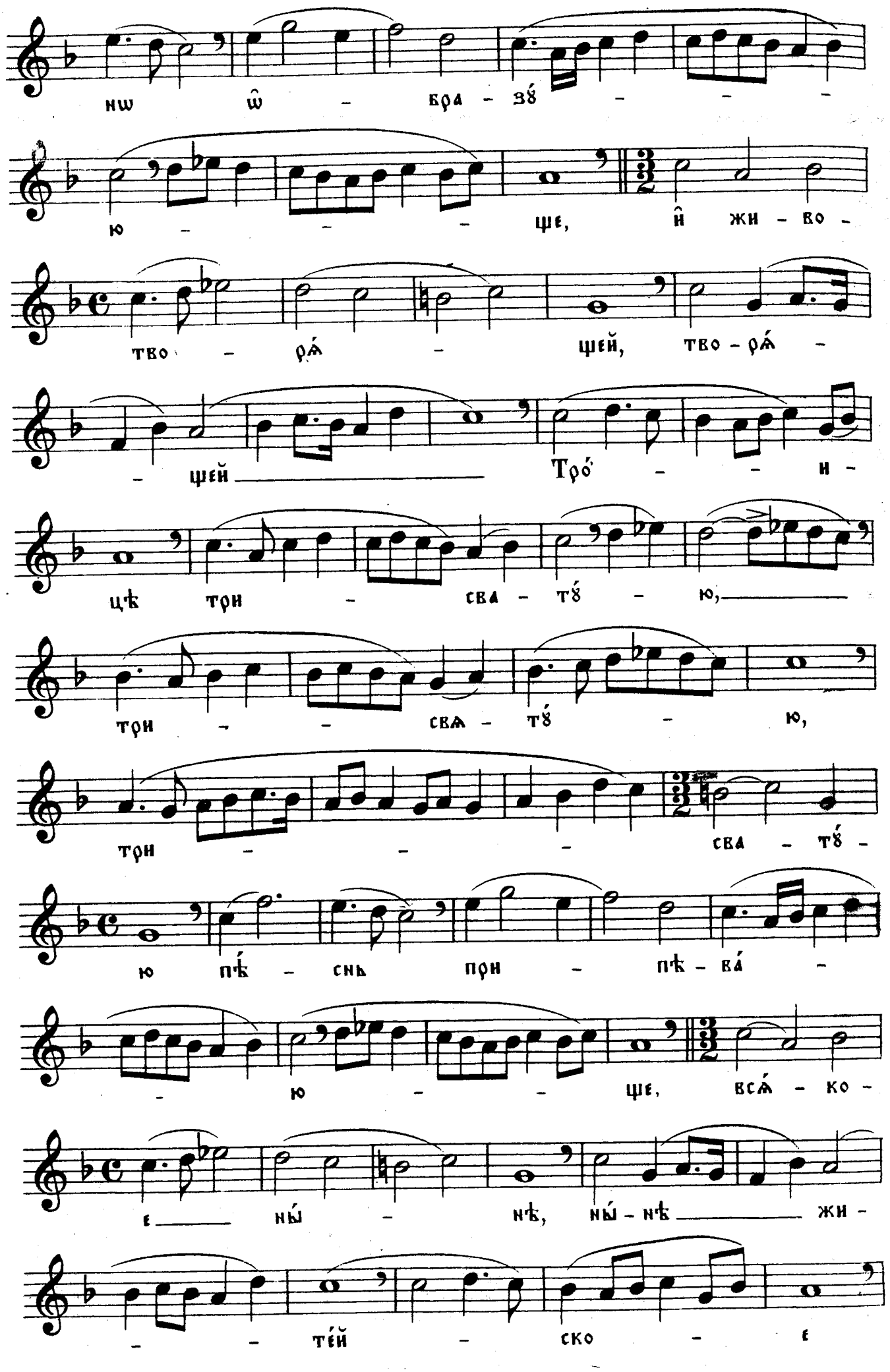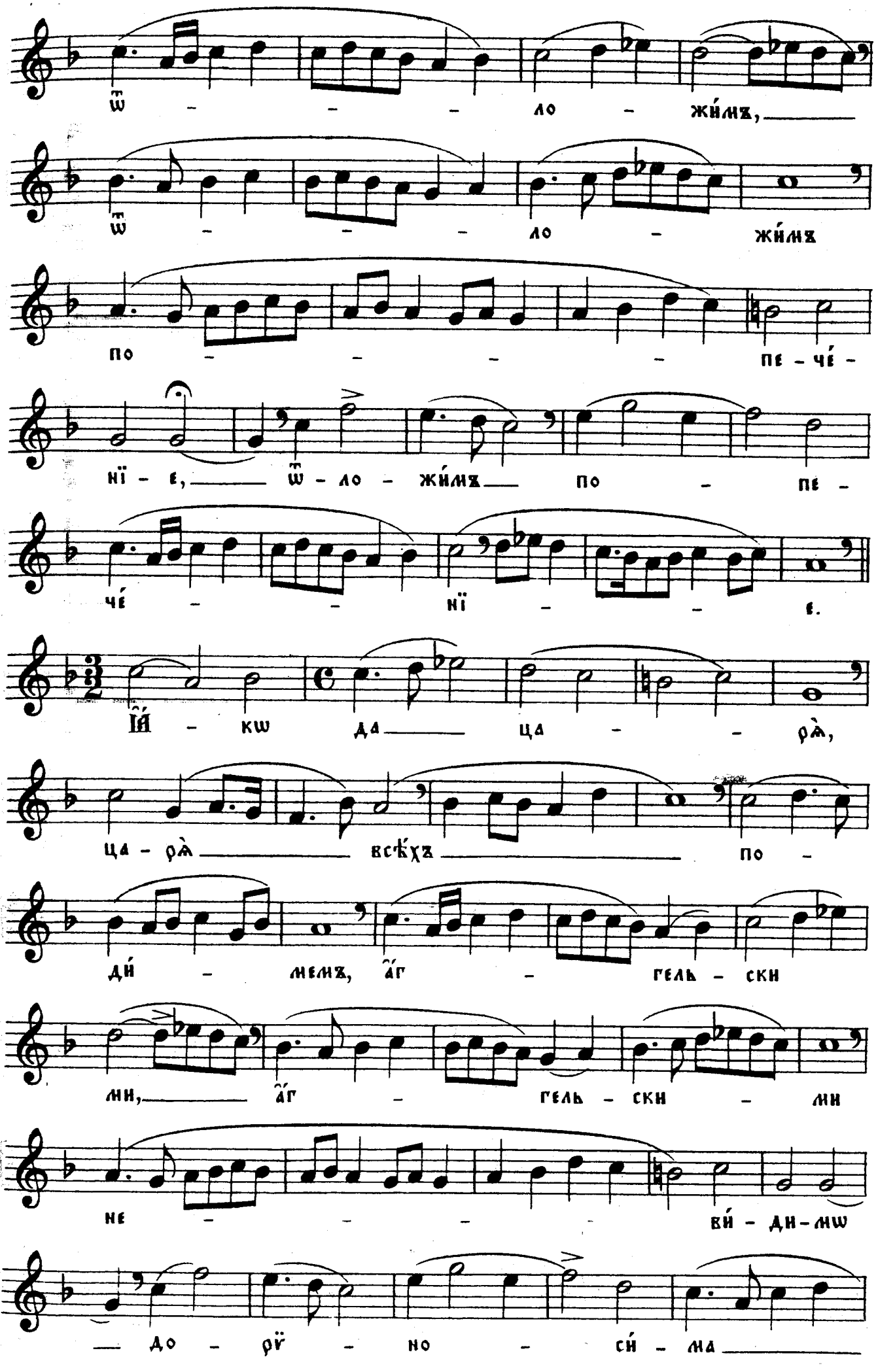

пѣ – – снь при – пѣ – ва́ – ю –
rit.
ще, пѣ – снь — при – пѣ – ва́ – ю – ще,
Тетро
всѧ – ко – е ны́ –
– нѣ, ны́ – нѣ жи – те́й –
ско – – е ѿ – –
ло – жи́мъ по – пе – че́ – нї –
е, ѿ – ло-жи́мъ по – пе – че́ – нї –
rit.
е, ѿ – ло – жи́мъ по – пе – че́ – нї – е:
Тетро
Їй – кѡ да — ца – – –
рѧ, ца – рѧ всѣ́хъ — по – ди́ –
– мемъ ѓг – – ге́ль ски – – ни
не ви́ – ди – мѡ
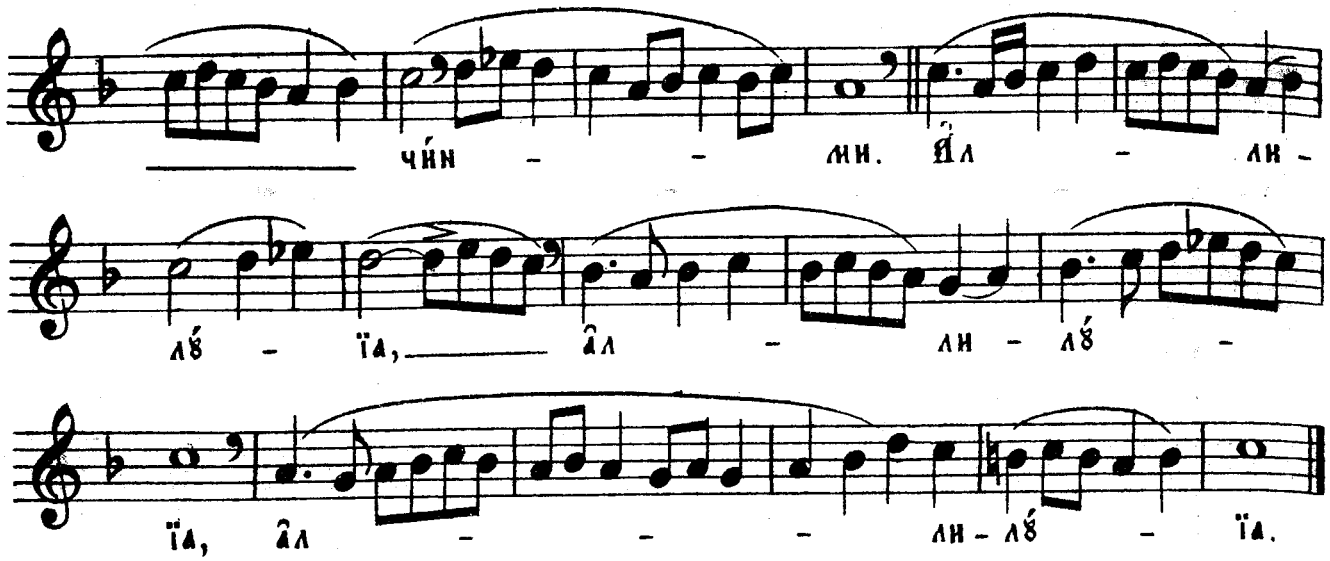

Ма́лая, подо́бна пра́здничной

нш ѡ – бра – зѣ – – –
ю – – – ще, и жи – во –
тво – ра́ – ще́й, тво – ра́ –
– ще́й Тро́ – – и –
цѣ три – ства – тѣ́ – ю,
три – – ства – тѣ́ – ю,
три – – – ства – тѣ́ –
ю пѣ́ – снь при – пѣ – ва́ –
– ю – – ще, вса́ – ко –
е – ны́ – нѣ, ны́ – нѣ – жи –
– – тей – ско – е
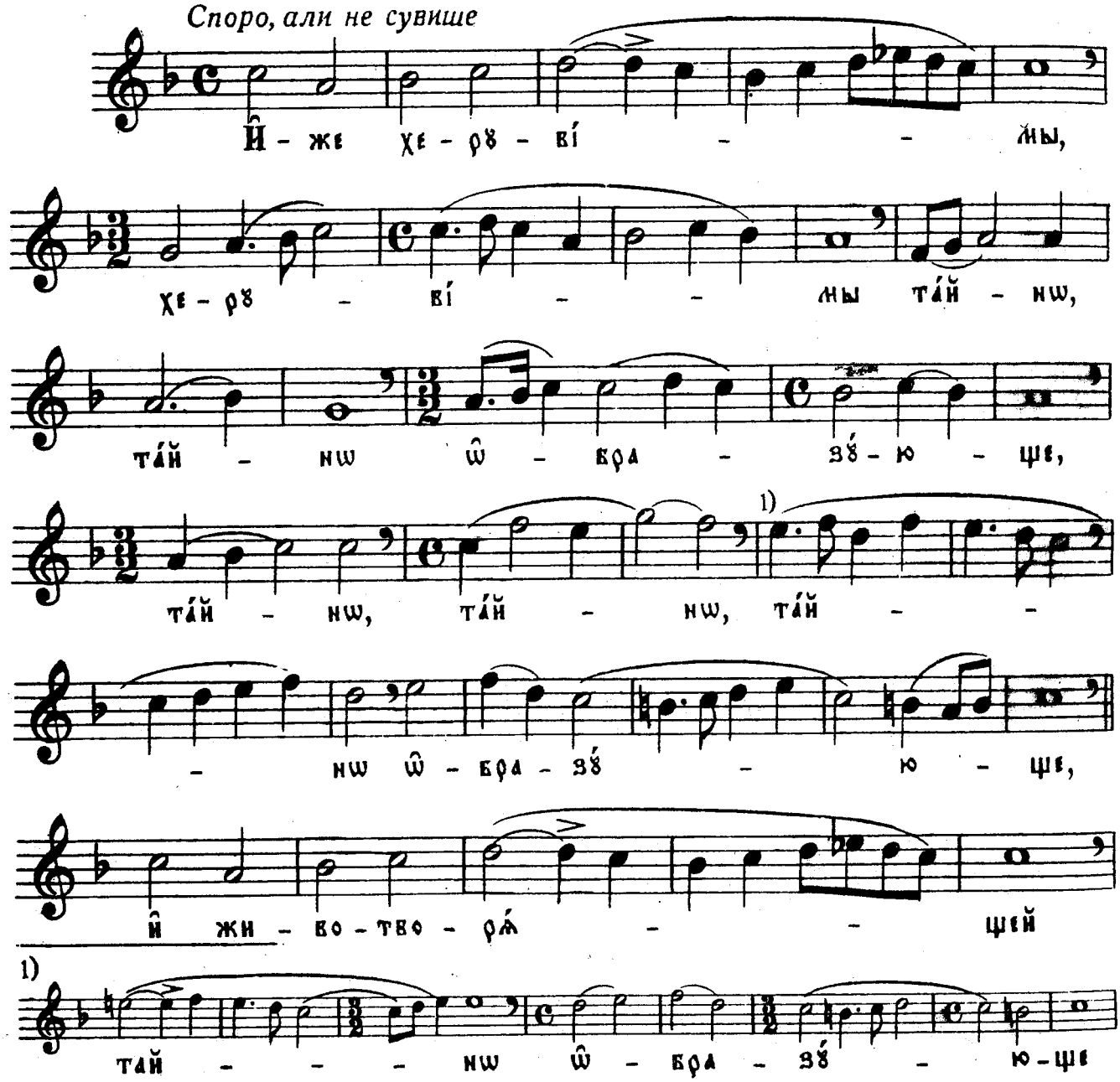

ѿ – – – ло – жи́мѣ,
ѿ – – – ло – жи́мѣ
по – – – – пе – че́ –
нїе, ѿ – ло – жи́мѣ по – пе –
че́ – – нї – – е.
Їи́ – кш да ца – – рѧ,
ца – рѧ всѣ́хъ по –
ди́ – мемъ, а́г – гель – ски
ми, а́г – гель – ски – ми
не – – – – ви́ – ди – мш
до – рї – но – си́ – ма
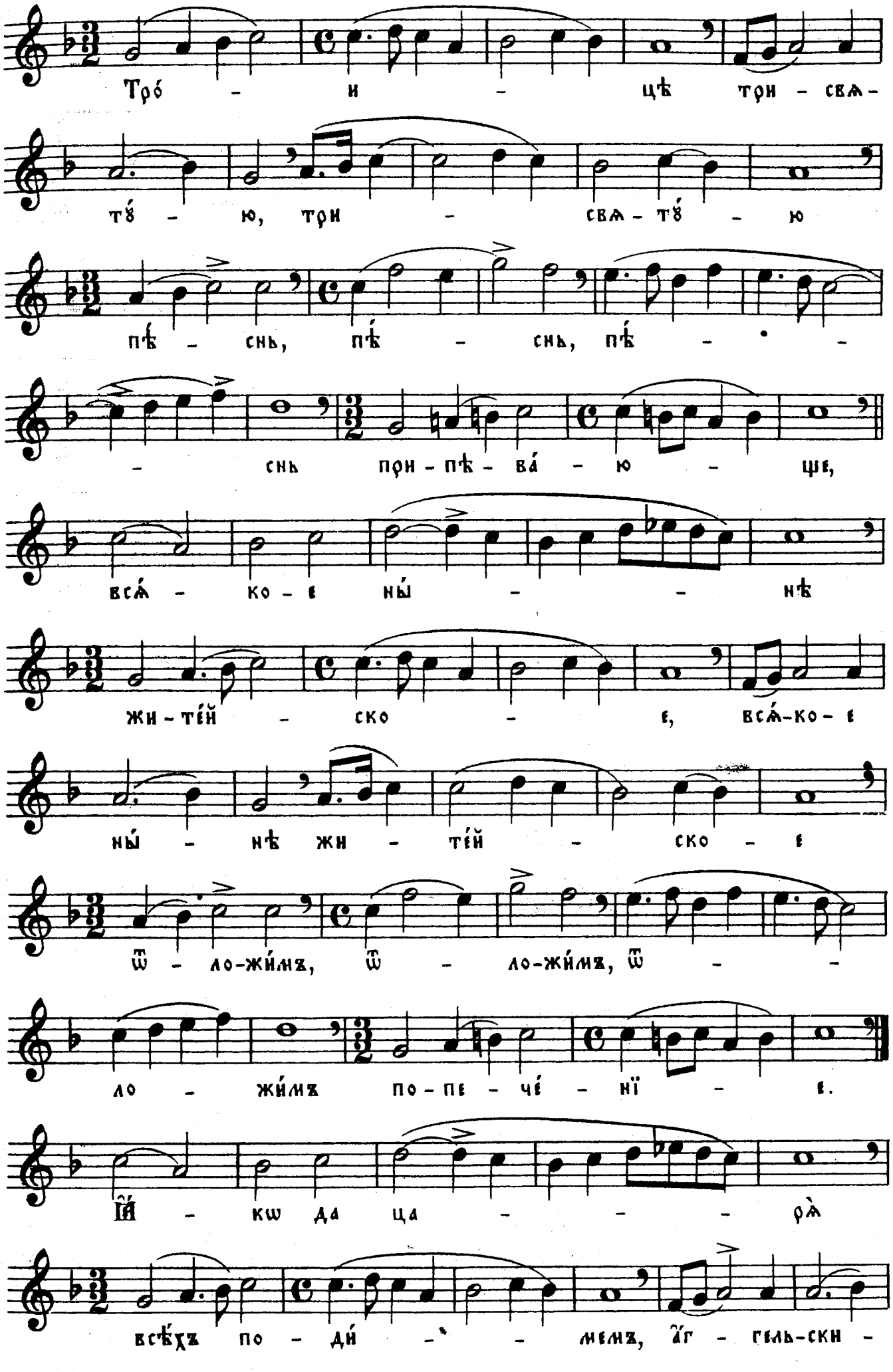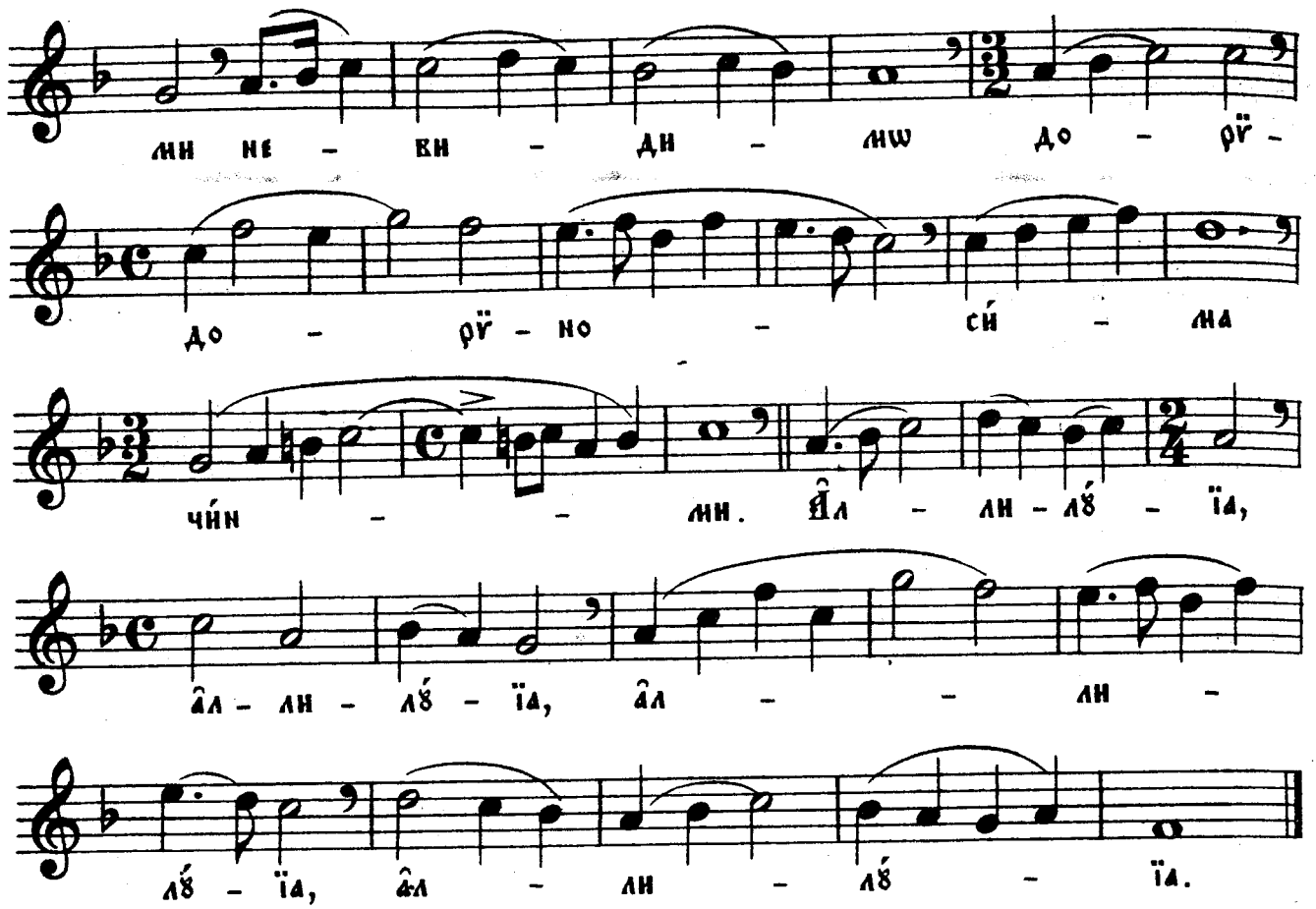

Подобна праздничной

од оца Јове

Споро, али не сувише
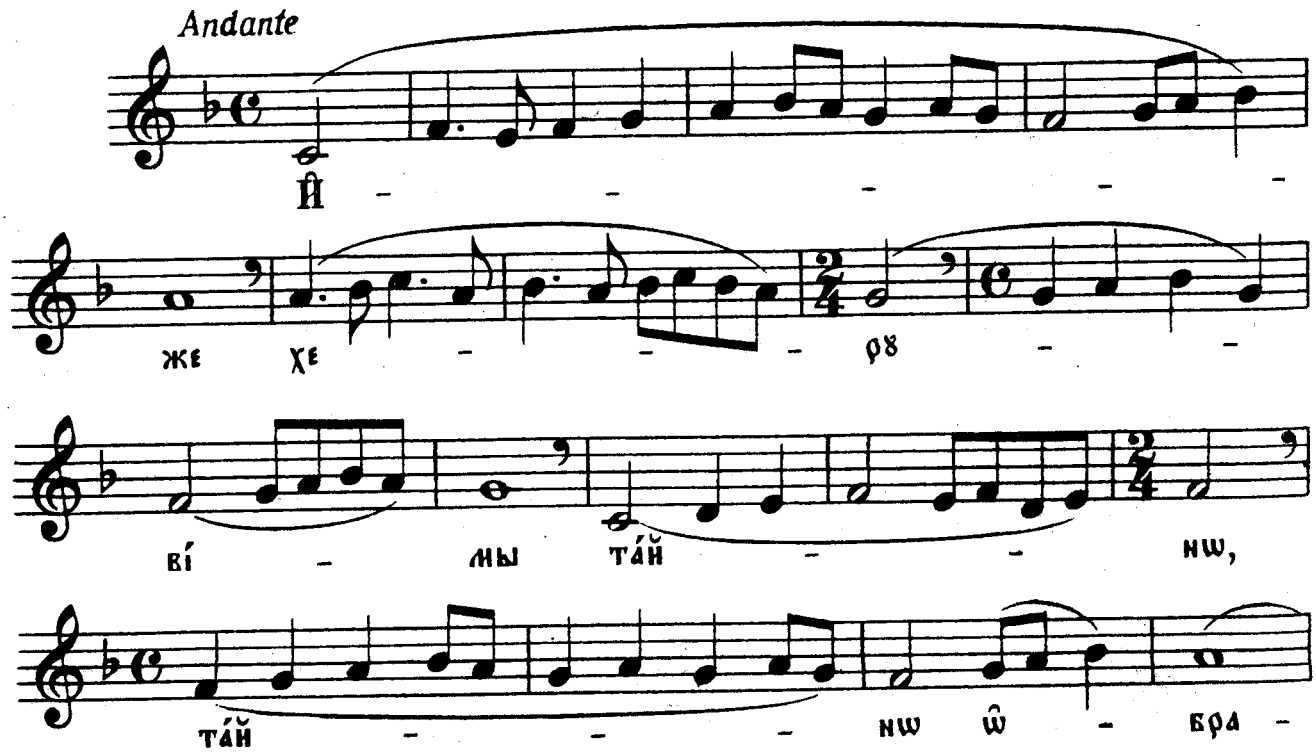

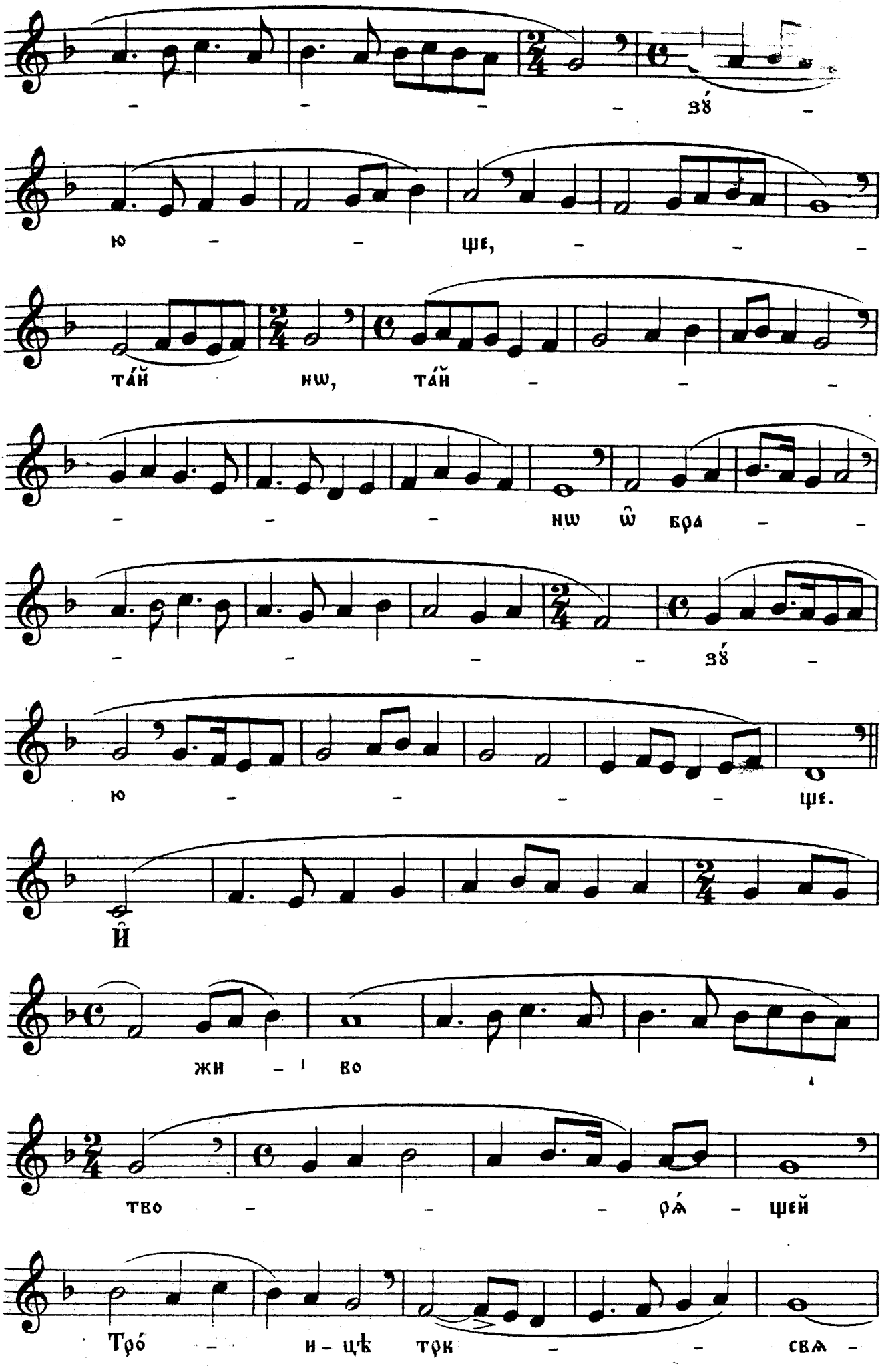

Трó - и - цѣ три - свѧ-
тꙋ́ - ю, три - свѧ - тꙋ́ - ю
пѣ - снь, пѣ - снь, пѣ - •
- снь при - пѣ - ва́ - ю - щѥ,
всѧ́ - ко - ѥ ны́ - - нѣ
жи - тéй - ско - ѥ, всѧ́ - ко - ѥ
ны́ - нѣ жи - тéй - ско - ѥ
ѿ - ло-жи́мъ, ѿ - ло-жи́мъ, ѿ - -
ло - жи́мъ по - пе - чé - нїе.
Йи - кш да ца - - - рѧ
всѣ́хъ по - ди - - мемъ, а҃г - гель-ски -
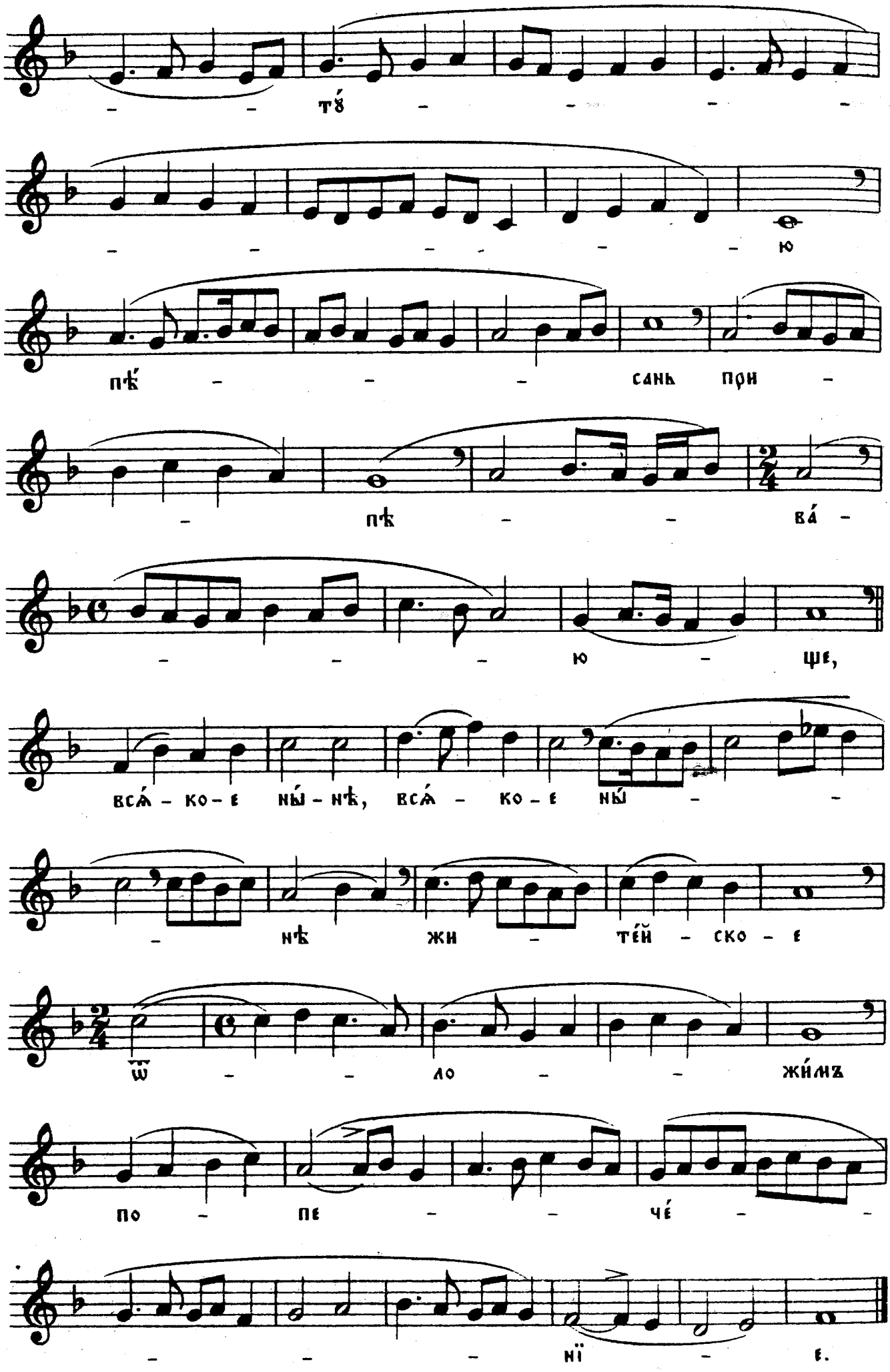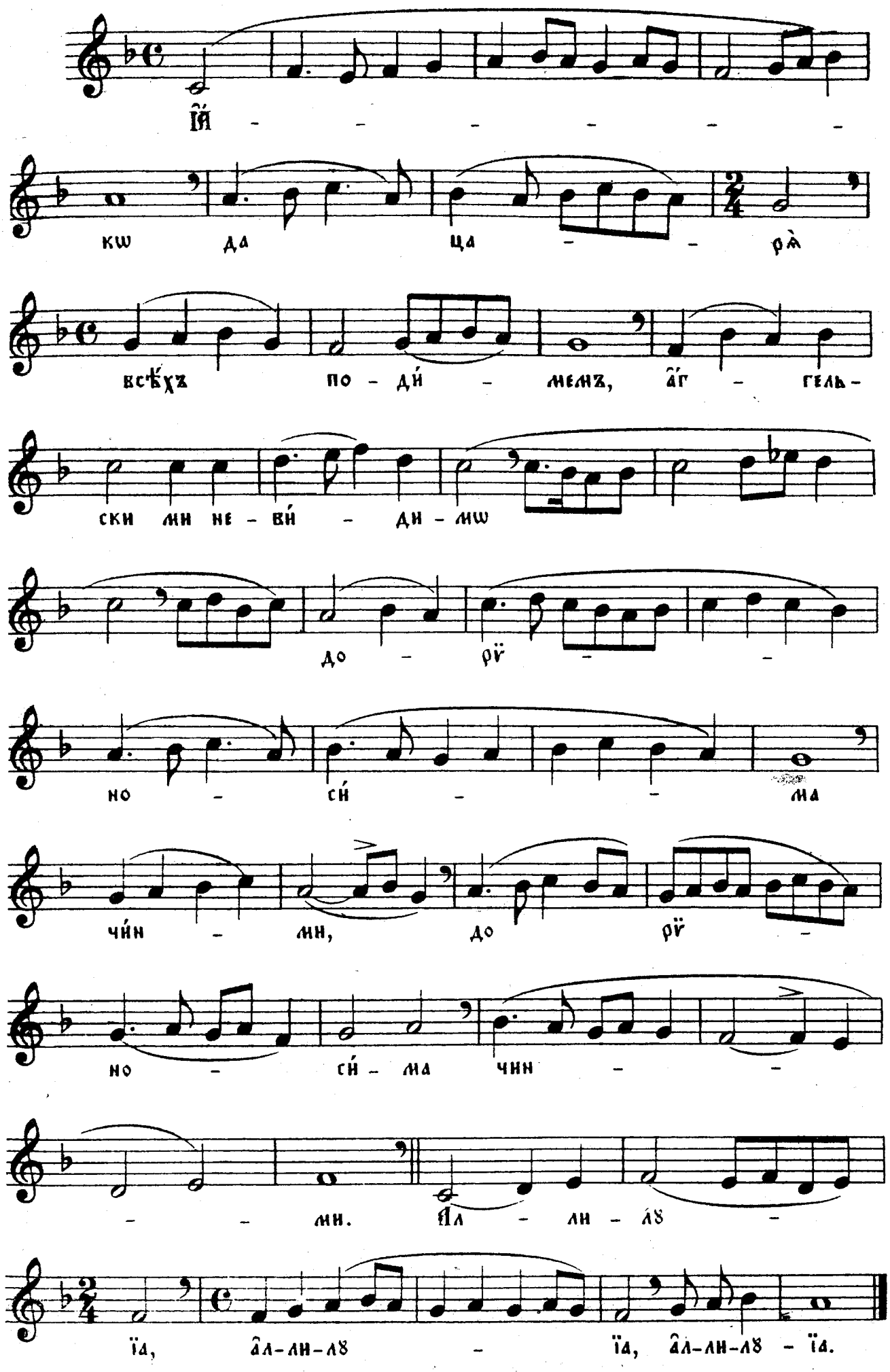

У Мокрањевим рукописима нађена је скица мелодије Херувїмскам пѣснь гласъ ѓ, до осамнаестог такта. Како је иста узета из Сѣдалень гласъ г, на Божић (Превѣчнаго и непостіжймаго) то је Херувїмскам пѣснь, која следује, и израђена по горњој мелодији

ГЛАСЪ Ѓ
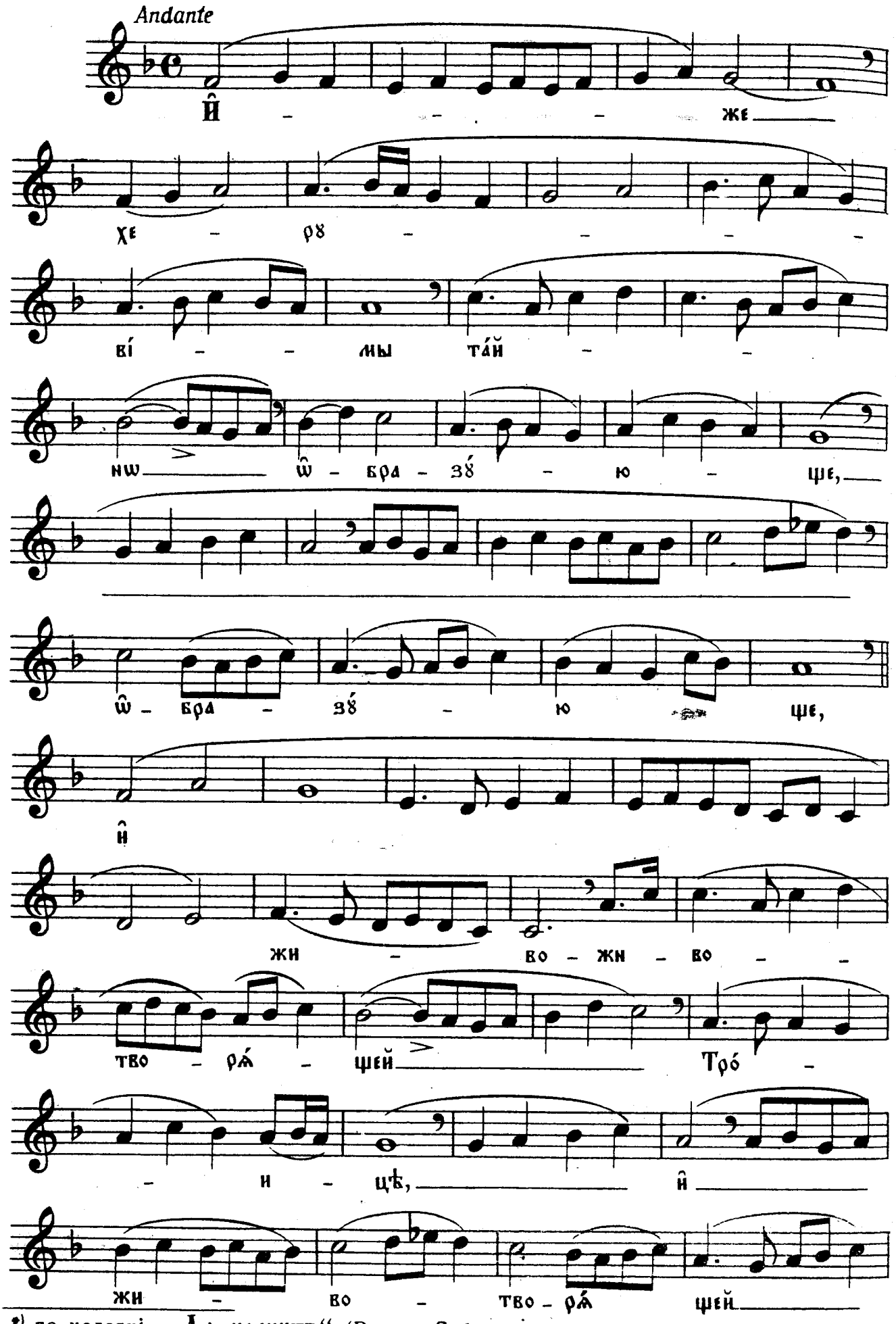

– – – – зѣ –
ю – – цѣ, – – –
таи̑ нш, таи̑ – – –
– – – нш ѡ̂ бра – –
– – – – зѣ –
ю – – – – цѣ.
Ѝ
жи – во
тво – – – ра́ – цей
Тро́ – и – цѣ тръ – – сва –
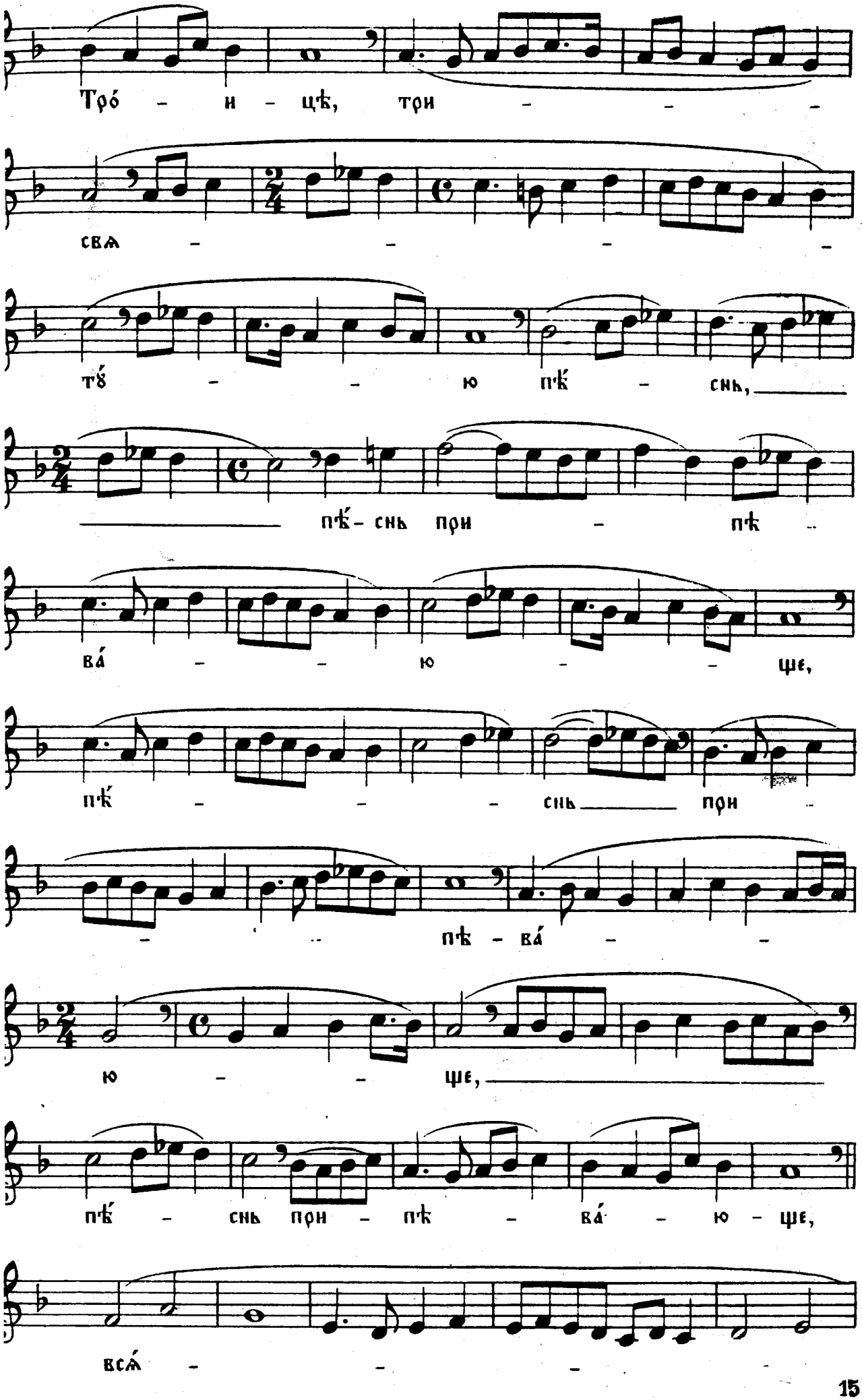

тѣ́
ю
пѣ́ сань при
пѣ ва́
ю ще,
вса́ко-е ны́нѣ, вса́ко-е ны́
нѣ жи тѣ́й-ско-е
ѿ ло жи́мъ
по пе чѐ
нї е.
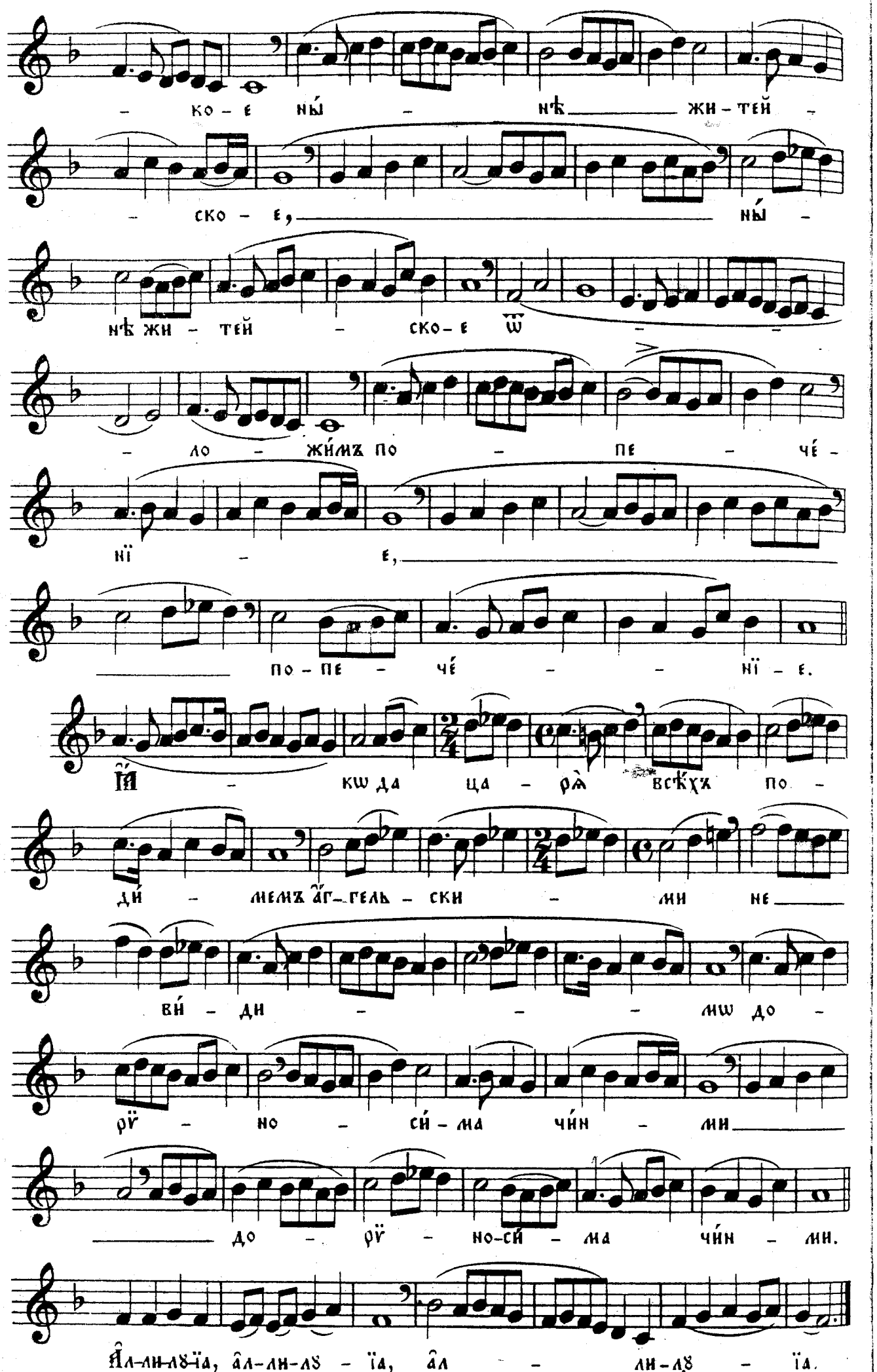

Їй – – – – – –
кш да ца – – рѧ
всѣхъ по – дй – мемъ, а҃г – гель –
ски ми не – вй – ди – мш
до – рїй – –
но – сй – – ма
чйн – мн, до рїй –
но – сй – ма чин – –
– – мн. а҃л – ли – лѵ –
їа, а҃л – ли – лѵ – їа, а҃л – ли – лѵ – їа.

ГЛА́СЪ Й *)

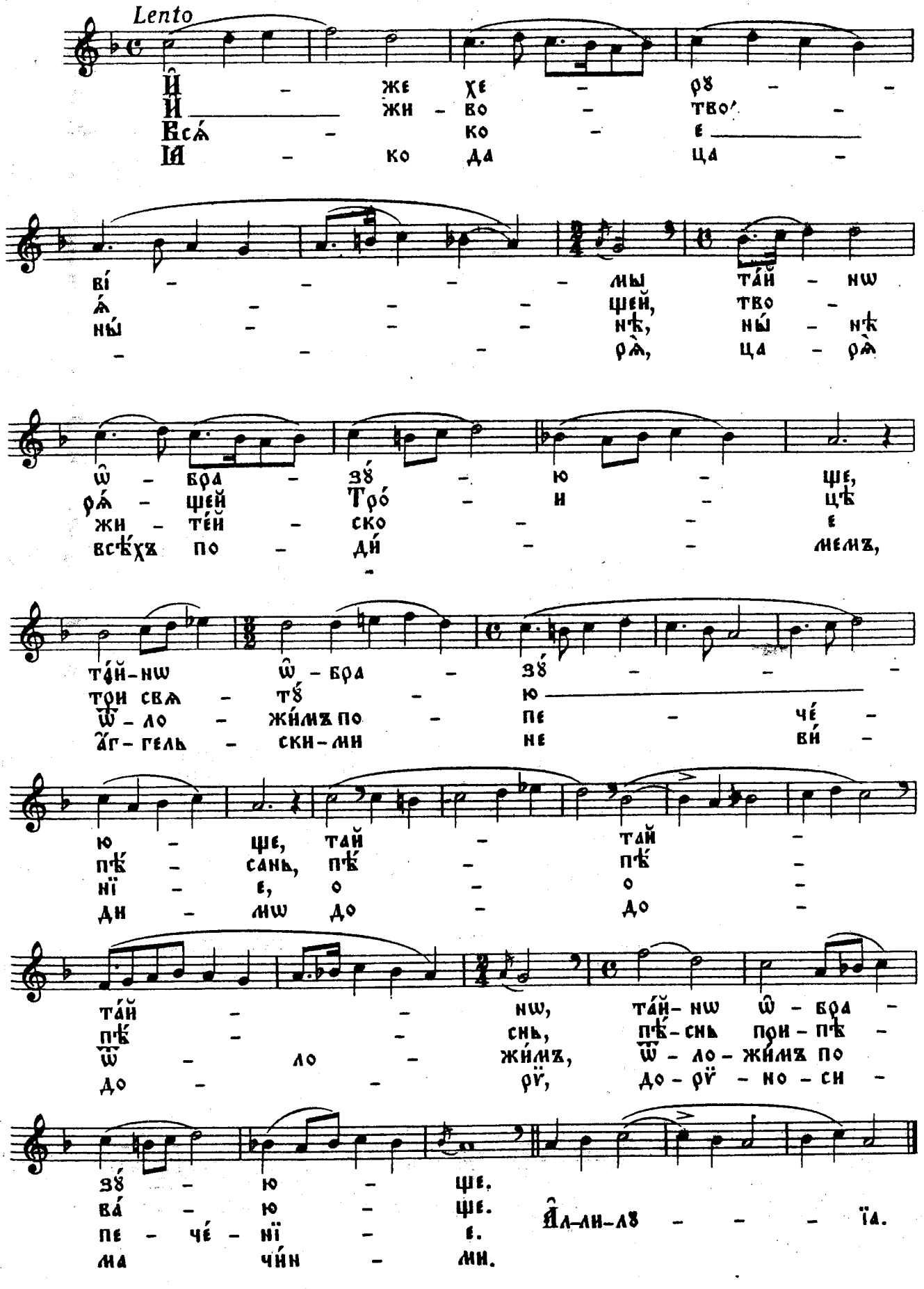

*) по мелодији „Да молчитъ“ (Велика Субота)

Тро́ – и – цѣ, три – – –
свѧ – – – –
тво́ – – ю пѣ́ – снь,
пѣ́ – снь при – пѣ –
ва́ – – ю – – ще,
пѣ́ – – – снь при –
пѣ – ва́ – –
ю – – ще,
пѣ́ – снь при – пѣ – ва́ – ю – ще,
всѧ́ – – – –

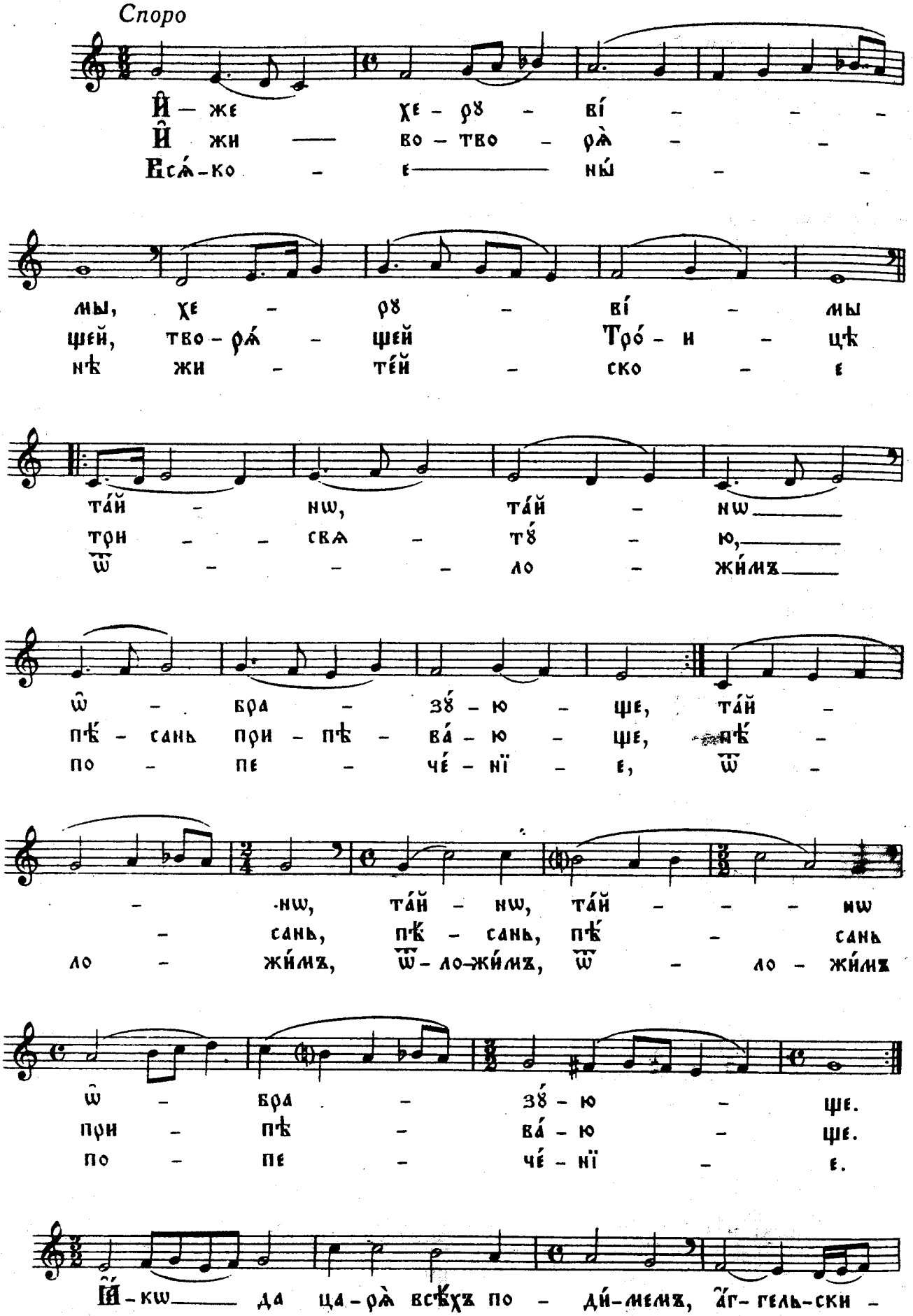

– ко – е ны – нѣ жи – тей –
– ско – е, ны –
нѣ жи – тей – ско – е ѡ – –
– ло – жи́мъ по – пе – че́ –
нї – е,
по – пе – че́ – – нї – е.
Йй – кѡ да ца – рѧ̀ всѣ́хъ по –
ди́ – мемъ а́г – гель – ски – ми не
ви́ – ди – – – мѡ до –
рї – но – си́ – ма чи́н – ми
до – рї – но – си́ – ма чи́н – ми.
а̂л – ли – лꙋ́ – їа, а̂л – ли – лꙋ́ – їа, а̂л – ли – лꙋ́ – їа.
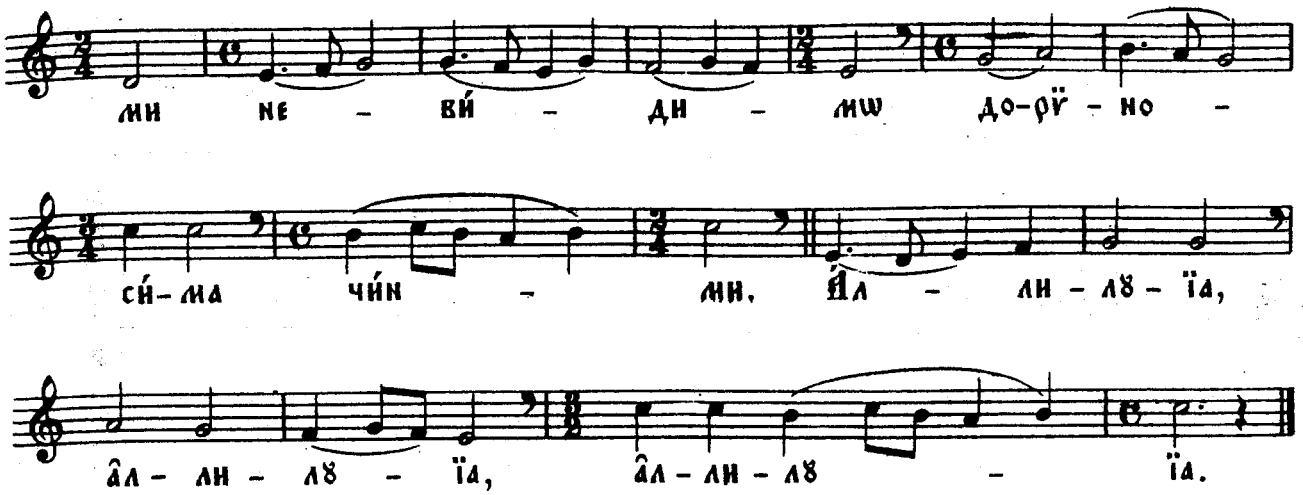
У разним крајевима српског православног народа постоји, још и данас, велики број варијаната горњих мелодија „Херувимска пѣснь“. Ниже наведене мелодије потичу из Сент-Андрије, некадањег културно-националног центра нашега народа и седишта српских патријараха у времену после велике сеобе Срба. Мелодије је забележио г. Лазар Терзин, школски референт епархије Будимске и послао ми је да их унесем у ово издање. Прву херувику забележио је г. Терзин по певању г. Богољуба Прњаворовића, црквеног појца у Св. Андрији, другу од г. Игњата Јанковића, такође појца из Св. Андрије, а трећу је преписао, са нота на којима је била забележена, Петар Трбојевић.

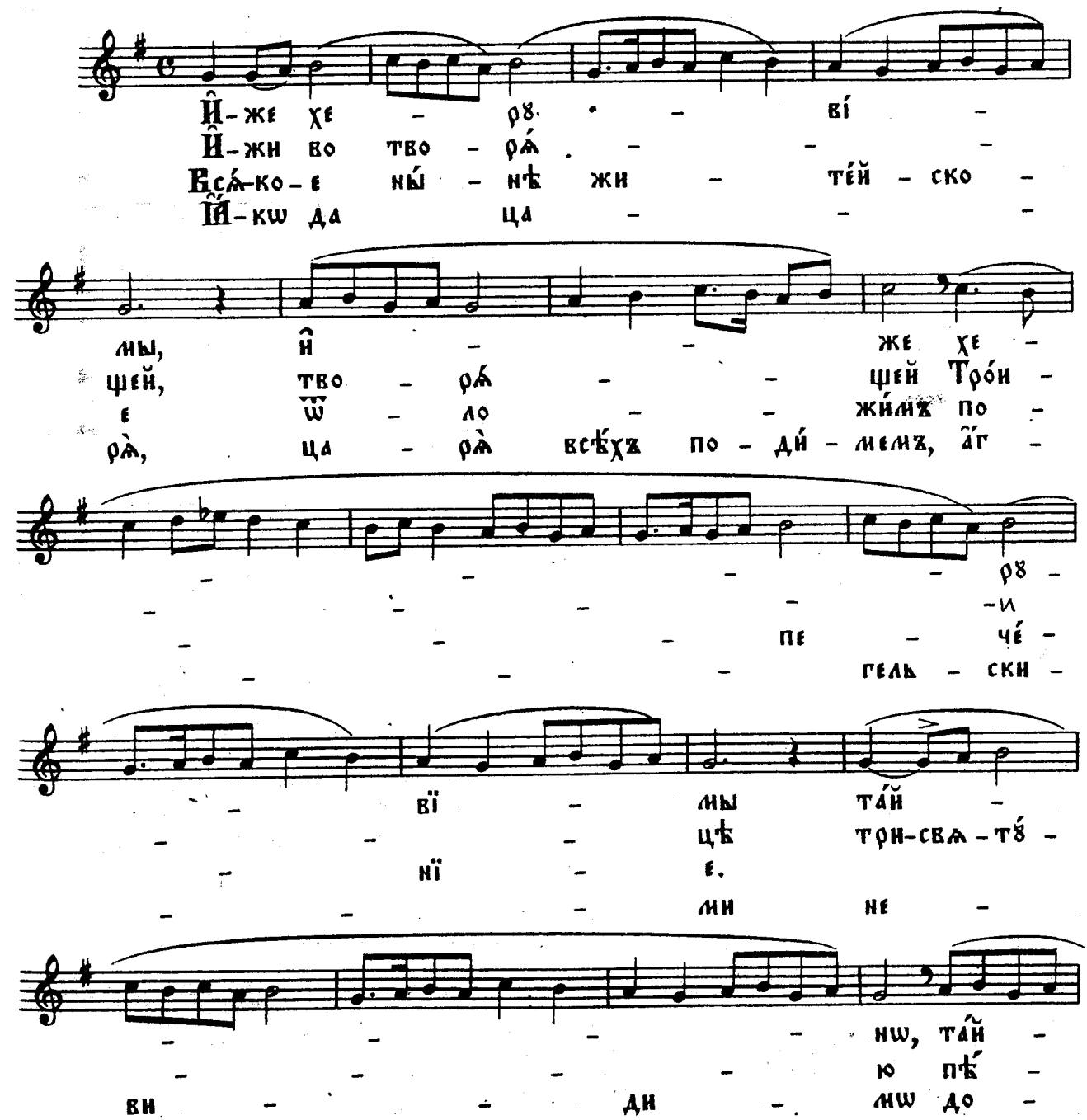
Сентандрейска

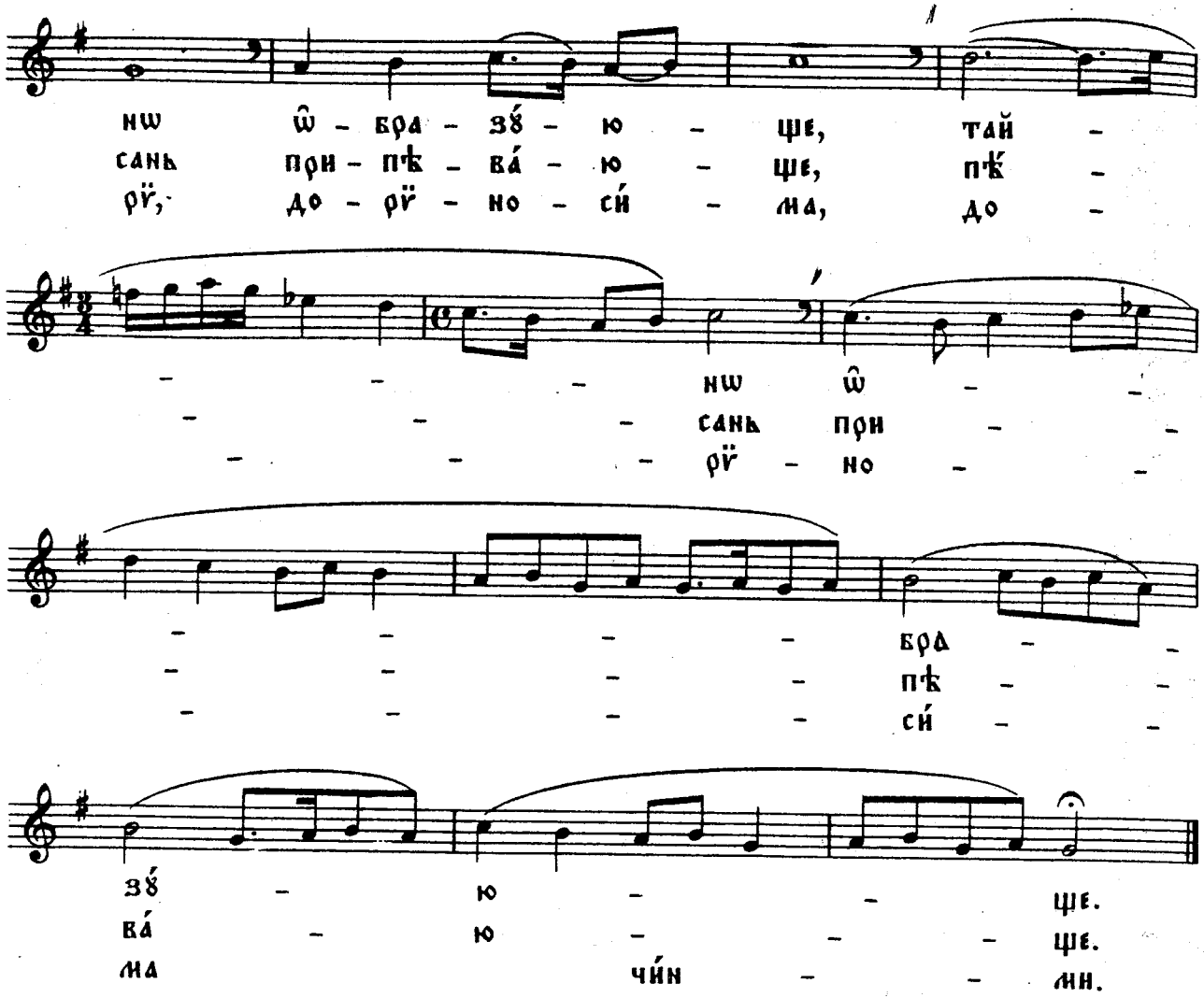
Споро
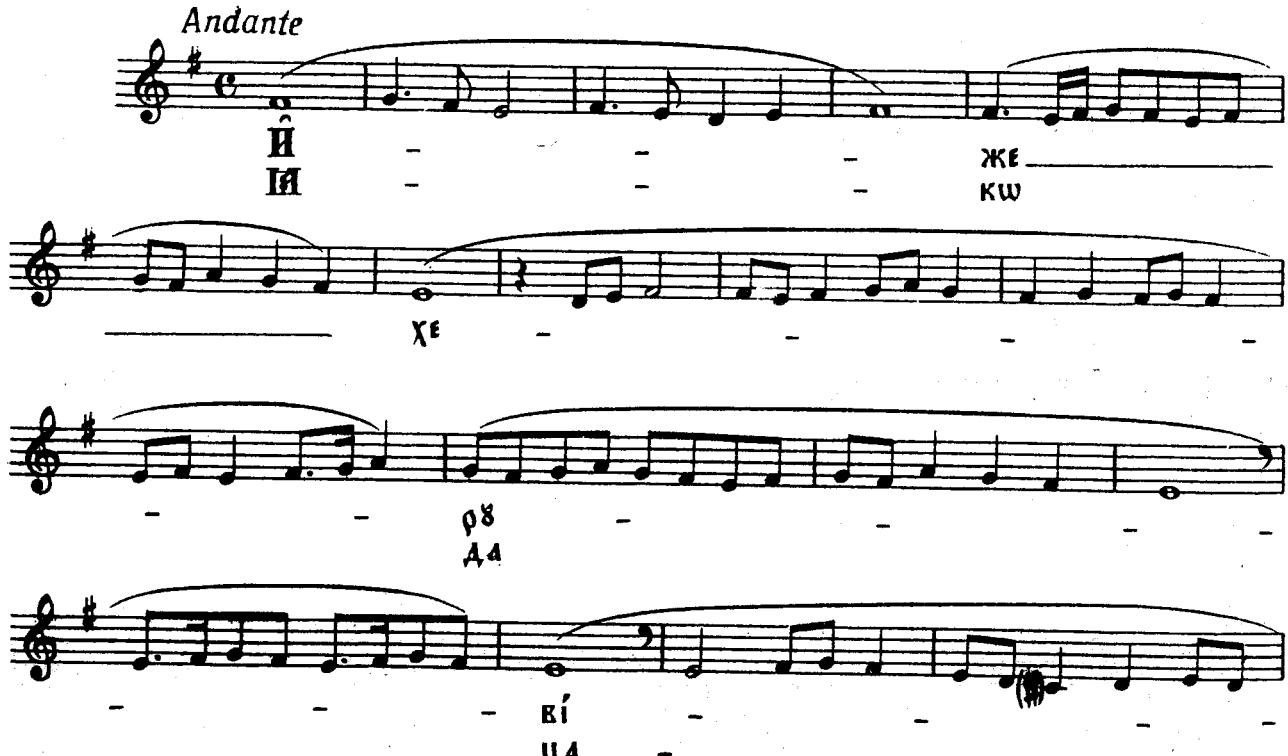

ми не – ви́ – ди – мш до-рӱ́ – но –
си́-ма чи́н – ми. Ѝл – ли – лѹ́ – ї҃а,
а̂л – ли – лѹ́ – ї҃а, а̂л – ли – лѹ́ – ї҃а.

ГЛА́СЪ Ѯ
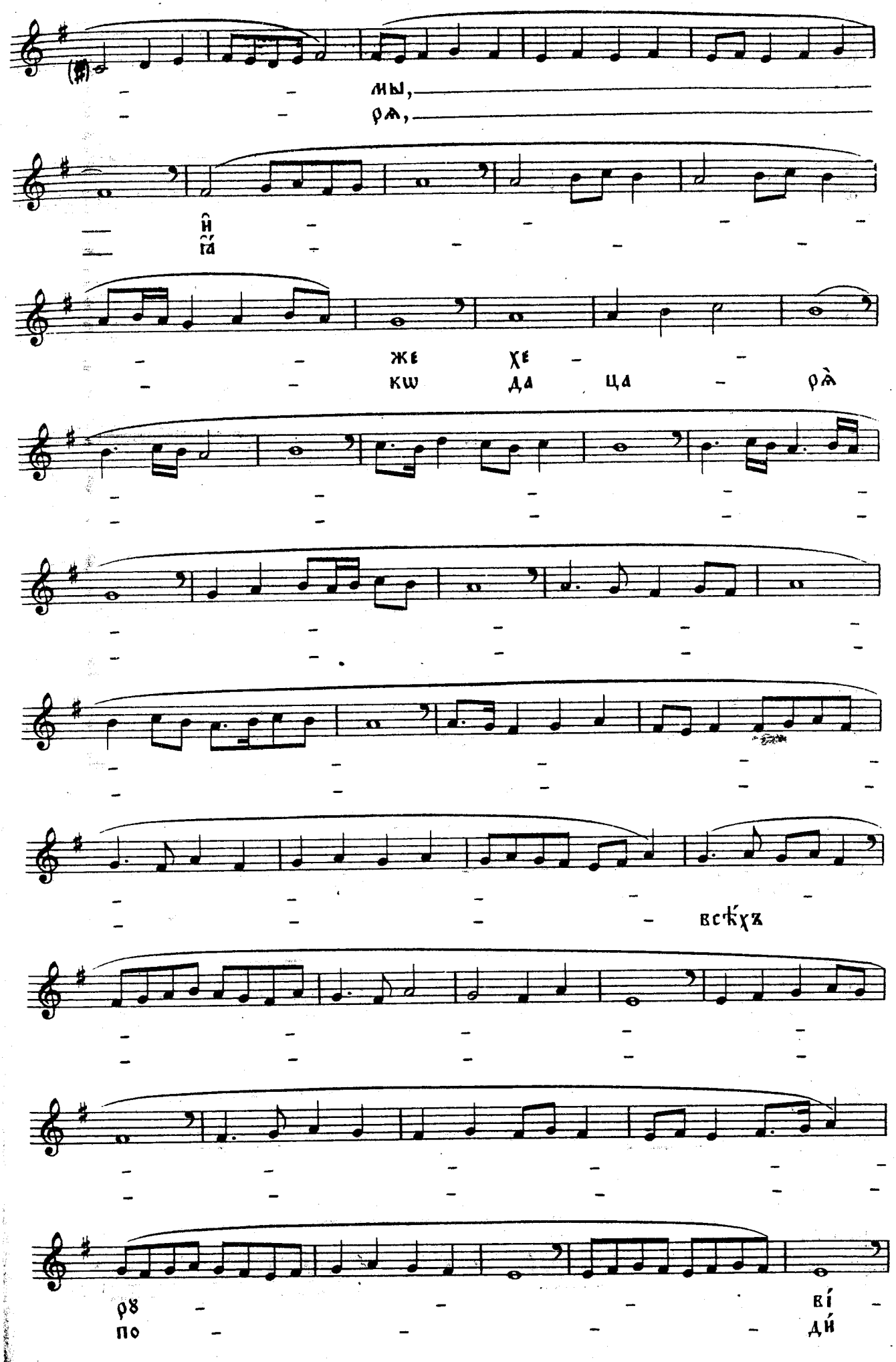

Ѝ-же хе – ρ҃ѹ. – ві́ –
Ѝ-жи во тво – ρа́ – –
Всѣ́-ко-е ны́ – нѣ́ жи – те́й – ско –
Ѝ-кш да ца – – –
мы, и̂ – – же хе –
ше́й, тво – ρа́ – – ше́й Тро́и –
е ѿ – ло – – жи́мъ по –
ρа̀, ца – ρа̀ всѣ́хъ по – ди́ – мемъ, а̏г –
– – – ρ҃ѹ –
– – – и
– – пе – че́ –
– – гель – ски –
– вї – мы та́й –
– – цѣ́ три-сва – тӳ́ –
– нї̈ – е.
– – ми не –
– – – – нш, та́й –
– – – ю пѣ́ –
ви – – ди – мш до –

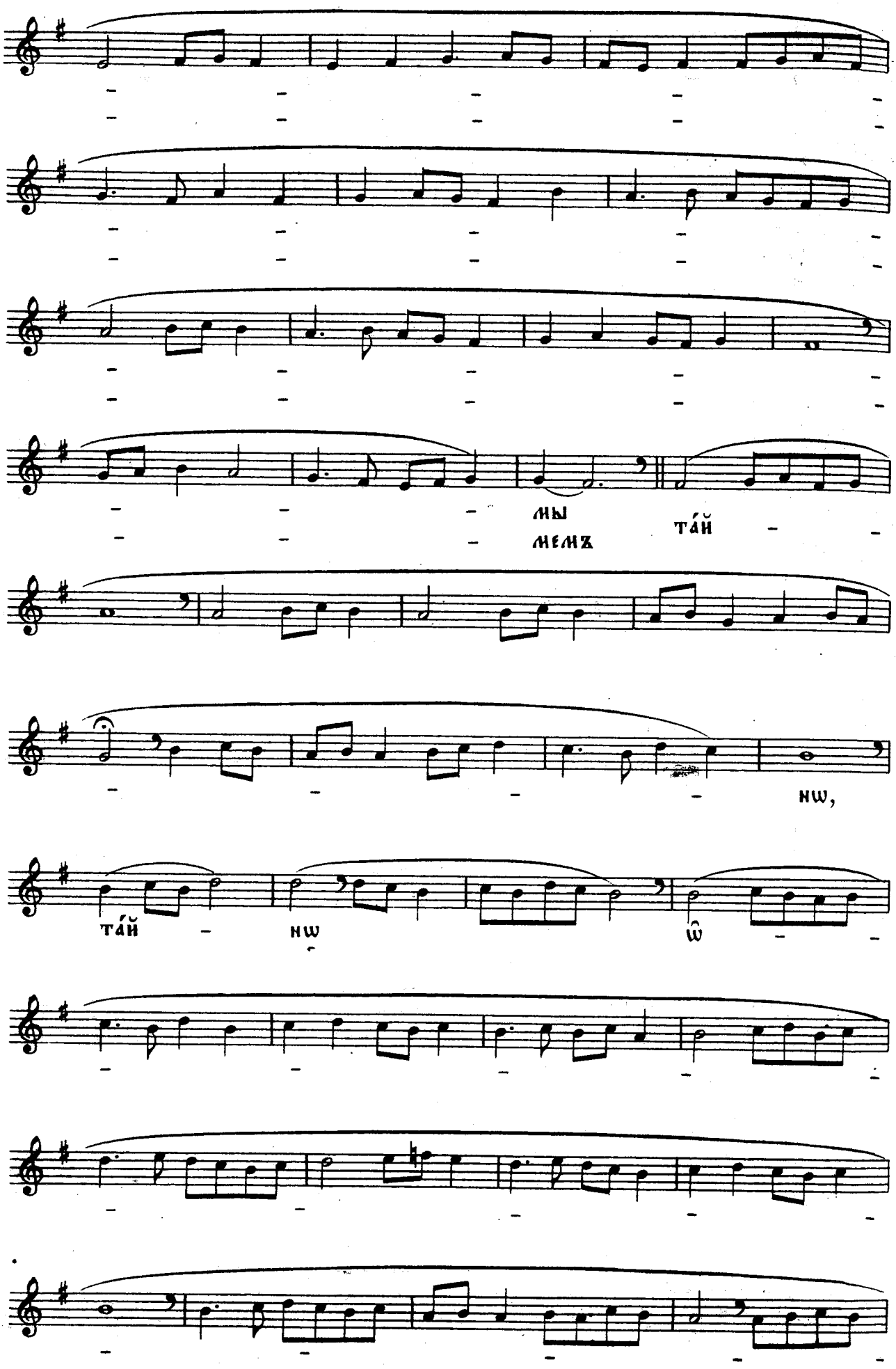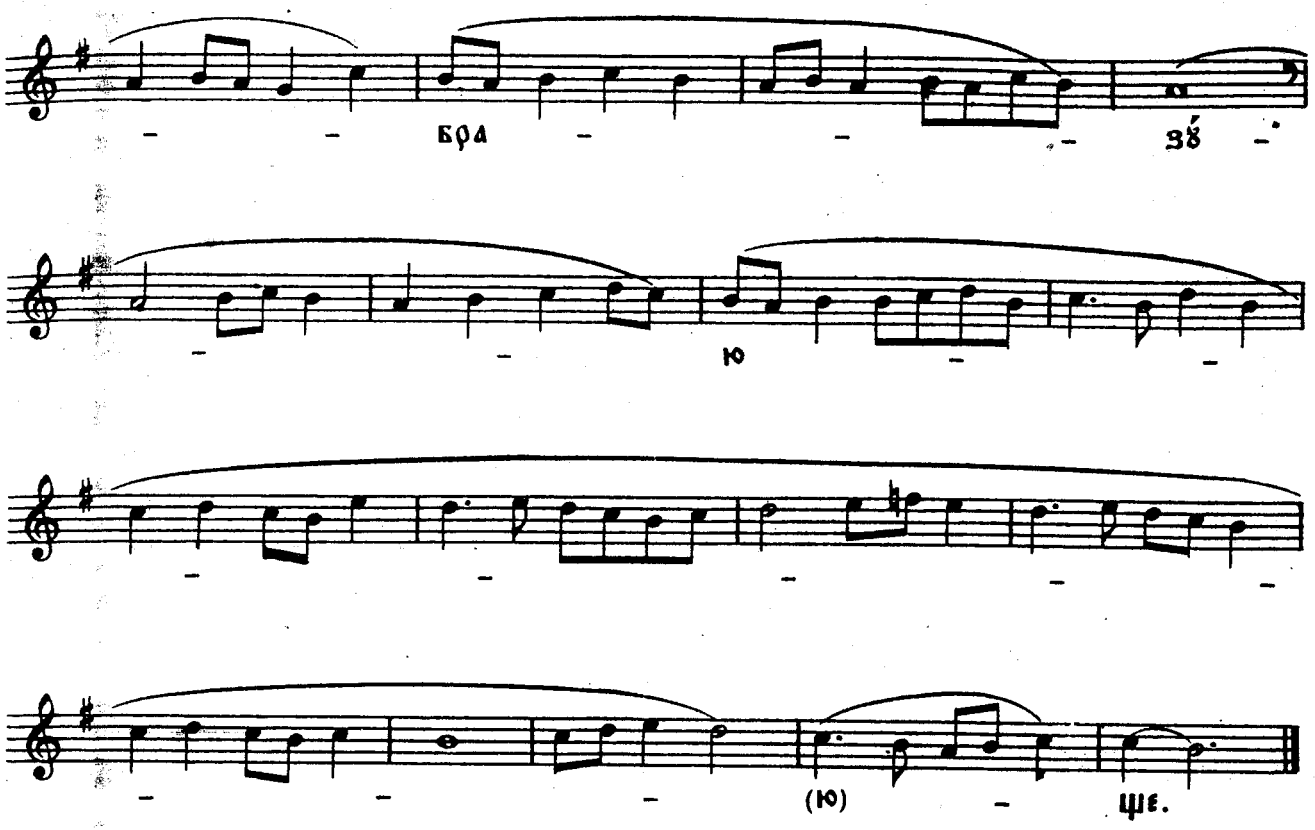

Карловачка*)

*) У ноте ставио Јован Козобарић, свршени богослов, Карловци 1893. Издао Јован Јовановић, богослов. У књизи су само текстови који су овде наведени.
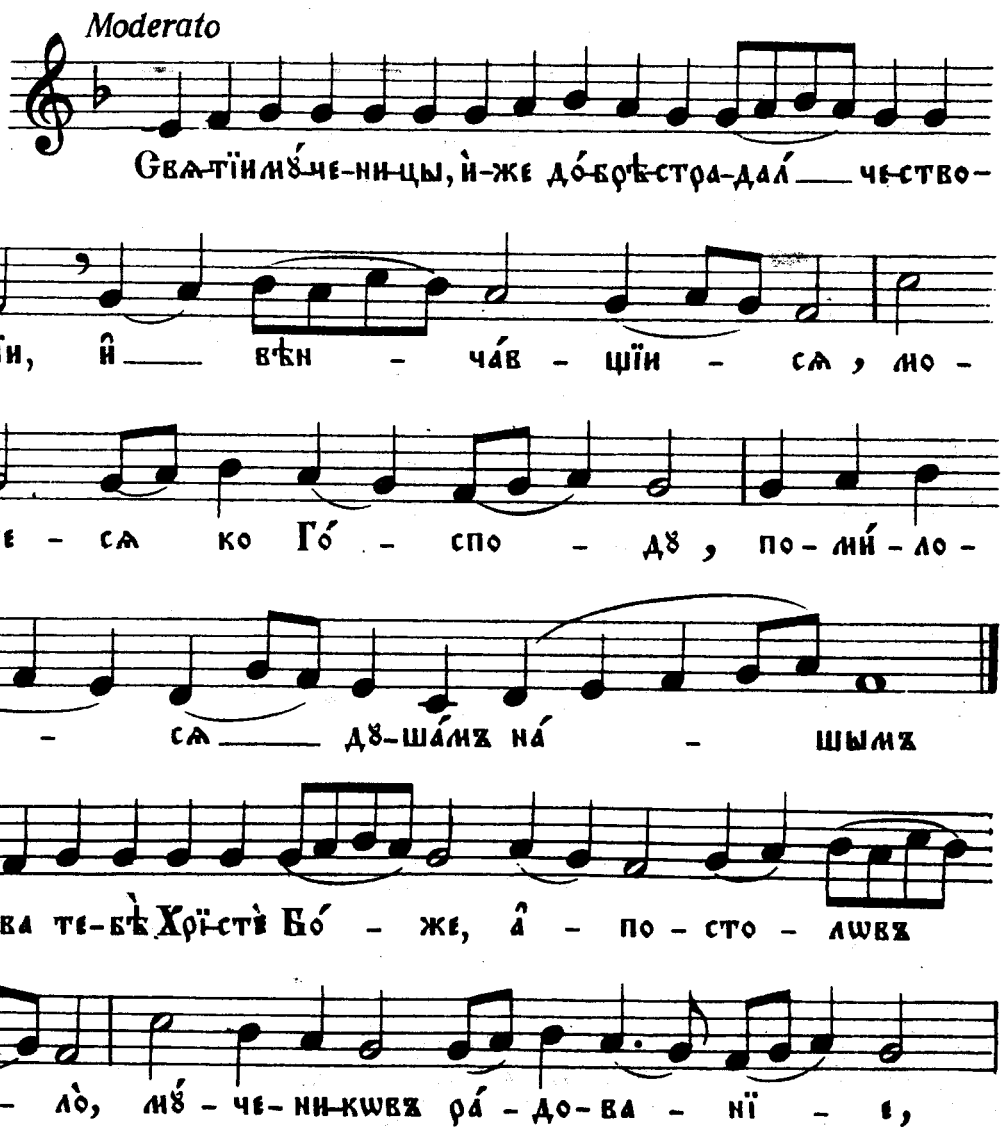

мы,
рⷭ,
Ѝ
гд́
же хе
кш да ца рⷭ
всѣхъ
рⷭ по
вї
дй
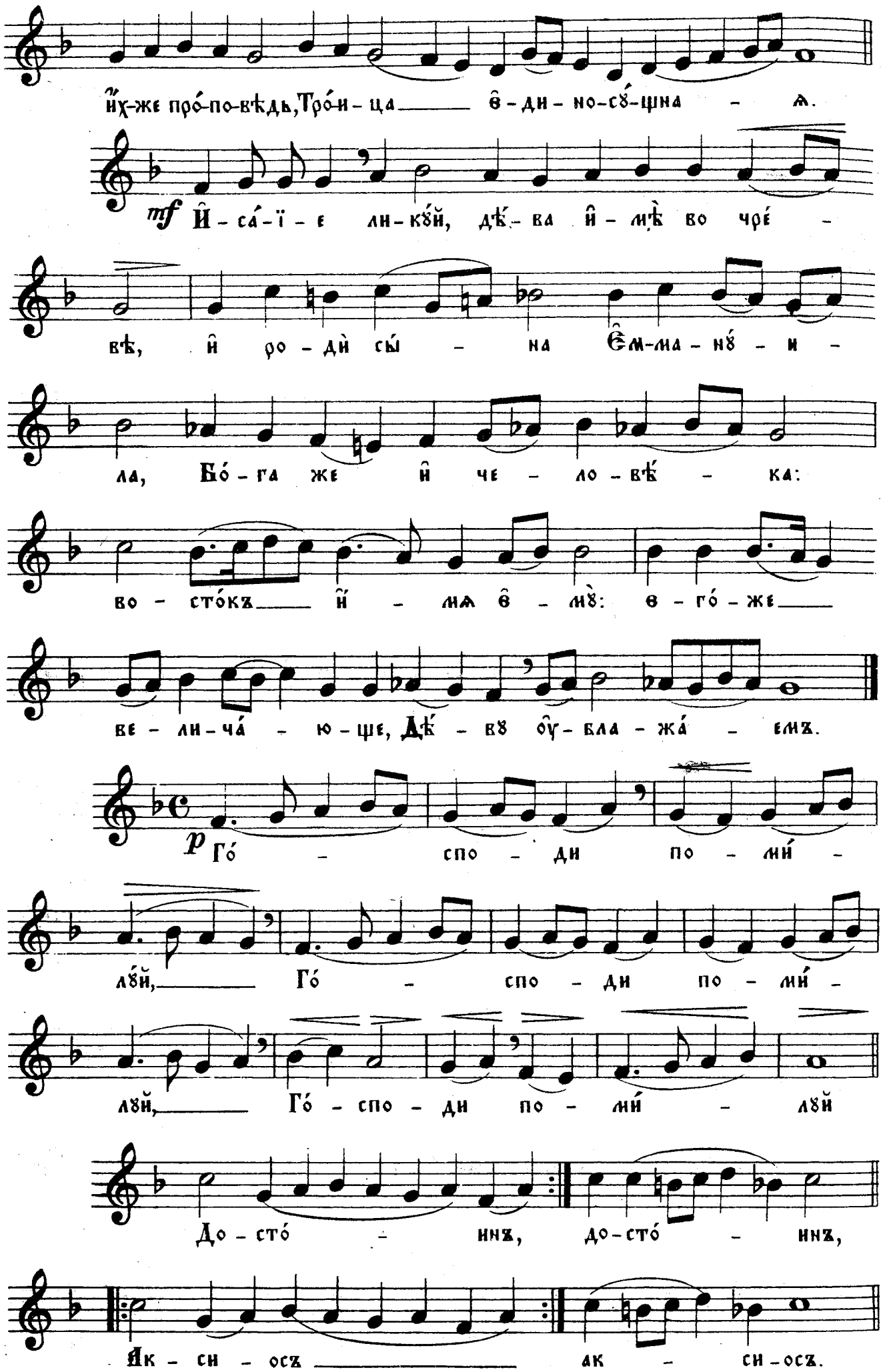

мы
мемъ
тáй
нw,
тáй
нw
ŵ
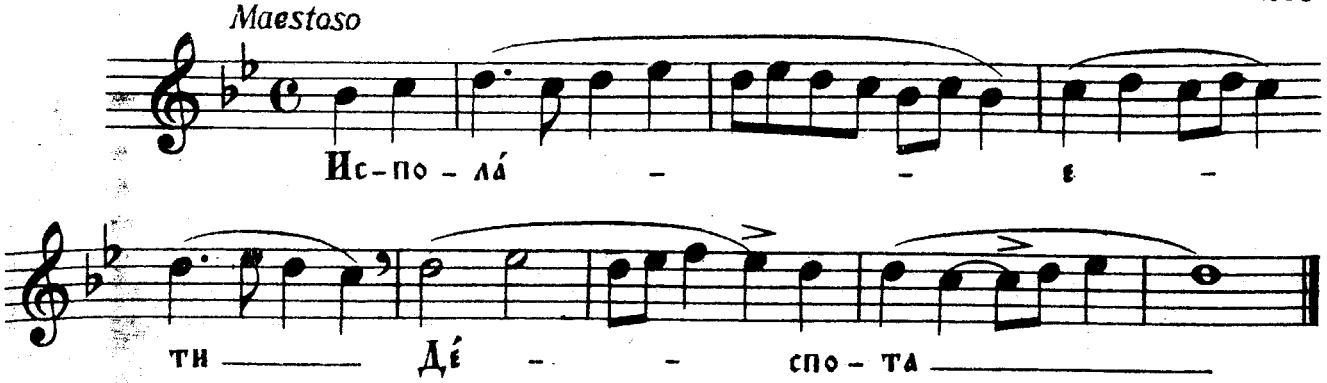

20 Приликом рукоположења пева се на Гласъ 3

Moderato
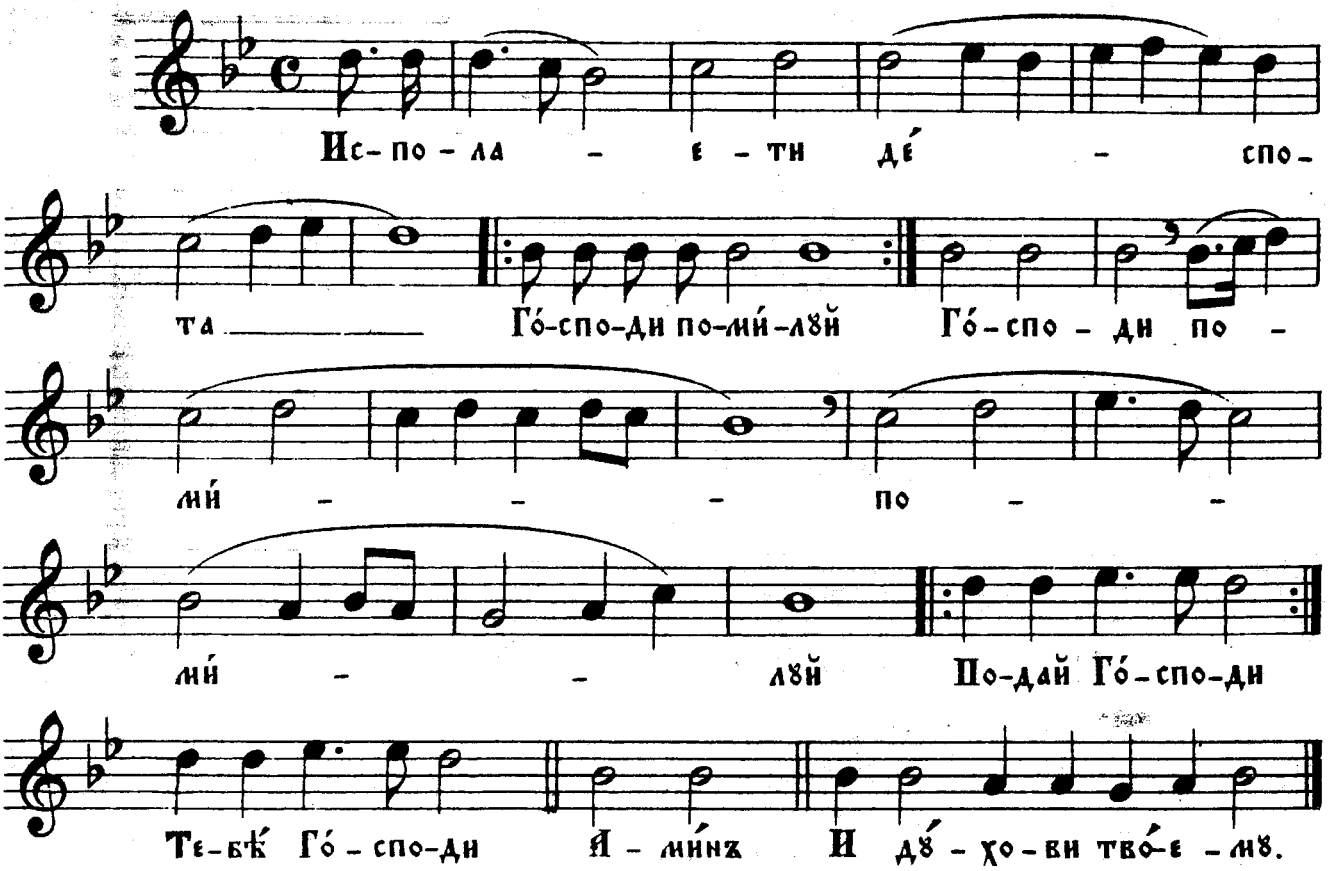

ѝхъ-же про́-по-вѣдь, Тро́и-ца ѳ-ди-но-су́-щна-а.
mf Ѝ-са́-ї-е ли-кова́й, дѣ́-ва и-мѣ́ во чре́-
вѣ, и ро-ди́ сы́-на Ѐм-ма-нѹ́-и-
ла, Бо́-га же и че-ло-вѣ́-ка:
во-сто́къ и-ма ѳ-мѝ: ѳ-го́-же
ве-ли-ча́-ю-ще, Дѣ́-ву бла-жа́-емъ.
p Го́-спо-ди по-ми́-
лу́й, Го́-спо-ди по-ми́-
лу́й, Го́-спо-ди по-ми́-лу́й
До-сто́-инъ, до-сто́-инъ,
Як-си-осъ ак-си-осъ.

Maestoso
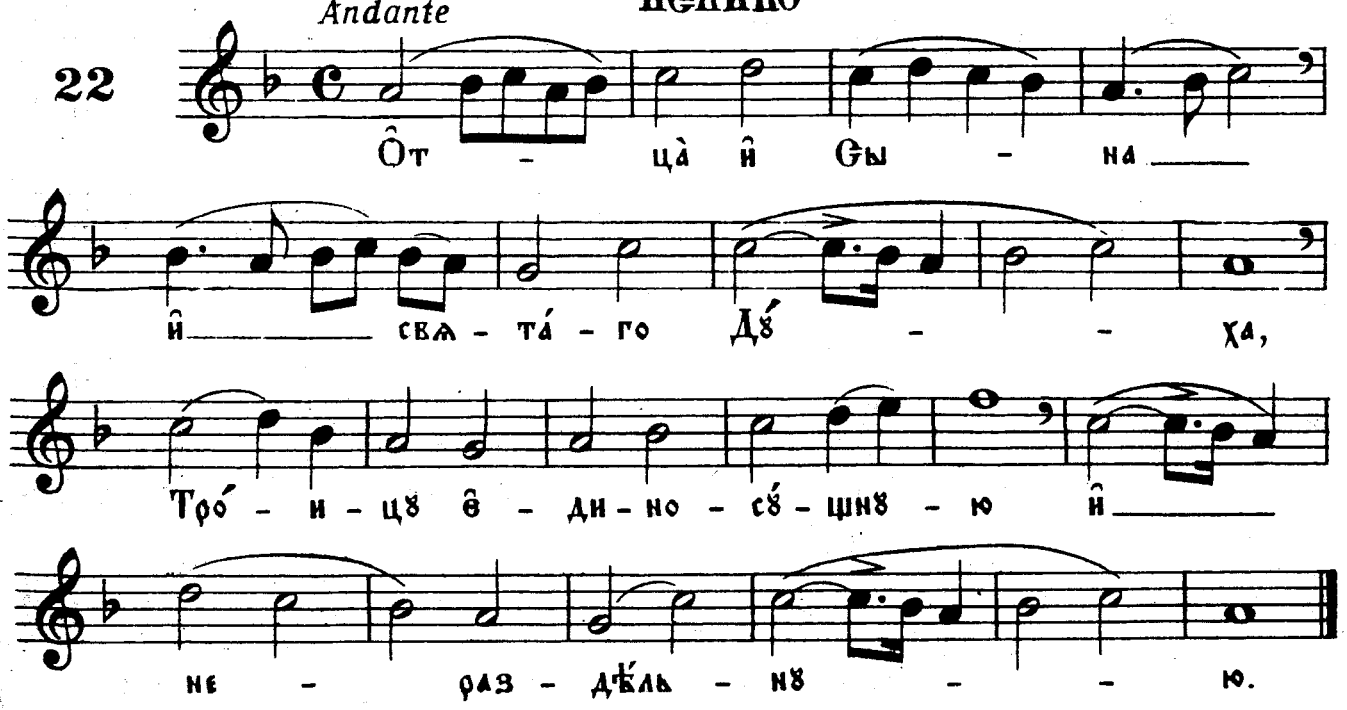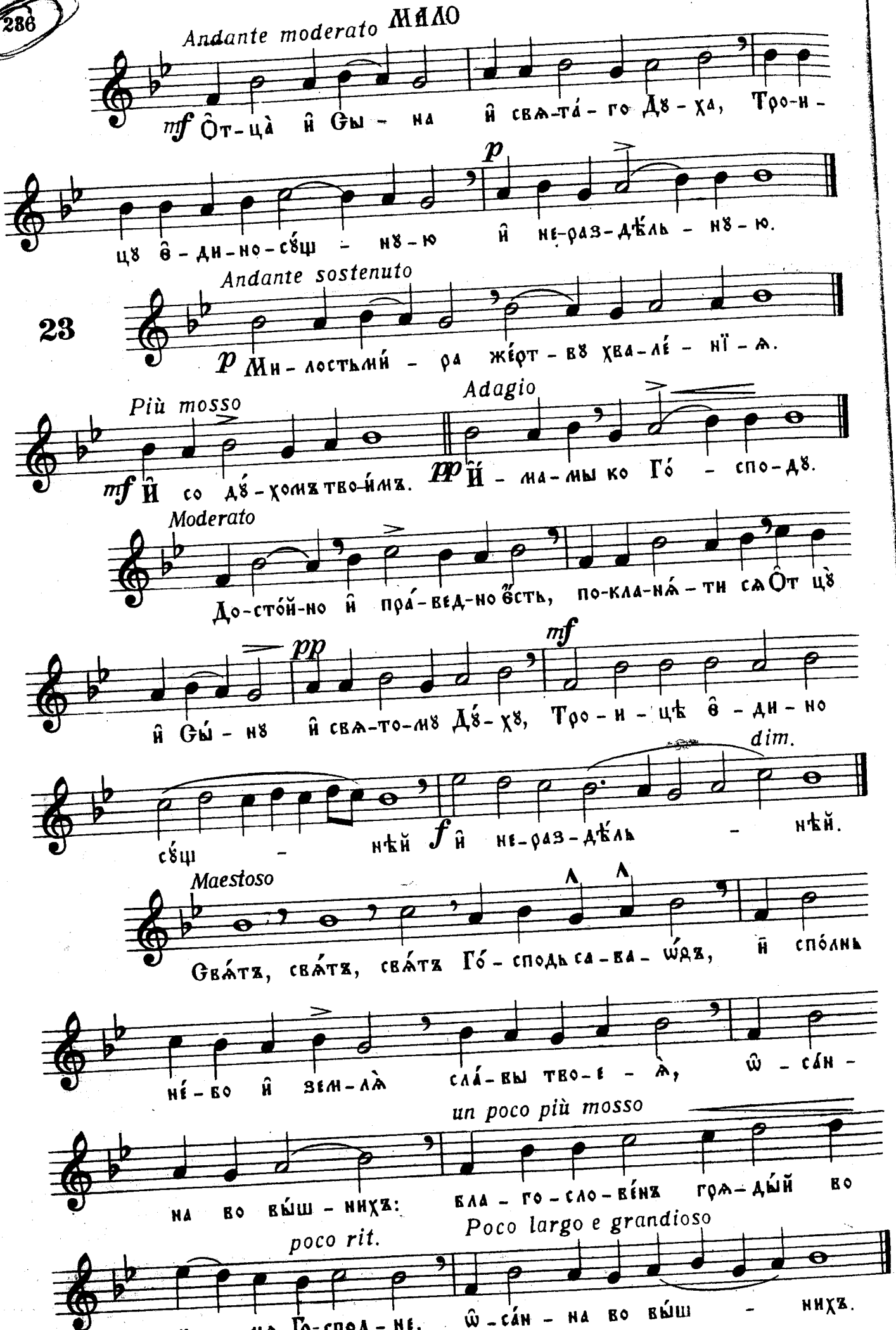

МИЛО
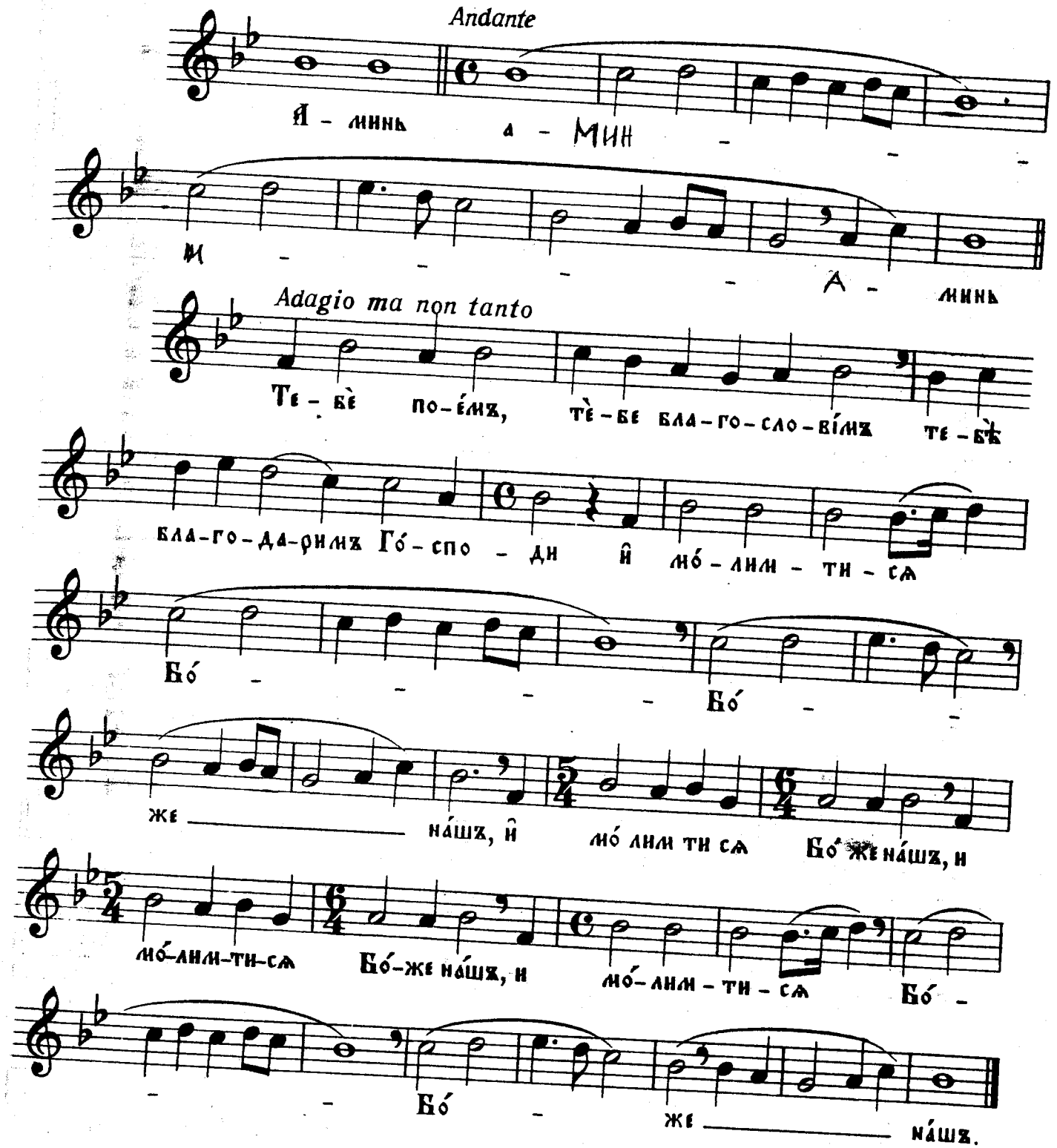

ВЕЛИКО

22 *Andante*

Andante moderato
МИЛО
mf Ôт-цà й Сы - на й свѧ-тá - го Дꙋ - хà, Тро-и -
p
цꙋ ê - ди-но-сꙋщ - нꙋ-ю й не-раз-дѣль - нꙋ-ю.
23
Andante sostenuto
p Ми - лостьмй - ра жéрт - вꙋ хва-лé - нї - ѧ.
Più mosso
mf Й со дꙋ-хомъ тво-ймъ.
Adagio
pp Й - ма-мы ко Гó - спо-дꙋ.
Moderato
До-стóй-но й пра́-вед-но ёсть, по-кла-нѧ́ - ти сѧ Ôт цꙋ
pp
й Сы́ - нꙋ й свѧ-то-мꙋ Дꙋ́ - хꙋ, Тро - и - цѣ ê - ди - но
mf
dim.
сꙋщ - нѣй f й не-раз-дѣль - нѣй.
Maestoso
Свя́тъ, свя́тъ, свя́тъ Гó - споди са-ва - ѡ́ѳъ, й спóлнь
нé - бо й зем-лѧ́ слá - вы тво - е - ѧ́, ѡ - сáн -
un poco più mosso
на во вы́ш - нихъ: бла - го - сло - вéнъ гря́ - дый во
poco rit.
Poco largo e grandioso
и - мя Го-спод - не, ѡ - сáн - на во вы́ш - нихъ.
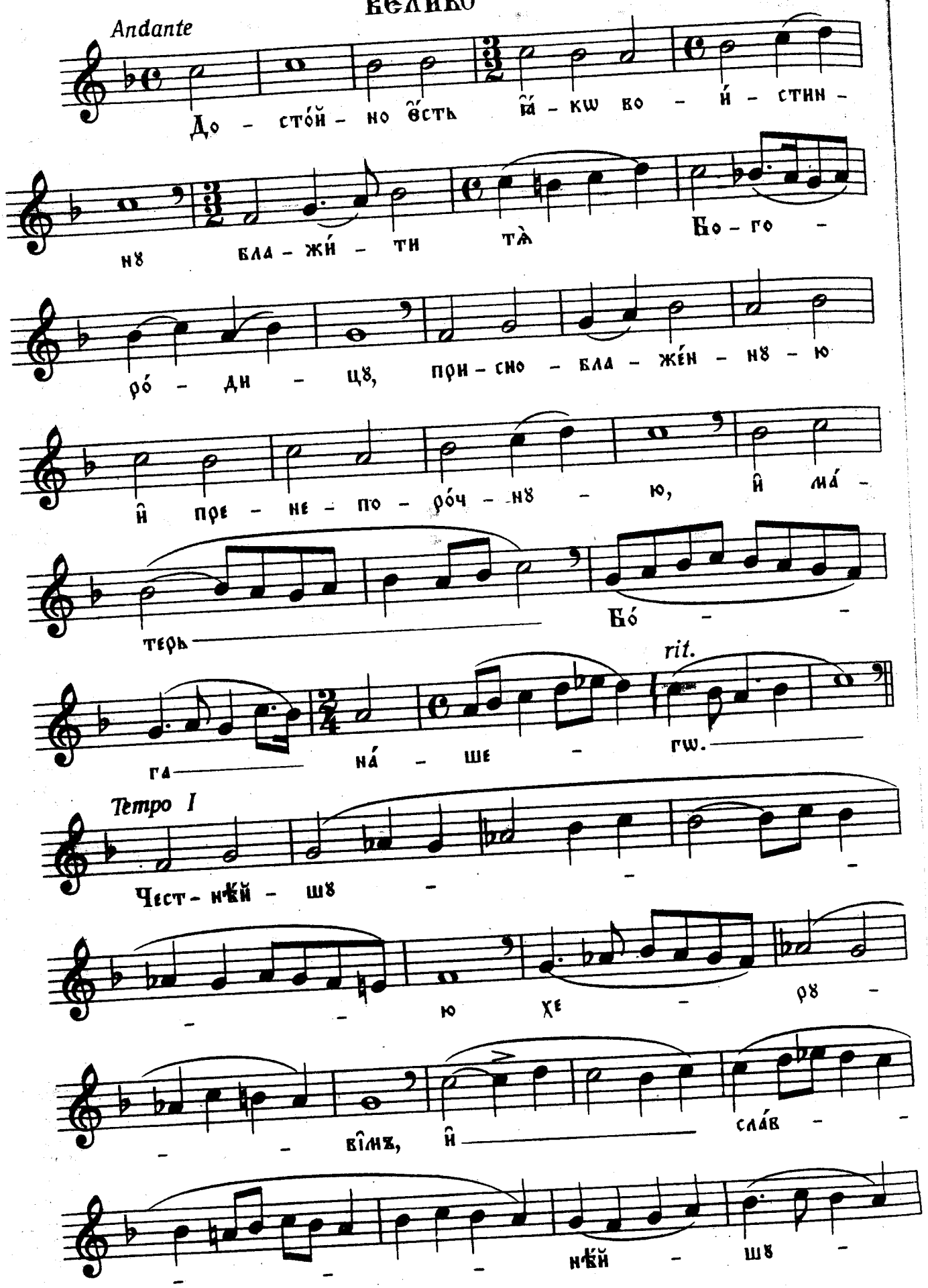

„Досто́йно ѐсть. . .“ свих гласова, унето је овде и то велико и мало. Напомињем да велико „Досто́йно ѐсть“ гласа 3 нисам могао нигде наћи. Према томе, овде се налази само мало „Досто́йно ѐсть“ гласа 3.
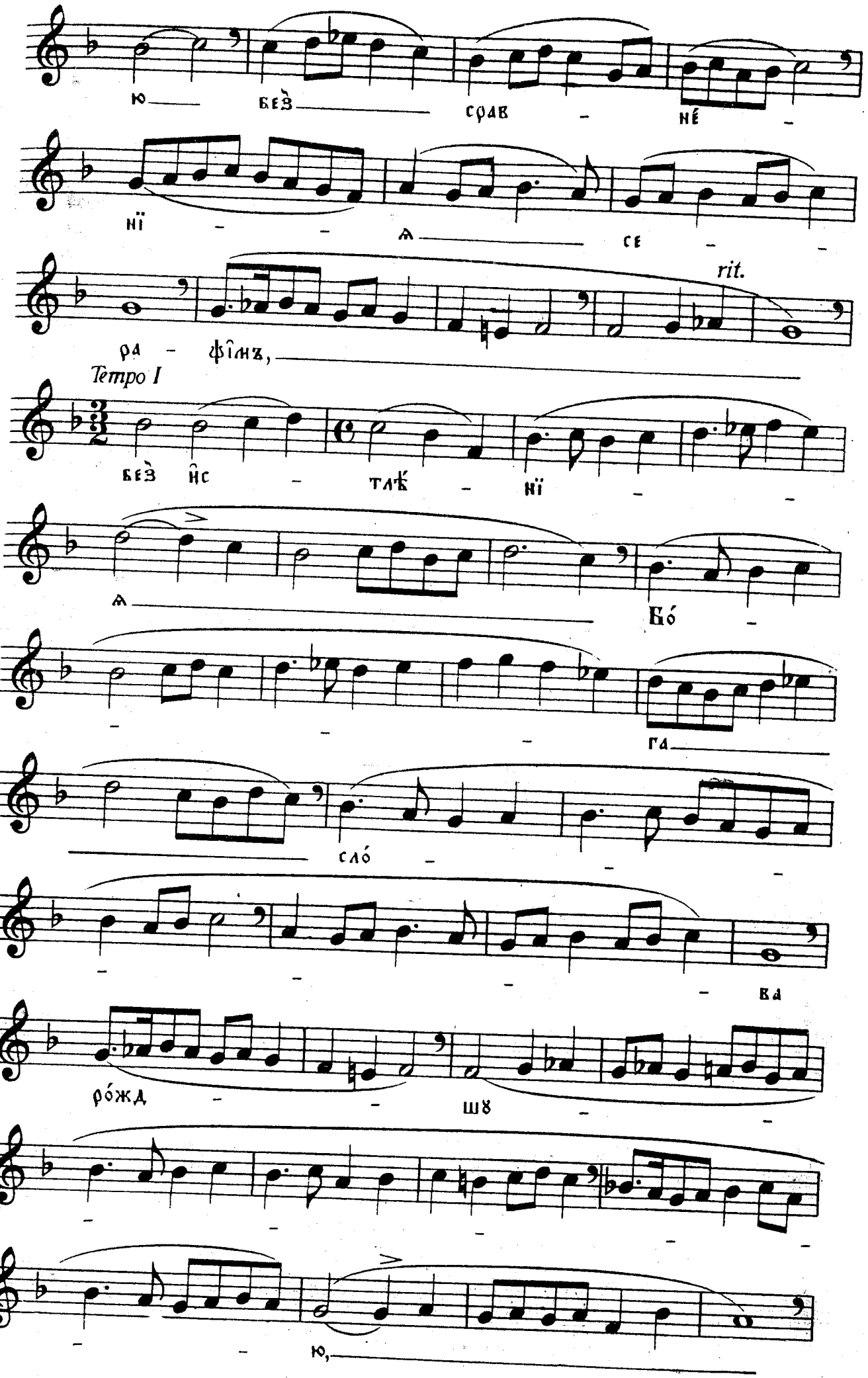
„Досто́йно ѐсть“ гласа й је варианта мелодије „Досто́йно ѐсть“ при уласку Архијереја, страна 148 ове књиге.

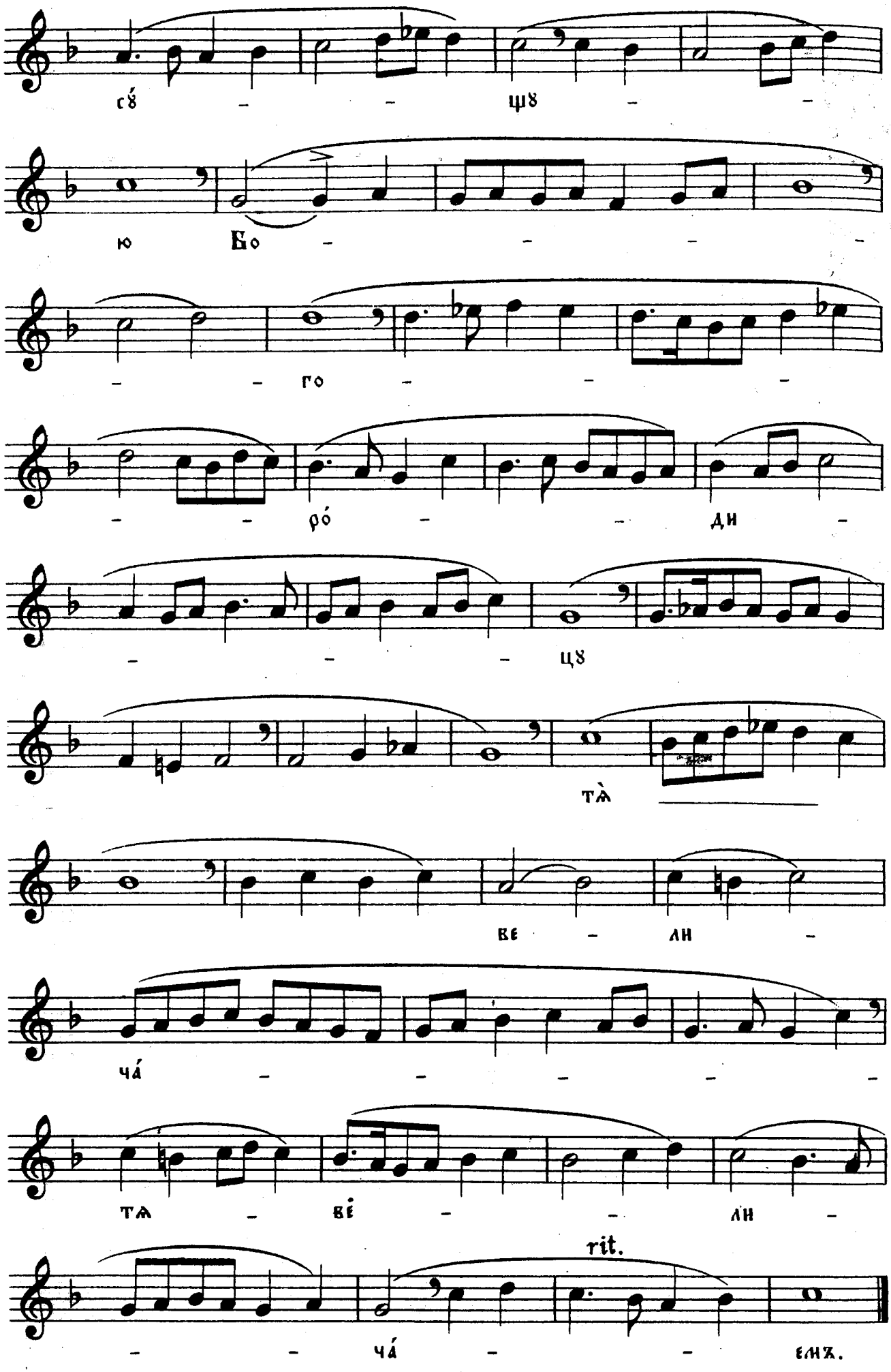
Достóйно ёсть

ГЛАСЪ ѧ

ВЕЛИКО

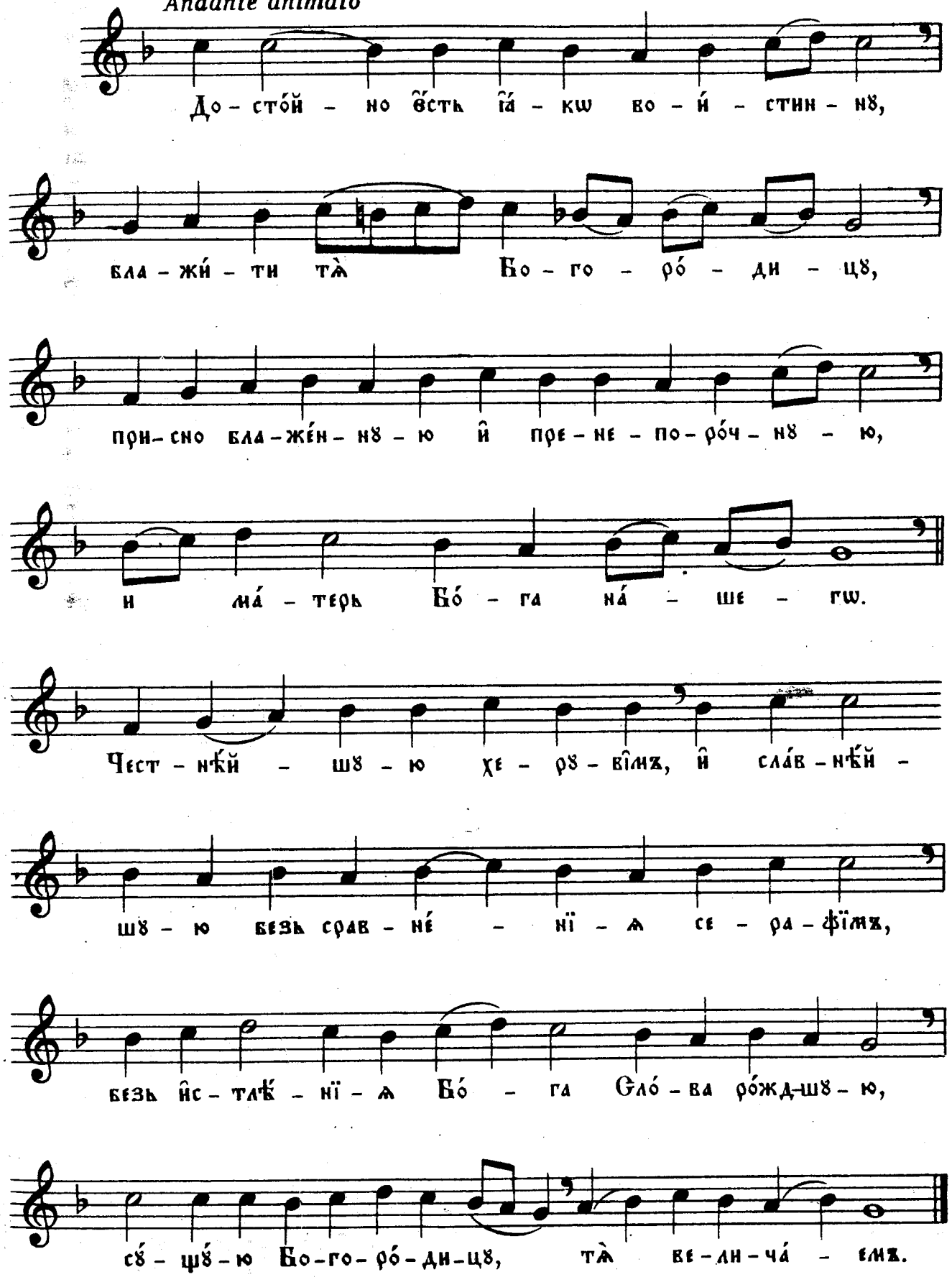

ю — бѐз — сла — не́ —
нї — — а — се — —
rit.
ра — фі̂нъ,
Tempo I
бѐз и̂с — тлѣ́ — нї — —
а — Бо́ —
га —
сло́ —
— — — ва
ро́жд — — шв —
ю,

сѵ̀ – – цѵ̀ – –
ю Бо – – – –
– – го – – –
– – ро́ – – ди –
– – – цѵ̀
тѧ̀
ве – ли –
ча́ – – – – –
тѧ – ве́ – – ли –
rit.
– – ча́ – – ени.

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ
СВЕШТЕНИК
БОРО ВИДОВИЋ
73280 ЧАЈНИЧЕ
Тел. (073) 885-288
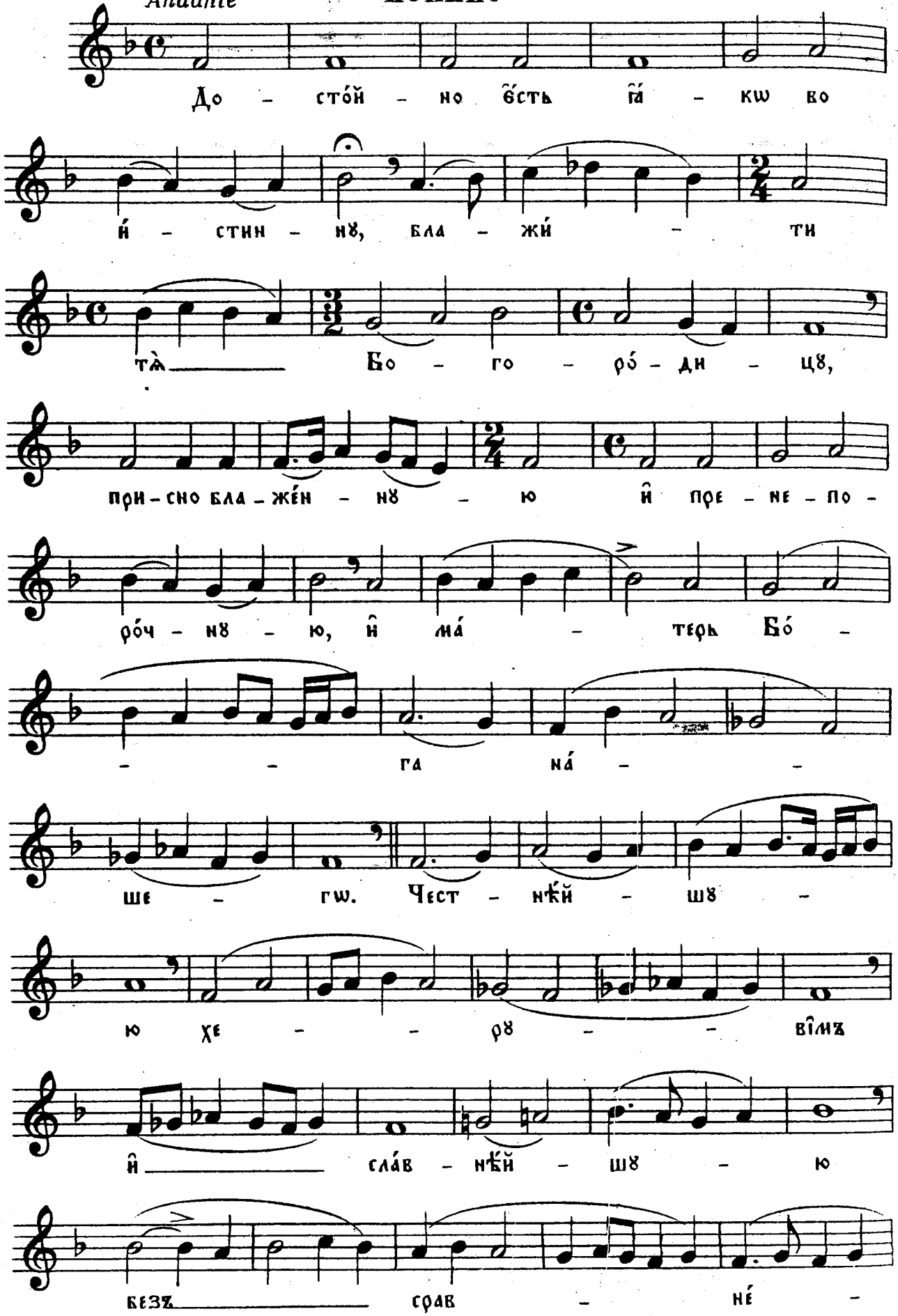
МИЛО
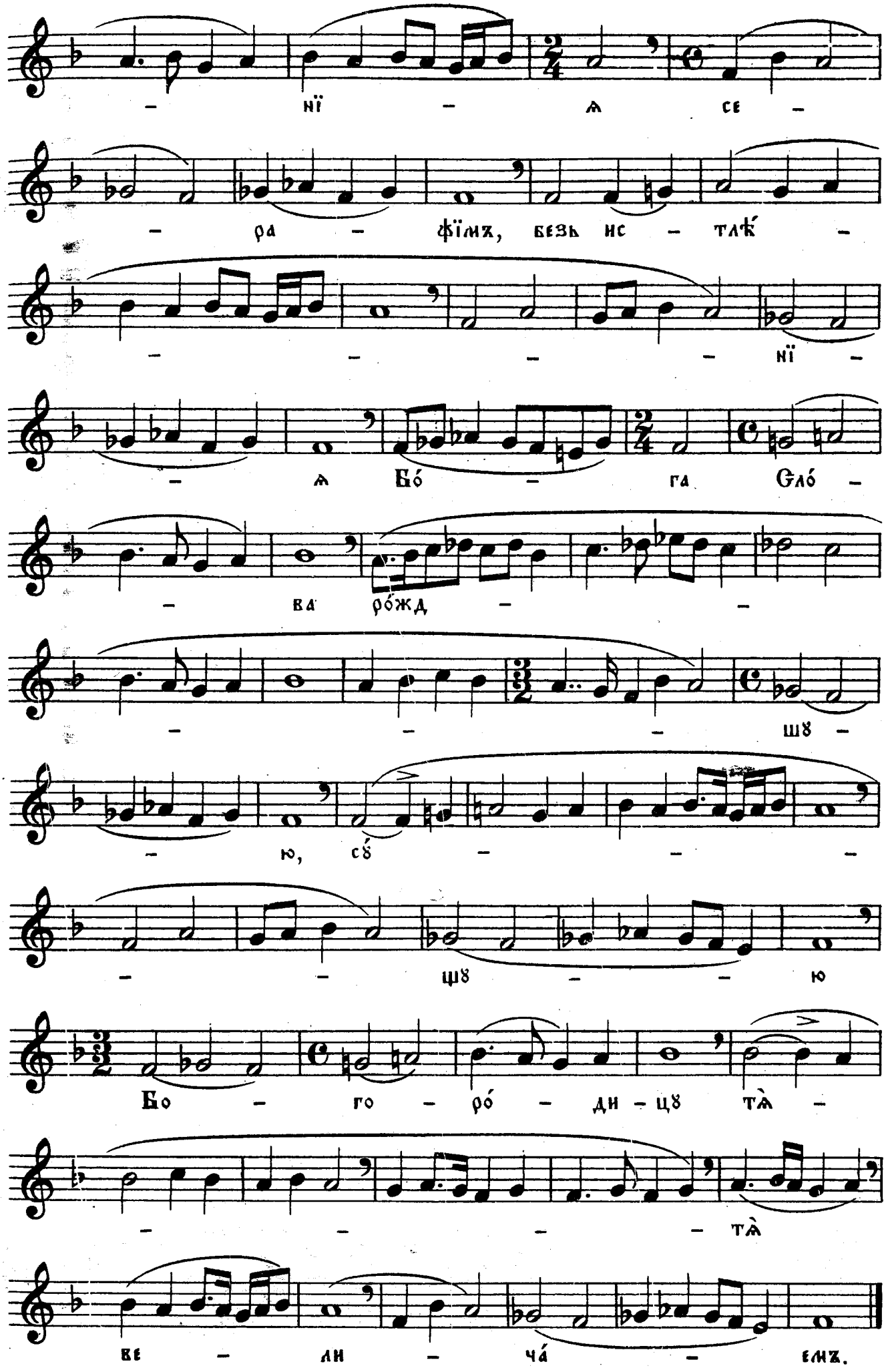
Andante animato

ГЛАСЪ Ѯ
ВЕЛИКО
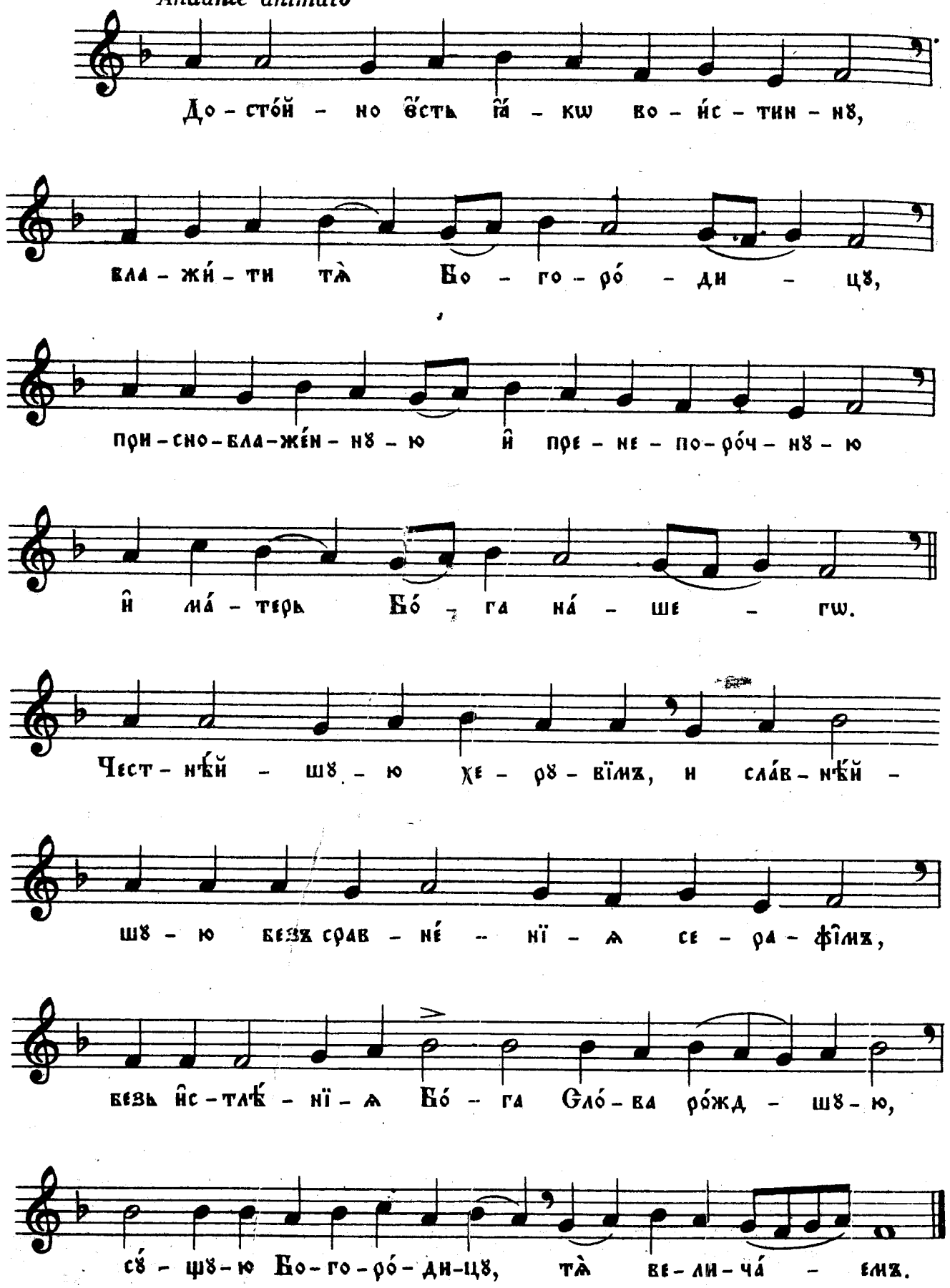
Andante

– нї – а се –
– ра – фїимъ, безъ ис – тлѣ́ –
– – – нї –
– а Бо́ – га Сло́ –
– ва рожд – –
– – – шв –
– ю, сѣ́ – – –
– – щв – – ю
Бо – го – ро́ – ди – цѣ тѣ̀ –
– – – тѣ̀
ве – ли – ча́ – емъ.
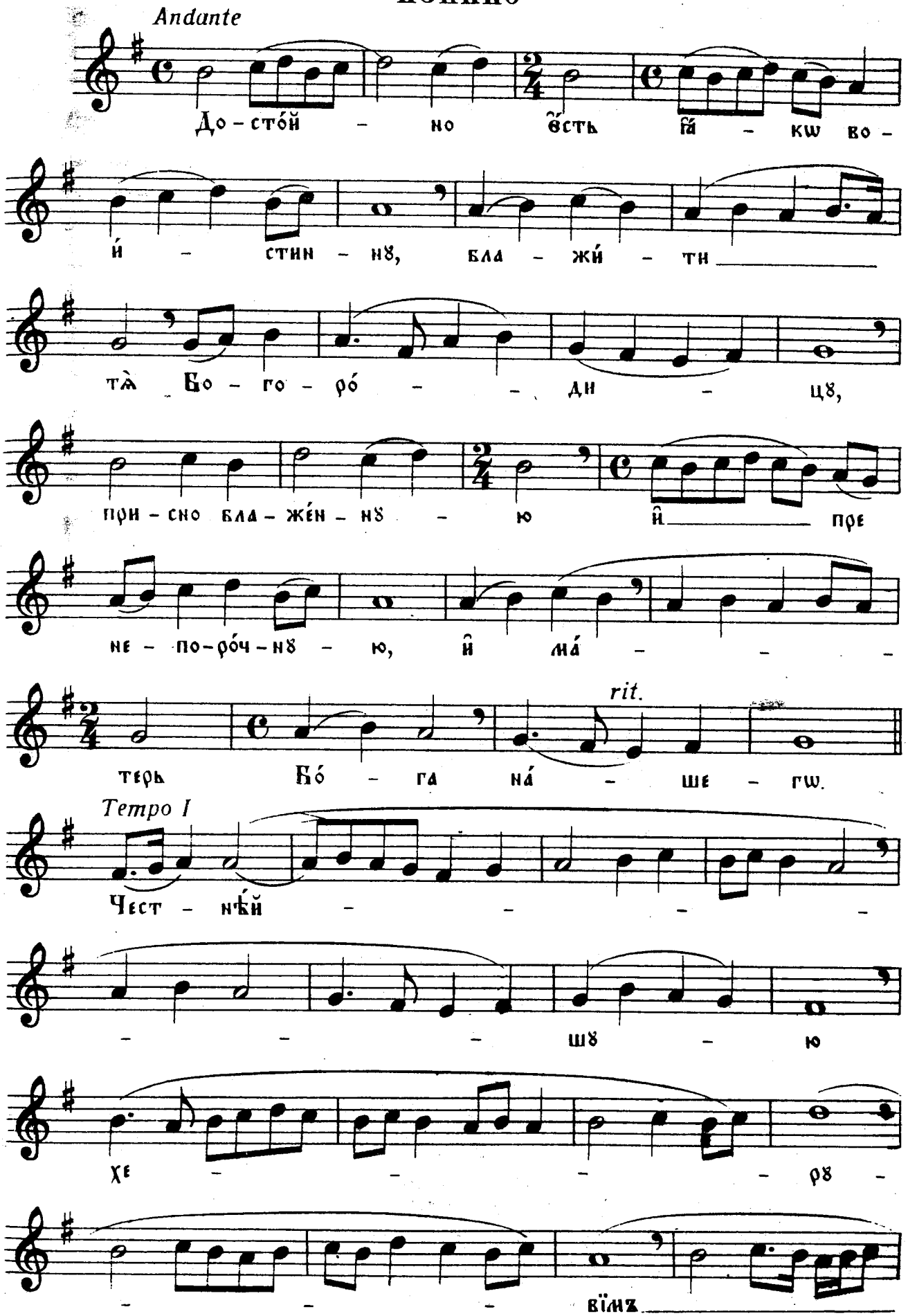
МЯЛО
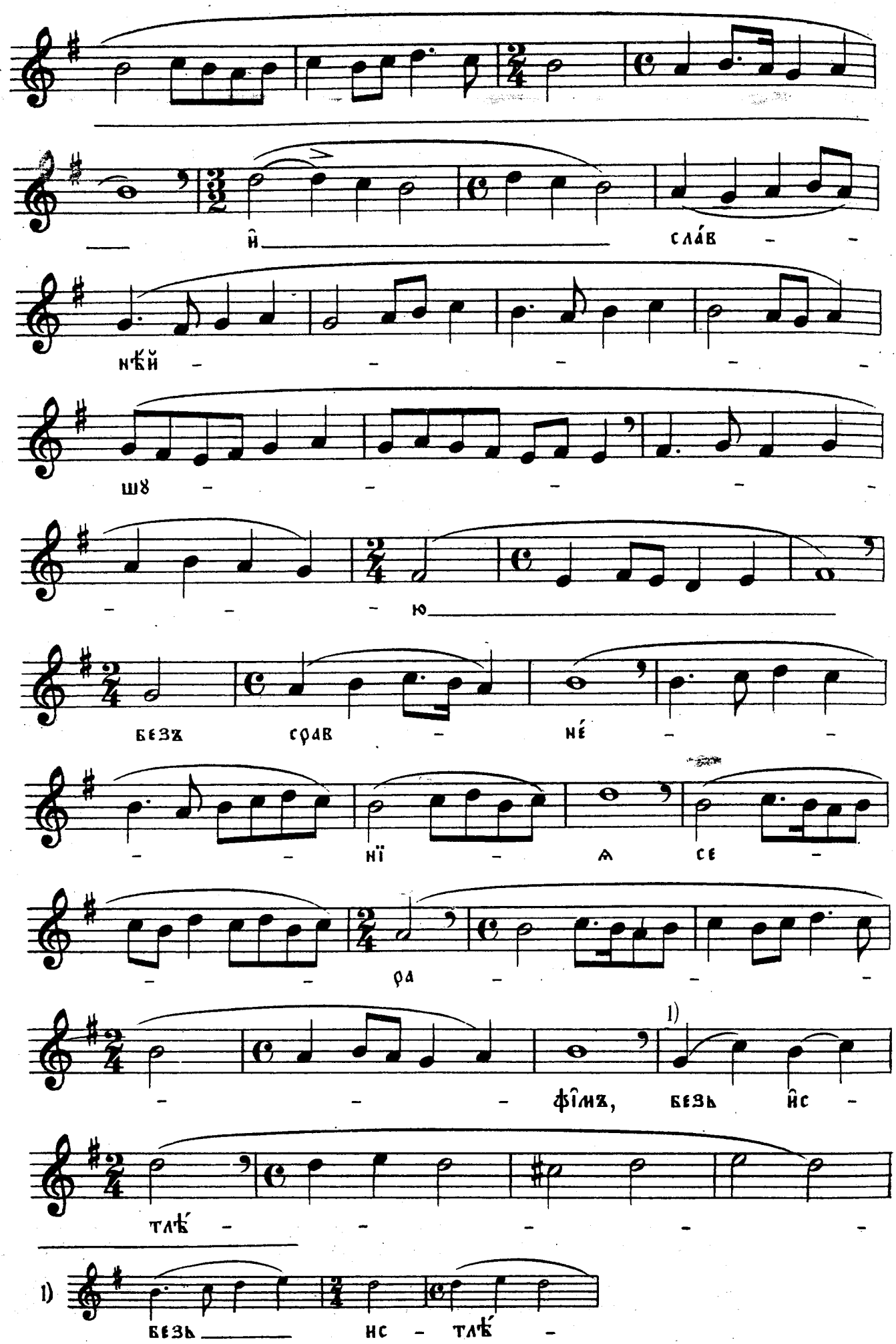
Andante animato
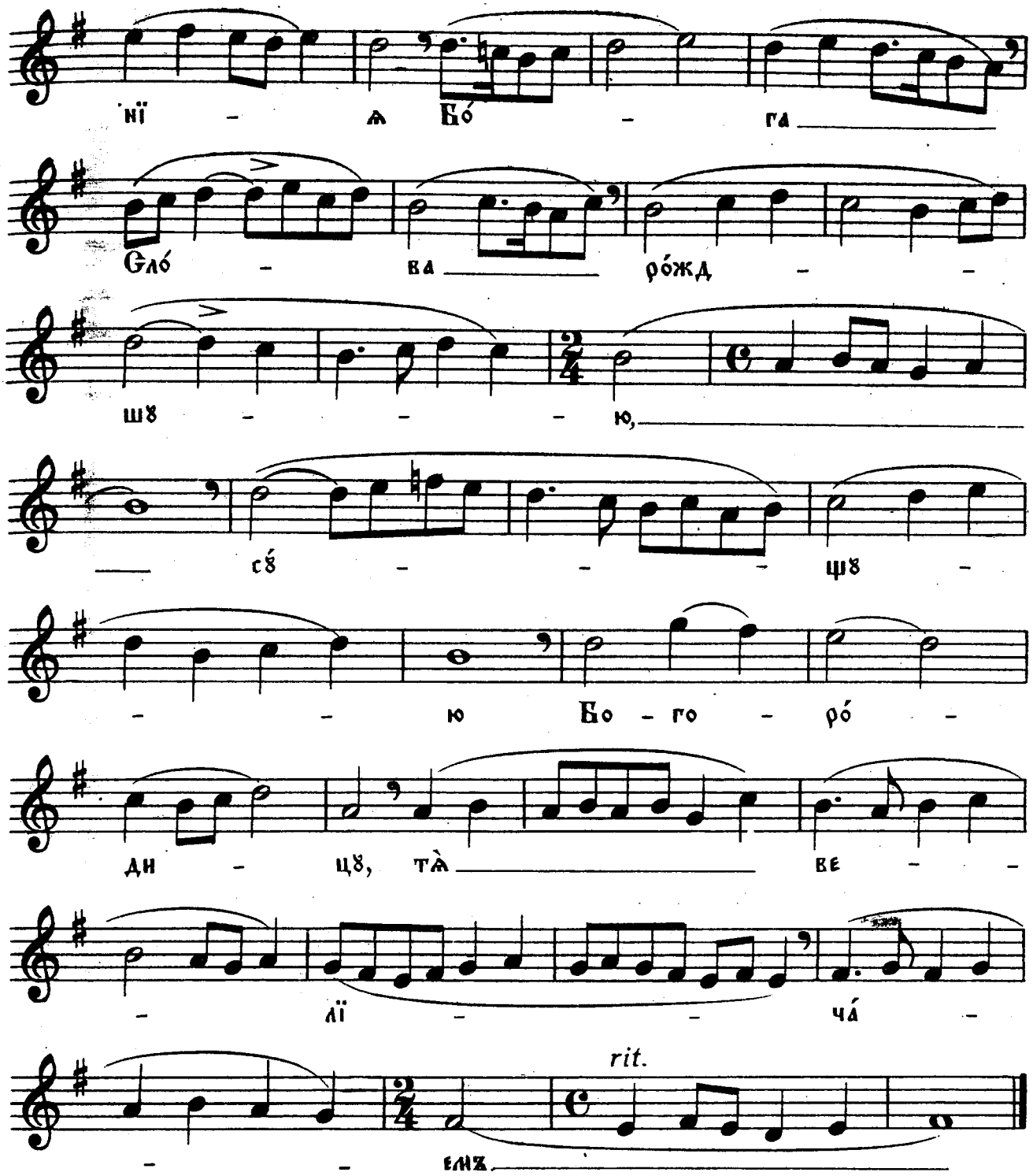

ГЛАСЪ Г҃

ВЄЛИКО
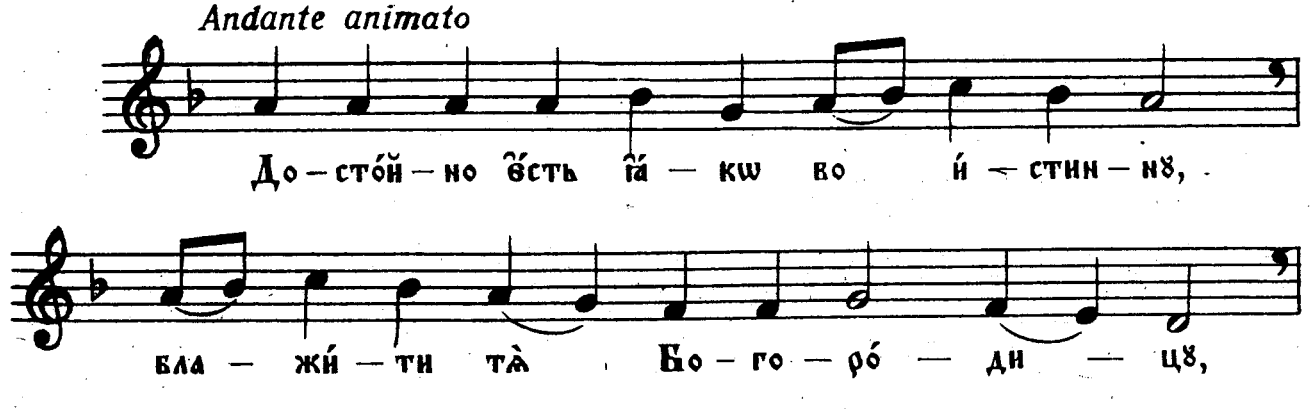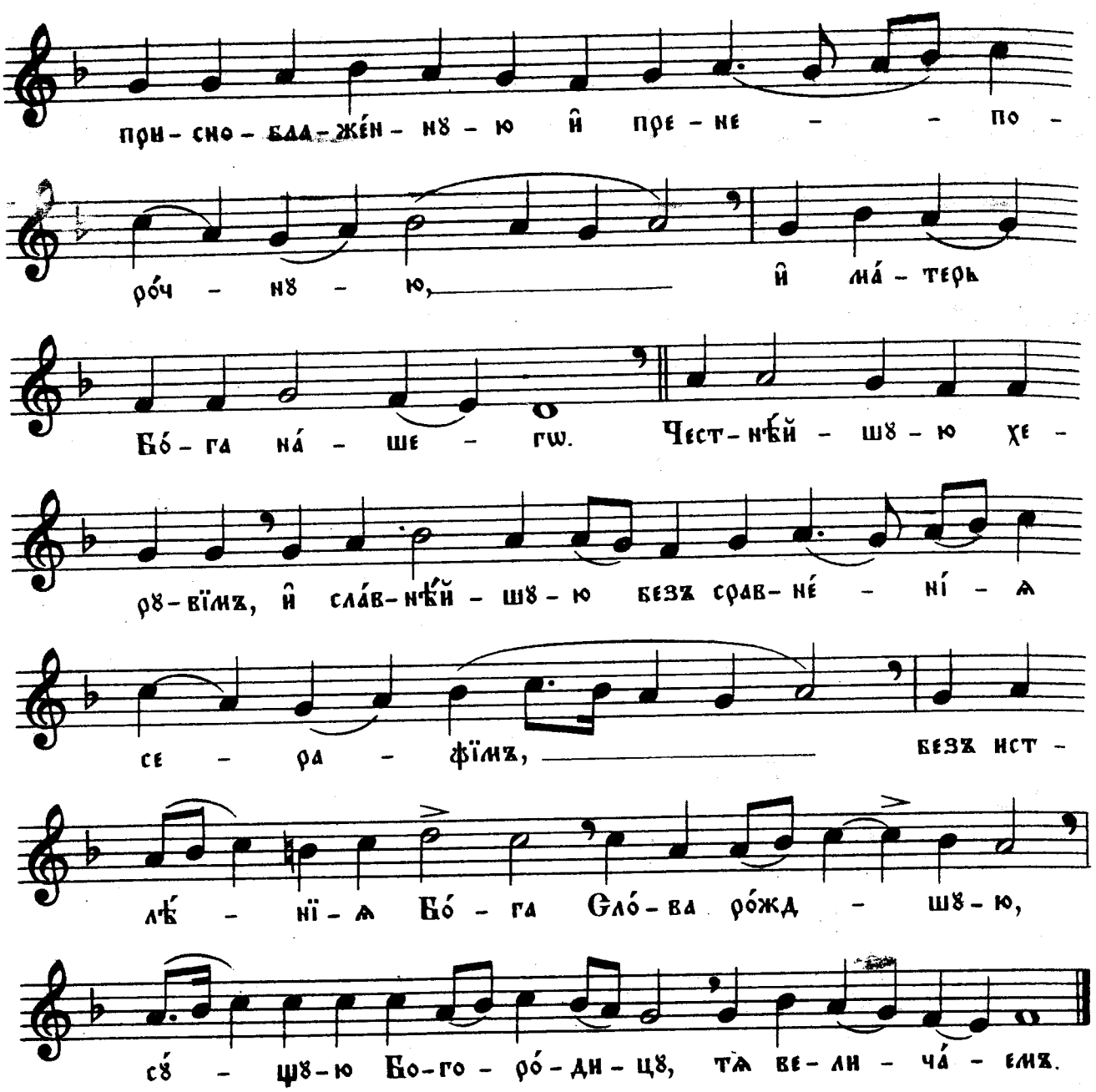

Й
СЛА́В
НЄ́Й
ШѲ
Ю
БЕЗѪ
СѪВ
НЄ́
НЇ
А
СЄ
ѲА
ѲІМѪ,
БЕЗЪ
ЙС
ТЛЄ́
1)
БЕЗЪ
НС
ТЛЄ́

МИЛО
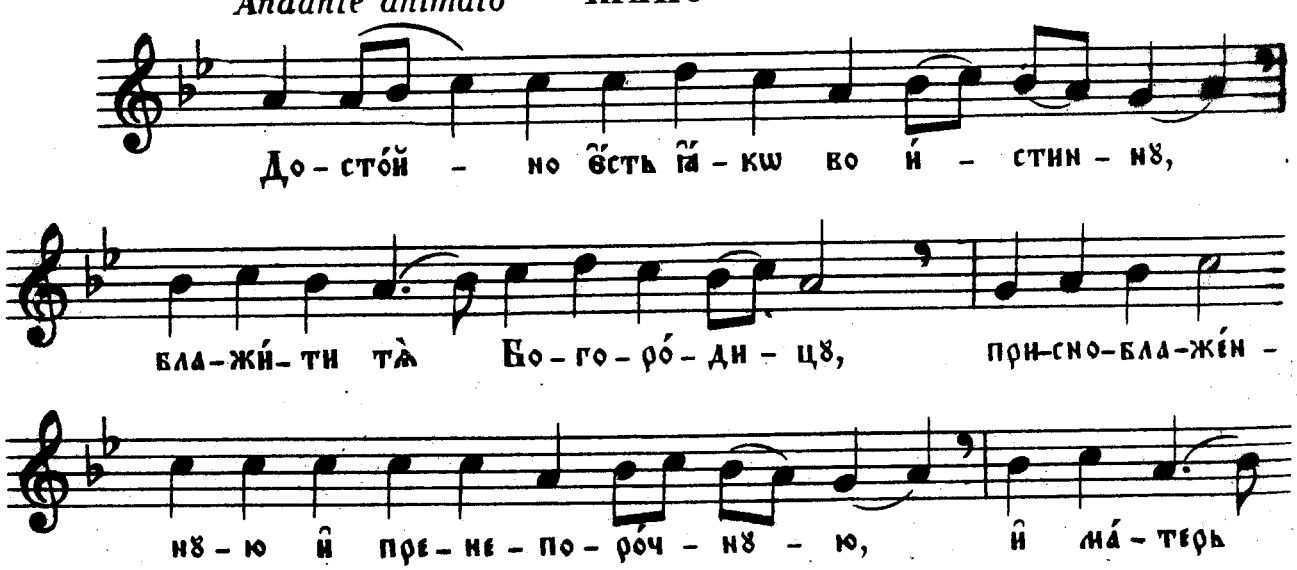
Andante animato
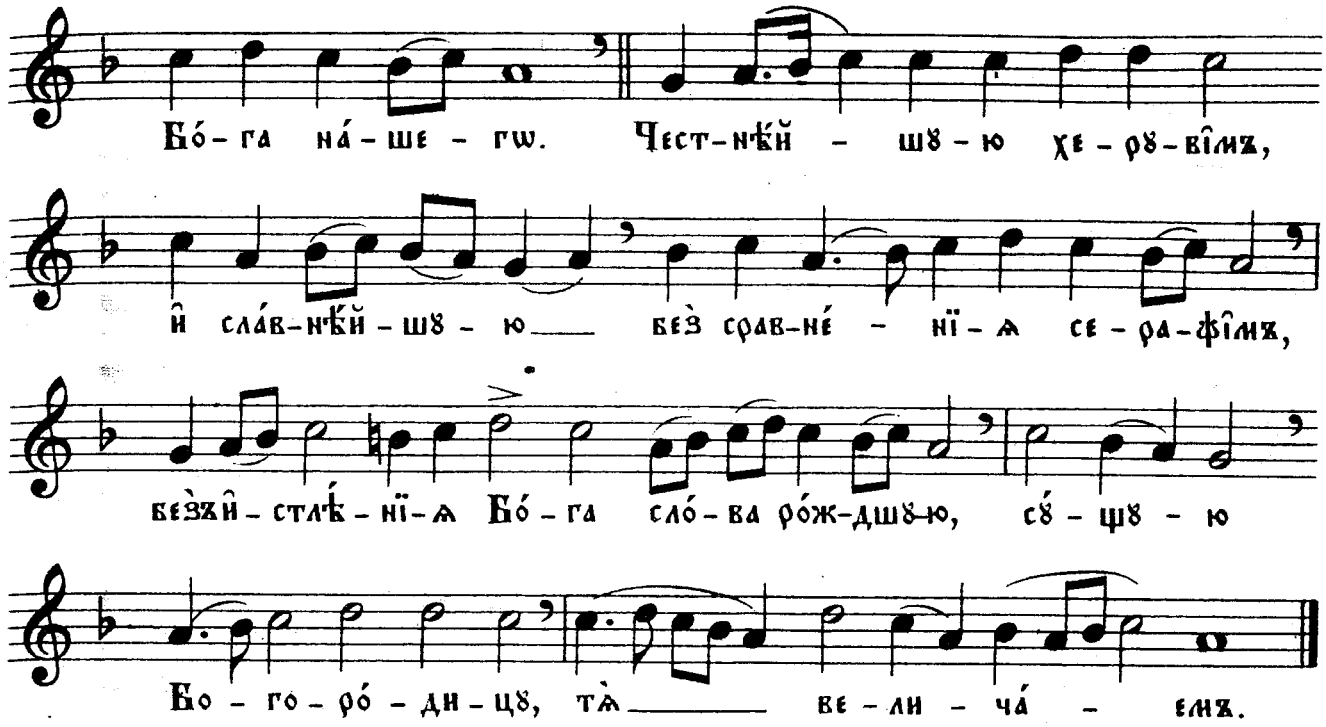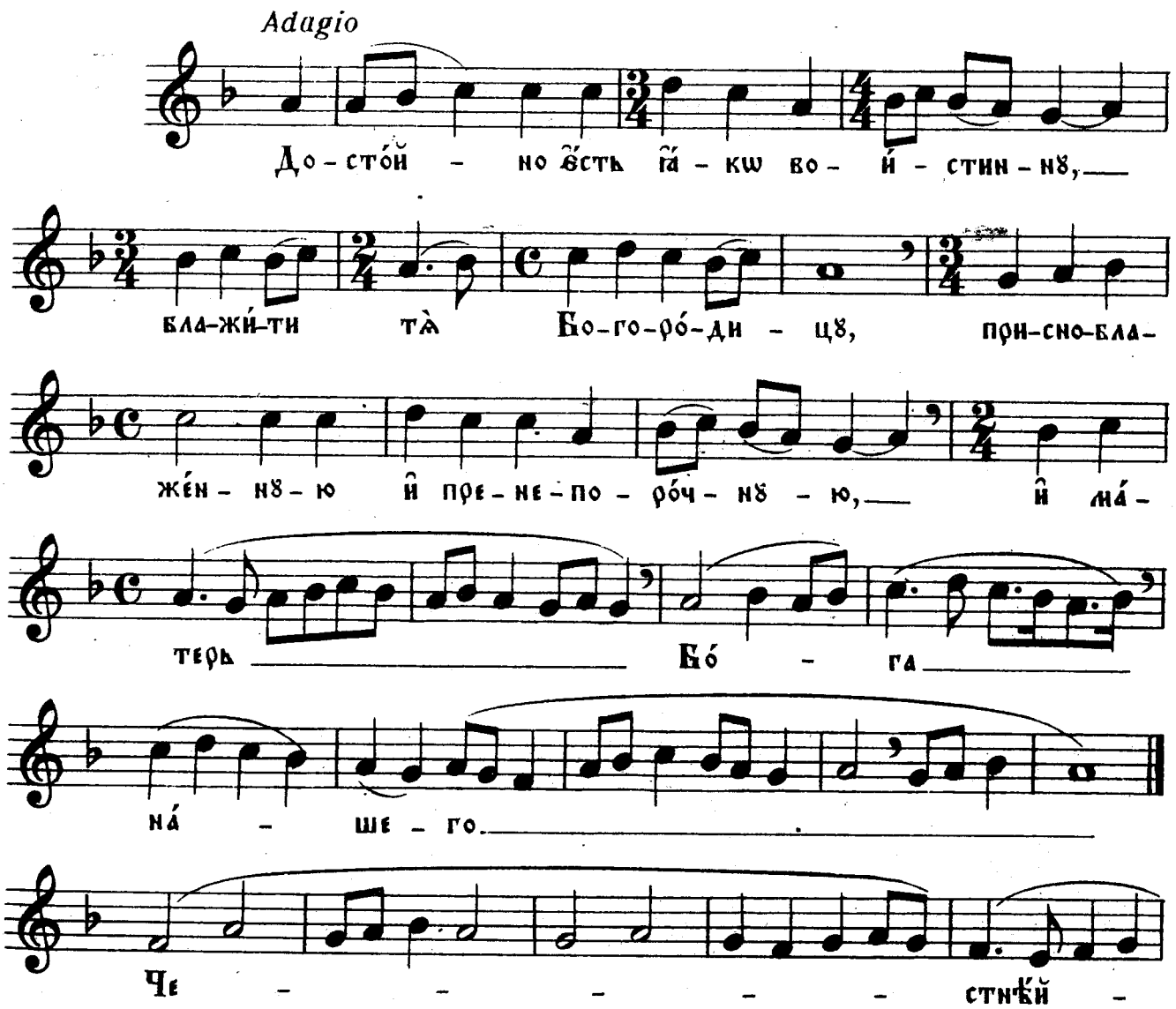

ГЛАСЪ Д
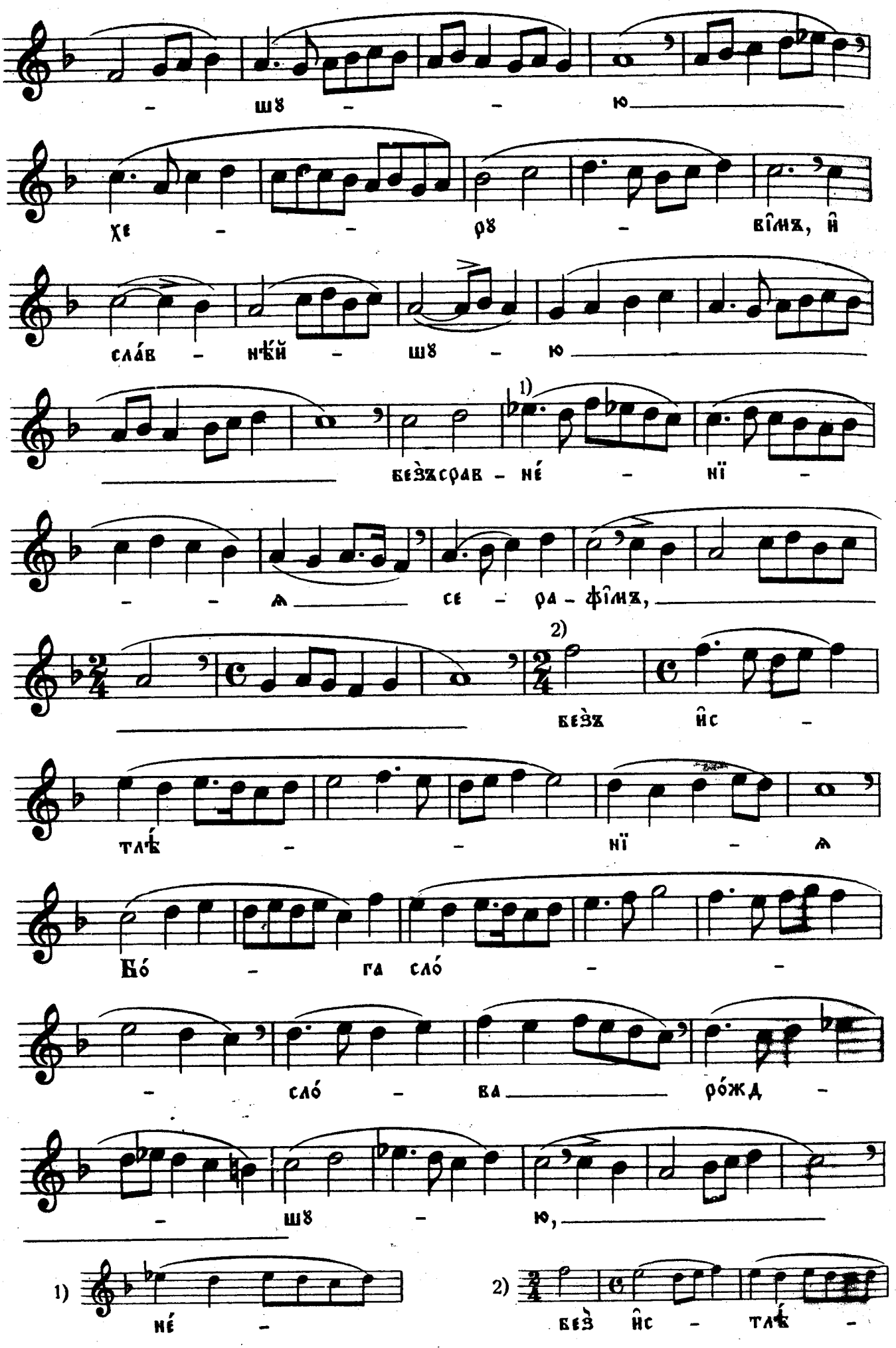
Andante animato **МИЛО**
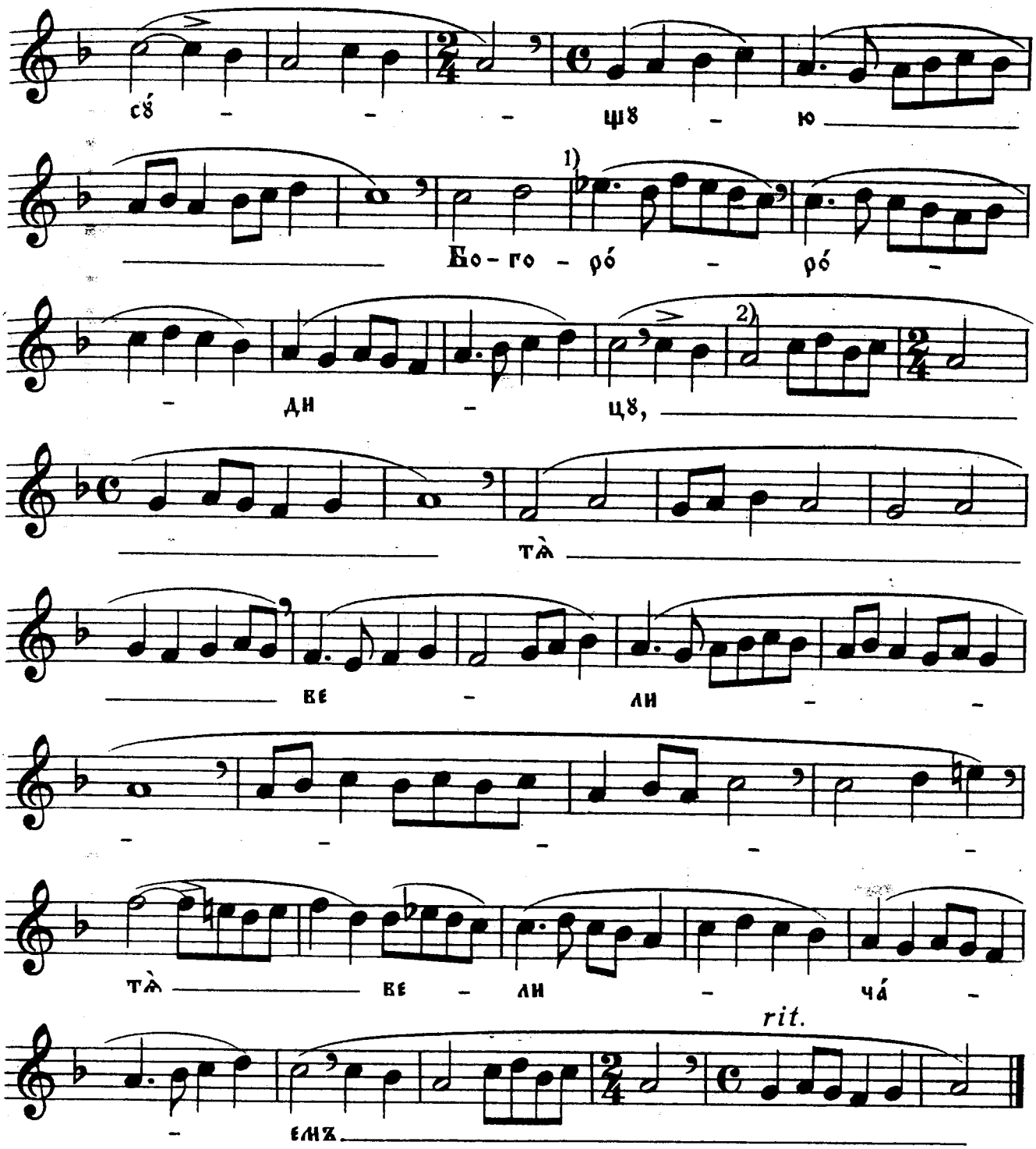

Бо́-га на́-ше-гѡ. Чест-нѣ́й-шꙋ-ю хе-рꙋ-ві́мъ,
и̂ сла́в-нѣ́й-шꙋ-ю безъ срав-не́-нїа се-ра-фи́мъ,
безъ-и̂-стлѣ́-нїа Бо́-га сло́-ва ро́ж-дшꙋю, сꙋ́-щꙋ-ю
Бо-го-ро́-ди-цꙋ, тѧ̀ ве-ли-ча́-емъ.

ВЕЛИКО
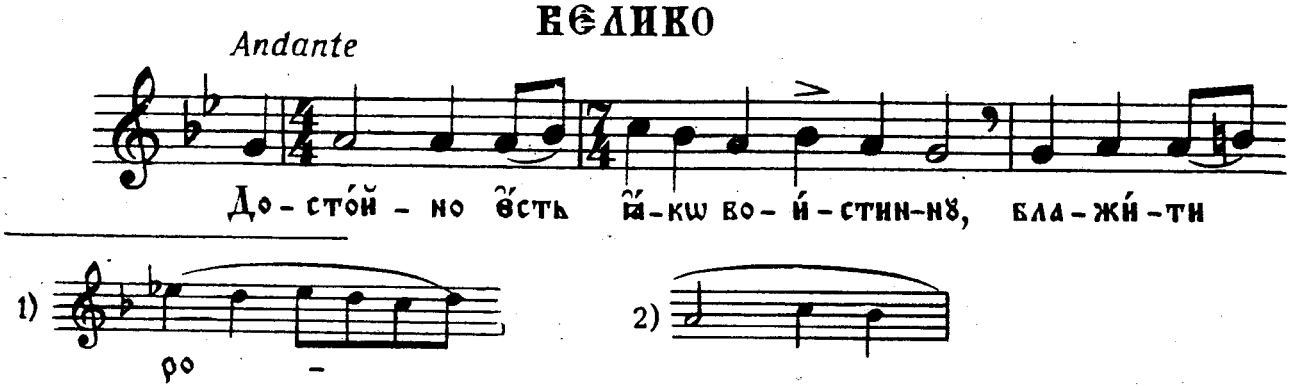

Adagio
До-сто́й-но е̑сть я̑́-кѡ во-и́-стин-нꙋ,
бла-жи́-ти тѧ̀ Бо-го-ро́-ди-цꙋ, при-сно-бла-
же́н-нꙋ-ю и̂ пре-не-по-ро́ч-нꙋ-ю, и̂ ма́-
терь Бо́-га
на́-ше-го.
Че-стнѣ́й-
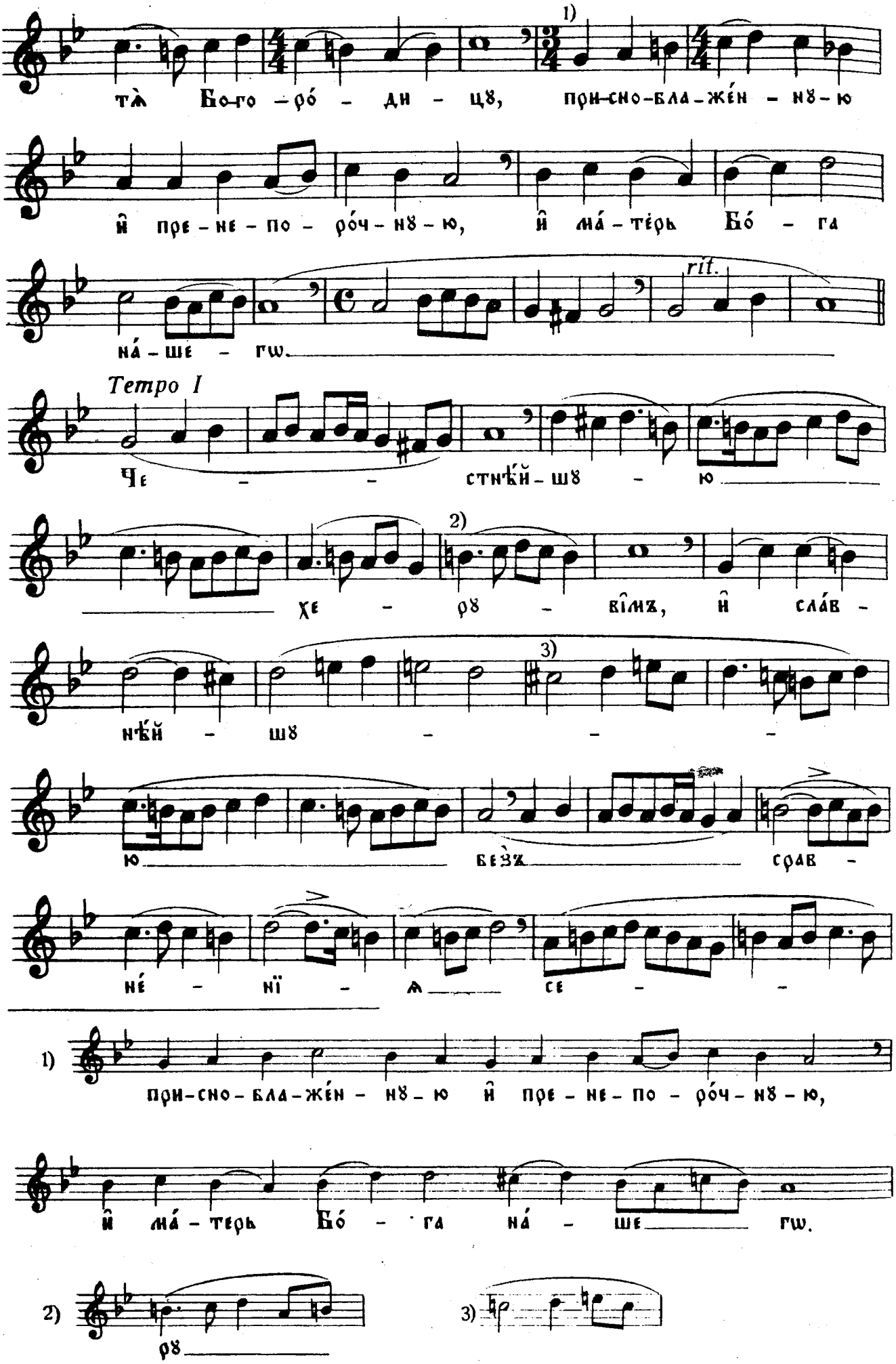

– шꙋ – – ю
хе – – ρꙋ – вїмъ, и
слáв – нꙋ́й – шꙋ – ю
1)
бе҃зъсрав – нé – нї –
– – а се – ра – фїмъ,
2)
бе҃зъ їс –
тлꙋ́ – – нї – а
Бо́ – га сло́ – –
– сло́ – ва рóжд –
– шꙋ – ю,
1) не́ –
2) бе҃зъ їс – тлꙋ́ –
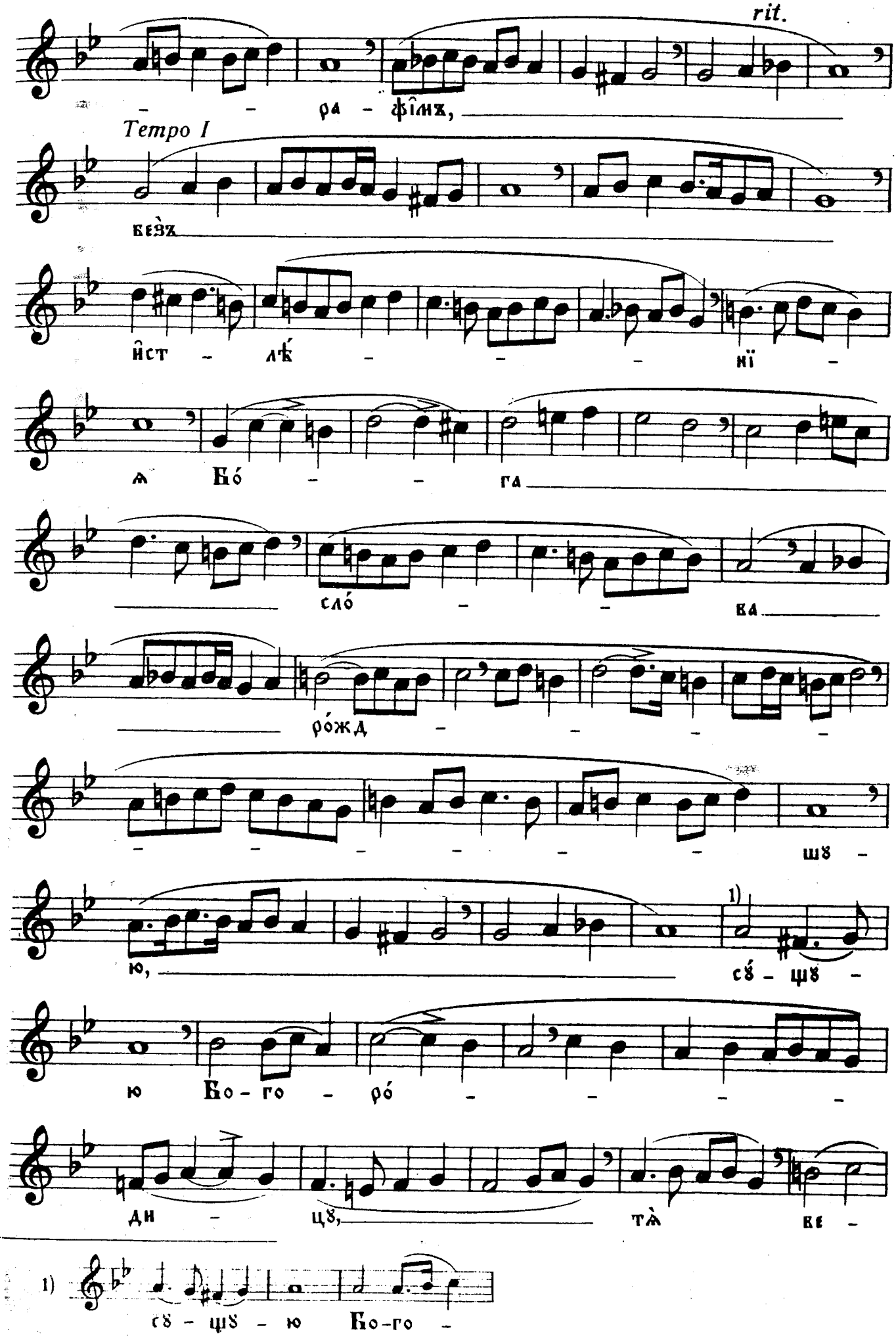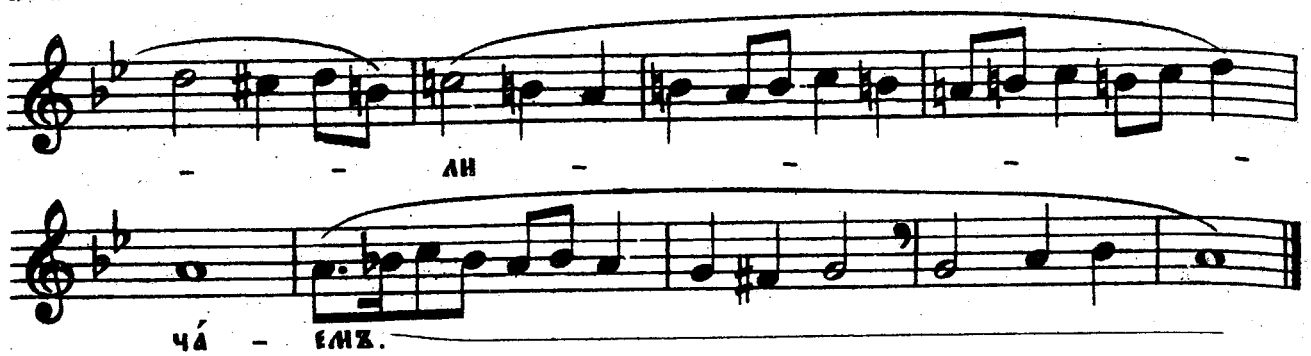

ГЛАСЪ Ѥ

ВЕЛИКО
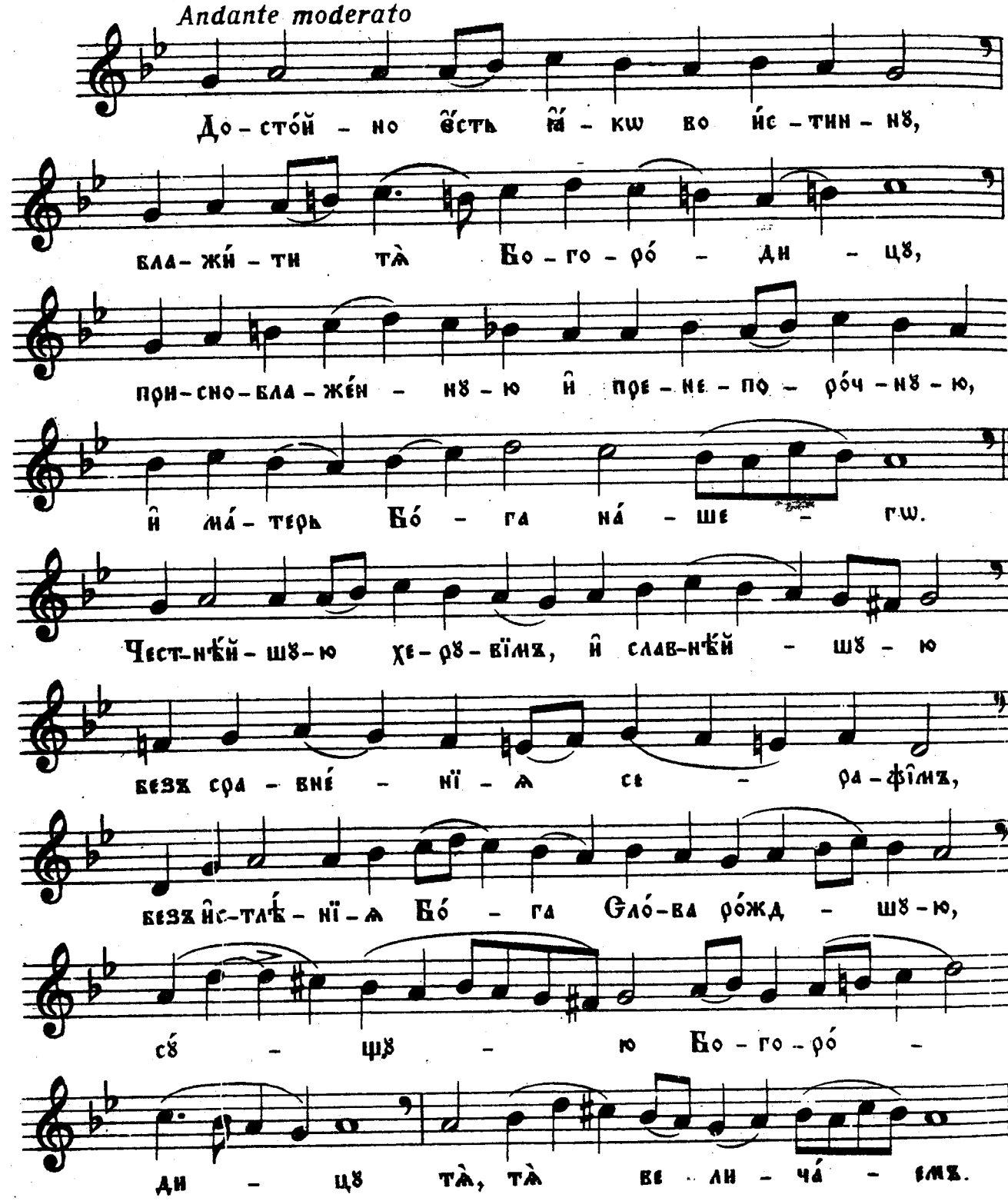

1)
тѧ Бо-го-ро́-ди-цѵ, при-сно-бла-же́н-нѵ-ю
и̑ пре-не-по-ро́ч-нѵ-ю, и̑ ма́-тер҃ь Бо́-га
на́-ше-гѡ.
rit.
Tempo I
Че-стне́й-шѵ-ю
2)
хе-ро́-вїмъ, и̑ сла́в-
не́й-шѵ
3)
ю без҃ сра́в-
не́-нїи-ма се-
1) при-сно-бла-же́н-нѵ-ю и̑ пре-не-по-ро́ч-нѵ-ю,
и̑ ма́-тер҃ь Бо́-га на́-ше гѡ.
2) ро́
3)

rit.
– – ра – фі̂мѣ,
Tempo I
бѐзъ
йст – лѣ́ – – – нї –
м Бо́ – – га
сло́ – – ва
рóжд – – – –
– – – – – шѵ –
ю, 1) сѵ́ – цѵ –
ю Бо – го – ро́ – – – –
дн – цѵ, тѝ ве –
1) сѵ – цѵ – ю Бо – го –
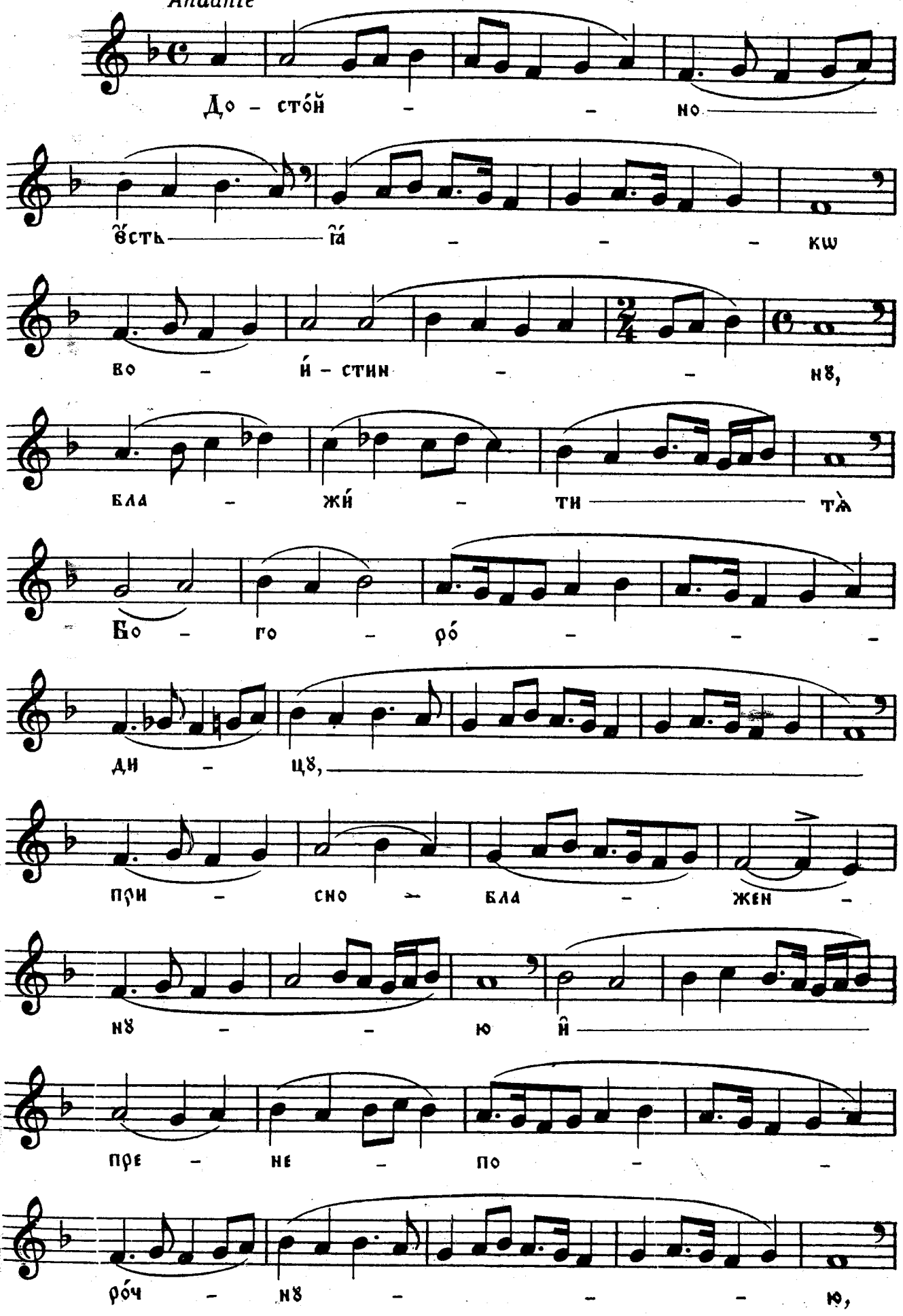

Мило
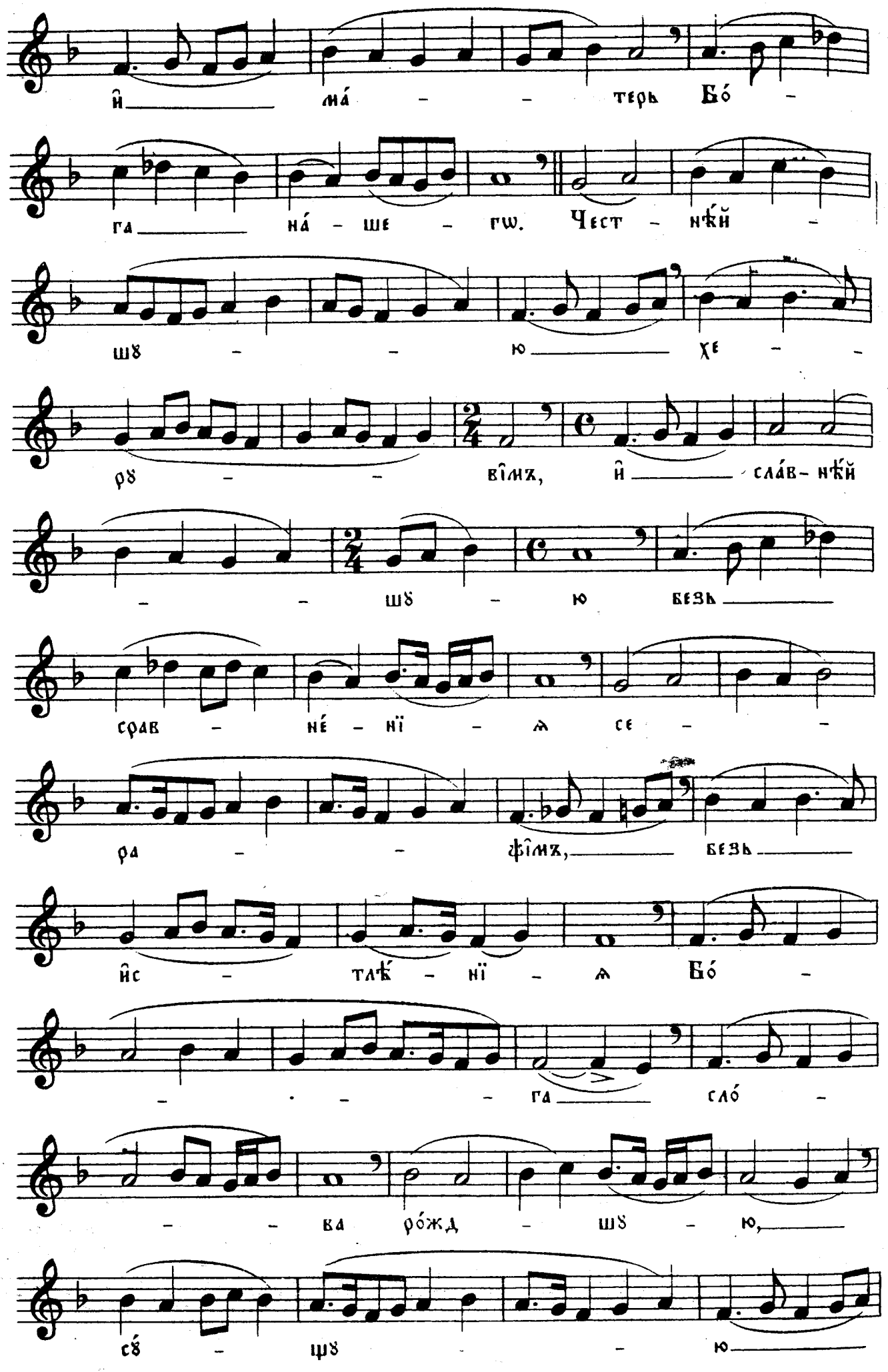
Andante moderato
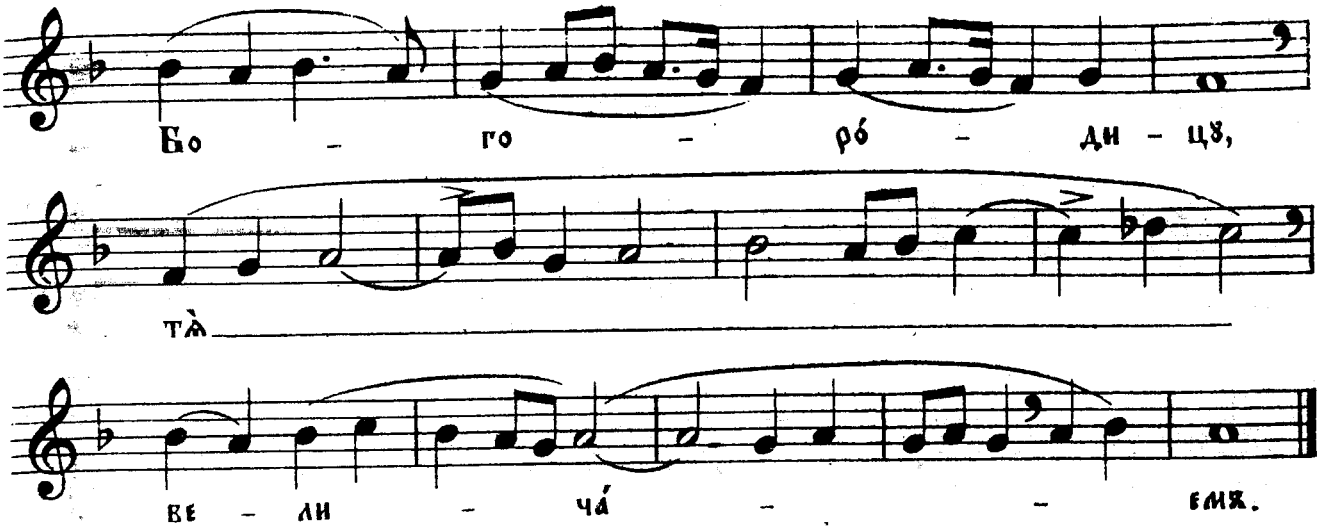

ГЛАСЪ Ѳ
ВЕЛИКО
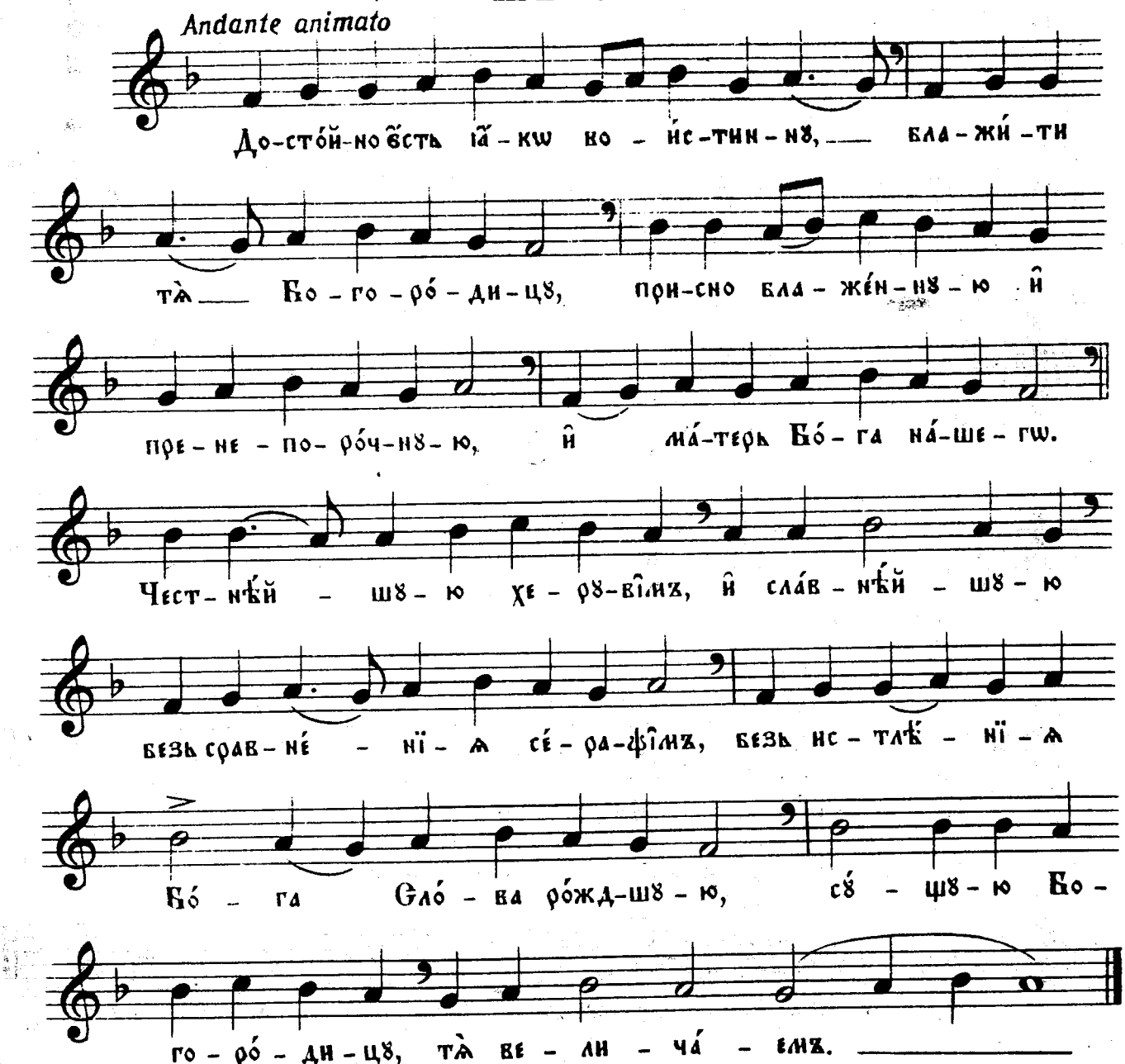
Andante

й ма́ – – терь Бо́ –
га на́ – ше – гѡ. Чест – нѣ́й –
шѵ – – ю хе –
рѵ – – вїмъ, й слáв – нѣ́й
– – шѵ – ю безь
срáв – не́ – нї – ѧ се – –
ра – – фїмъ, безь
йс – тлѣ́ – нї – ѧ Бо́ –
– – – га сло́ –
– – ва рóжд – шѵ – ю,
сѵ́ – шѵ – ю

Бо – го – ро́ – ди – цѵ,
тѧ
ве – ли – ча́ – емѫ.
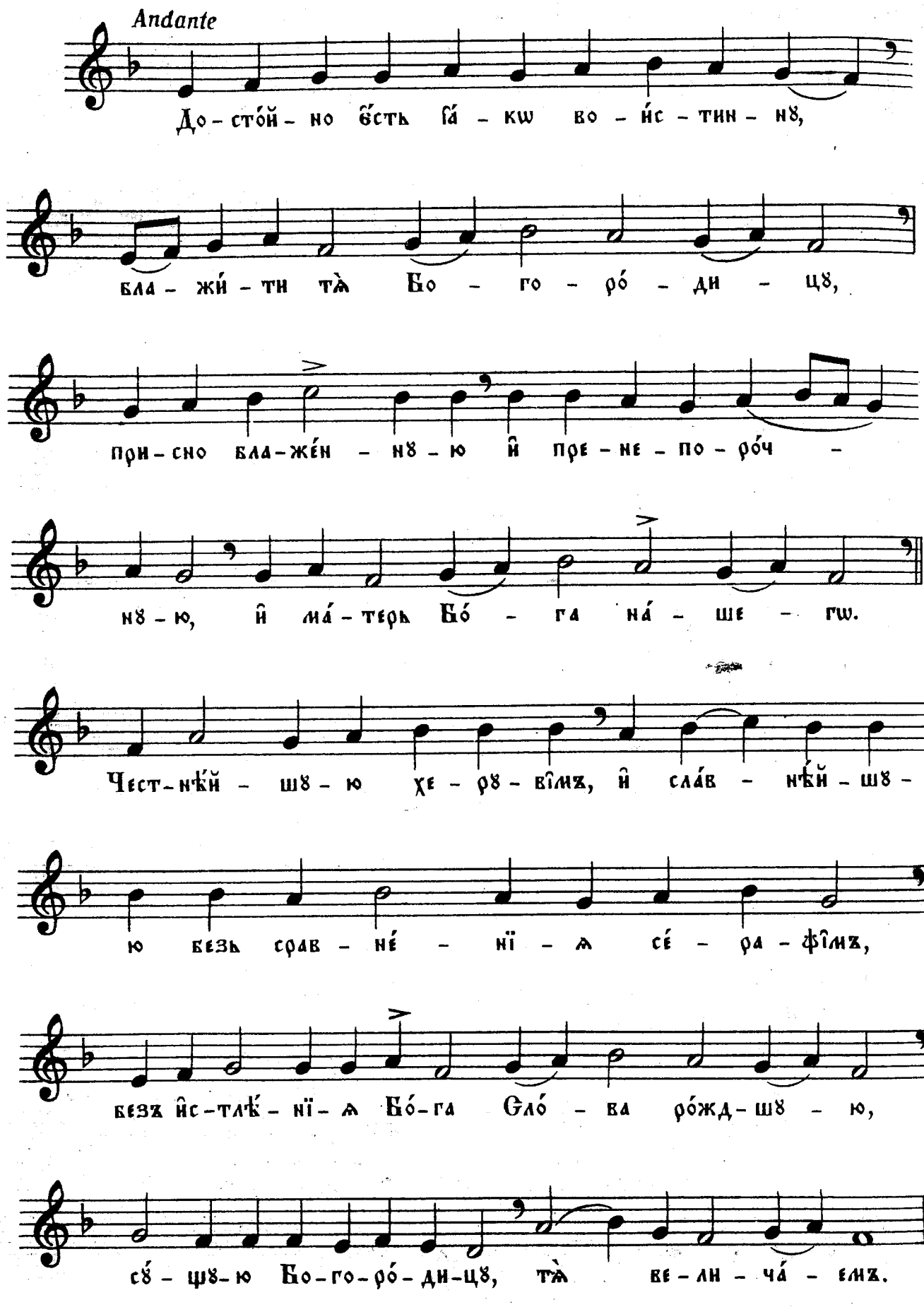
МЯЛО

Andante animato
До-стóй-но ёсть ꙗ̆ – кѡ но – йс-тин-нѵ, бла-жи́-ти
тѧ Бо – го – ро́ – ди – цѵ, при-сно бла – же́н – нѵ – ю и̂
пре – не – по- ро́ч-нѵ-ю, и̂ ма́-терь Бо́ – га на́-ше – гѡ.
Чест-нѣ́й – шѵ – ю хе – рѵ-вi̇̂мъ, и̂ сла́в – нѣ́й – шѵ – ю
безъ сра́в-не́ – нї – ѧ се́ – ра-фi̇̂мъ, безъ ис – тлѣ́ – нї – ѧ
Бо́ – га Сло́ – ва ро́ждѧ-шѵ – ю, сѵ́ – щѵ – ю Бо-
го – ро́ – ди – цѵ, тѧ ве – ли – ча́ – емъ.

ГЛАСЪ 3
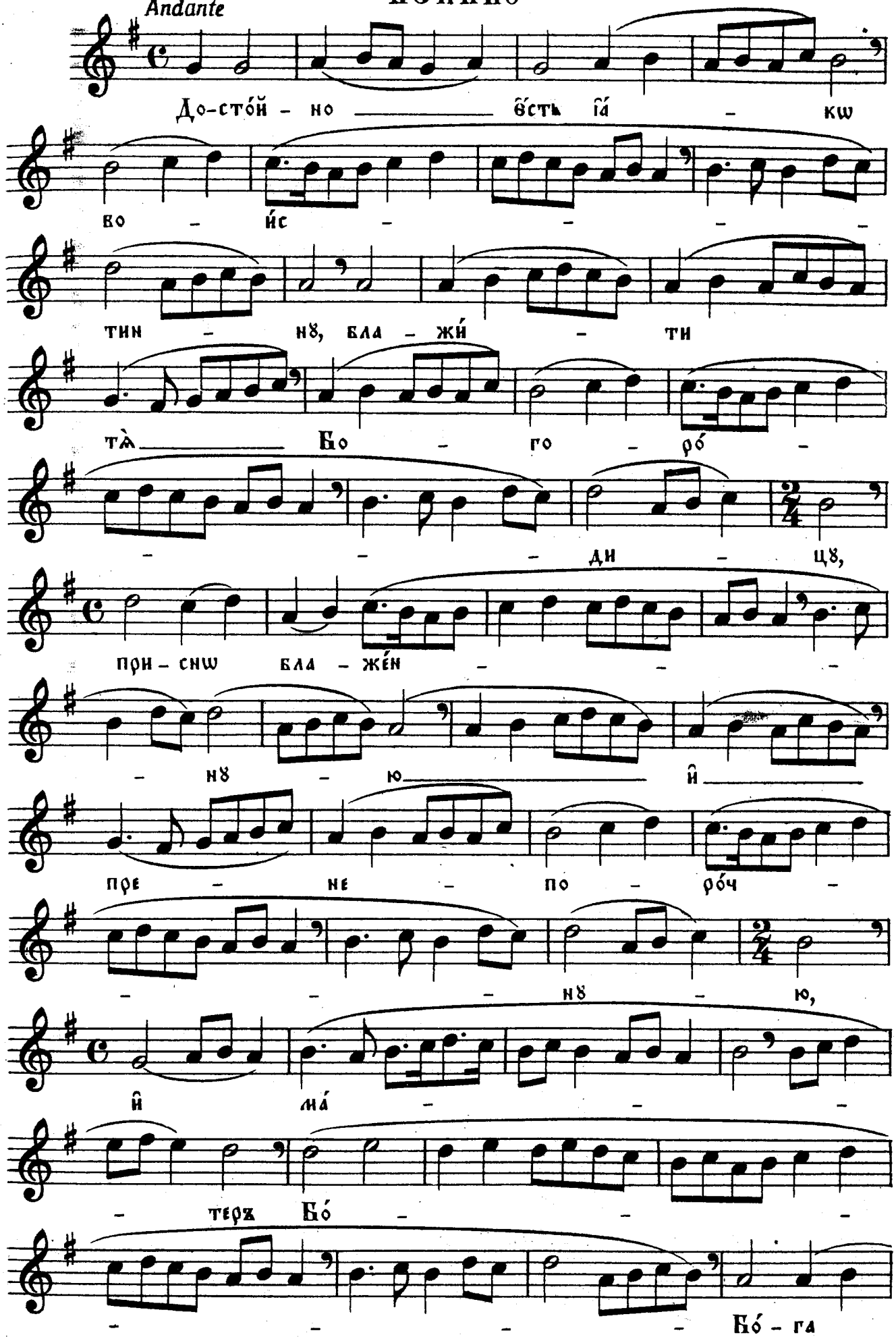
МЯЛО
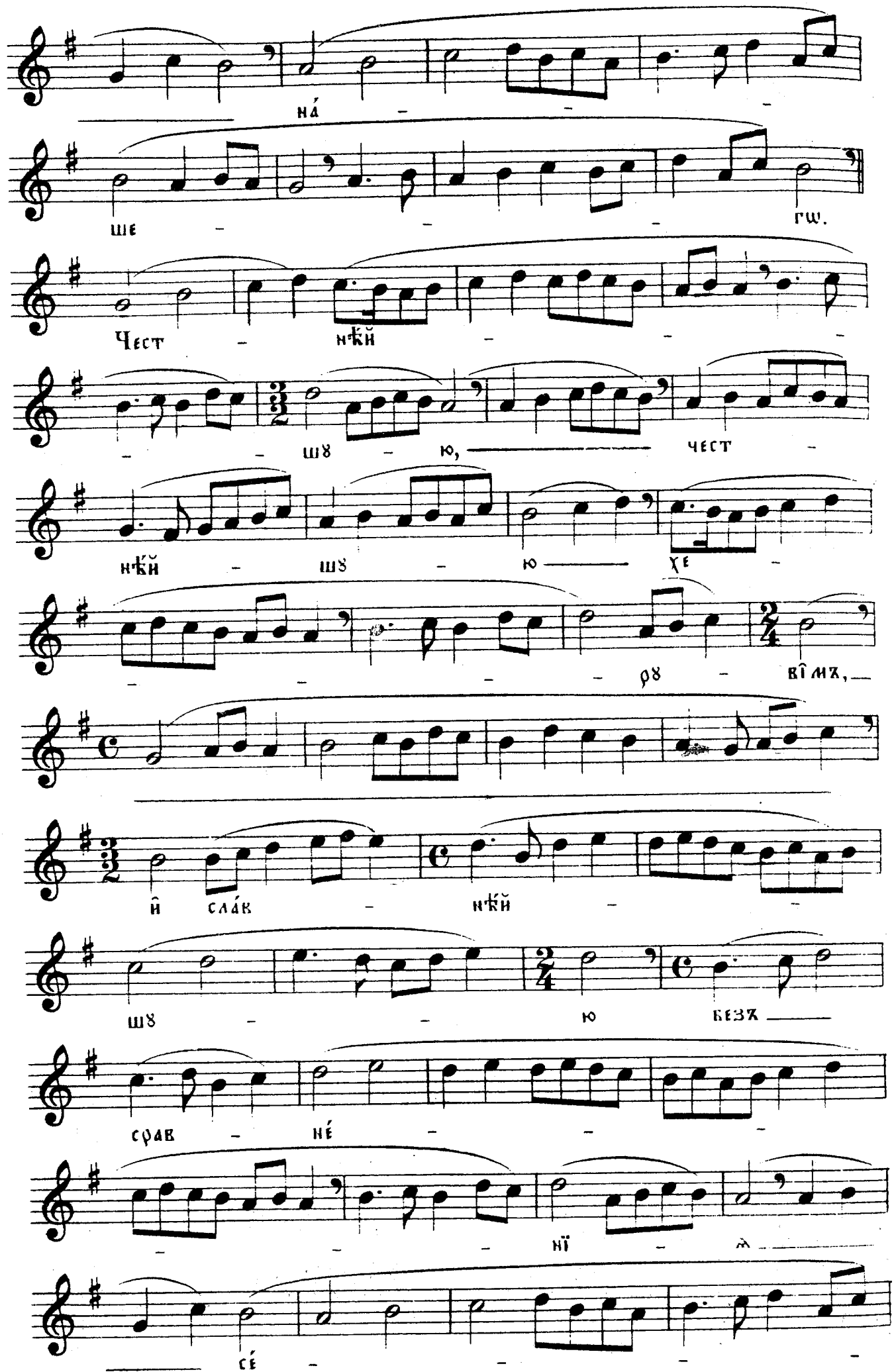
Andante
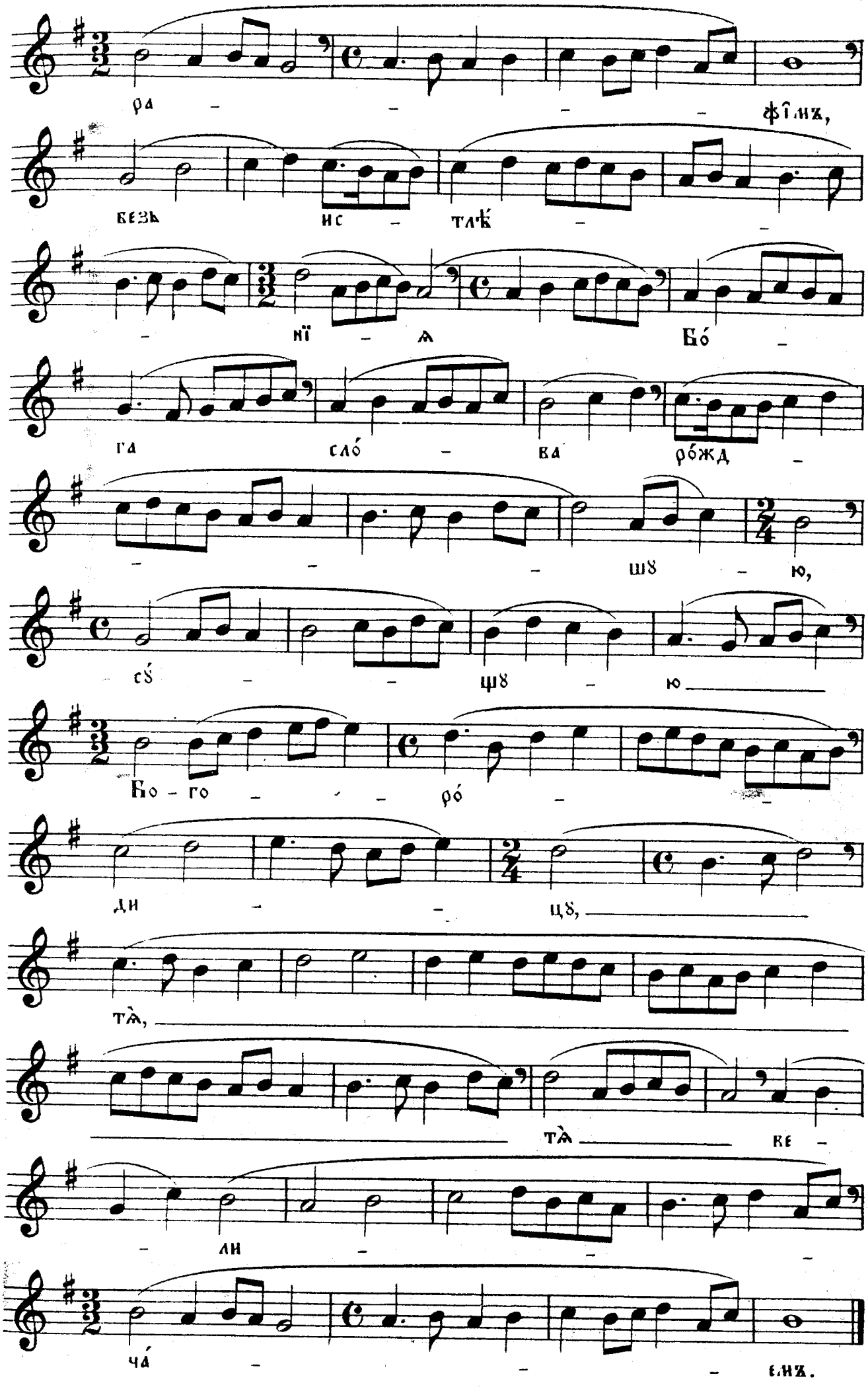

ГЛАСЪ Й
ВЕЛИКО

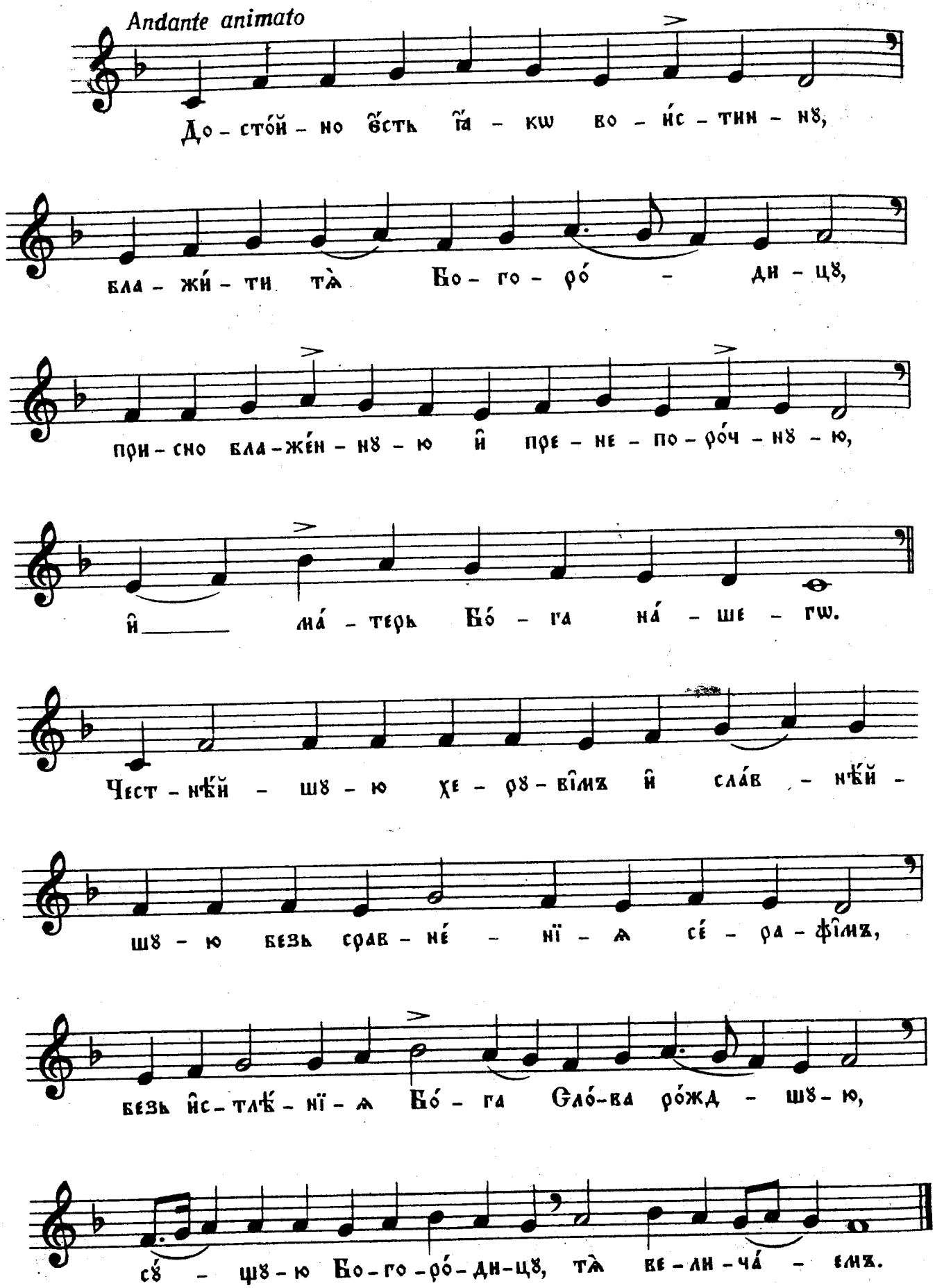
Andante
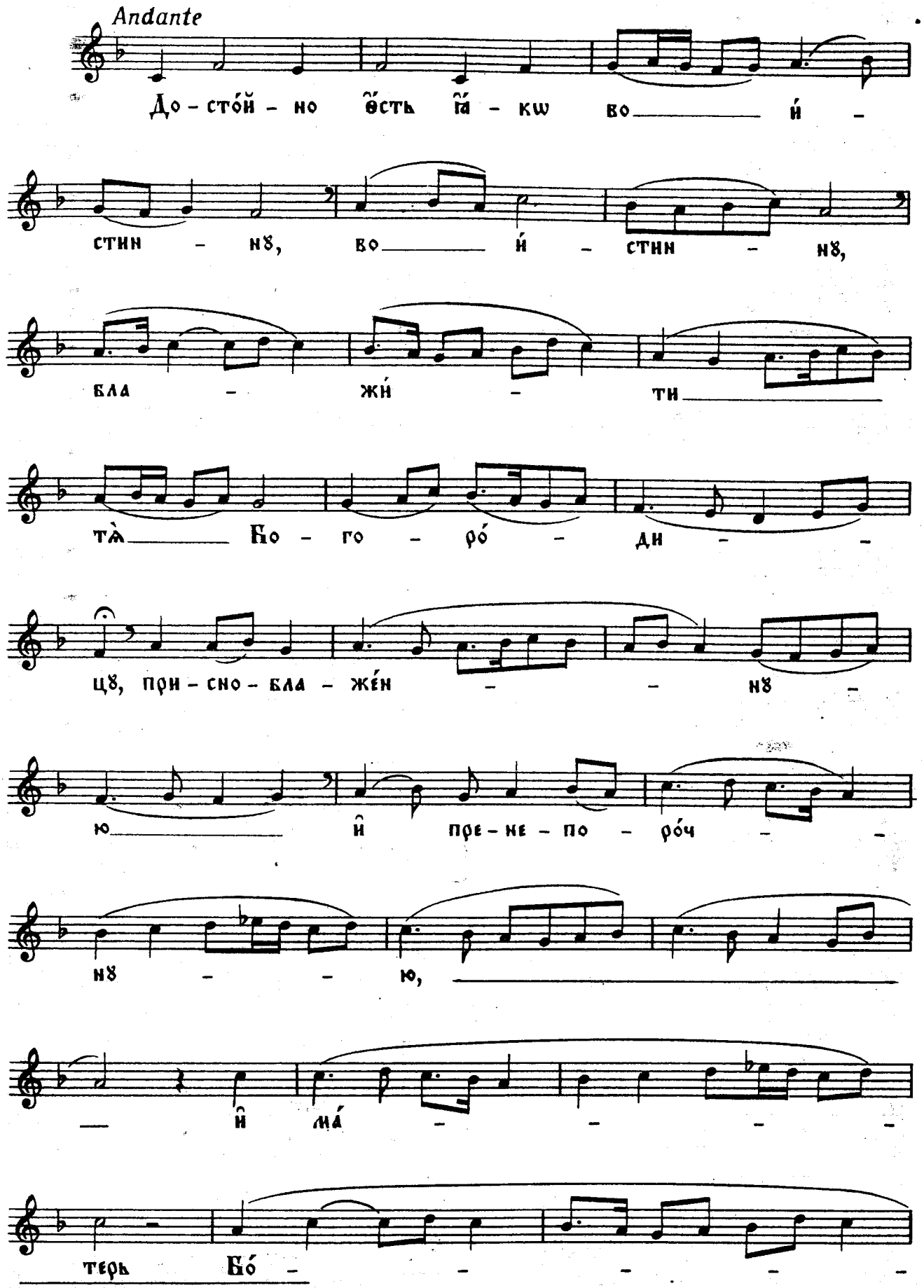

на́ –
ше – гш.
Чест – нѣй – –
– – шя – ю, чест –
нѣй – шя – ю – ге –
– – – – ря – вїмъ,
й слáв – нѣй –
шя – – ю безъ
слав – не́ – –
– – – нї – м
се́ – – –

ра – – – – ѳ҃ѣ́мѫ,
бе҃зъ ис – тлѣ́ – –
– нїѧ – ѧ Бо́ –
га сло́ – ва рожд –
– – – шѧ – ю,
сѣ́ – – щѧ – ю
Бо – го – – ро́ –
ди – – цѣ,
тѫ̀,
тѫ̀ ве –
– ли – – –
ча́ – – – ѥмѫ.

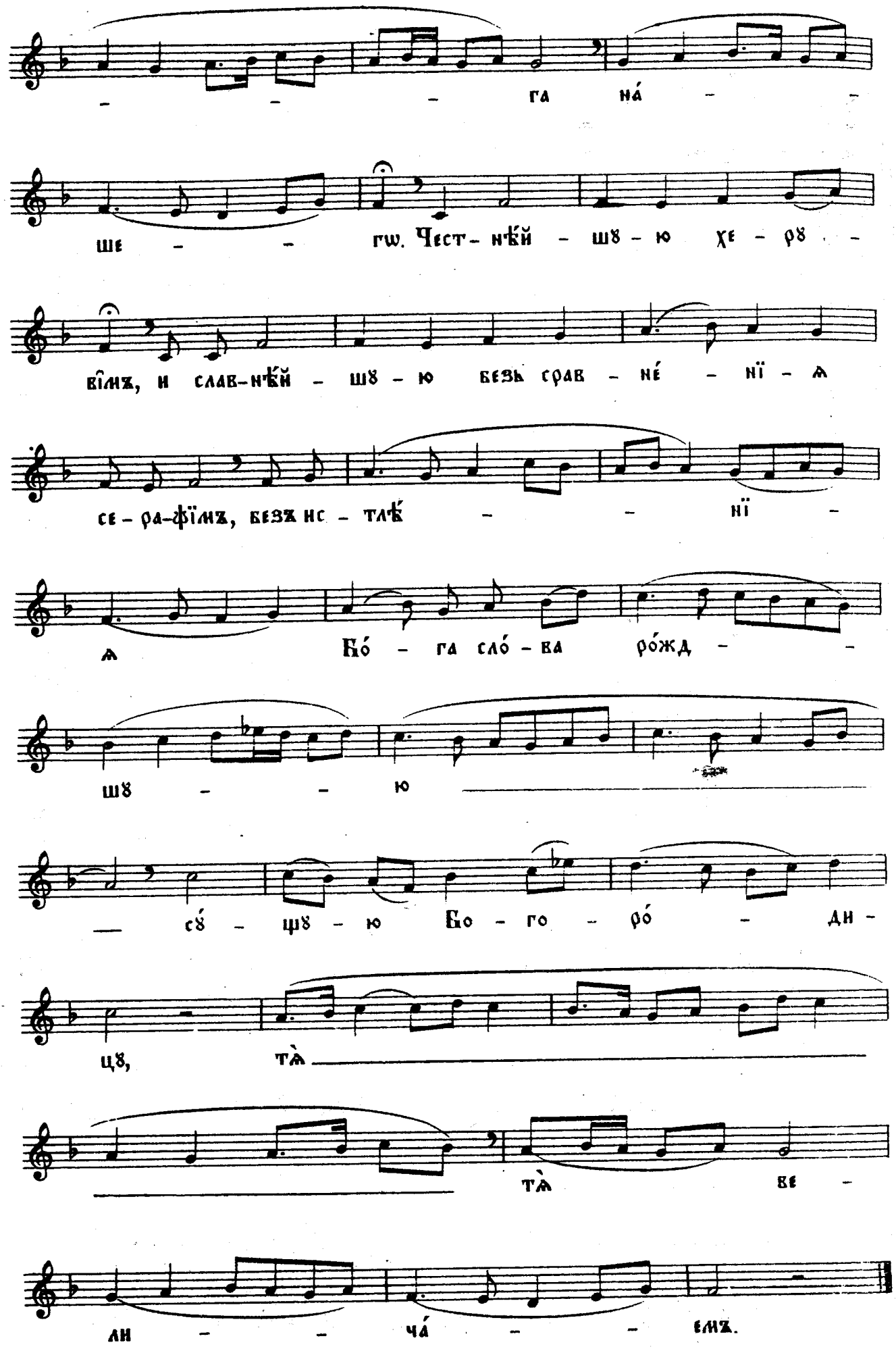
МАЛО

Andante animato
До-стóй-но ѐсть ѩ̀-кѡ во-и́с-тин-нѹ̀,
бла-жи́-ти тѧ̀ Бо-го-ро́-ди-цѹ̀,
при-сно бла-же́н-нѹ̀-ю и̂ пре-не-по-ро́ч-нѹ̀-ю,
и̂ ма́-терь Бо́-га на́-ше-гѡ.
Чест-нѣ́йшѹ̀-ю хе-рѹ̀-ві́мъ и̂ сла́в-нѣ́йшѹ̀-ю без̾ сравне́-нїѧ се́-ра-фи́мъ,
без̾ и̂с-тлѣ́-нїѧ Бо́-га Сло́-ва ро́ждшѹ̀-ю,
сѹ̀-щѹ̀-ю Бо-го-ро́-ди-цѹ̀, тѧ̀ ве-ли-ча́-емъ.

Корнелије Станковић *)
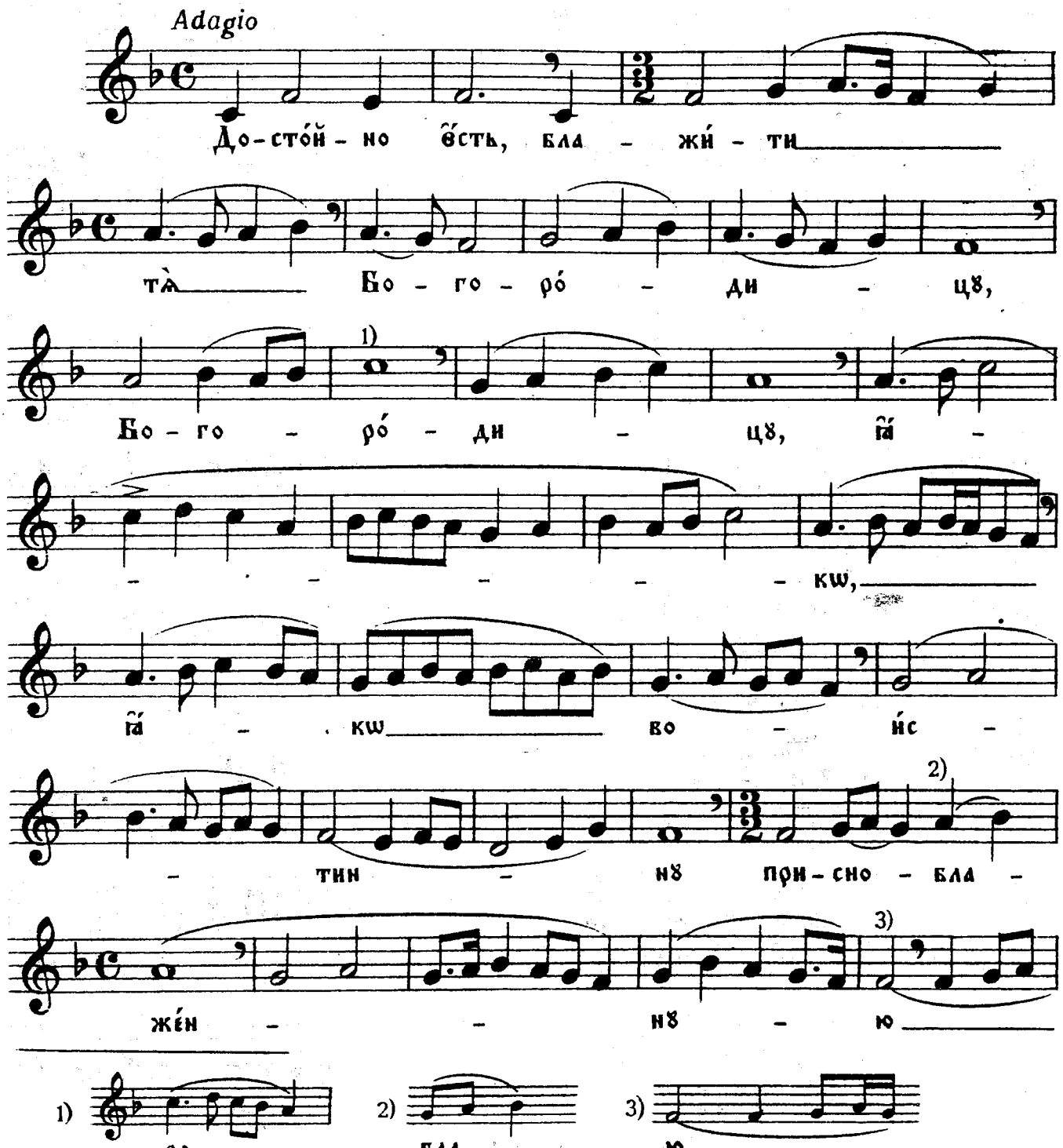

*) Рукопис се налази у Српској Краљевској Академији Наука, Београд, у књизи „Н“ страна 72
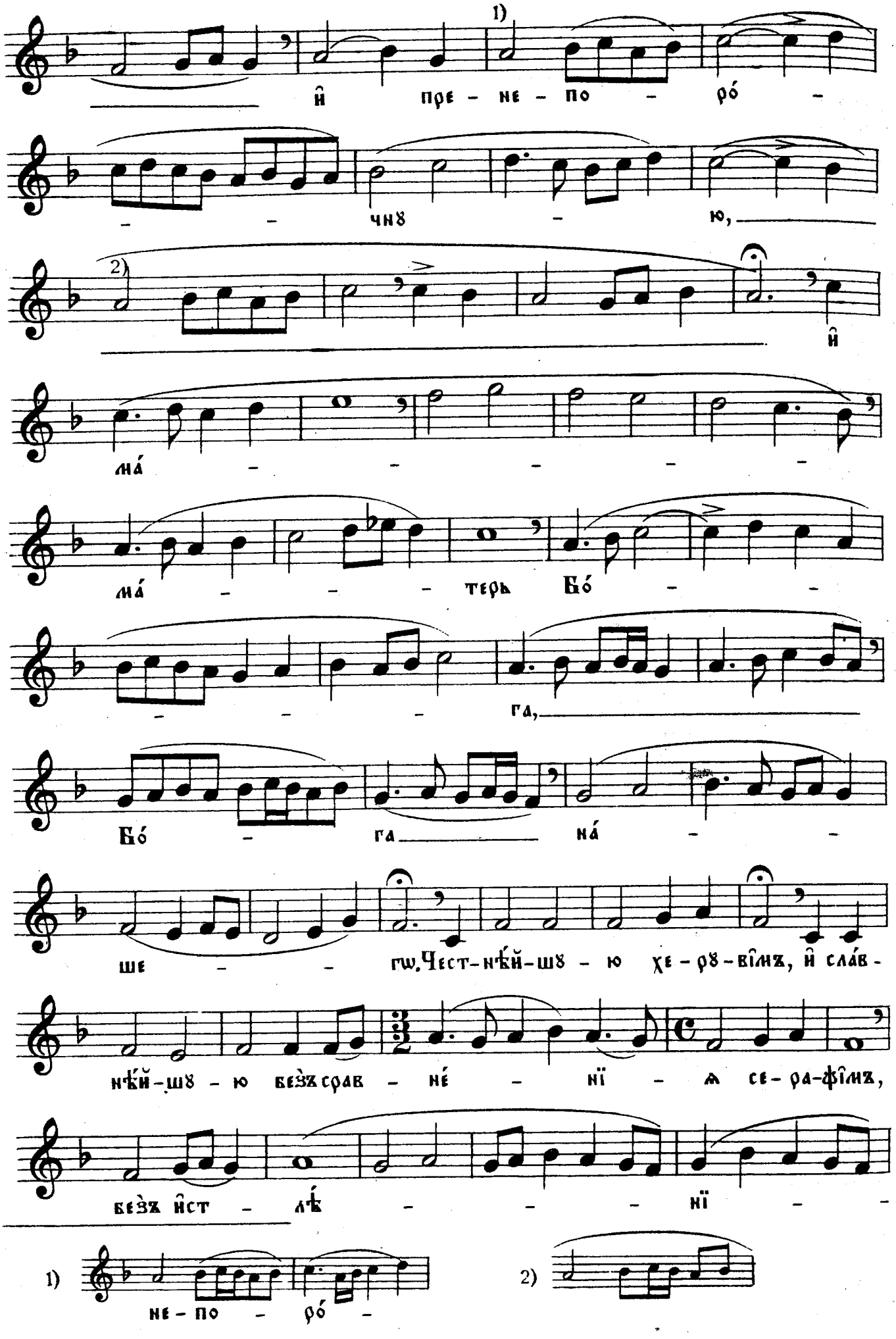

– – – га на́ –
ше – – гш. Чест- нѣ́й – шꙋ – ю хе – ρꙋ –
вїмъ, и слав-нѣ́й – шꙋ – ю безъ срав – не́ – нї – ѧ
се – ρа-фїмъ, безъ нс – тлѣ́ – – нї –
ѧ Бо́ – га сло́ – ва ро́ждꙋ – –
шꙋ – – ю
— сꙋ́ – щꙋ – ю Бо – го – ро́ – ди –
цꙋ, тѧ
тѧ ве –
ли – – ча́ – – емъ.
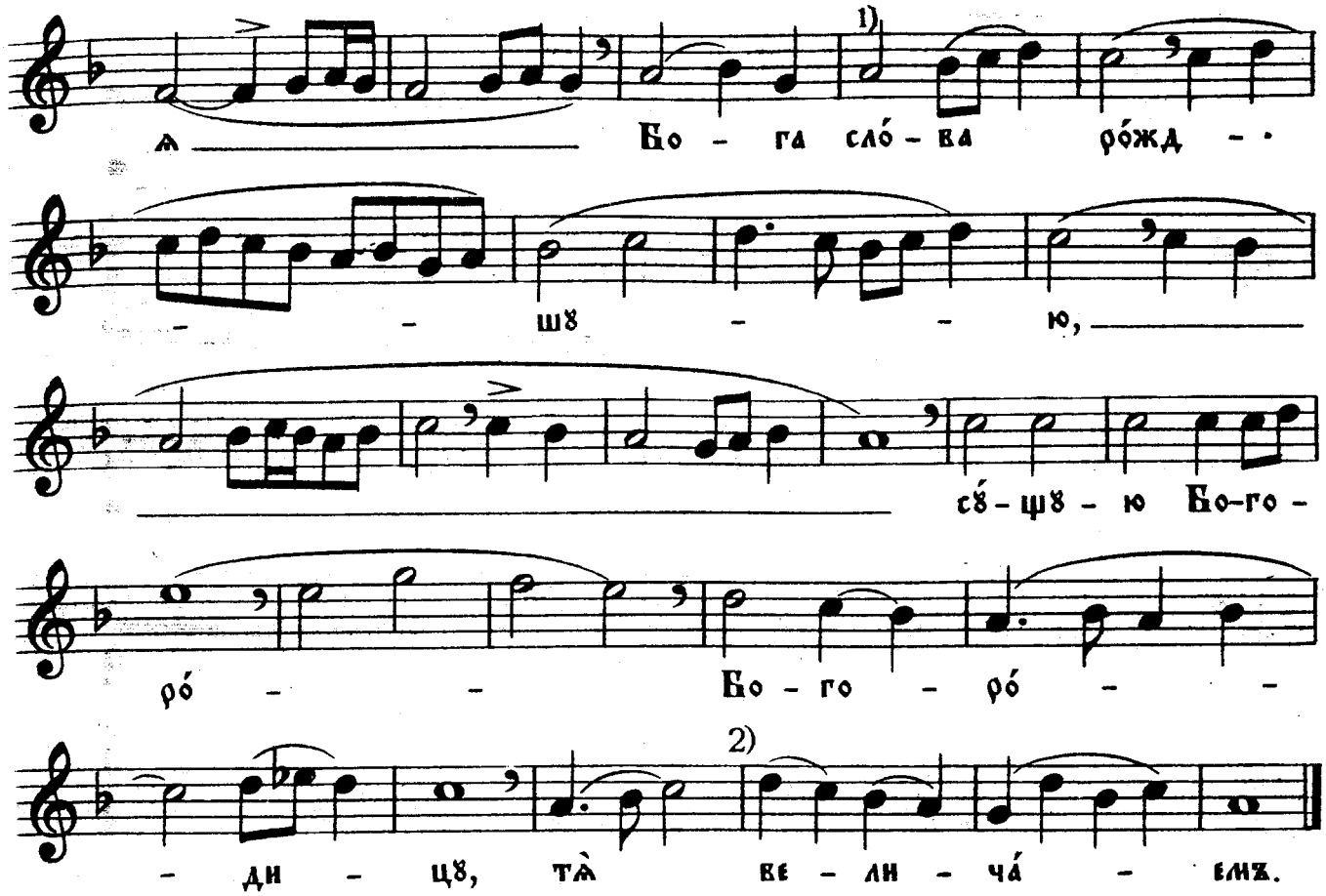
Самопроизвольно Достóйно

Лукиана Мушицкого

по глáсѣ й
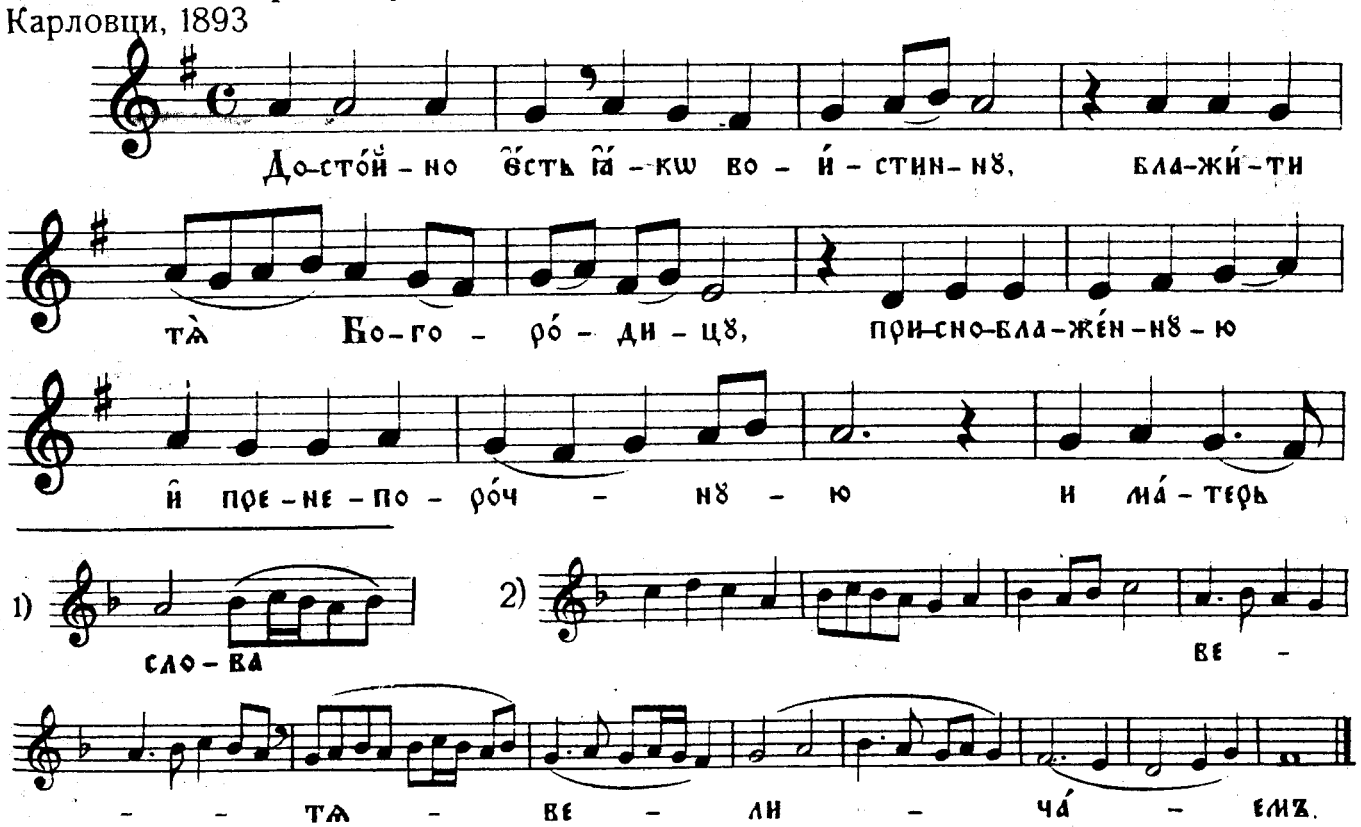

1)
ѝ пре – не – по – ро́ –
– – чнѫ – ю,
2)
ѝ
ма́ – – – – –
ма́ – – – терь Бо́ – –
– – – га,
Бо́ – га ма́ – –
ше – – гѡ. Чест-нѣ́ѝ-шѫ – ю хе – ру – ві́мъ, ѝ слáв-
нѣ́ѝ-шѫ – ю безъ сравне́ – нїа се – ра-фі́мъ,
безъ ѝст – нѣ́ – – – нїа –
1)
не – по – ро́ –
2)
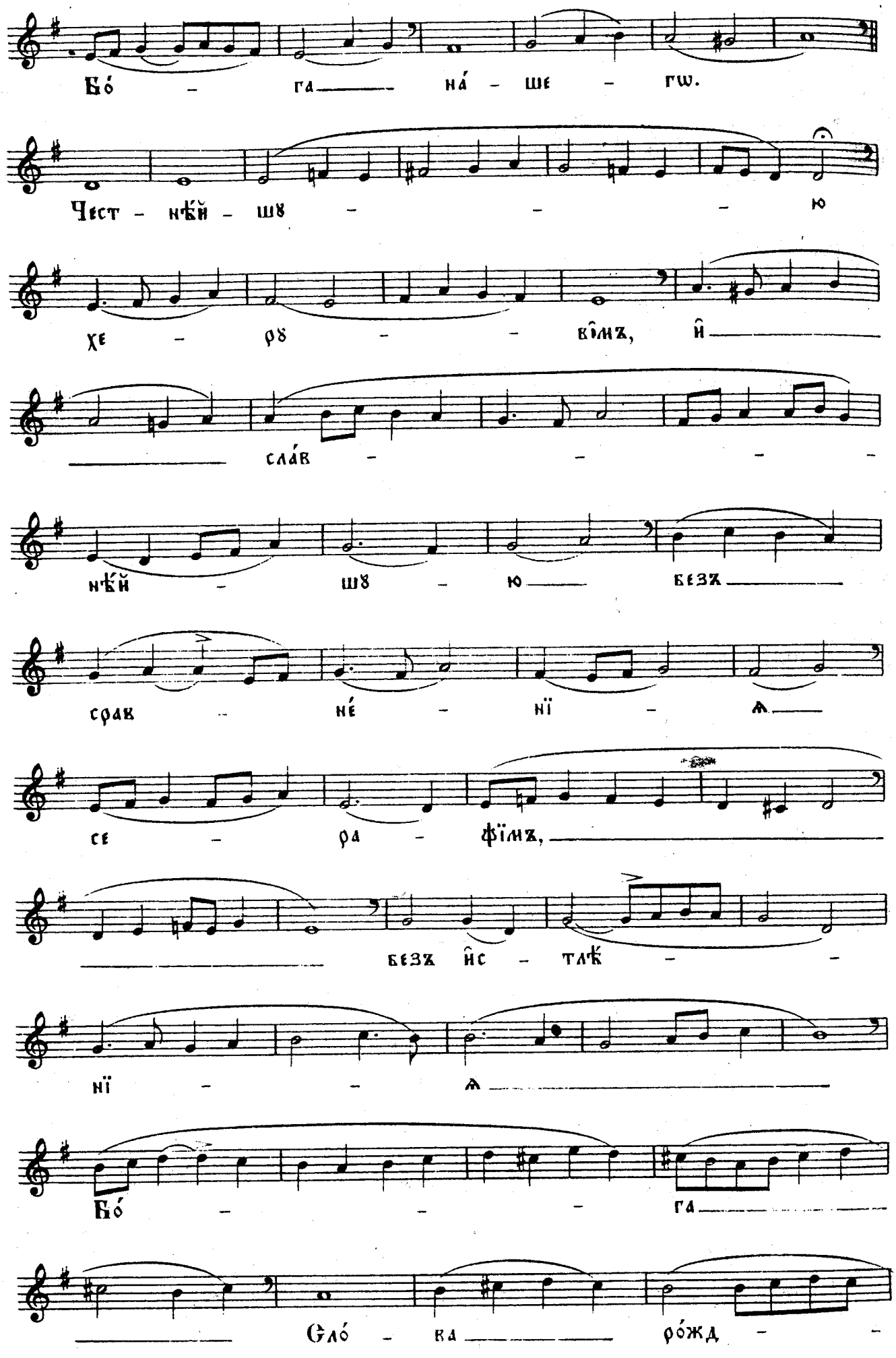

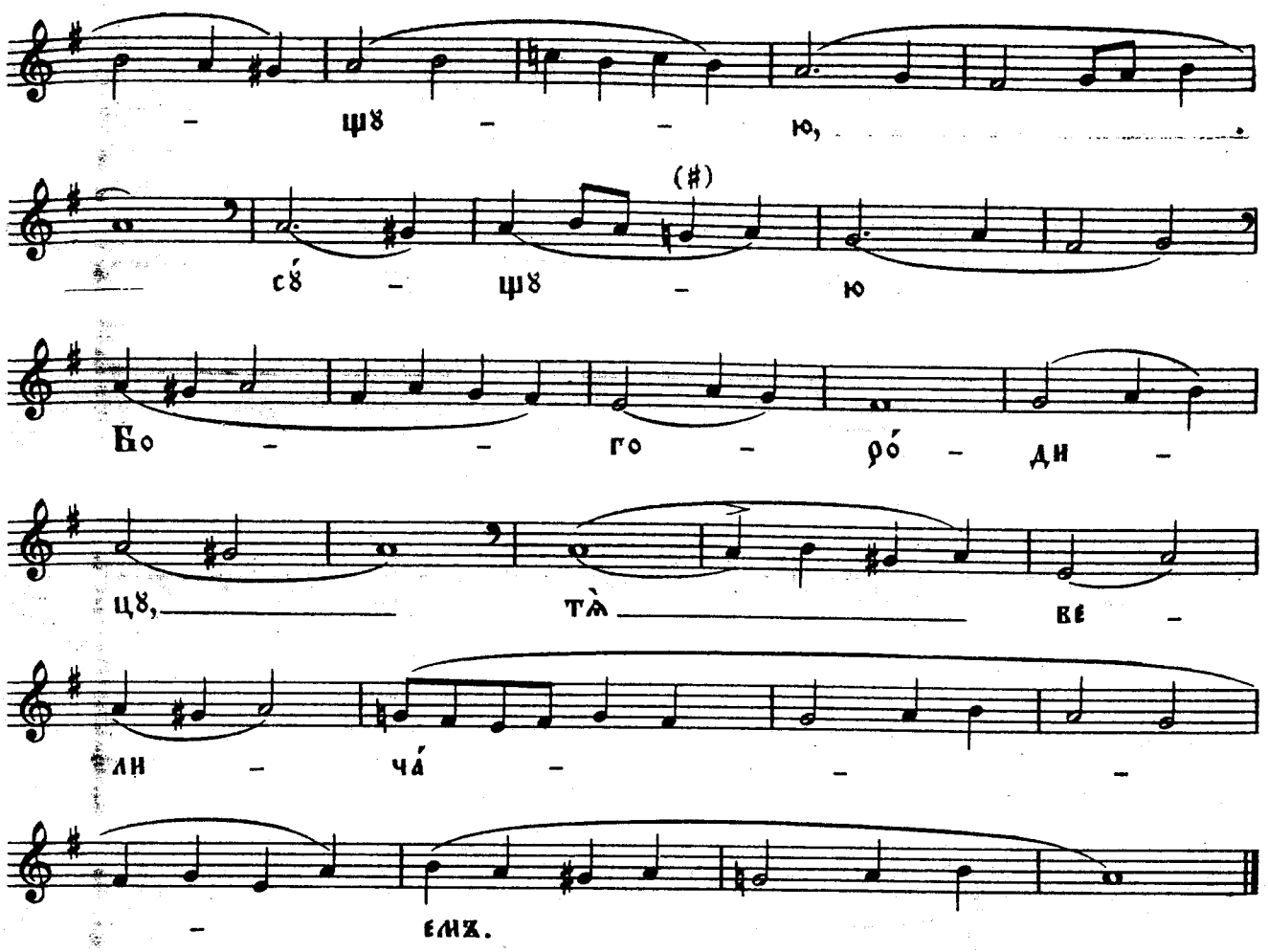
Да би се видело како су и колико поједини певали утицали на промену мелодије, а ради упоређења, доносимо велико Достойно како су га забележили по

ГЛА́СЪ А

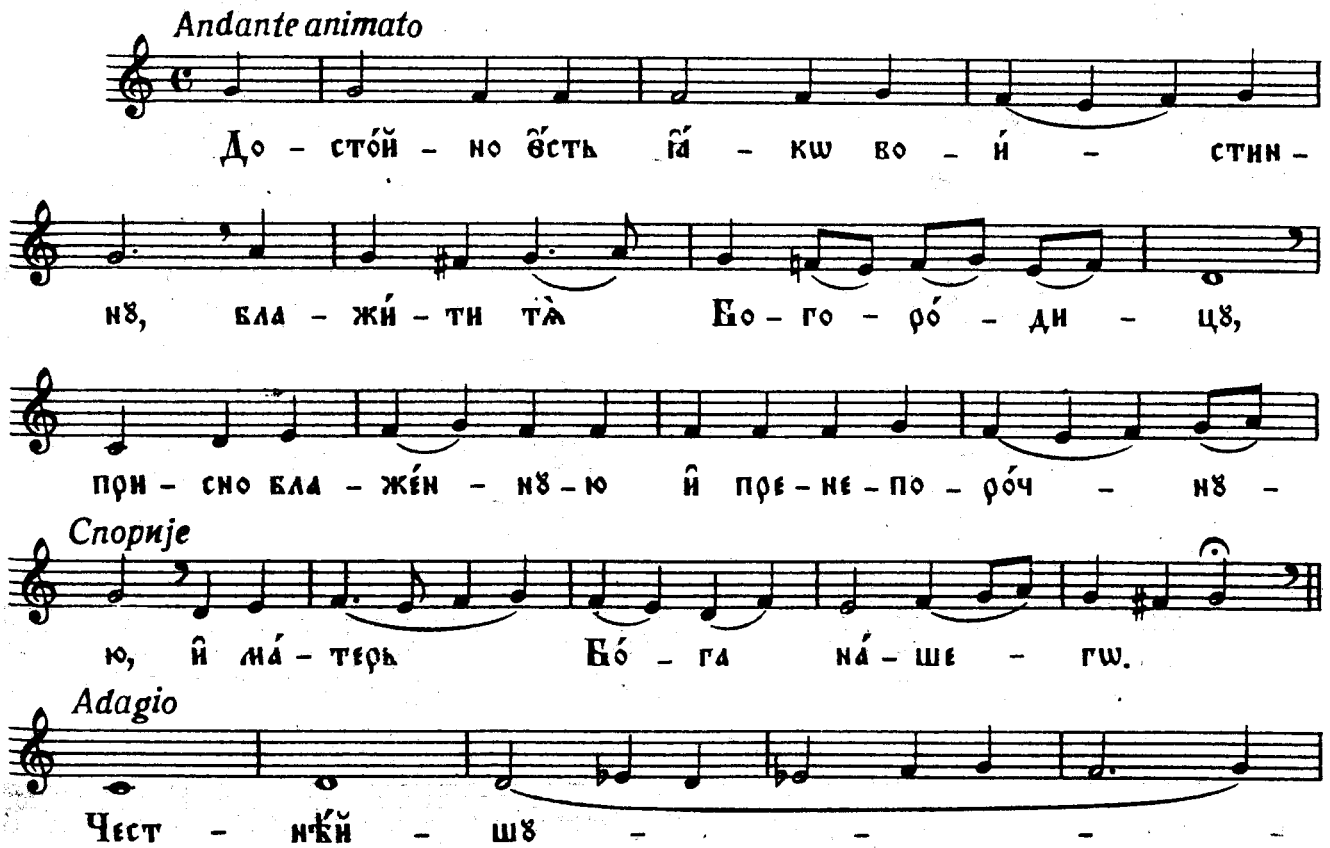
Јован Козобарић свршени богослов у „Велико црквено Карловачко пѣнїе“ Карловци, 1893
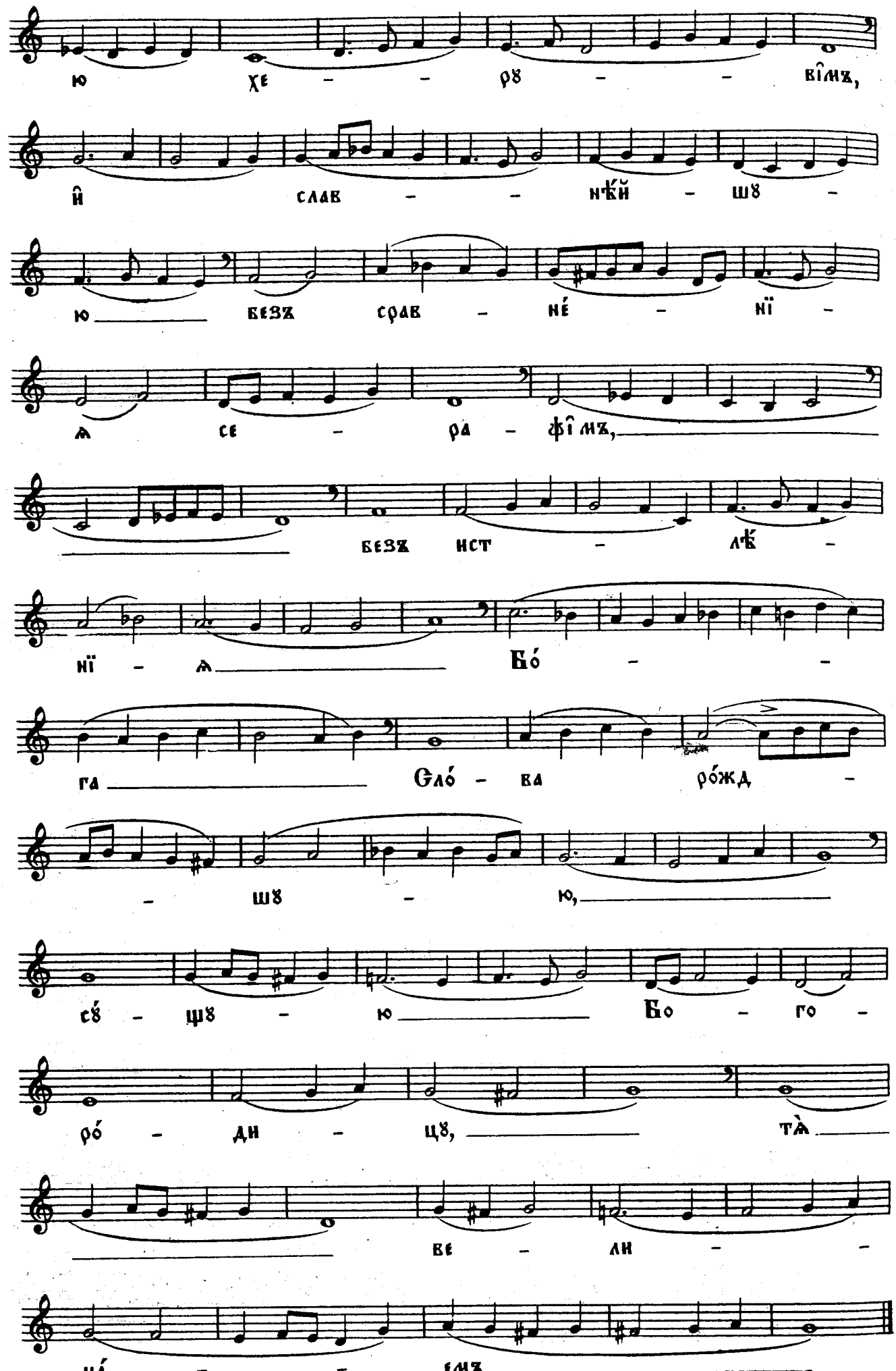

Бо́ - га на́ - ше - гѡ.
Чест - нѣ́й - шѵ - ю
хе - рѵ - вїмъ, й
слáв -
нѣ́й - шѵ - ю безъ
сфав - не́ - нї - а
се - ра - фїмъ,
безъ йс - тлѣ́ -
нї - а
Бо́ - га
Гло́ - ва ро́жд -

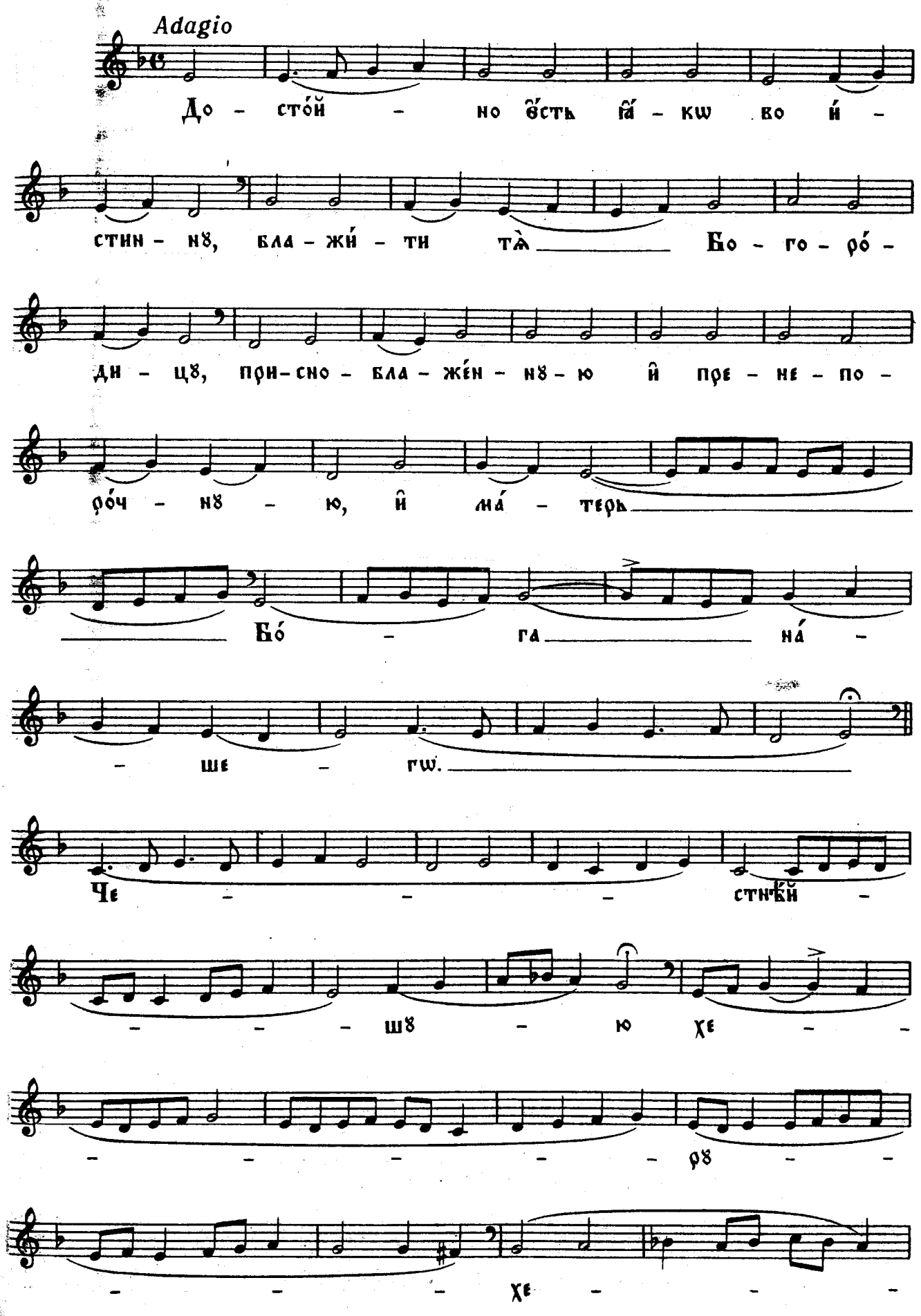
Тихомир Остојић: Православно српско црквено пјеније по старом карловачком начину. Друго, прерађено и попуњено издање. Нови Сад 1896
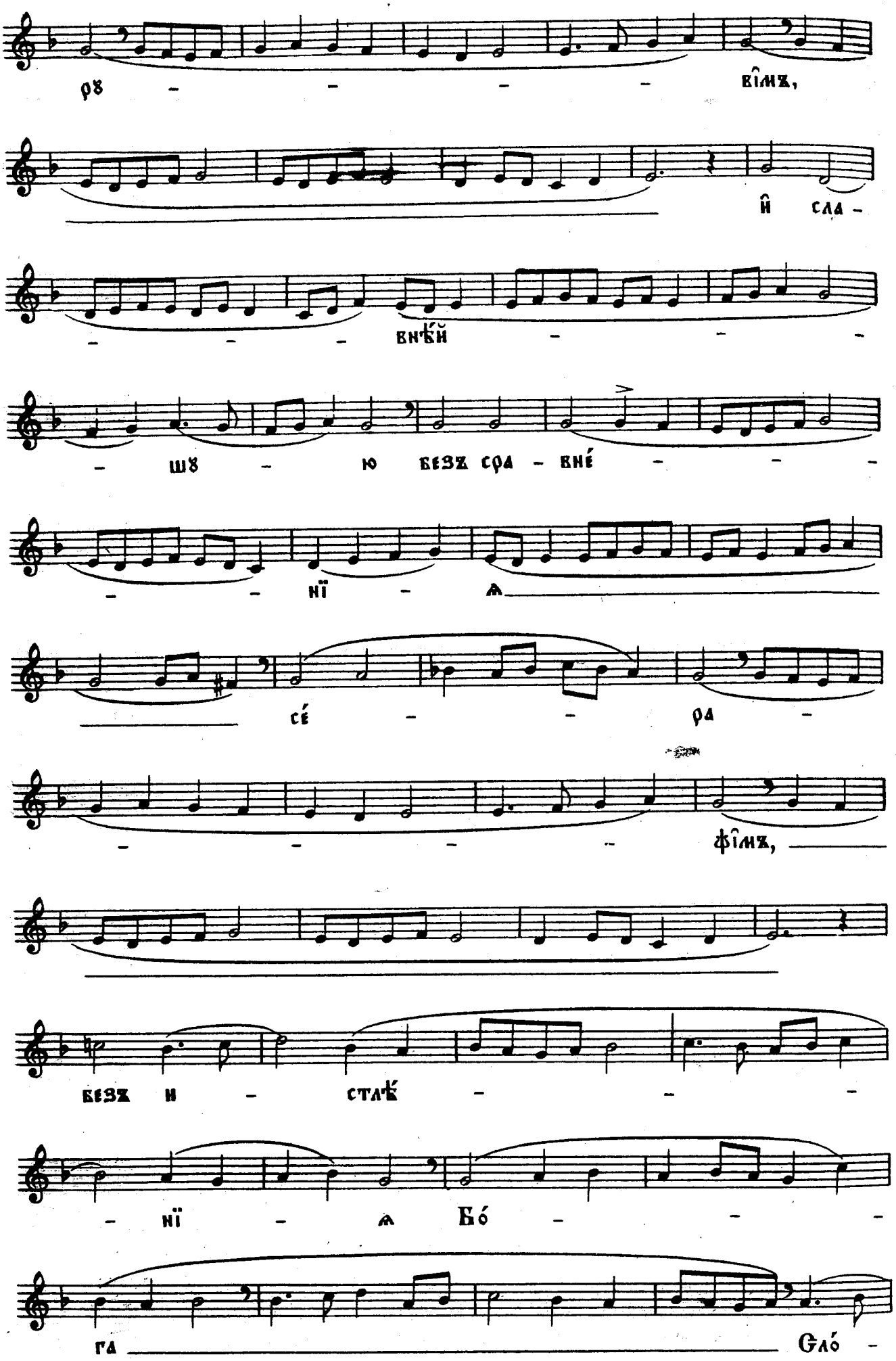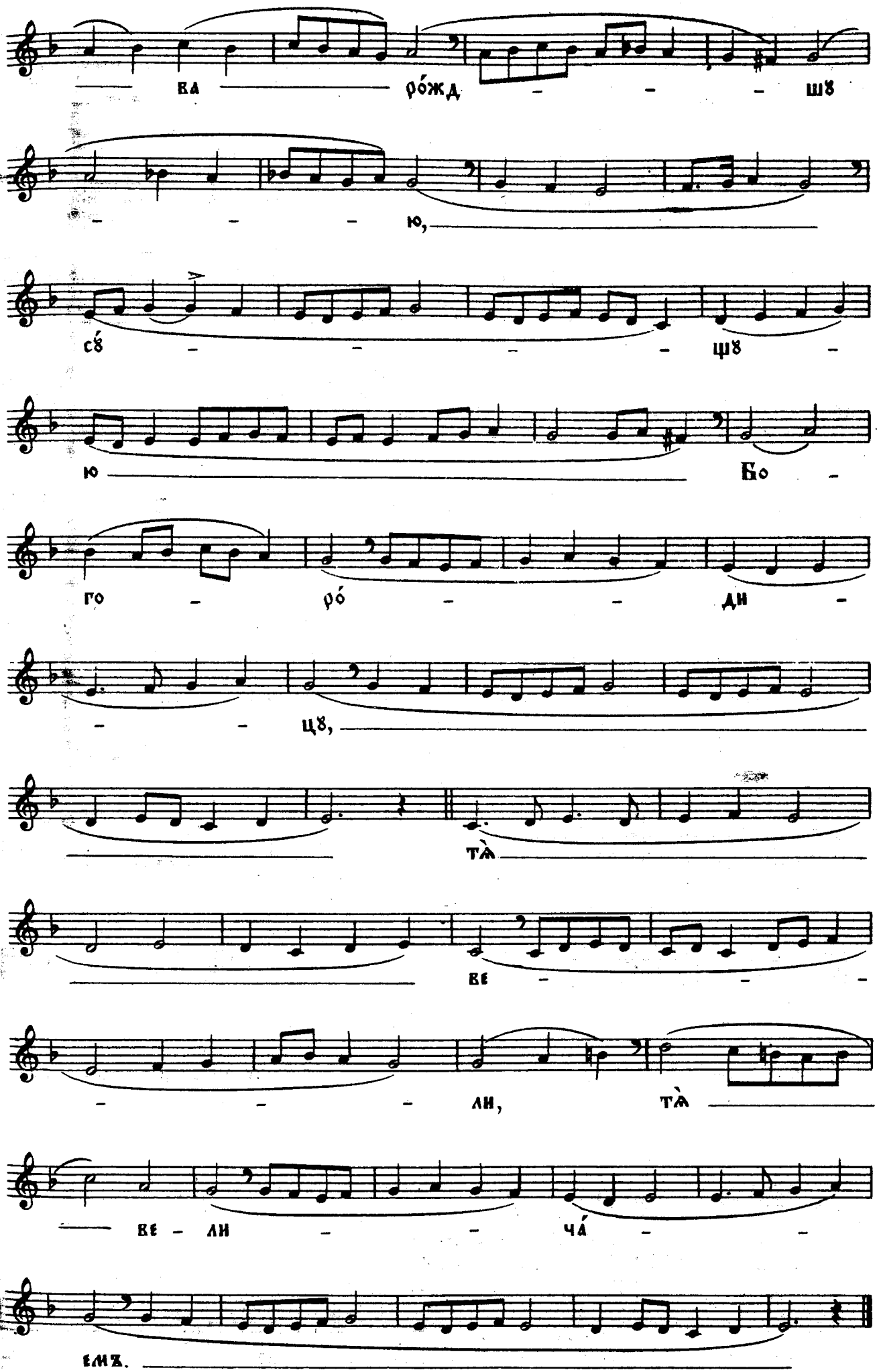

Ю ХЕ – – РЪ – – ВѢМЪ,
Й СЛАВ – – НѢЙ – ШЪ –
Ю БЕЗЪ СРАВ – НЕ́ – НІ –
А СЕ – РА – ФѢМЪ,
БЕЗЪ НСТ – ЛѢ –
НІ – А Бо́ – –
ГА Гло́ – ва ро́ждъ –
– шъ – ю,
сѣ – щъ – ю Бо – го –
ро́ – ди – цѣ, тѣ
ве – ли – –
ча́ – – емъ.

ГЛАСЪ Д
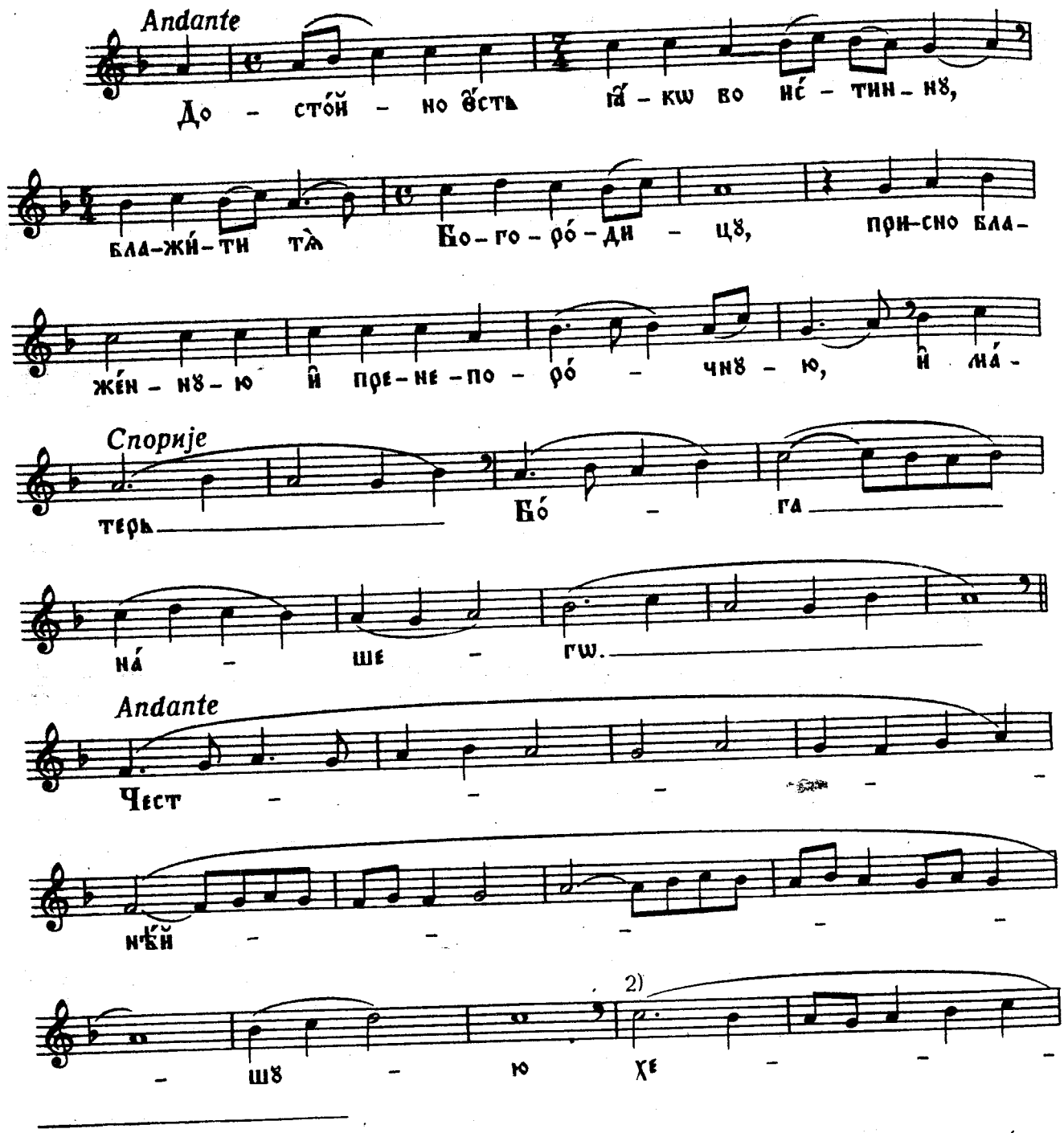
„Православно српско црквено појање као што поју приправници учитељске школе у Сомбору.“ Издала приправничка омладина за своју потребу 1895.

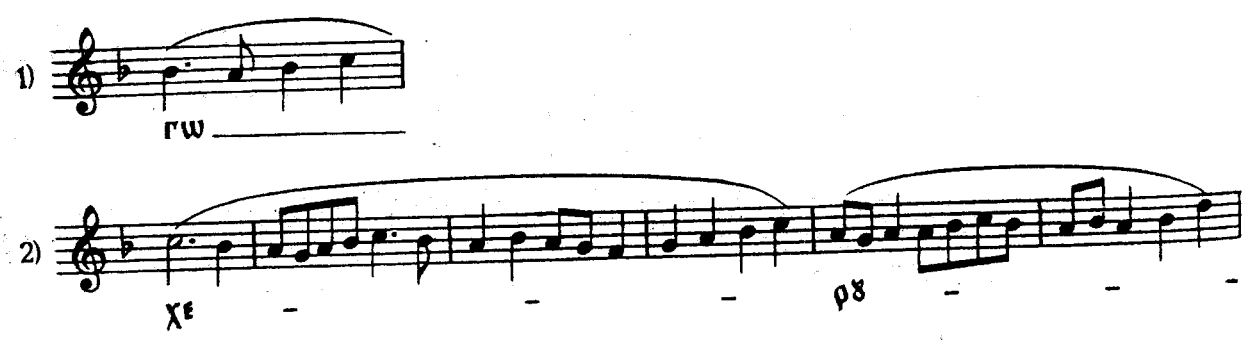

ρⷭ – – – – вїмъ,
й сла –
– – – внѣй – – –
– шⷭ – ю безъ сра – внѣ – – –
– – нї – а
сѣ – – ра –
– – – – фїмъ,
безъ и – стлѣ – – –
– нї – а Бо – – –
га Сло –

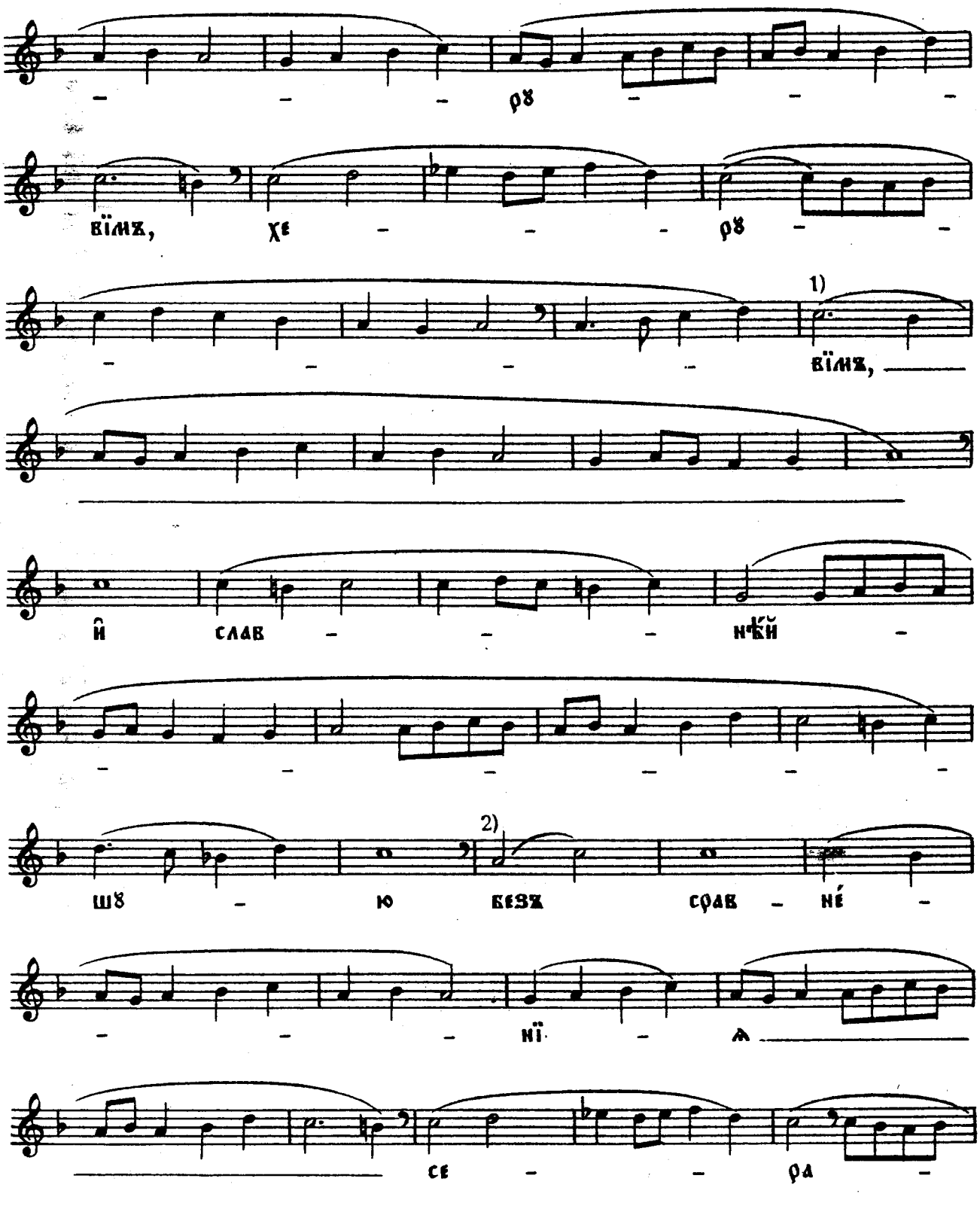

ва рóжд – – – шѵ
– – – ю,
сѵ – – – – щѵ –
ю Бо –
го – ро́ – – ди –
– – цѵ,
тѧ
ве – – –
– – – ли, тѧ
ве – ли – – ча́ – –
емъ.

Тихомир Остојић
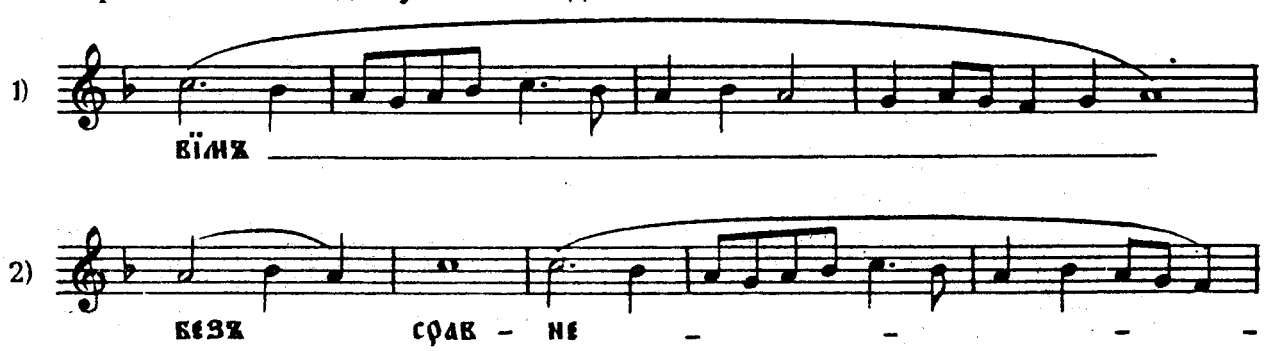

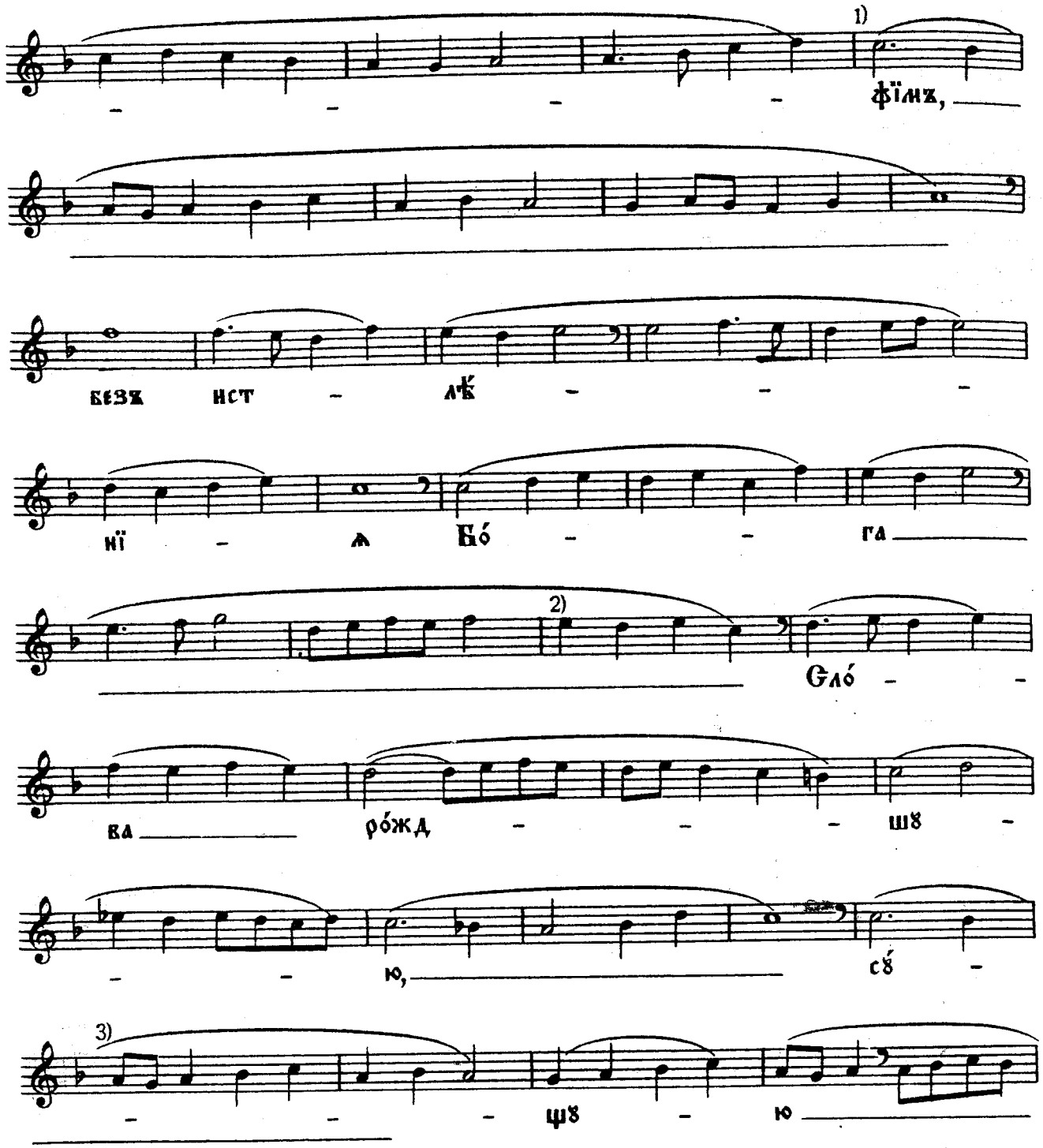
У рељевском издању Јоце Пајкановића, богослова II године (из 1906 године) мелодија се разликује на следећим местима:
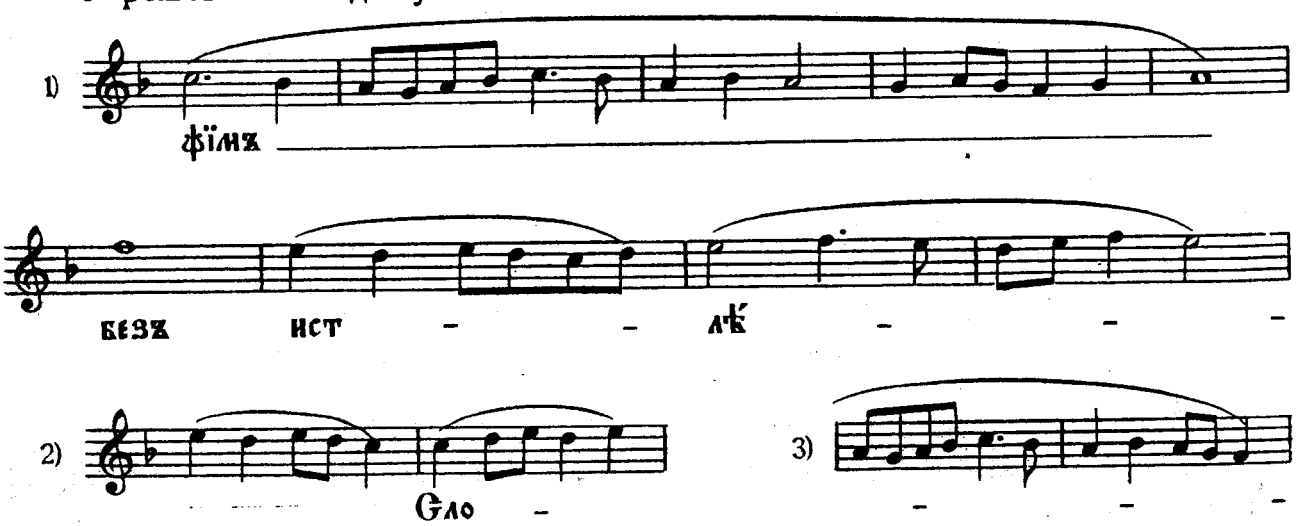

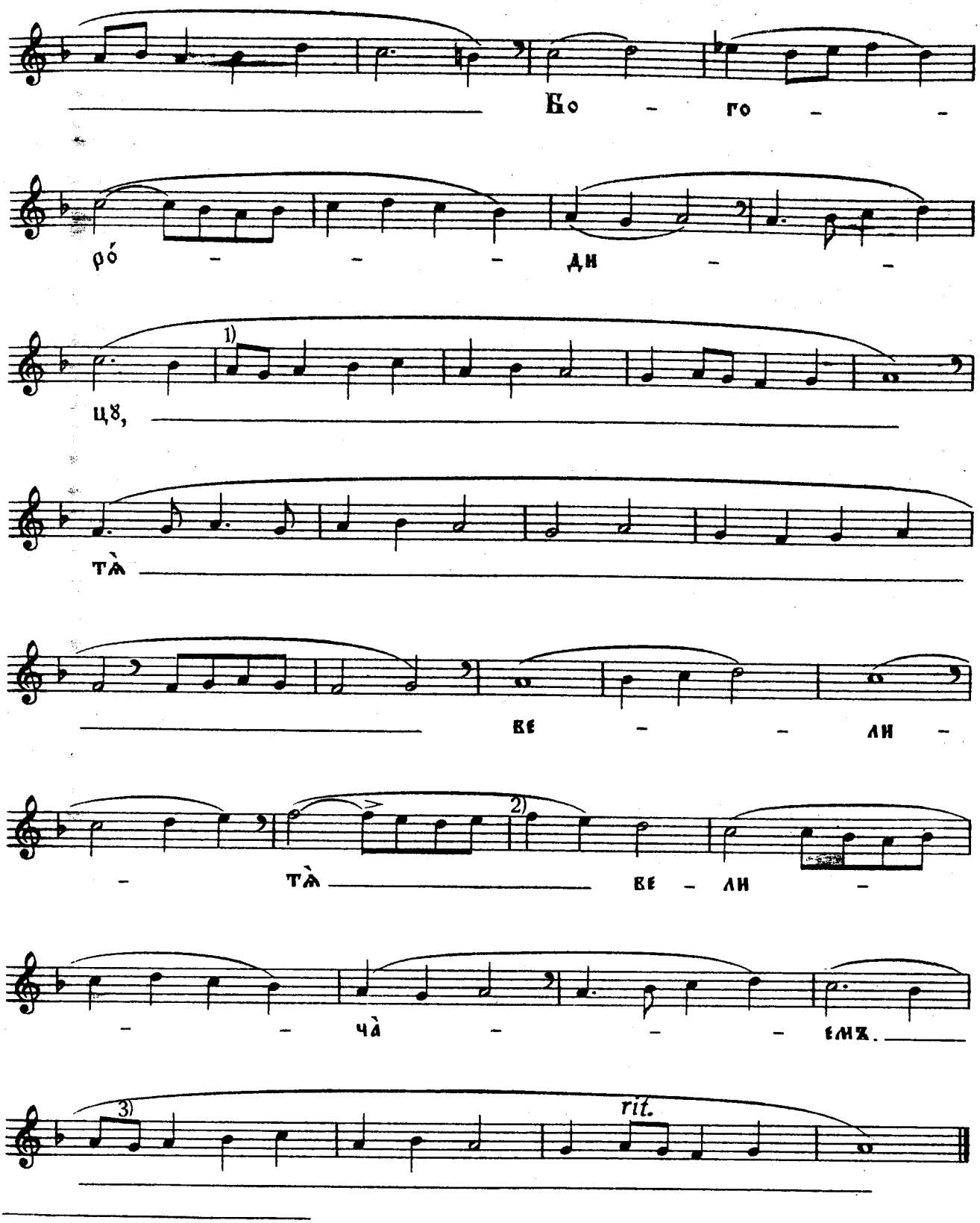
У рељевском издању, 1906 године:
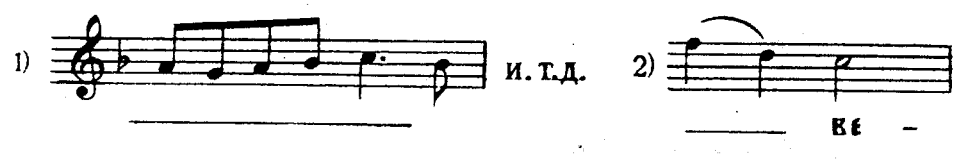

У рељевском издању:
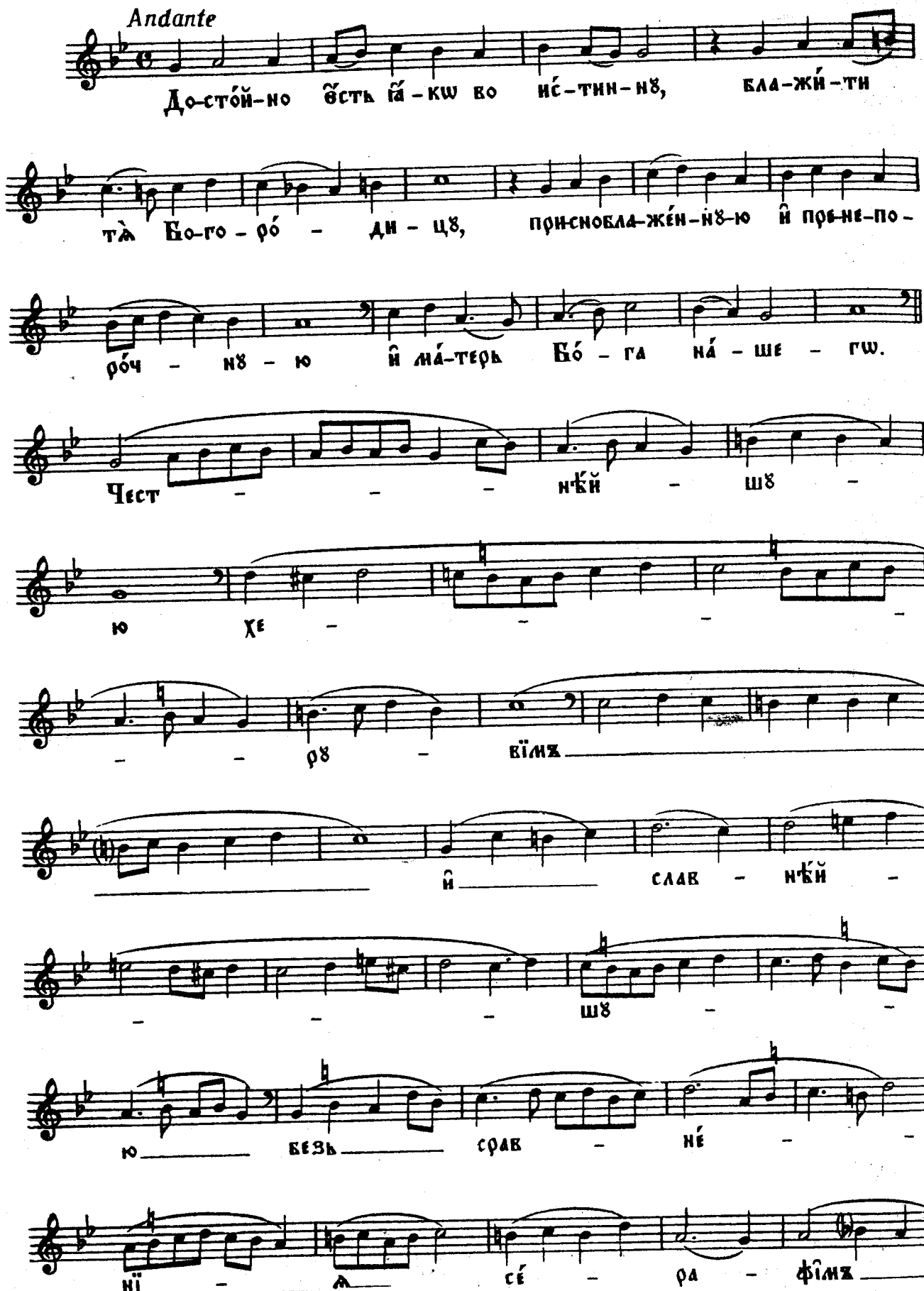

У рељевском издању:
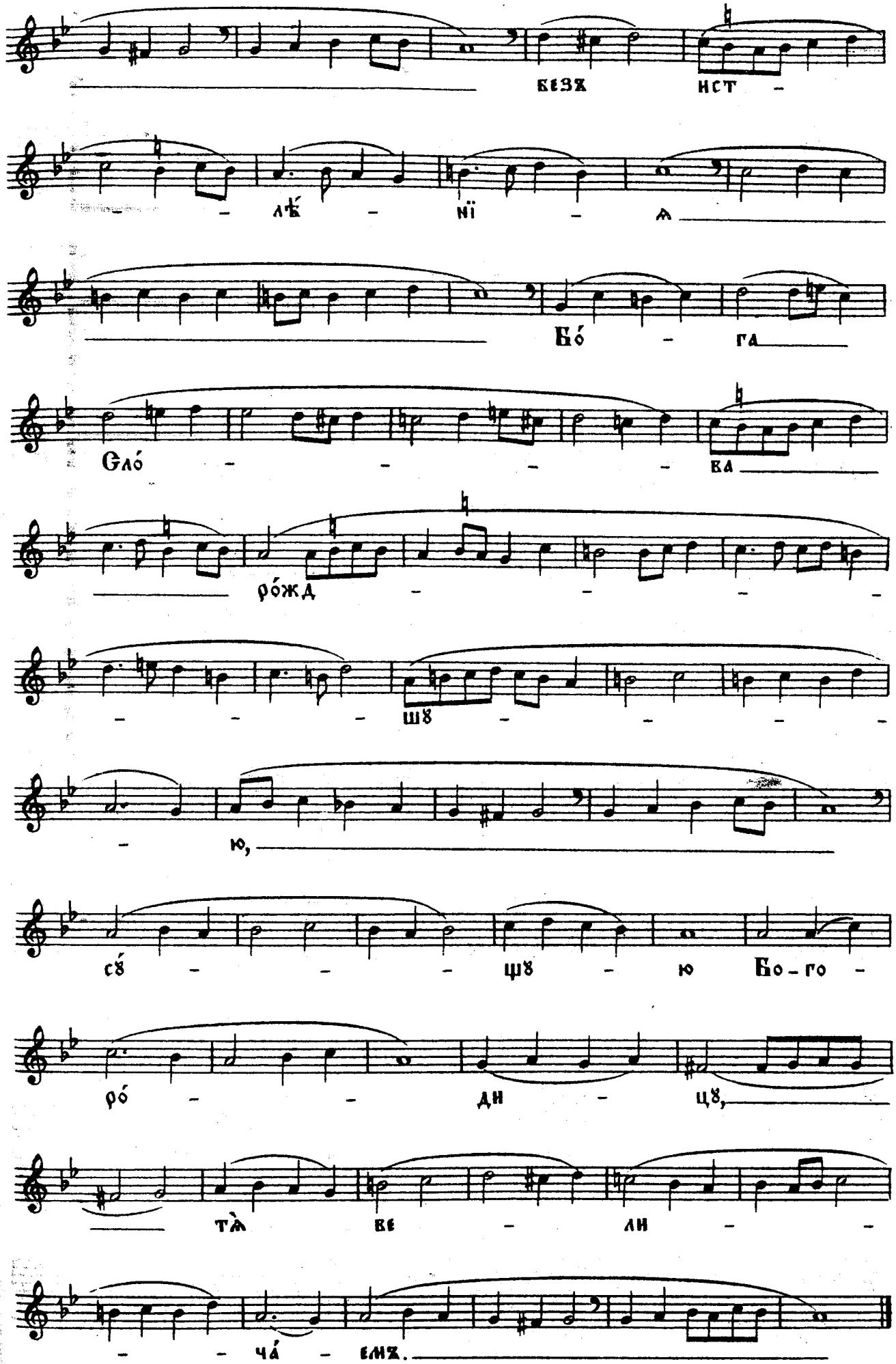

ГЛАСЪ Ѥ

Јован Козобарић*)

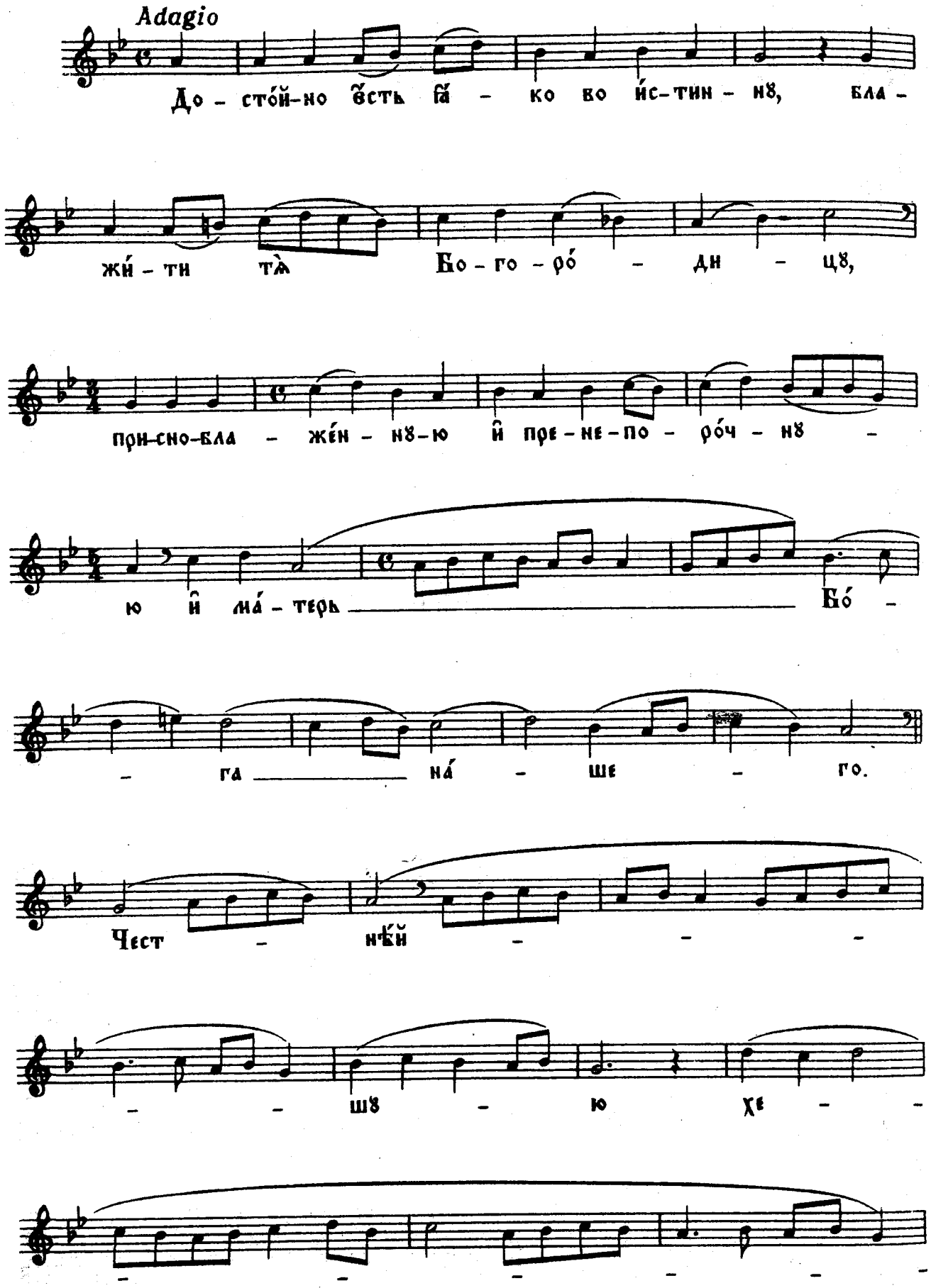
(исто је и у рељевском издању Јоце Пајкановића)

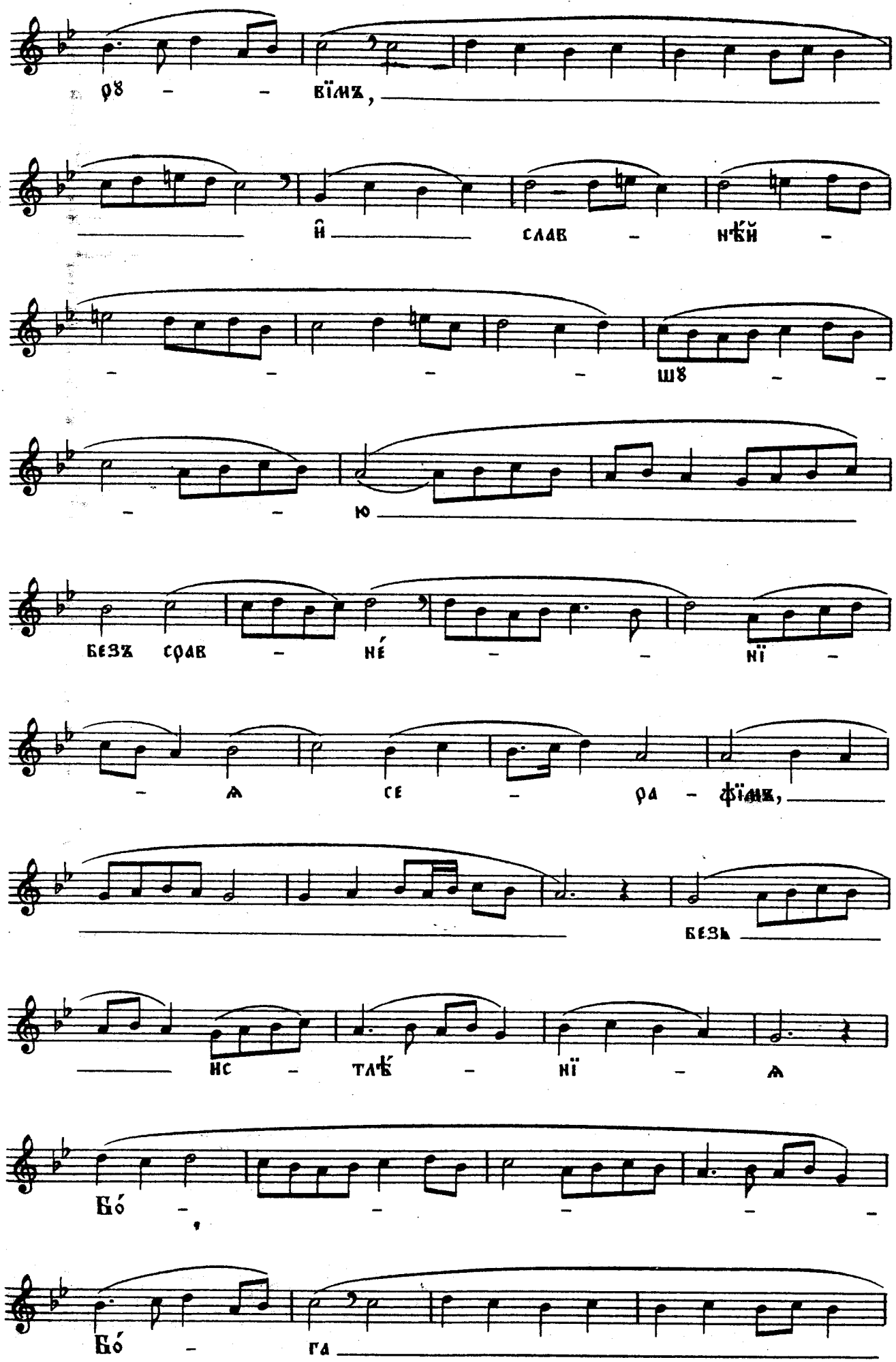

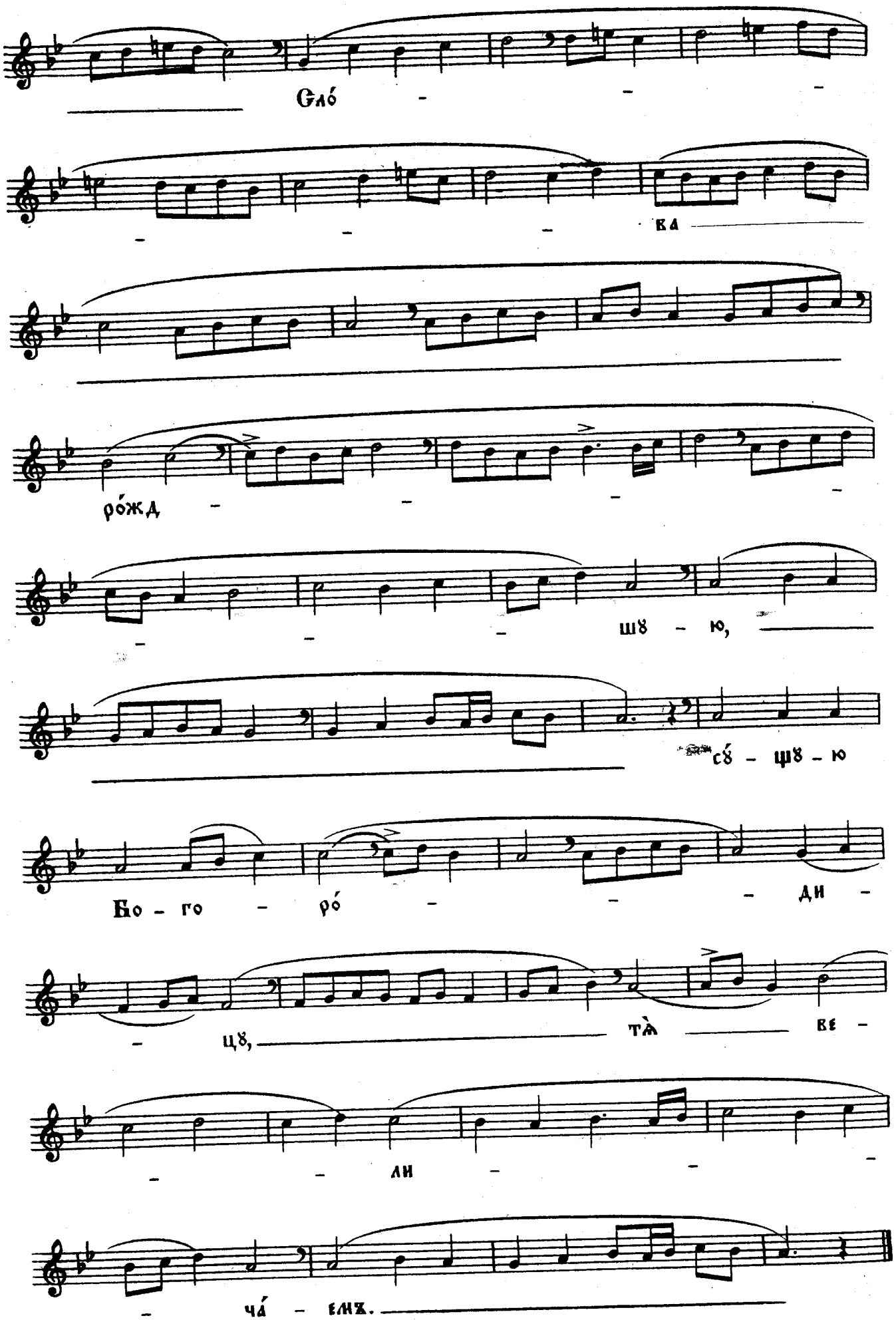
*) Разрешавајући знак (♮) изнад нота стављан је зато да укаже, свакако, на неправилно забележену мелодију на дотичном месту од стране Ј. Козобарића у издању од 1893

безъ нст -
- лѣ - нїи - я
Бо́ - га
Сло́ - - - - ва
рожд - - - -
- - - шѵ - - - -
ю,
сѵ - - - цѵ - ю Бо - го -
ро́ - - дн - цѵ,
тѣ ве - ли - -
- - ча́ - емъ.
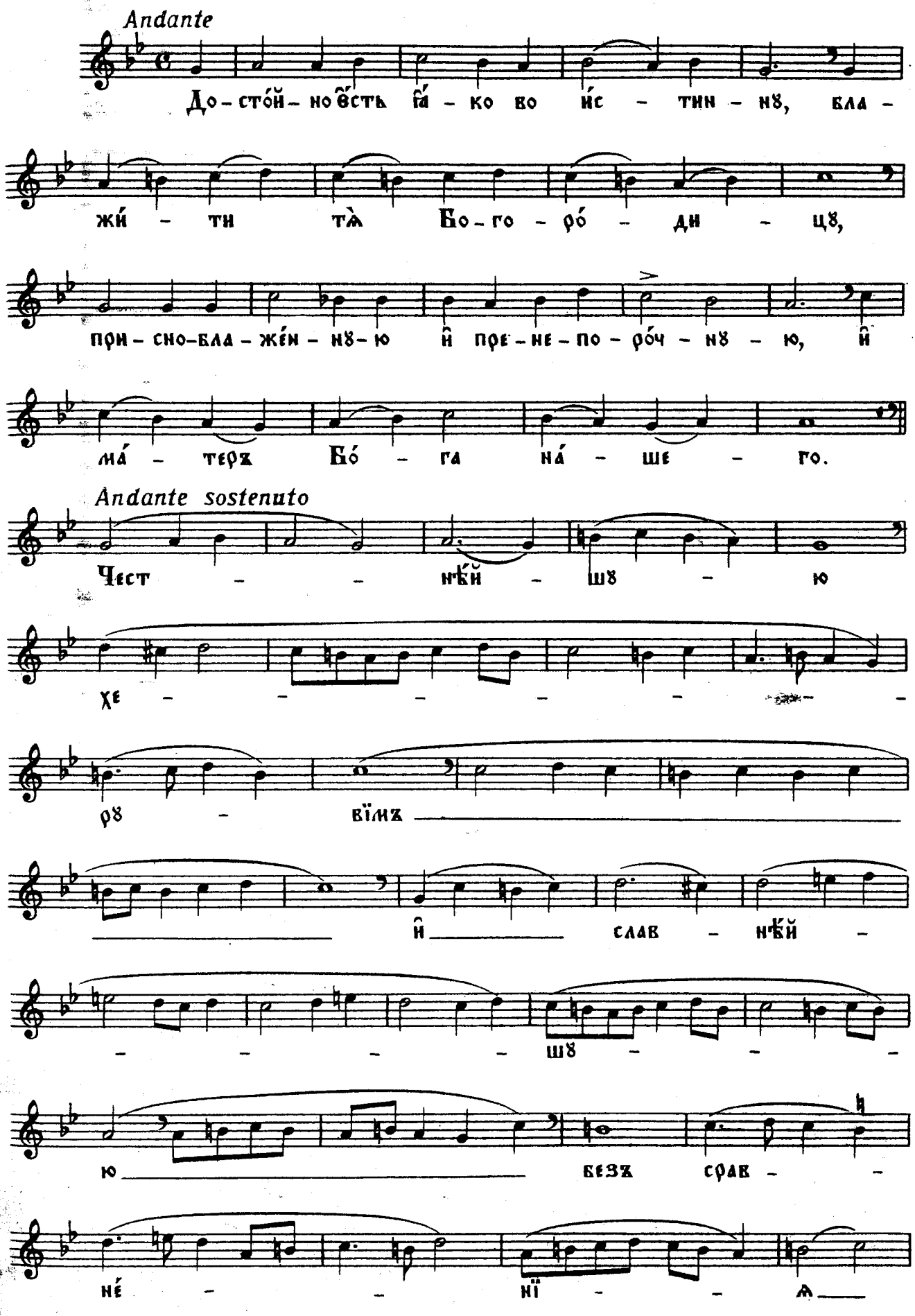
Сомборско издање из 1895
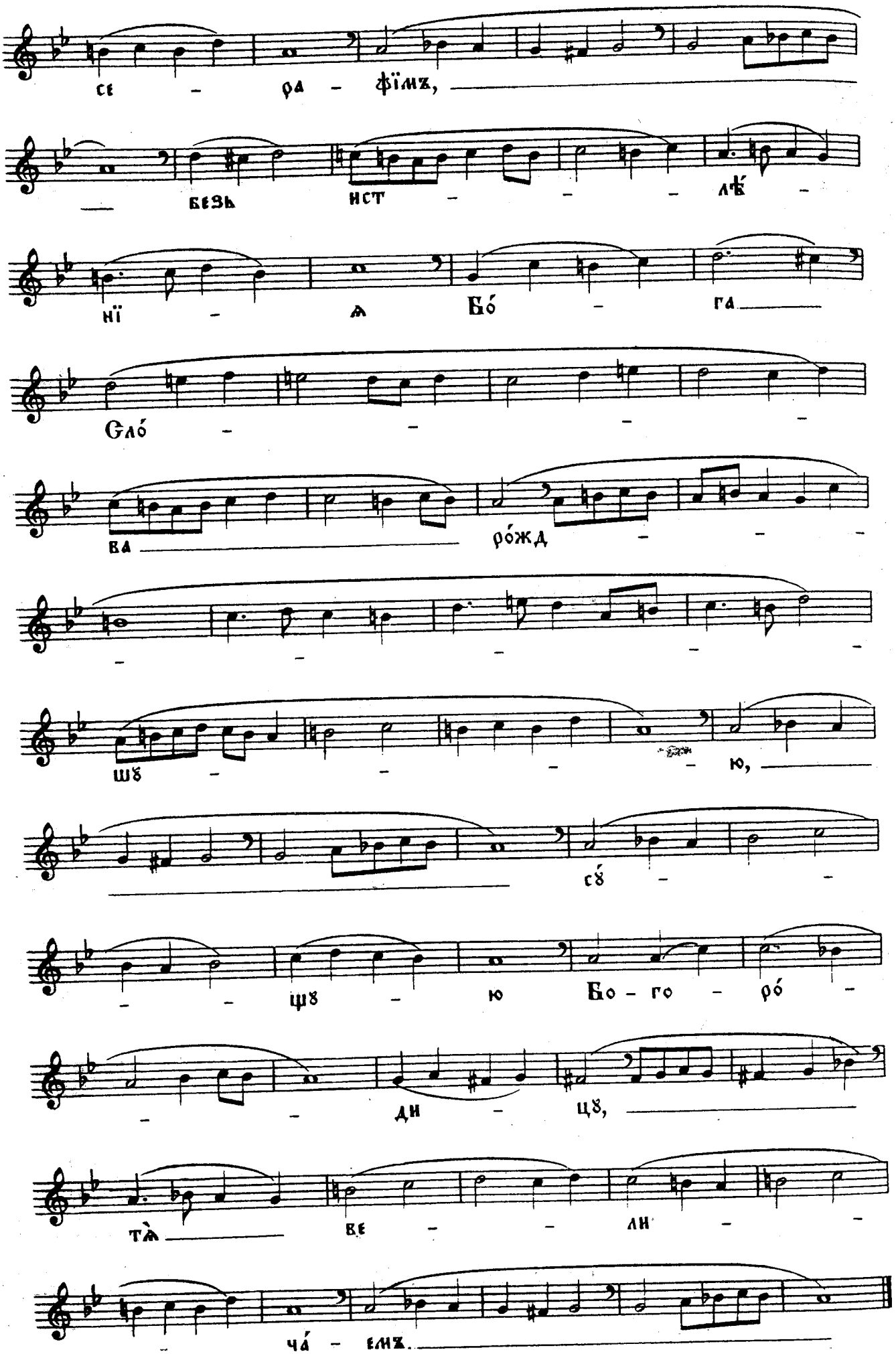

ѱ8 – – вїмъ,
– й – слав – нѣй –
– – – – шѵ – –
– – ю
безъ слав – не́ – – нї –
– а се – ра – фїимъ,
безъ
– ис – тлѣ – нї – а
Бо́ – – – – –
Бо́ – га

Сла́ - ва
рожд - - - ша́ - ю,
сы́ - ша́ - ю
Бо - го - ро́ - - - ди -
ца, тя ве -
ли - - -
ча́ - ющих.

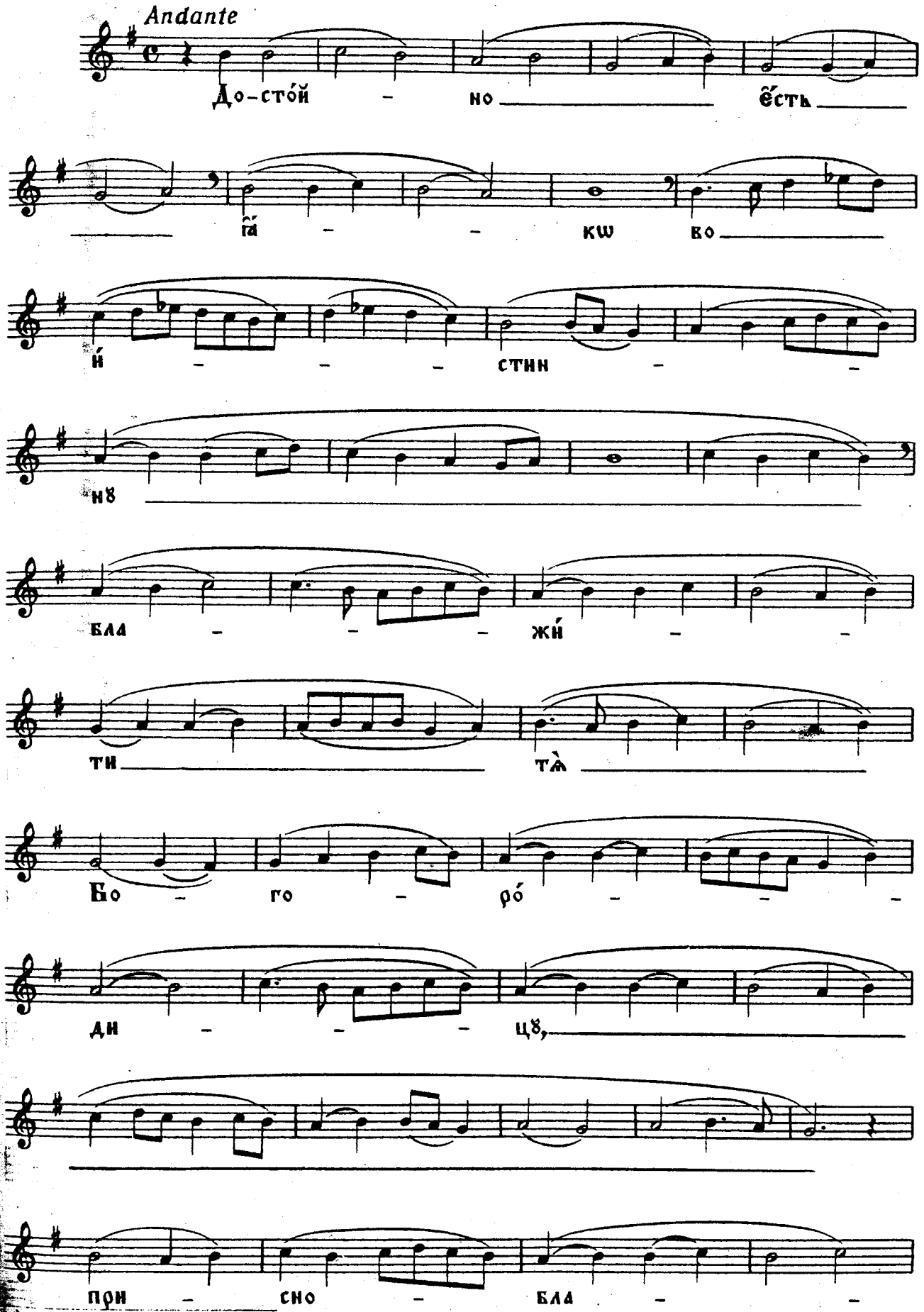
Тихомир Остојић
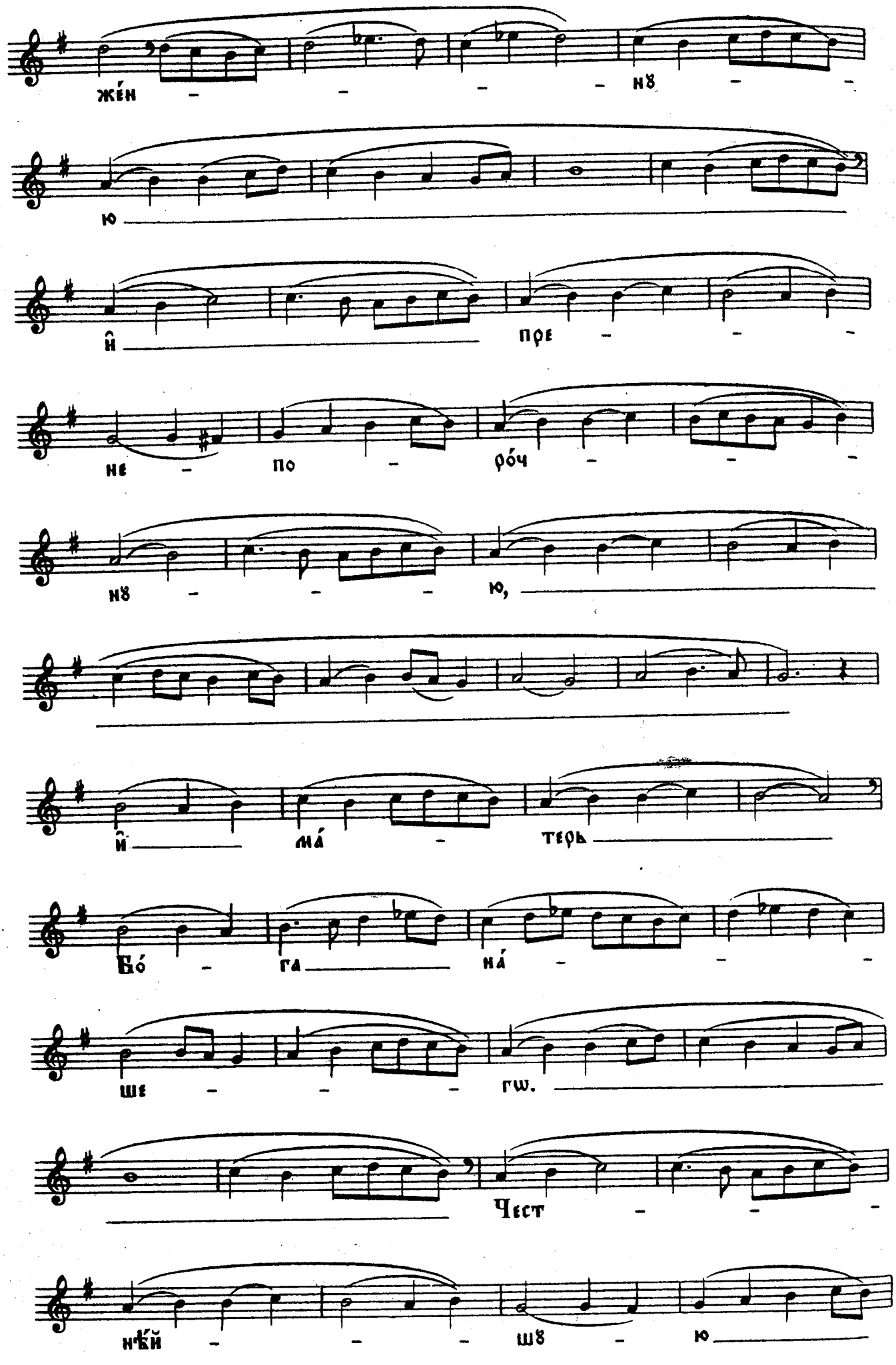

се - ра - фїимъ,
безъ ист - - - лѣ -
нїи - мъ Бо́ - га
Гла́ - - - -
ва рожд - - -
- - - - -
шѵ - - - - ю,
сѵ́ - -
- - цѵ - ю Бо - го - ро́ -
- - ди - цѵ,
тѣ вѣ - - ли - -
ча́ - емъ.

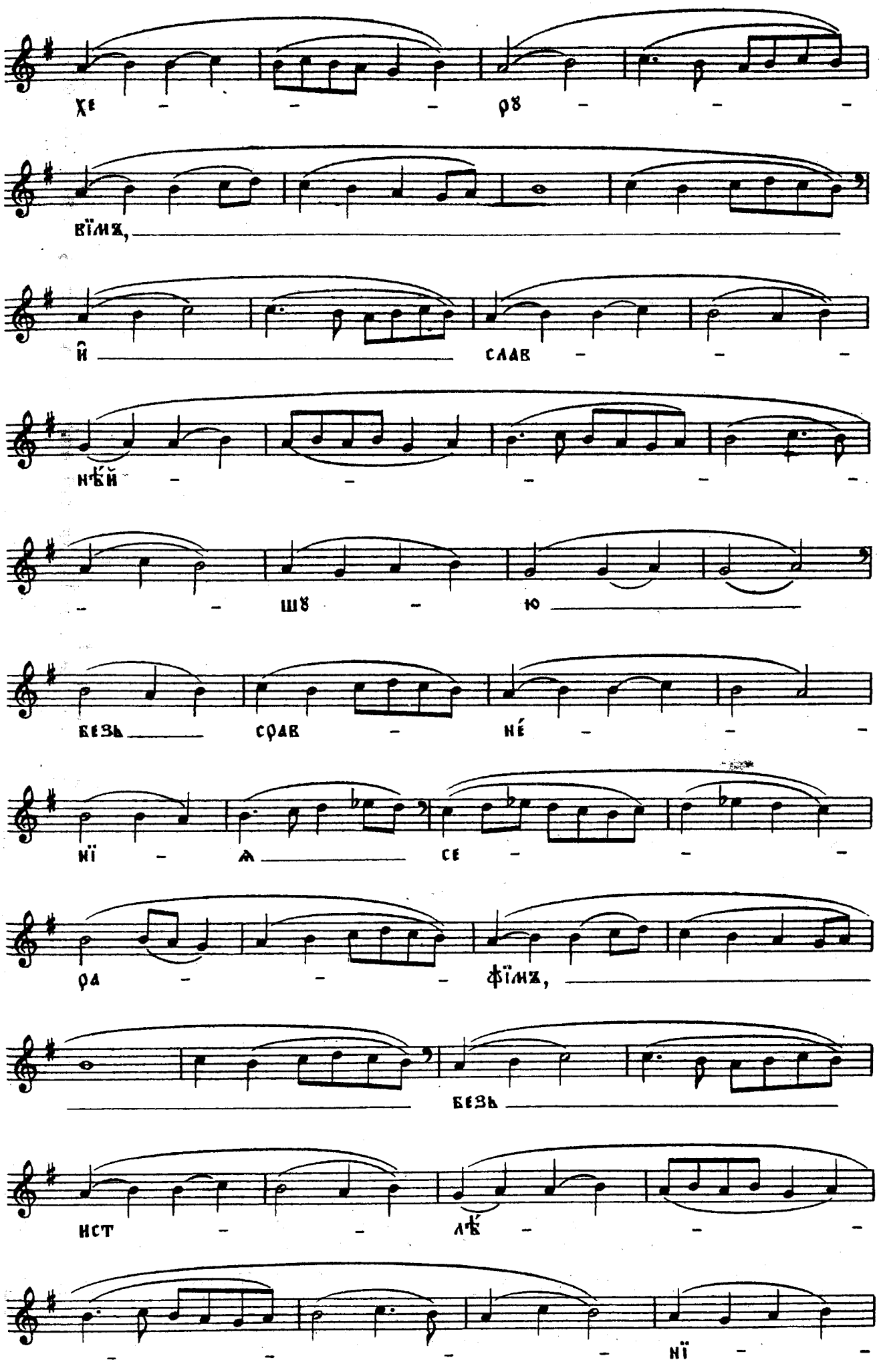
ГЛАСЪ ѕ

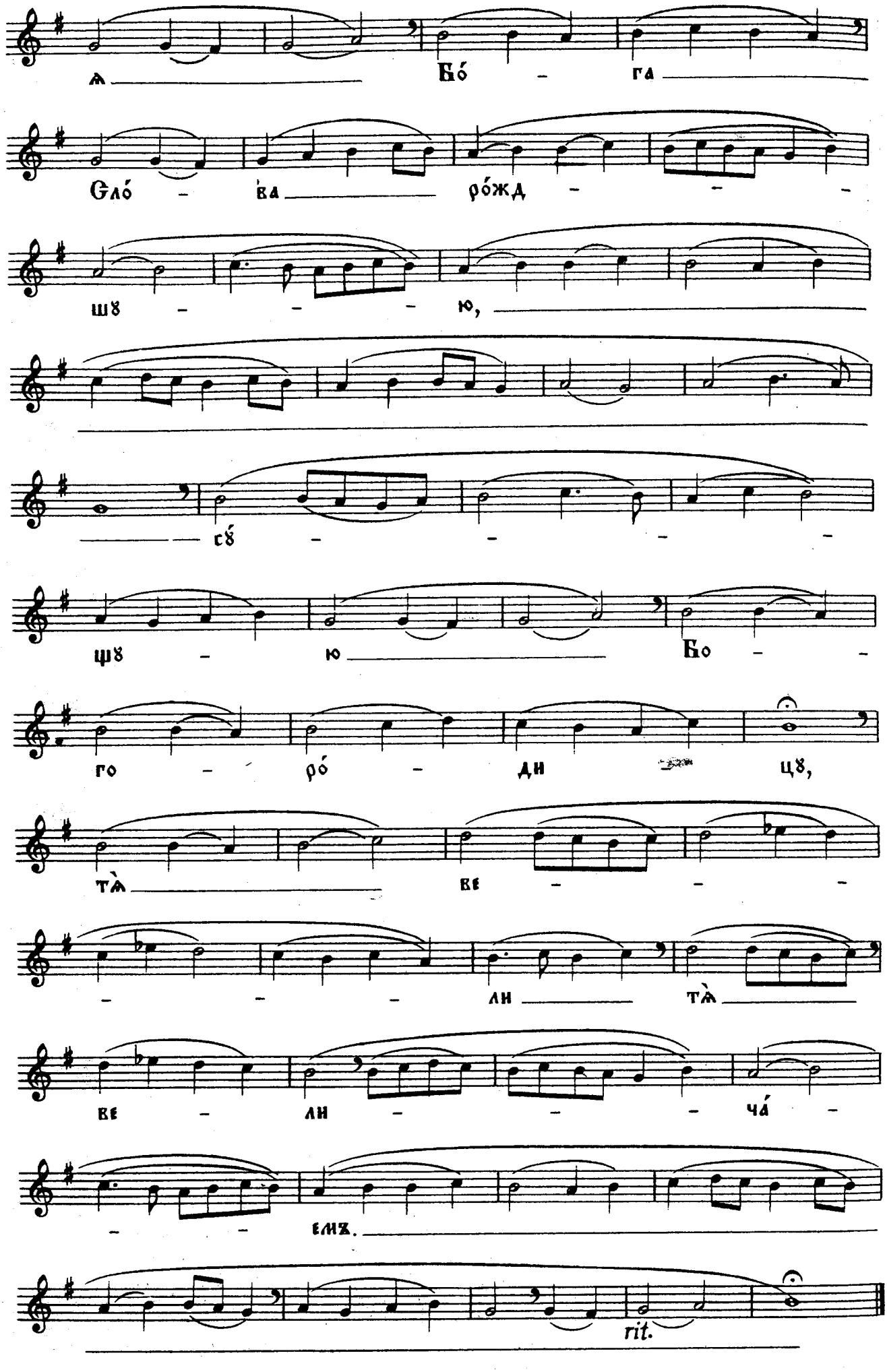
Гаврило Бољарић и Никола Тајшановић: Српско православно пјеније, по карловачком старом начину. Свеска I, 1887*)

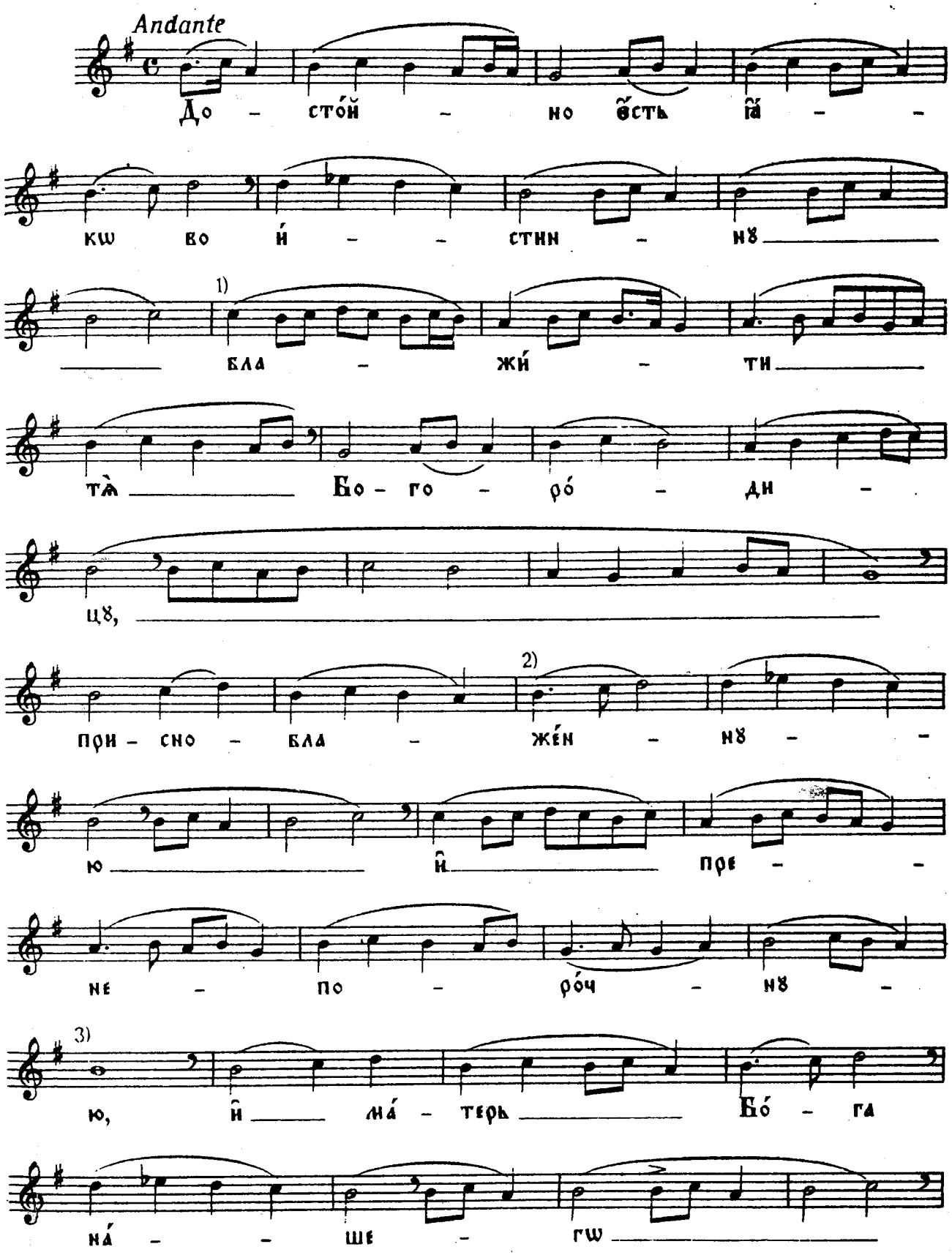
*) Знаци за везивање остављени су као што су били и у издању из 1887

жéн – – – – нѫ – –
ю
й
пре – – –
не – по – рóч – – –
нѫ – – – ю,
й
ма́ – терь
Бо́ – га на́ – – –
ше – – – гш.
Чест – – –
нкéй – – – шѫ – ю

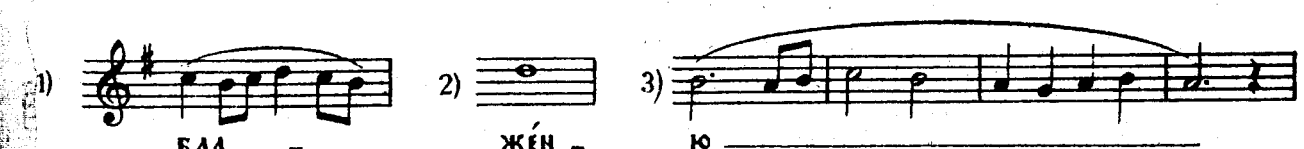

хе – – – ров – – –
вїимъ,
и славе – – –
нѣй – – – – –
– – шов – ю
безъ сфав – не – – –
нї – а се – – –
ра – – – фїимъ,
безъ
нст – – лѣ – – –
– – – – нї – –
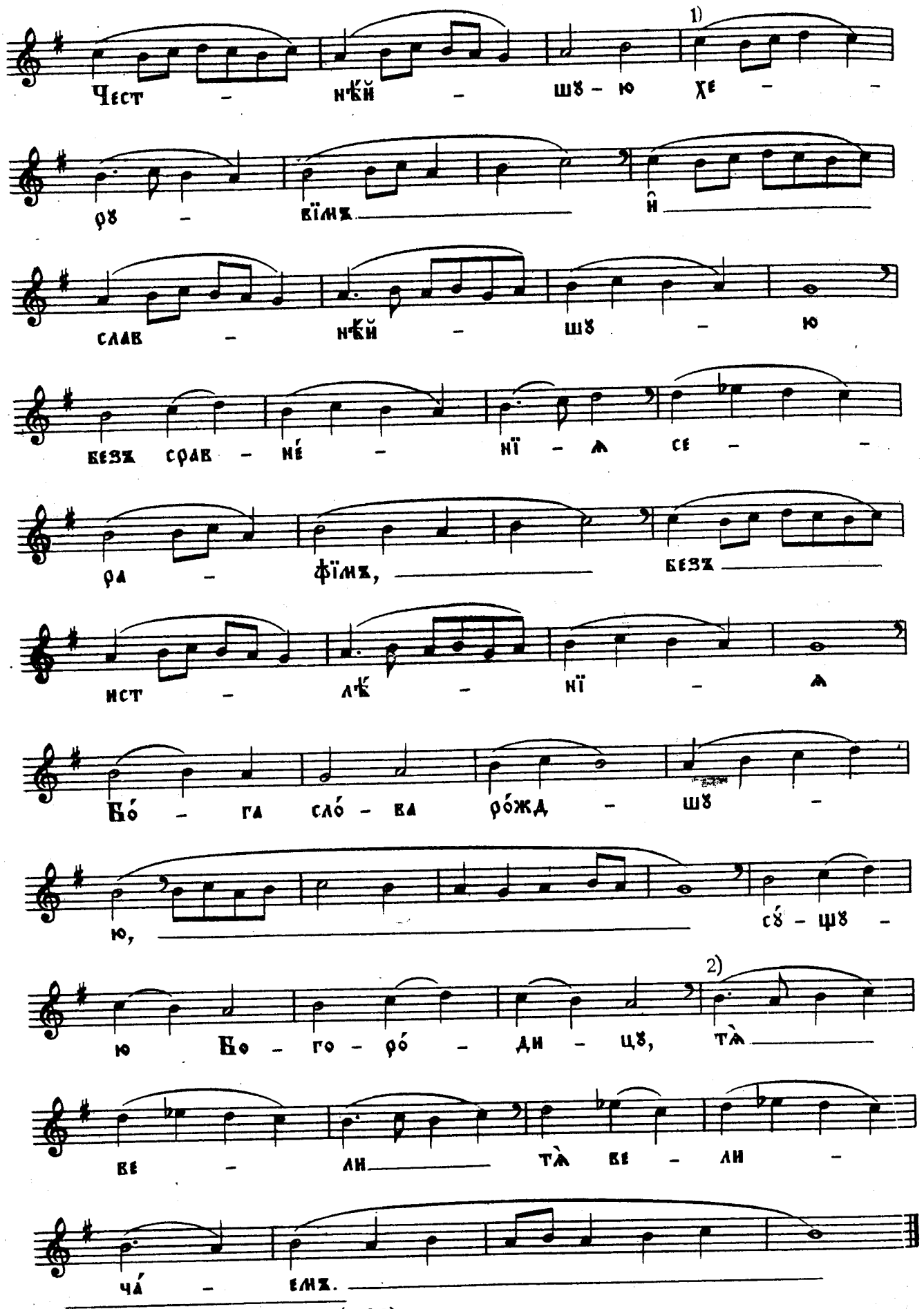

А Бо́ - га
Сло́ - ва рожд - - -
шв - - - ю,
св́ - - - -
щв - ю Бо - -
го - ро́ - дн цв,
тѣ ве - - -
- - - ли тѣ
ве - ли - - - ча́ -
- - елиⷭ.
rit.

Јован Козобарић

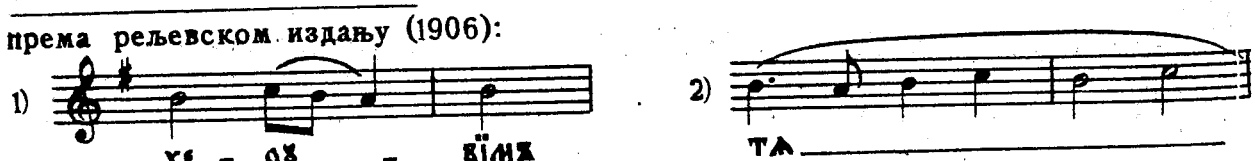

Следеће варианте су према ређевском издању - 1906 године

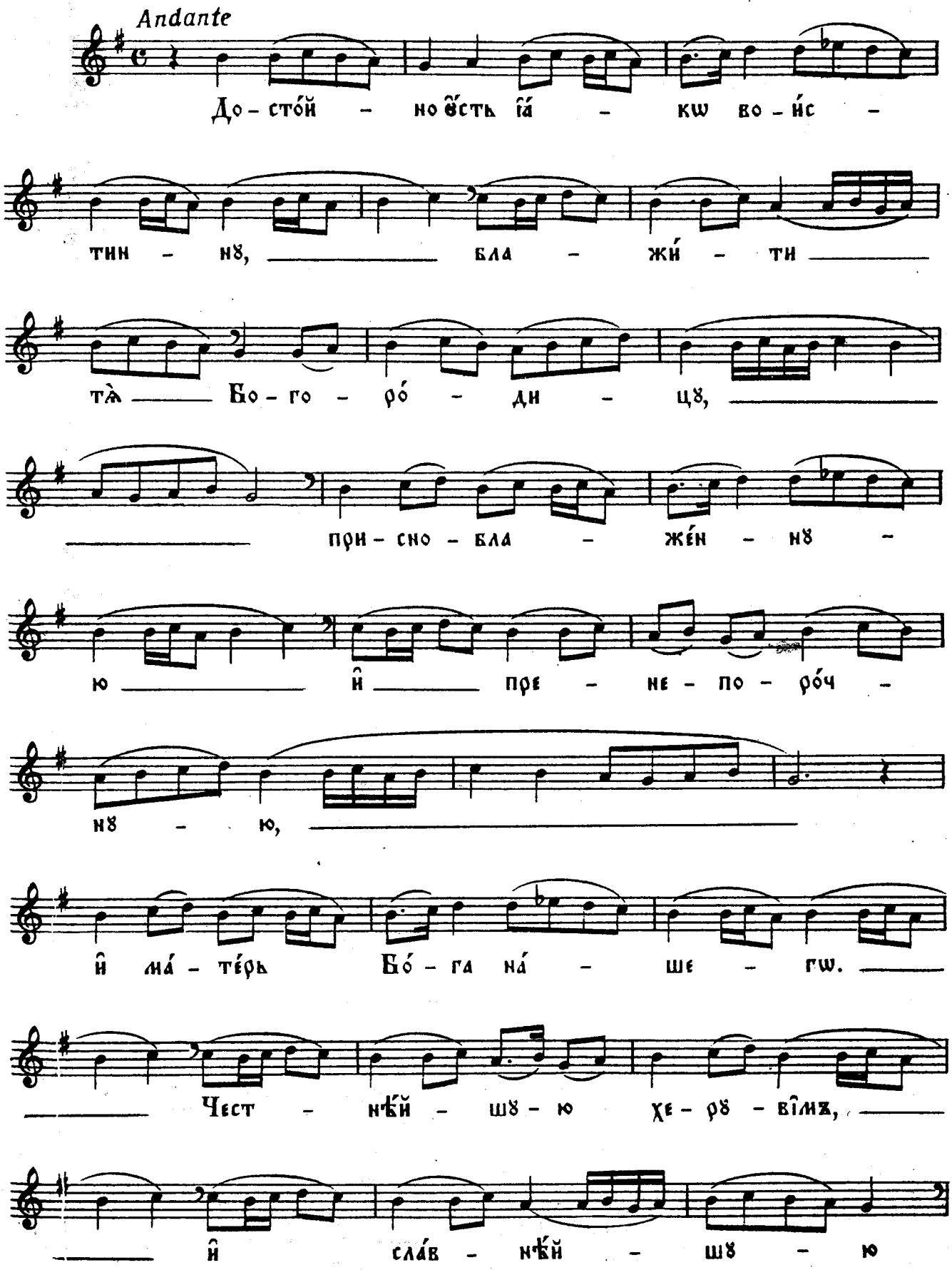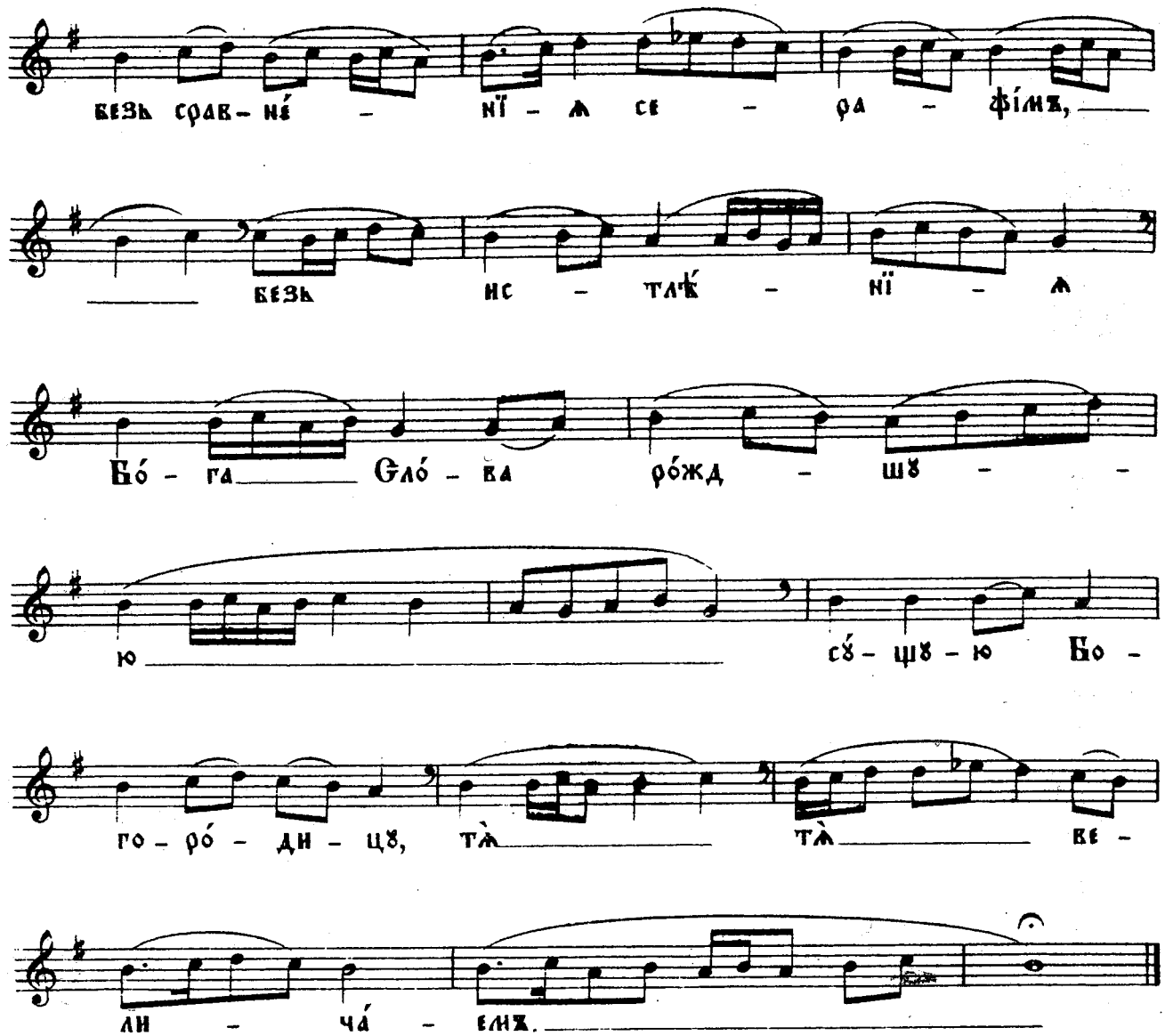

према рељевском издању (1906):

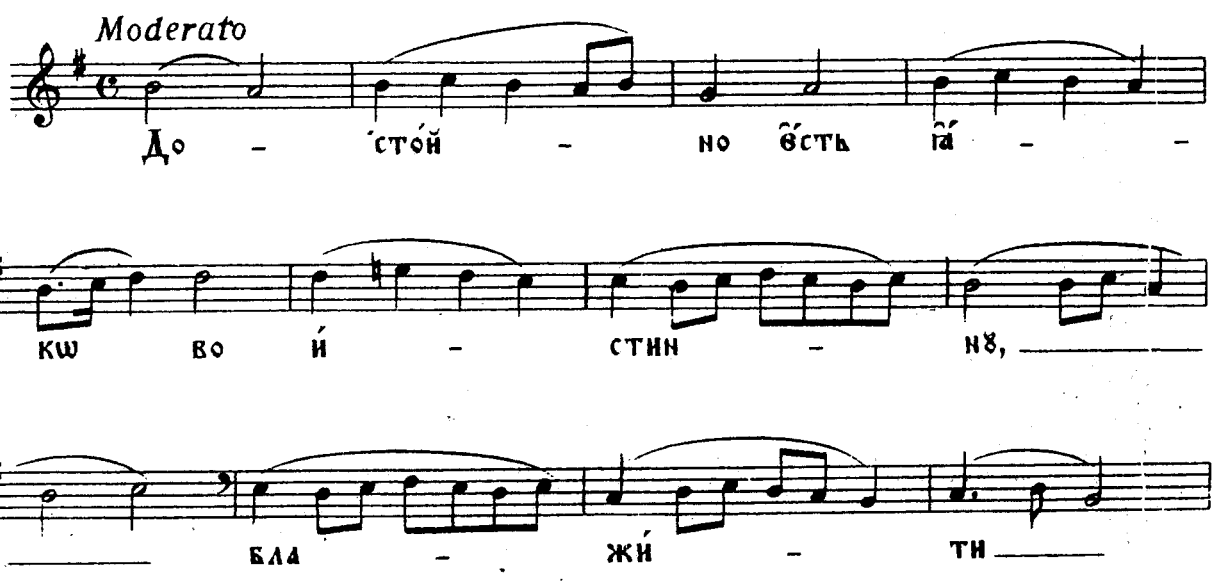

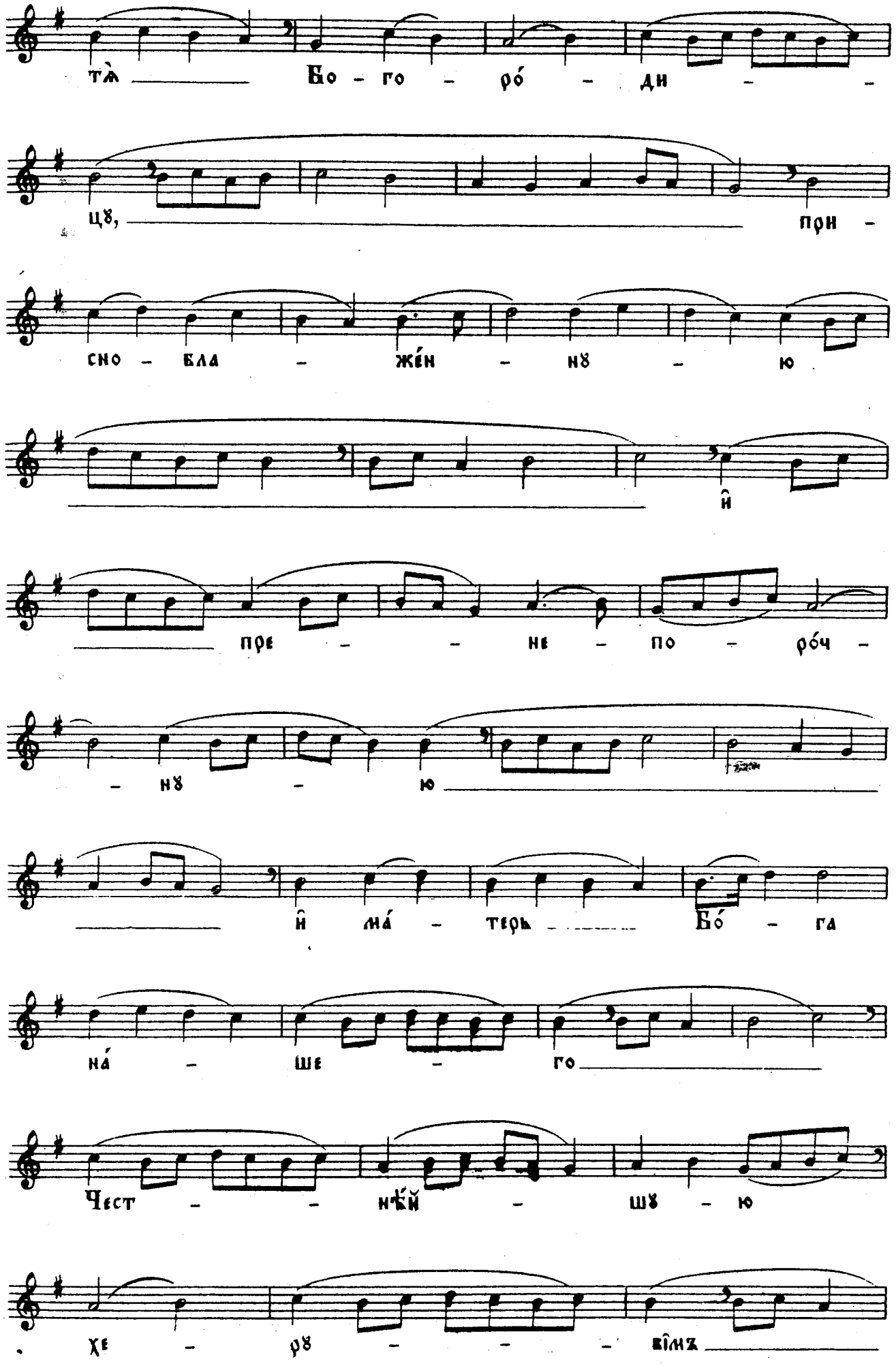
Петар Костић и Јефта Петровић, IV године богослови „Црквено велико пјеније.“ Карловци 1889. Штампарија Августа Фукса.

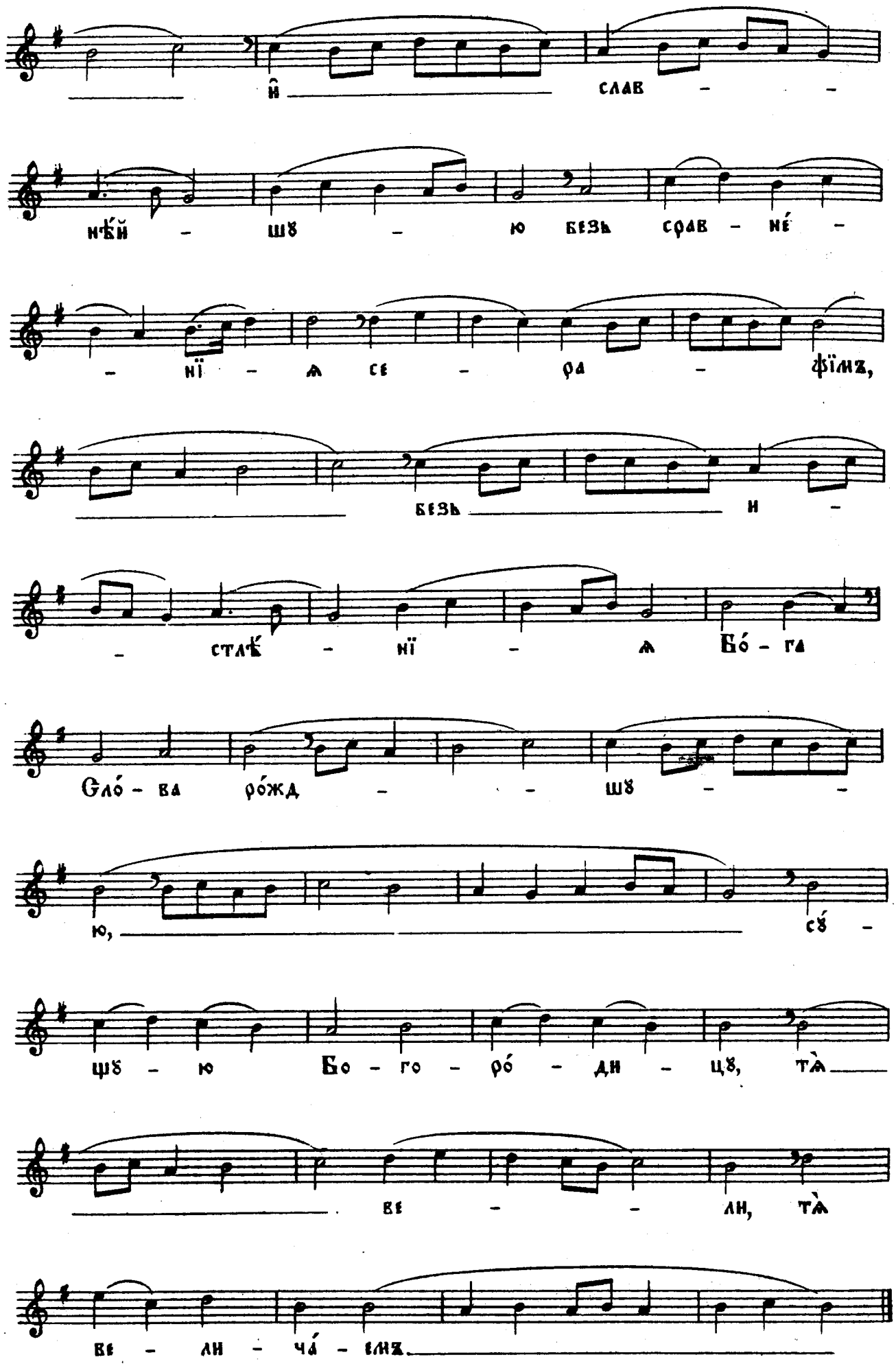

Сомборско издање
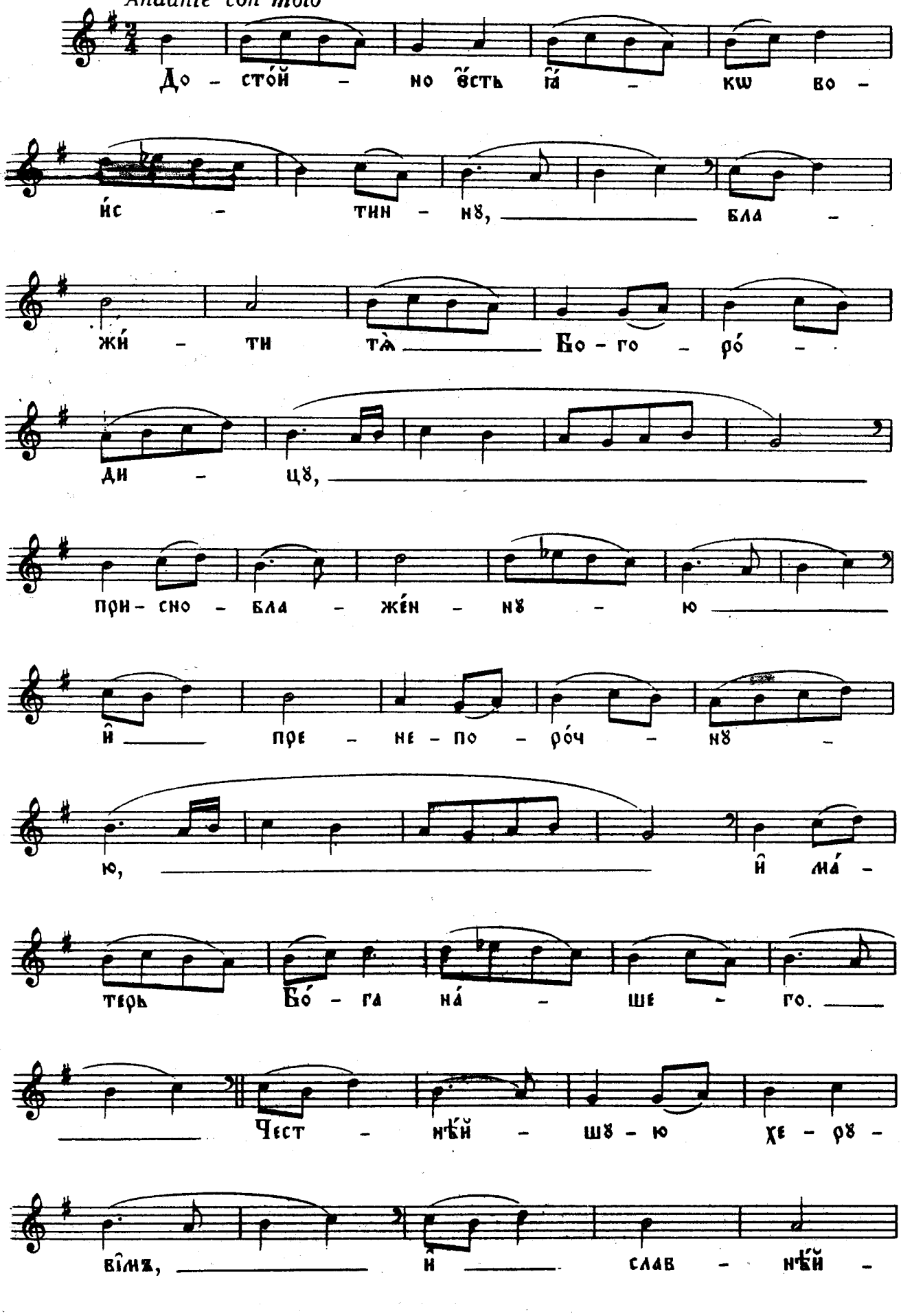

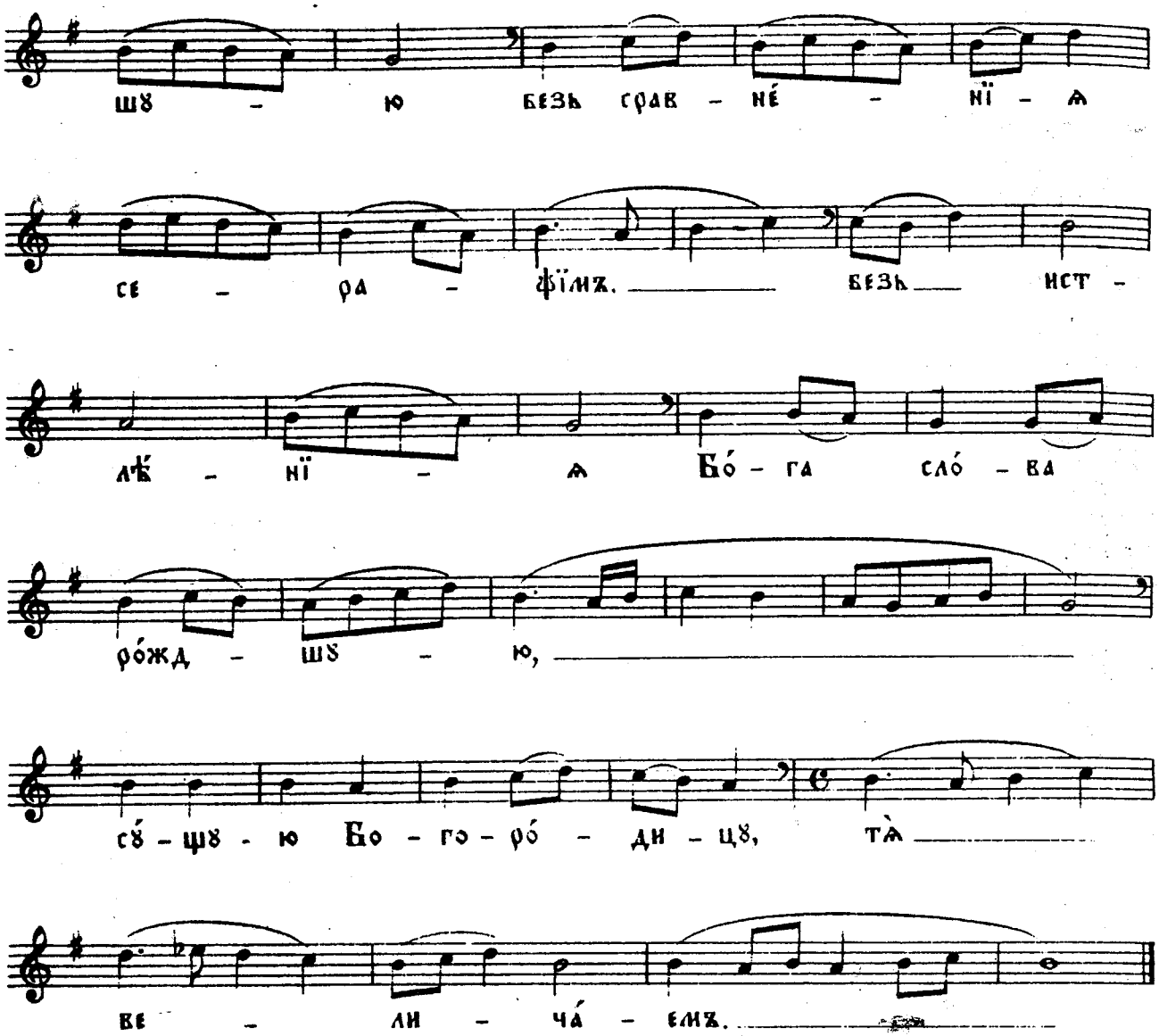

тѧ Бо - го - ро́ - ди -
цѵ, при -
сно - бла - же́н - нѵ - ю
ѝ
пре - не - по - ро́ч -
- нѵ - ю
ѝ ма́ - терь Бо́ - га
на́ - ше - го
Чест - нѣ́й - шѵ - ю
хе - рѵ - вѣмъ

Й СЛАВ –
НЄ́Й – ШѲ – Ю БЄЗЪ СѺАВ – НЄ́ –
– НЇ – Ѧ СЄ – ѺА – ѳЇМѪ,
БЄЗЪ И –
– СТАѢ́ – НЇ – Ѧ Бо́ – ГА
Сло́ – ВА РО́ЖД – – ШѲ – –
Ю, СѲ́ –
ЦѲ – Ю Бо – ГО – РО́ – ДИ – ЦѲ, ТѦ
ВЄ – – ЛИ, ТѦ
ВЄ – ЛИ – ЧА́ – ЕМѪ

Тихомир Остојић
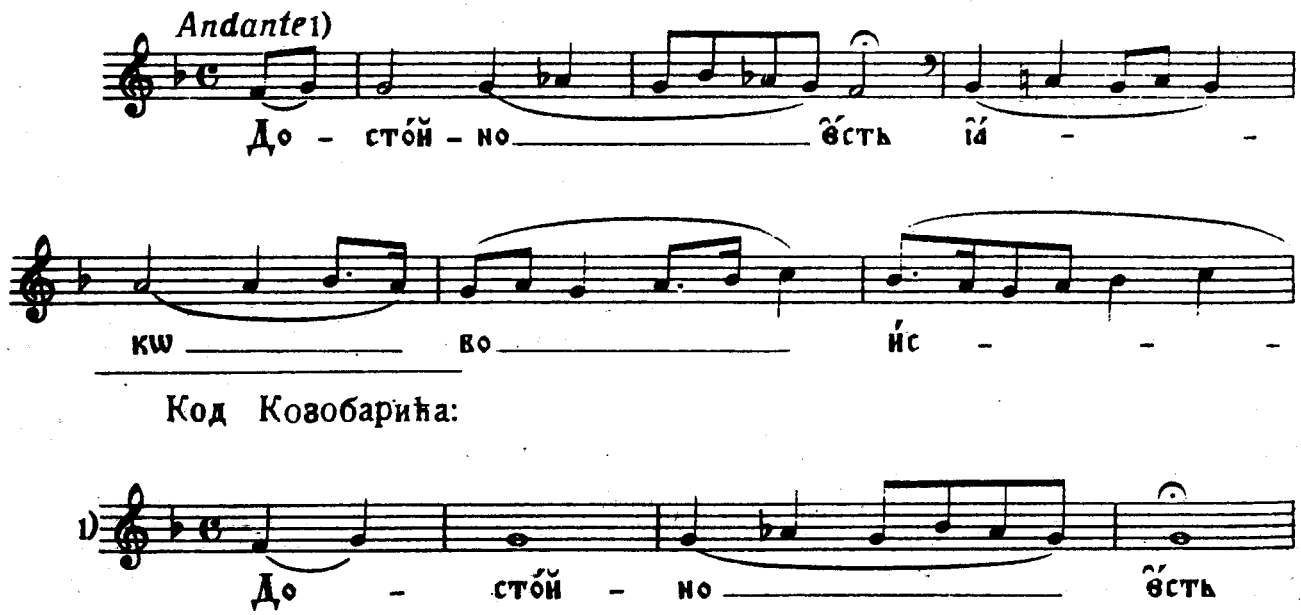
Andante con moto
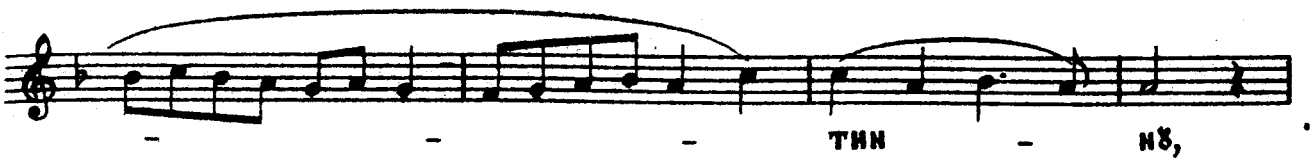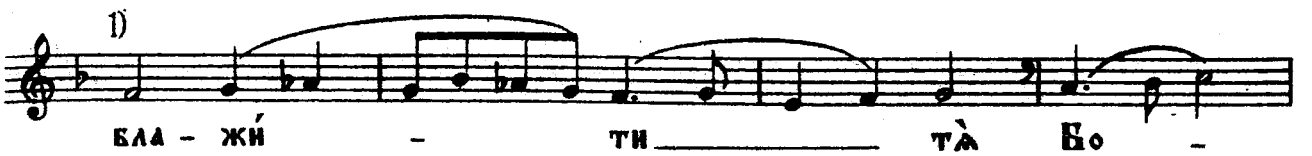

ГЛА́СЪ Й
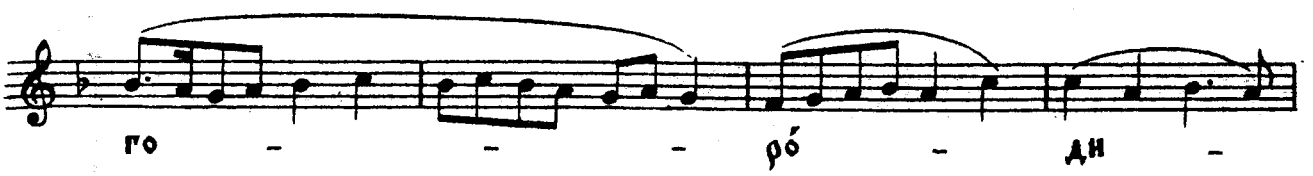
Петар Костић-Јефта Петровић
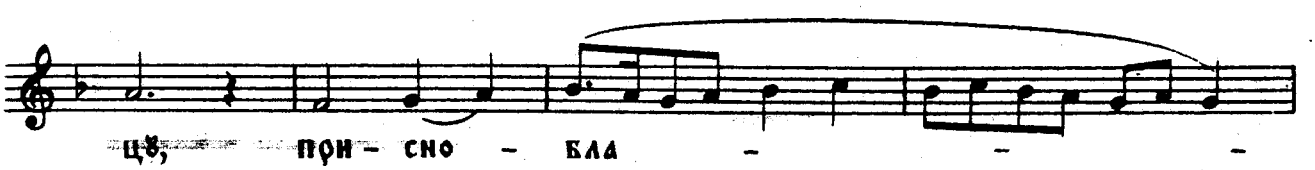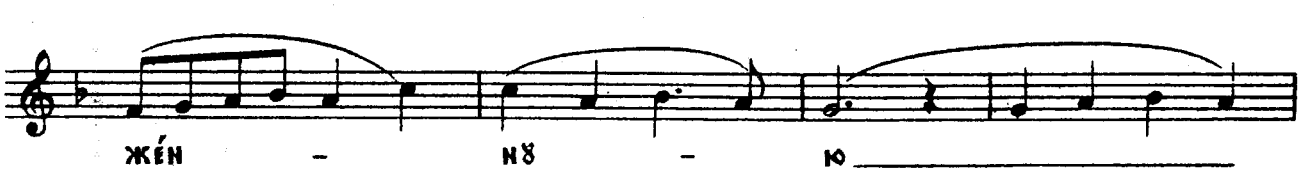

Код Козобарића:

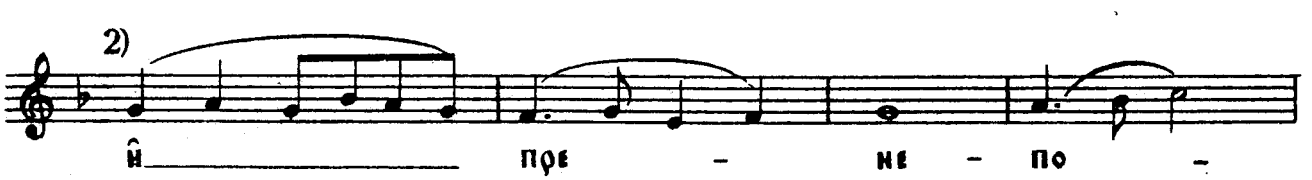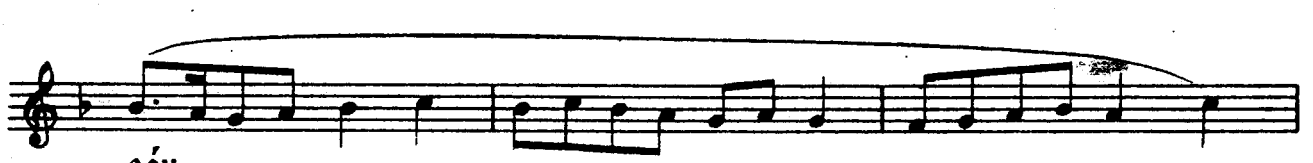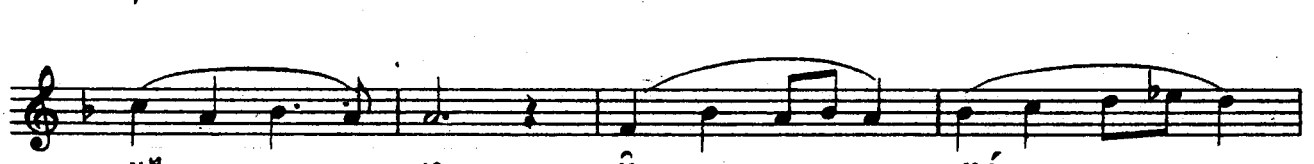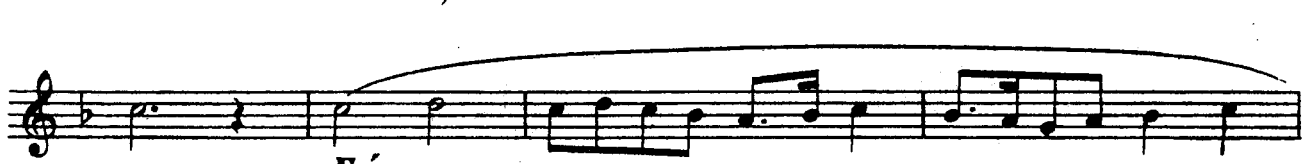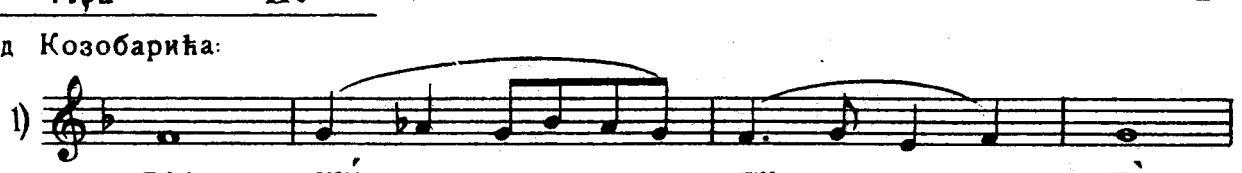

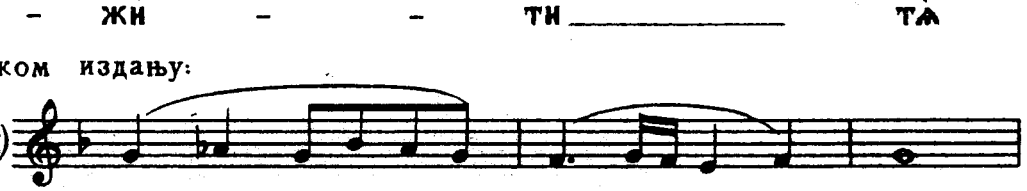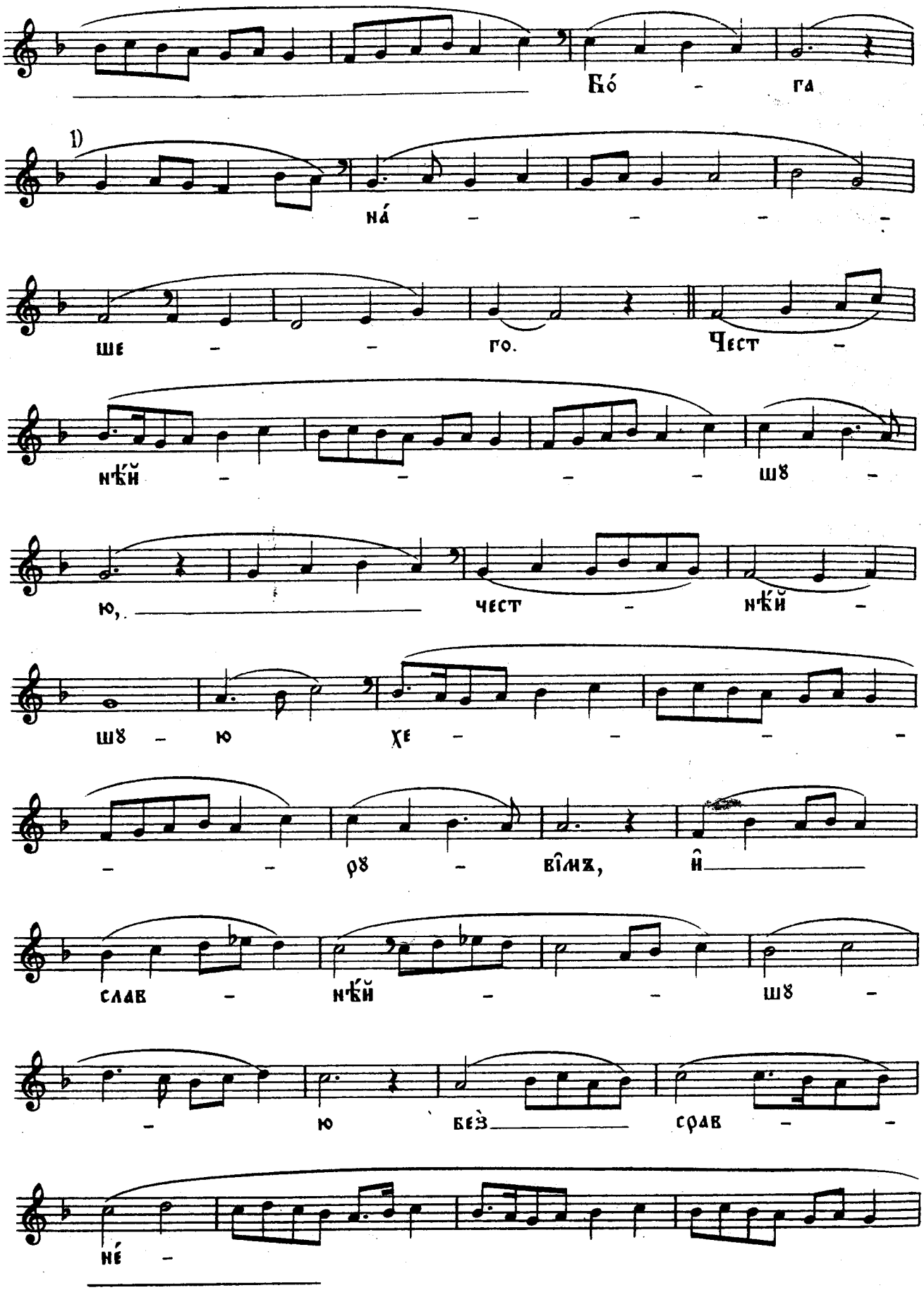

Код Козобарића:
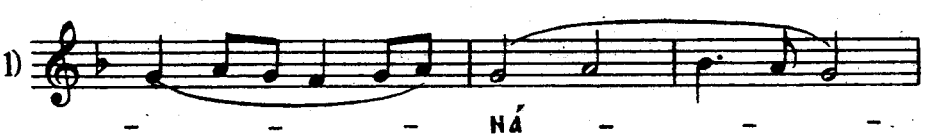

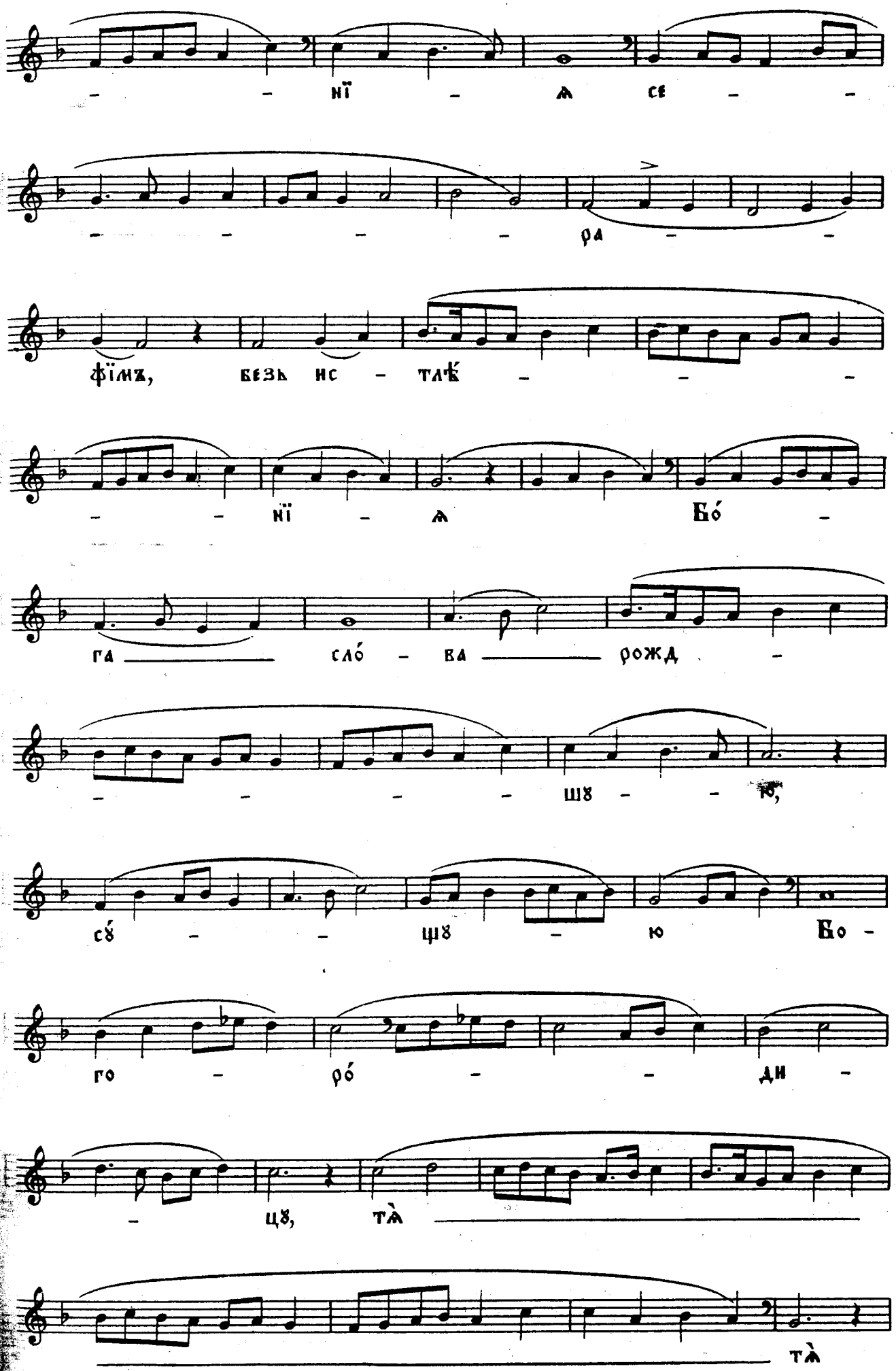
у рељевском издању:

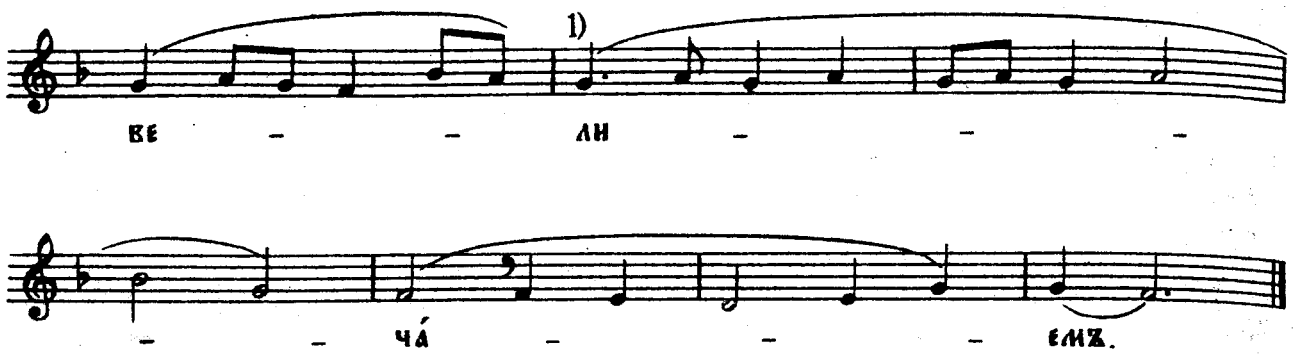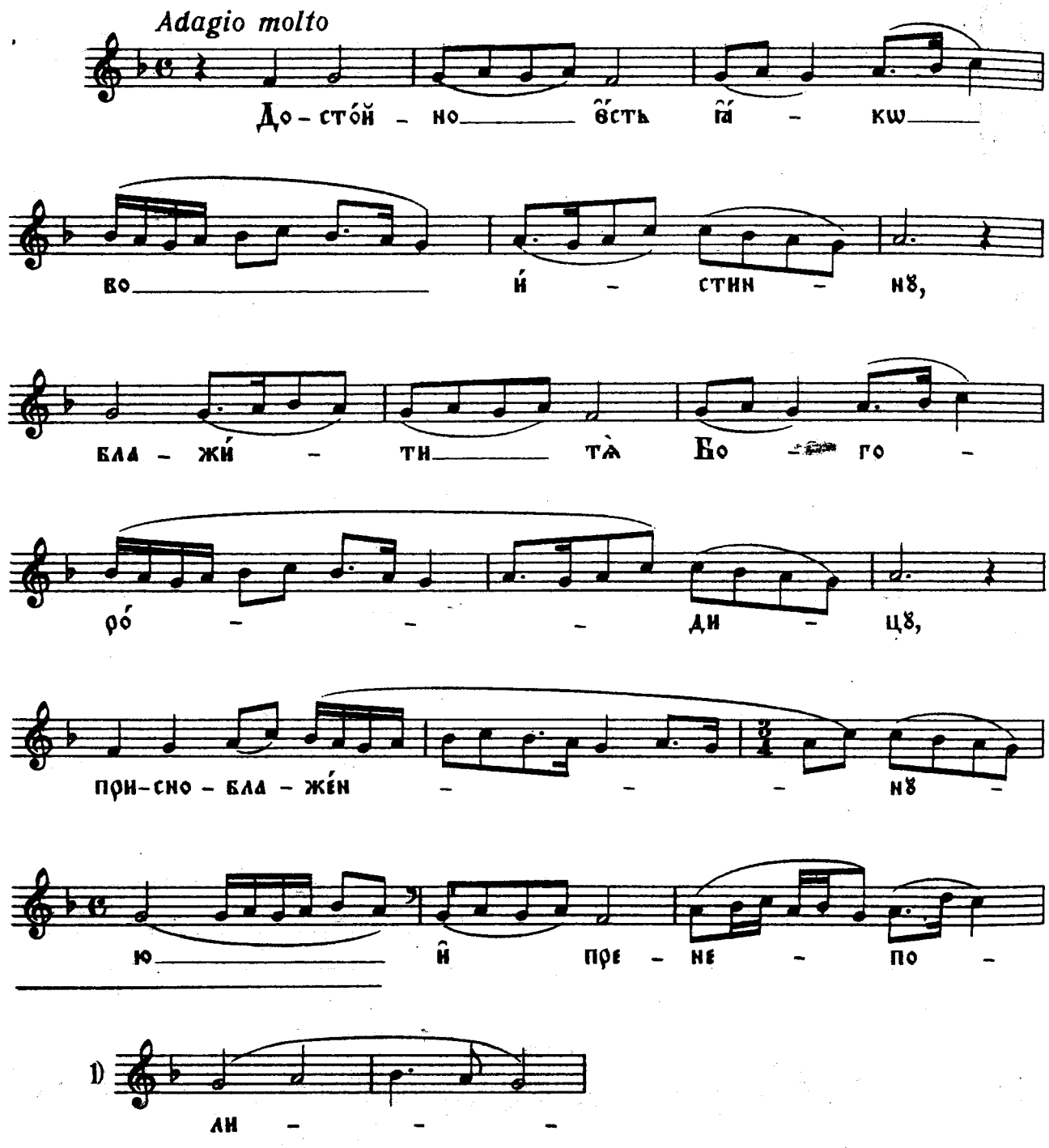

у рељевском издању:

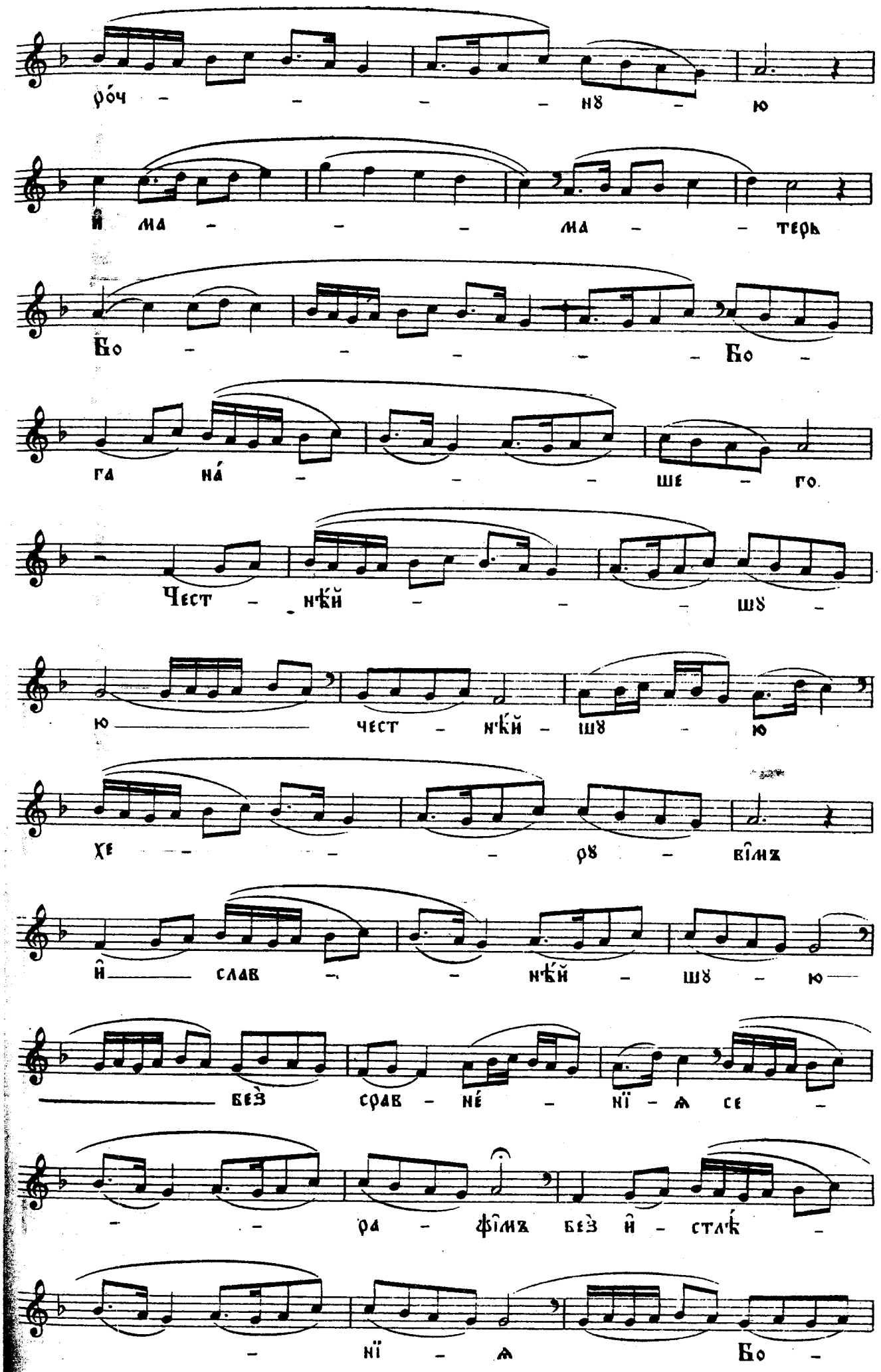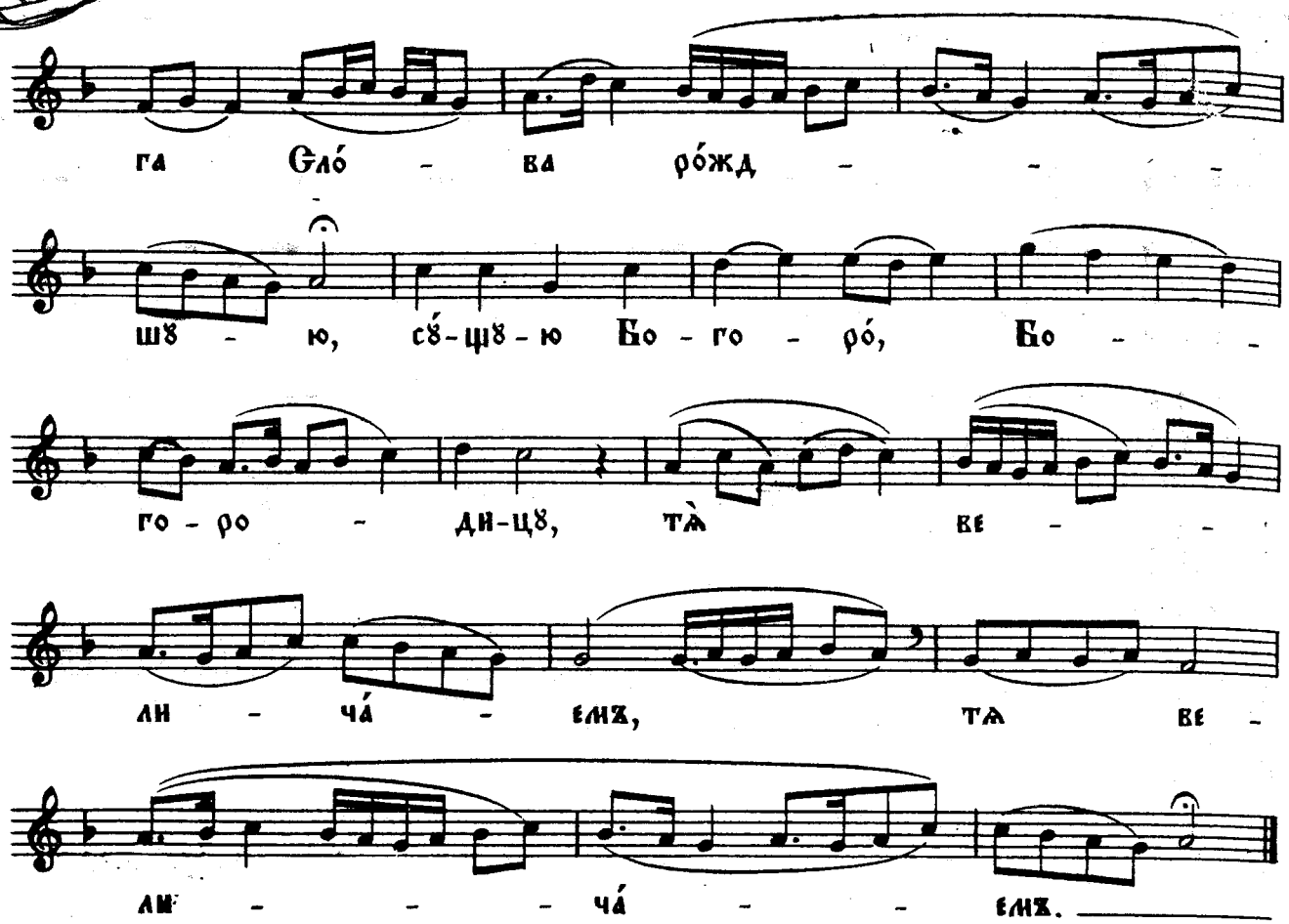

– – нї – ѧ се – –
– – – – ра – –
фїмѫ, безъ нс – тлѣ – – –
– – нї – ѧ Бо́ –
га сло́ – ва рожд –
– – – – шѵ – – ю,
сѵ́ – – щѵ – ю Бо –
го – ро́ – – дн –
– цѵ, тѧ
тѧ
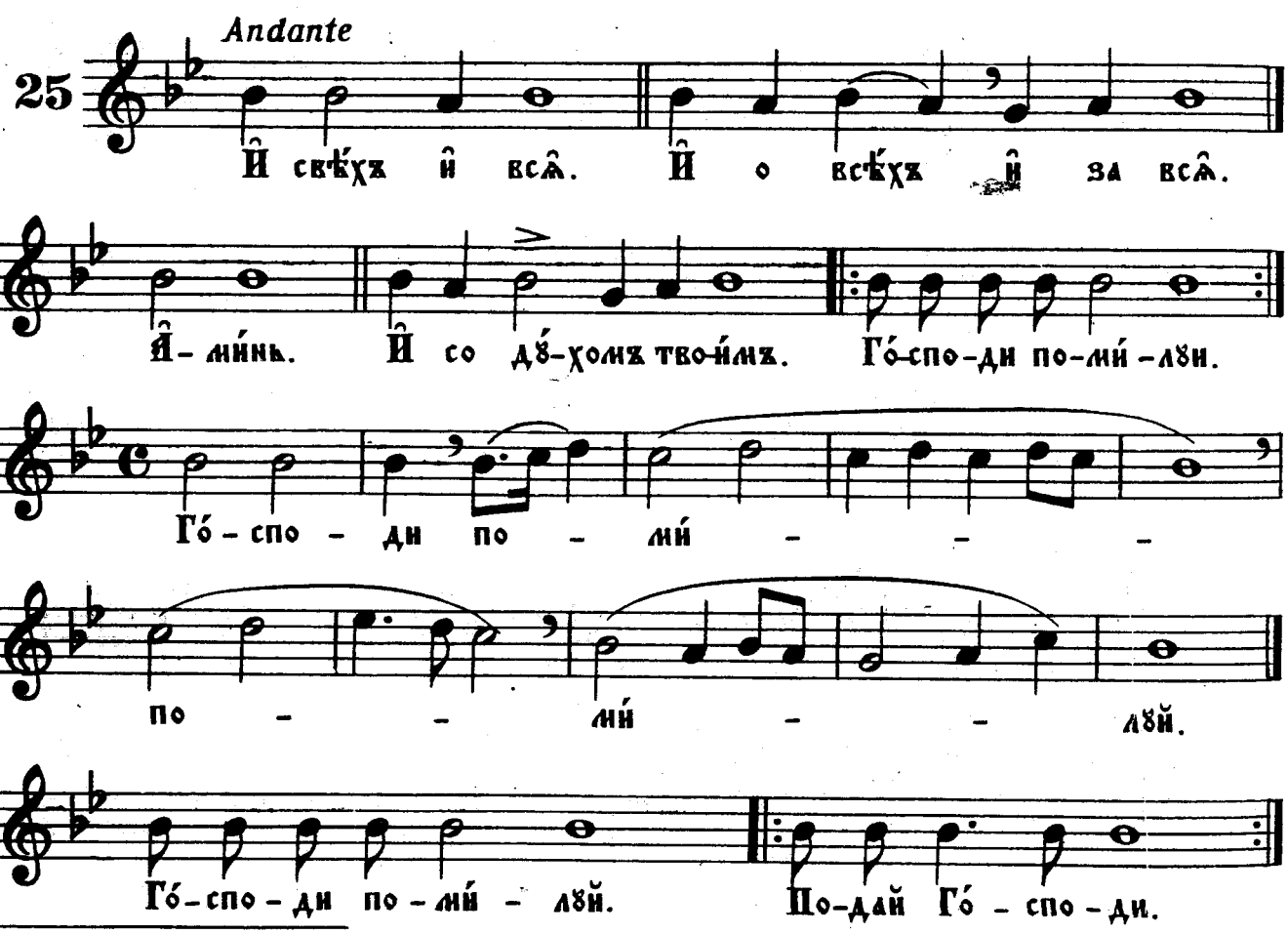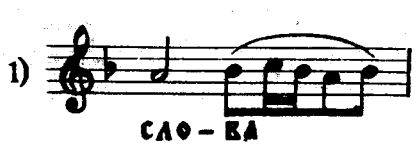

Гаврило Бољарић - Никола Тајшановић
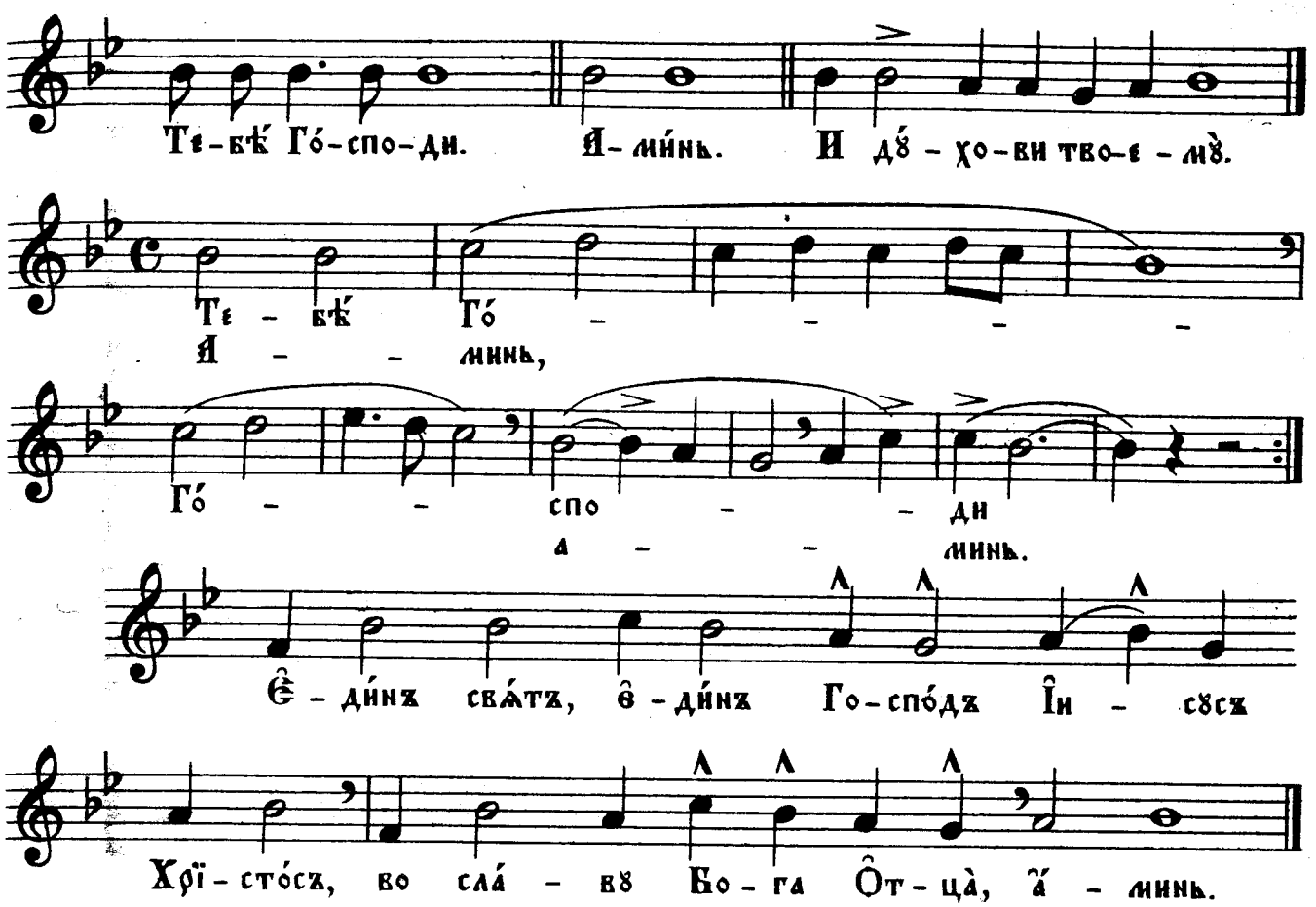

рóч – – – – нѵ – ю
й ма – – – ма – – терь
Бо – – – – – Бо –
га на́ – – – ше – го.
Чест – нт́кй – – – шѵ –
ю – чест – нт́кй – шѵ – ю
хе – – – – рѵ – вїмъ
й – слав – – нт́кй – шѵ – ю –
– без сдав – не́ – нїа се –
– – ра – фїмъ без й – стлт́к –
– нїа Бо –

га Сло́ - ва рóжд - - -
шв - ю, сѵ́-цв-ю Бо - го - ро́, Бо - -
го - ро - ди-цѵ, тѧ ве - -
ли - ча́ - емъ, тѧ ве -
ли - - - ча́ - - емъ.

Andante
25
Й всѣ́хъ й всѧ́. Й о всѣ́хъ й за всѧ́.
Й - ми́нь. Й со дѵ́-хомъ тво-и́мъ. Го́-спо-ди по-ми́-лѵи.
Го́ - спо - ди по - ми́ - - -
по - - ми́ - - лѵй.
Го́-спо-ди по-ми́ - лѵй. По-дай Го́ - спо-ди.

1)
сло - ва
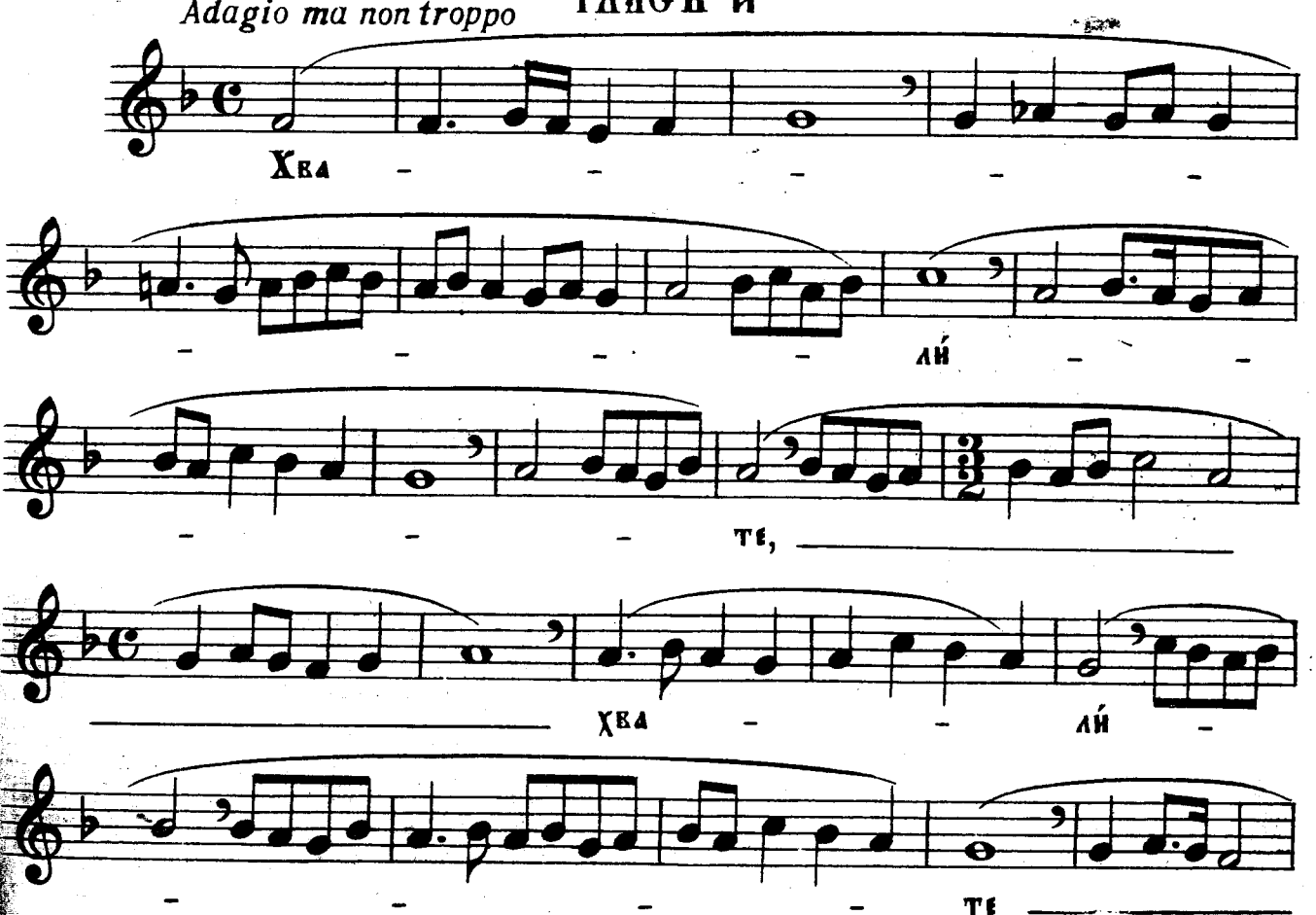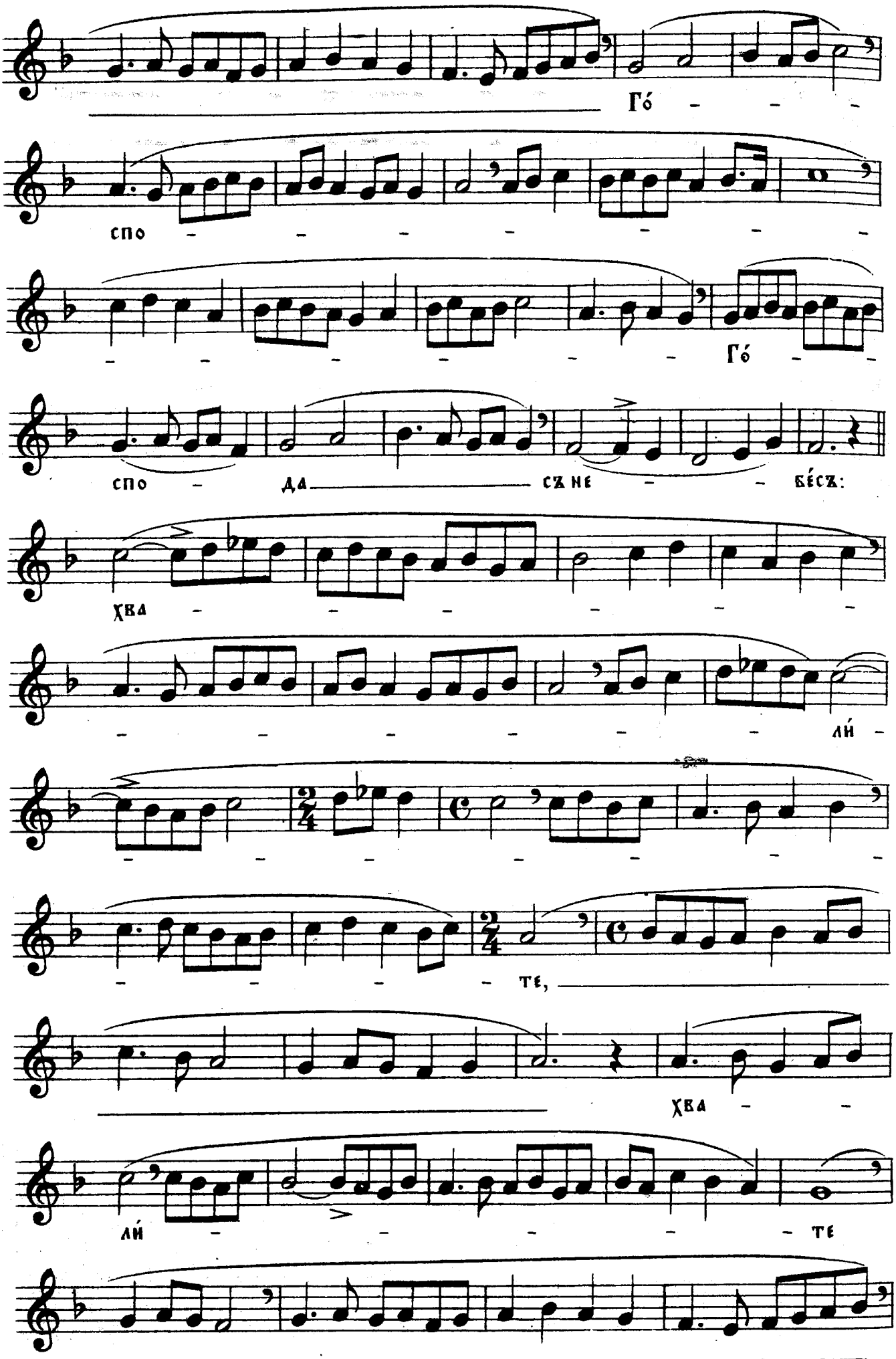

26 Причастни
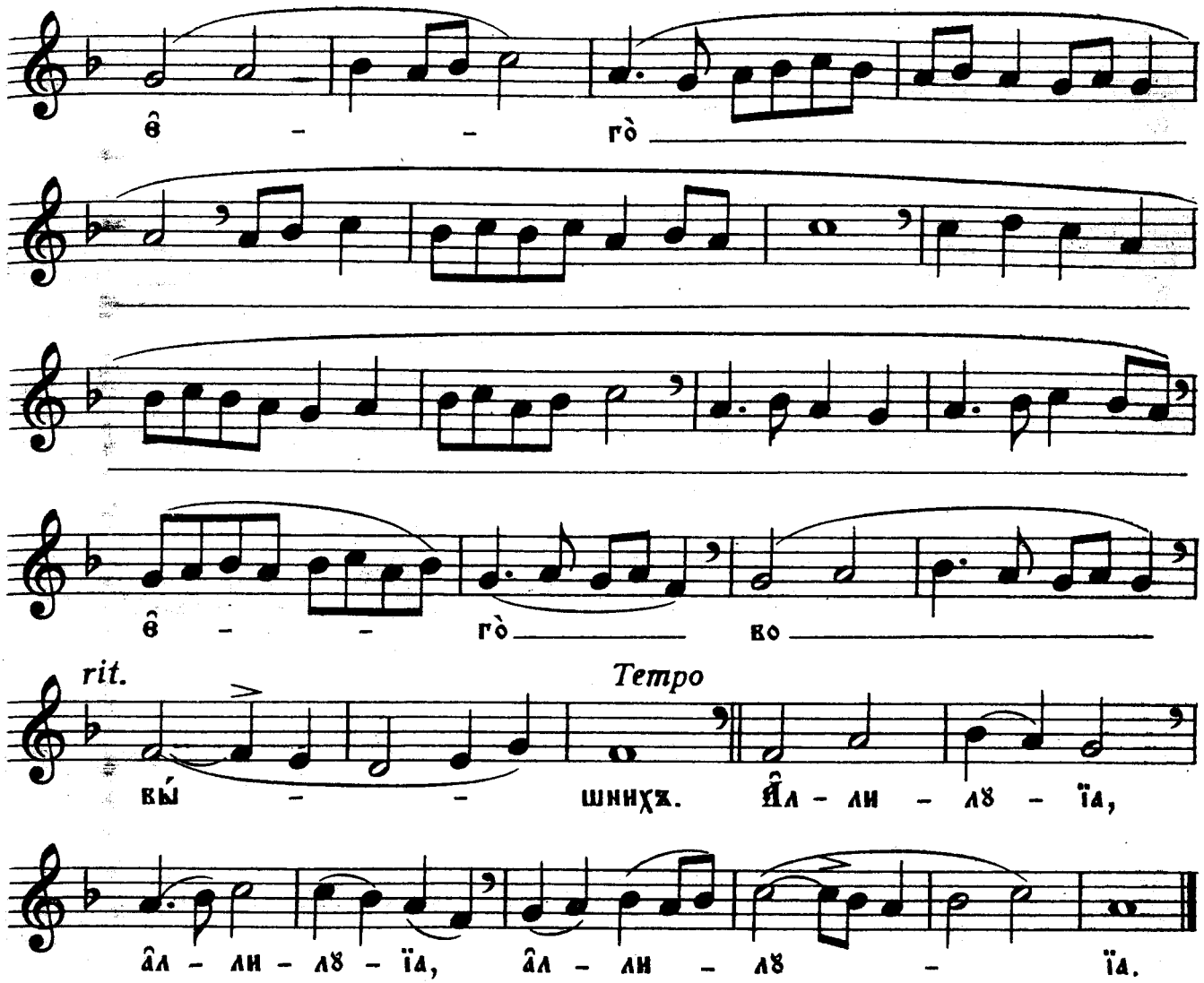
Хвали́те

гла́съ и

Adagio ma non troppo
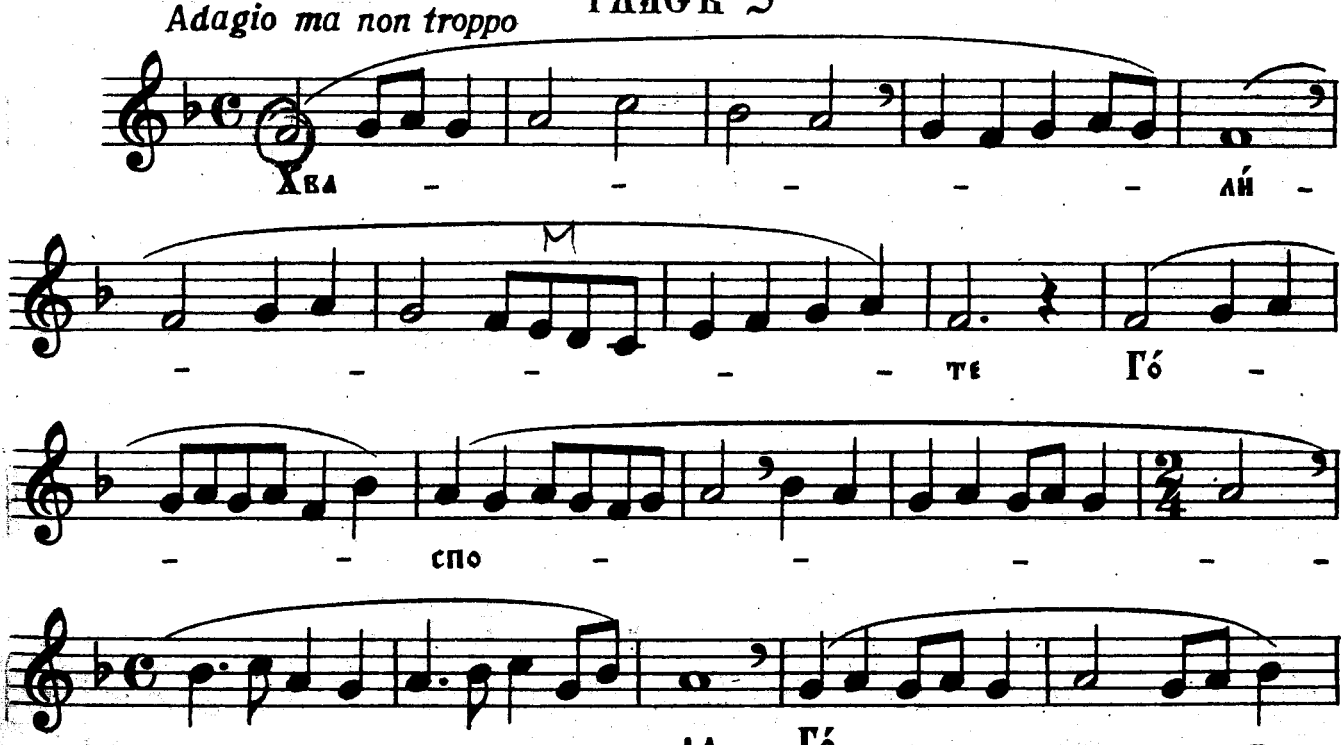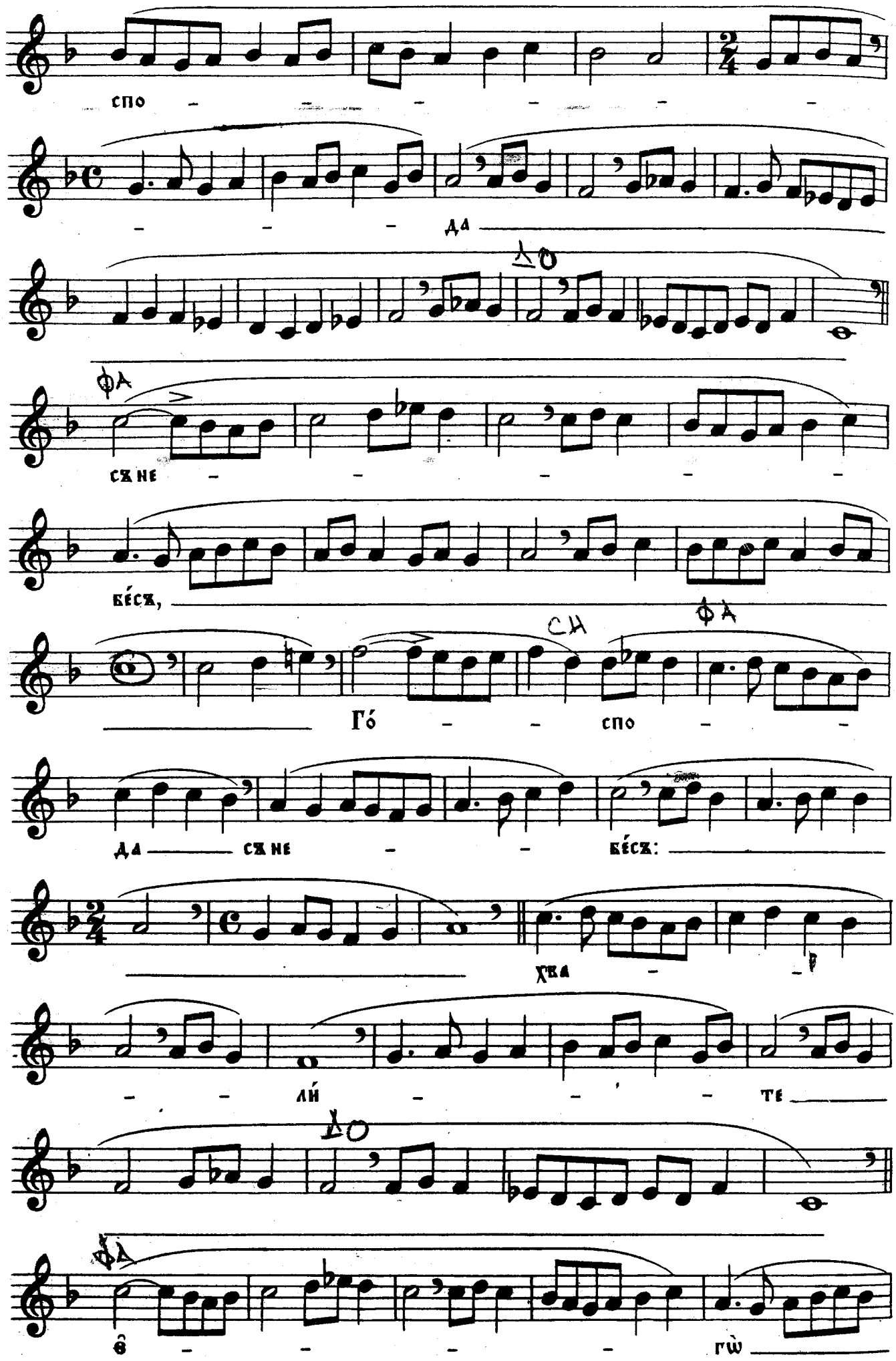

Гó – – –
спо – – – – – – –
Гó – –
спо – да сѫ не – – бéсѫ:
хва – – – – –
– – – – – – ли –
– – – – – –
– – – – – тѣ,
хва – –
ли – – – – тѣ
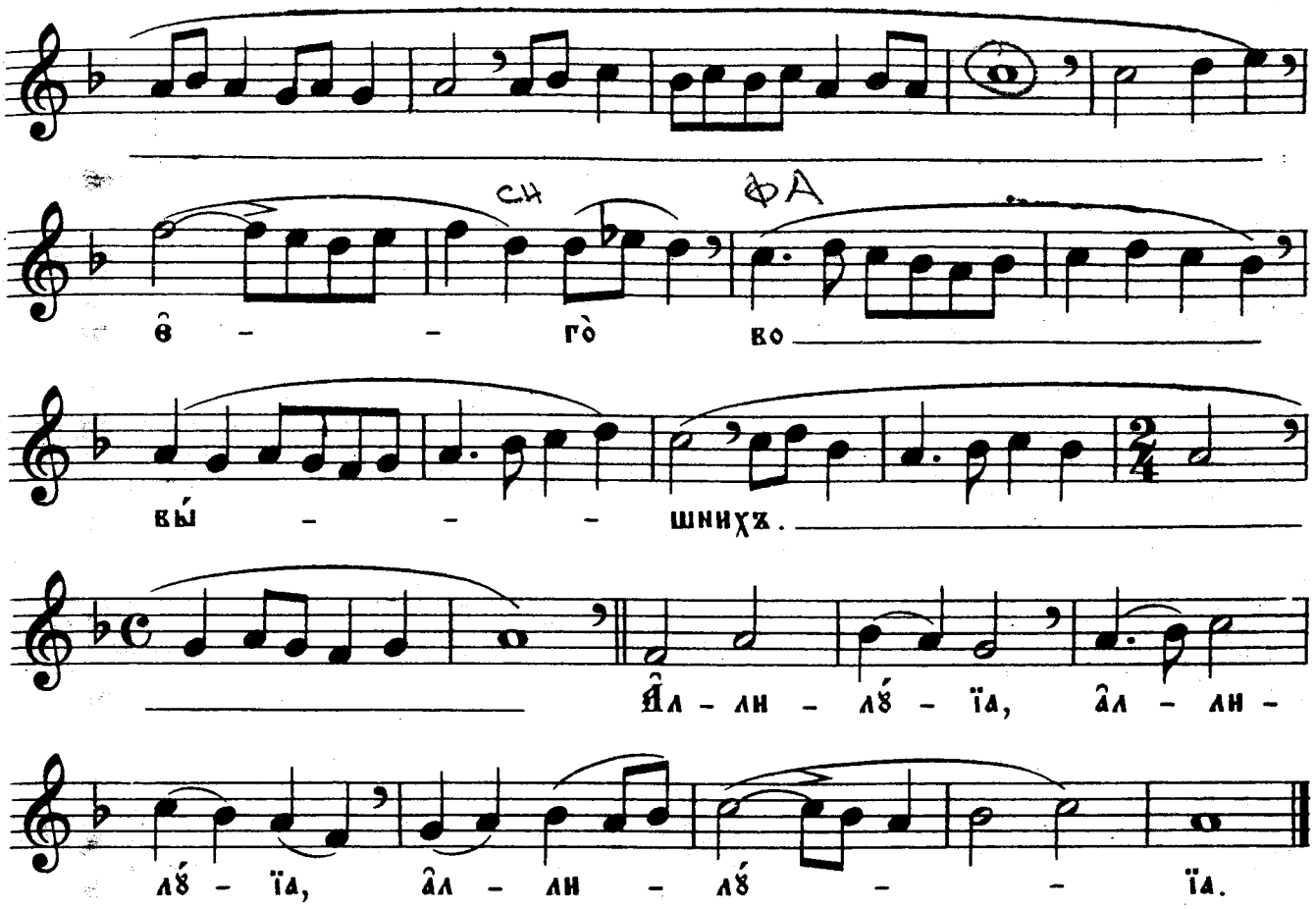

Хвали́те

гла́съ 3
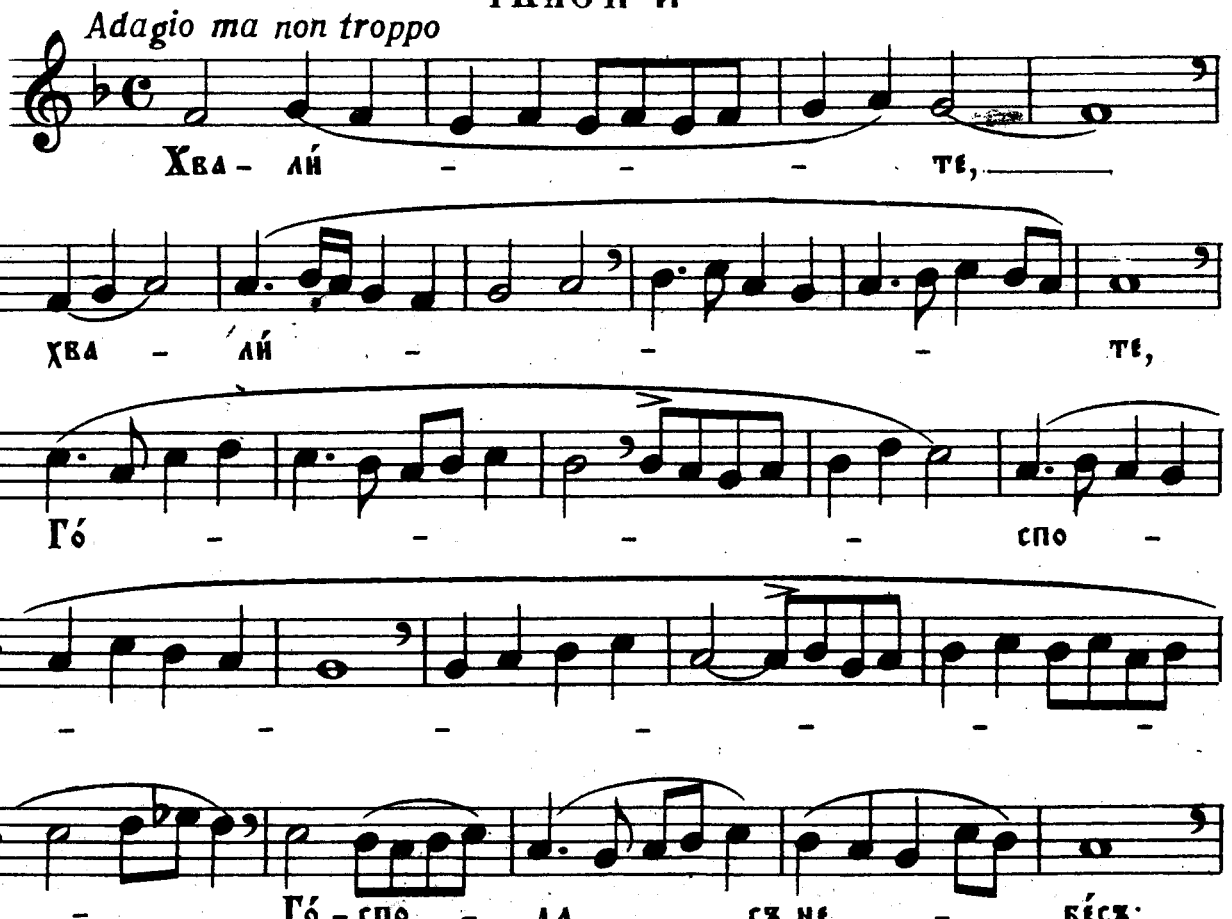

спо – – – – – –
– – – да
до
фа
сжне – – – – –
бе́сж,
сн
фа
Го́ – – спо – –
да сжне – – бе́сж:
хва –
– – ли́ – – – те
до
фа
ê – – – гю̀
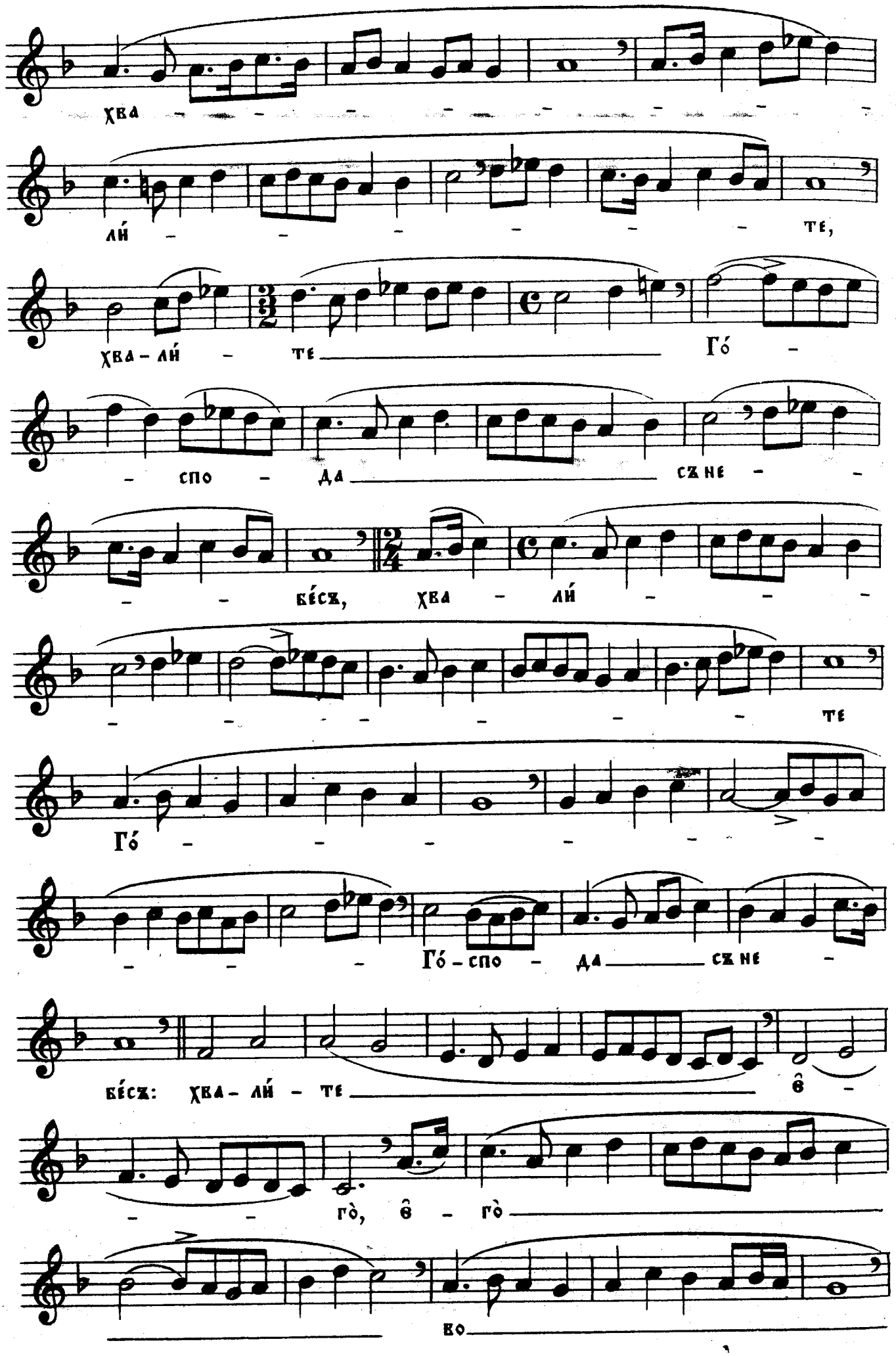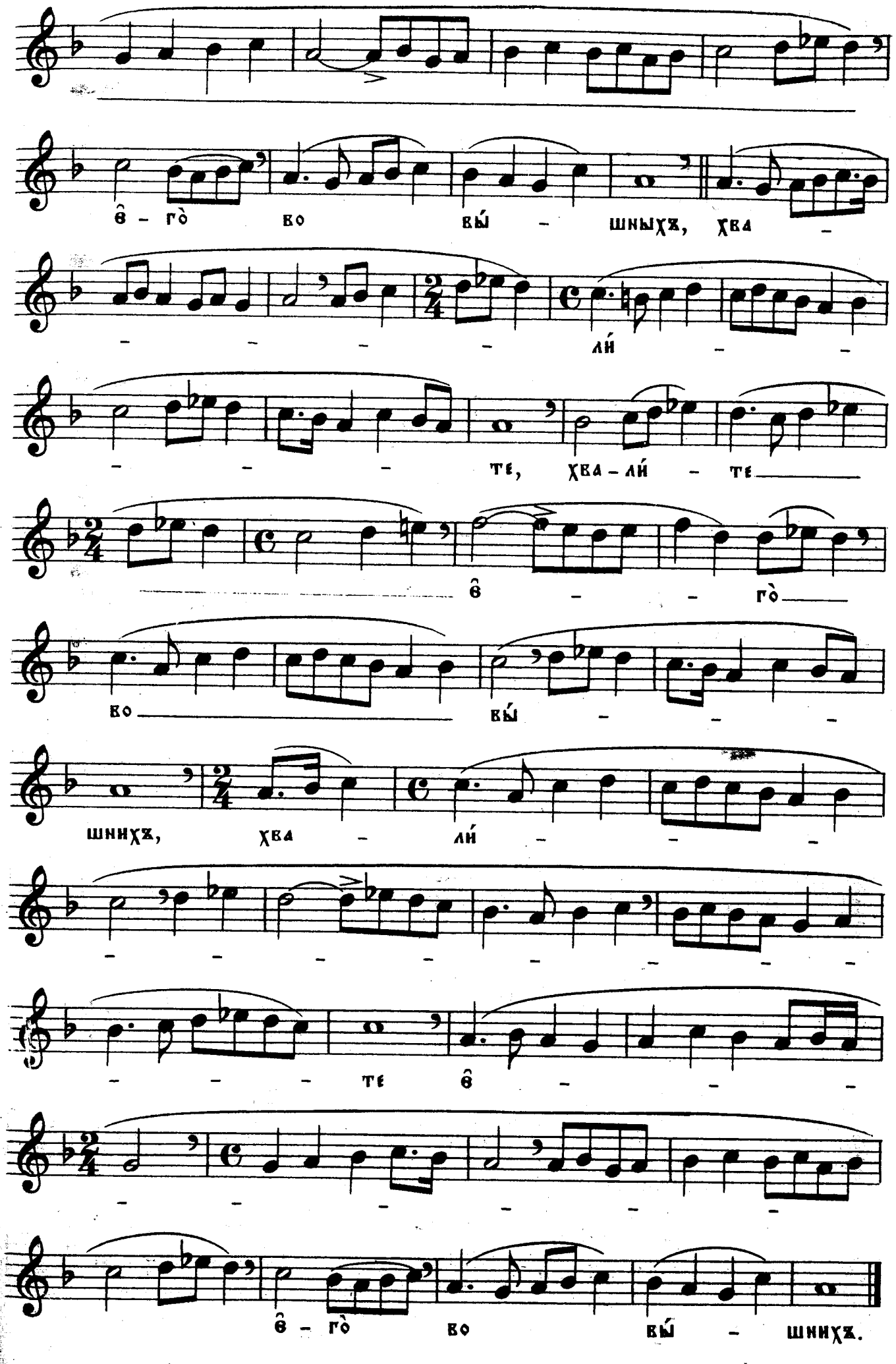

Хвалѝте

гла́съ й *)

*) Мокрањац је ову мелодију означио под Б гласом, док сви остали означују исту мелодију под Й гласом.
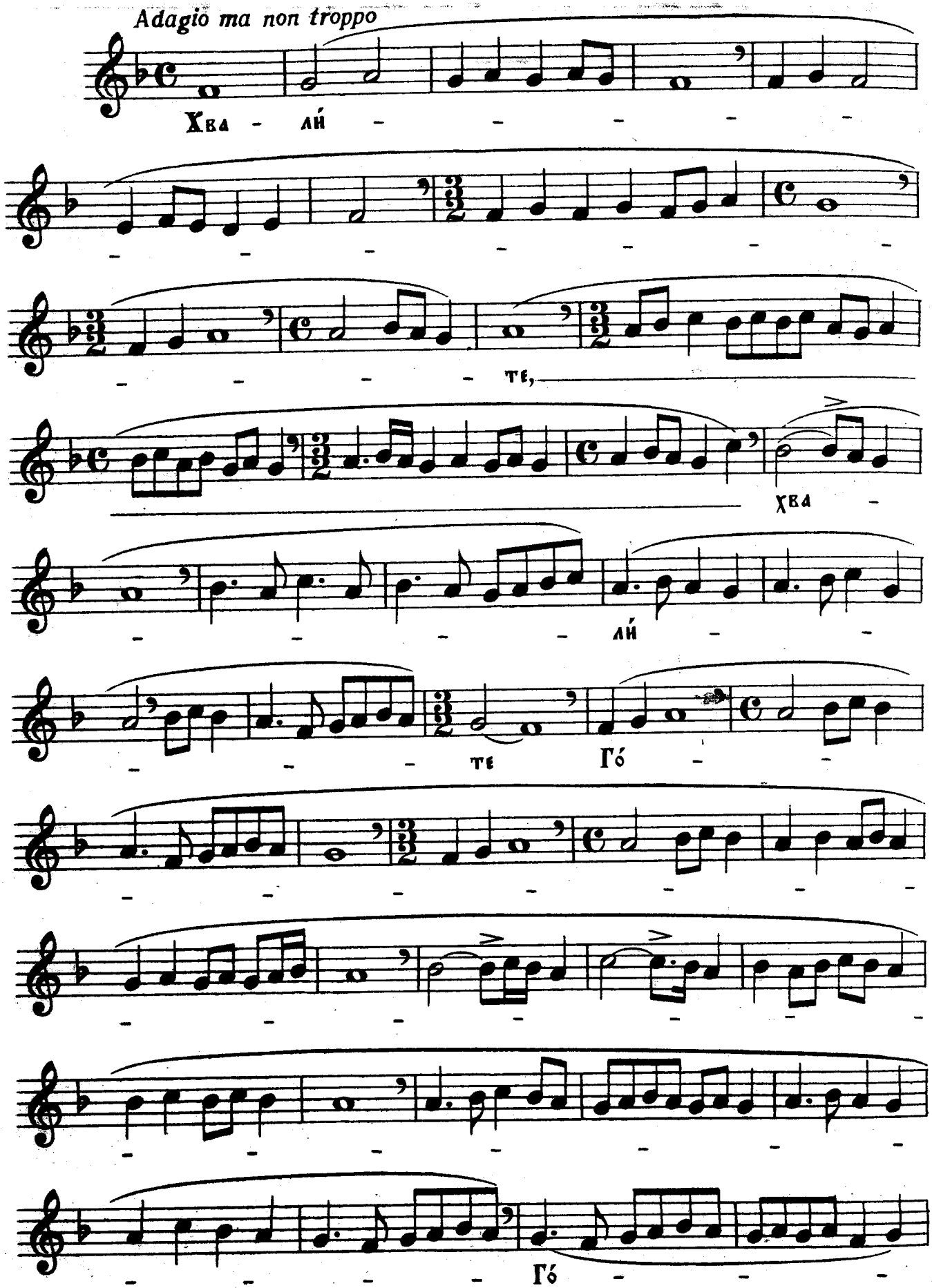

ХВА
ЛИ
ТЕ,
ХВА – ЛИ – ТЕ
Гó –
– СПО – ДА
СЖНЕ –
– БÉСЖ, ХВА – ЛИ –
ТЕ
Гó –
– Гó – СПО – ДА
СЖНЕ –
БÉСЖ: ХВА – ЛИ – ТЕ
ê –
– гò, ê – гò
во
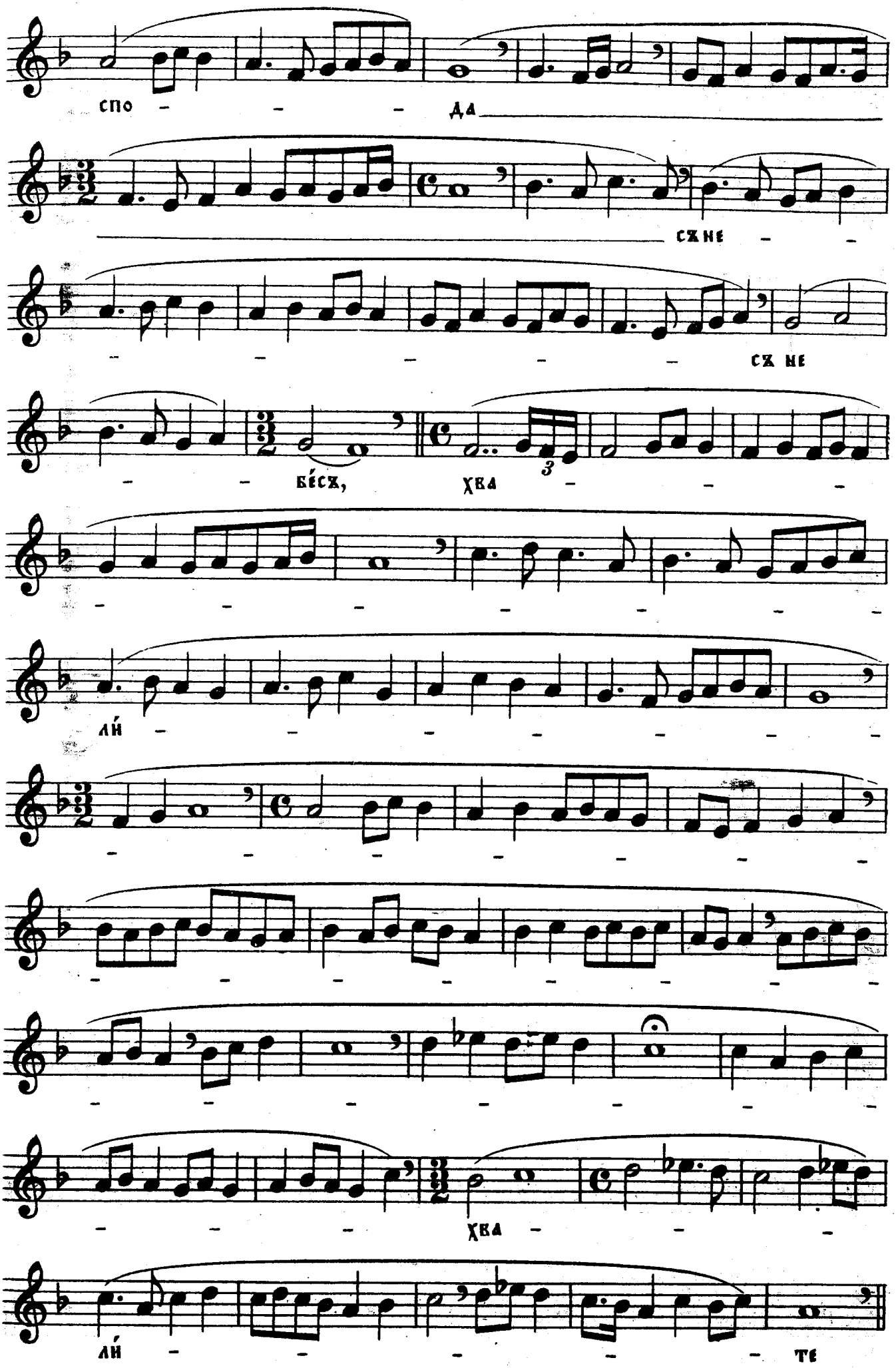

ê – гò во вы́ – шныхж, хва –
– – – – ли́ – –
– – – те, хва – ли́ – те
ê – – гò
во вы́ – – –
шнихж, хва – ли́ – – –
– – – – – – – –
– – – те ê – – –
– – – – –
ê – гò во вы́ – шнихж.
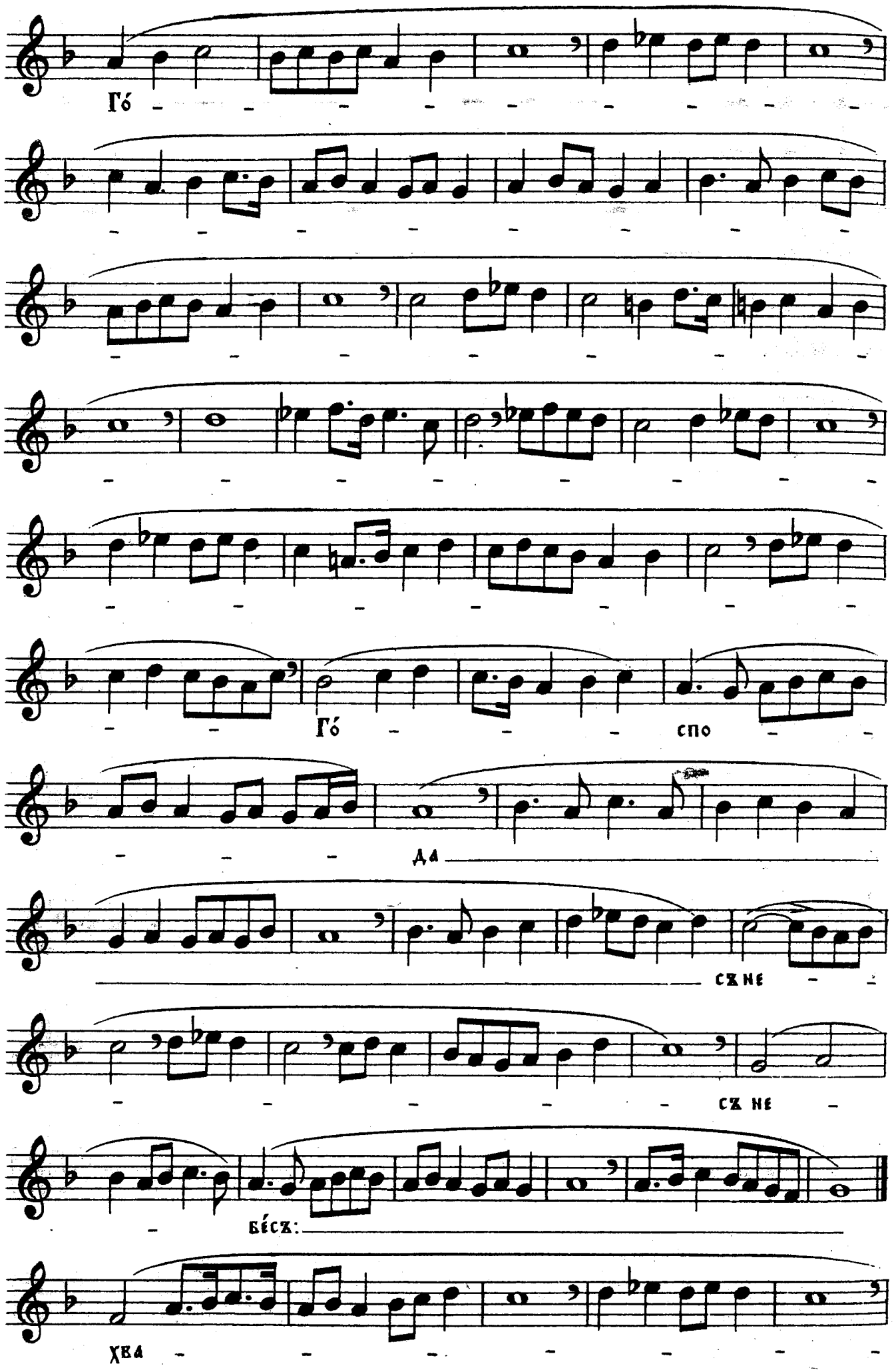
Хвали́те
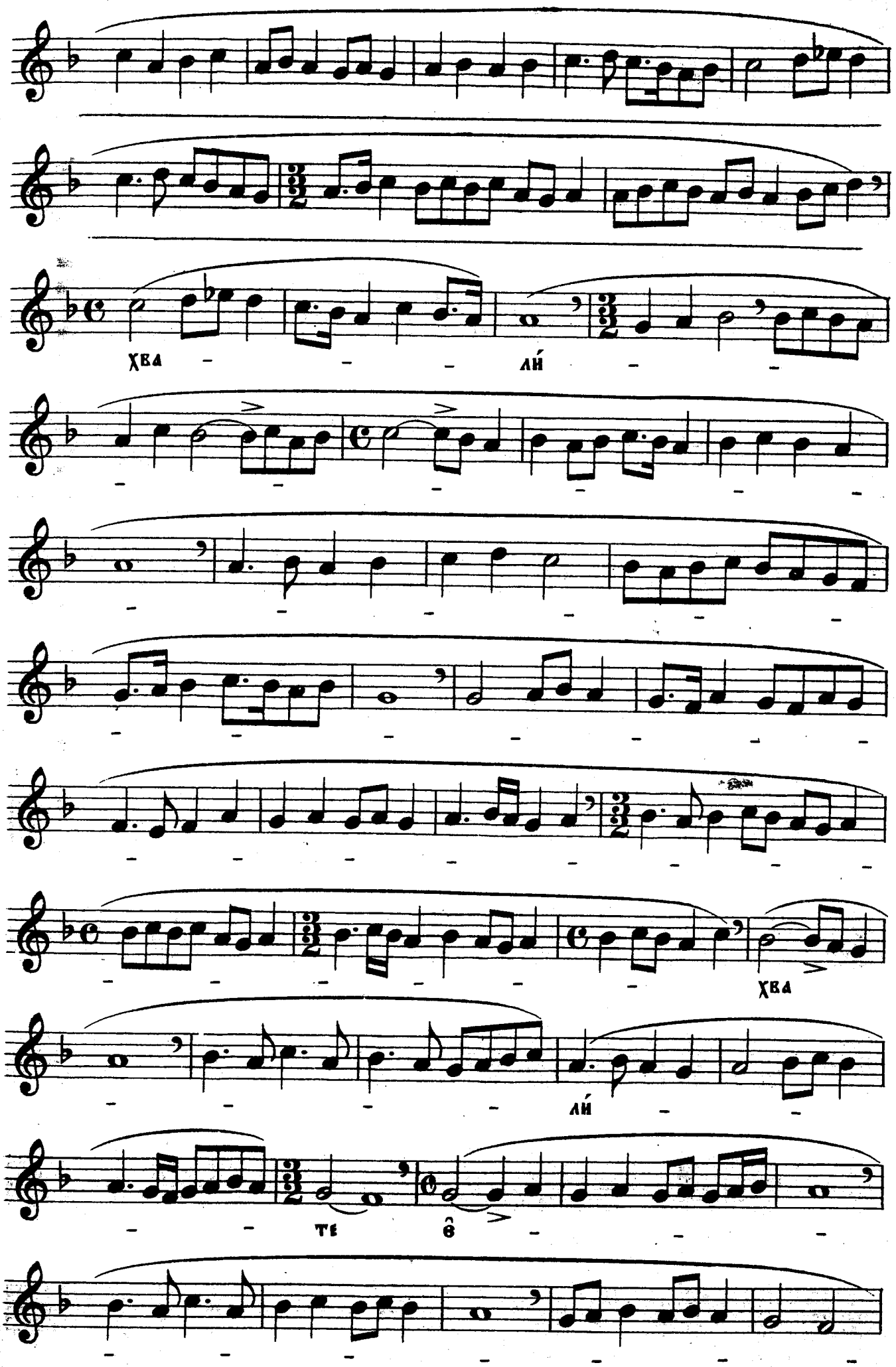
гла́съ а̃
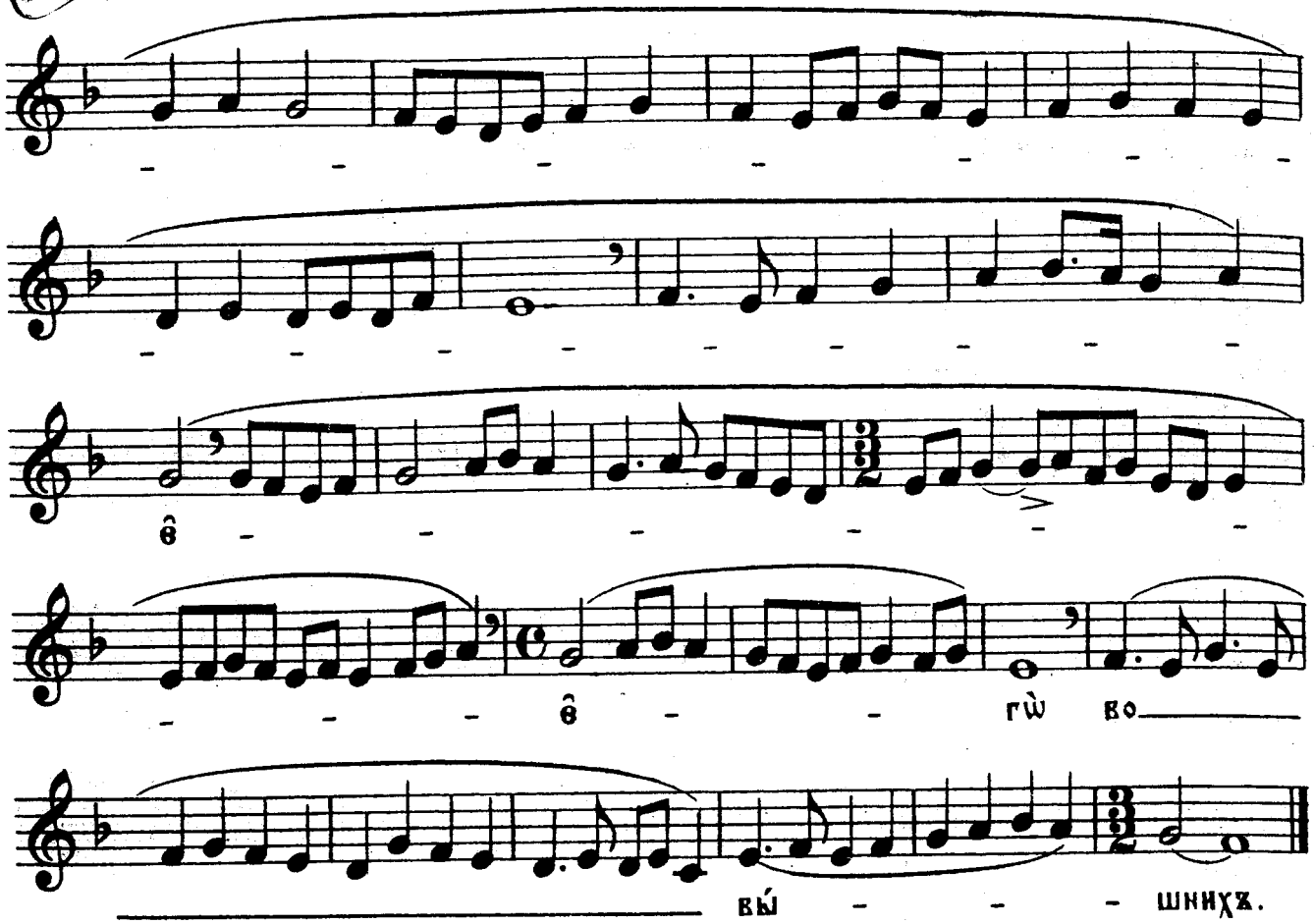
Adagio ma non troppo
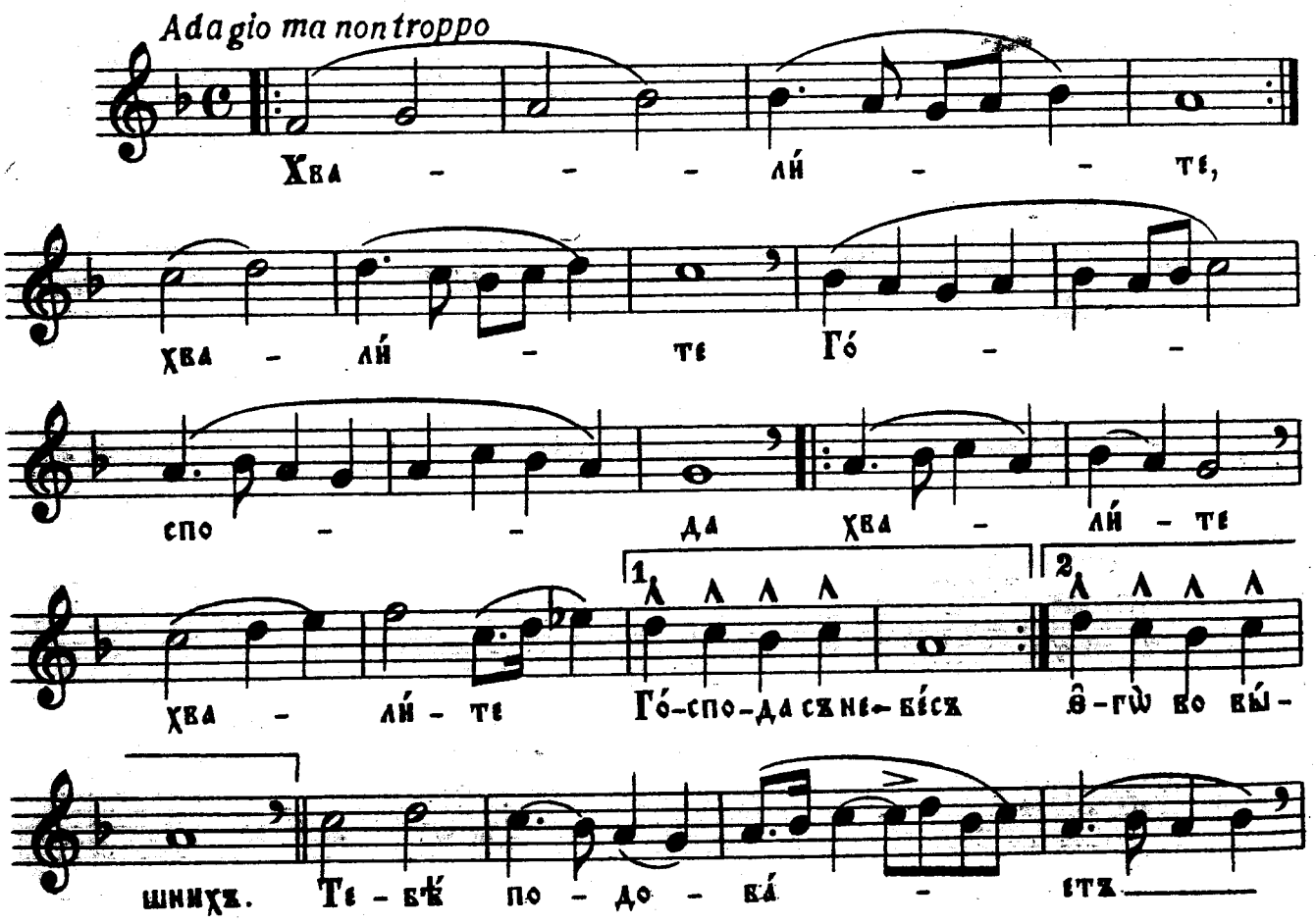

СПО – – – ДА
СЖНЕ – –
– – – – СЖ НЕ
– – БЕ́СЖ, ХВА – – –
ЛИ́ – – – – – – –
ЛИ́ – – – – ТЕ
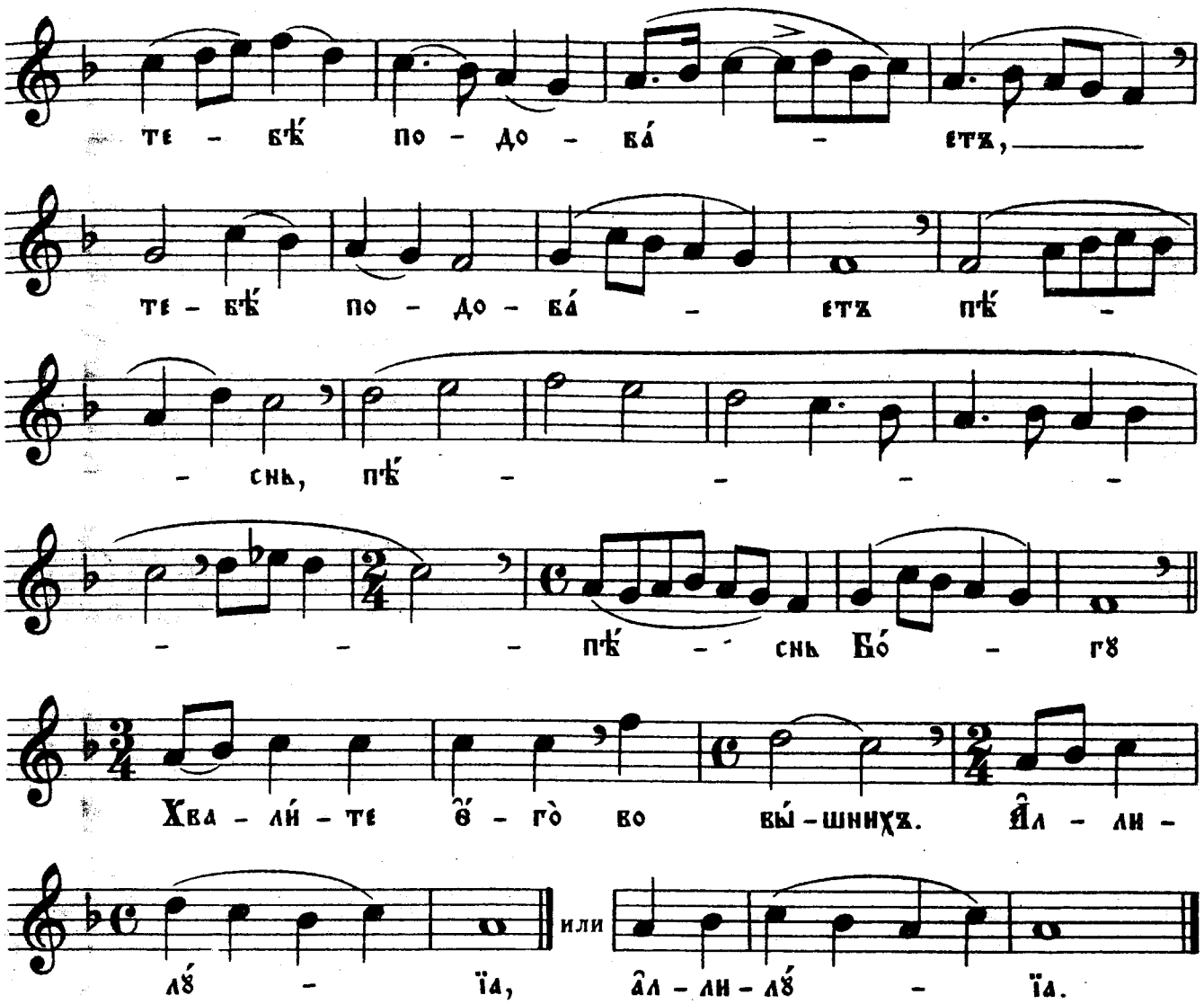

Гó
Гó
спо
да
сжне
сжне
бéсж:
хва

ХВА – – – ЛИ́ – –
ХВА
ЛИ́ – –
ТЕ
ê

Трстенско Хвалѝте
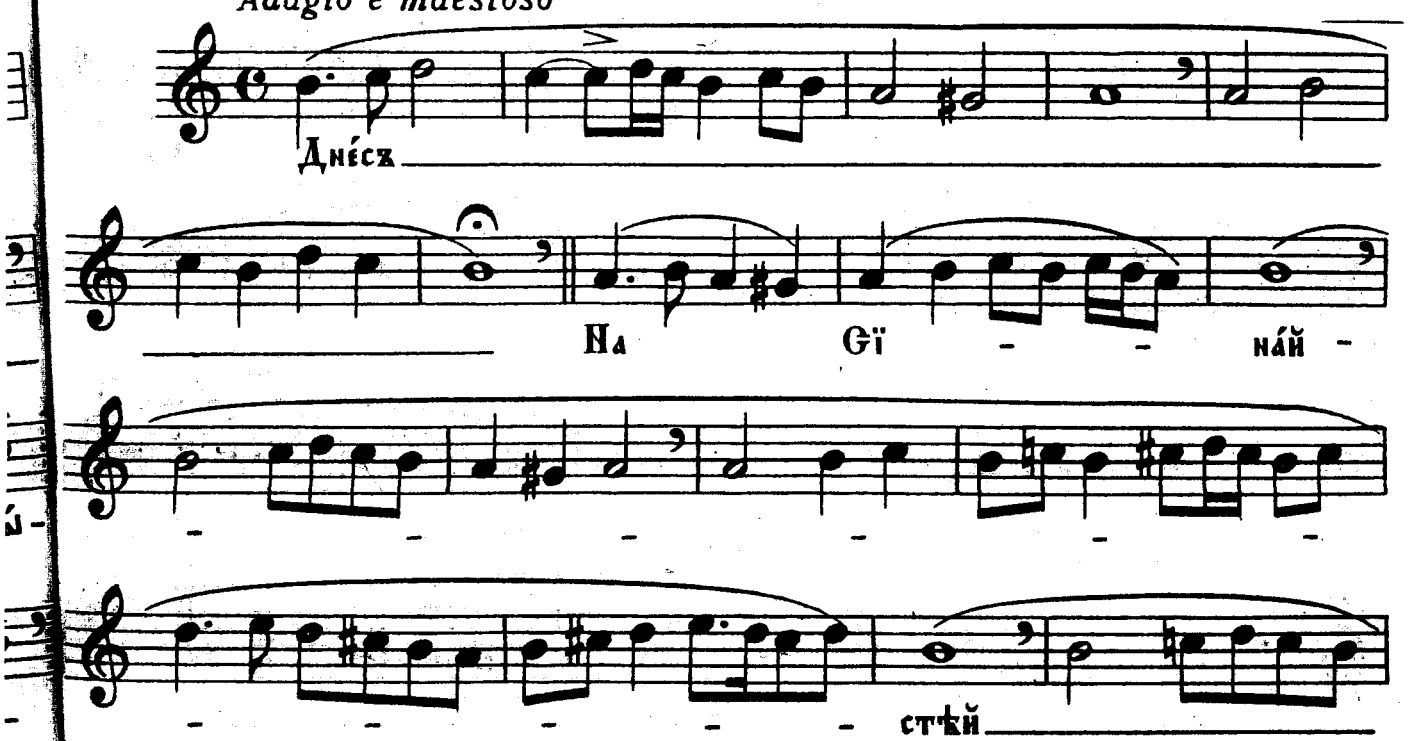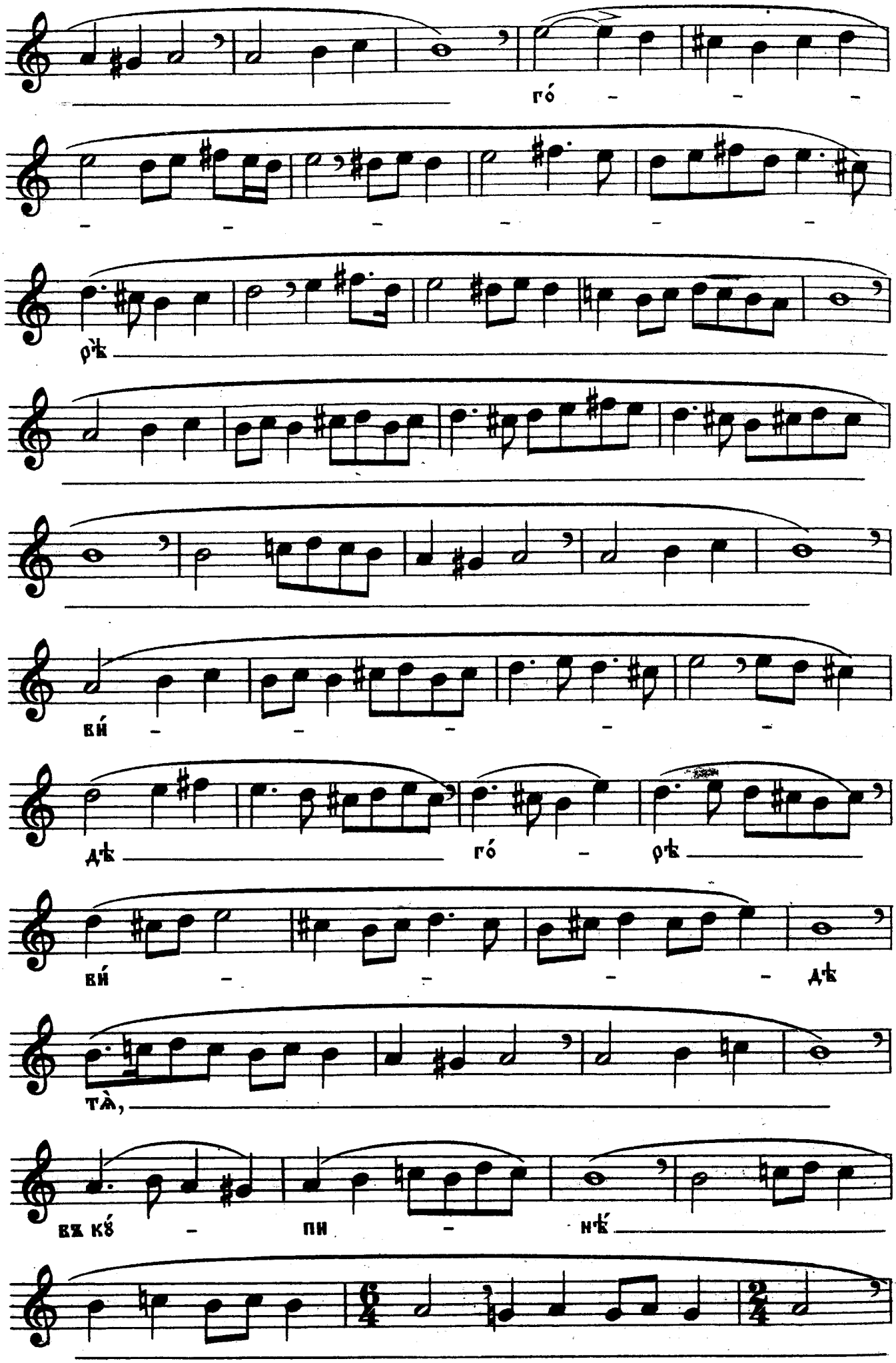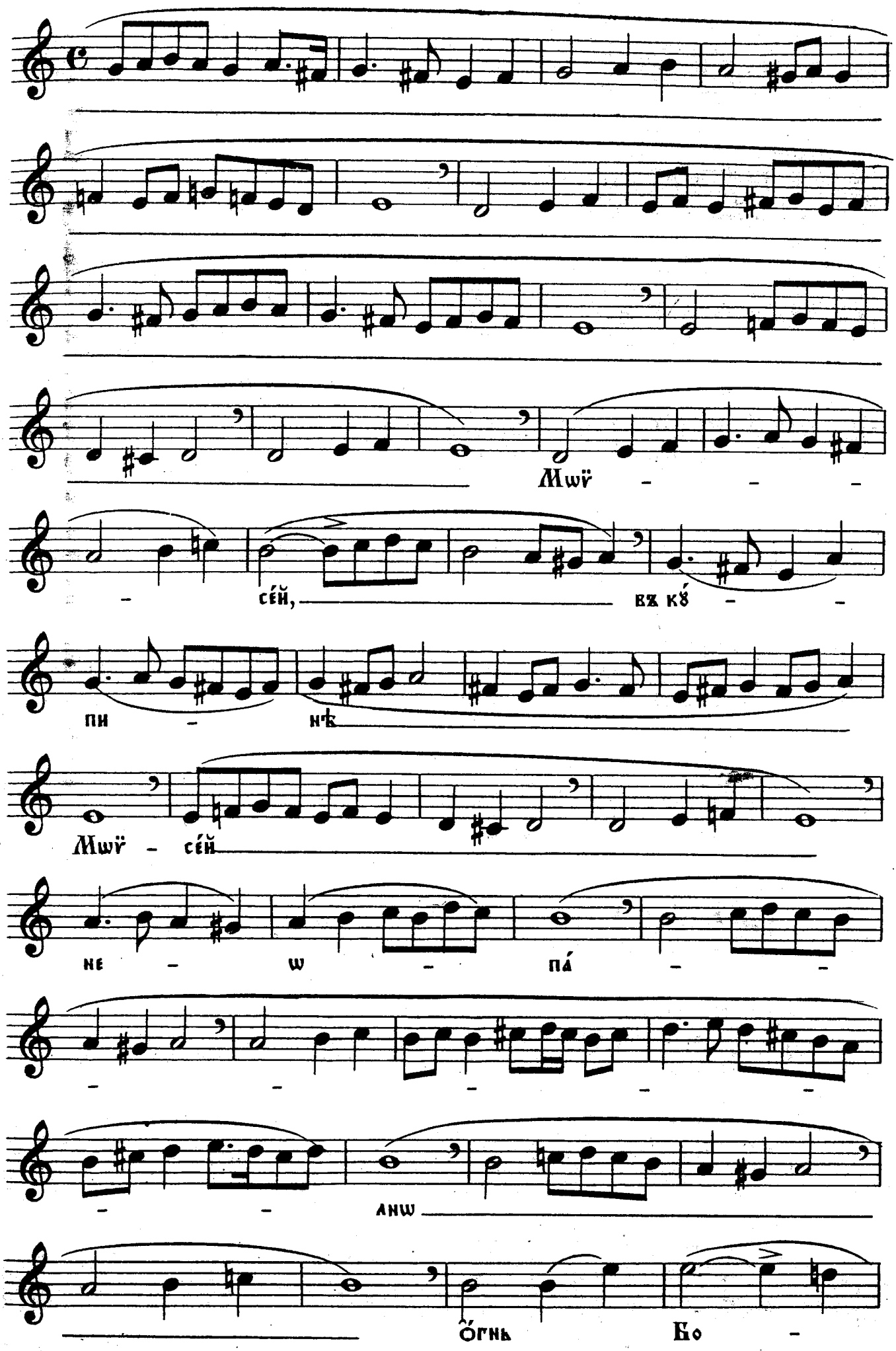

На Сїна́йстѣй горѣ
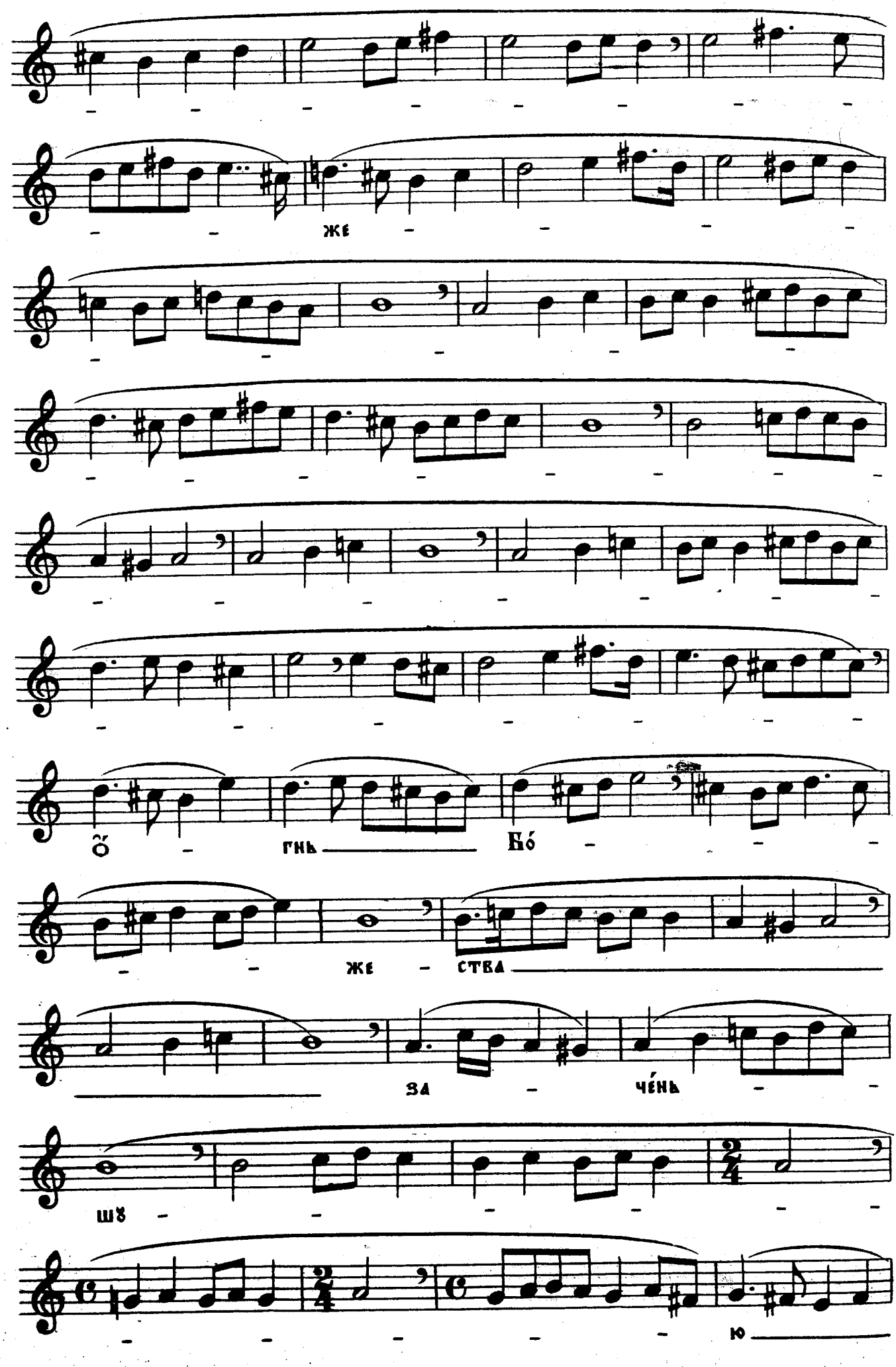
ГЛАСЪ Г
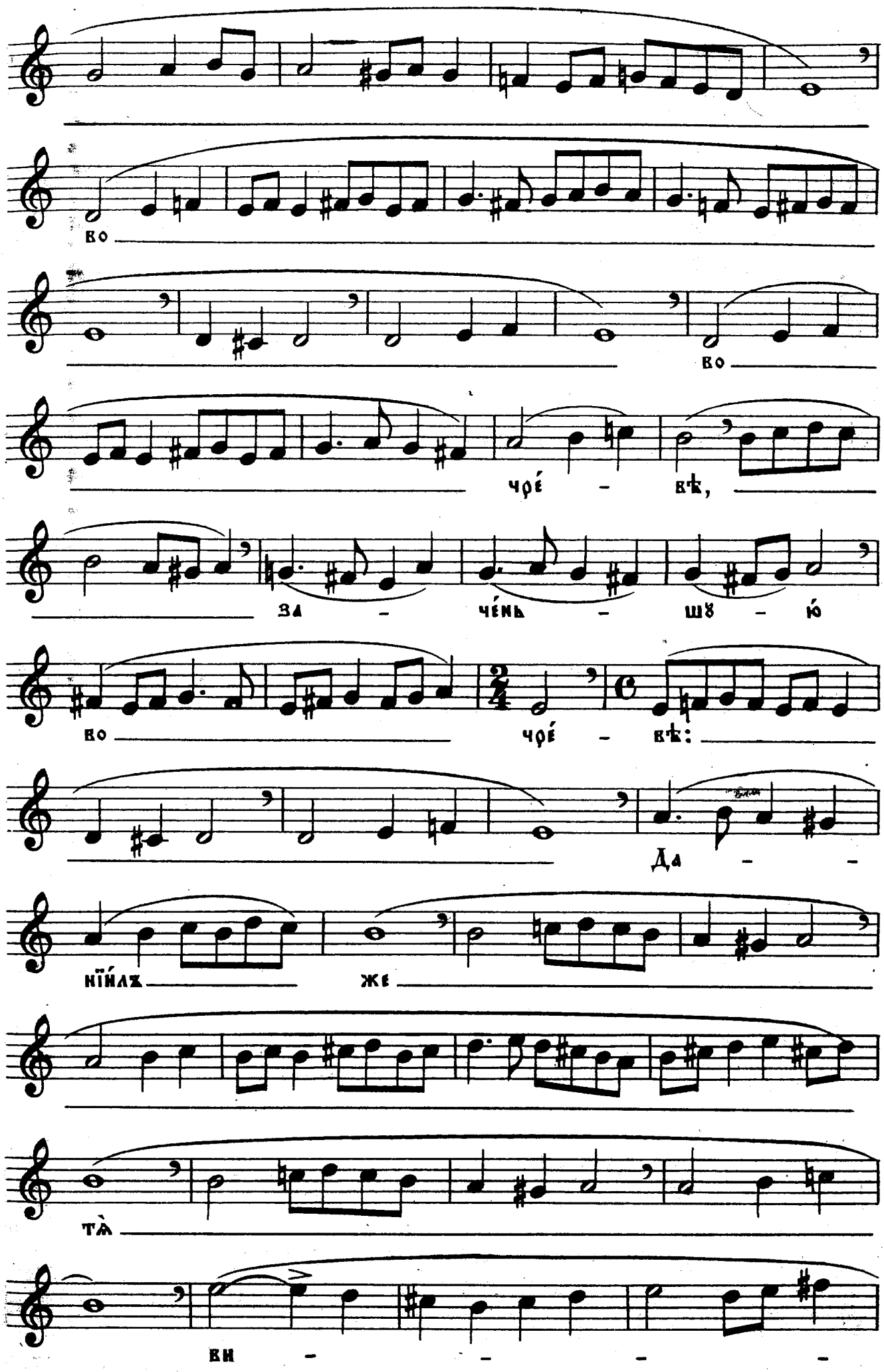
Adagio e maestoso
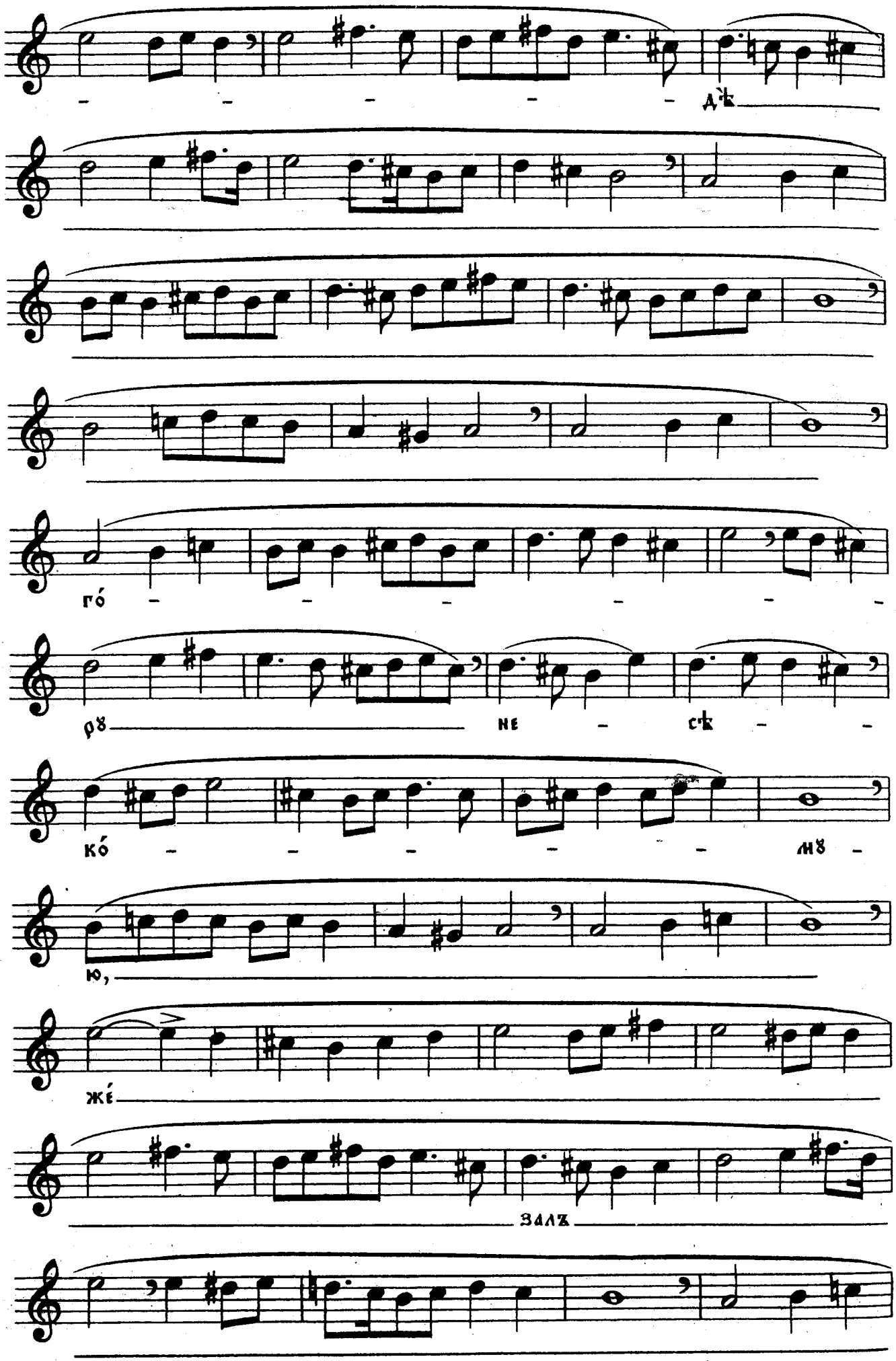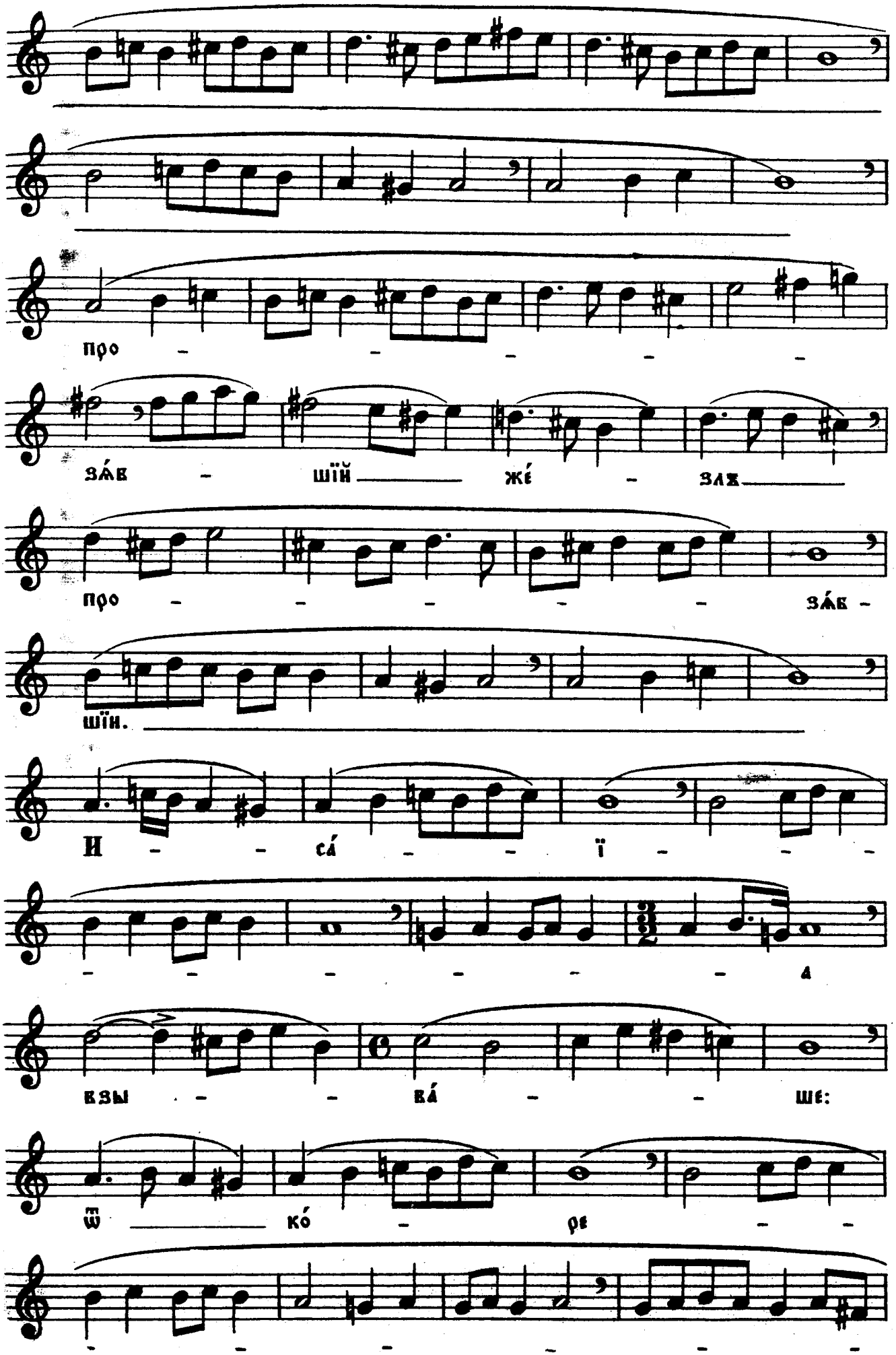

го – – –
– – – – – –
рѣ
ви – – – – –
дѣ го – рѣ
ви – – – – дѣ
тѣ,
вж кѣ – пи – нѣ
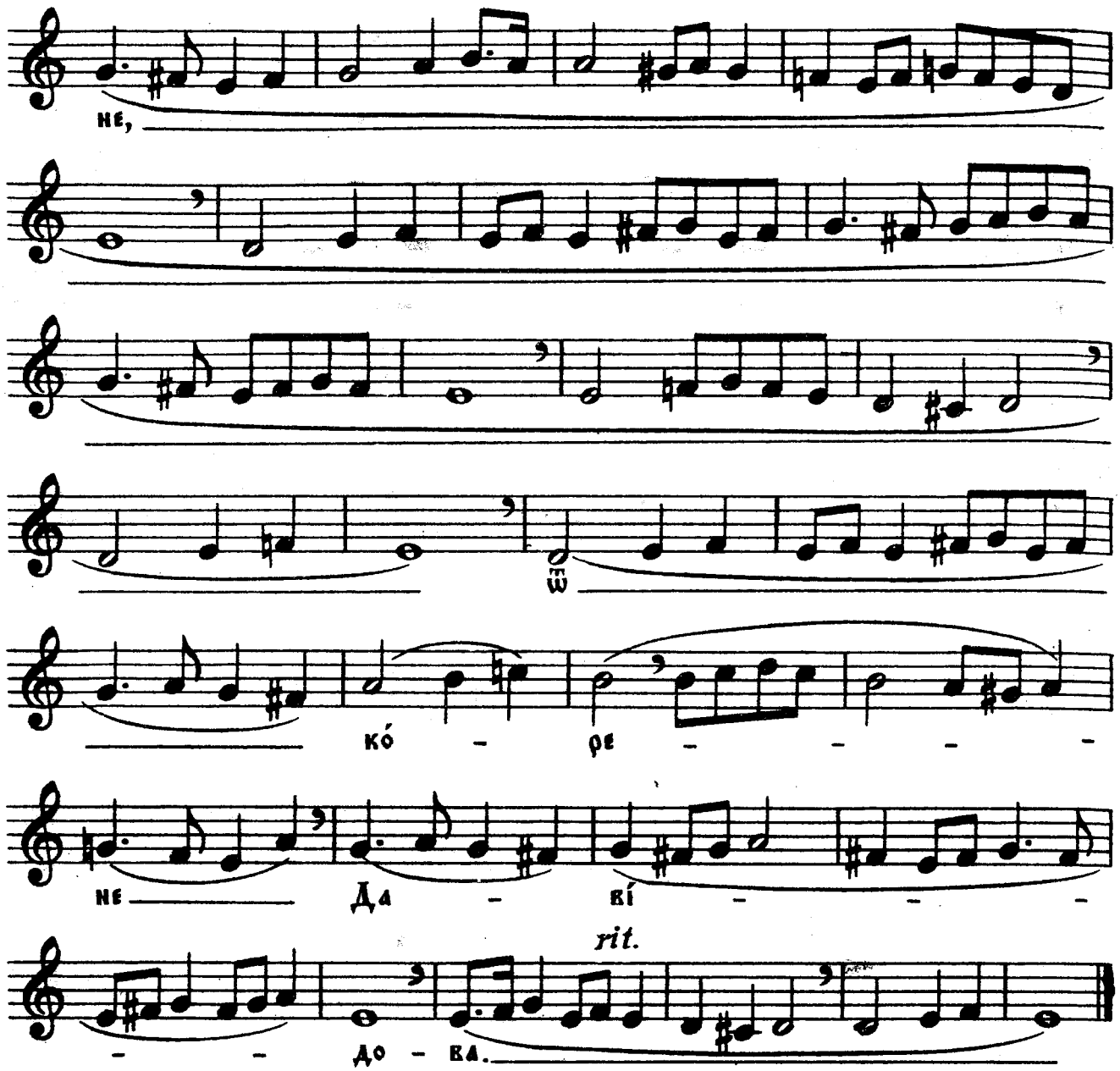

Мшї – – –
– сéй, вж кŏ – –
пи – нѣ
Мшї – сéй
не – ш – пá – –
– – – – –
– – аnш
óгнь Бо –

же
О́ гнь Бо́
же ство
за чёнь
шя
ю

во
во
чрѣ - вѣ,
за - чѣнь - шѳ - ю
во
чрѣ - вѣ:
Да - -
нѣйлѫ
же
тѧ
ви - - - -
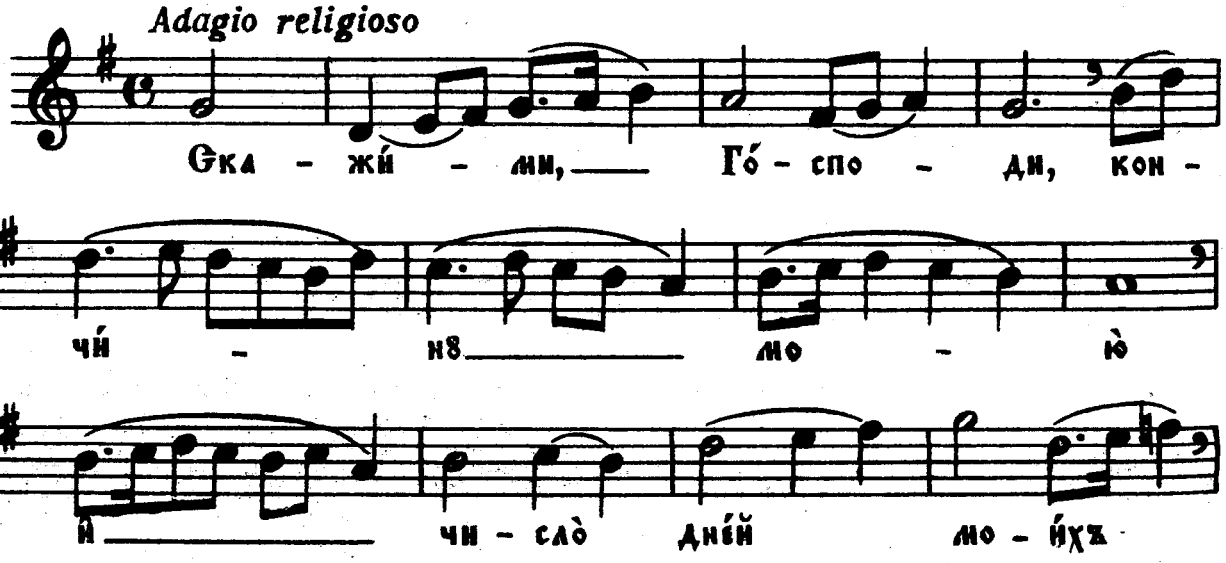

- - - - - Дѣ
гó - - - - - -
рѳ NE - сѣ - -
кó - - - - - мѳ -
ю,
жé
ЗАЛѢ
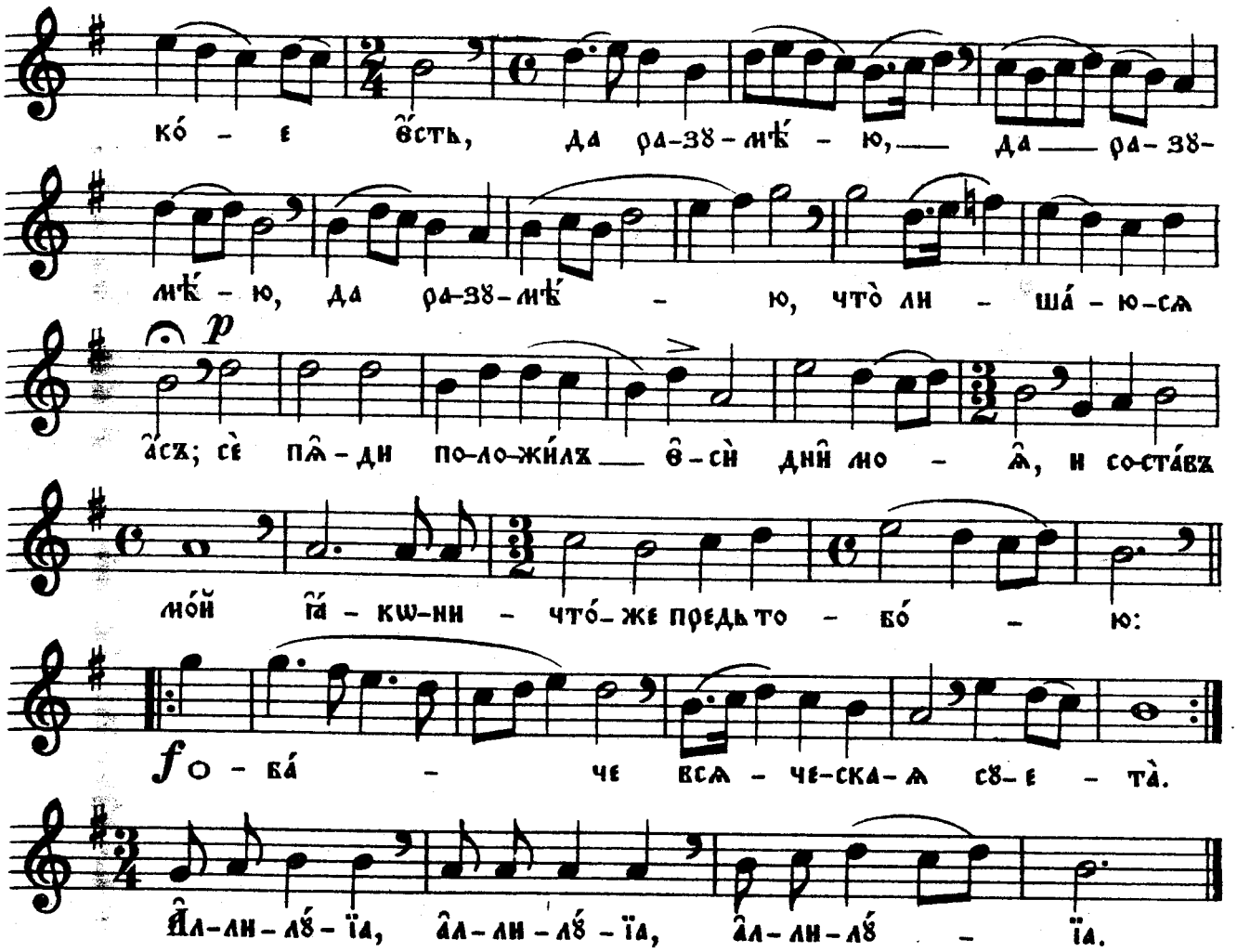

про - - - - -
зáв - шїй — жé - зáж —
про - - - - - зáв -
шїи.
И - - сá - - ї - - -
- - - - - - а
взы - - вá - - ше:
ш — ко - ре - -
- - - - - -

Самопро́изволны
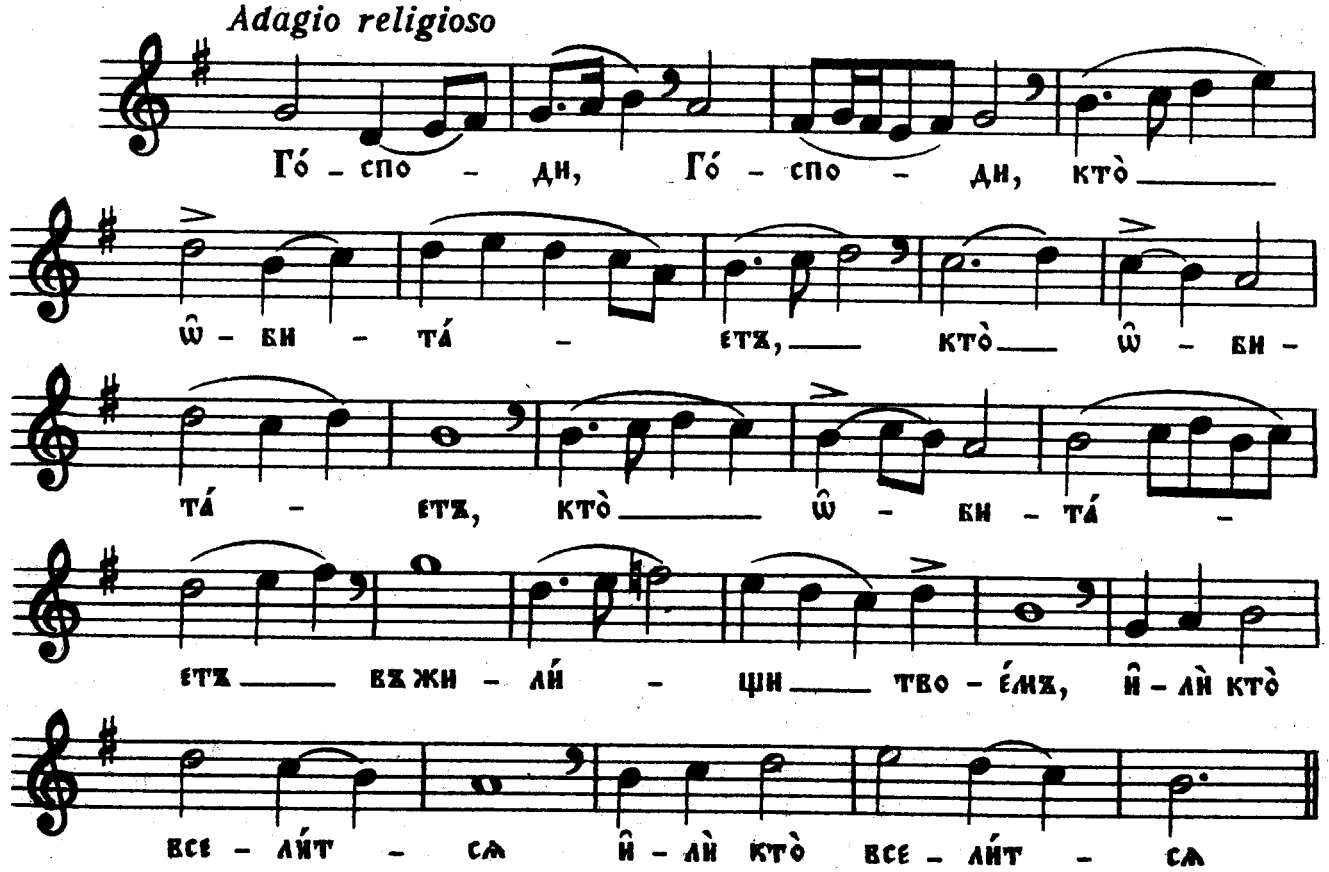
Скажи́ ми, Го́споди
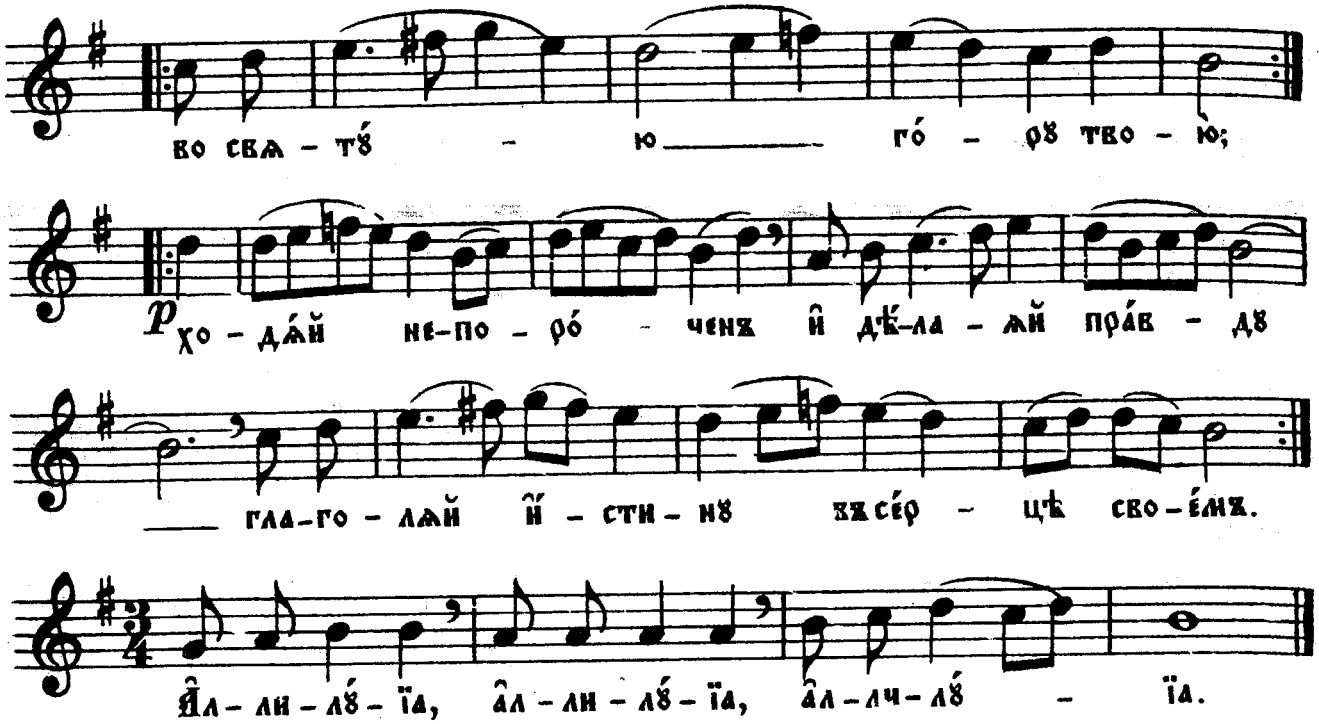

Господи, кто̀ wбитаетѣ
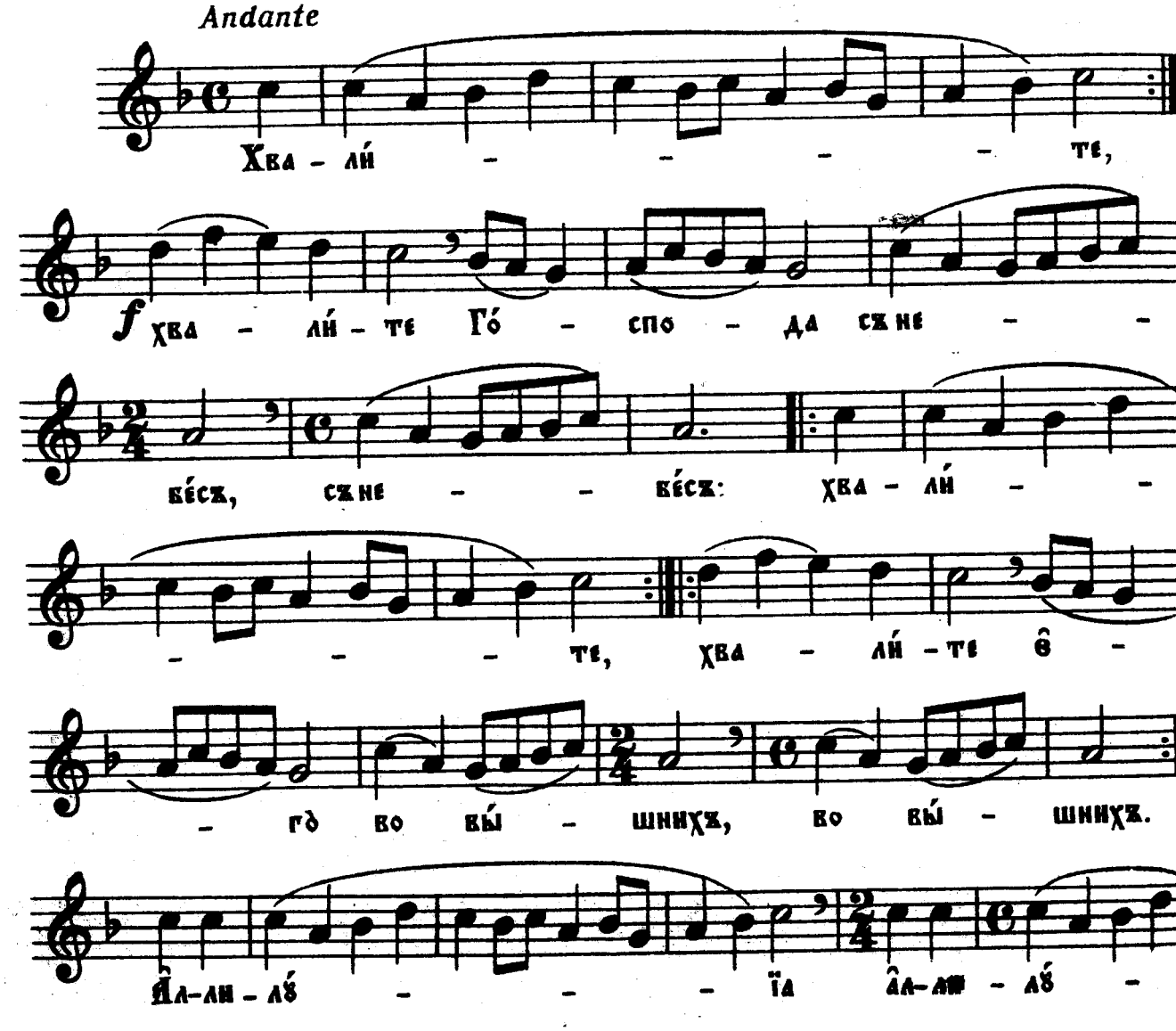
Adagio religioso
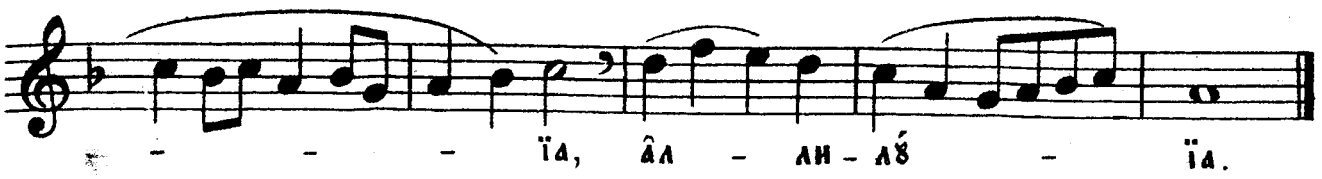

КОРНЕЛИЈЕВО Хвали́те

Andante
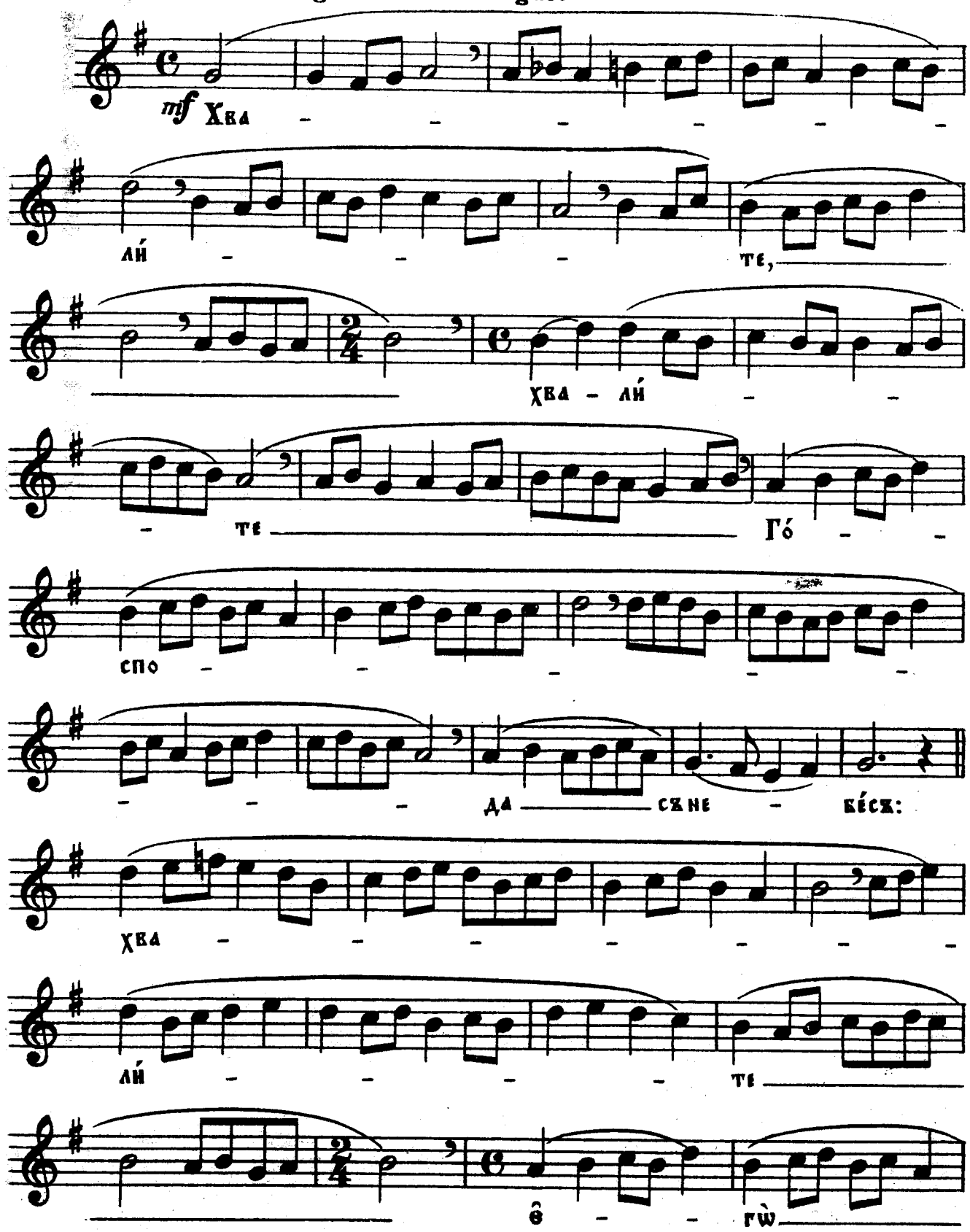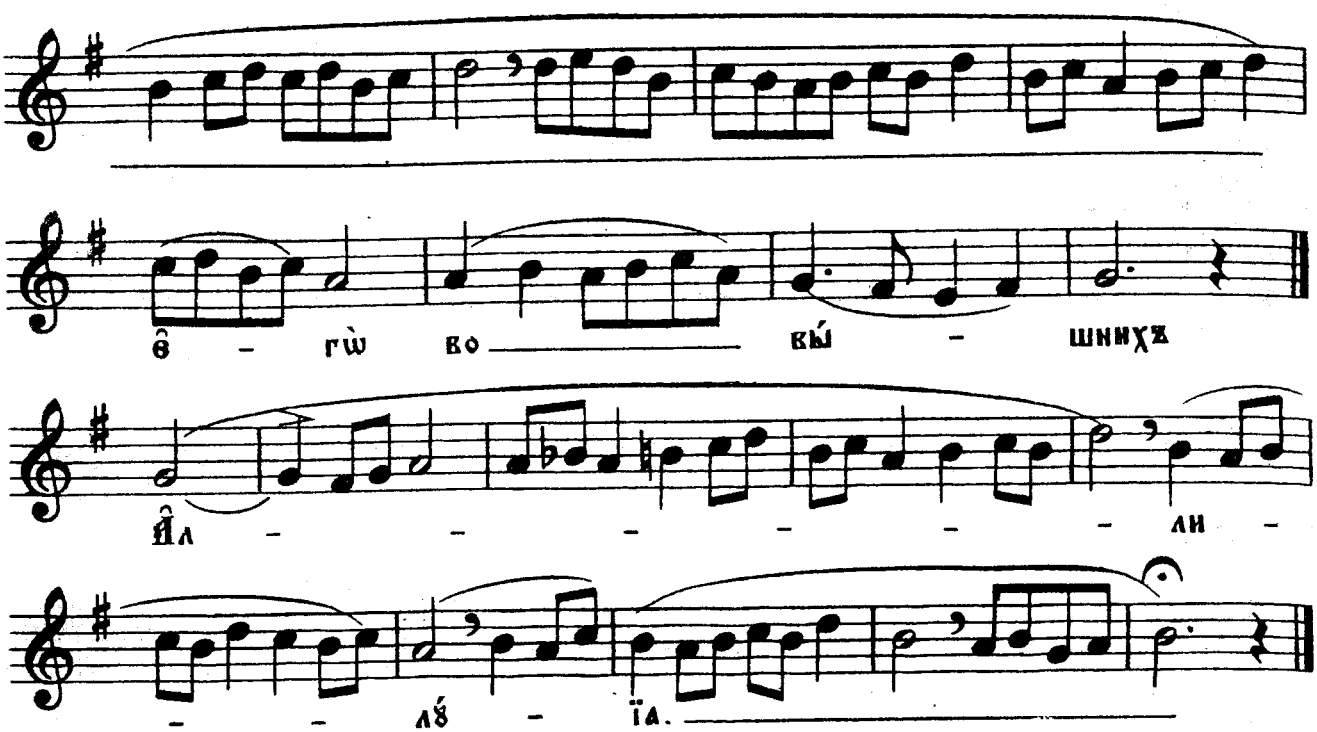

ПО КОРНЕЛИЈУ
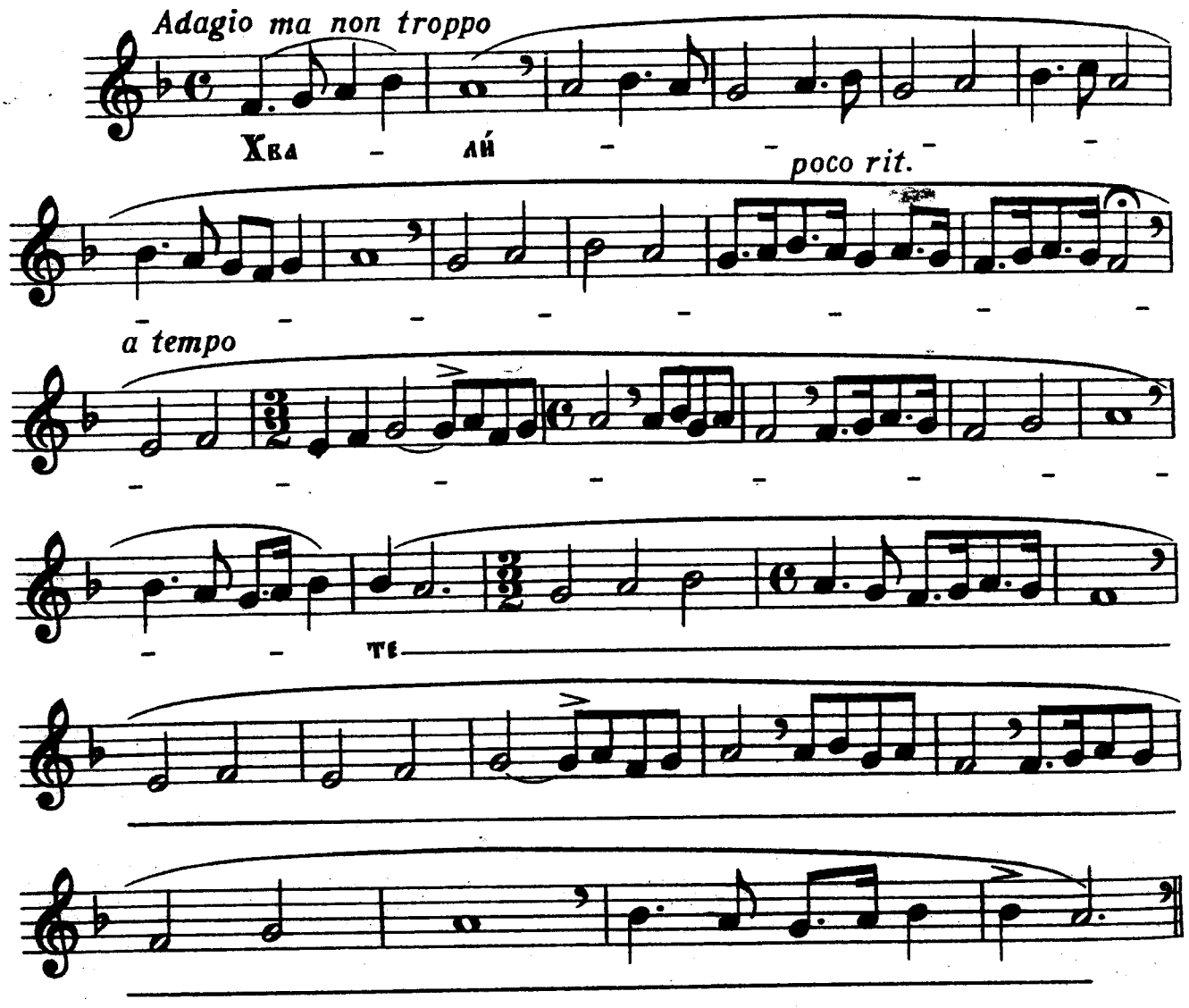
КАКО СЕ ПЕВАЛО У БЕОГРАДУ
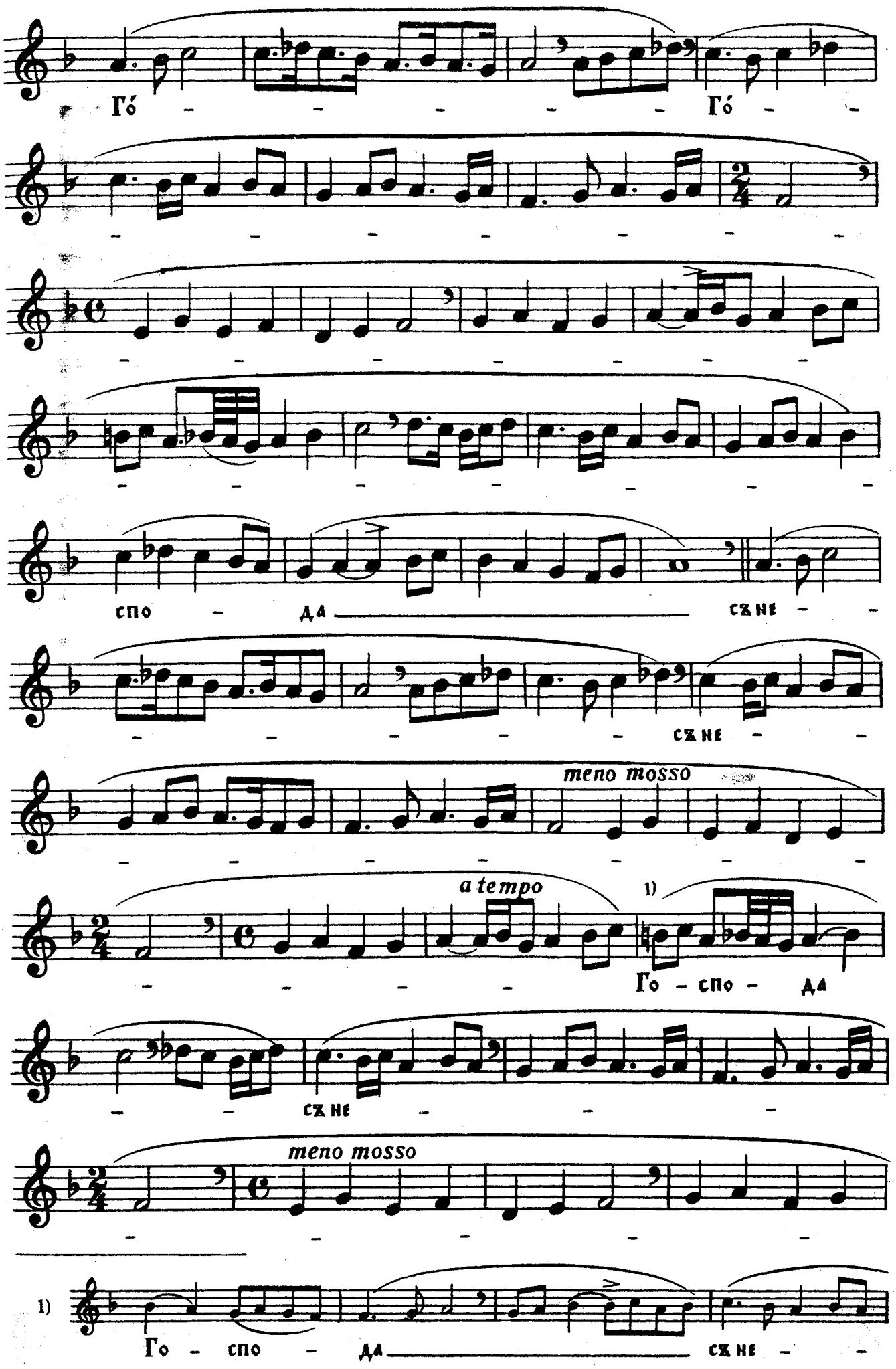
Andante religioso e molto legato
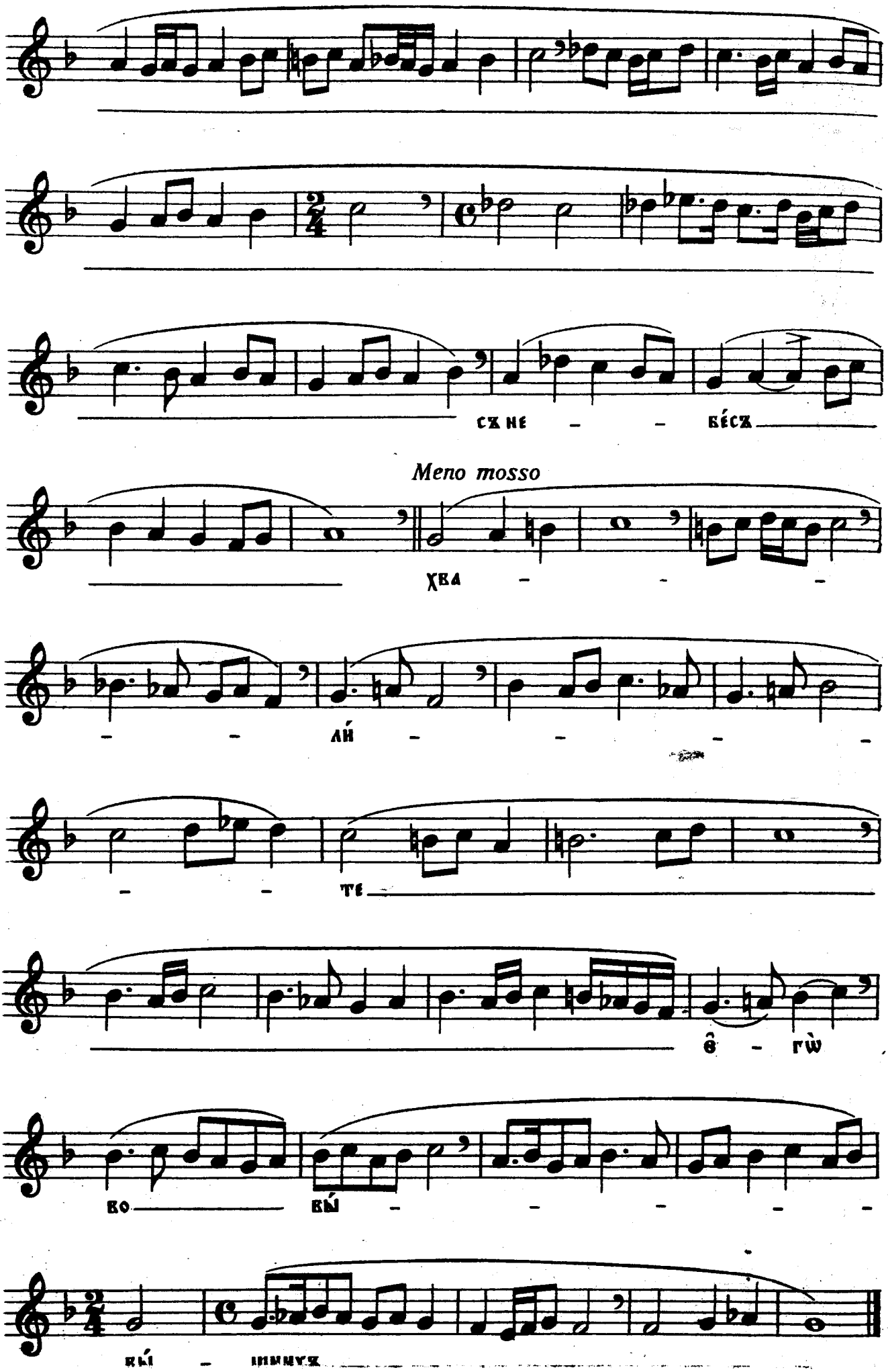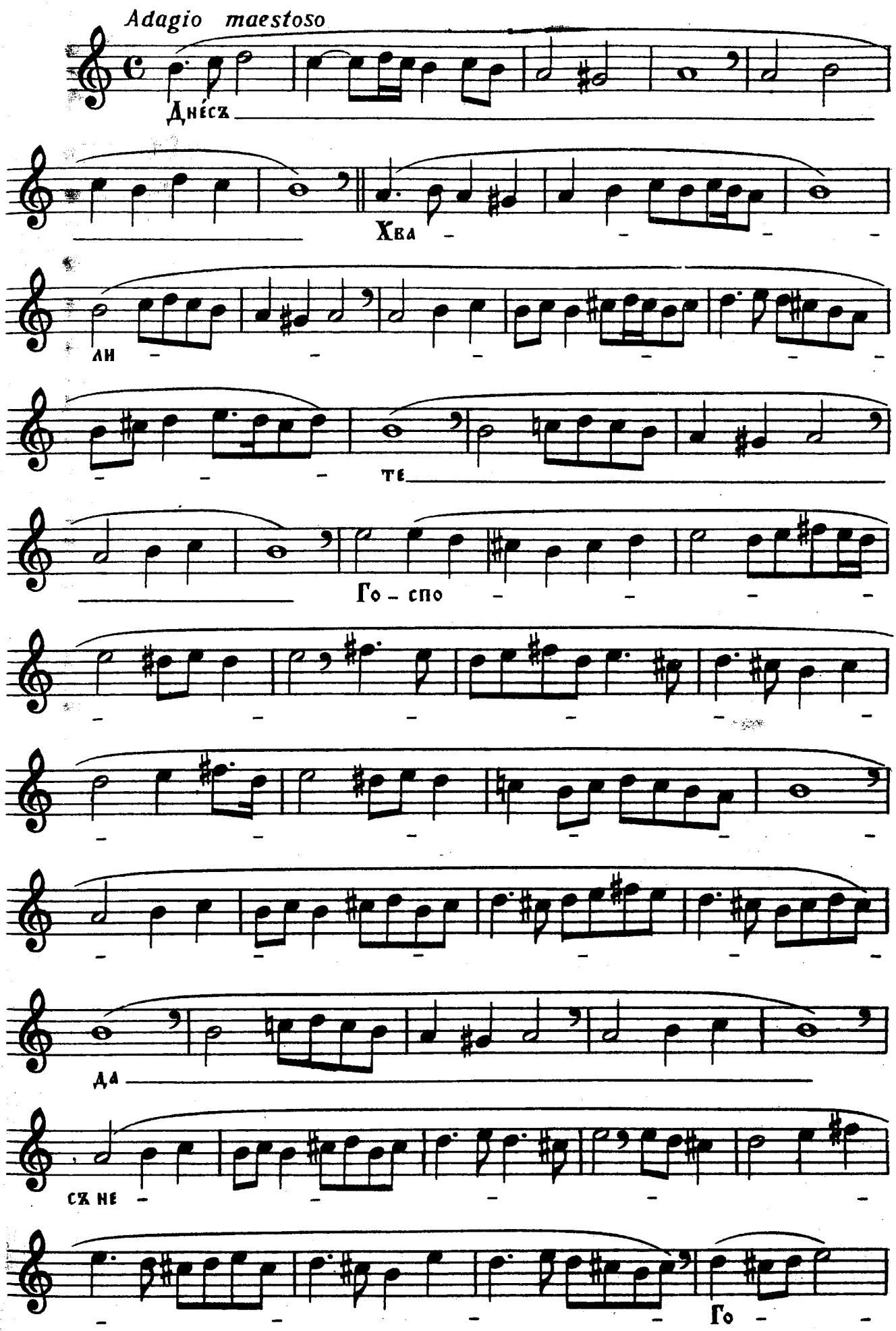

Хвали́те на Тондеспо́тиниъ
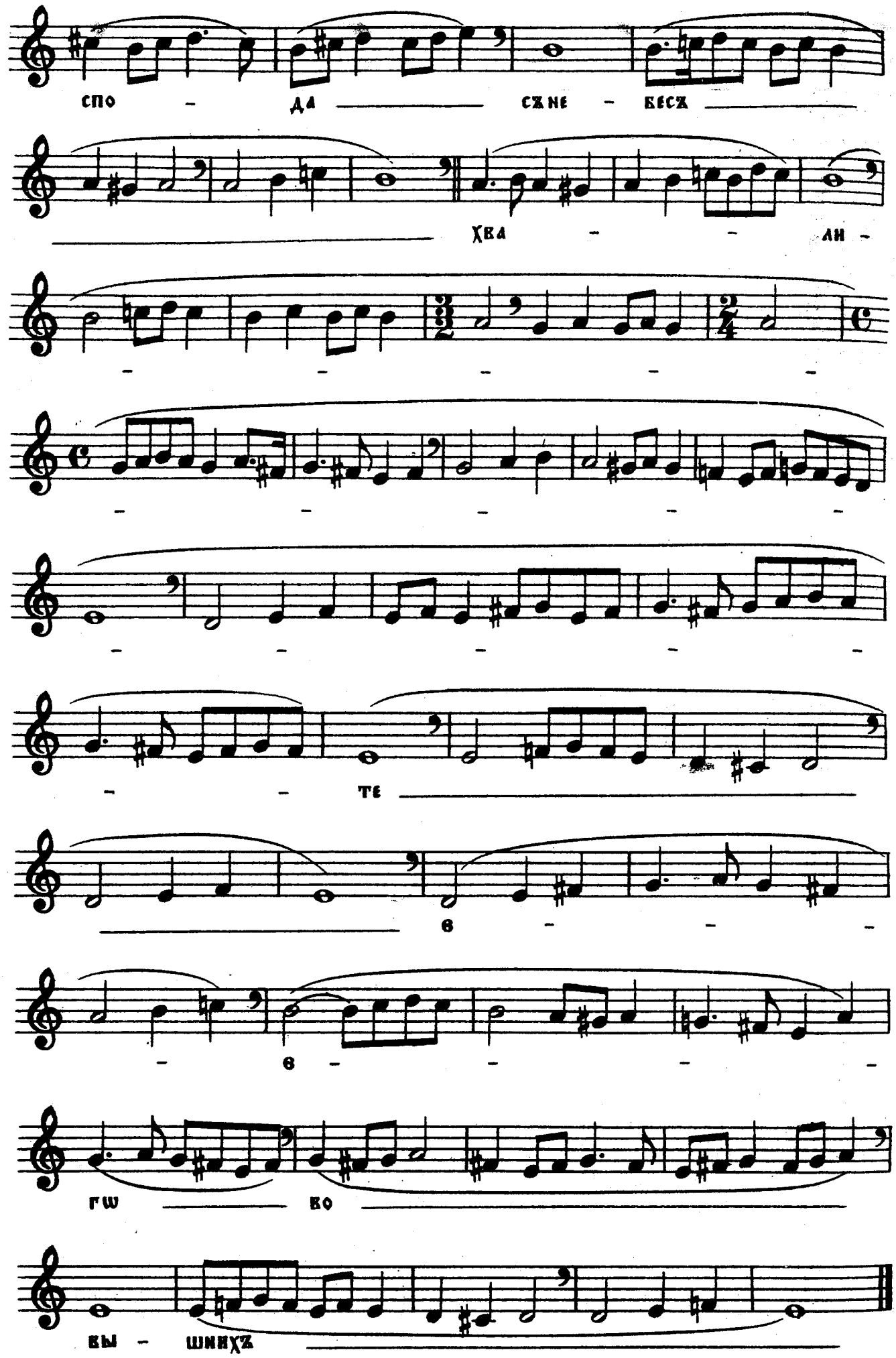

Го́ – – – – – Го́ – –
– – – – – – –
– – – – – – –
– – – – – – –
спо – да сжне – –
– – – – – сжне – –
– – – – – – –
a tempo
1)
– – – – Го – спо – да
– – сжне – – –
– – – – –
1)
Го – спо – да сжне –

сѫ не – – бе́сѫ
Meno mosso
хва – – –
– – ли́ – – – – –
– – те
– – ѳ̂ – гѡ̀
во – – вы́ – – – – –
вы́ – шнимѫ

Хвали́те гла́съ г҃
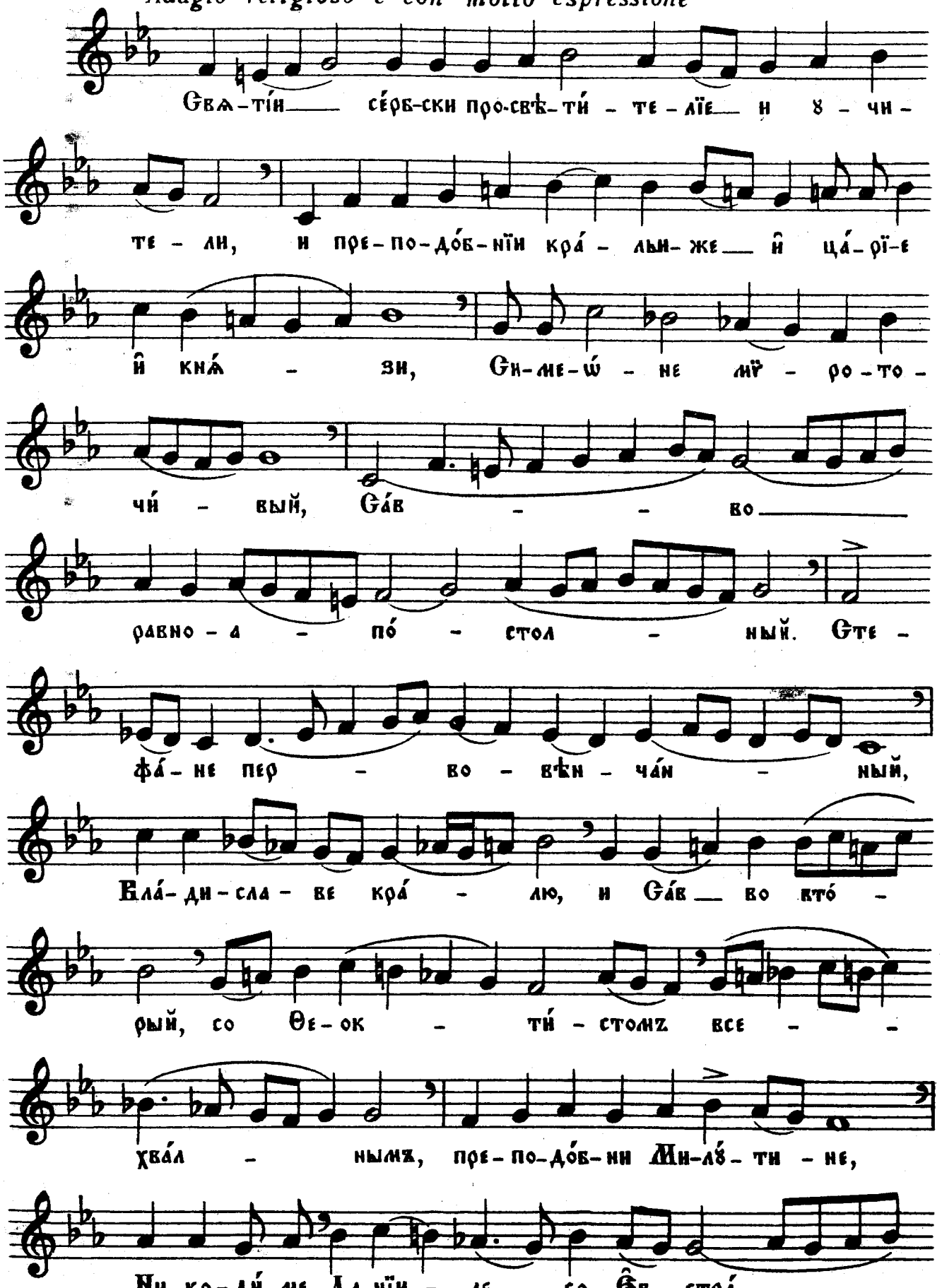

СПО - ДА СЖНЕ - БЕСЖ
ХВА - - АН -
- - - -
- - - -
- - - -
- - ТЕ
В - - -
- В - - -
ГШ ВО
ВЫ - ШИНХЖ
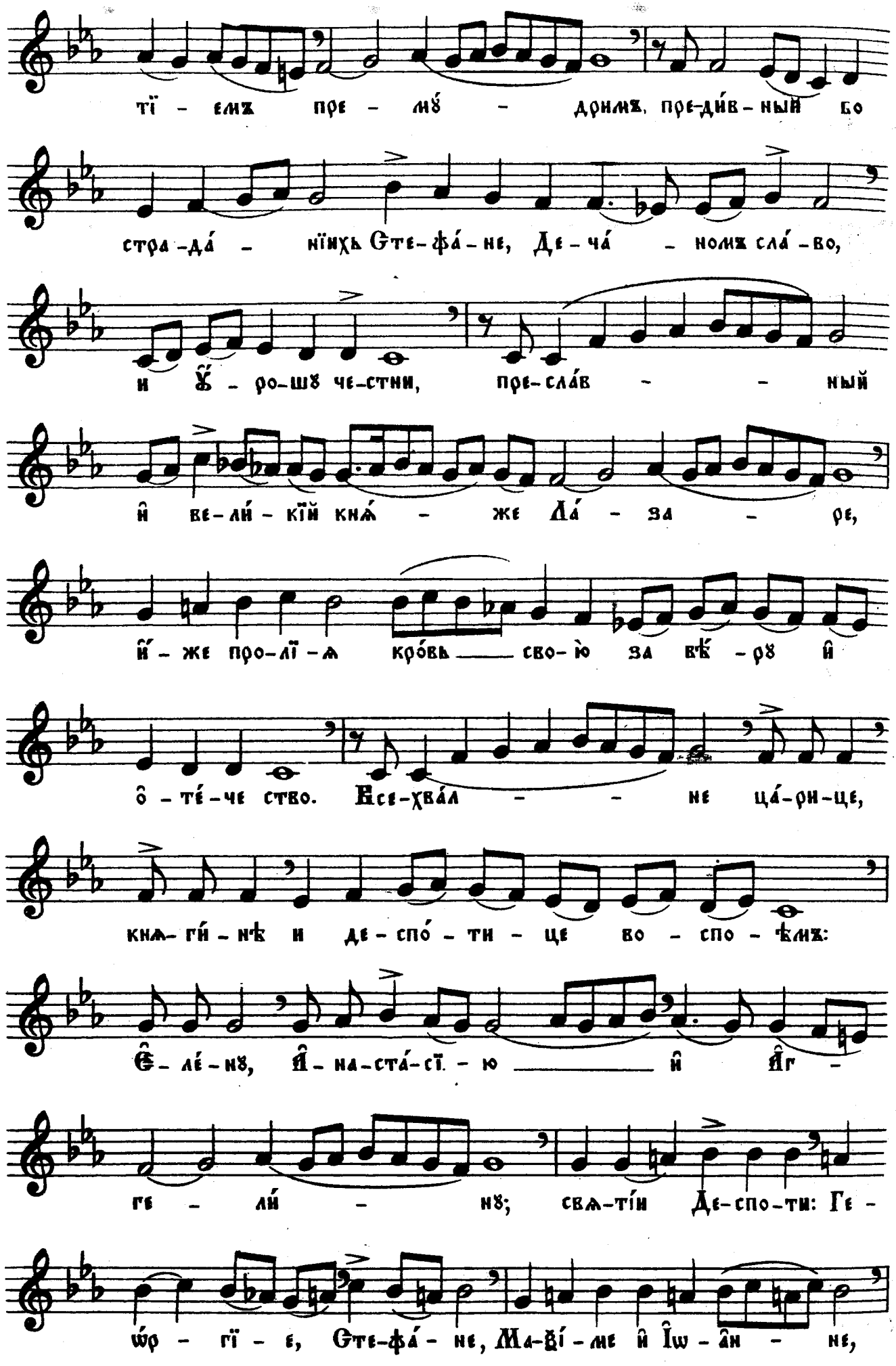
СТИХИРА СРПСКИМ СВЕТИТЕЉИМА*)
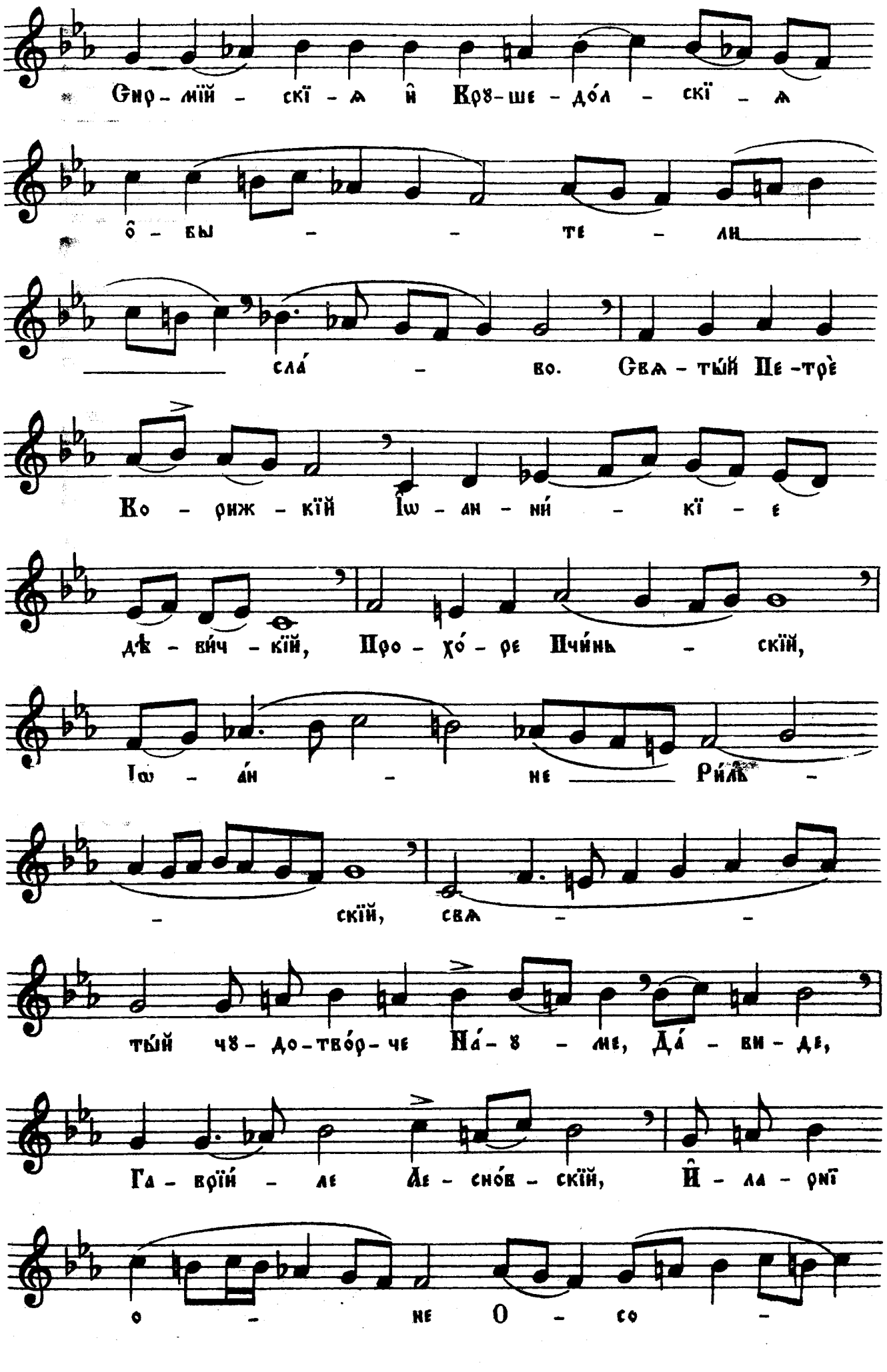
ГЛАСЪ Ѣ
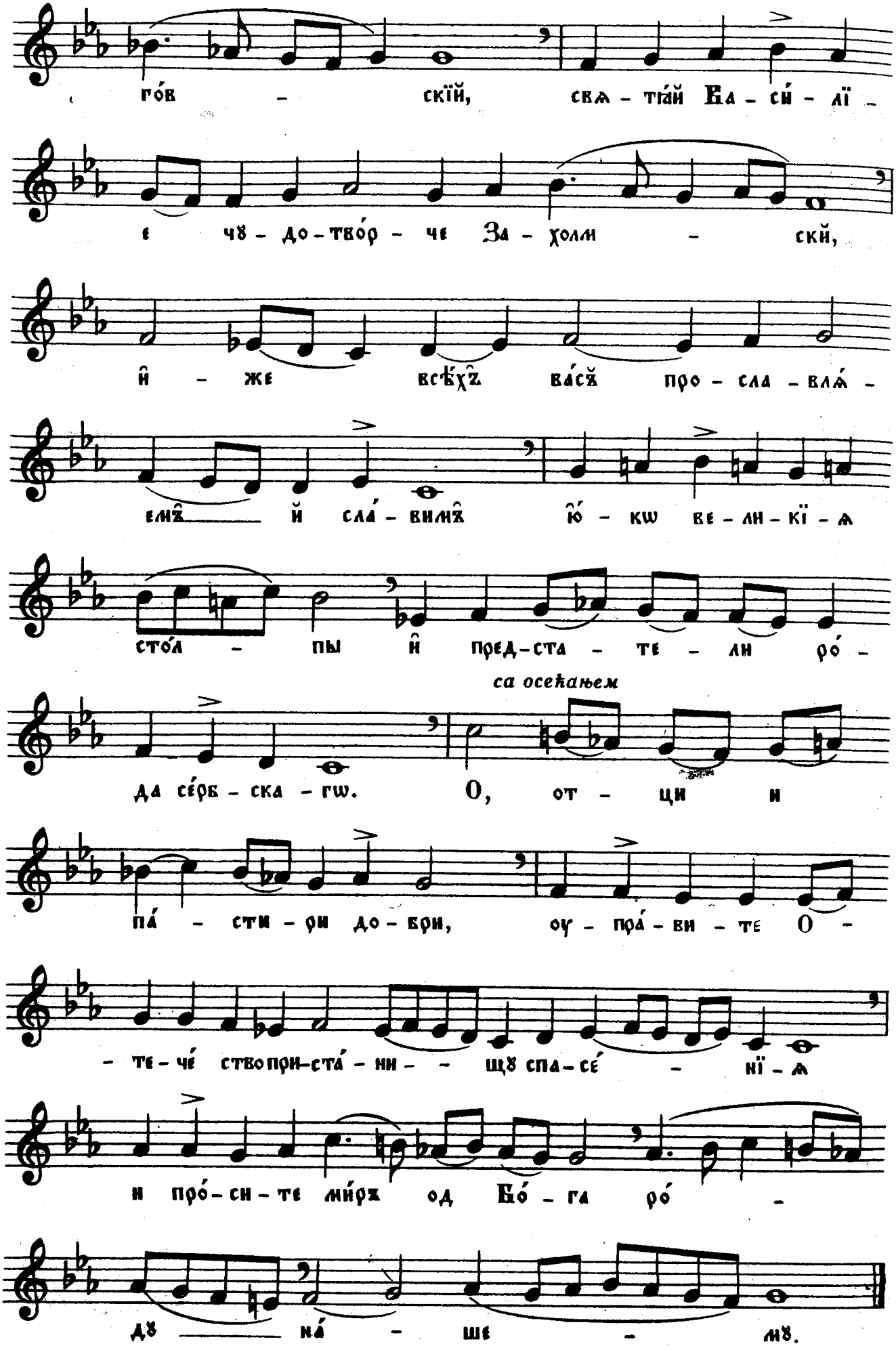
Adagio religioso e con molto espressione

*) Мелодију ове стихире саставио је у Паризу, за време рата, прота г. Мих. Поповић
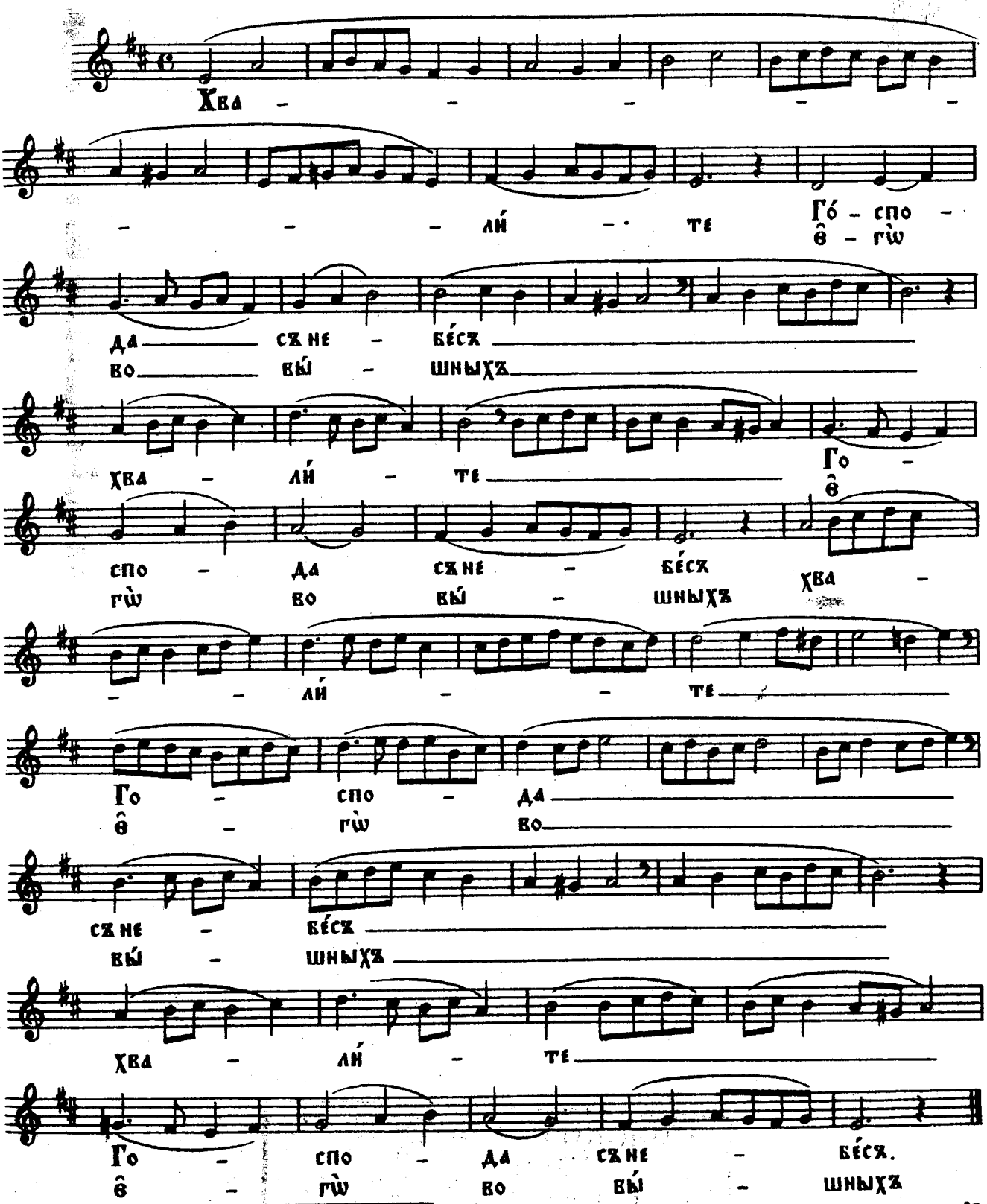

тїемъ премудримъ, предивный бо
страдальнїихъ Стефане, дечаномъ славо,
и ѹ҃ношѧ честнии, прославный
й великїй княже Лазаре,
йже пролїа кровь свою за вѣру й
ѳтечество. Исхвале царице,
княгинѣ и деспотице воспомѧнимъ:
Ѥлено, Їнастасїю й Їгнатїе,
гли; свѧтїи Деспоти: Гюргїе, Стефане, Мавїме й Їѡанне,

Сир-мій-ські-а й Кор-ше-дóл-ські-а
ô-бы-те-ли
сла́-во. Свя-ты́й Пе-трѣ
Ко-риж-кій Іѡ-ан-ни-кі-е
дѣ-вíч-кій, Про-хó-ре Пчи́нь-скій,
Іѡ-а́н-не Ри́ль-
-скій, свя-
ты́й чу́-до-твóр-че На́-ѕ-ме, Да́-ви-де,
Га-врíй-ле Ле-снóв-скій, Й-ла-рí
о-не О-со-

гóв – скїй, свѧ – тúй Ва – сй – лї –
є чⷭ – до – твóр – че За – холм – ский,
й – же всѣхъ вáсъ про – сла – влѧ́ –
емъ ____ й сла́ – вимъ ю́ – кw ве – ли – кї – ѧ
стóл – пы й пред – ста – те – ли ро́ –
са осећањем
да сéрб – ска – гw. О, от – ци и
пá – сти – ри до – бри, оу – прá – ви – те О –
– те – чé ствопри – стá – ни – щⷭ спа – сé – нї – ѧ
и прó – си – те мúръ од Бó – га ро́ –
дⷭ ____ нá – ше – мⷭ.

Индивидуално певање утицало је исто тако много и на мелодије Причастенх-а. Да би видели ове разлике, ја наводим следеће мелодије. Овом приликом напомињем да Мокрањчево Хвалите шестог гласа означују Тихомир Остојић, Ненад Барачки, Јоцо Пајкановић као Хвалите осмог гласа. Исто тако скрећем пажњу на чињеницу да су неке црквене песме састављали музикалнији певачи по извесним популарним народним мелодијама мењајући, разуме се, у неколико темпо. Јер, свакако, да се може и карактер мелодије променити ако се она уместо брзо пева лагано. То ће се најбоље видети из извесних примера који следују.

Хвалите, гласх а̃ *)

*) Забележио Димитрије Т. Стојачић. Мелодија је као Херувїмская пѣснь гласх а̃ и она се потпуно разликује од Хвалите гласх а̃ како га је Мокрањац забележио.

Ако се упореди текст *стихире српским светитељима*, како га је употребио протојерej г. Михаило Поповић у горе наведеној мелодији, са ниже наведеним текстом из Сѣрбльжа-а (Београд, 1871, страна 71.)

Сватїи сѣрбски просвѣтитєлїе и оучители, преподобнїи крали, цари и кнази, Симеѡне мѵроточивый, Сава равноапостолный. Ирсенїе чѵдотворче, Стефане первовѣнчанный, Владиславе и Сава второый со Θеоктистомъ всехвалнымъ и Евстратїемъ: преславный Милутине Никодиме, Данїиле, Іѡанникїе, Ефреме: во премѵдрости предивный, и во страданїихъ ѣдамантный свѣтлый и великїй чѵдотворче царю Стефане Дечанскїй и Елено; слава и Оурошѵ младому, ѿрасль егѡ честна и свята; преславный и великїй княже Лазаре, йже пролїа кровь свою за вѣкы и отечество и достоянїе твоє. слава тебѣ всехвална царице и великам княгине Деспотице Госпоже Анно, Анастасїе, Елено и Аггелино; сватїи славни Деспоти: Геѡргїе, Стефане, Маѳиме, Іѡанне, сирмїйскїа и крушедолскїа ѳбители. слава во бранехъ воине Стефане Штиляновичу, великїй цѣлебниче, приходящымъ къ тебѣ съ вѣрою. сватый Петре Корижкїй, Іѡанникїе дѣвичкїй, Прохоре Пшинскїй, Іѡанне Рильскїй, Гаврїиле Лесновскїй. Иларїоне Осоговскїй, Иларїоне Меглинскїй, Евдимїе, Несторе, йже во дечанстѣй пустыни постившисѧ. сватый Касилїе новый чѵдотворче Захолмїйский. Петре Черногорскїй Архїерею превсвященный йже всѣхъ класъ прославляемъ и славимъ, якѡ великїа столпы и предстатели рода сѣрбскагѡ крестоносцагѡ, молите Бога ѡ душахъ нашихъ, спастисѧ намъ.

видеће се да се они разликују. Односно: текст, како га је употребио г. Поповић **непотпун** је и има, на крају, додатак „О, отци и.....“, који се не налази ни у једном рукопису.

Бавећи се 1933, у вези са научном експедицијом Универзитета у Београду, у Манастиру Високи Дечани, ја сам нашао један рукопис ове стихире у коме стоји да је ова:

„Обща стїхира похвална сватителем сербским творение Господина Іоана епископа Карлисебишкаго и проч.“

Овај се рукопис, у неколико, разликује од текста у Сѣрбльжь-у на следећим местима:

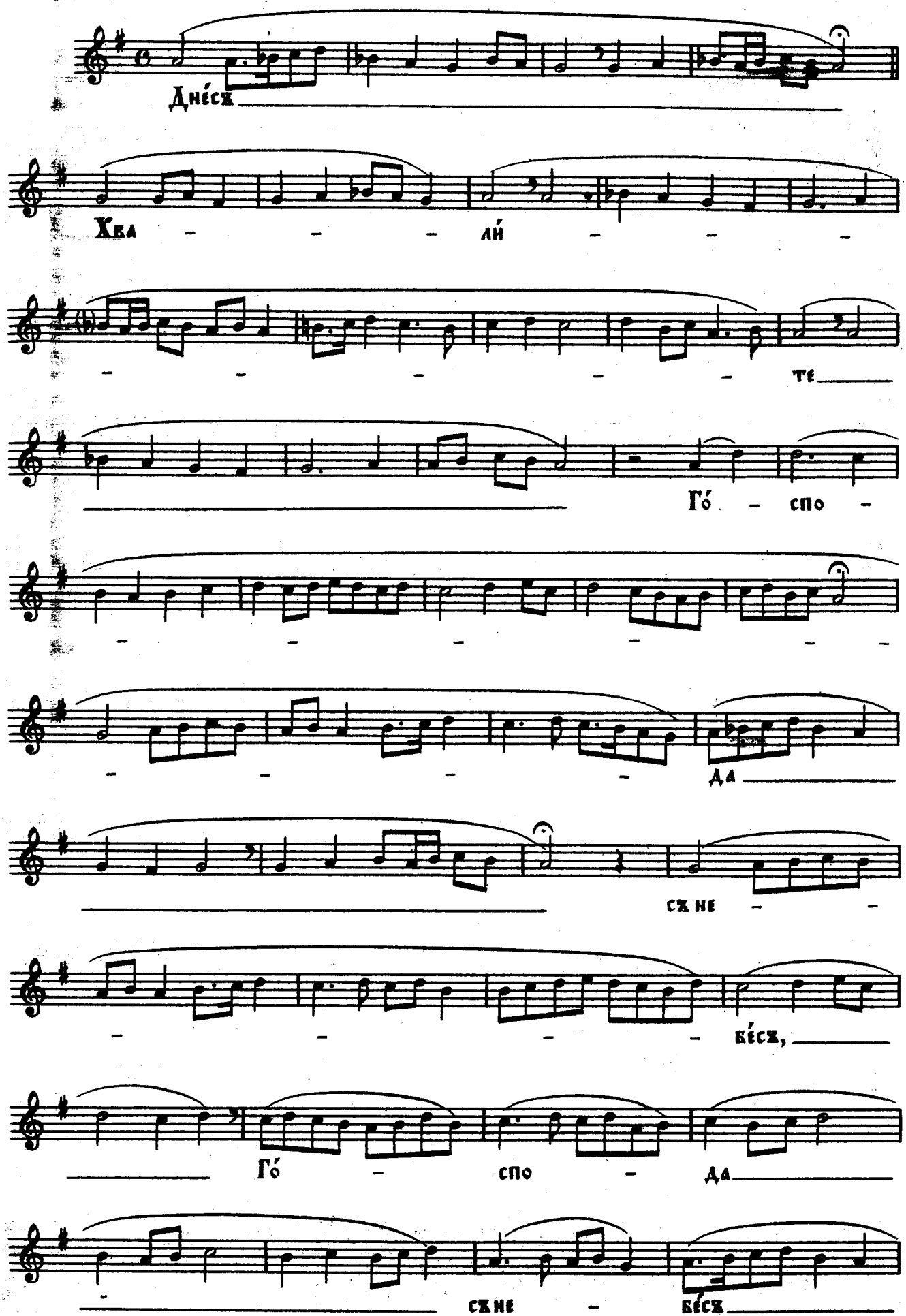
Евстратїемъ долази у овоме рукопису иза Ефреме; испред: Стефане Дечанскїи у њему се не налази царю, као ни Елено иза Дечанскїи;

Иза Оурошѧ нема младомѧ, као ни Госпоже Анно иза Деспотице, док у Сѣрбльжь-у нема иза Деспотице — возпоемъ;

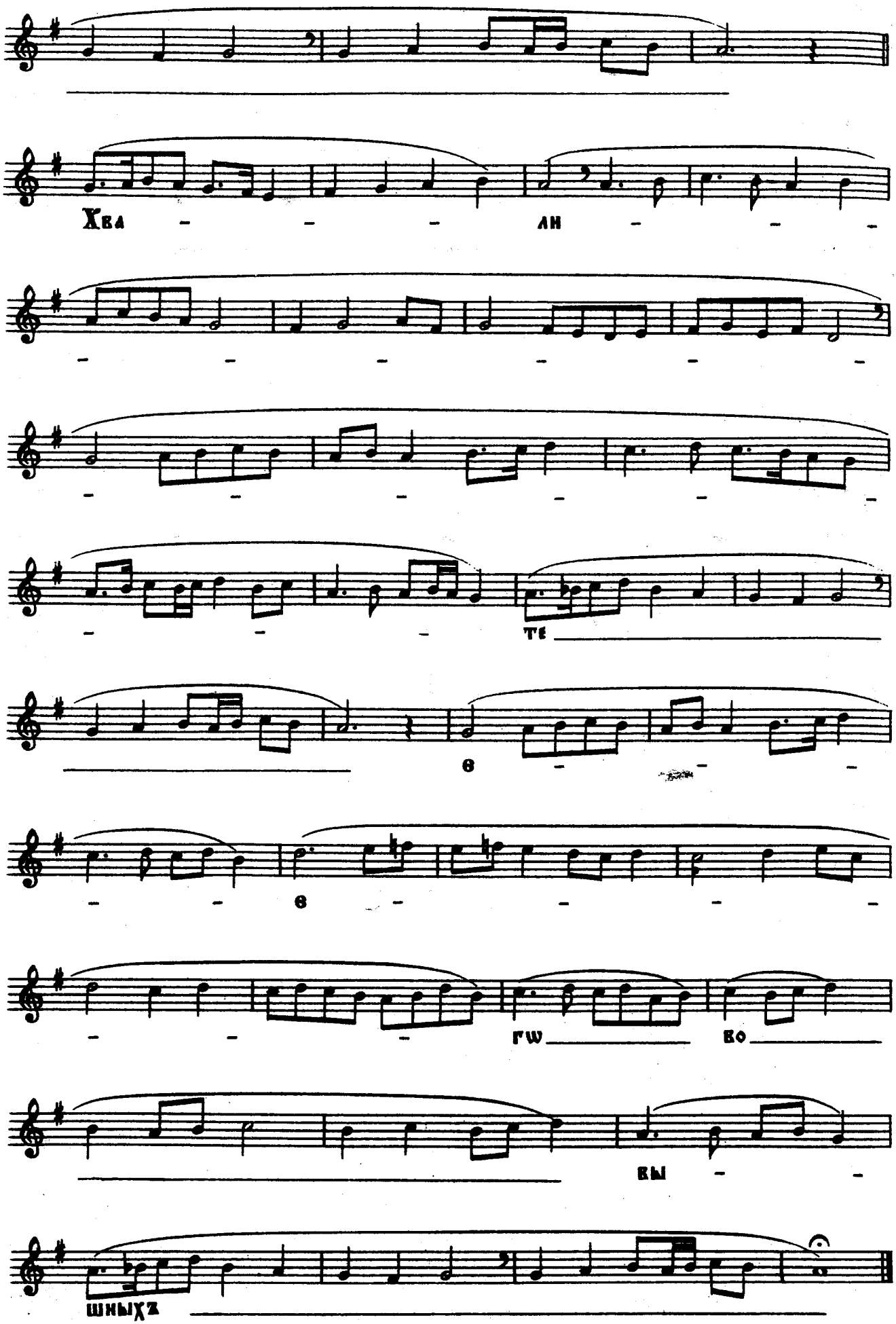
После Иларїоне Осоговскїи овде нема текст све до Сватыи Касилїе (који се текст налази у Сѣрбльжь-у); после захолмински нема Петре Черногорскїи, на кога се и односи следећи текст Архїерею превсвященный.

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ
СВЕШТЕНИК
БОРО ВИДОВИЋ
73280 ЧАЈНИЧЕ
Тел. (073) 885-288

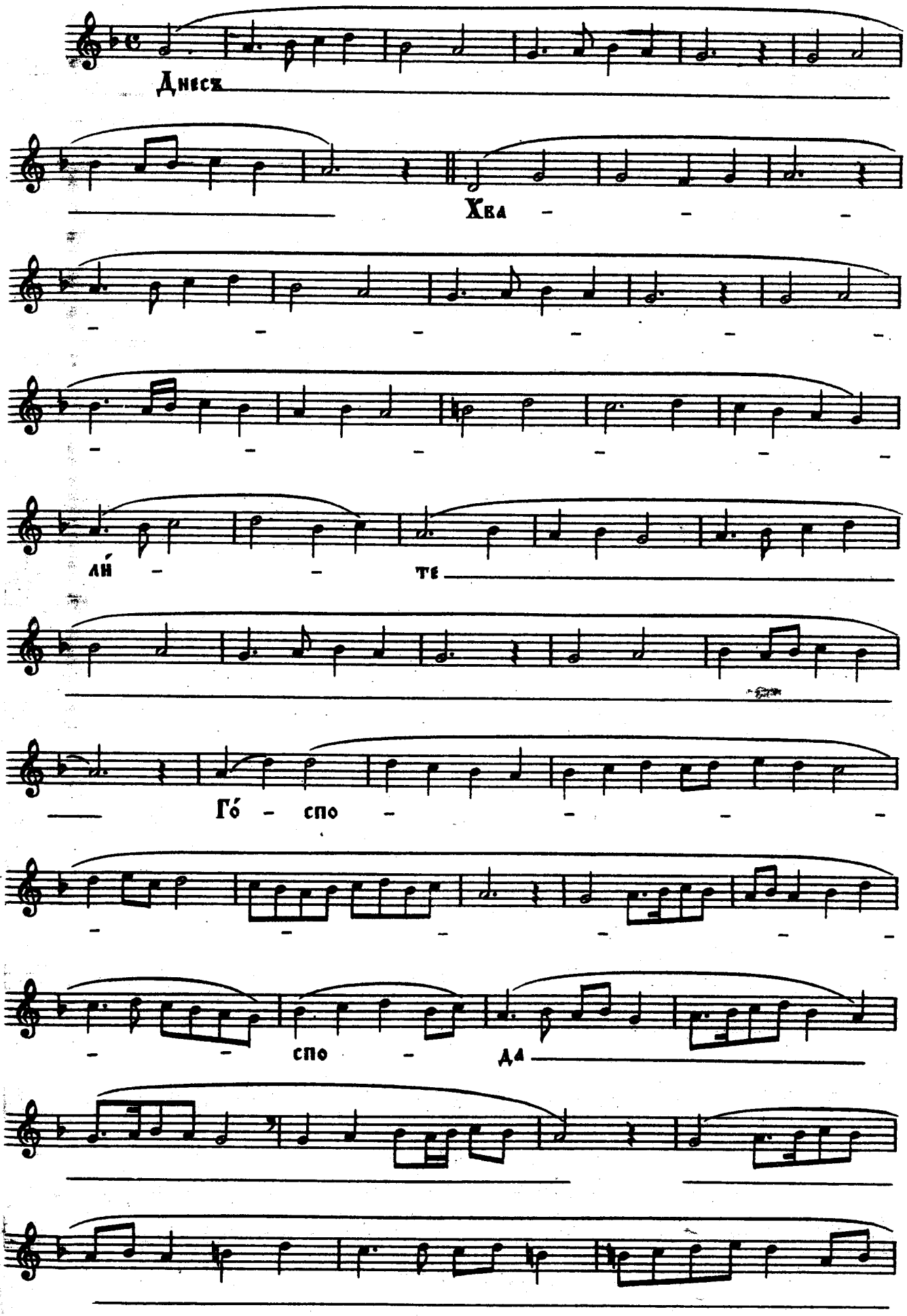
Хвали́те гла́съ г̄ *)
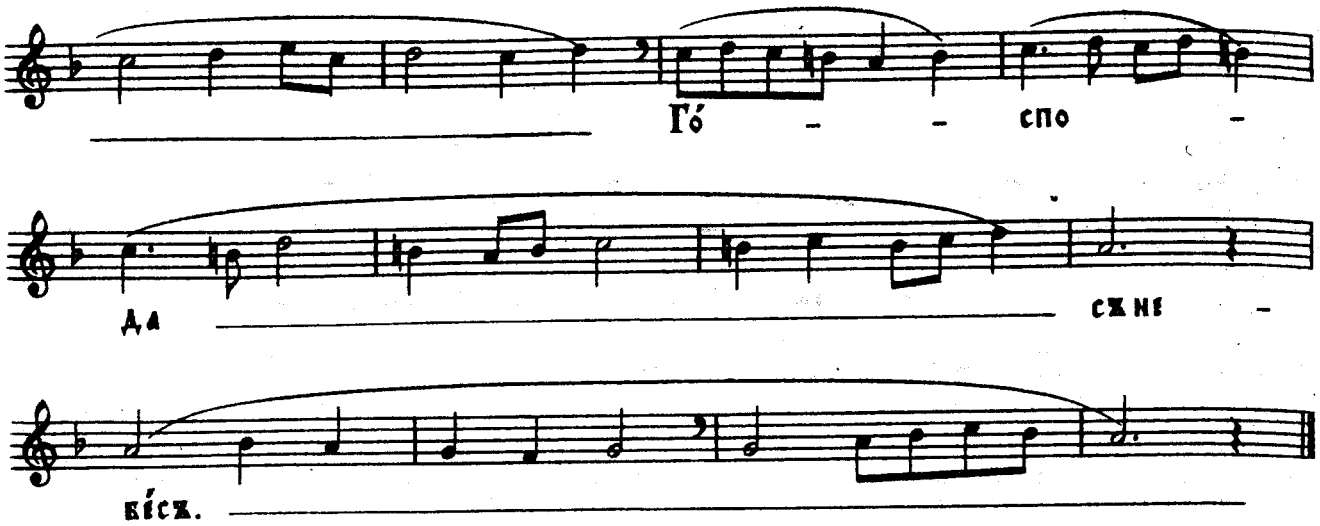

*) Јован Козобарић, страна 44 - 45

Хва
ли
те
в
в
гw
ео
ви
шныхъ

Православно срп. црквено појање као што поју приправници учитељске школе у Сомбору, 1895.
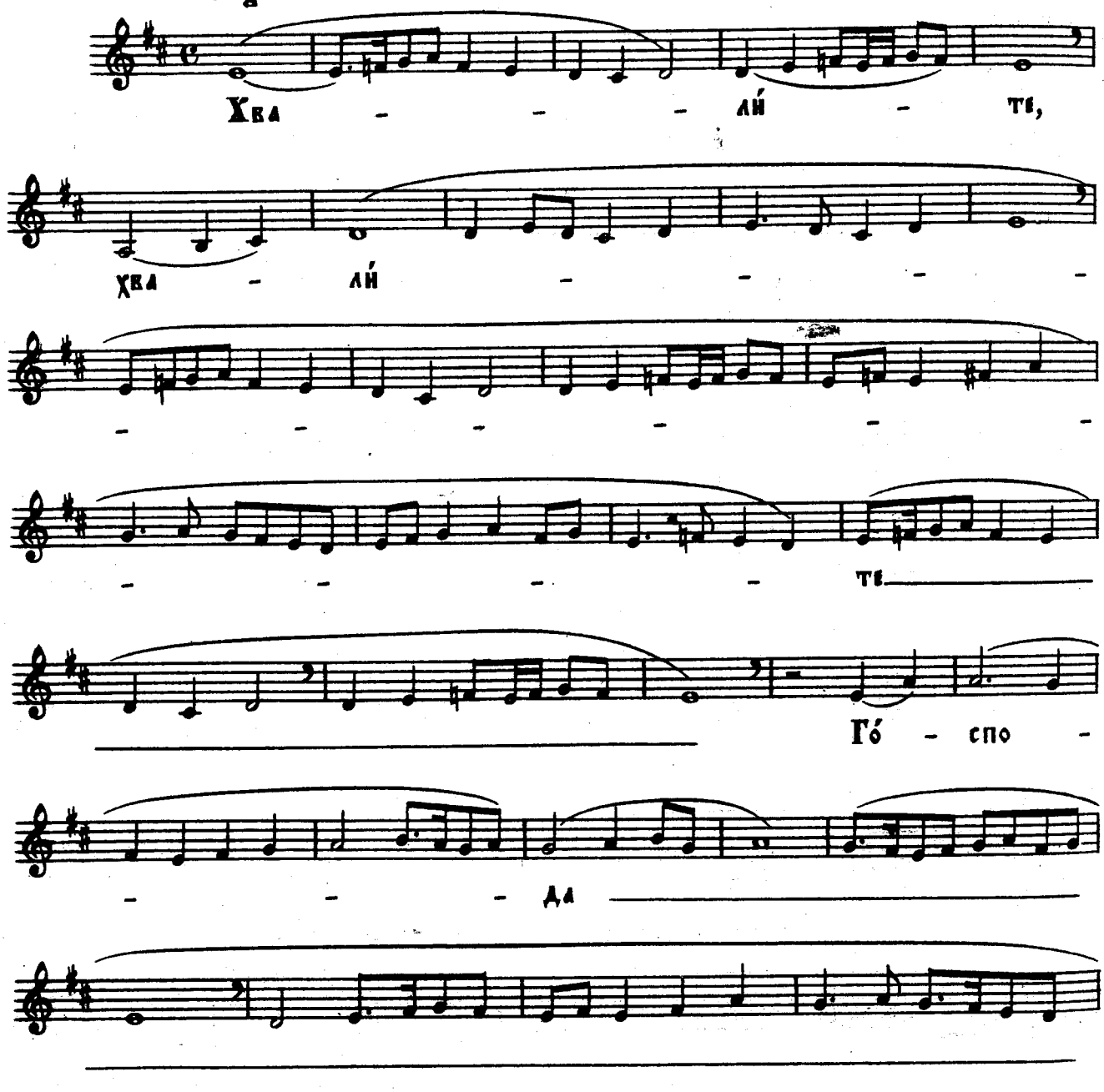

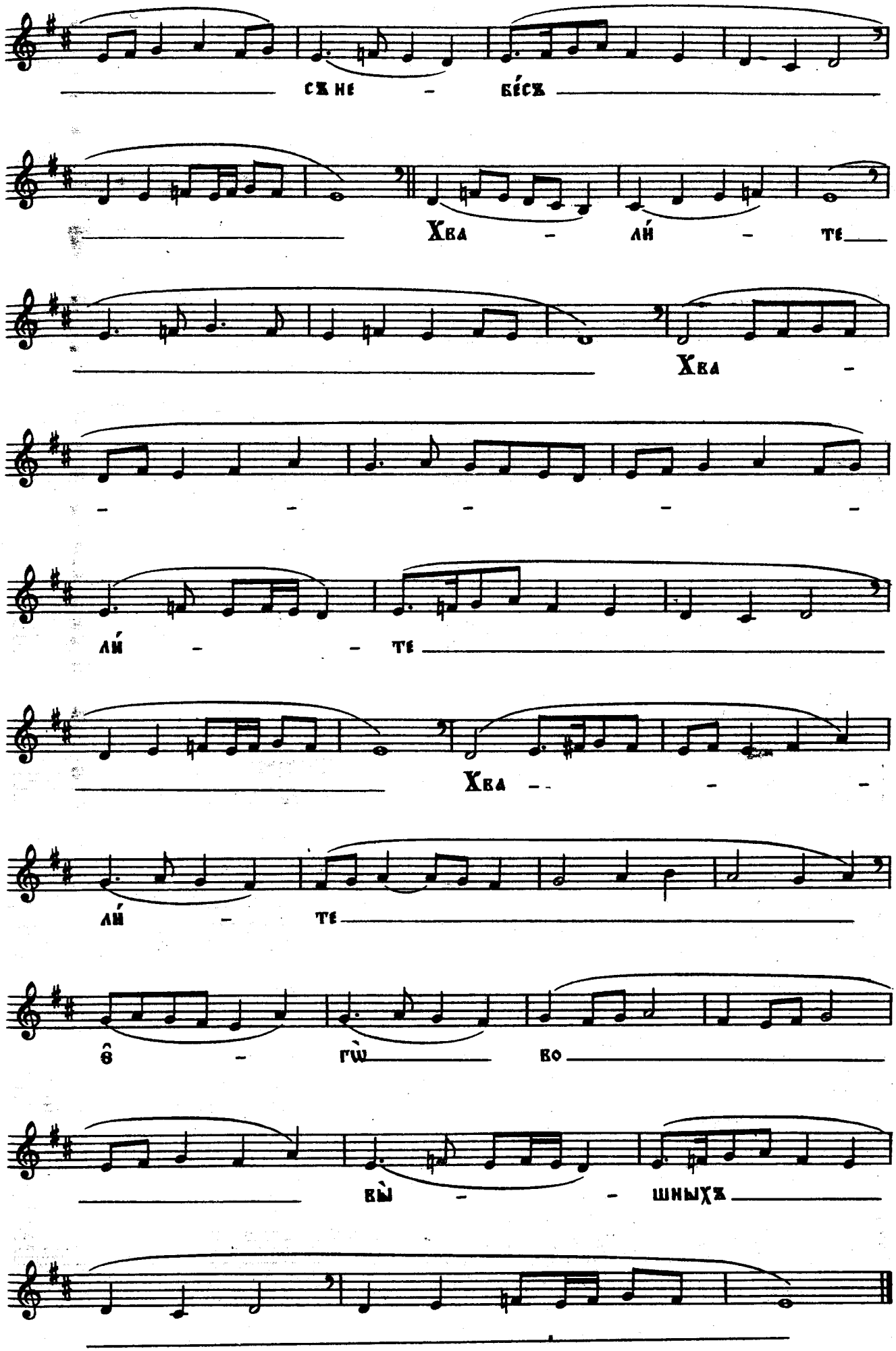

ГЛАСЪ Ѥ

Тихомир Остојић: Православно српско црквено пјеније по старом карловачком начину, друго прерађено и попуњено издање, Нови Сад 1896, страна 55 - 56

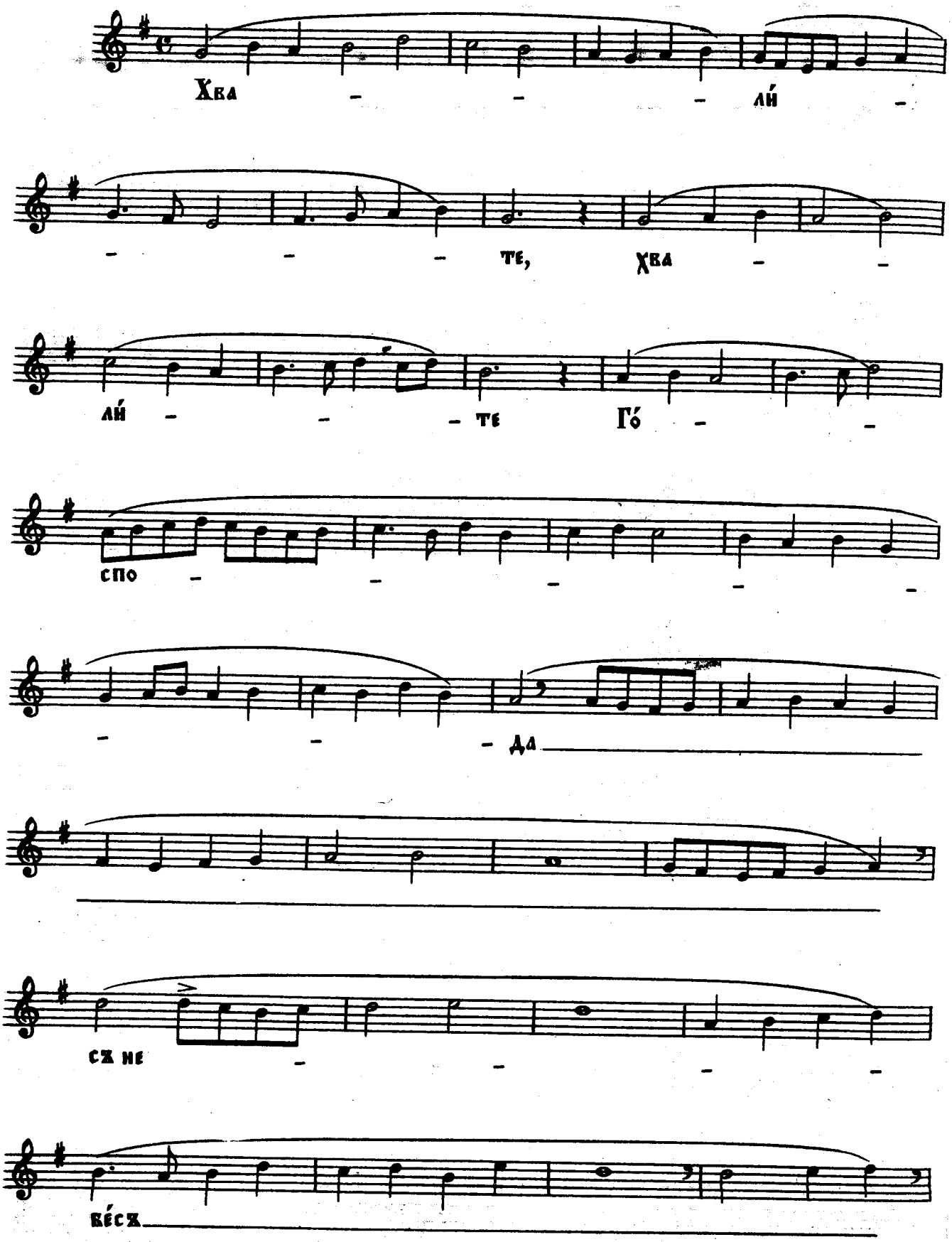
Adagio

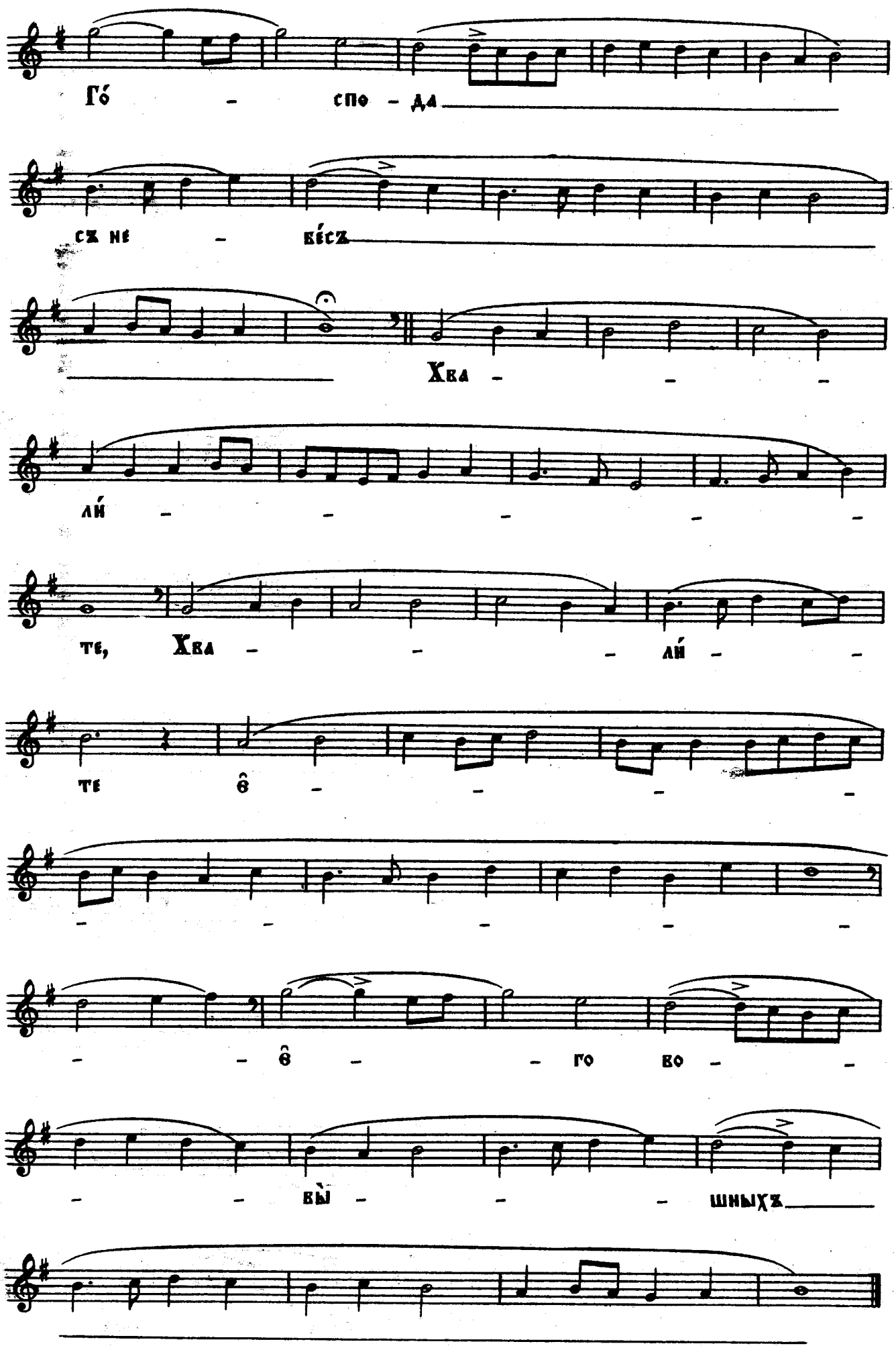

СЖНЕ - БЕ́СЖ
ХВА - ЛИ́ - ТЄ
ХВА -
- - - - -
ЛИ́ - - ТЄ
ХВА - - -
ЛИ́ - ТЄ
Ô - ГѠШ ВО
ВЫ - - ШНЫХЖ

ГЛА́СЪ 3

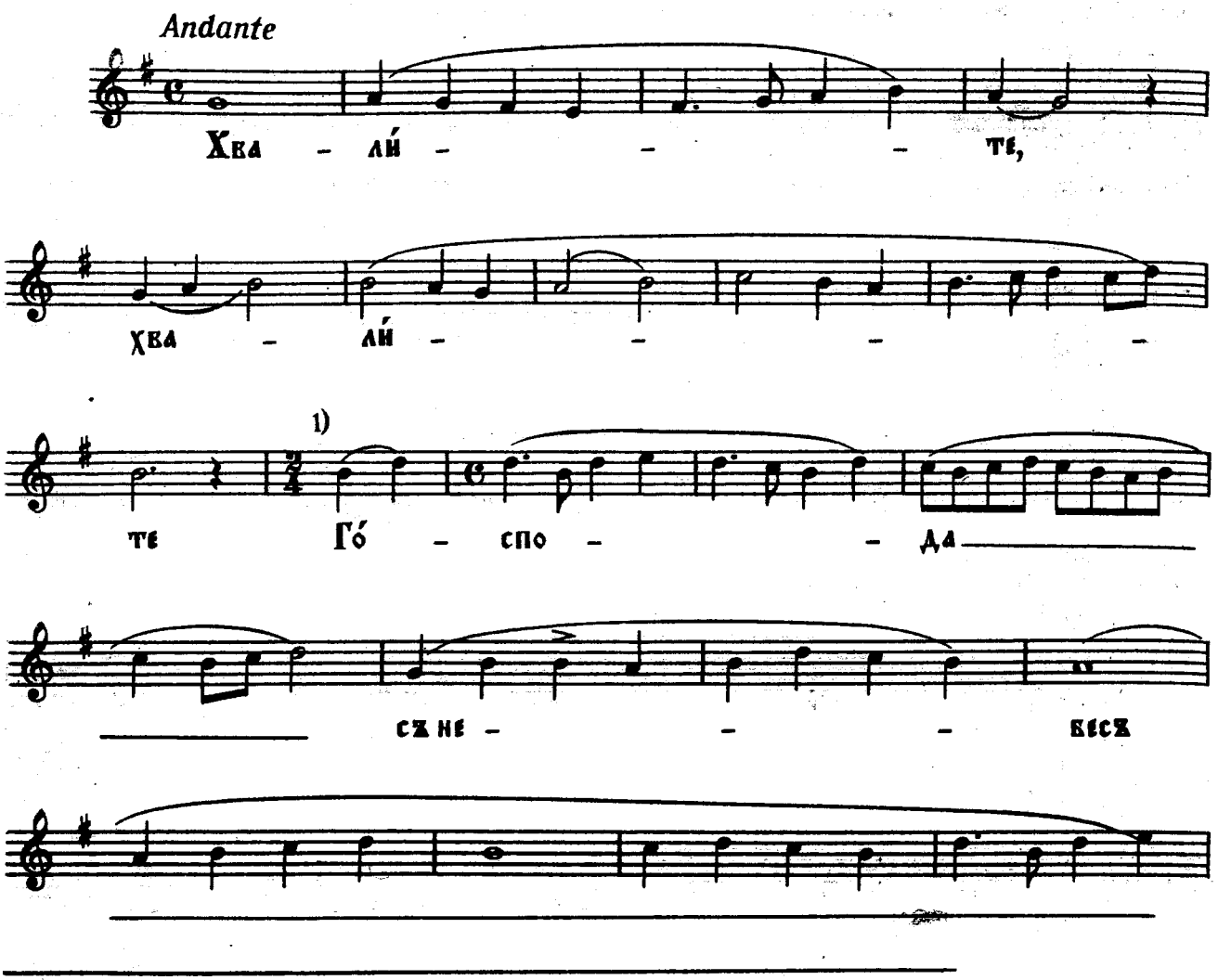
Јован Козобарић: Велико црквено карловачко пјеније, Карловци 1893, страна 45 - 46.
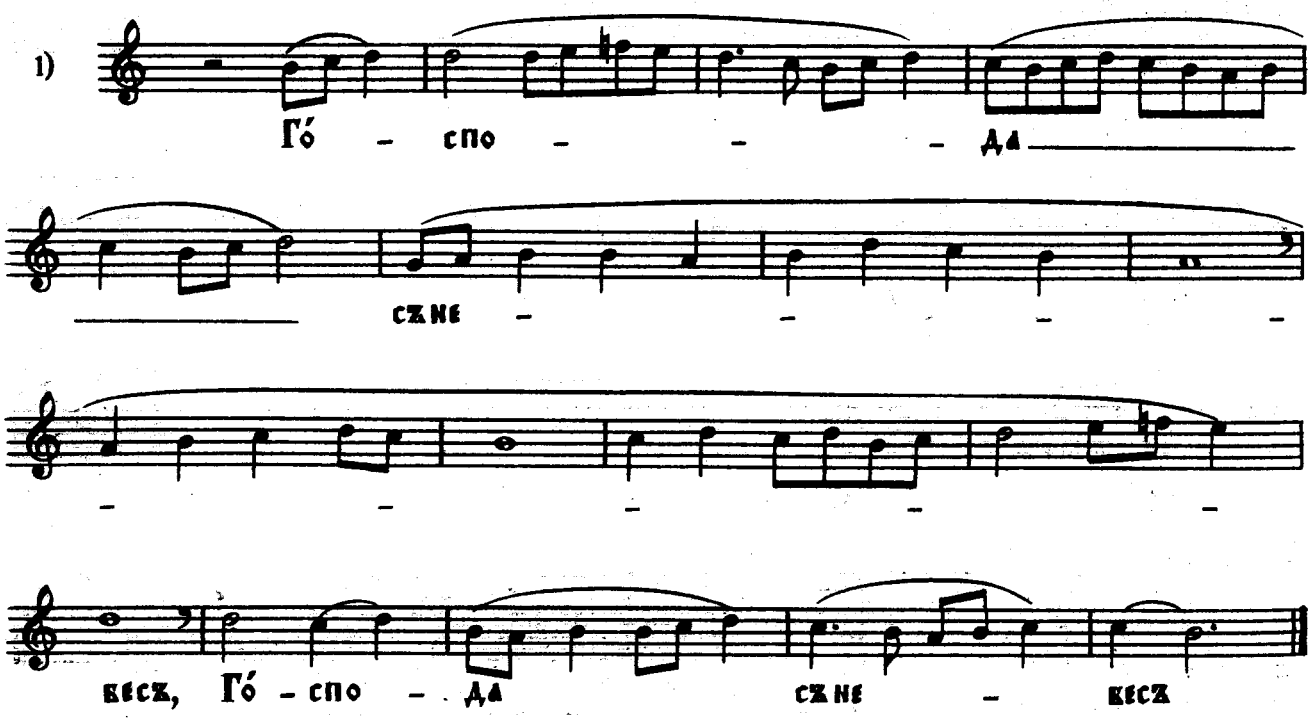

Го́ - спо - да
сѫ не - бе́сѣ
Хва -
ли́ - - - - -
те, Хва - - - ли́ -
те ѳ - - - -
- - - - -
- - ѳ - го во -
- - вы - - - шнихѣ

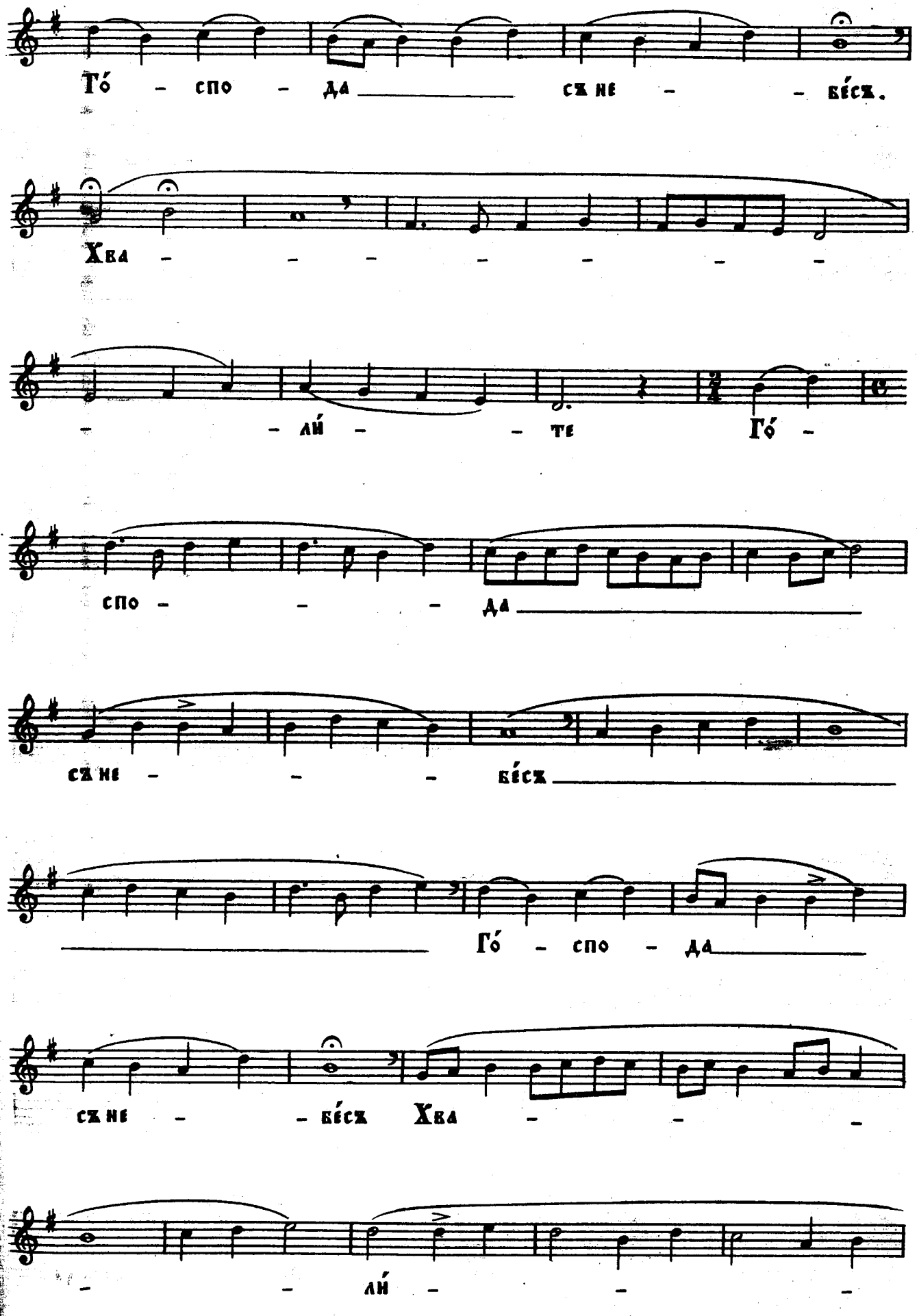
ГЛА́СЪ Й
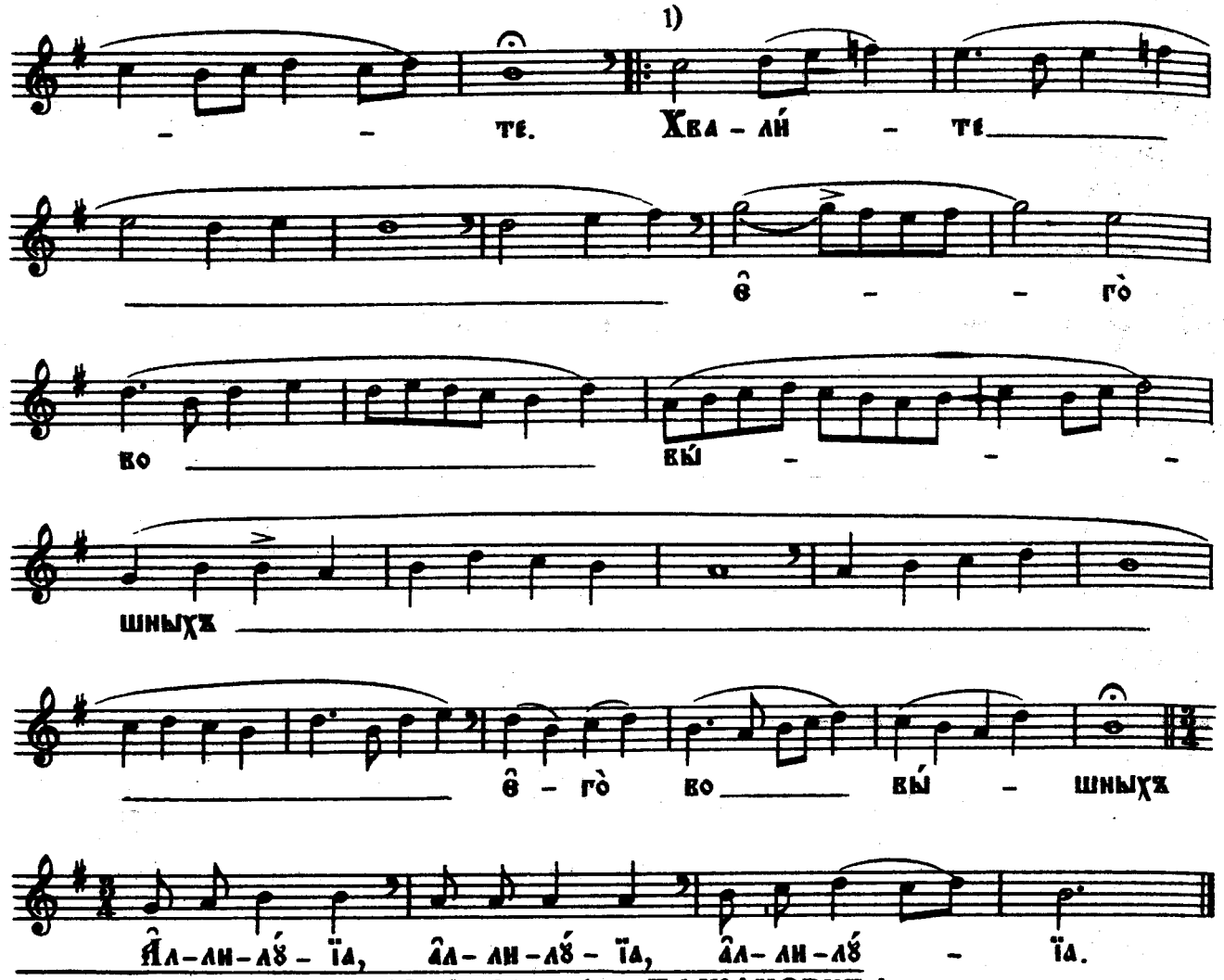
Гаврило Бољарић - Никола Тајшановић, свеска I, страна 25 - 26.
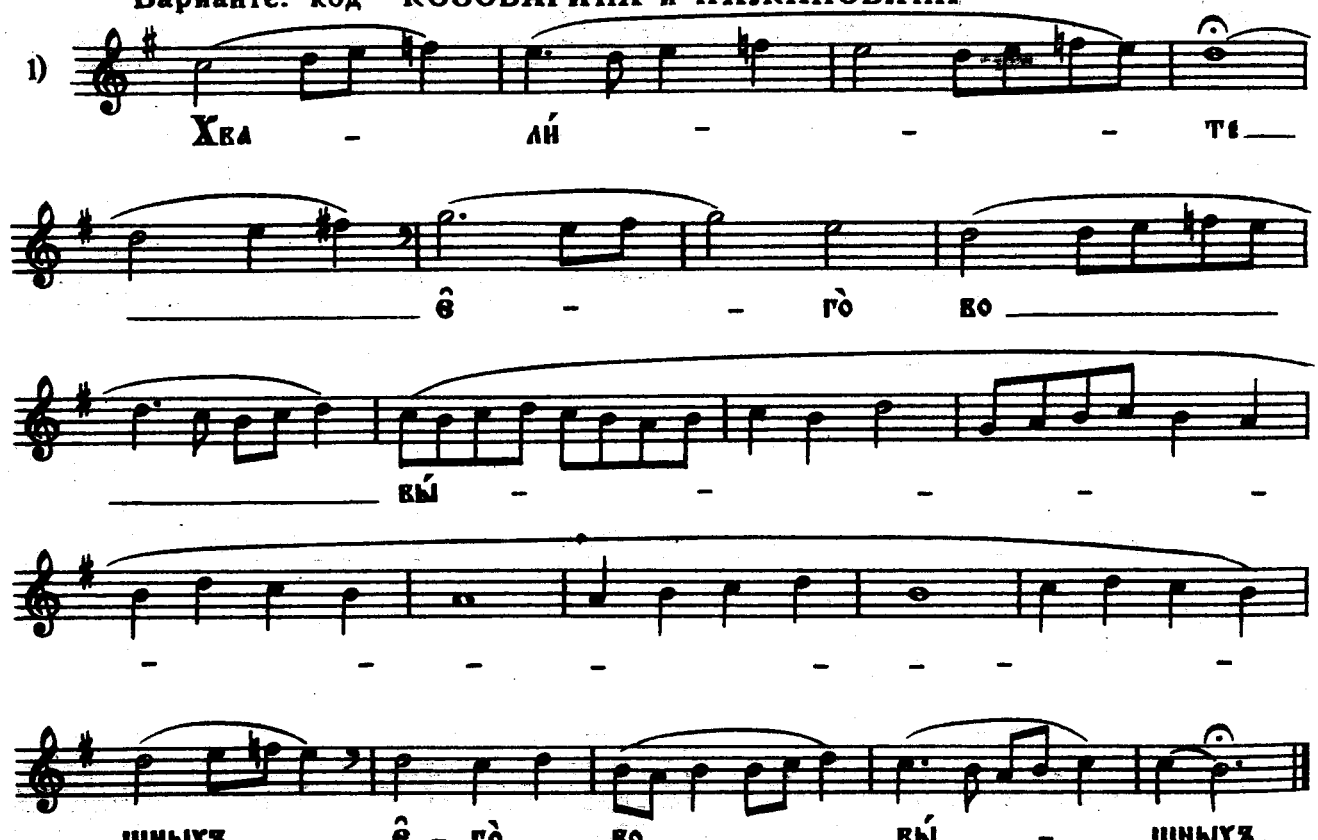

Варианте: Код КОЗОБАРИЋА и ПАЈКАНОВИЋА

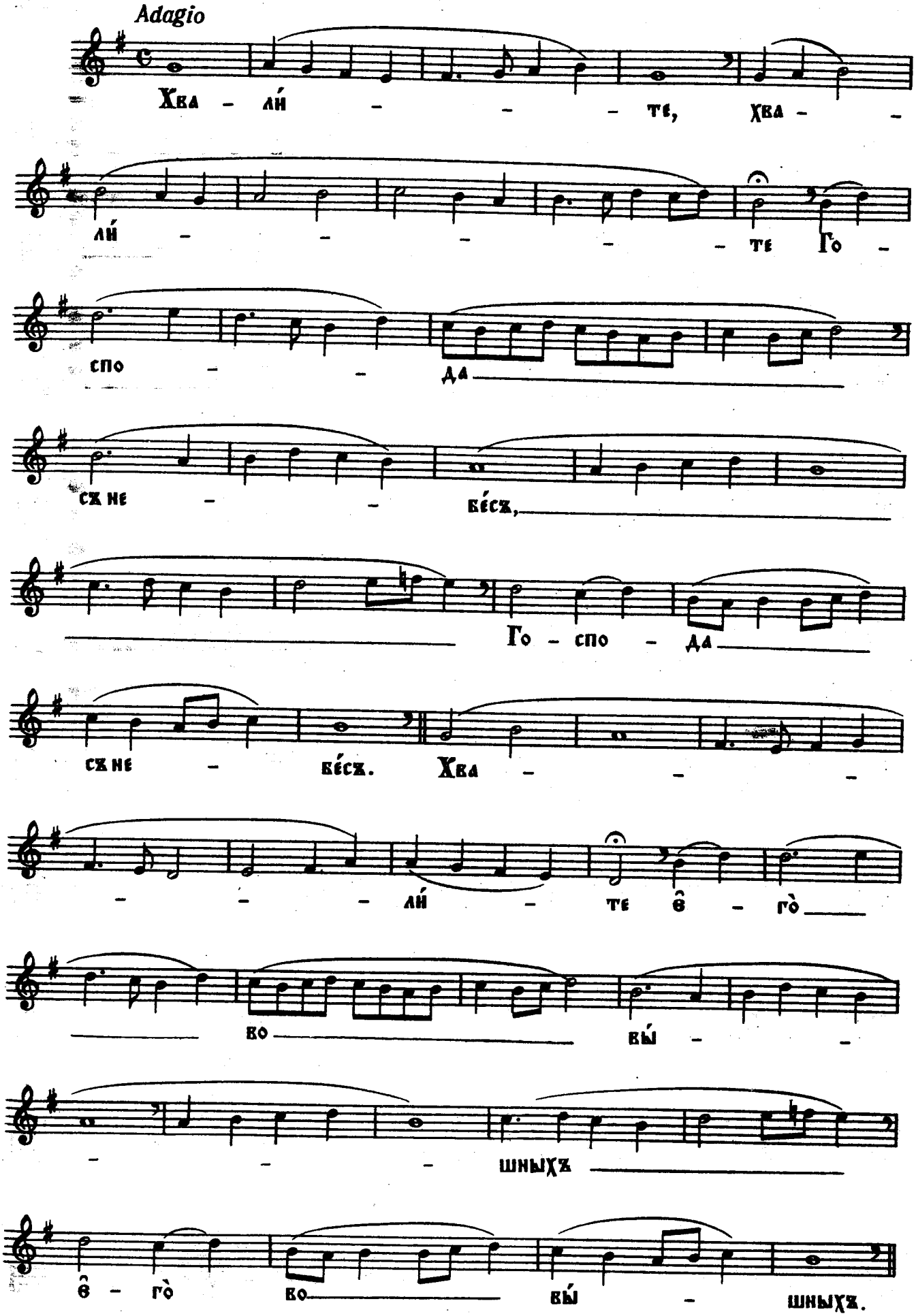

Тó – спо – да сжне – – бéсж.
Хва – – – – – – –
– – ли́ – – те Гó –
спо – – – да
сжне – – – бéсж
Гó – спо – да
сжне – – бéсж Хва – – –
– – ли́ – – –

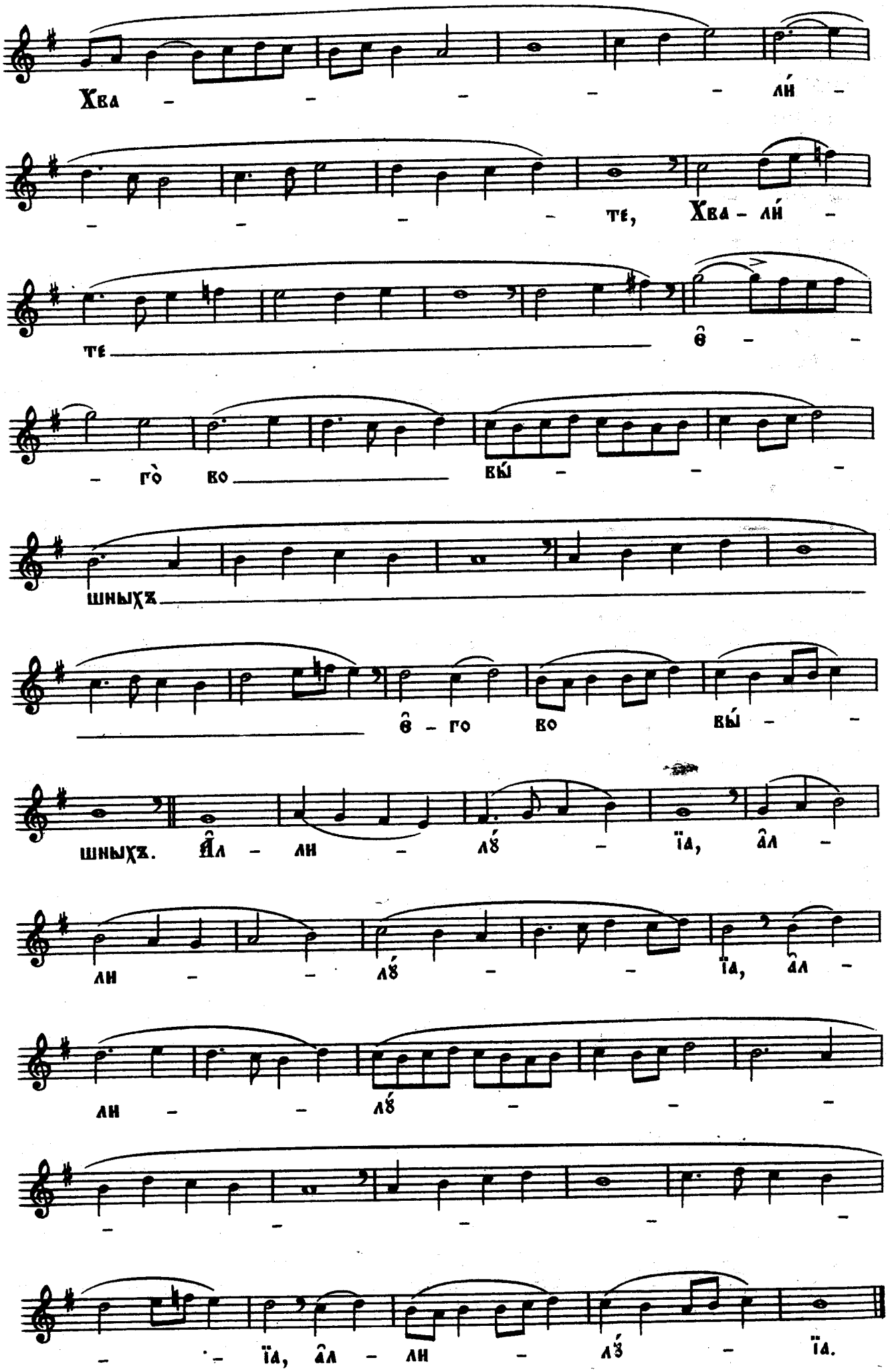

Варианте: код КОЗОБАРИЋА и ПАЈКАНОВИЋА

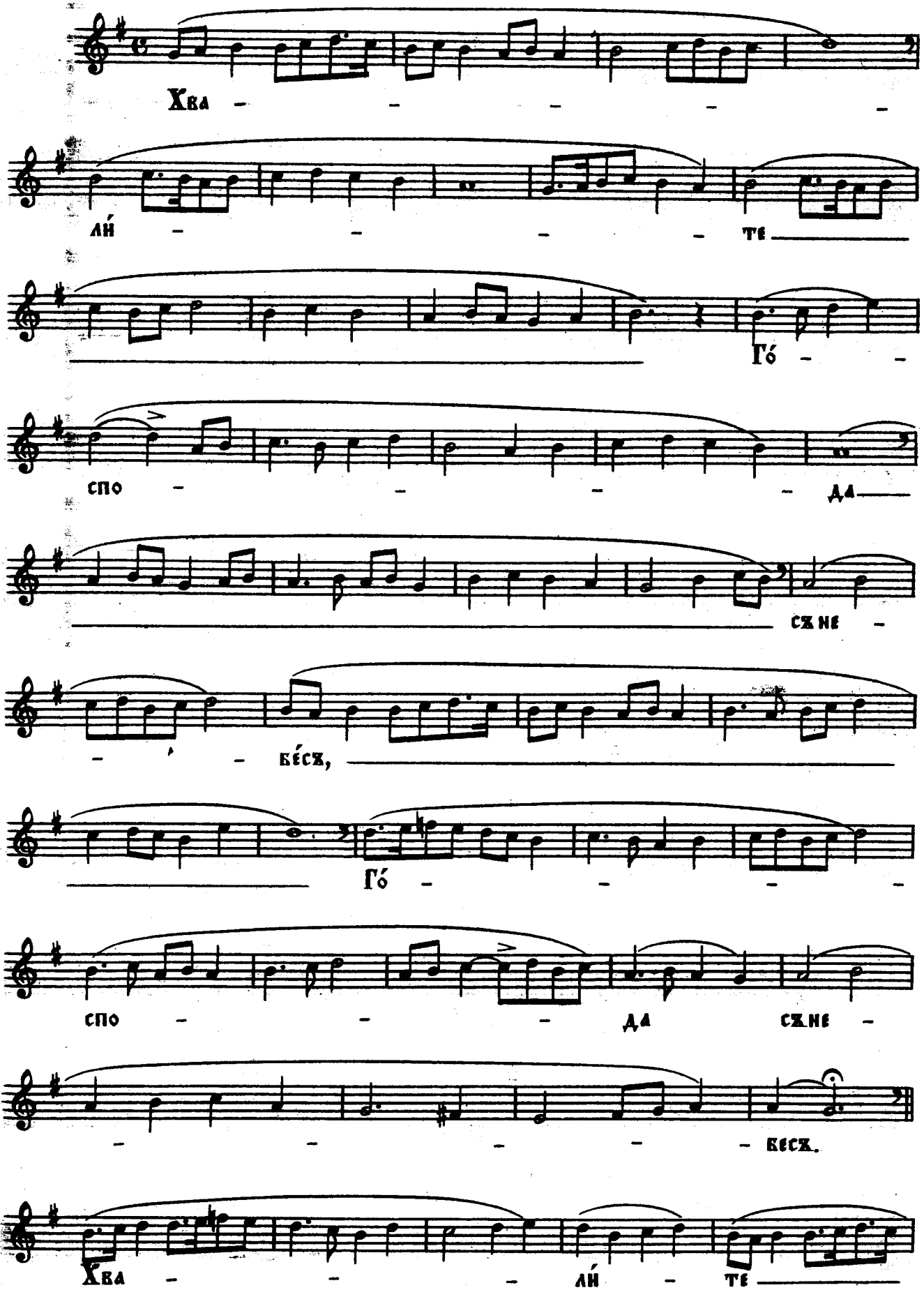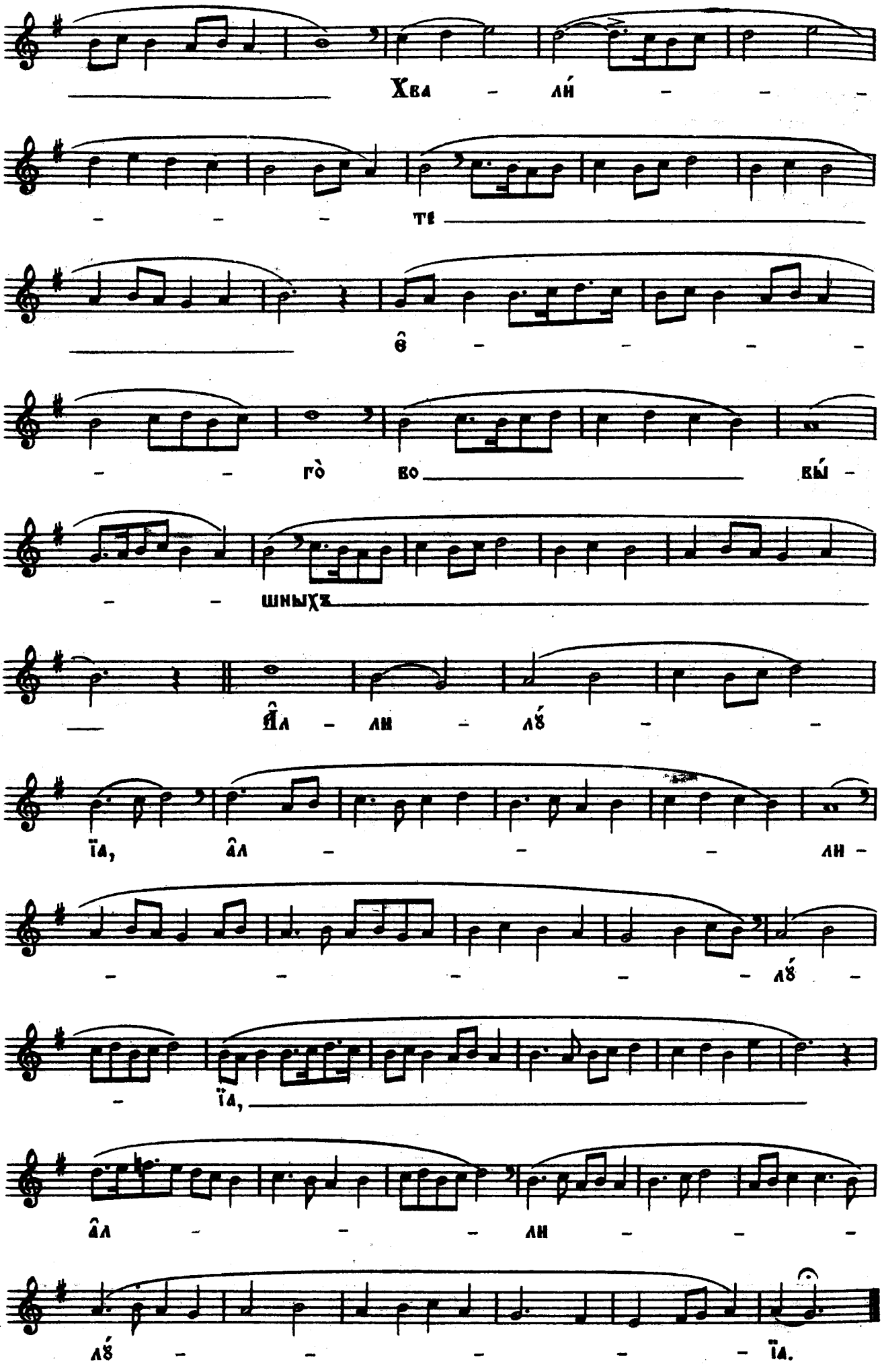

Тихомир Остојић, страна 52 - 54, издање 1896

Хва – – – – – ли́ –
– – – – те, Хва – ли́ –
те ê – –
– го́ во вы́ – – –
шны́хъ
ê – го во вы́ – –
шны́хъ. Ӑл – ли – ля́ – ӏа, ӑл –
ли – – ля́ – – ӏа, ӑл –
ли – – ля́ – – –
– – – – –
– – ӏа, ӑл – ли – ля́ – ӏа.
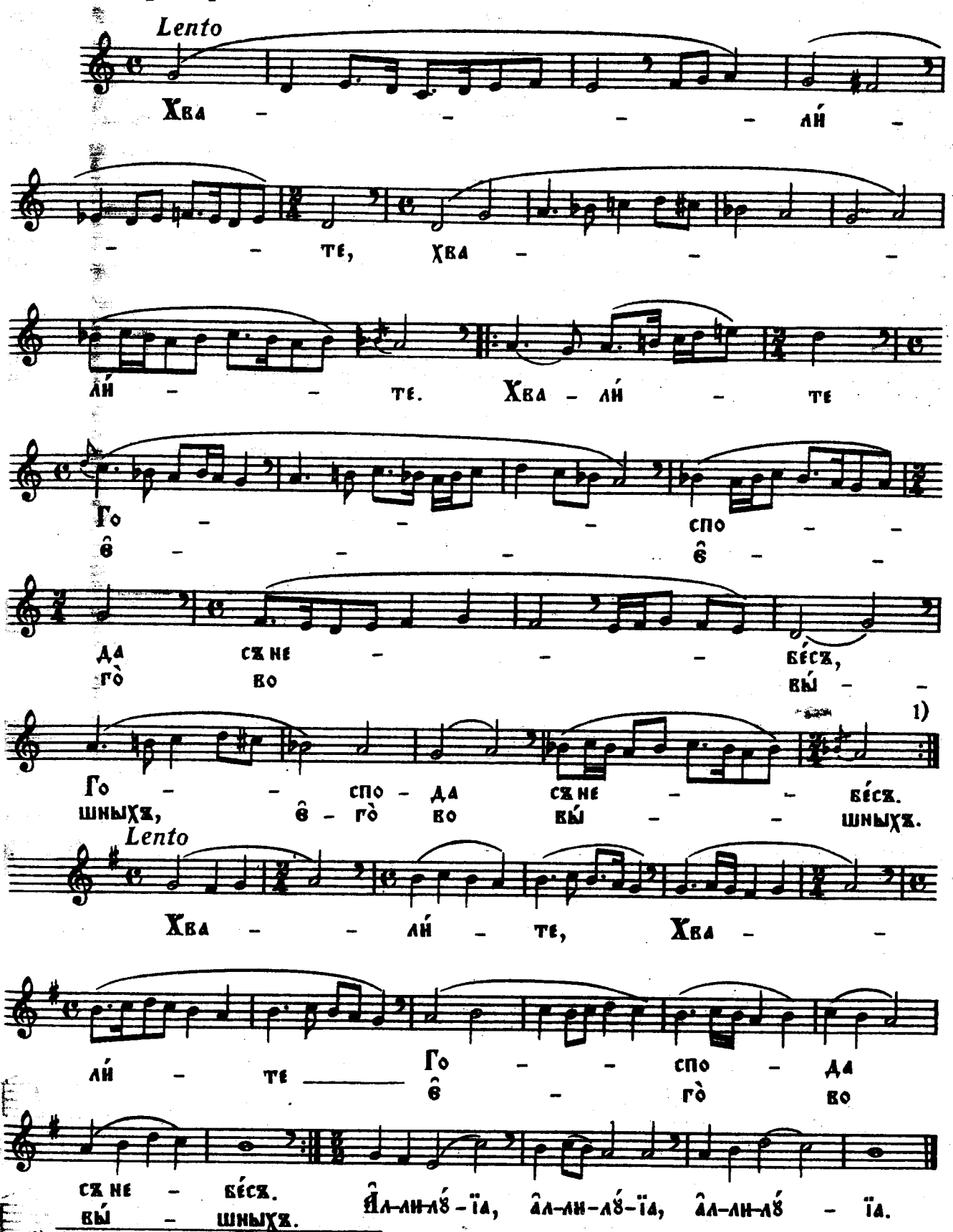
Лазар Терзин, школски референт епархије будимске

Хва - ли́ - - -
- - - те
ê - - - -
- - го́ во вы́ -
- - шныхъ
ÿа - ли - ля́ - -
ïа, âл - - - ли -
- - - - ля́ -
- ïа,
âл - - - ли - - -
ля́ - - - - ïа.
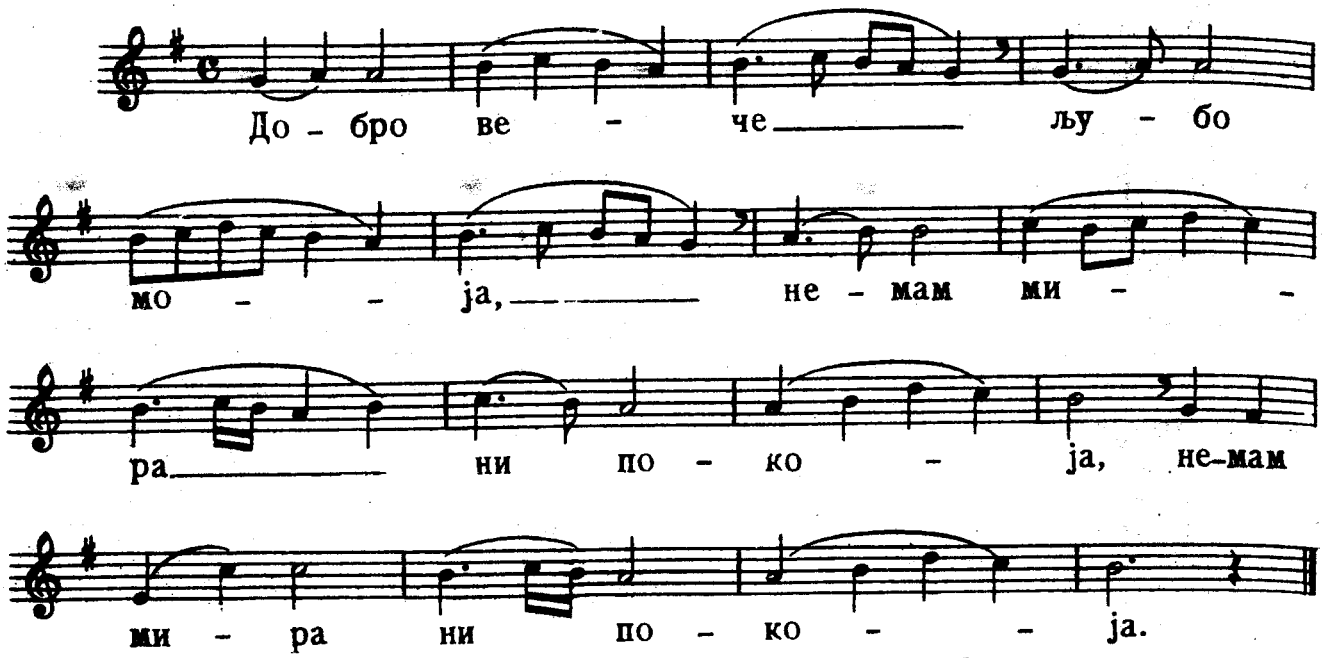
Осим ових мелодија налазе се још и следеће мелодије причастна „Хвали́те“:

Лазар Терзин
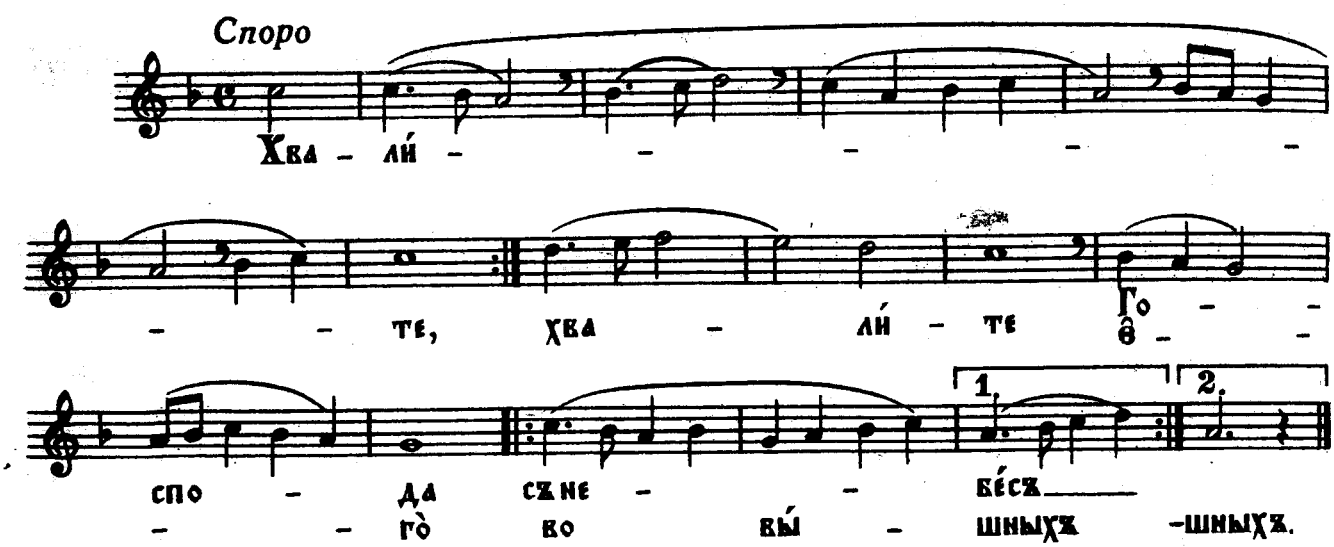

1) Мелодија овога Хвали́те саздана је по мелодији песме на Видовдан „Изоли́хѣхъ коль бла́гъ. Мелодија видовданске песме прибележена је од монаха, а по напеву извесног Сергија.

Као доказ индивидуалнога мелодиског стварања и у области наше народне српске православне црквене музике служи и мелодија овога **Хвалите**. У ствари, мелодија овога **Хвалите** јесте мелодија такозване Калуђерске песме:
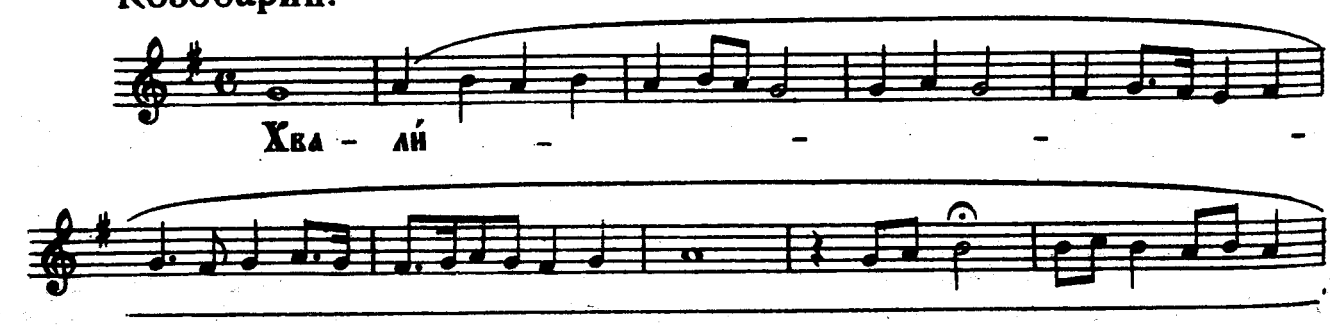

и по њој је, што је било у обичају, Терзин дао мелодију **Хвалите**, разуме се, само у споријем темпу који, стварно, даје мелодији црквени карактер.

КАРЛОВАЧКО *)
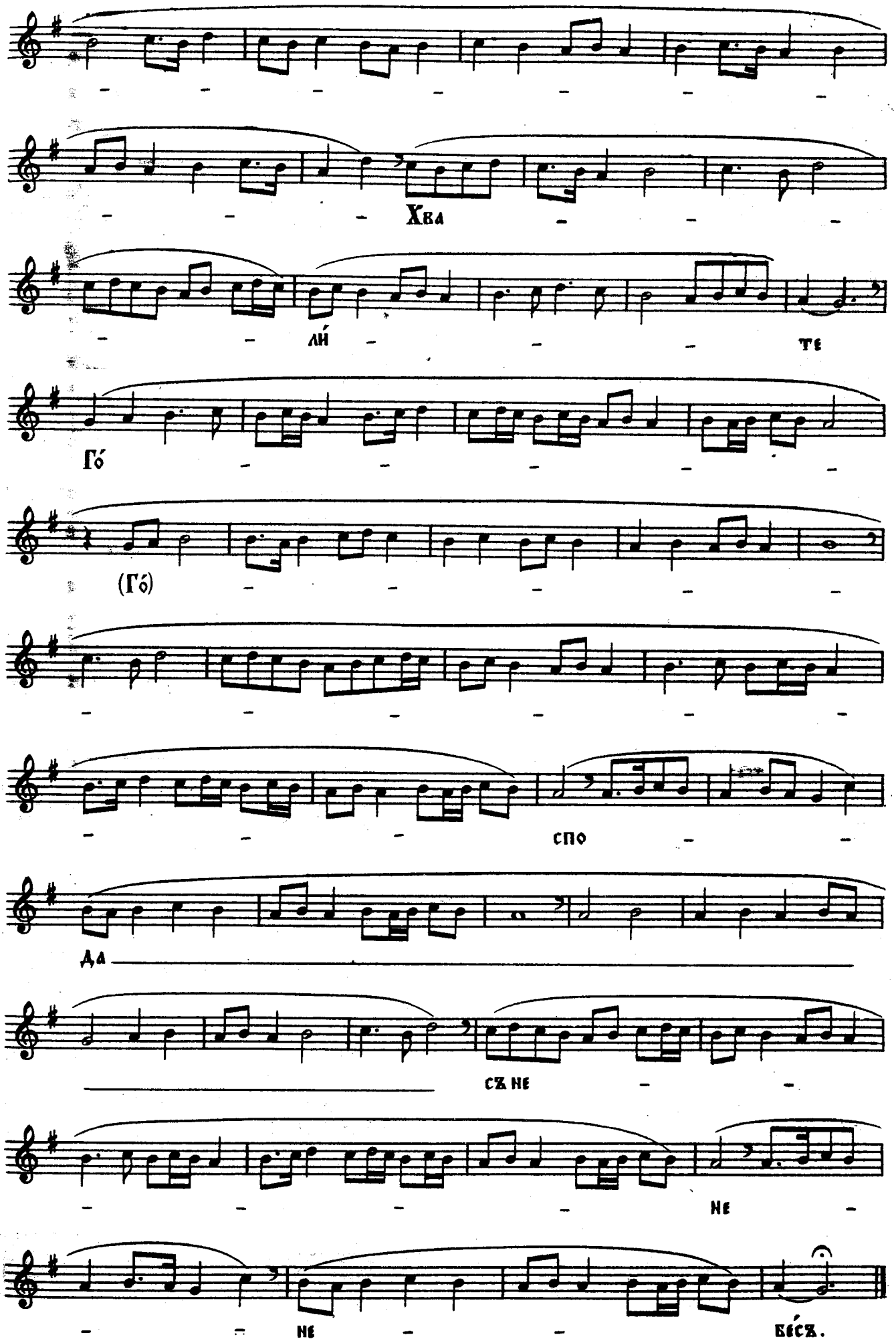

КАРЛОВАЧКО

Козобарић:

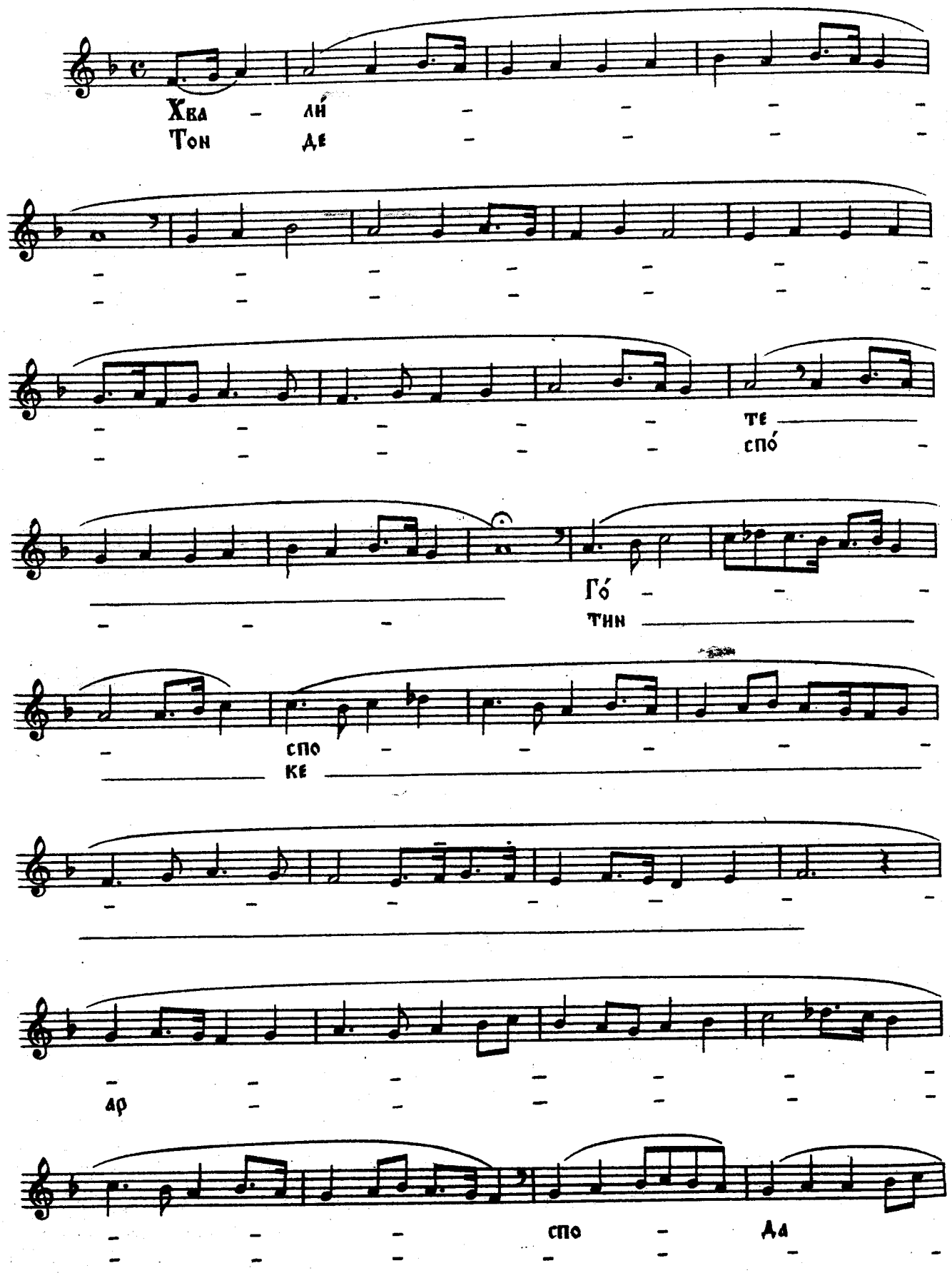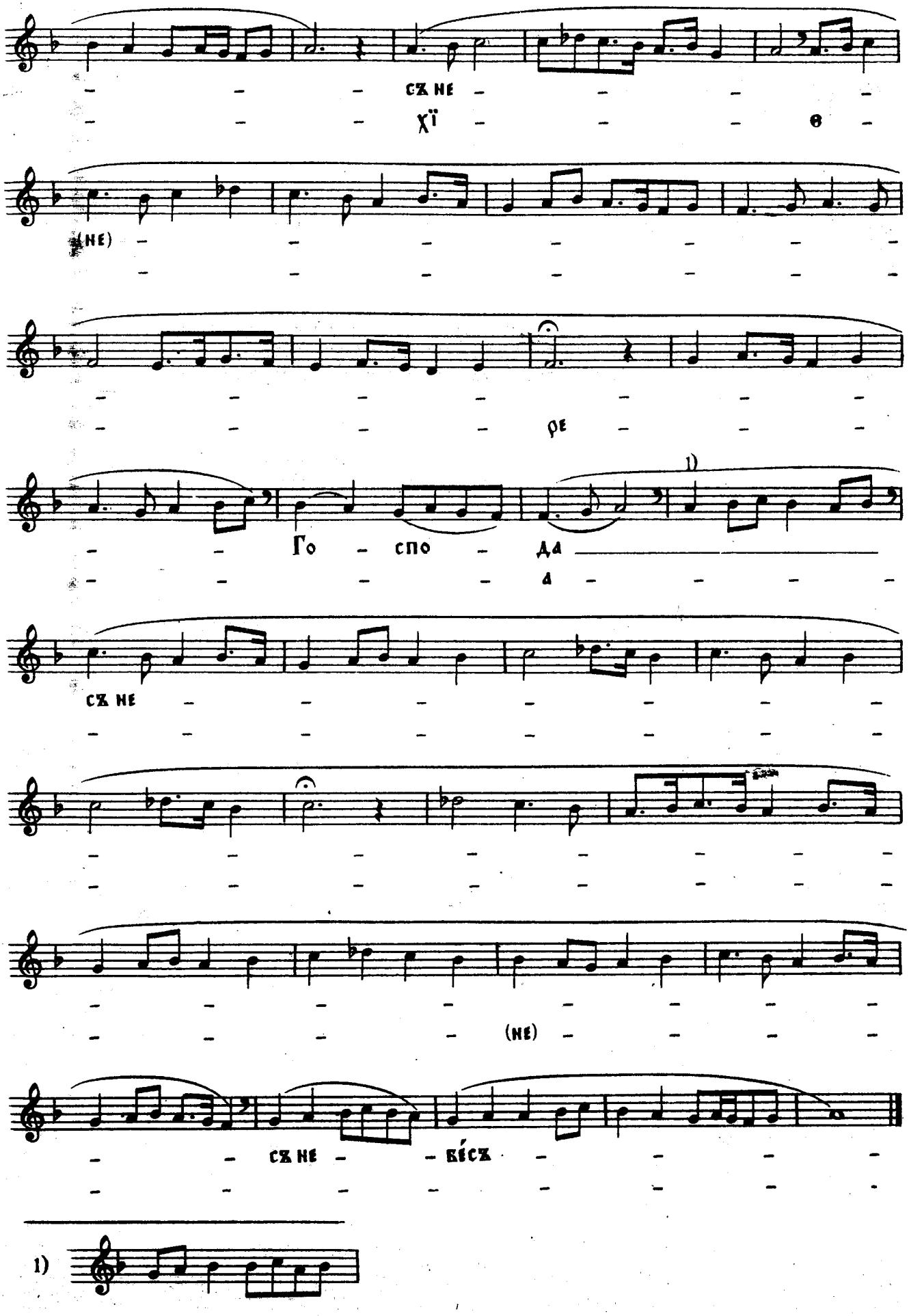

*) Мокрањац је и ово **Хвалите** обележи као Корнелијево (види стр. 324)

Хва
ли́ те
Го́
(Го́)
спо
да
сж не
не
не бе́сж.

Хвалы́те на Тон деспо́тинь

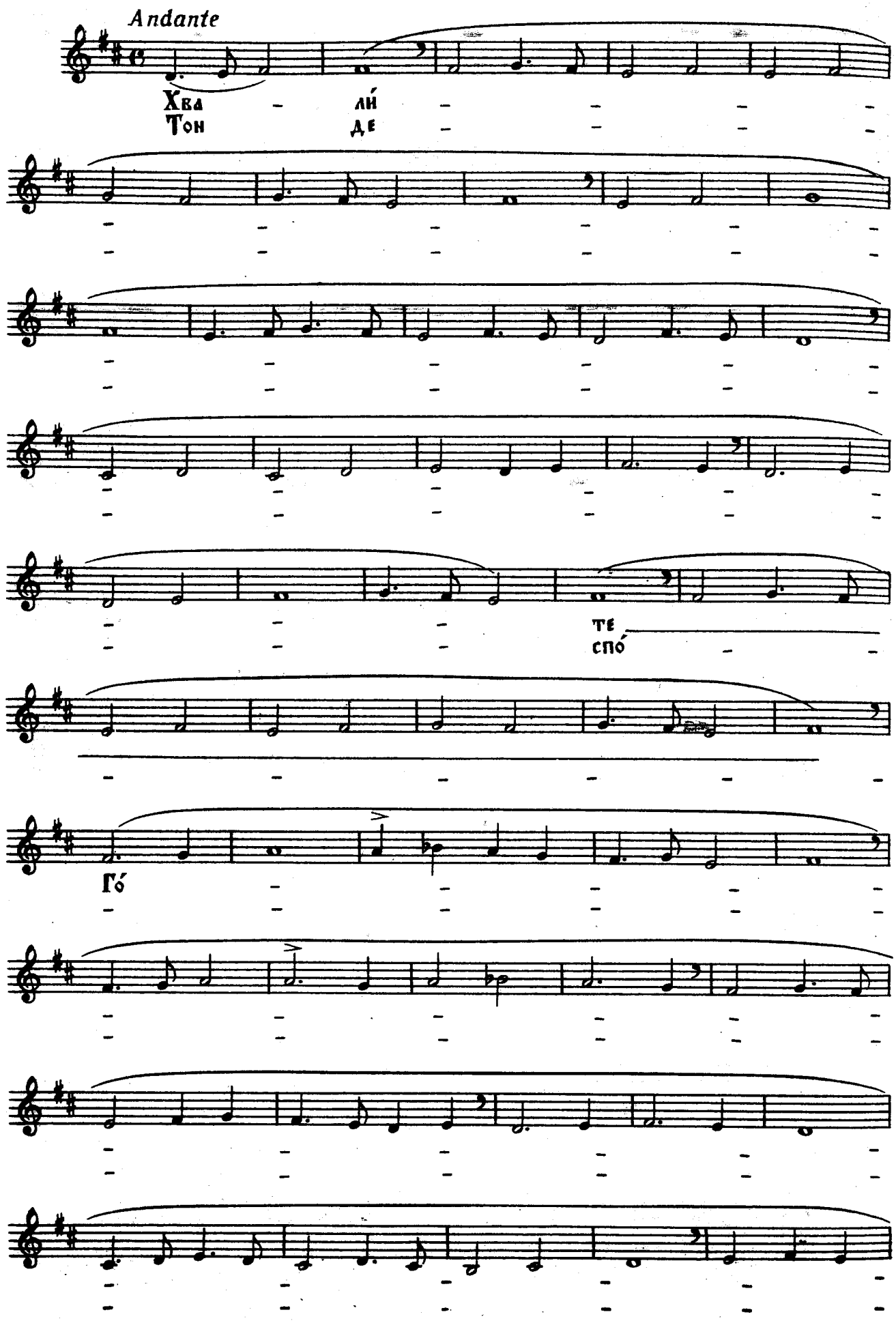
Козобарић (страна 42 - 43, издање 1893); Петар Костић и Јефта Петровић (страна 97 - 99, издање 1889).

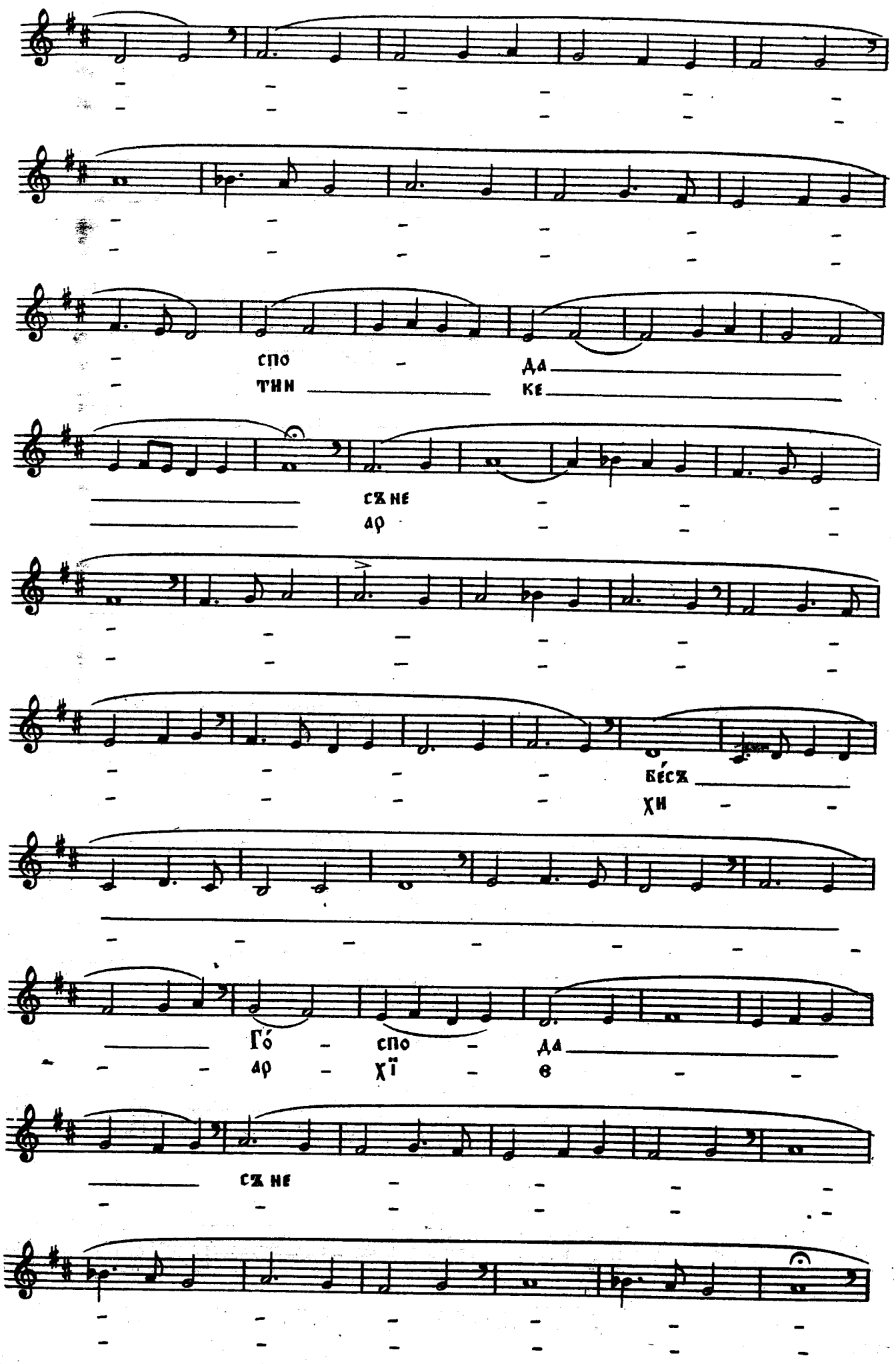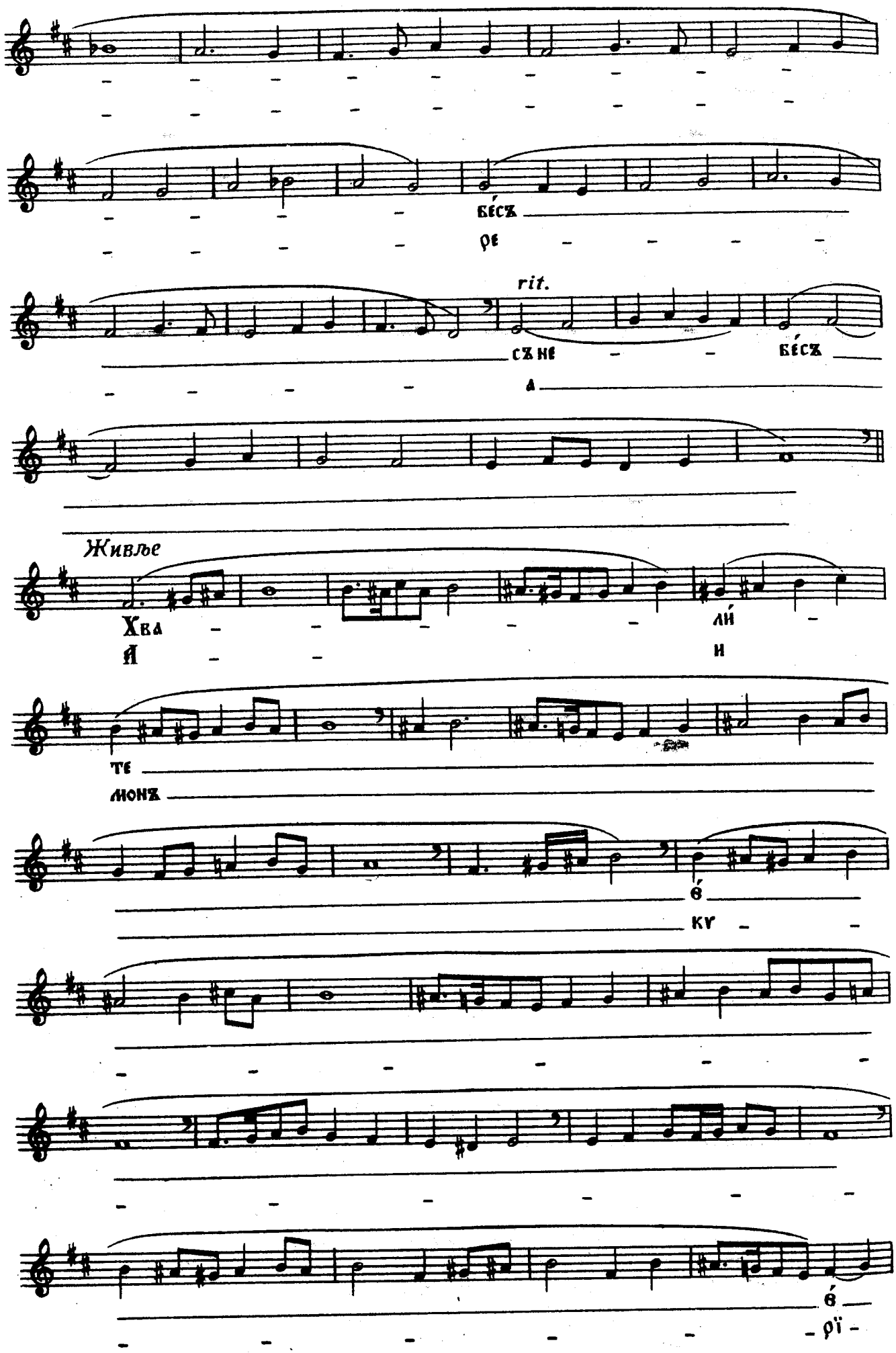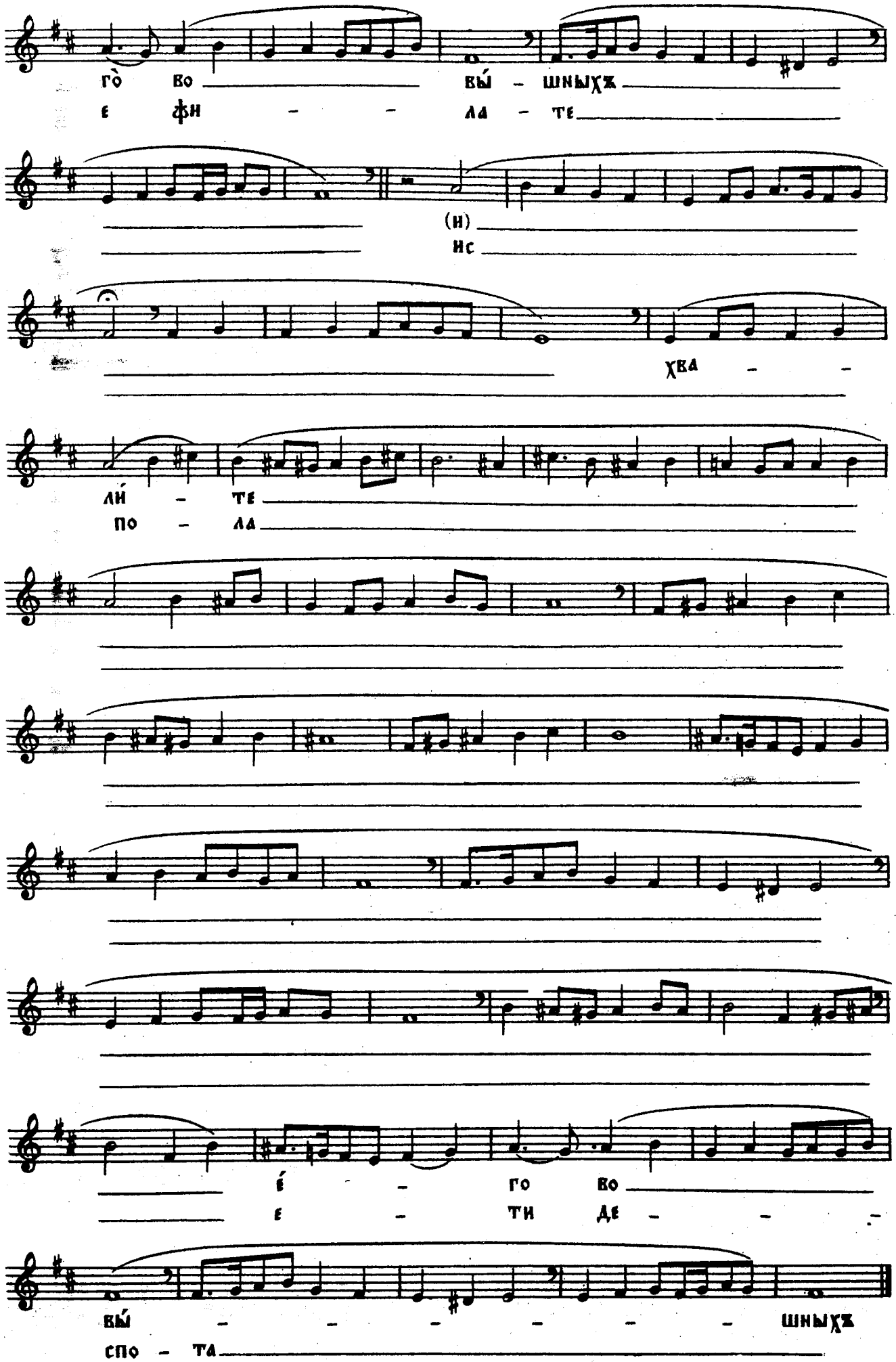

1)

Тихомир Остојић (страна 58 - 61, издање 1896)
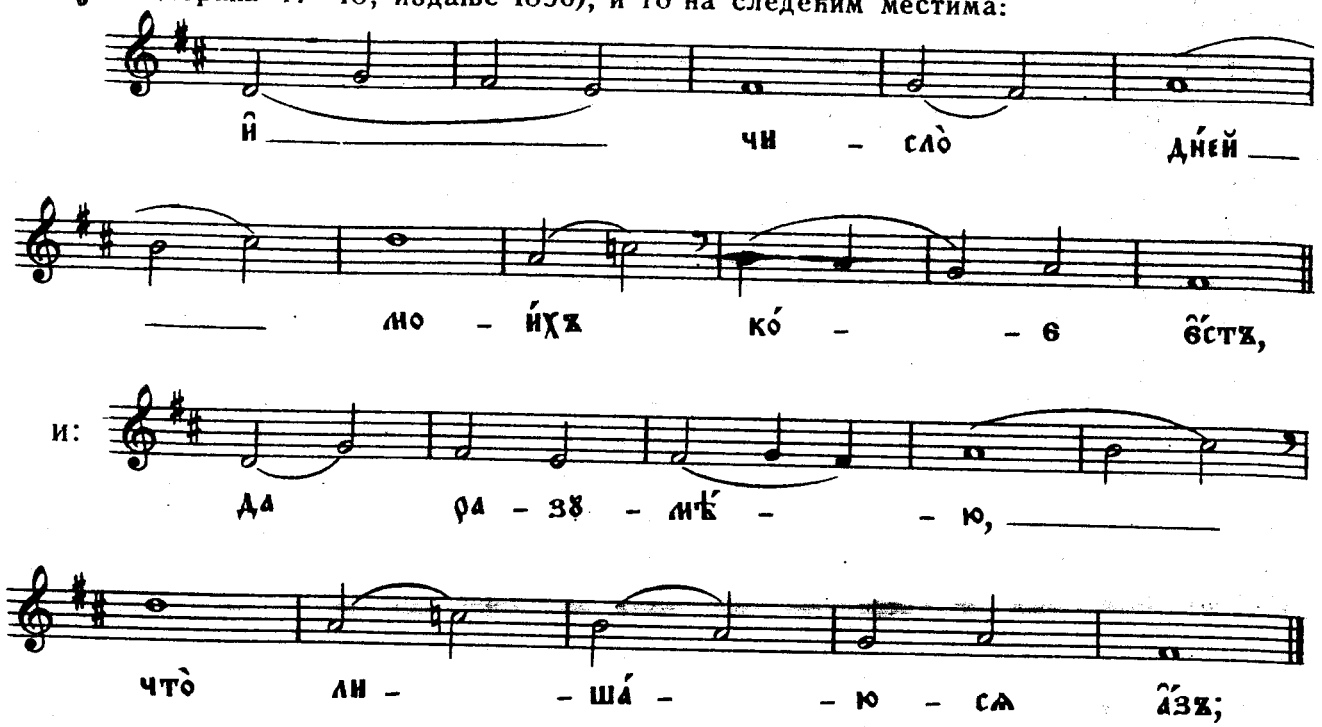

СПО ДА
ТИН КЕ
СЖ НЕ
АР
БЕ́СЖ
ХИ
ЃО СПО ДА
АР ХЇ В
СЖ НЕ

БЕ́СѪ
ꙮЕ
rit.
СѪНЄ
БЕ́СѪ
А
Живље
ХВА
ЛИ́
Й
И
ТЄ
ЛЮНѪ
Б́
КѴ
Б́
ꙮЇ
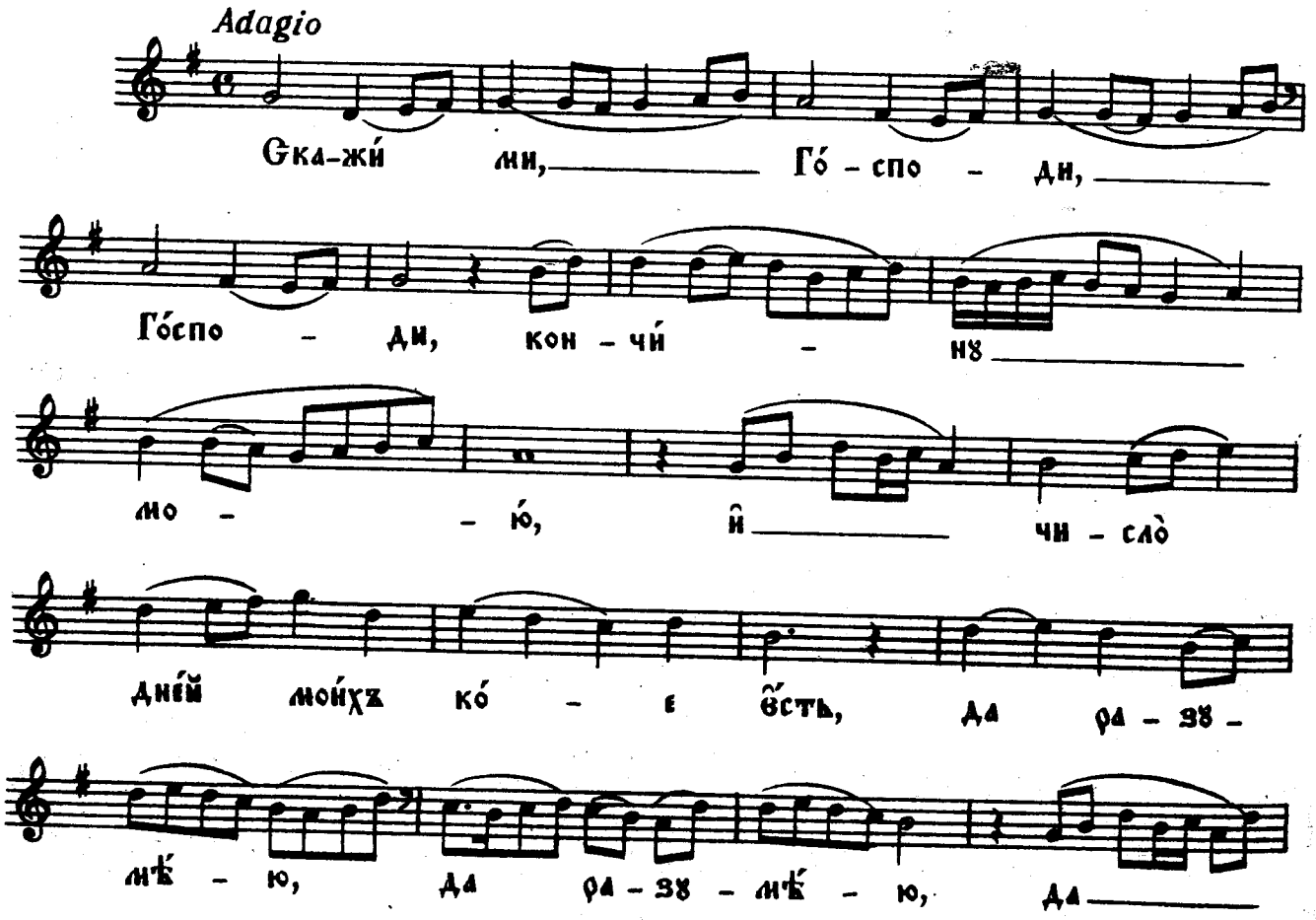

гѡ во вы́ - шныхъ
є фи - - ла - тє
(и)
ис
хва - -
ли́ - тє
по - ла
є́ - го во
є - ти де - -
вы́ - - - - - - шныхъ
спо - та

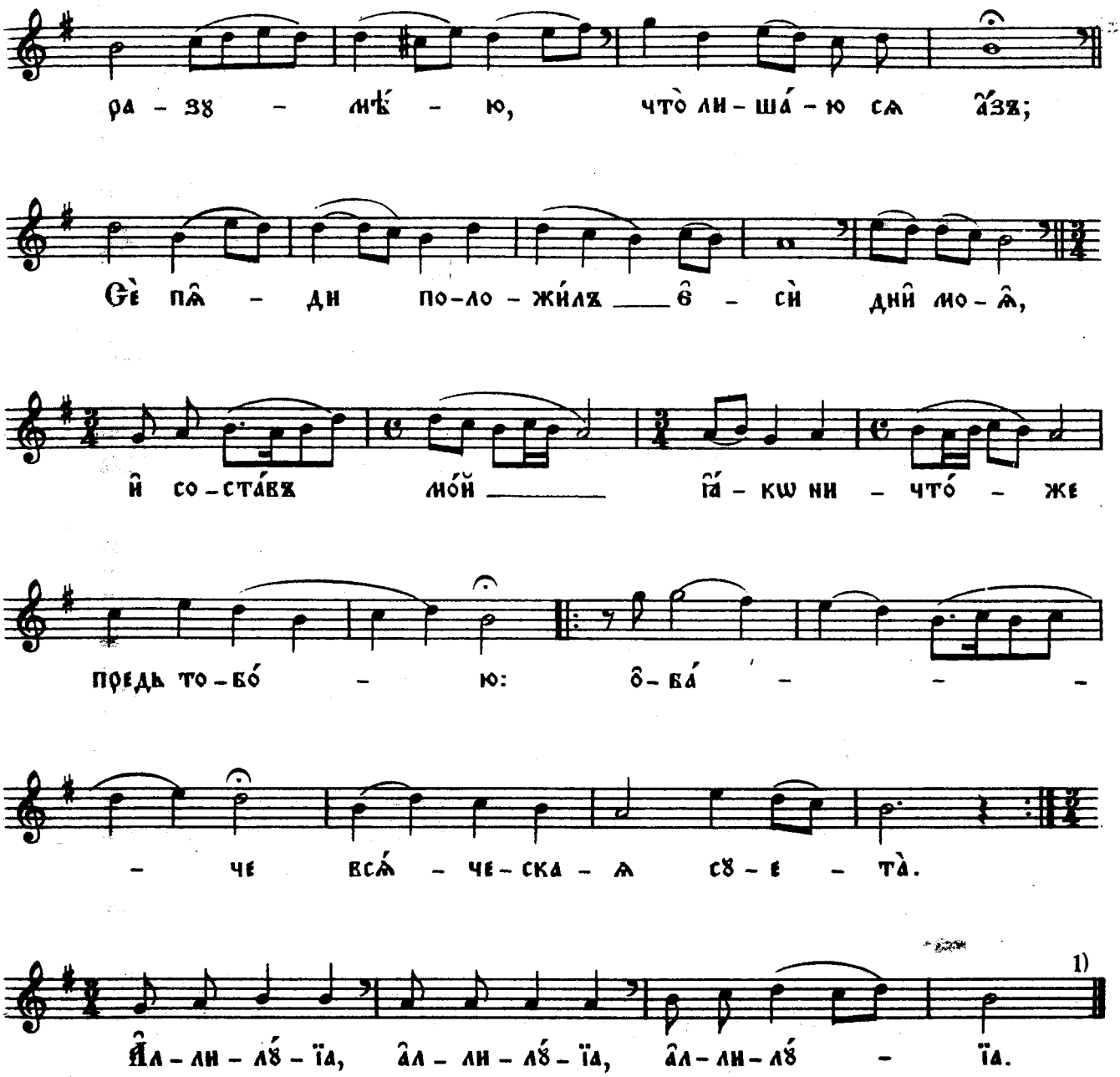
Скажы́ ми, Го̀споди

Овај **Причастен**, како су га забележили Корнелије Станковић, Козобарић, Костић - Петровић, са малим мелодиским вариантама, исти је као и код Мокрањца. Изузетак, донекле, чини мелодија како ју је забележио Тихомир Остојић (страна 47 - 48, издање 1896), и то на следећим местима:

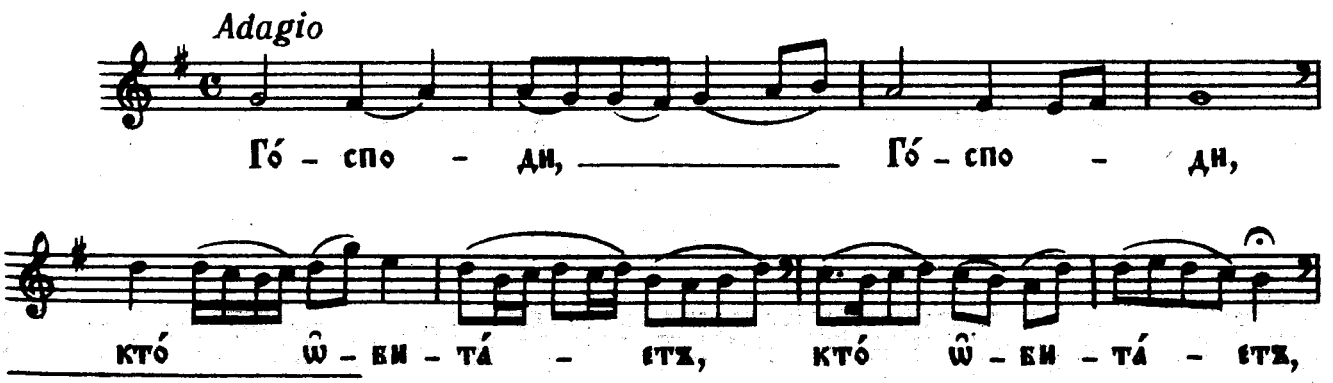
Следећа мелодија, како су је забележили Бољарић и Тајшановић (страна 30-31, свеска I, издање 1887) више варира:

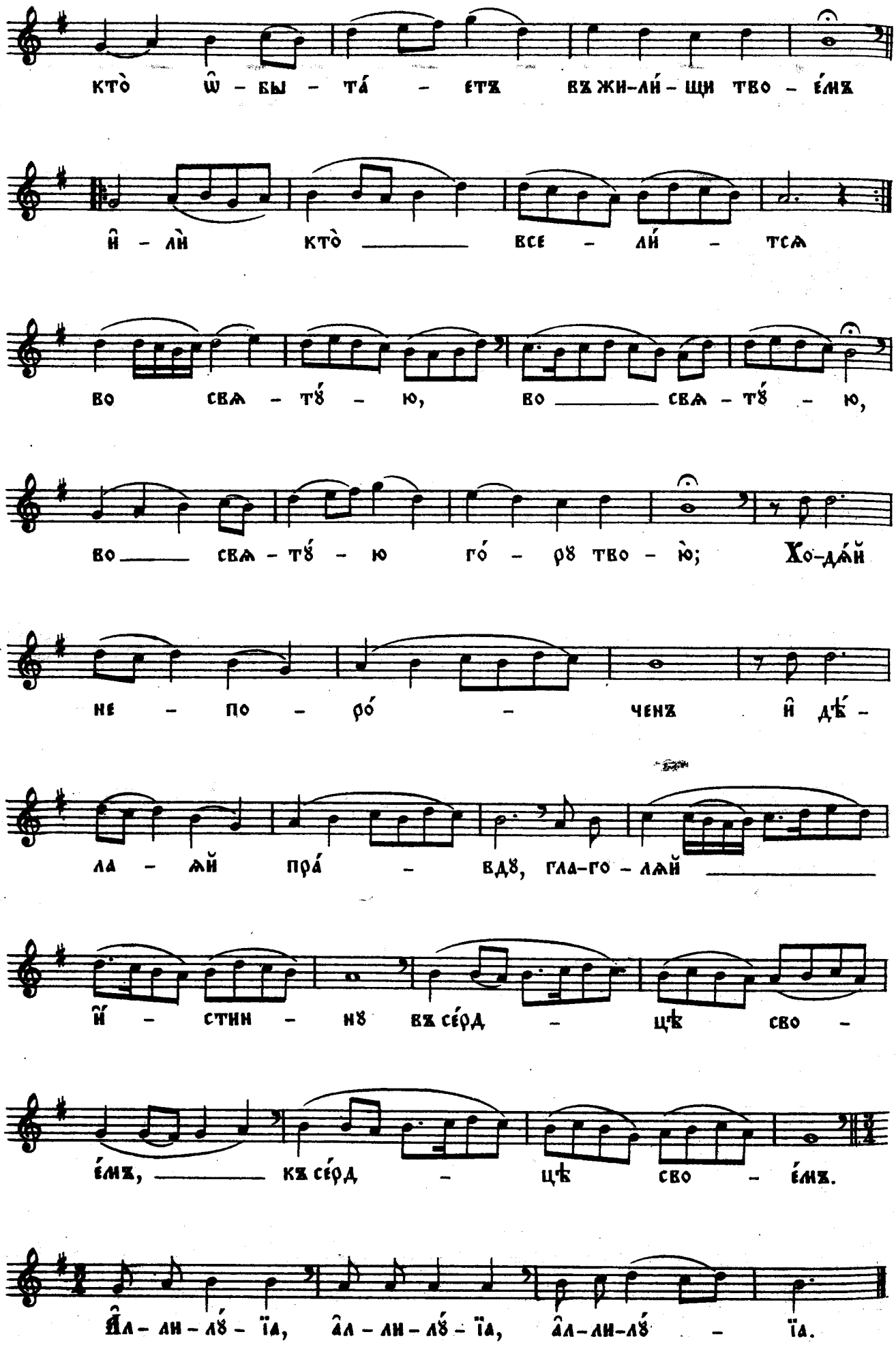

Го́споди, кто̀ ѡ̑бита́етъ

Бољарић-Тајшановић (страна 29-30, свеска I, издање 1887). Ова се мелодија у многоме разликује од осталих мелодија ове песме.

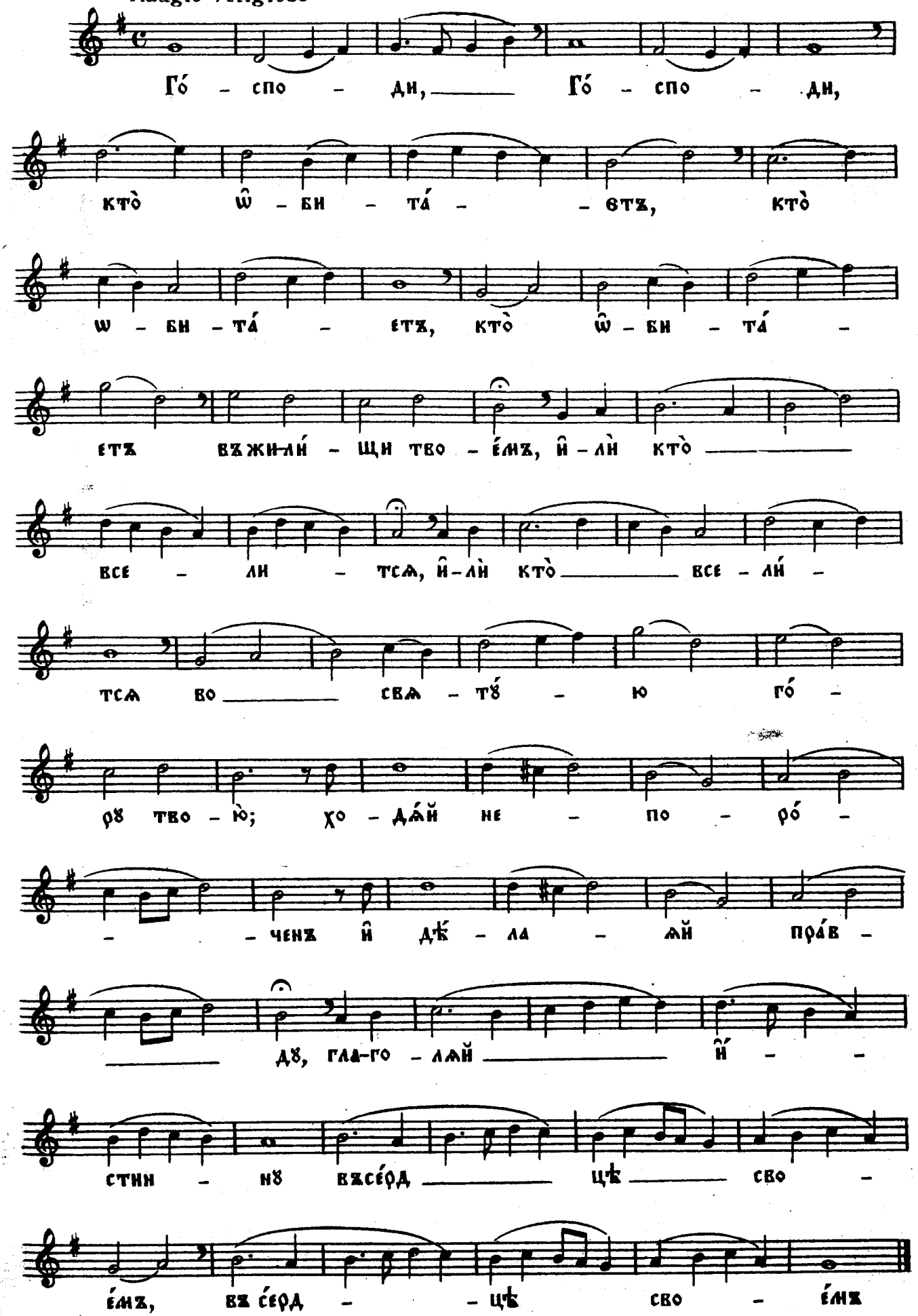

1) Скрећемо пажњу на лукове изнад нота који, често, ломе мелодијску линију. Да ли су песме тако и извођене, или нису тачно означене? И то је један проблем од интереса.

КТѠ Ѡ – БЫ – ТА́ – ЕТЪ ВЪЖИ-ЛИ́ – ЩИ ТВО – Е́МЪ
Й – ЛѢ КТѠ ВСЕ – ЛИ́ – ТСѧ
ВО СВѧ – ТЫ́ – Ю, ВО СВѧ – ТЫ́ – Ю,
ВО СВѧ – ТЫ́ – Ю ГО́ – РЫ ТВО – Ю; Хо-дА́Й
НЕ – ПО – РО́ – ЧЕНЪ Й ДѢ́ –
ЛА – ЙЙ ПРА́ – ВДЫ, ГЛА-ГО – ЛАЙ
Й́ – СТИН – НЫ ВЪ СЕ́РД – ЦѢ СВО –
Е́МЪ, КЪ СЕ́РД – ЦѢ СВО – Е́МЪ.
Ѧ́Л – ЛИ – ЛЮ́ – ЇА, Ѧ́Л – ЛИ – ЛЮ́ – ЇА, Ѧ́Л – ЛИ – ЛЮ́ – ЇА.

Тихомир Остојић (страна 66 - 67, издање 1896)
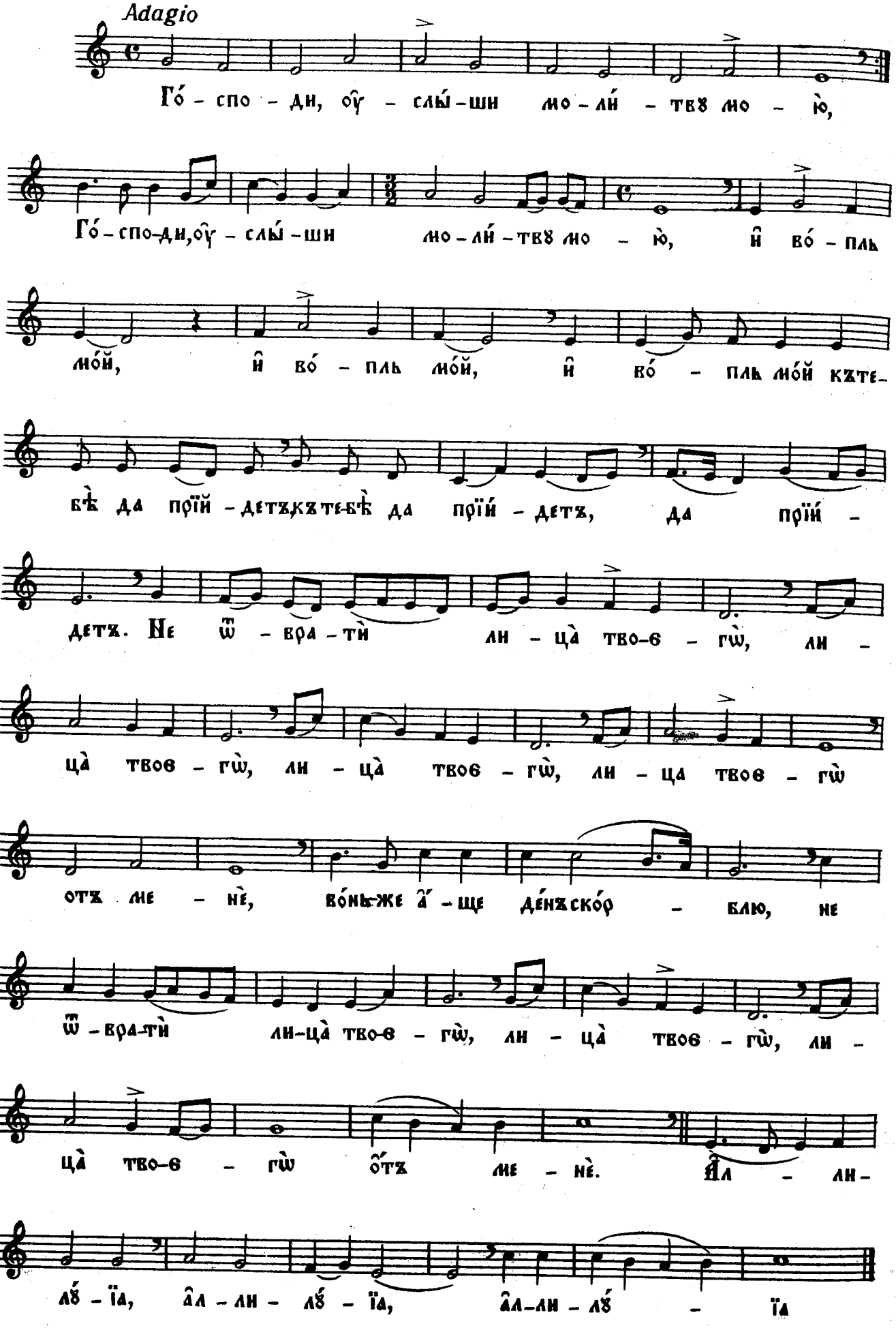
Adagio religioso
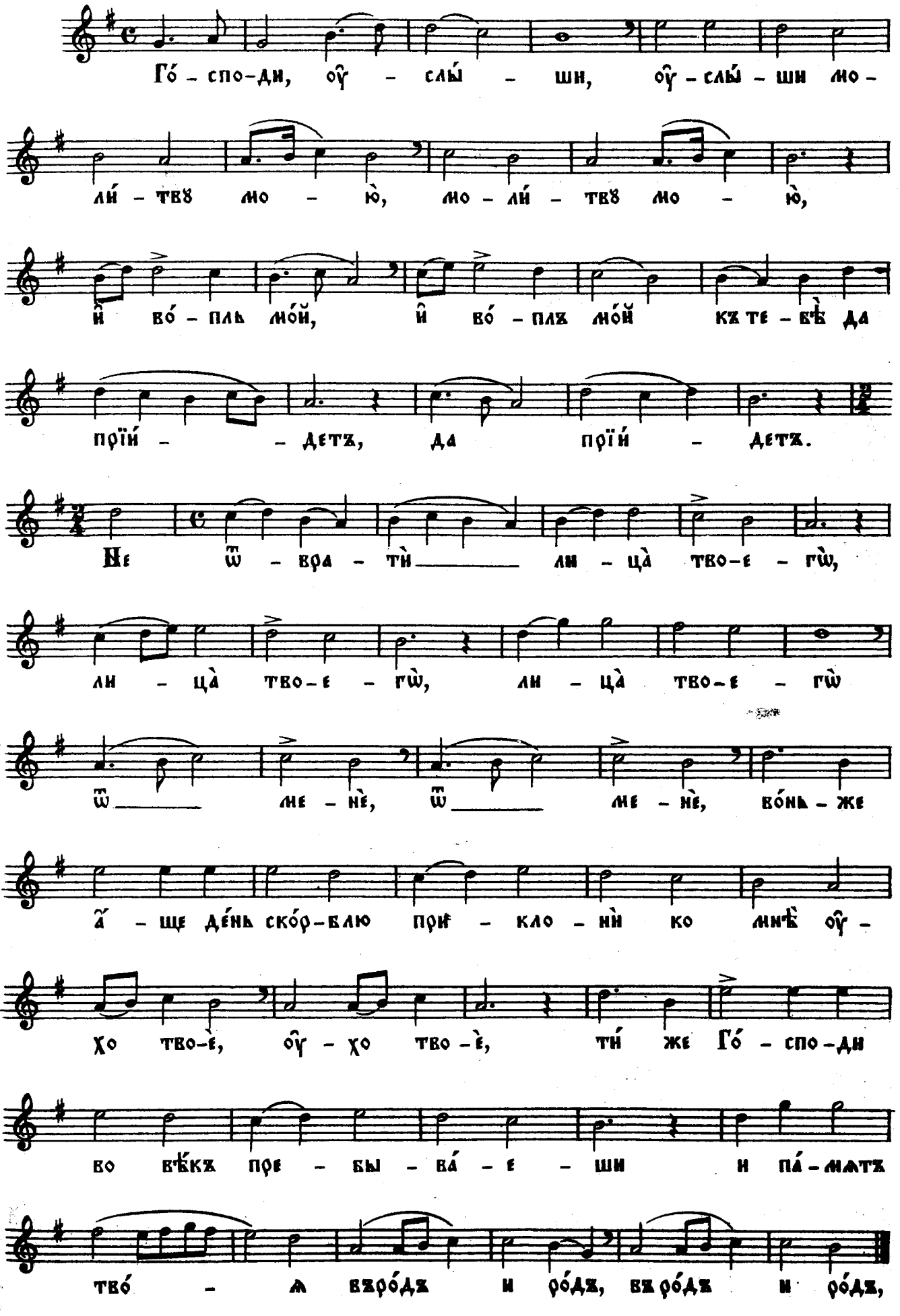

Гòсподи, оуслы́ши

Тихомир Остојић (страна 63-65, издање 1896)

Adagio

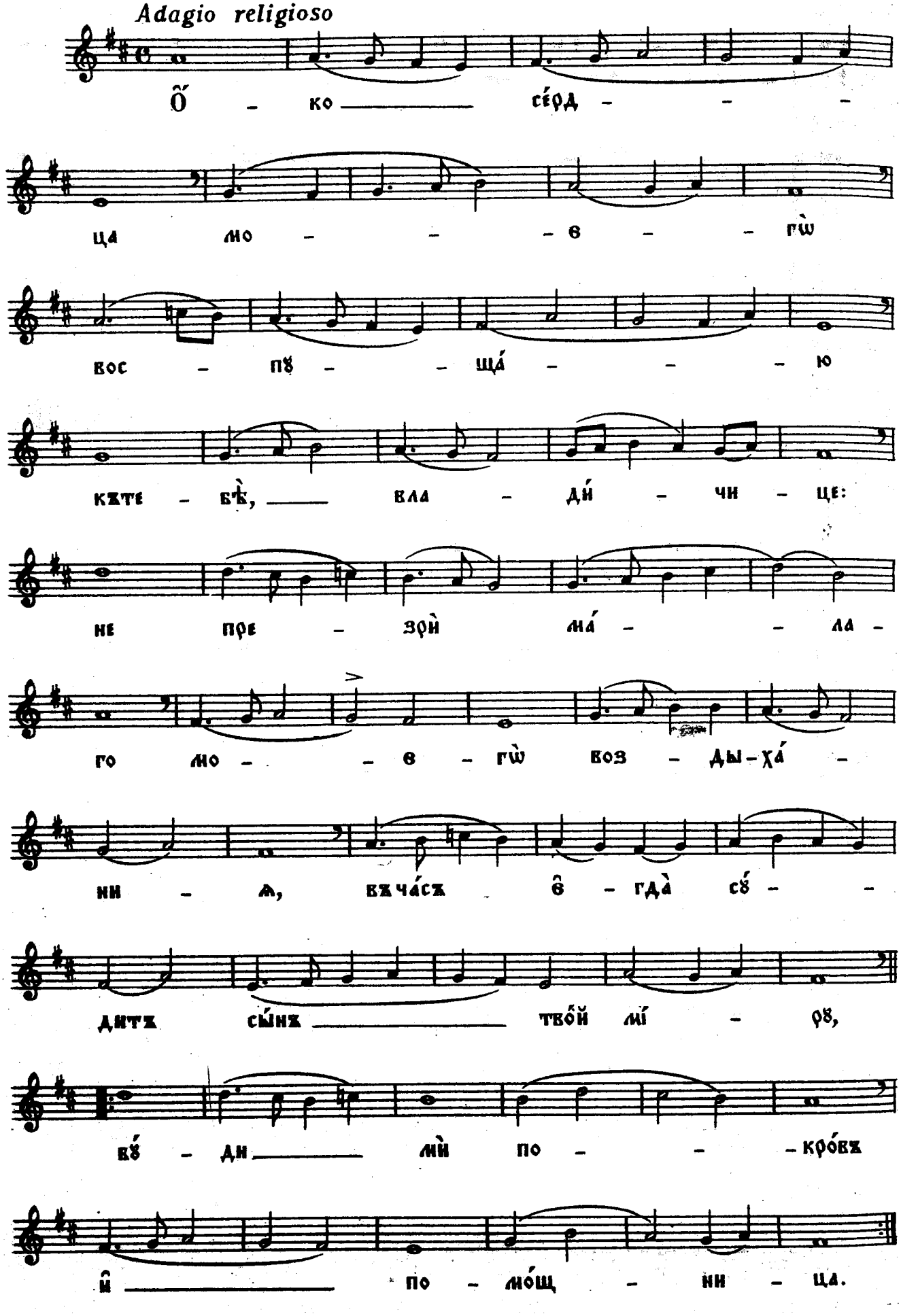
Јоцо Пајкановић (страна 52 - 53, издање 1906)

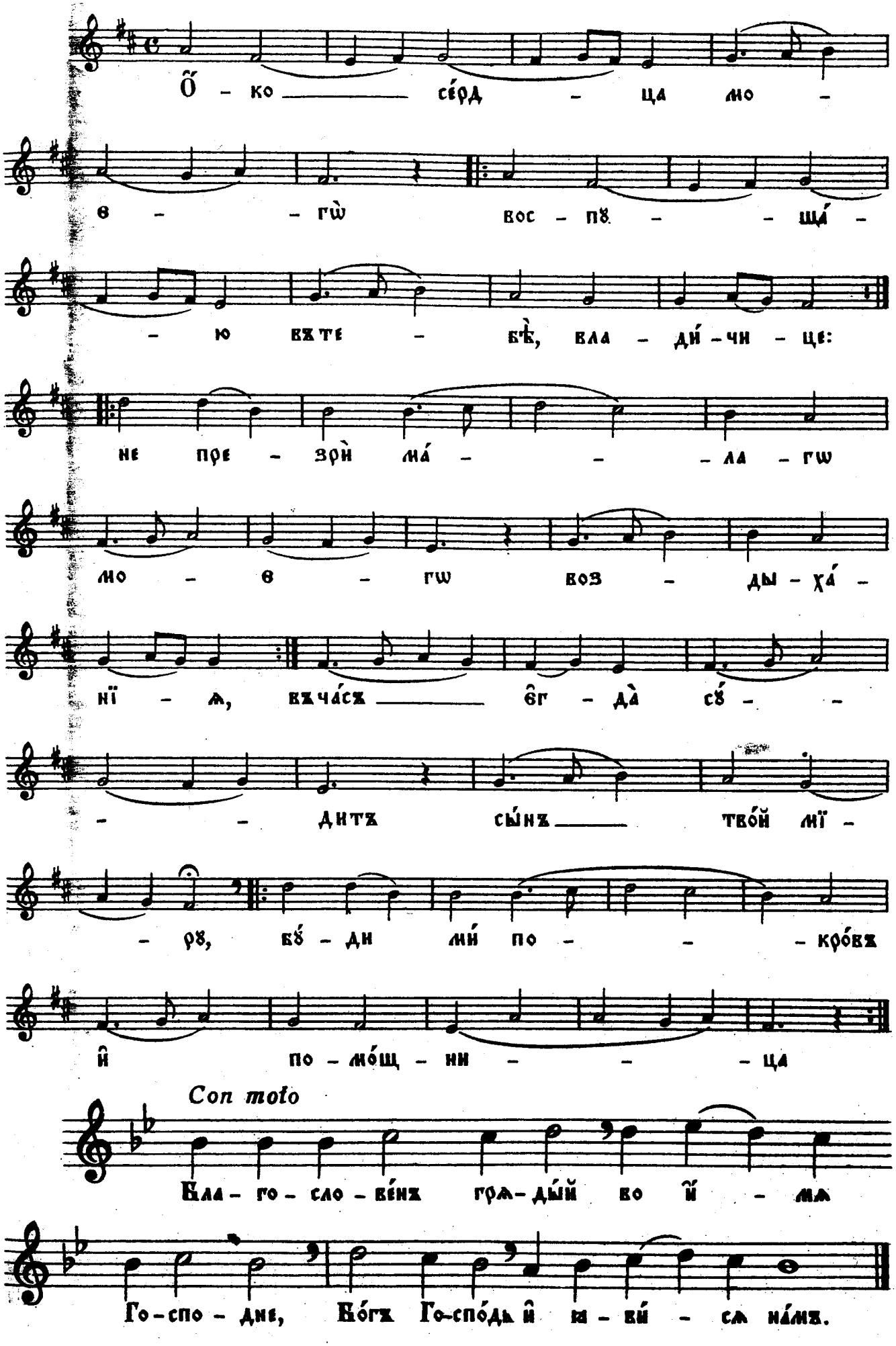
Ѻ́ко се́рдца моегѡ̀, гла́сь 5
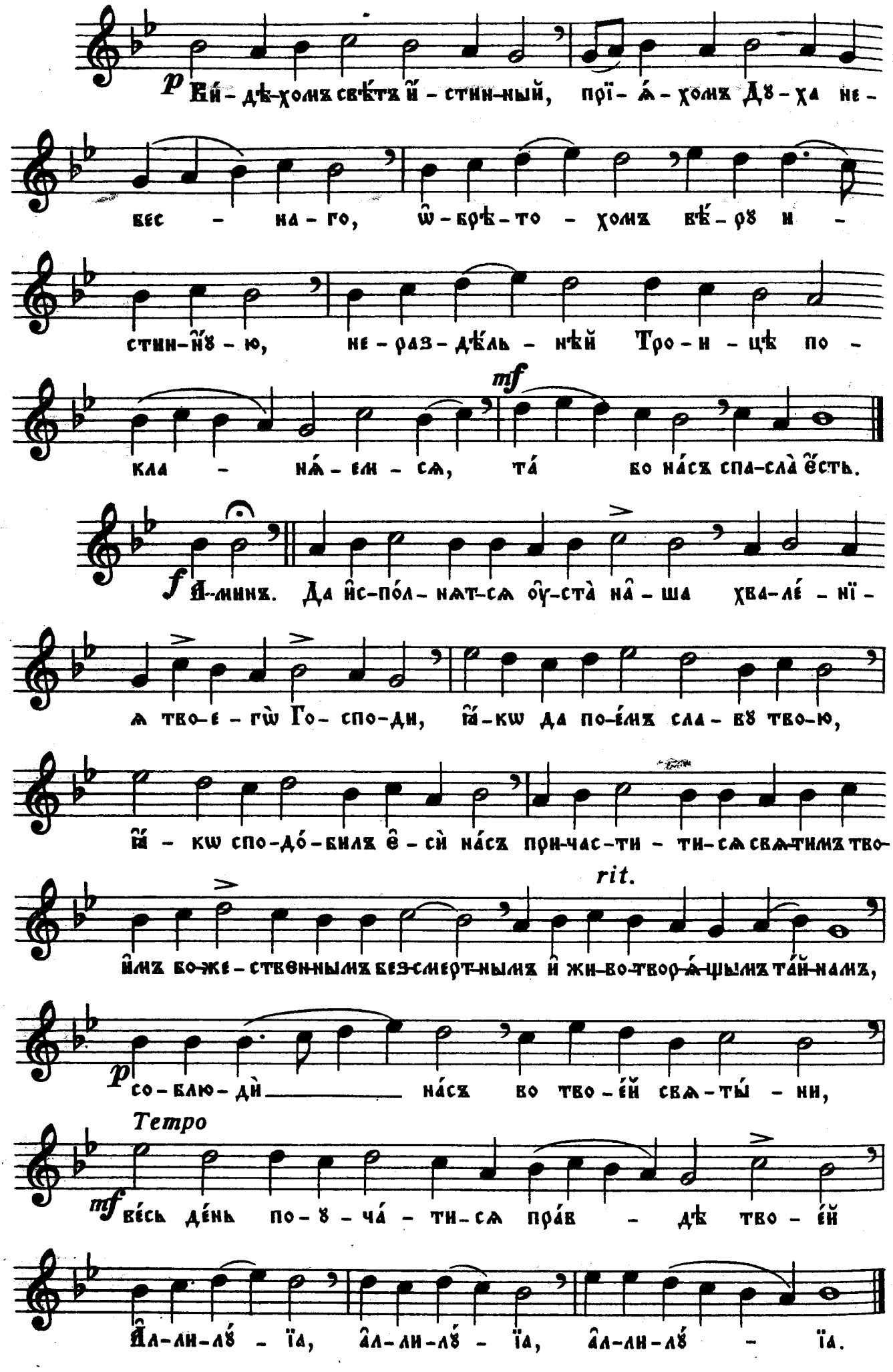
Тихомир Остојић (страна 49-50, издање 1896)

Adagio religioso
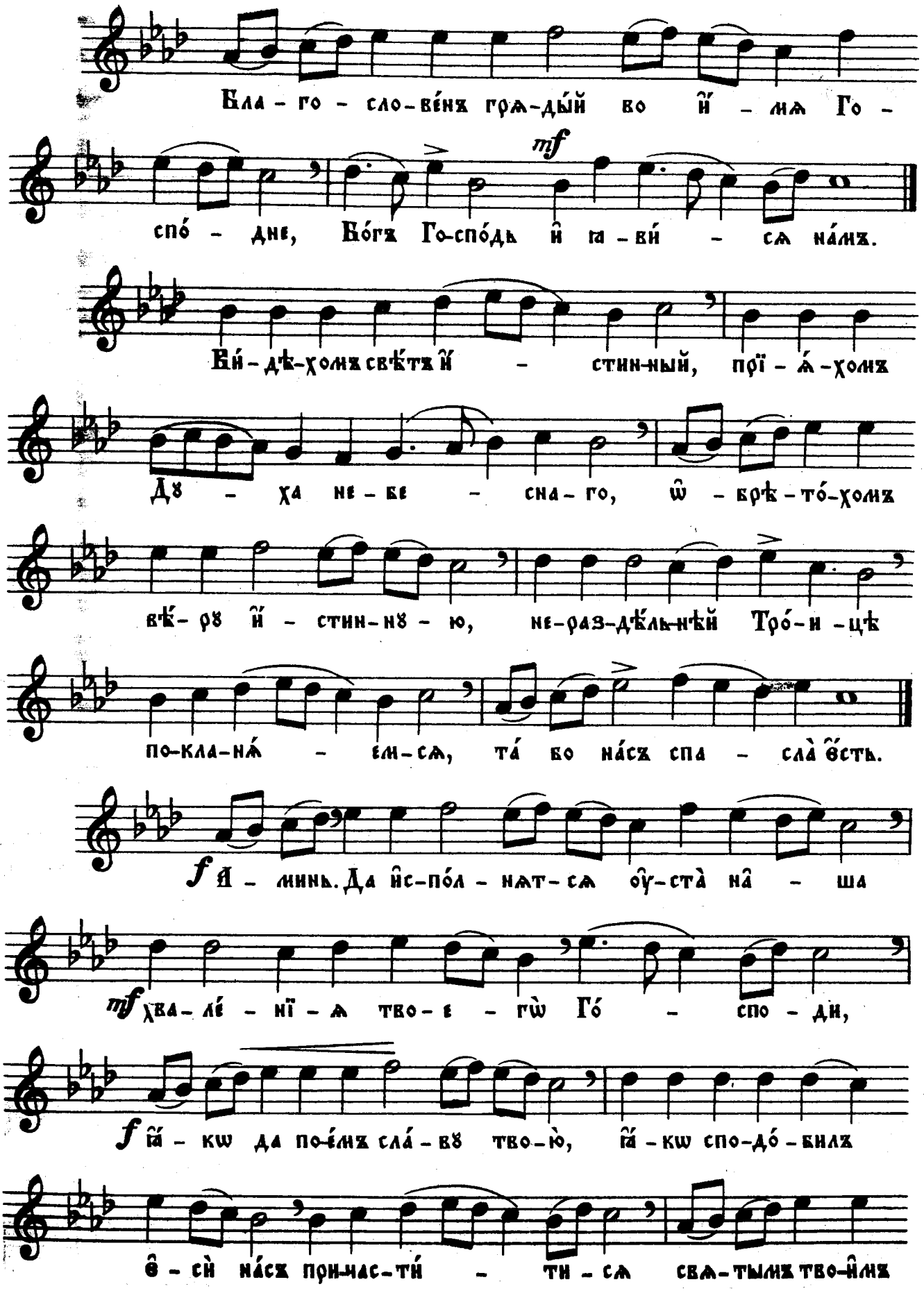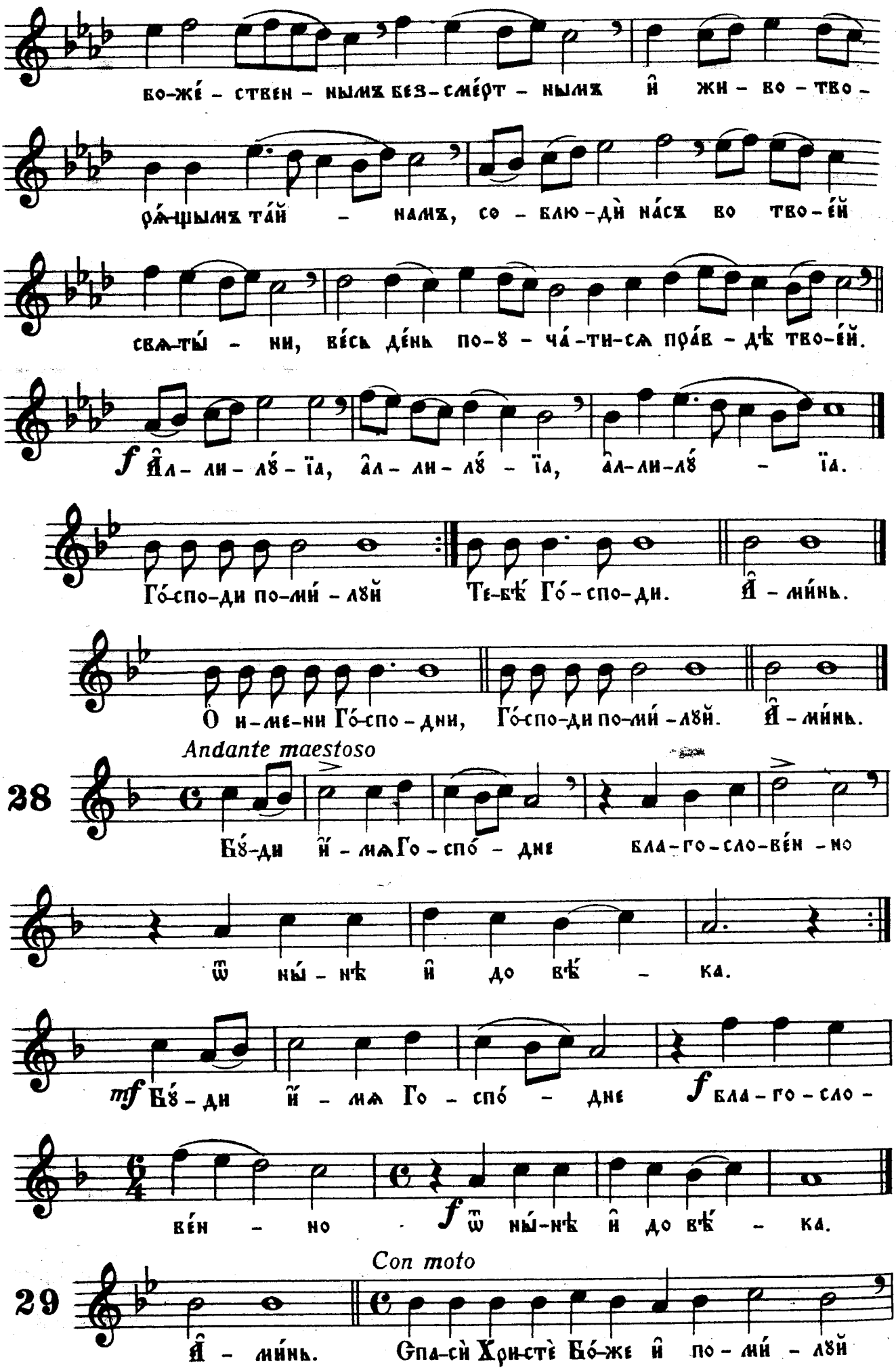

По певању приправника учитељске школе у Сомбору (страна 86-87, издање 1895)
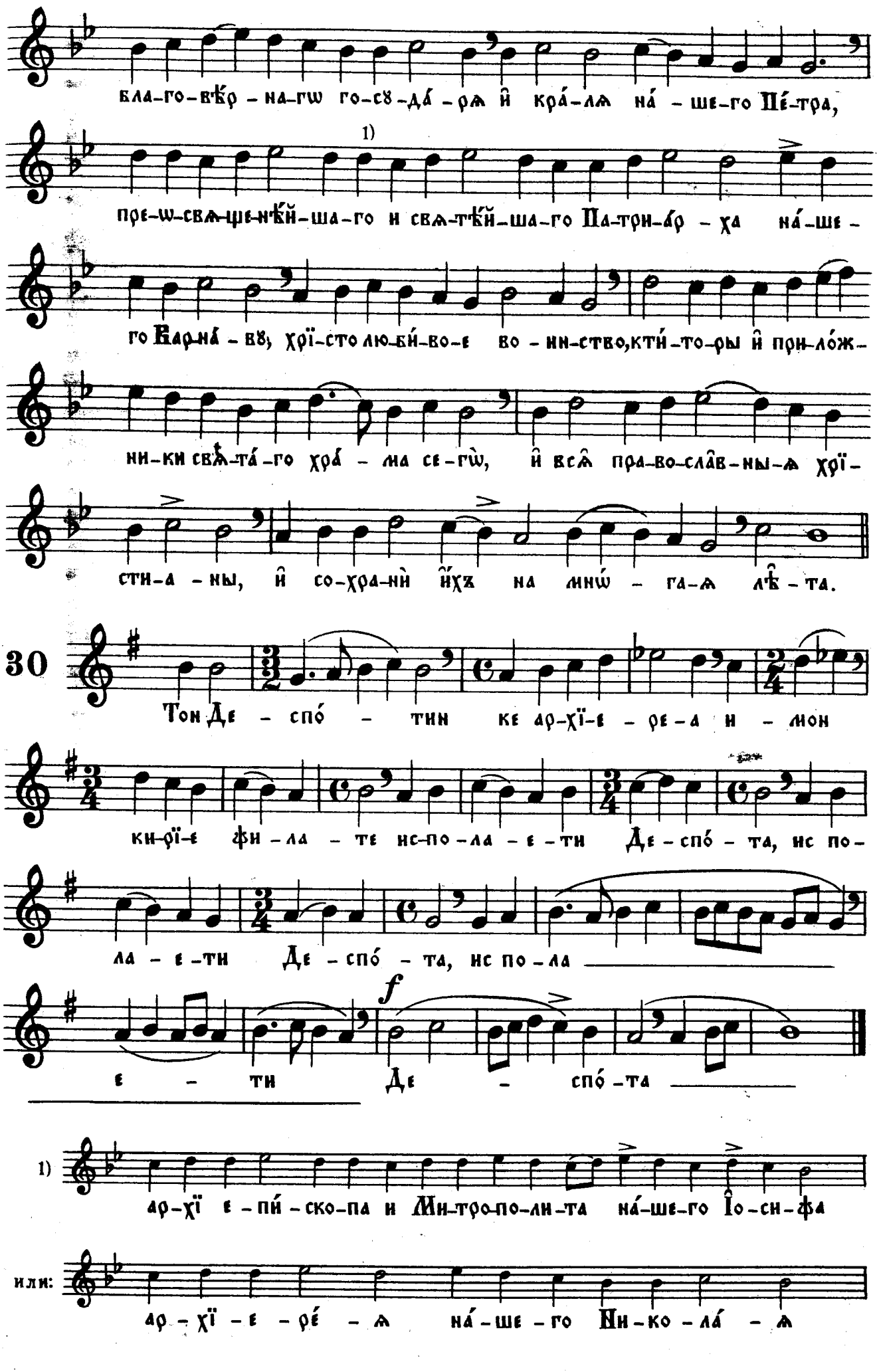

p Ни-дѣ-хомъ свѣтъ й-стин-ный, прї-и́-хомъ Дх-ха не-
бес - на-го, ѡ-брѣ-то-хомъ вѣ́-ру и-
стин-ну́ю, не-раз-дѣ́ль-нѣй Тро-и-цѣ по-
mf кла - на́-ем-ся, та́ бо на́съ спа-сла́ ѐсть.
f Ѧ-минъ. Да йс-по́л-нят-ся ѹ-ста́ на́-ша хва-ле́-нїа
мо тво-е-гѡ Го-спо-ди, йꙗ-кѡ да по-е́мъ сла-ву́ тво-ю,
йꙗ-кѡ спо-до́-билъ е́-сѝ на́съ прі-час-ти-ти-ся свѧ-тымъ тво-
rit.
ймъ бо-же-ственнымъ без-смерт-нымъ и жи-во-твор-я́-щымъ та́й-намъ,
p со-блю-дѝ на́съ во тво-е́й свѧ-ты́-ни,
Tempo
mf вѣ́сь де́нь по-ꙋ-ча́-ти-ся пра́в-дѣ тво-е́й
Ѧл-ли-лу́-їа, ѧл-ли-лу́-їа, ѧл-ли-лу́-їа.

Живо и одушевљено
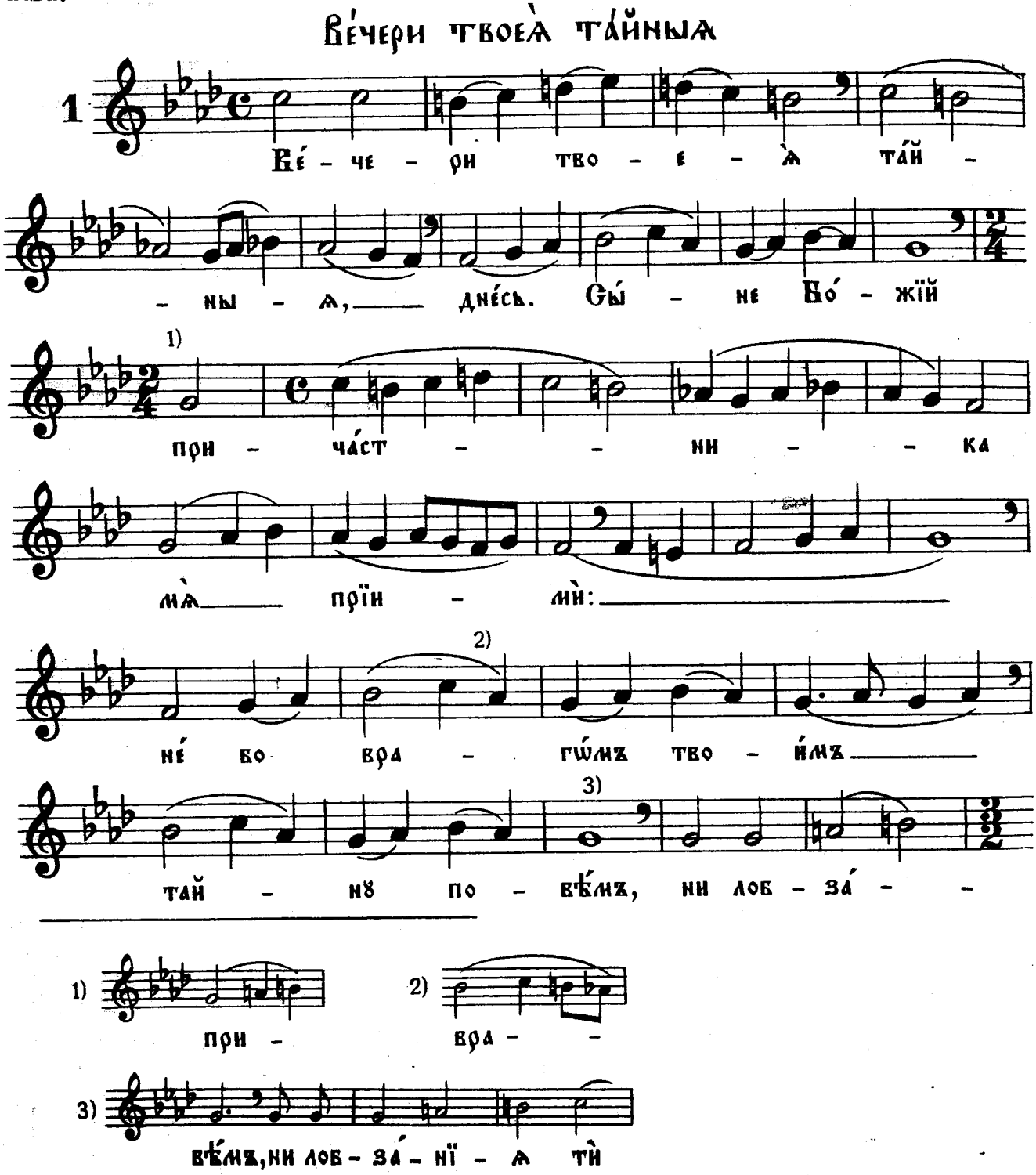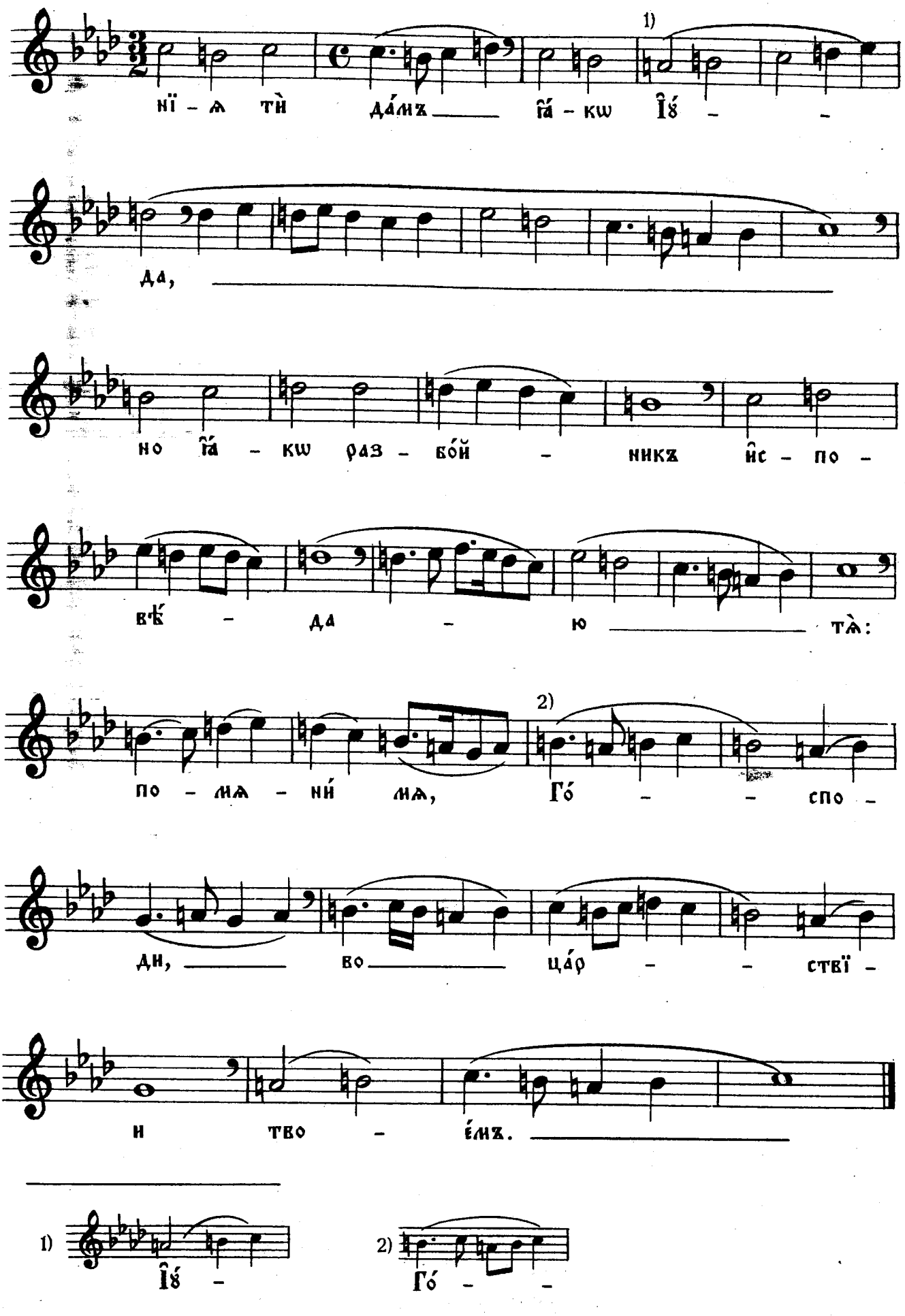

бо-жé - ствен - нымъ без - смéрт - нымъ й жи - во - тво -
ря-щымъ тáй - намъ, со - блю - дѝ нáсъ во тво - éй
свя-ты́ - ни, вéсь дéнь по - ѹ - чá - ти - ся прáв - дѣ тво - éй.
f Âл - ли - лѹ́ - їа, âл - ли - лѹ́ - їа, âл - ли - лѹ́ - їа.
Гóс-по-ди по-мѝ - лѹй Тебѣ́ Гó - спо - ди. Âмѝнь.
О и - ме - ни Гóс-по - дни, Гóс-по-ди по-мѝ - лѹй. Âмѝнь.
Andante maestoso
28
Бл҃-ди йма Го - спó - дне бла - го - сло - вéн - но
ѿ ны́ - нѣ й до вѣ́ - ка.
mf Бл҃ - ди йма Го - спó - дне f бла - го - сло -
вéн - но f ѿ ны́ - нѣ й до вѣ́ - ка.
Con moto
29
Âмѝнь. Спа-сѝ Хри-стѐ Бó-же й по - мѝ - лѹй

Бла-го-вѣ́р-на-гw го-сѵ́-да́-рѧ и̂ кра́-лѧ на́-ше-го Пе́-тра,
1)
пре-w-свѧ-ще-нне́й-ша-го и свѧ-тне́й-ша-го Па-три-а́р-ха на́-ше-
го Кар-на́-вѵ, хрї-сто лю-бѝ-во-е во-ин-ство, кти́-то-ры и̂ при-ло́ж-
ни-ки свѧ́-та́-го хра́-ма се-гѡ̀, и̂ всѣ̂ пра-во-слâв-ны-ѧ хрї-
сти-а-ны, и̂ со-хра-нѝ и̑хъ на мно́-га-ѧ лѣ́-та.
30
Тон Де-спо́-тин ке ар-хї́-е-ре-а и-мон
ки-рї́-е фи-ла-те нс-по-ла-е-ти Де-спо́-та, нс по-
ла-е-ти Де-спо́-та, нс по-ла
f
е-ти Де-спо́-та
1)
ар-хї е-пи́-ско-па и Ми-тро-по-ли-та на́-ше-го Ио-си-фа
или:
ар-хї-е-ре́-ѧ на́-ше-го Ни-ко-ла́-ѧ

Божéственная Лїтѳргїа Василїа Великагѡ

Литургија Св. Василија Великога пева се у одређене дане: у све недеље Великога поста, – изузимајући недељу Ваїй, – на Велики Четвртак и Велику Суботу, на навечерје Христова рођења и Богојављење, као и на сам дан Св. Василија Великога (Нову Годину). И на овој литургији песме иду редом као и на литургији Јована Златоустог, (види стр. 148–197) све до Херувимске песме, уместо које се на Велики Четвртак пева:
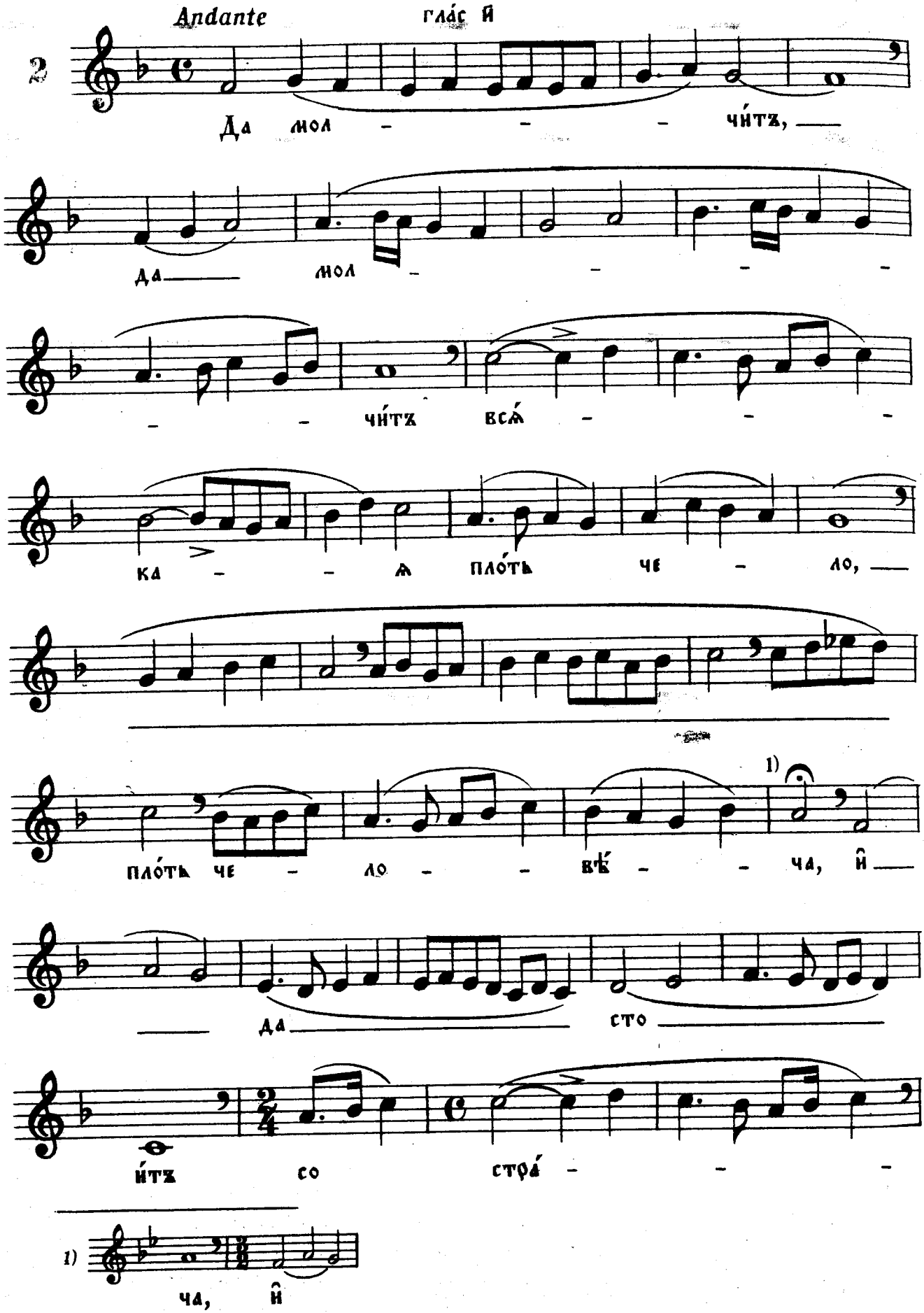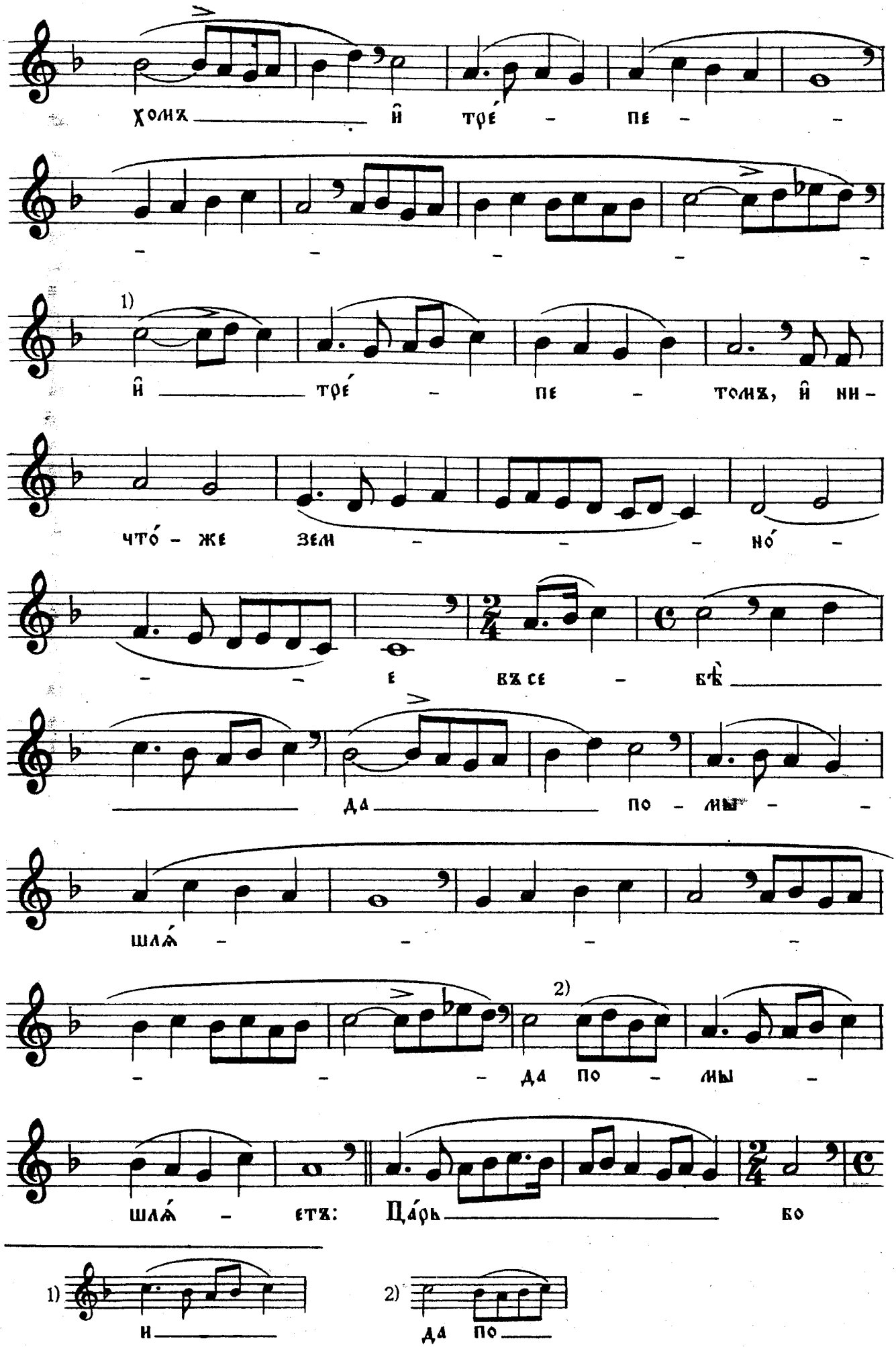

1)
нїа тѝ дáмъ їáкѡ Їѡ́ –
да,
но їáкѡ раз – бóй – никъ йс – по –
вѣ́ – да – ю тѧ̀:
2)
по – мѧ – ни́ мѧ, Гó – спо –
ди, во цáр – ствї –
и тво – ёмъ.
1) Їѡ́ –
2) Гó –
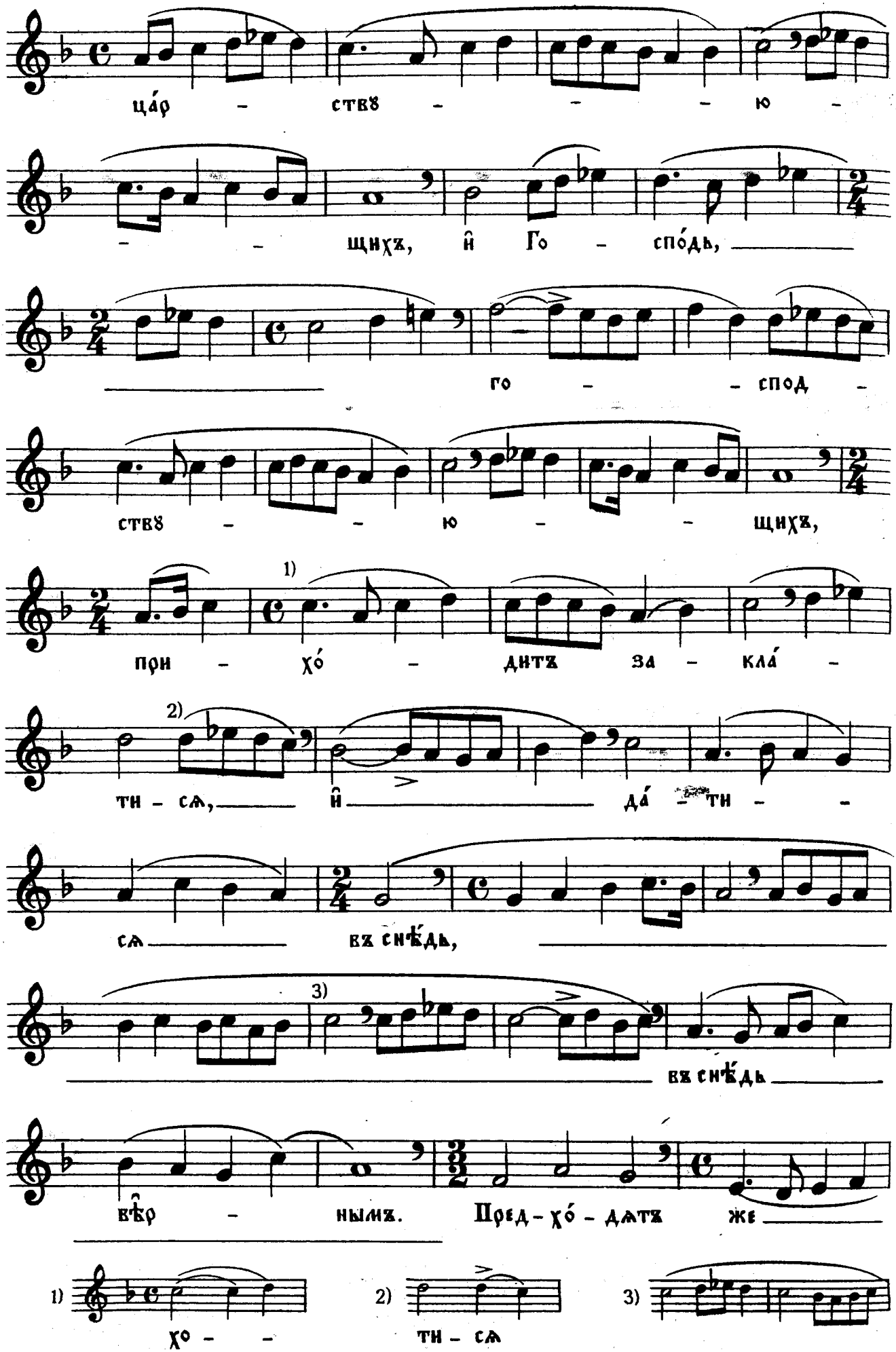
а на Велику Суботу
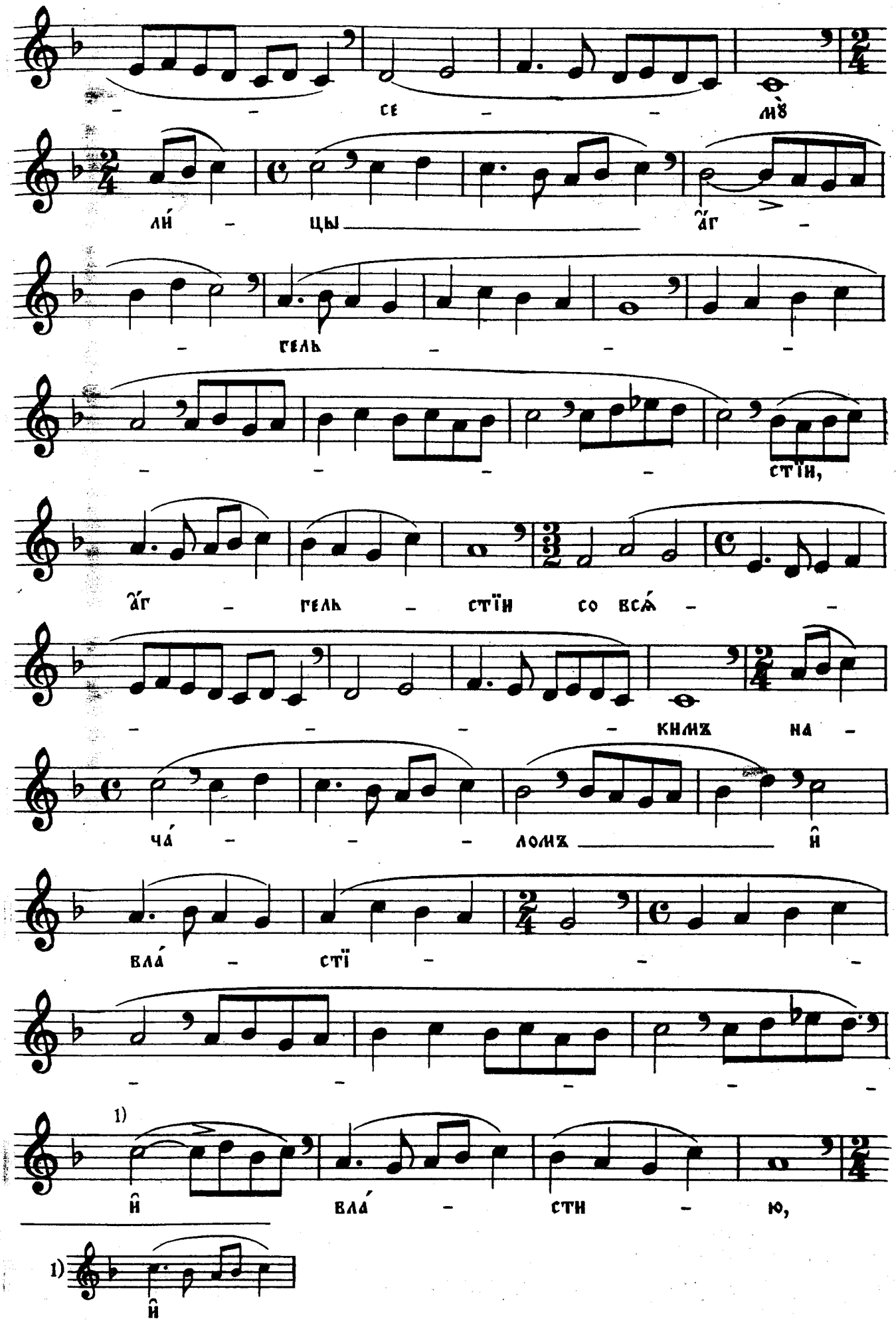
Да молчи́тъ
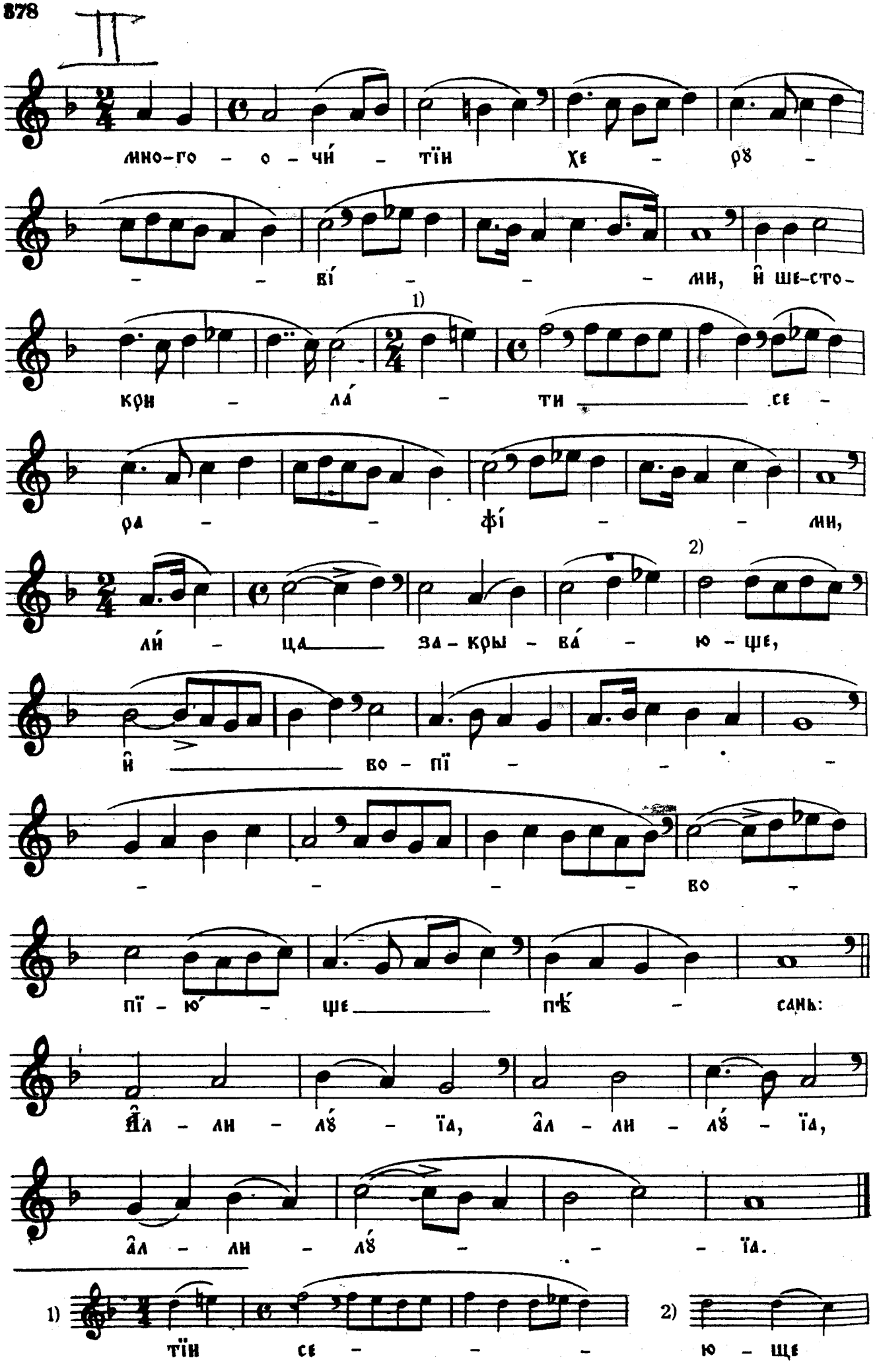
Andante глáс й

Хомѣ й трé - пе -
- - - -
1)
й трé - пе - томѣ, й ни -
что́ - же зем - - - но́ -
- - е вѣ се - бѣ
да по - мы - -
шлѧ́ - - - -
2)
- - - да по - мы -
шлѧ́ - етѣ: Цáрь бо
1) и
2) да по

цáр - ствѫ - - - ю -
- - щихъ, и̂ Го - спóдь,
го - - спод -
ствѫ - - ю - - щихъ,
1)
при - хó - дитъ за - клá -
2)
ти - ся, и̂ да́ - ти -
ся вѣ снѣдь,
3)
вѣ снѣдь
вѣ̂тр - нымъ. Пред - хó - датъ же
1) хо - -
2) ти - ся
3)
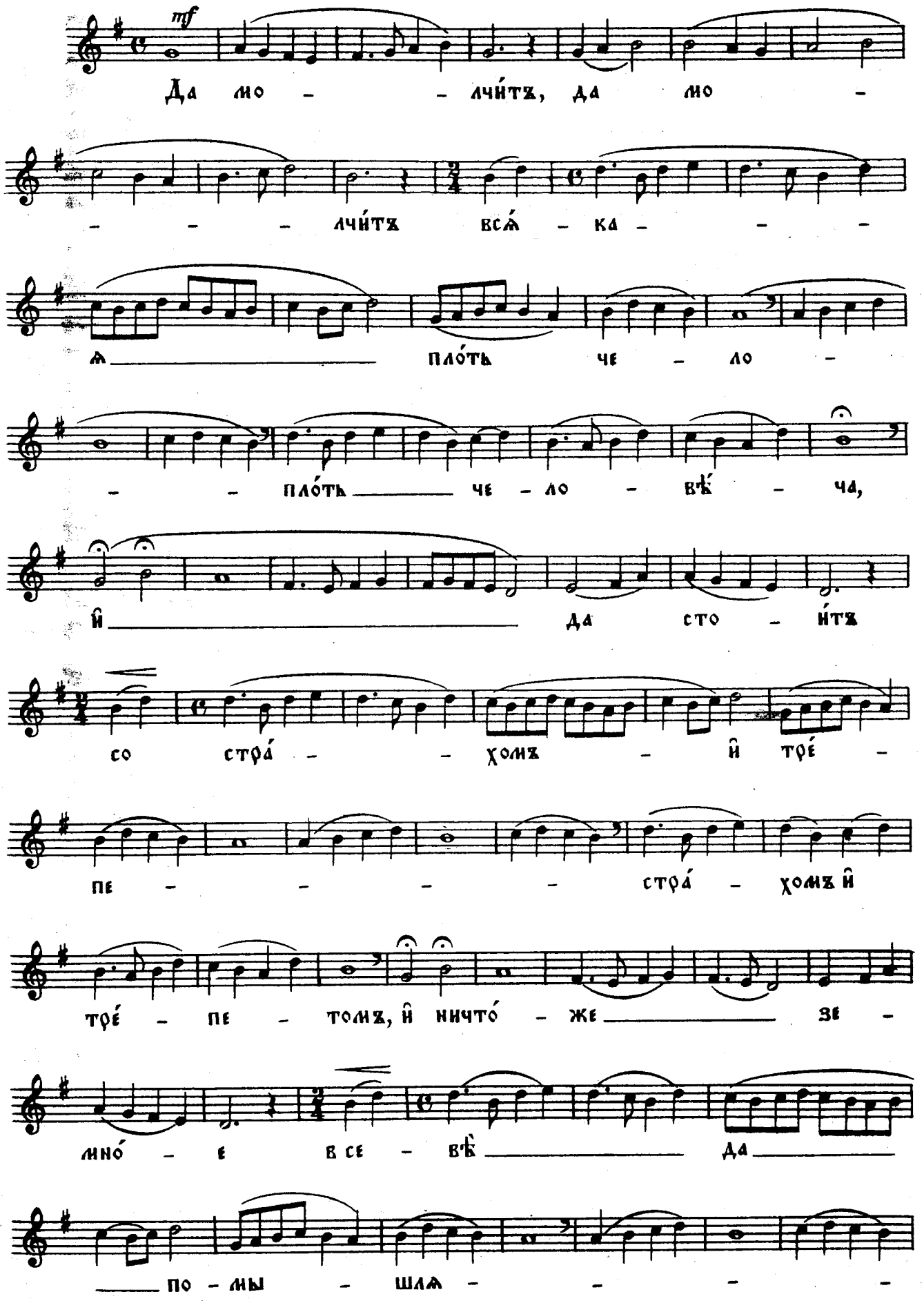

се мѣ
ли́ цы ӑ́г
гель
стїи,
ӑ́г гель стїи со всѣ́
кнмѫ на
ча́ ломѫ ѝ
вла́ стї
1)
ѝ вла́ сти ю,
1)
ѝ
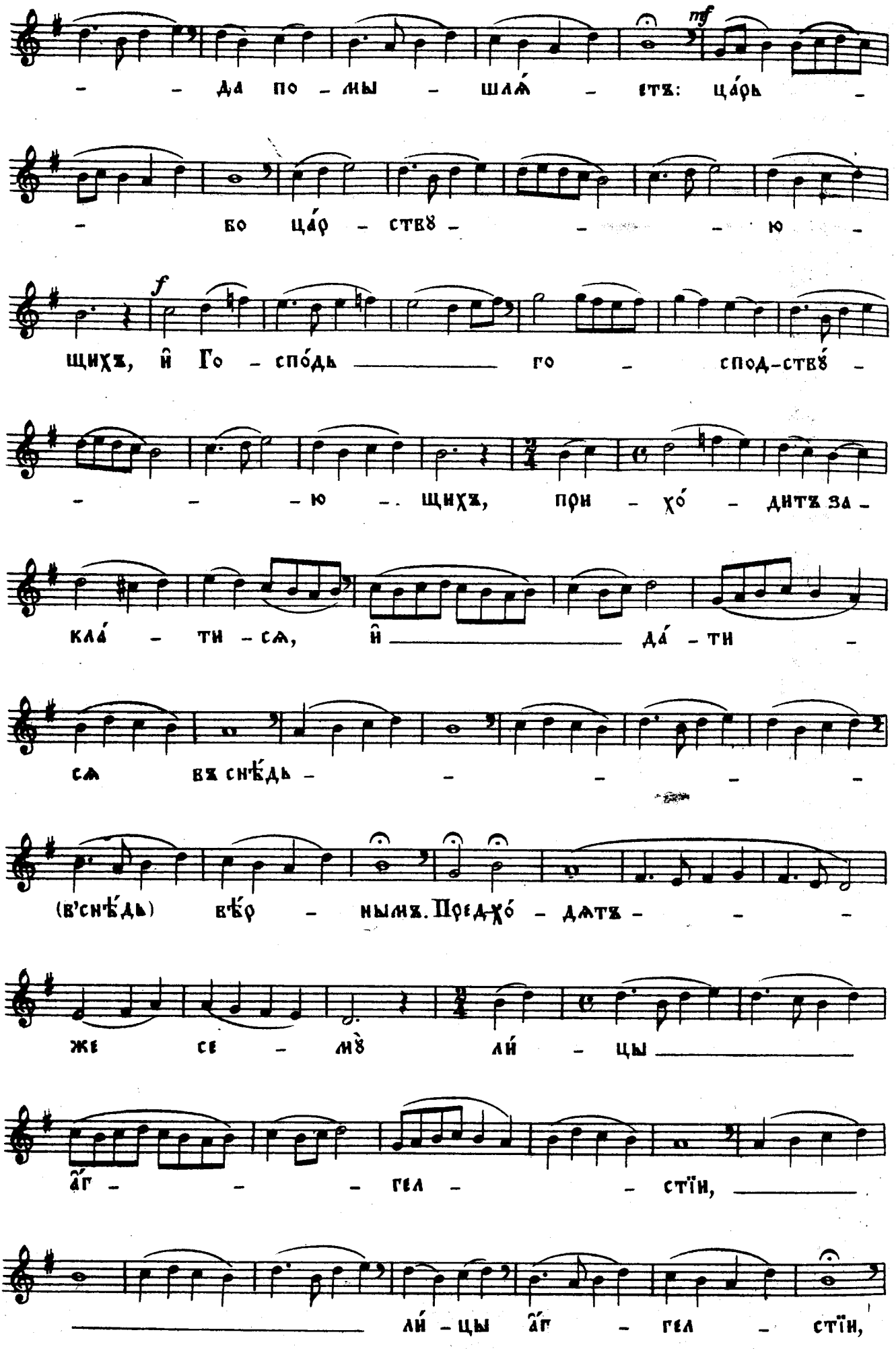

мно-го - о - чи́ - тїи хе - рѵ -
- - ві́ - - - ми, и̂ ше-сто-
1)
кри - ла́ - ти се -
ра - - фі́ - - ми,
2)
ли́ - ца за-кры - ва́ - ю - ще,
и̂ во - пї - -
- - - - во -
пї - ю́ - ще пѣ́ - сань:
А̂л - ли - лу́ - їа, а̂л - ли - лу́ - їа,
а̂л - ли - лу́ - - - їа.
1)
тїи се - - -
2)
ю - ще
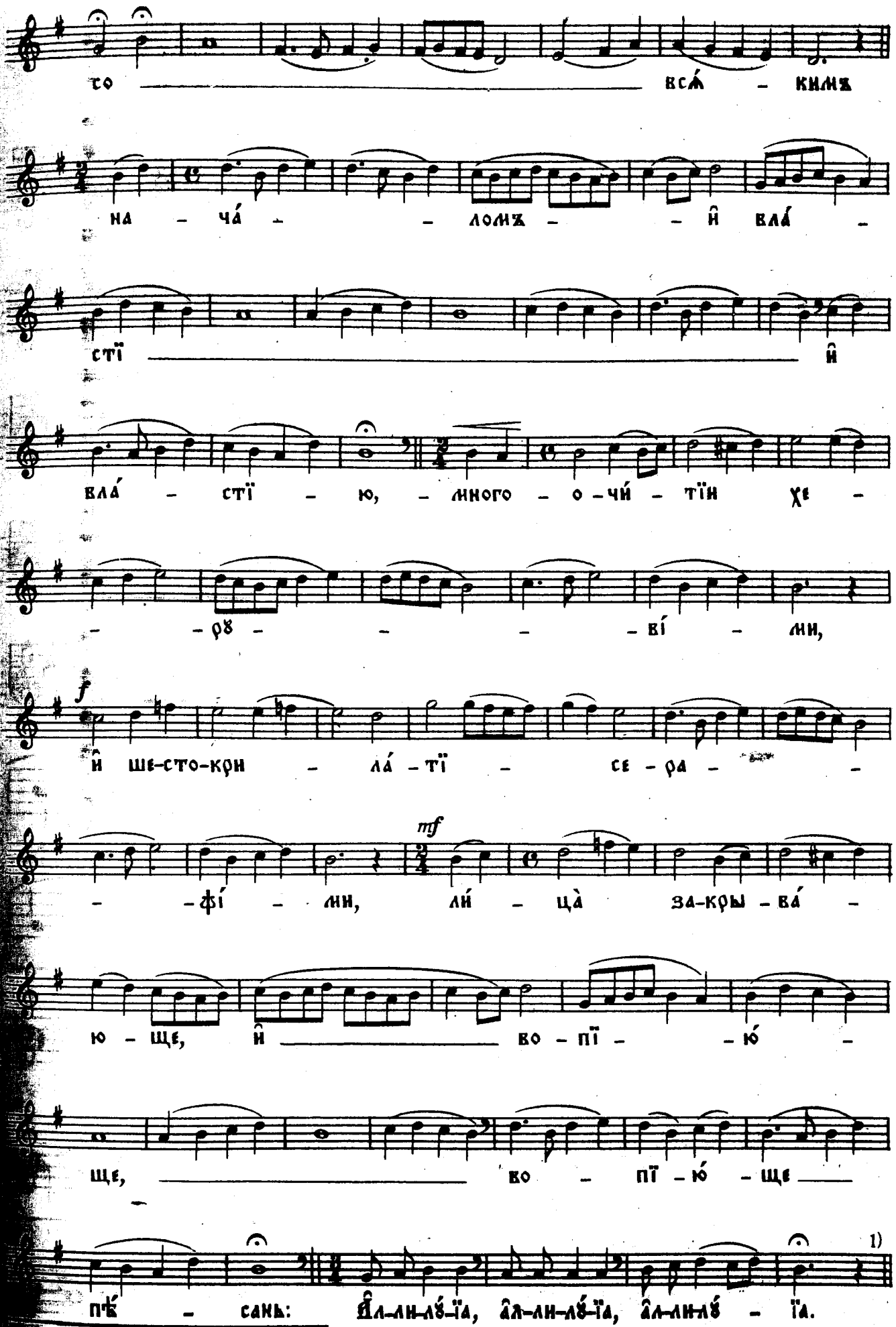
Бољарић - Тајшановић (свеска I, страна 53-55, 1887)

Andante

mf
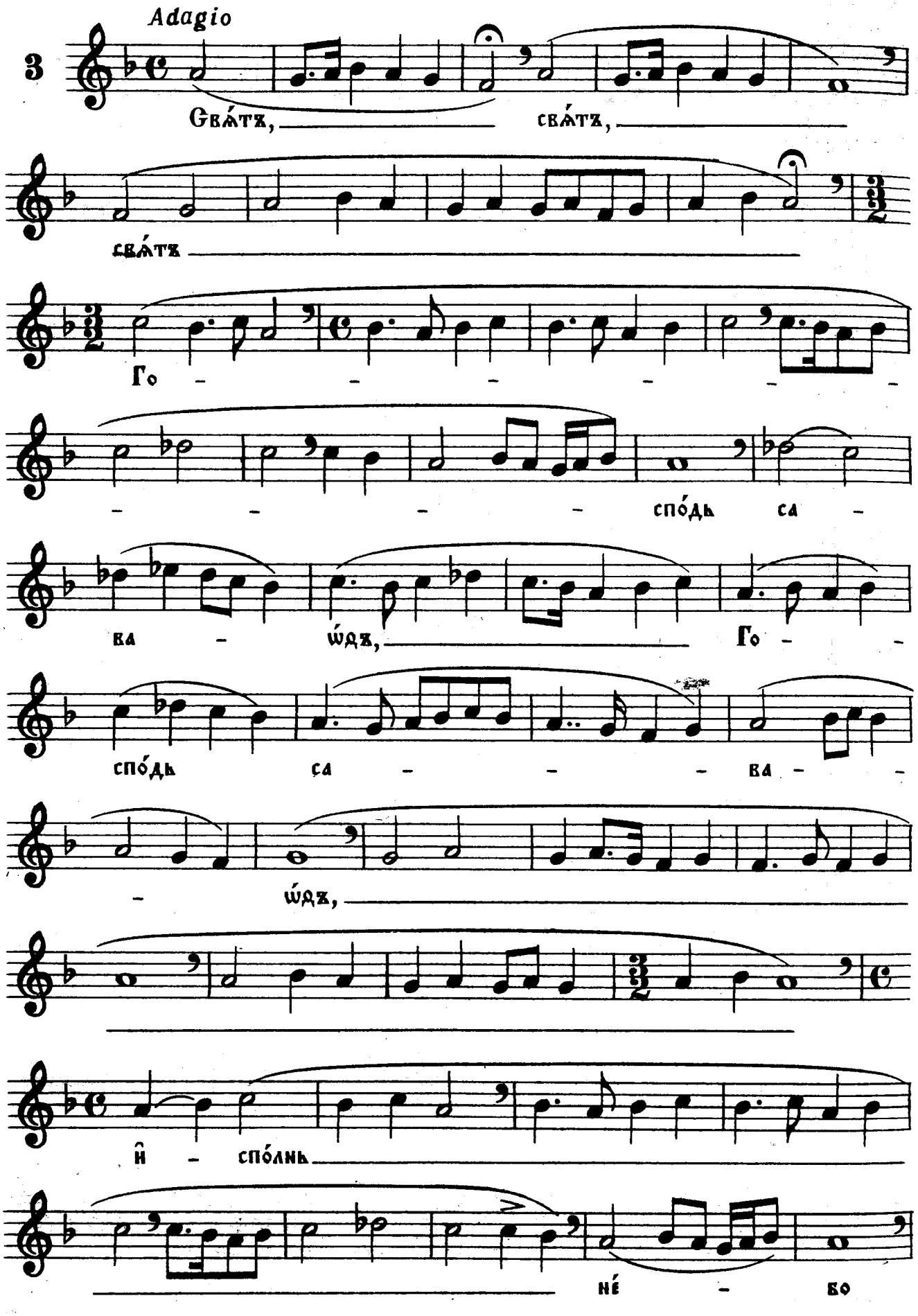

mf
– – да по – мы – шлѧ – ѥтъ: цáрь –
– бо цáр – ствѹ – – – ю –
f
щихъ, и̂ Го – спóдь ——— го – сподь-ствѹ –
– – – ю – щихъ, при – хó – дитъ за –
кла́ – ти – сѧ, и̂ ——— да́ – ти –
сѧ въ снѣ́дь – – – – –
(в'снѣ́дь) вѣ́р – нымъ. Пред-хó – дитъ – – –
же се – мѹ̀ ли́ – цы ———
а̂́г – – – гел – – стїи, ———
——— ли́ – цы а̂́г – гел – стїи,
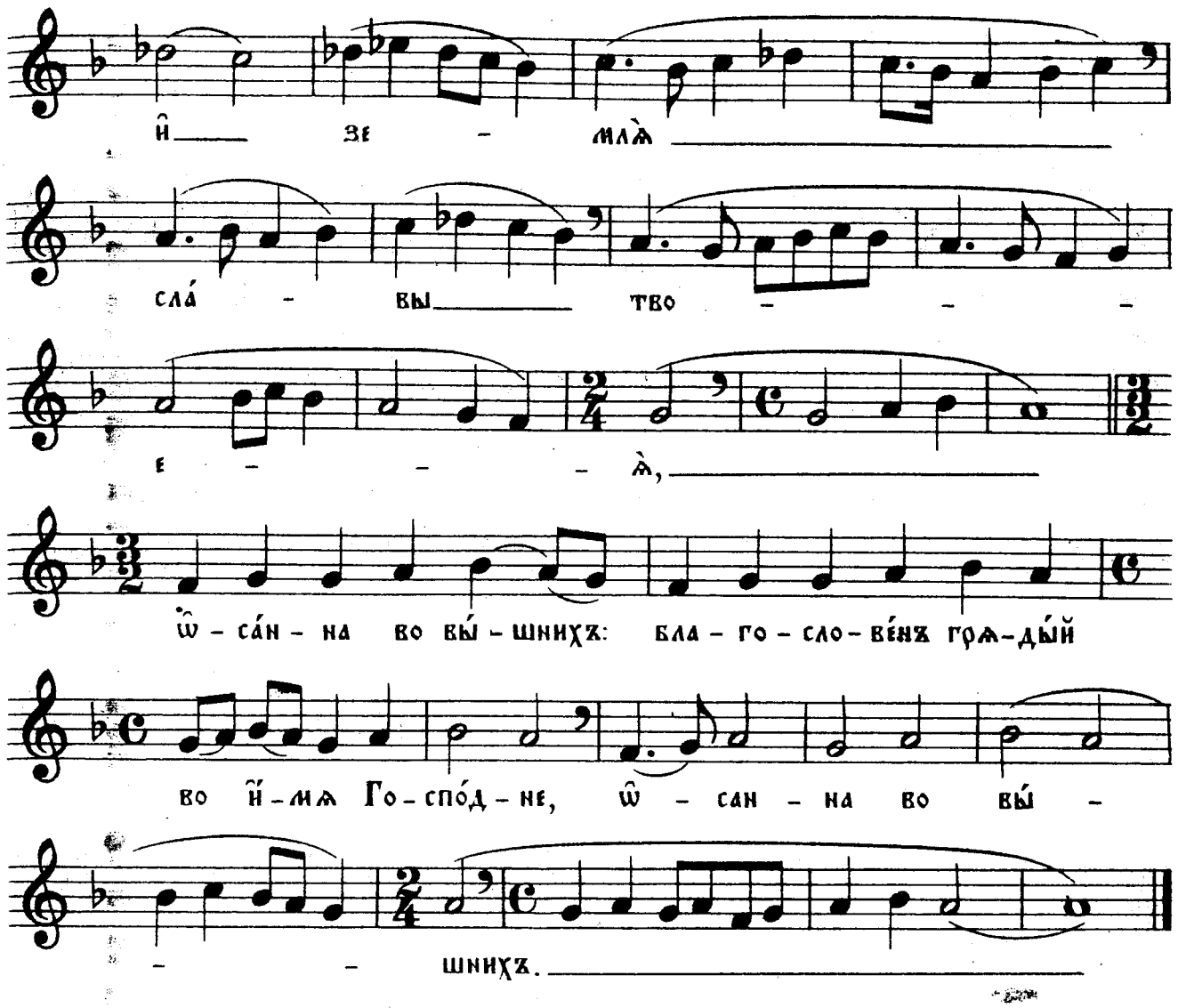

1) Лукови изнад нота верно су дати.
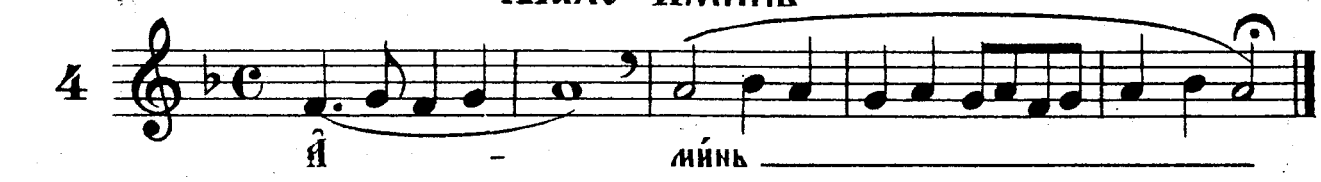
После **Херувимске песме** песме иду редом, као и на Литургији Св. Јована Златоустаго, све до „**Свѧтъ**“, уместо кога се, као и даље, певају следеће песме:

Велико Свѧтъ
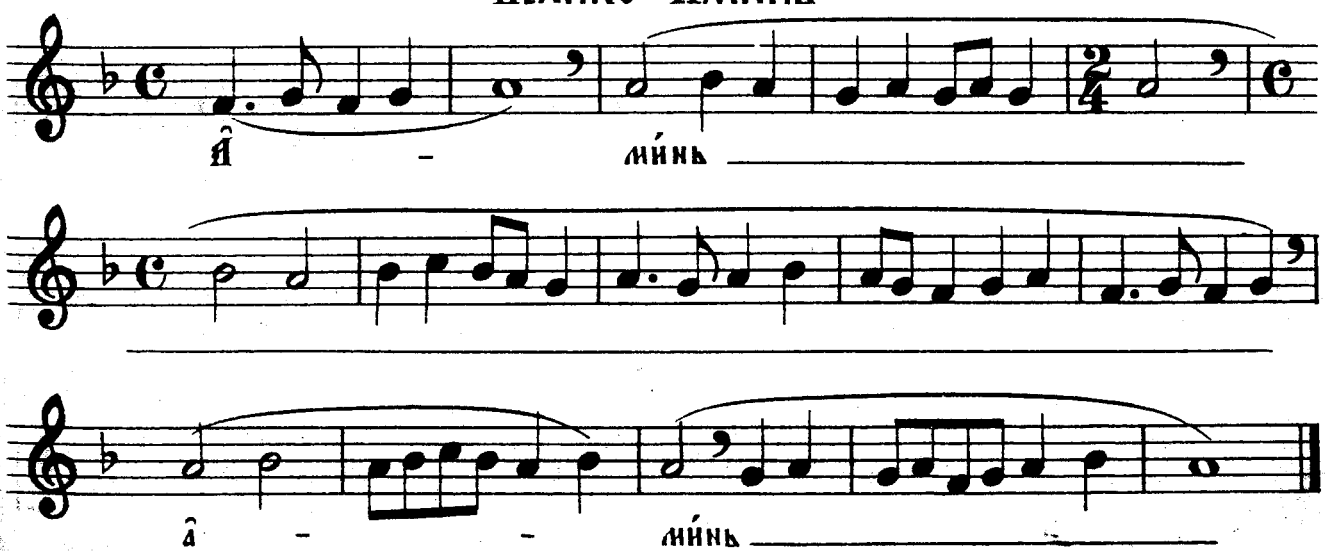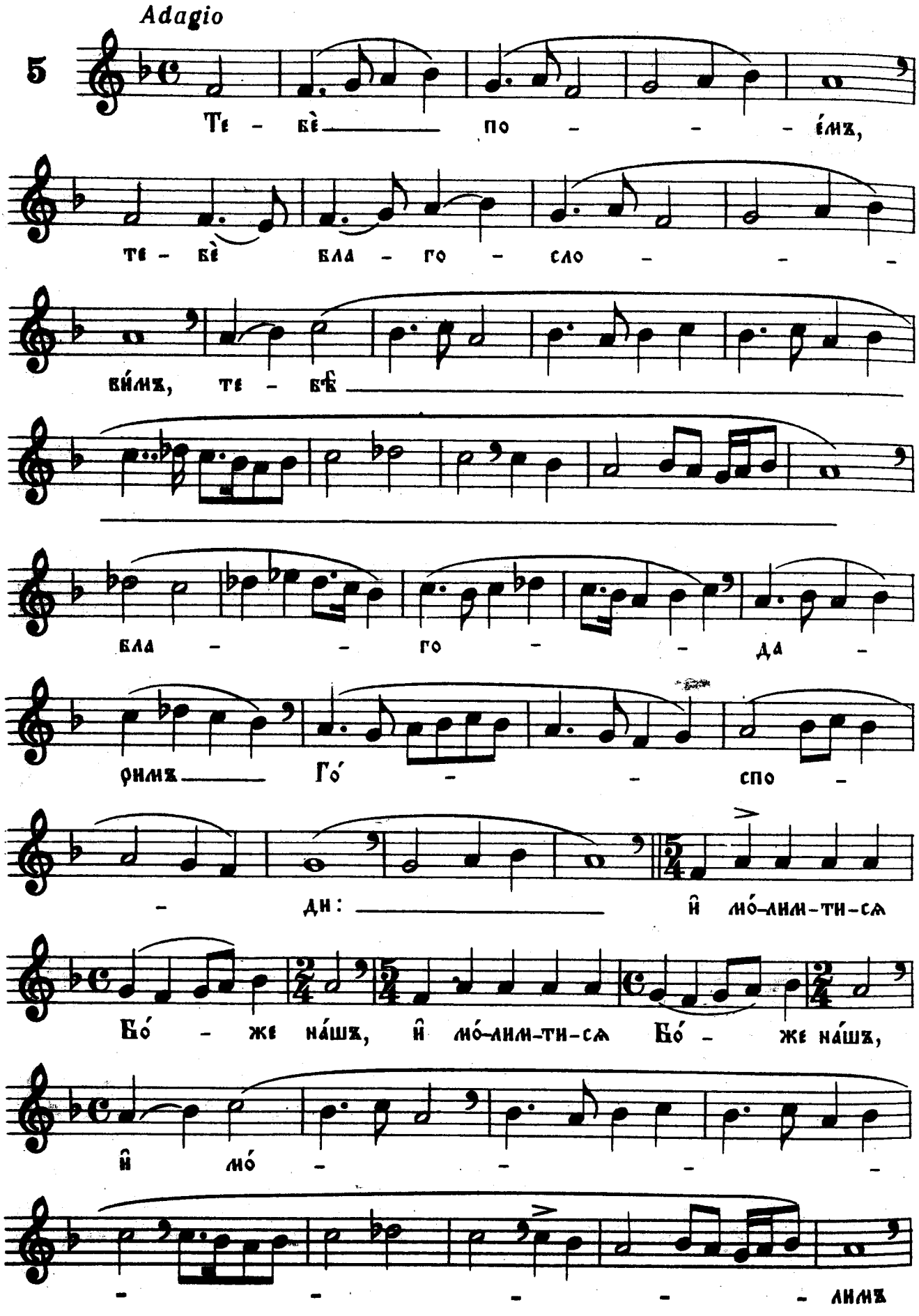

Мало А҃ми́нь
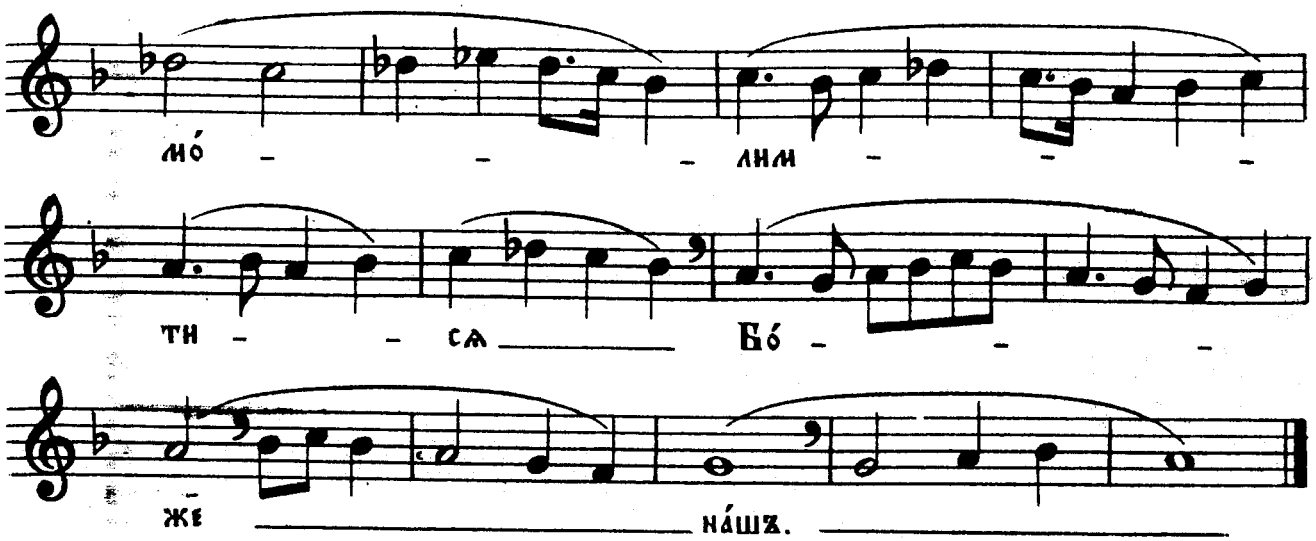

Велико А҃ми́нь
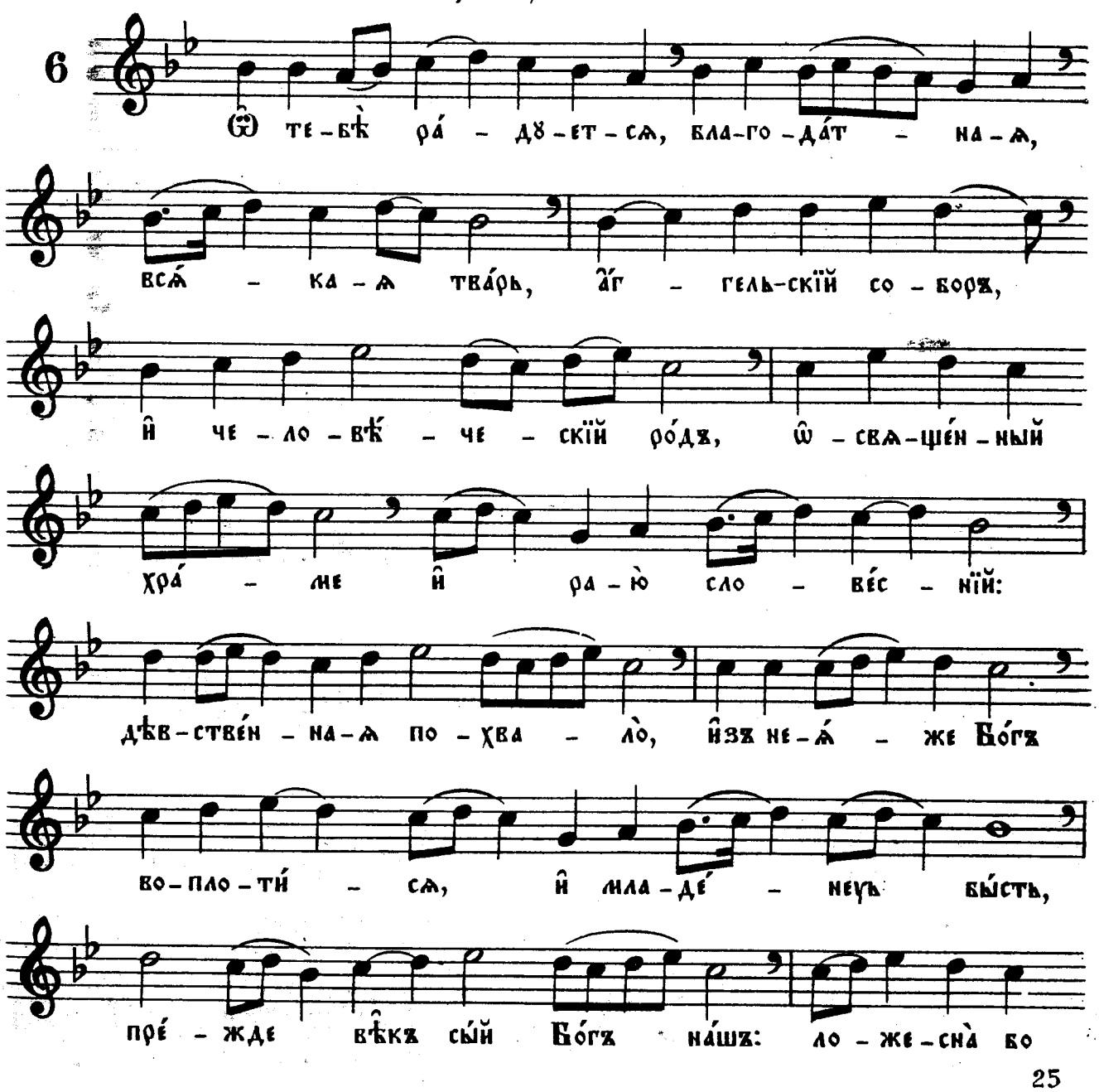

Велико Тебѣ поемъ
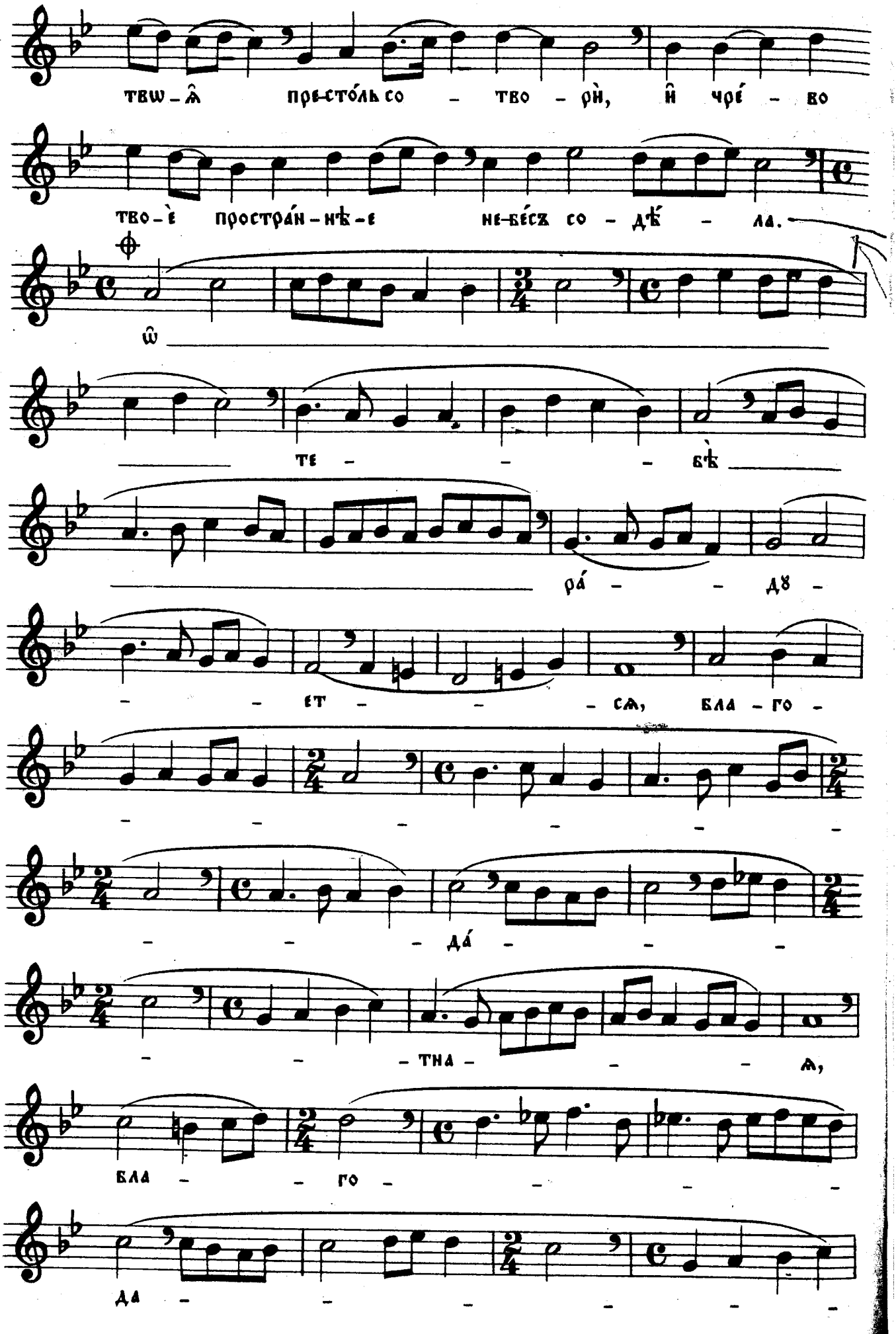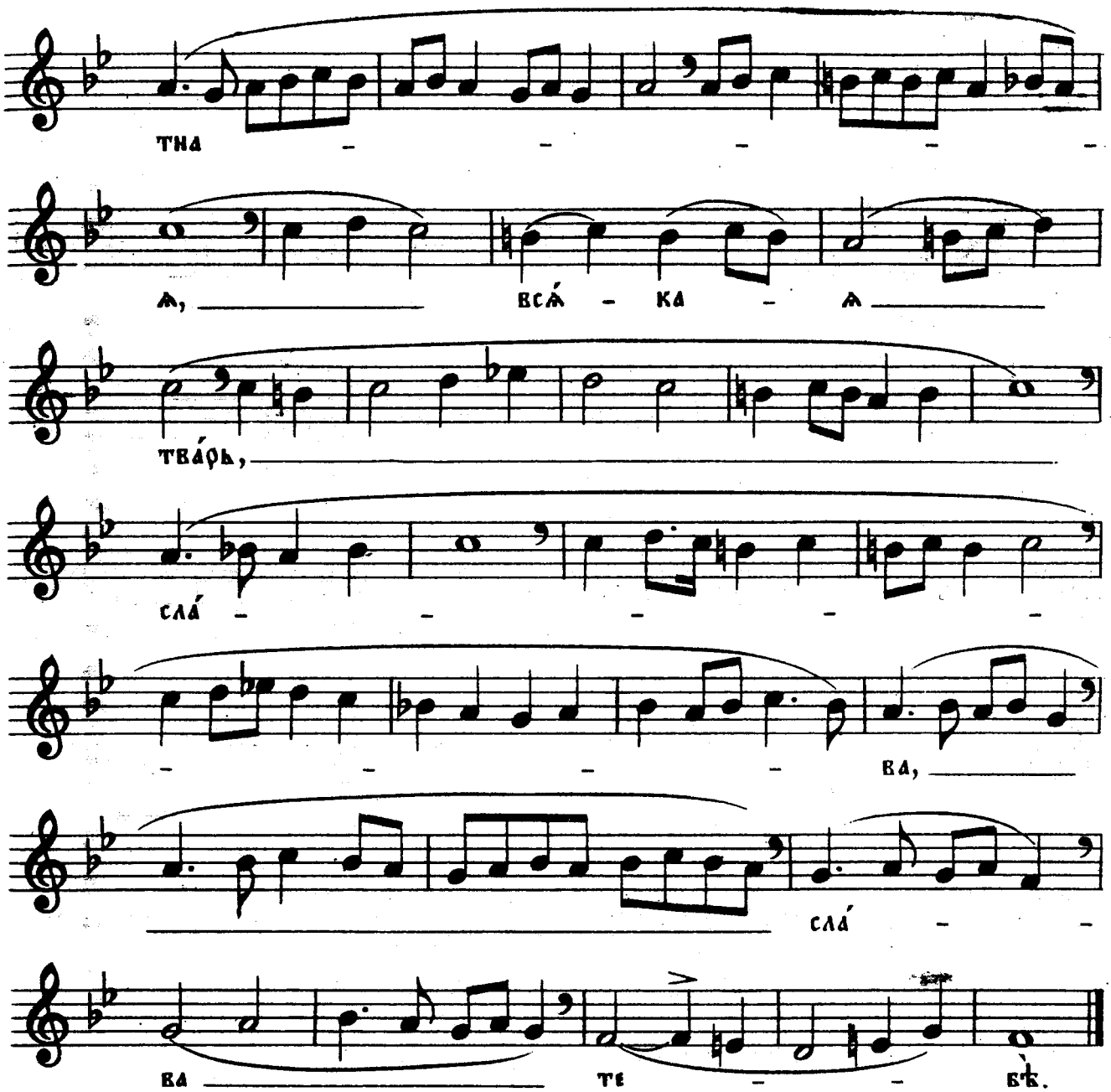

Ѡ тебѣ ра́дуется
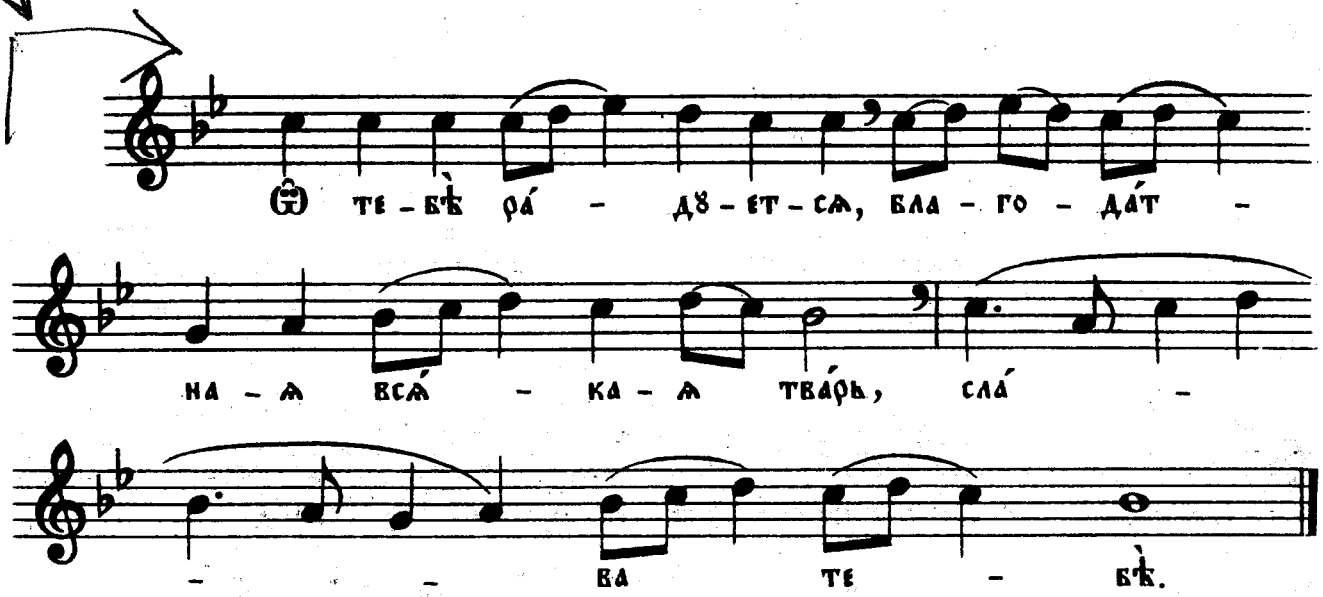
Ірмо́съ, гла́съ й

твѡ – ѧ́ пре-сто́ль со – тво – рѝ, и́ чре́ – во
тво – ѐ простра́н – нꙋ́ – е не-бе́сѫ со – дꙋ́ – ла.
ѡ́
те – – – – бѣ́
ра́ – – дꙋ –
– – ет – – – ся, бла – го –
– – – – – –
– – – да́ – – –
– – – тна – – – – ѧ,
бла – – го – – – – –
да – – – – – – –

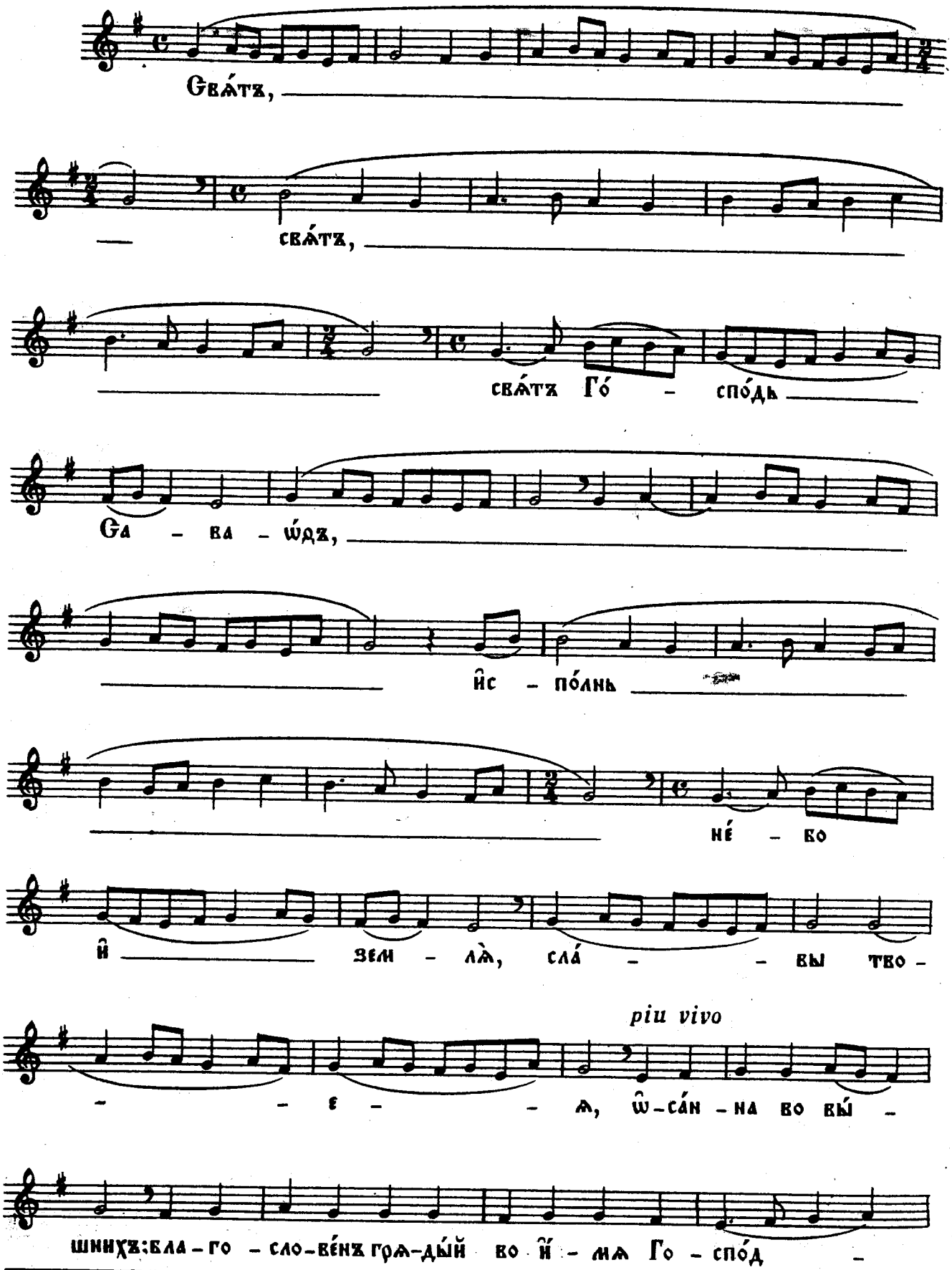
Краћи свршетак од знака 𝄋 на 386 страни, трећи ред:

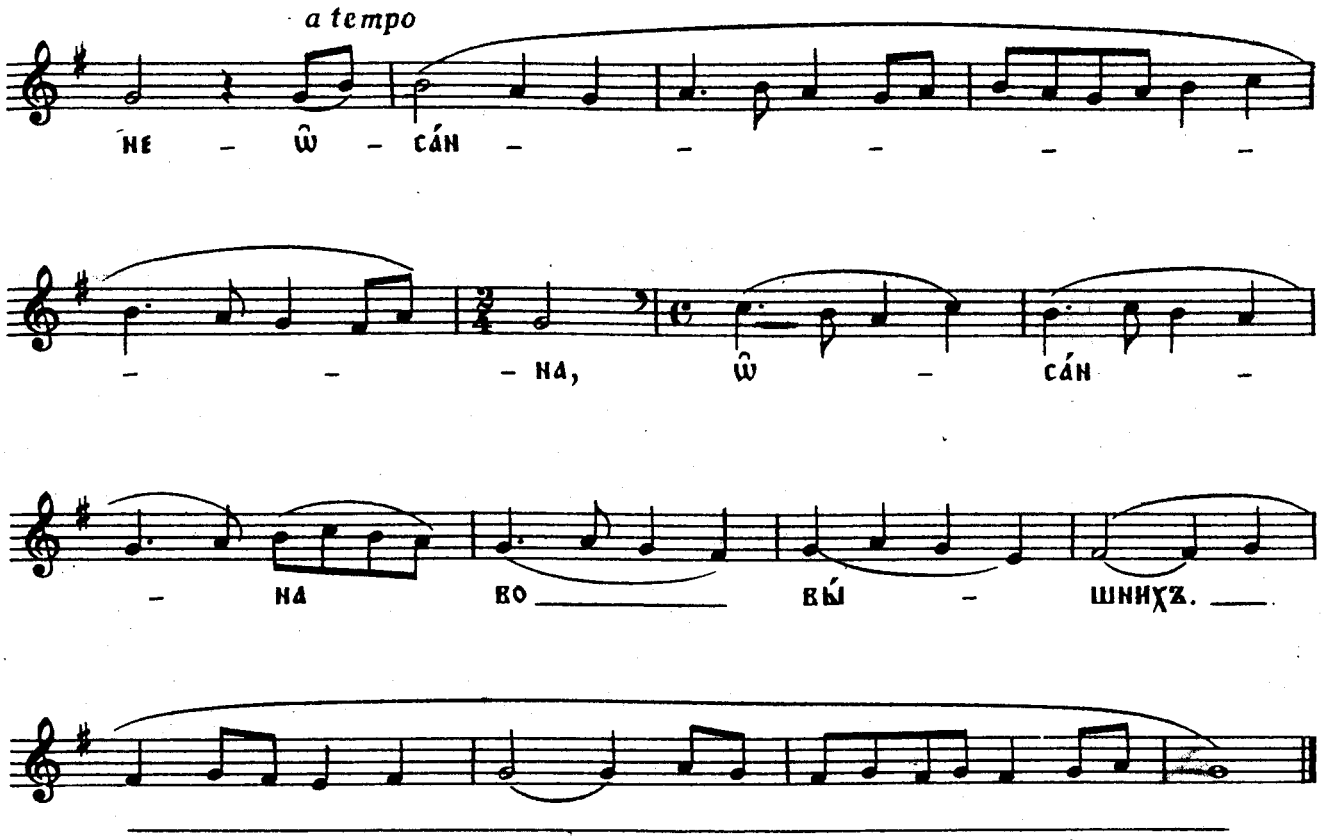
Корнелије Станковић:*)

Велико Свѧтѫ
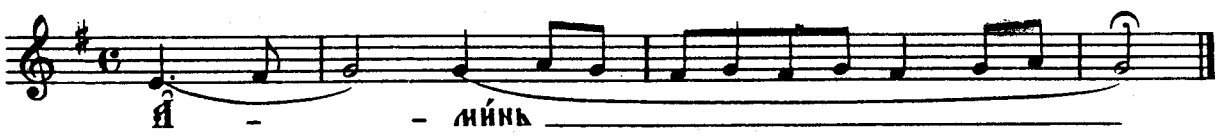
Adagio religioso e legatissimo
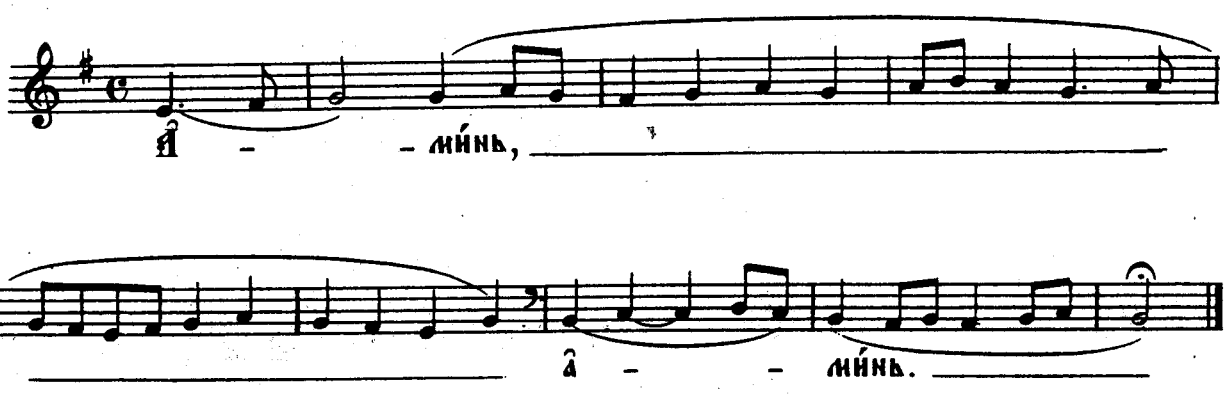

*) Православно црквено појац у српског народа, друга књига. У Бечу о Ускрсу 1863. стр. 20-21

Мало Ами́нь
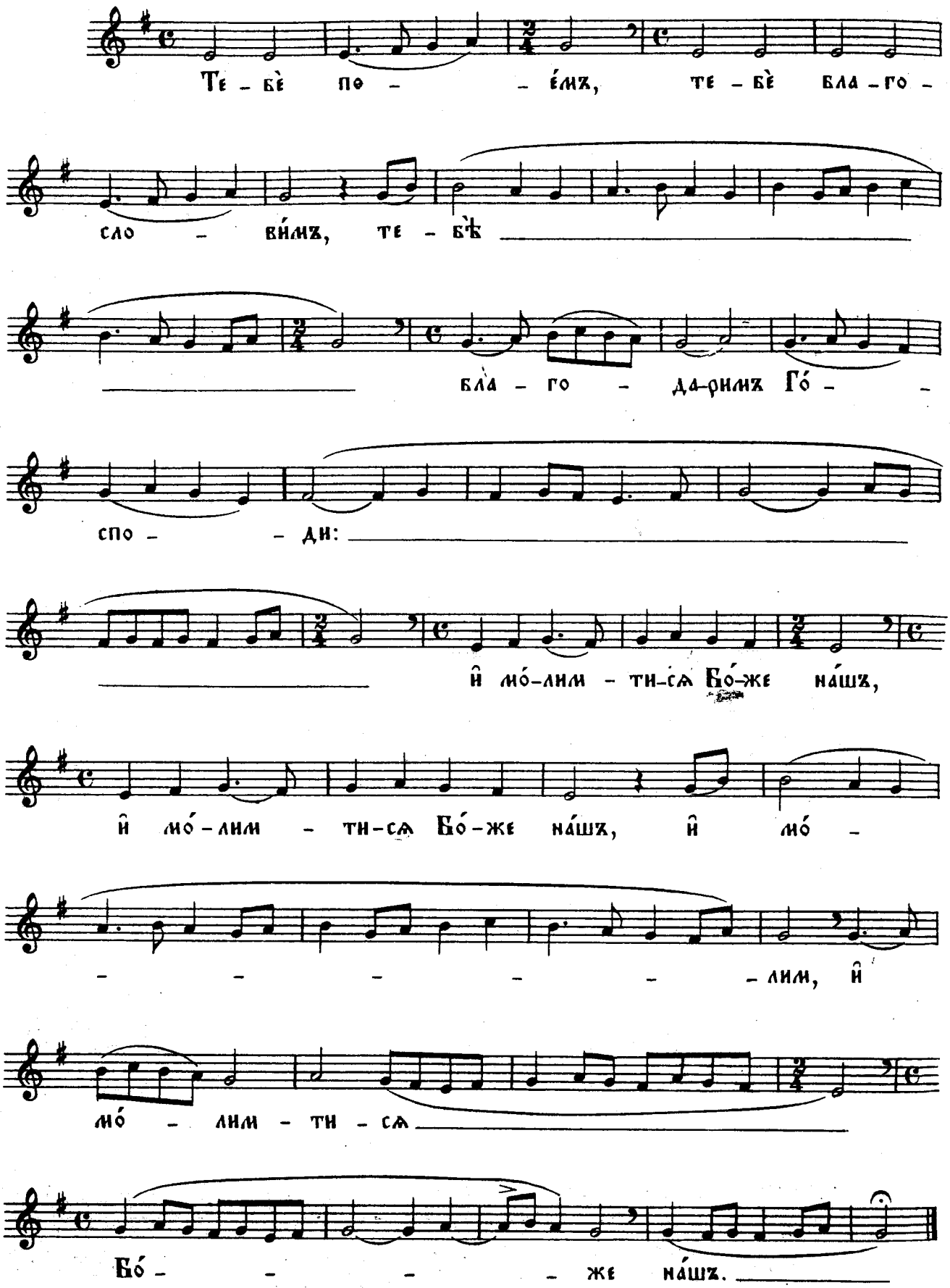

Велико Ами́нь

Велико Тебѣ поéмъ
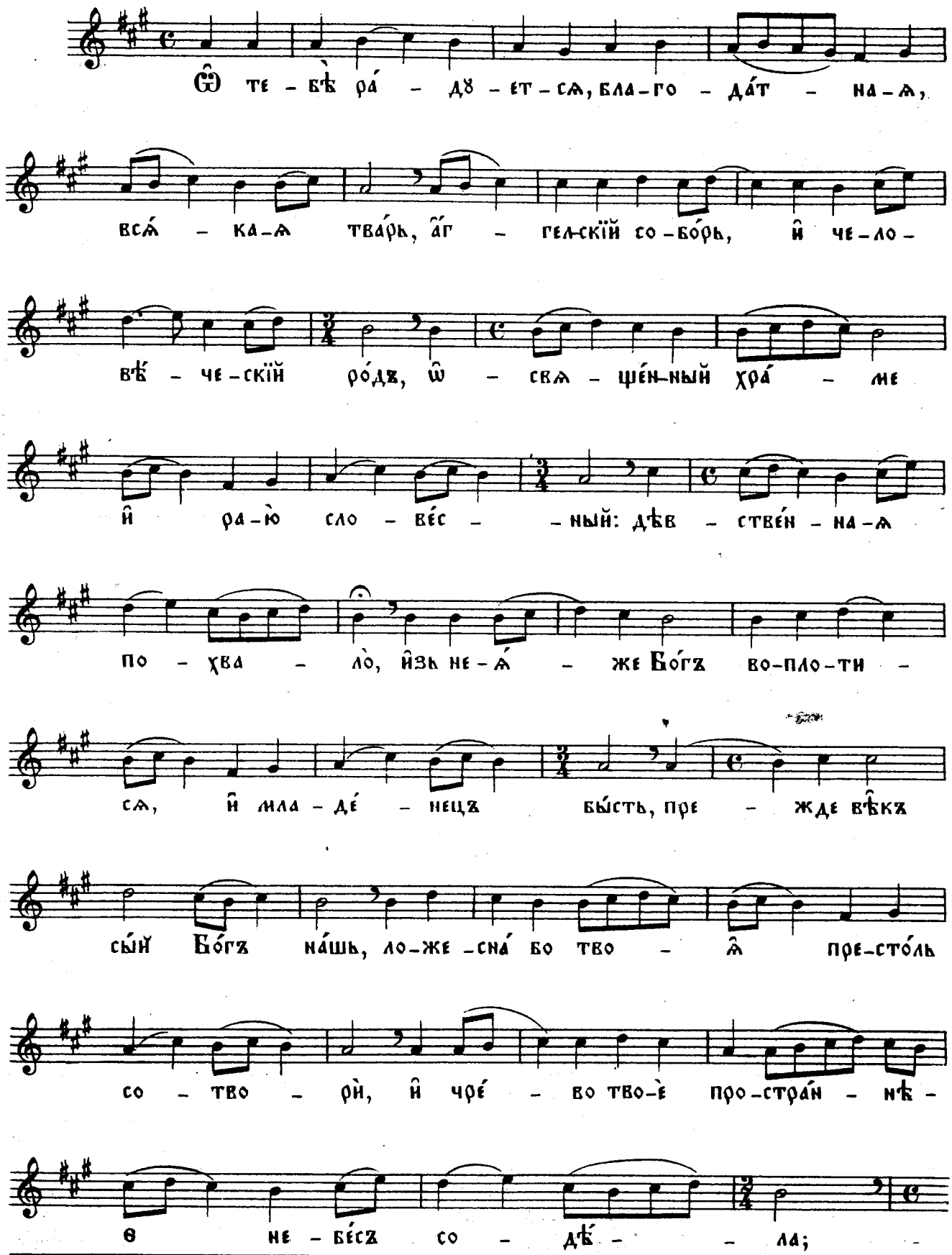
Adagio religioso e legatissimo
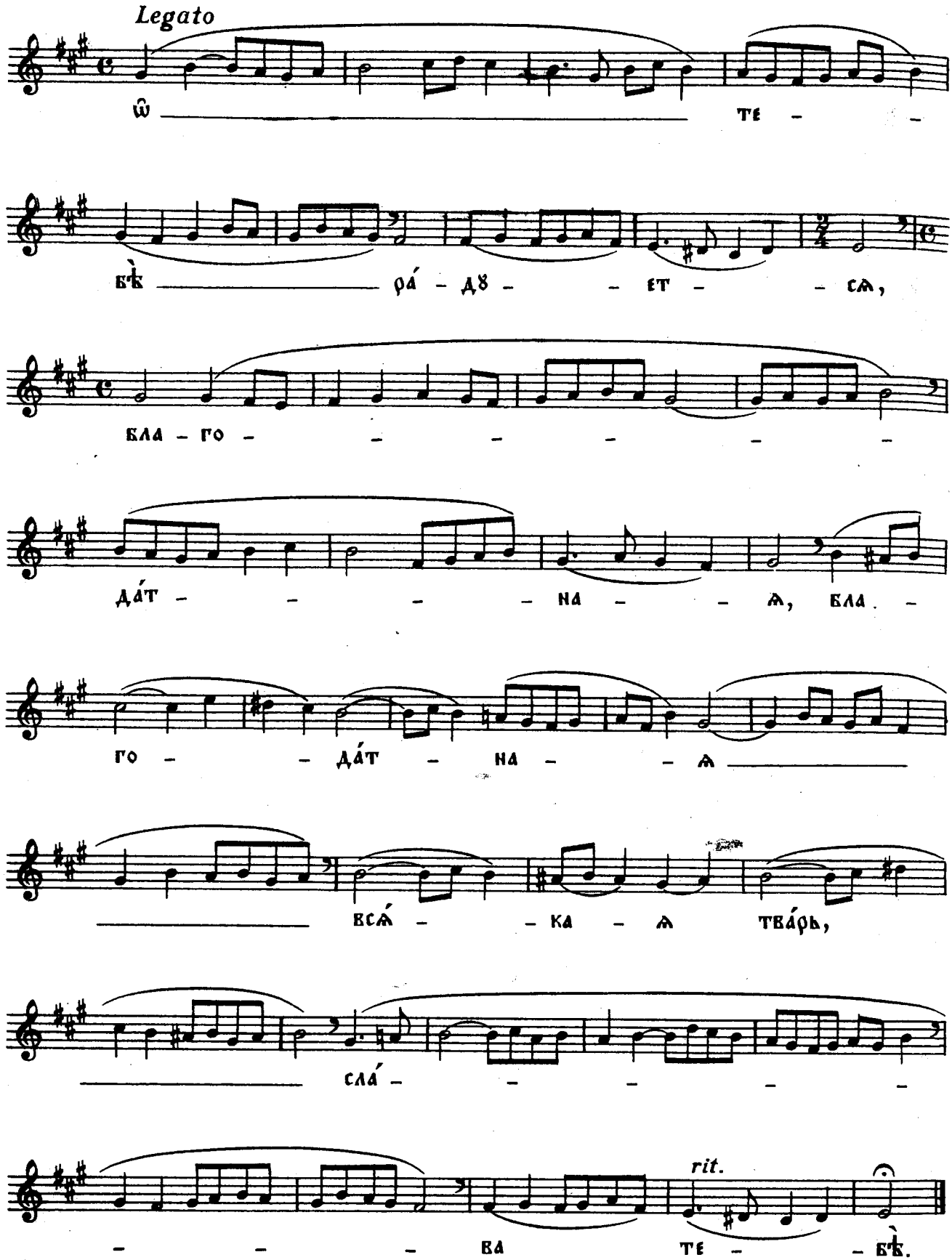

Ѡ тебѣ радуетсѧ *)

Ірмосъ, гласъ й

Andante maestoso con animo

*) Корнелије Станковић делио је све песме црквенога певање, које је хармонизирао за мешовити хор, у тактове, док је Мокрањац, нарочито код малога певања, стављао тактице при крају једне мелодиске фразе.

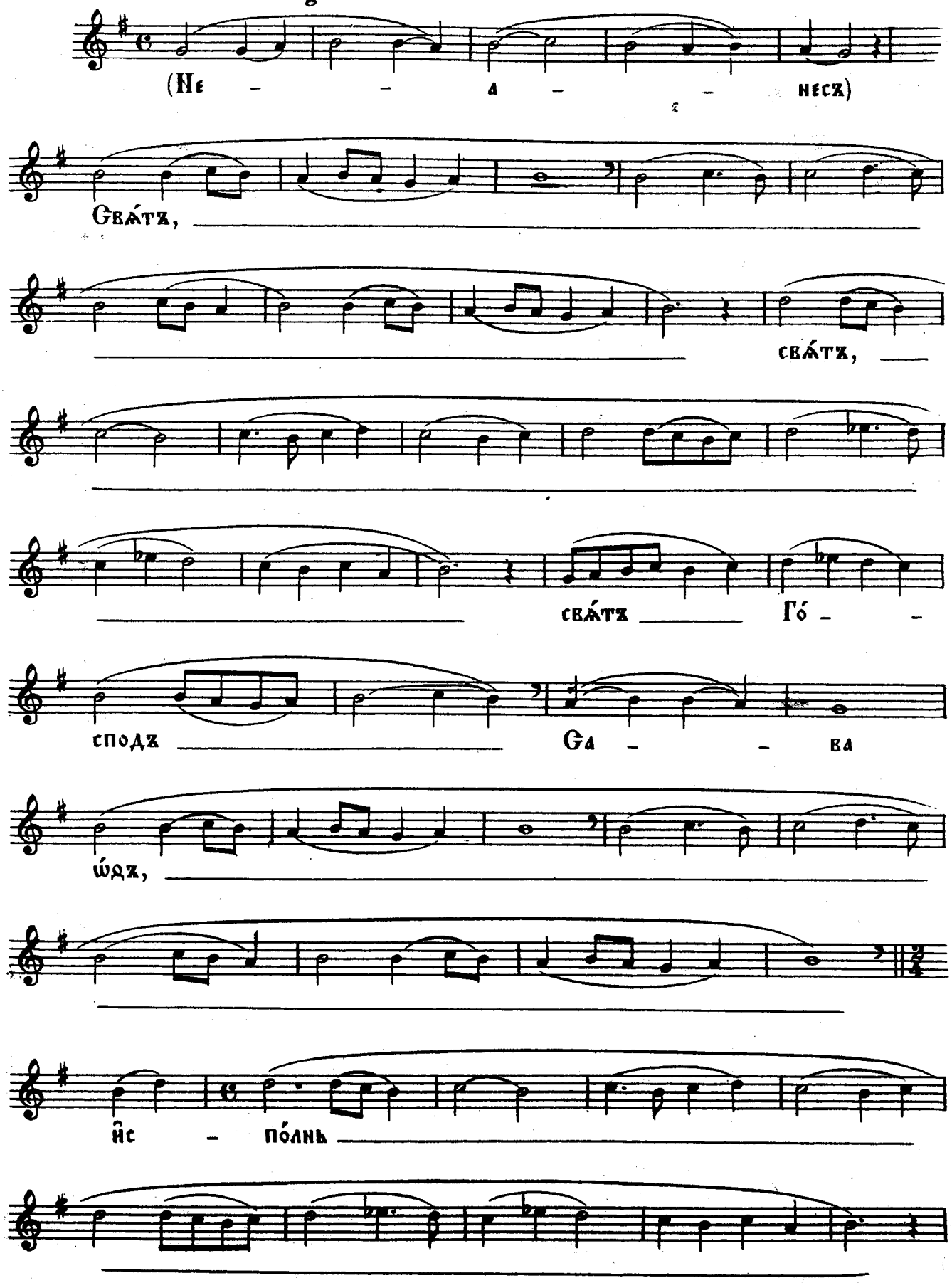
Као што се види из горњих мелодија, код Корнелија Станковића су мелодије: **Велико Свѣ́тѫ, Ами́нь** и **Велико Тебѣ поѣ́мь** молског карактера, а код Мокрањца-дурског. Истина, Корнелије Станковић, у примедби код „**Свѣ́тѫ**" (страна 20) каже: „Ја сам ове мелодије под звездицом у више руку написао, али за сада само овако штампам," што може значити: 1) да је Корнелије забележио, можда, и мелодију „**Свѣ́тѫ**" у *dur*-у, и 2) да је Корнелије-ову исту мелодију хармонизирао и на други начин.

Мелодија **Ѳомо́сѫ-а** варира више у другом делу од мелодије како ју је Мокрањац забележио.

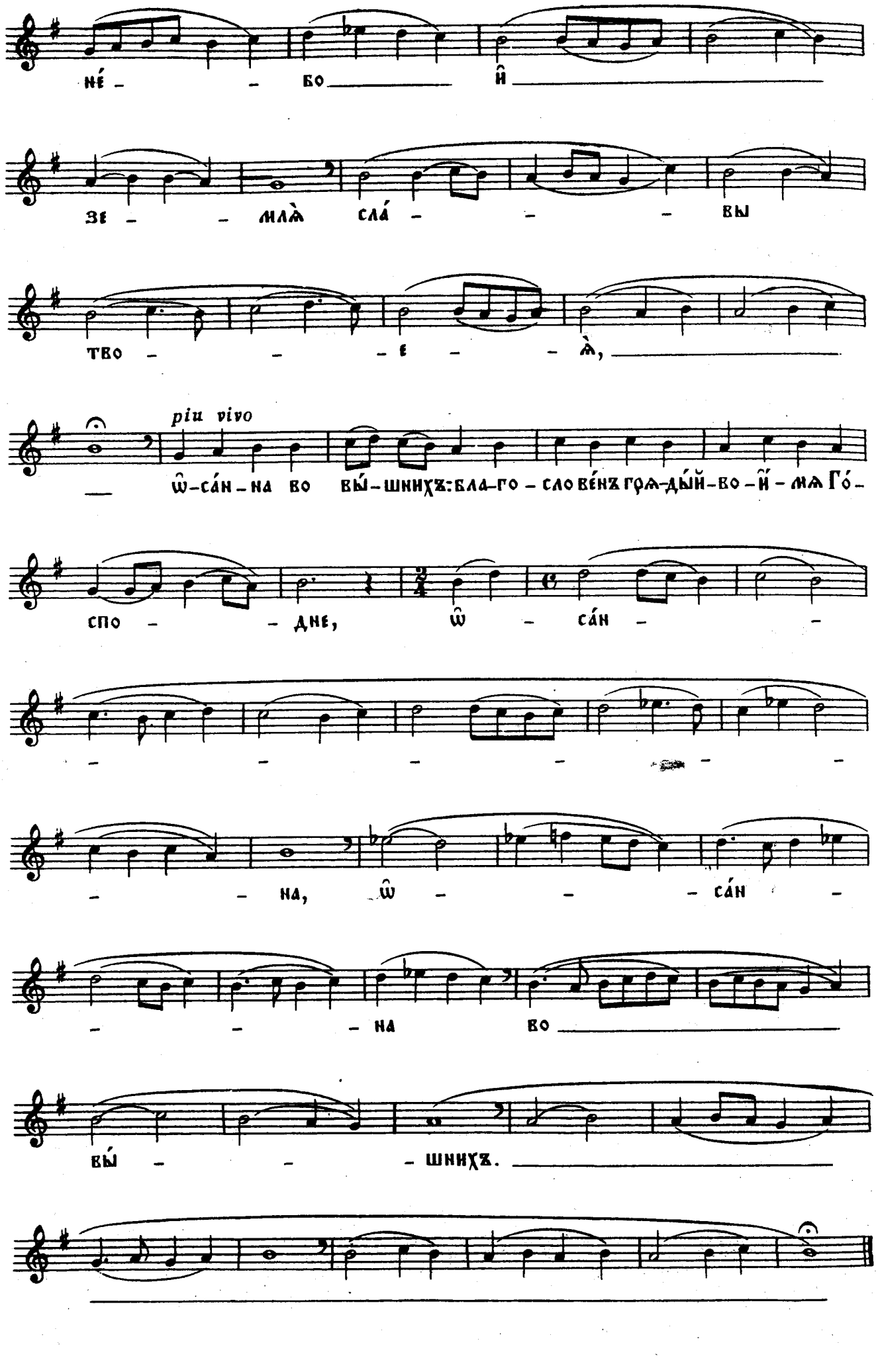
Бољарић-Тајшановић:*)

Велико Свáтх
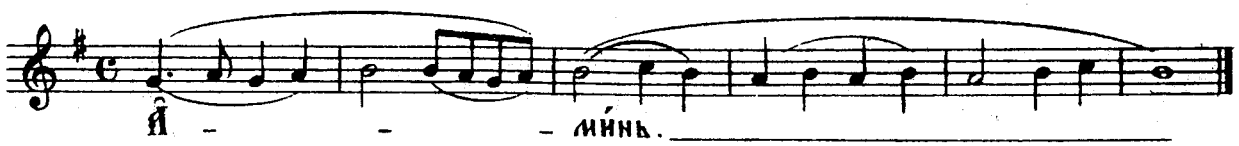
Andante religioso
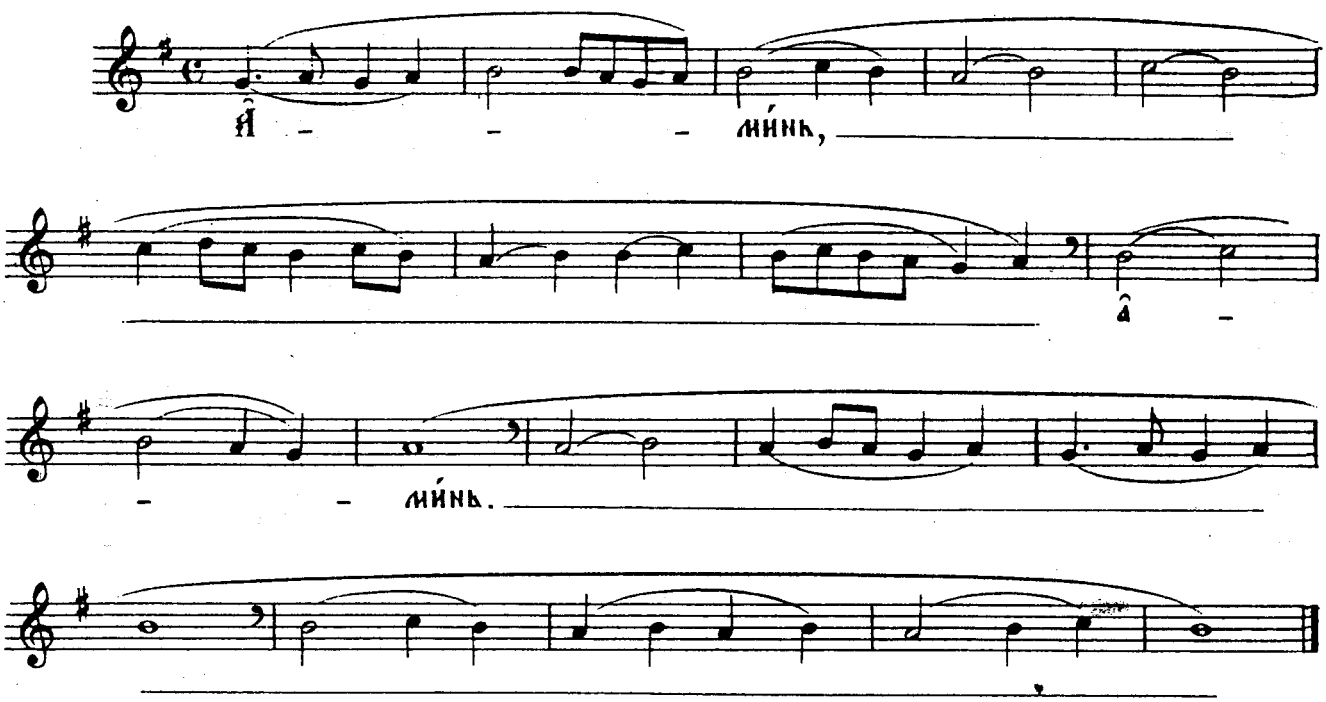

*) Српско православно пјеније, свеска I, 1887.

НЕ́ – – БО Й
ЗЕ – – МЛѢ СЛА́ – – – ВЫ
ТВО – – – Е – – ѦЕ,
piu vivo
Ѡ-СА́Н-НА ВО ВЫ́-ШНИХЪ: БЛА-ГО-СЛОВЕ́НЪ ГРѦ-ДЫ́Й-ВО-Й-МѦ ГО́-
СПО – – ДНЕ, Ѡ – СА́Н – –
– – – – – –
– – НА, Ѡ – – – СА́Н –
– – – НА ВО
ВЫ́ – – – ШНИХЪ.
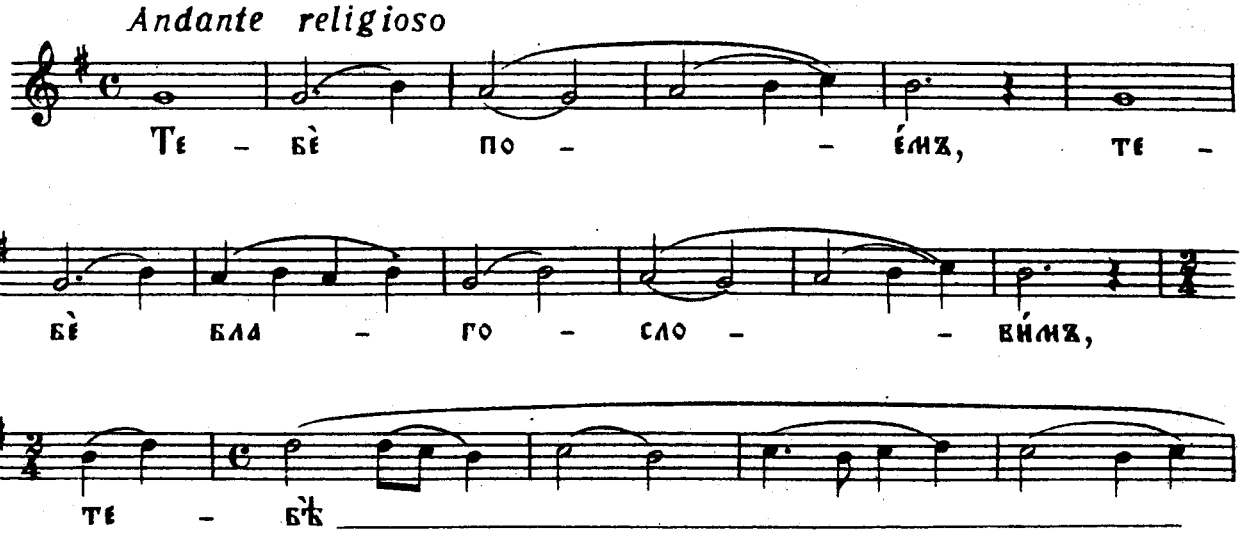
Мало Ѧми́нь

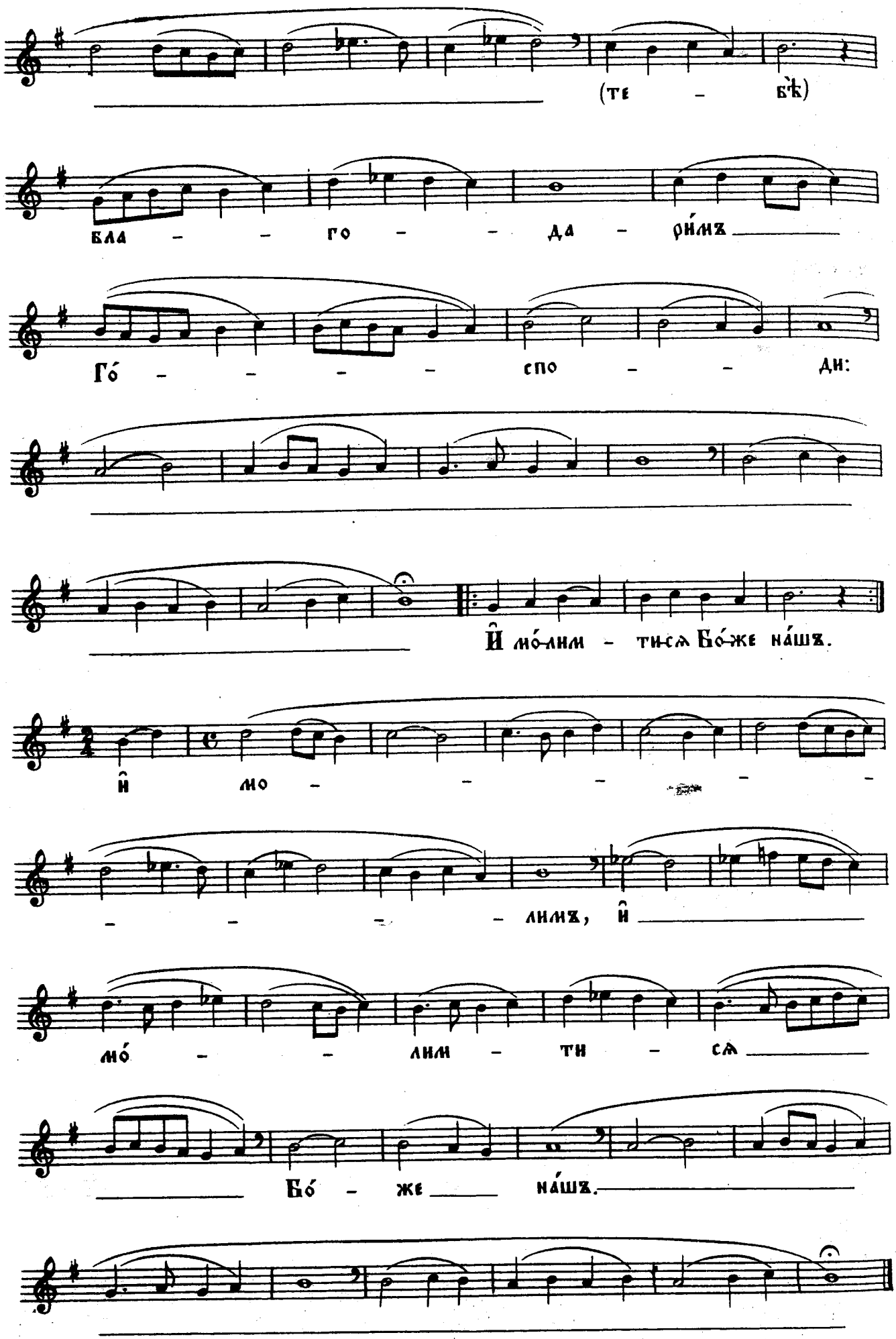

Велико Ѧми́нь

Велико Тебѣ́ поемъ
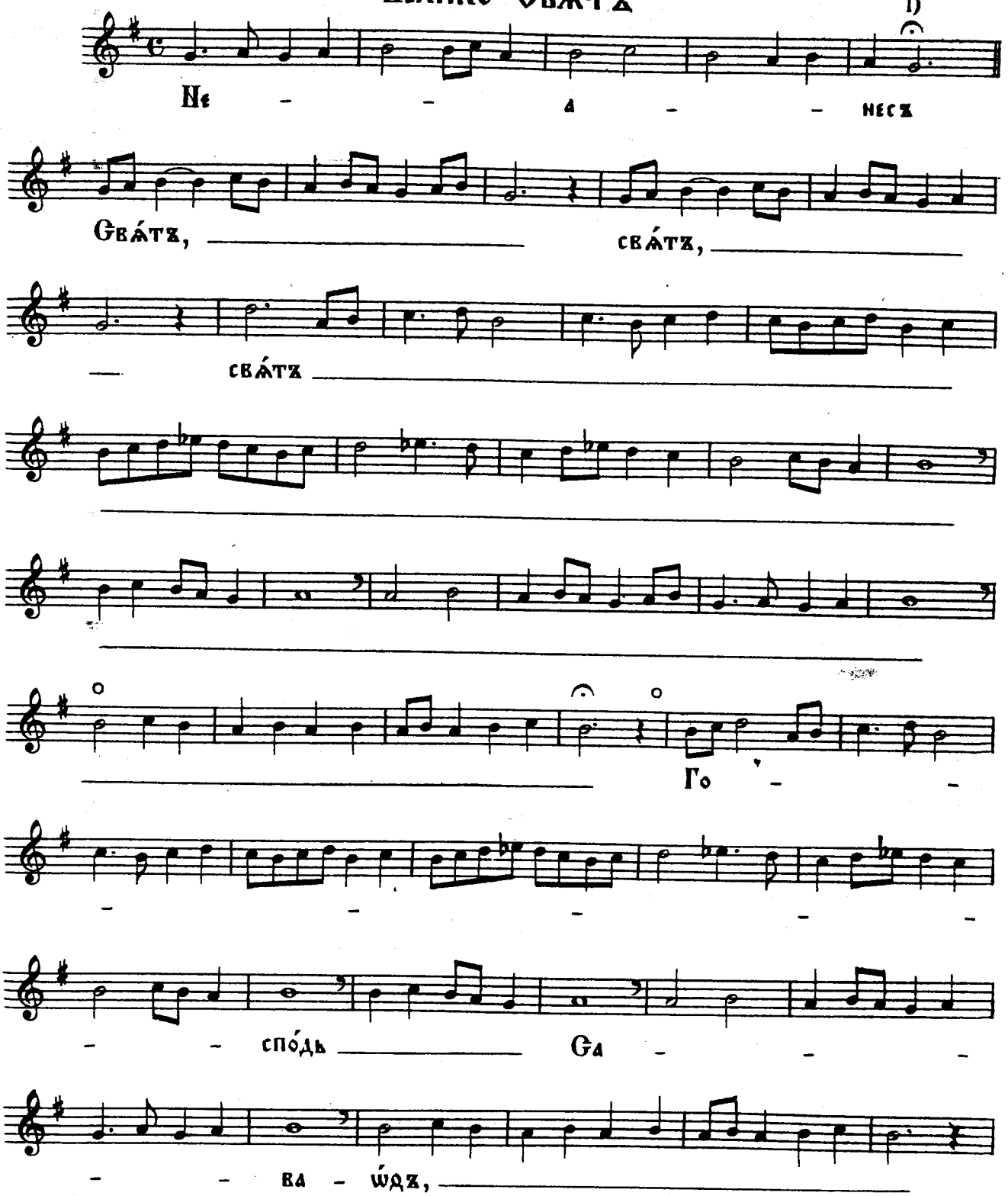

(те – бѣ)
бла – – го – – да – ри́мъ
Го́ – – – – спо – – ди:
Й мо́-лим – тисѧ Бо́-же на́шъ.
Й мо – – – – –
– – – – лимъ, й
мо́ – – лим – ти – сѧ
Бо́ – же на́шъ.

Мелодије ових песама крећу се у *dur*-у, али се разликују од Мокрањчевих, донекле, и мелодиски, као и по томе што текстови, често, не долазе испод истих мелодиских линија као код Мокрањца. Лукови су остављени верно и показују нам како се мелодија, свакако, исцепкано певала.

Јован Козобарић *)

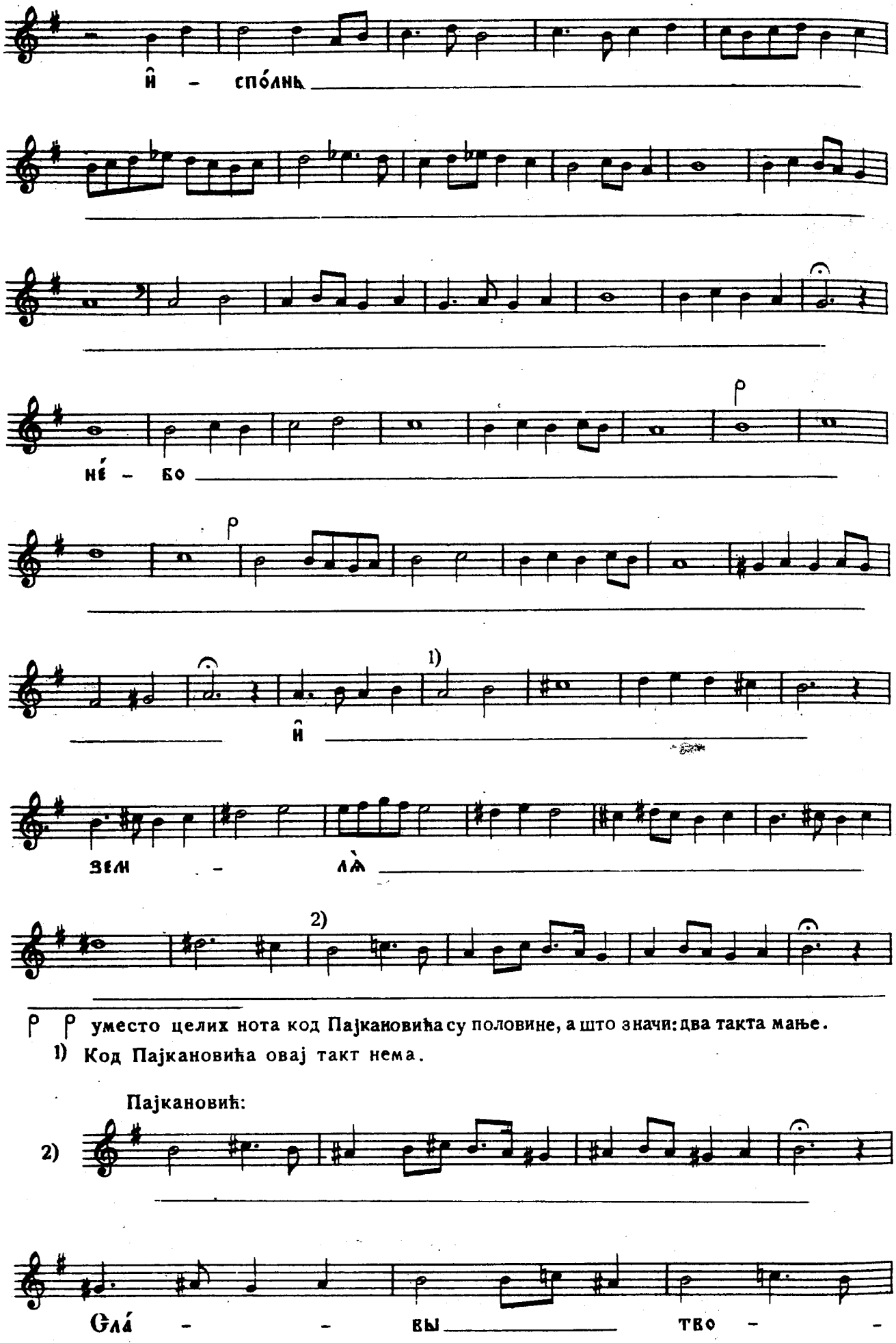
Велико Свáтх

1) У Рељевском издању ЈОЦЕ ПАЈКАНОВИЋА, од 1906, не налази се овај увод „Неанесх". Мелодија почиње од „Свáтх". Исто тако, Пајкановићева мелодија разликује се од Козобарићеве на следећим местима:

○ ○ овај део нема;
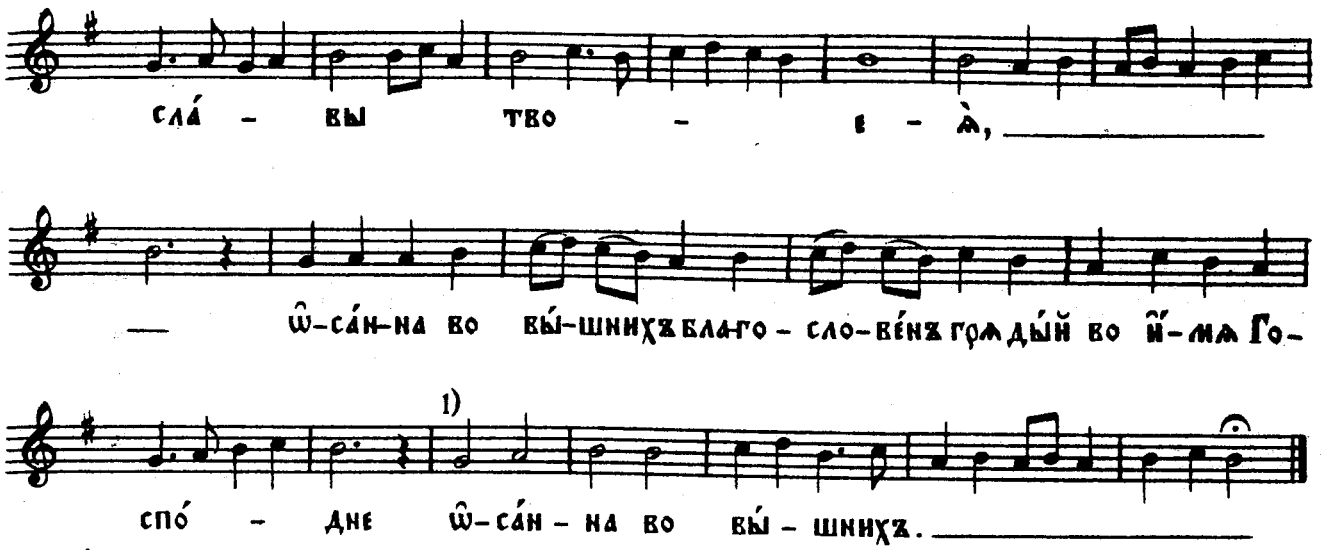
*) Велико црквено карловачко пѣнїе, Карловци 1893, страна 28-32.

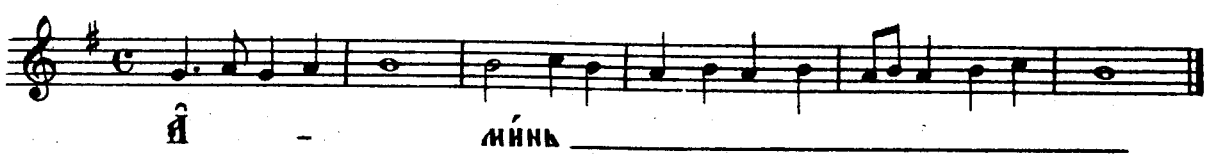
ρ ρ уместо целих нота код Пајкановића су половине, а што значи: два такта мање.

1) Код Пајкановића овај такт нема.

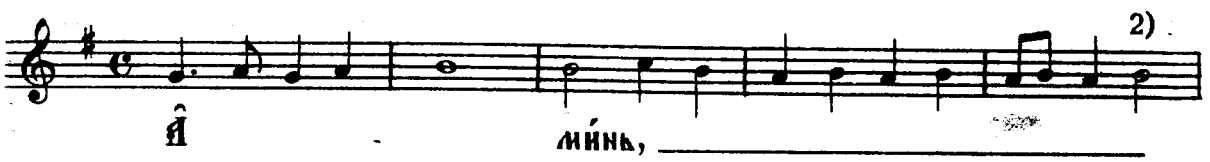
Пајкановић:

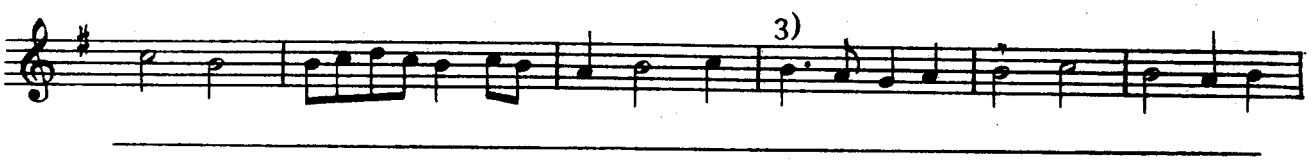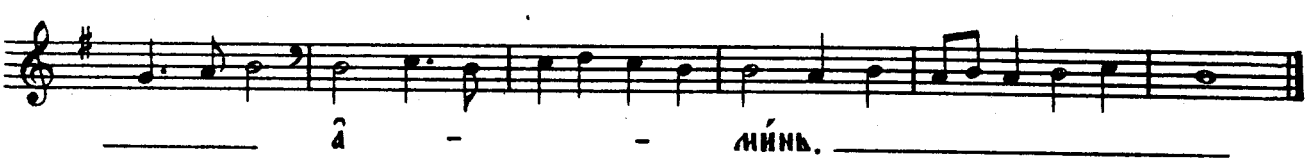

Мало а̂ми́нь

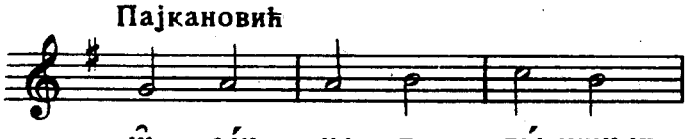
Велико а̂ми́нь

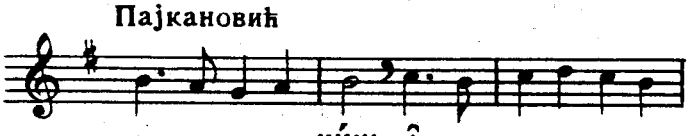

Пајкановић
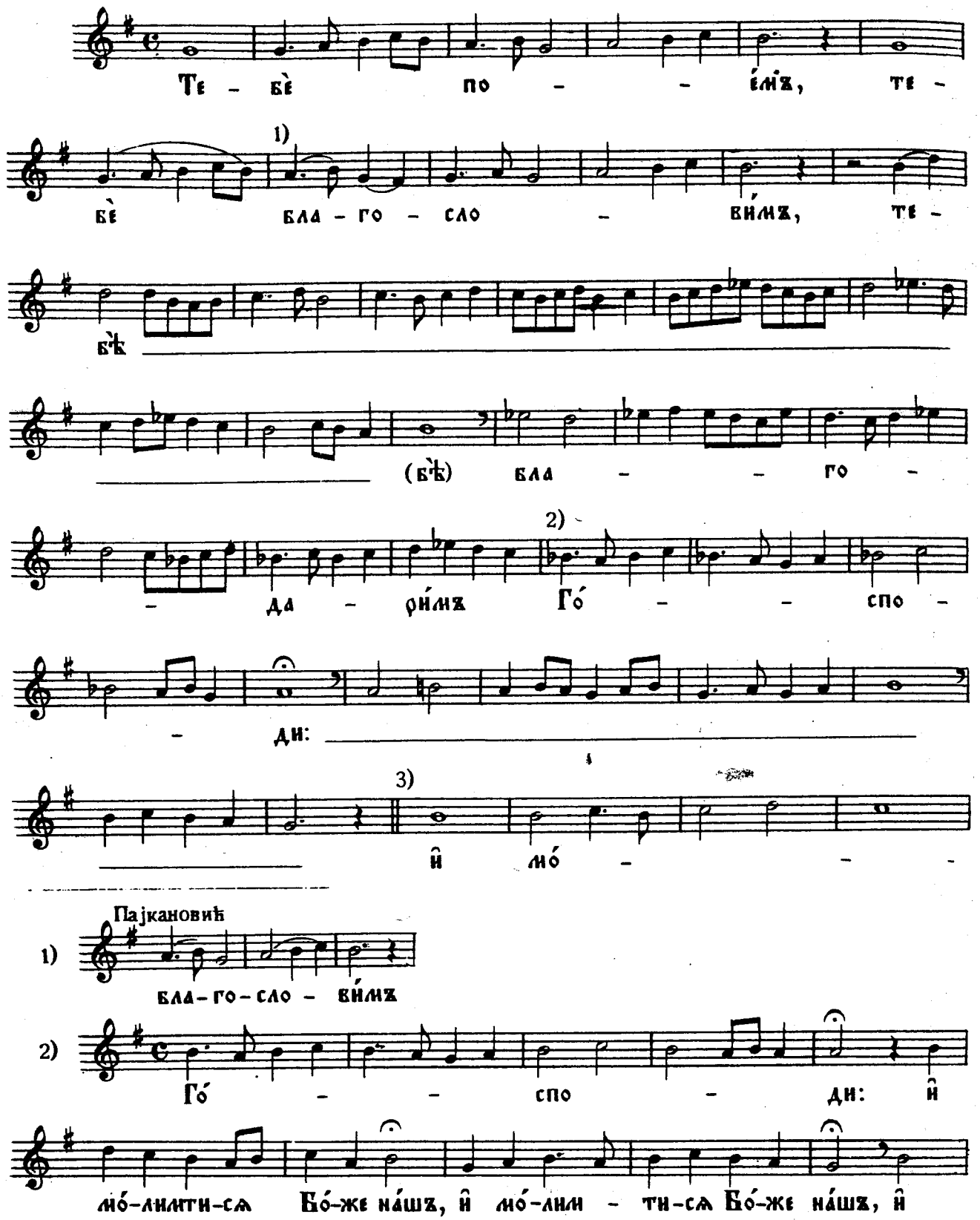
1)

2) Код Пајкановића нема првих пет тактова. Он почиње са шестим тактом.
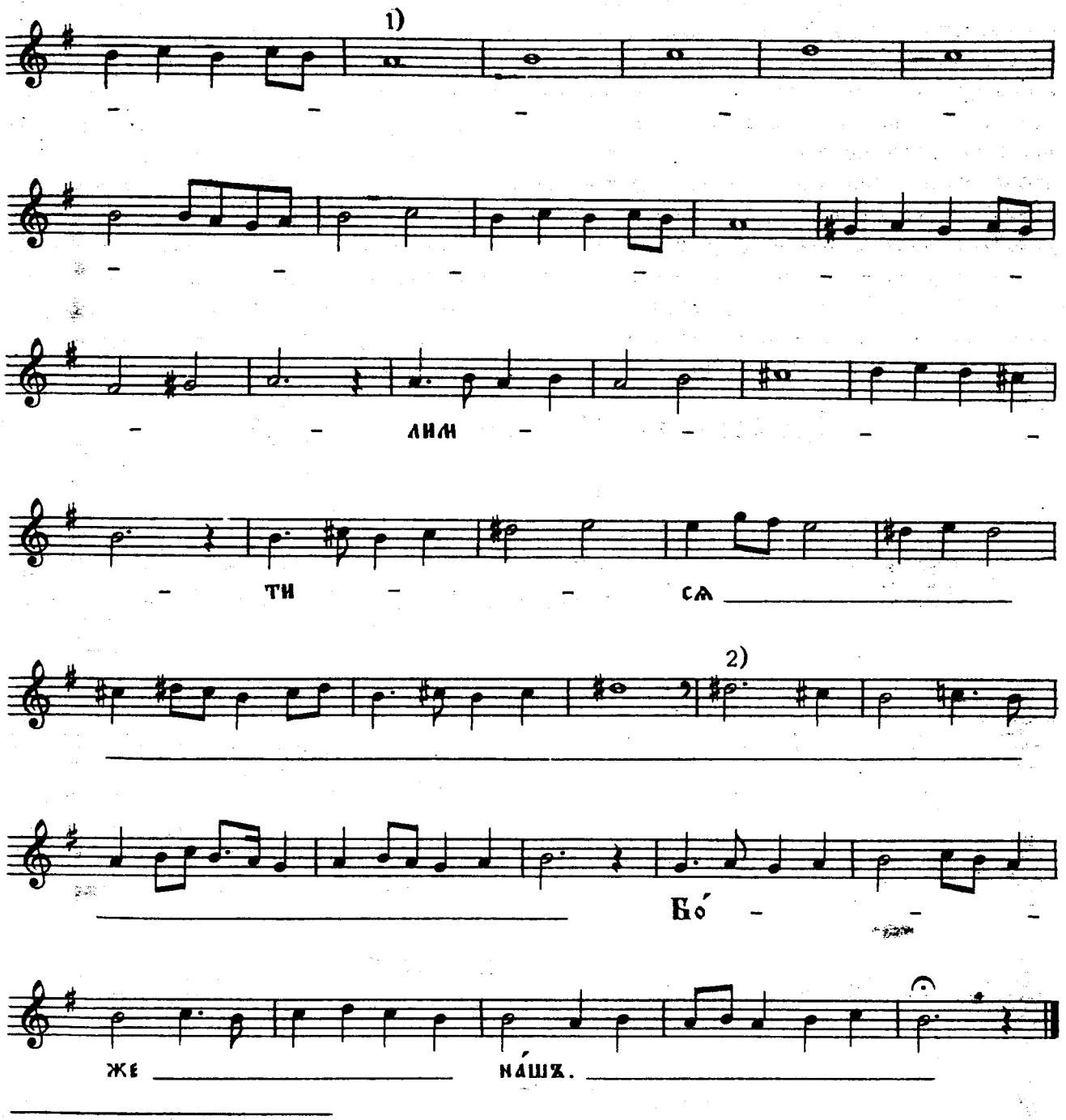
Пајкановић

3)

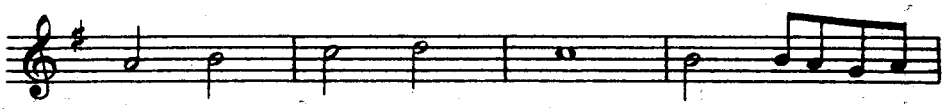
Велико Тебѣ поемъ
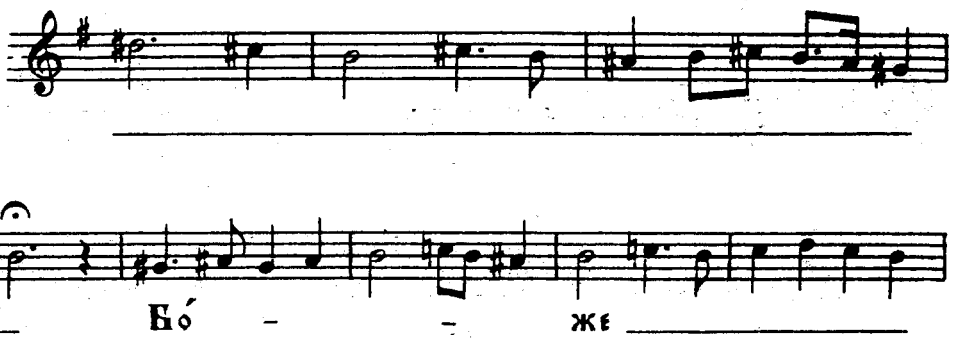

3) Као што се види, код Козобарића нема два пута мало „й мо́литисѧ“. . . Он ово изоставља и иде одмах на завршно велико „й мо́литисѧ“. . . Ово је јединствени случај и тога нема ни у „ЦРКВЕНО ВЕЛИКО ПѢНИЊЕ“ од Петра Костића и Јефте Петровића, Карловци 1889, као што га нема ни код осталих горе наведених сакупљача нашега црквеног певања. Овакви примери најбоље показују како индивидуално певање може, често, да избаци и читаве мелодиске фразе и ставове, тако карактеристичне за поједине мелодије и гласове.

1) Пајкановић:
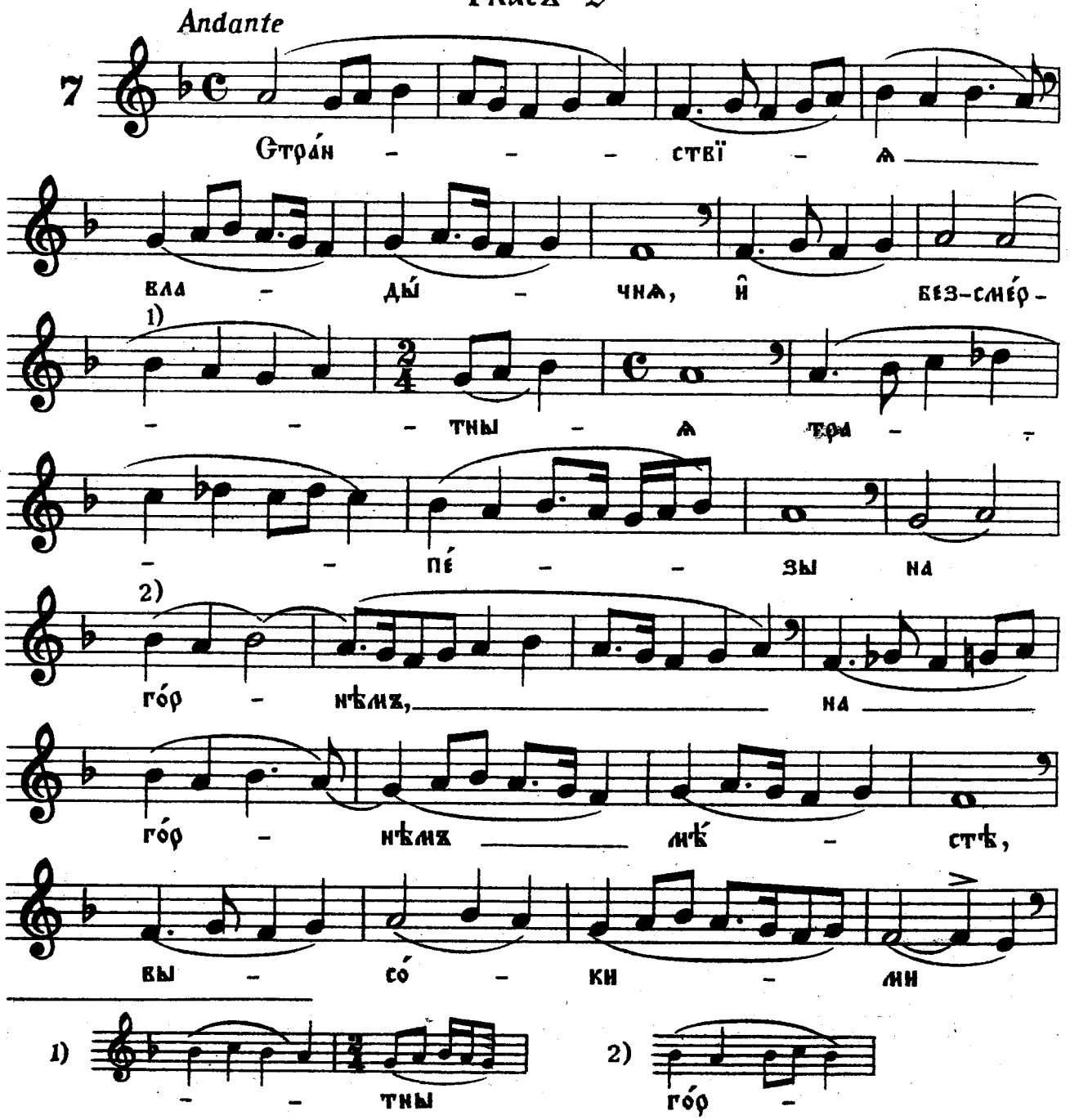

2) Пајкановић:
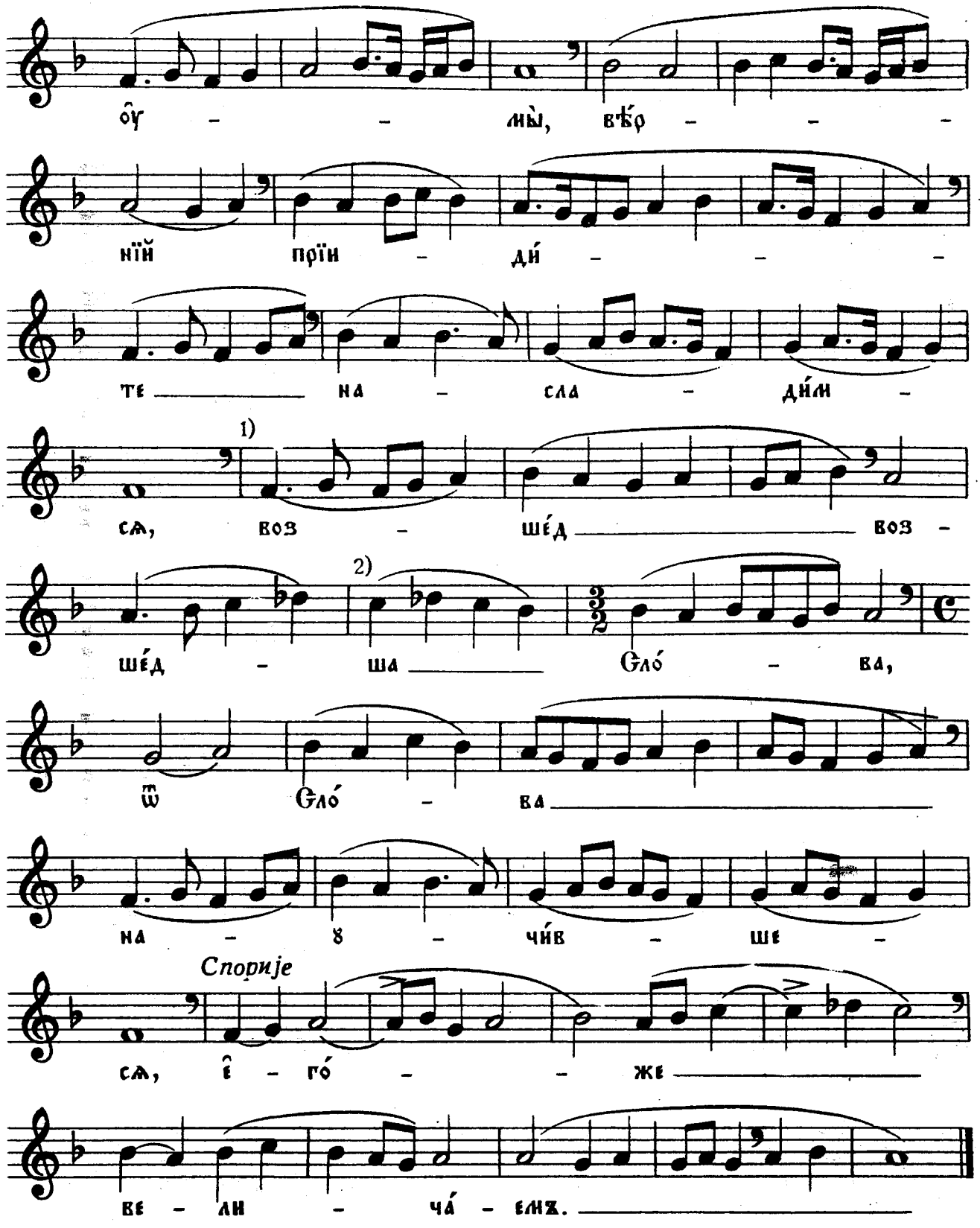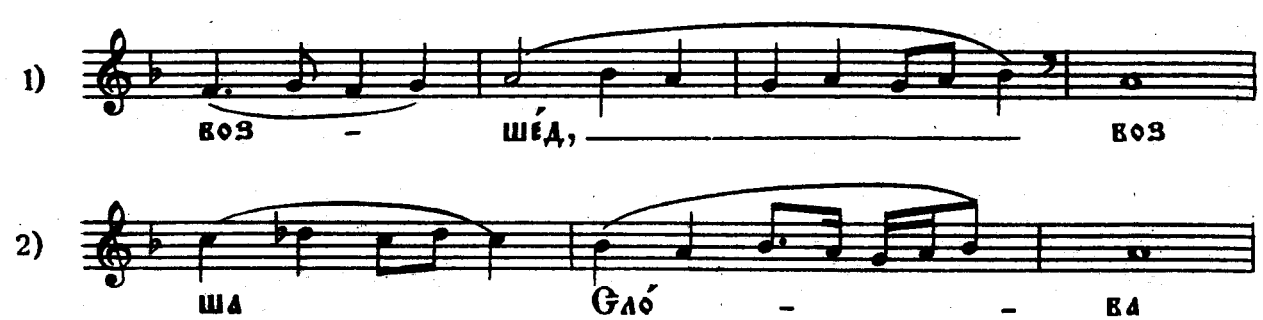

Ако се упореде ове песме како су их забележили Мокрањац и Бољарић - Тајшановић, као и Костић - Петровић, Козобарић и Пајкановић видеће се: да су мелодије Мокрањчеве и Бољарић - Тајшановића, у основи, исте, док се мелодије Костић - Петровића и Козобарића и Пајкановића нарочито разликују од првих у своме крајњем делу, у коме модулирају у даље тонске родове, да би се, при крају, понова вратиле у основни тонски род. И још нешто. Ове мелодије спајају у себи, нарочито у Тебѣ поёмъ, и *dur* и *moll*, јер се поред *G-dur* скале у првом делу јавља и *g-moll* са малом терцом *b* (тебѣ благодáримъ Гóсподи), а исто тако у другом делу, после *H dur*-а, јавља се *gis moll* (...тисѧ Бо...). А у крајњој линији то значи: да је *moll*-ска мелодија ових песама, како ју је забележио Корнелије Станковић, изгубила делимично свој *moll*-ски карактер и постала, на извесним местима, *dur*-ска, и у таквој промени она се јавља у мелодијама како су их забележили Костић - Петровић, Козобарић и Пајкановић, док се код Мокрањца и Бољарић - Тајшановића јасно сачувао *dur* и поред сниженог VI и VII ступња у мелодији.

Ірмóсъ на Велúкiй Четвертóкъ

Глáсъ б
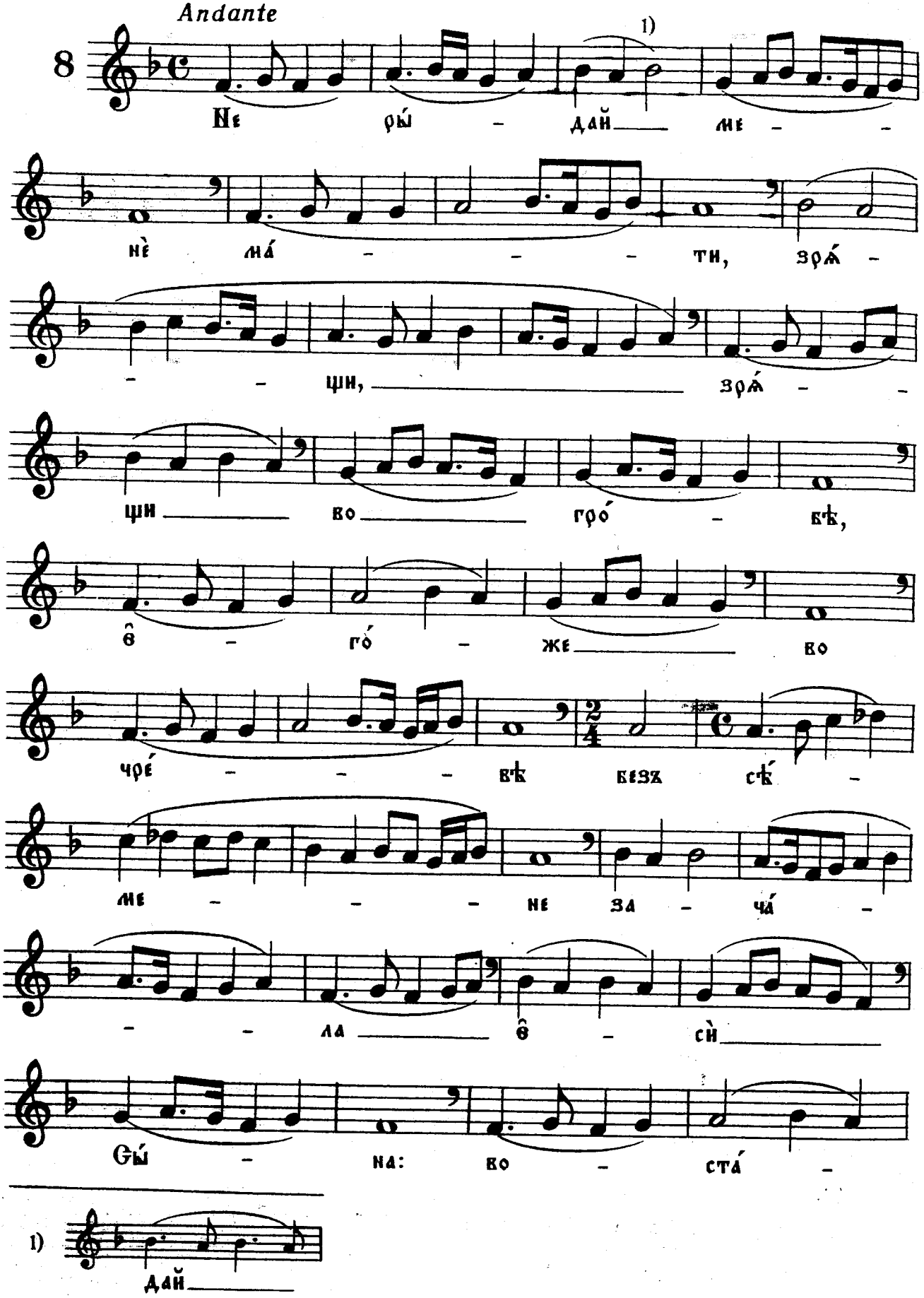

ѹ – – мы, вѣр – – –
нїй прїи – ди – – –
те на – сла – дим –
1)
сѧ, воз – шéд воз –
2)
шéд – ша Глó – ва,
ѡ Глó – ва
на – 8 – чив – ше –
Споријe
сѧ, ѥ – гó – – же
ве – ли – чá – емѫ.
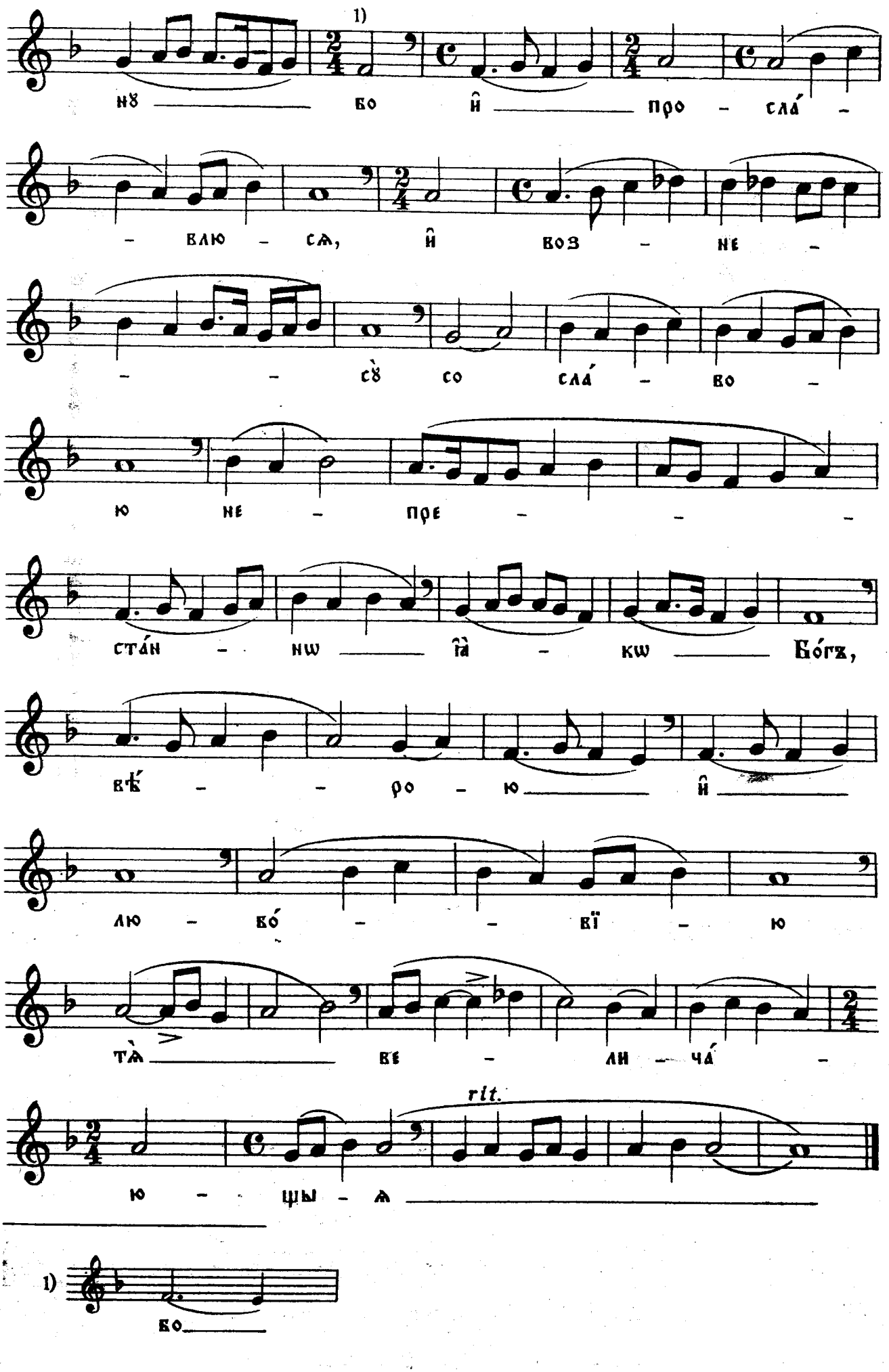

1)
воз – шéд, воз
2)
ша Глó – – ва

Ірмо́съ на Вели́кую Суббо́ту

Гла́съ 5

Andante
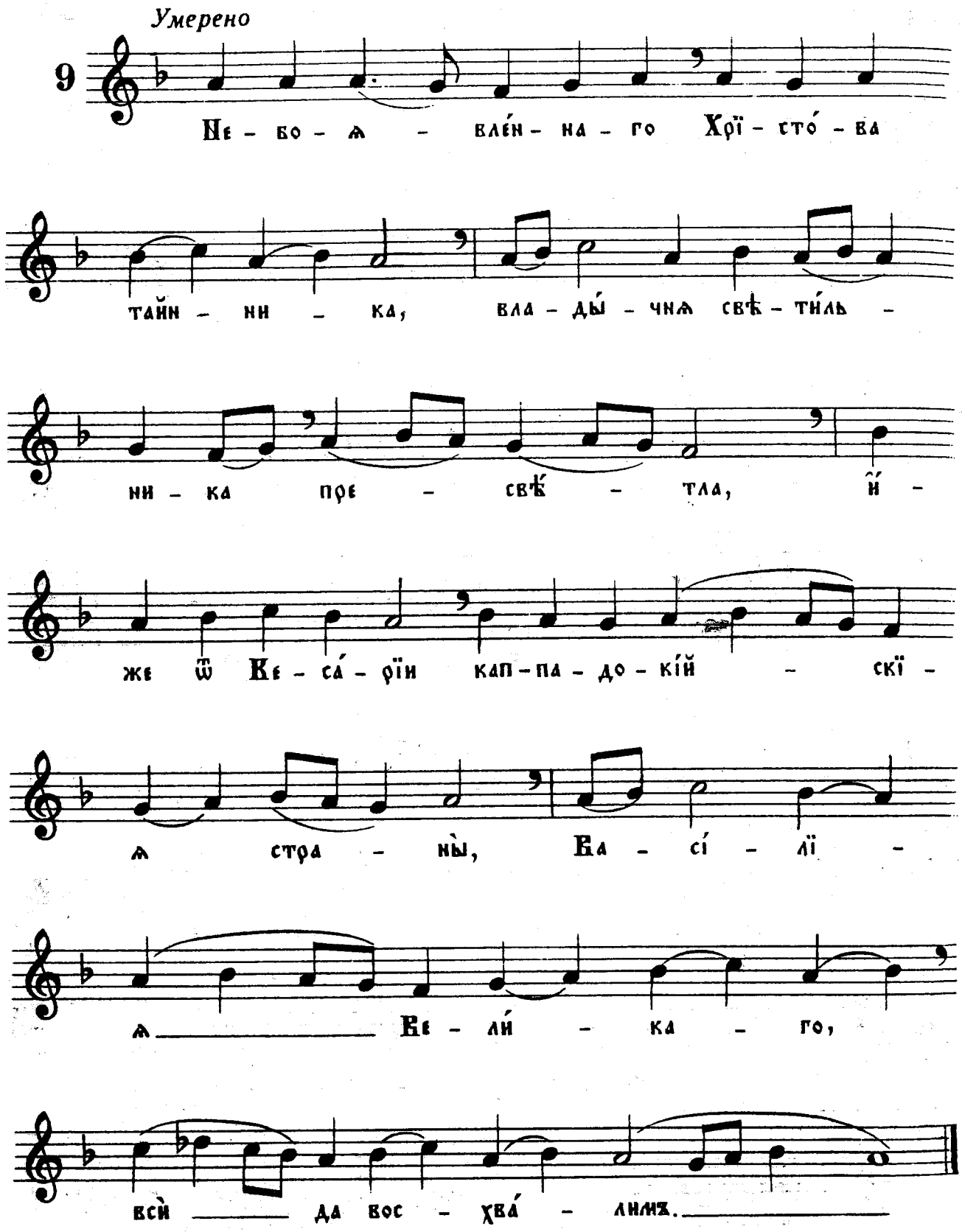

1)
нѫ бо й̂ про - слá -
- влю - сѧ, й̂ воз - не -
- - сѫ̀ со слá - во -
ю не - пре - - -
стáн - нш ѣ̀ - кш Бóгъ,
вѣ́ - - ро - ю й̂
лю - бó - - вї - ю
тѫ̀ ве - ли - чá -
rit.
ю - - шы - ѧ
1)
бо

После: **Й всѣхъ й всѧ** пева се на литургији **Св. Василїа Великаго**

ТРОПАРЪ, Гласъ Д

Умерено

Остали део **Литургїе** исти је као и на Литургији **Св Їоа́нна Златоу́стаго** само са том разликом што се на **Велики Четвртак** пева уместо причастна-**Ве́чери твое́м та́йнымъ** (види страна 372 - 373), а на **Велику Суботу ПРИЧА́СТЕНЪ** гла́са **3**:

Воста́ я́коже спа́

Andante
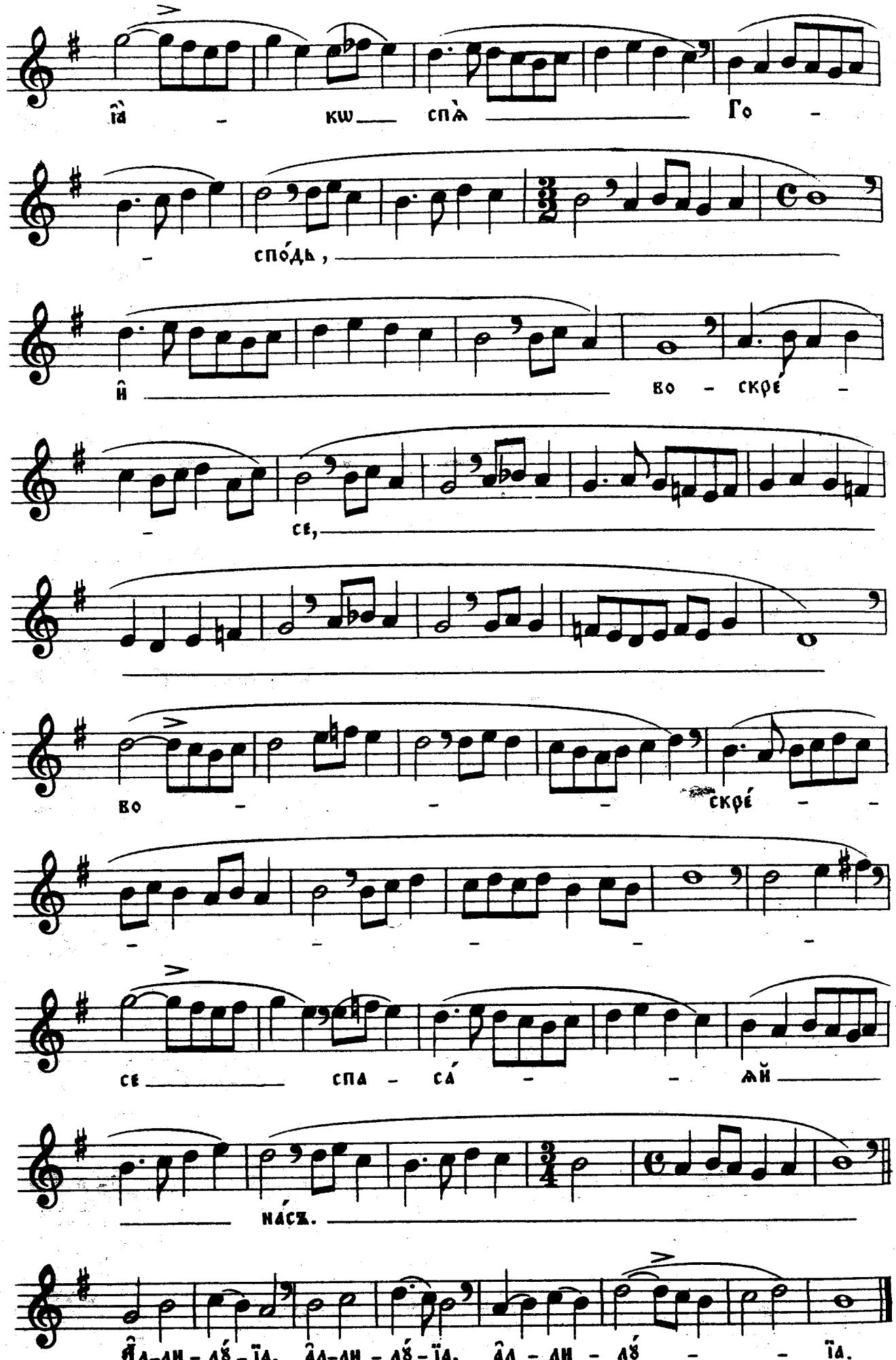
10

Во - - - - ста́,

во - ста́ я́ - - - - ко́же спа́, я́. - - -

ко́же спа́

Го - - - - спо́дь,
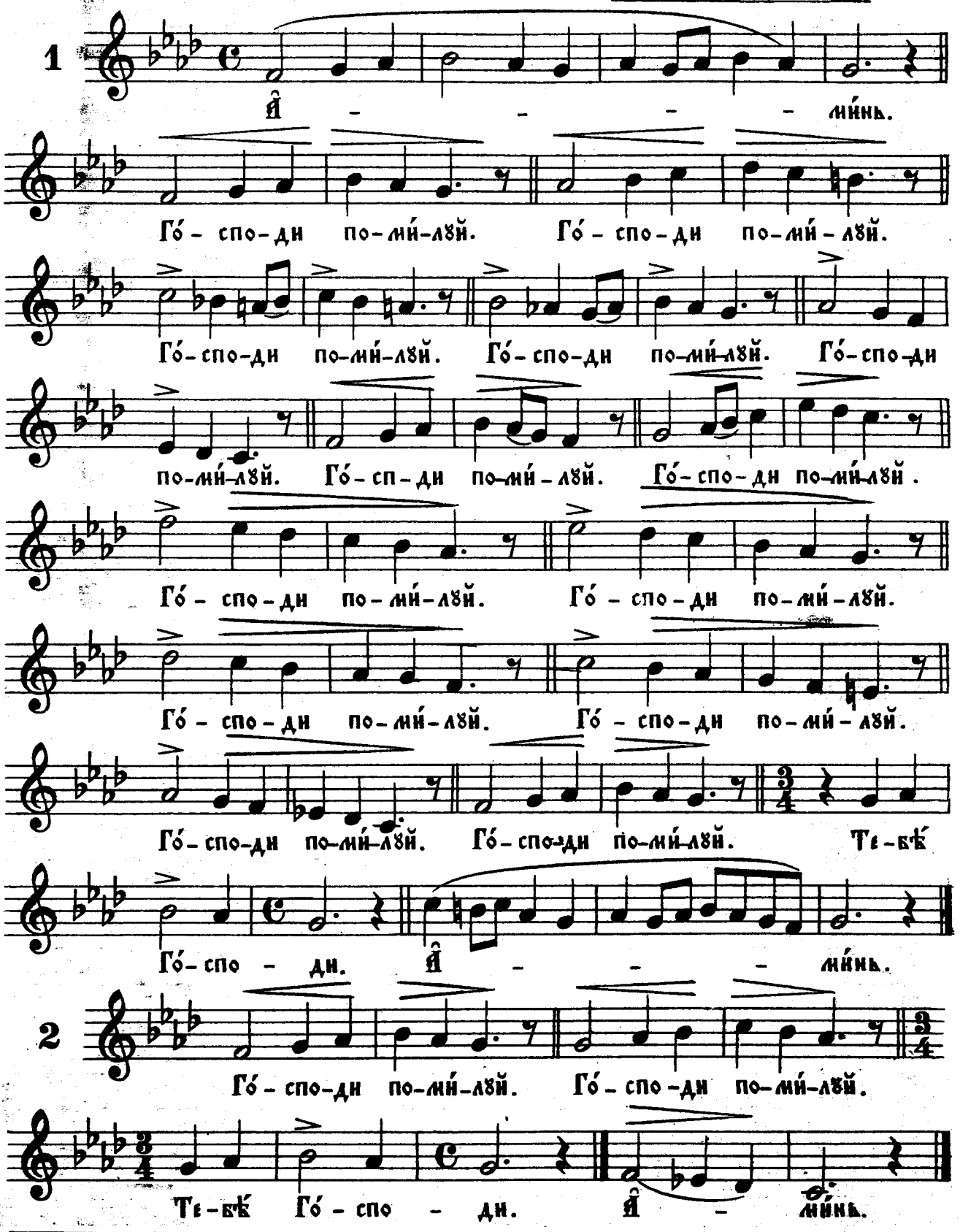

їа – кш спѧ Го –
– спо́дь ,
й во – скре́ –
– се,
во – – – скре́ – –
– – – – –
се спа – са́ – – йй
наса́ѫ.
а̂л-ли – ло́ – їа, а̂л-ли – ло́ – їа, а̂л – ли – ло́ – – їа.

Божéственная слýжба преждеосвящéнныхъ

Въ срéду и пятóкъ Вел. Постà

Ектенíа по глáсу ѣ*)

Andante religioso

*) Сложио редактор

И поётсѧ: Гóсподи, воззвáхъ къ тебѣ́...

После **входа** читају се **паримије** и пева

Да йспрáвитсѧ, глáсъ ѕ̑

Свечано и лагано (М. М. ♩ = 44)

3

Да йс-пра́-вит-сѧ мо-ли́-тва мо-ѧ,

гѫ̑-кѡ ка-ди́-ло предъ то-бо́-ю, воз-дѣ́-ѧ-нїе

рѹ̑-кѝ мо-е́-ю, жéр-тва ве-чéр-ня-ѧ.

1)

Стїхъ а̑

Мало живље М. М. ♩ =160

4

Гó-спо-ди воз-вáхъ къ тебѣ́, ѹ̑-слы-ши мѧ,

вонмѝ гла́-сѹ мо-лé-нїѧ

poco rit.

мо-е-гѡ̀, внегдà воз-зва́-ти ми къ тебѣ́.

(М. М. ♩ = 44)

Да йс-пра́-вит-сѧ мо-ли́-тва мо-ѧ,

2)
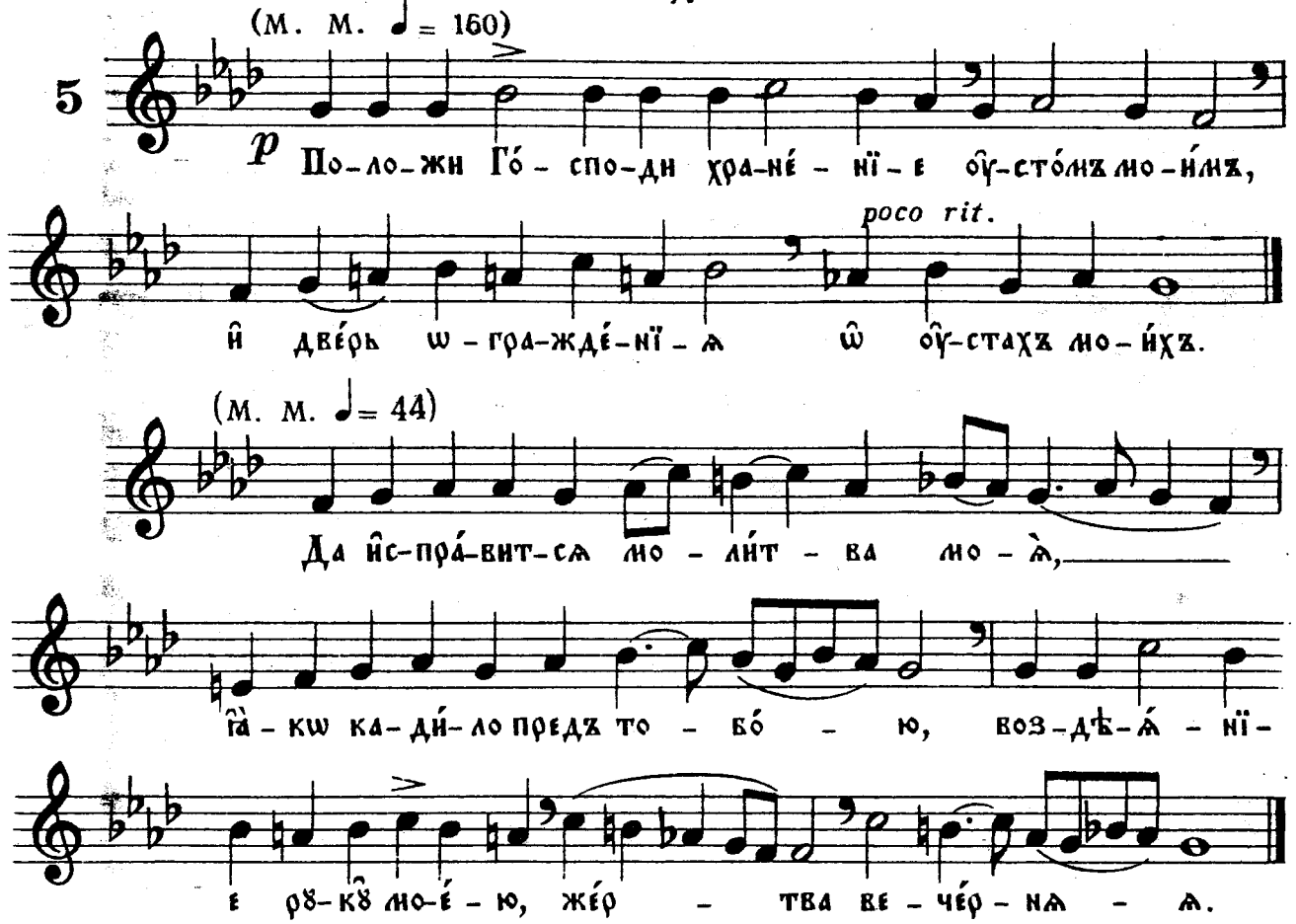
гѫ̑-кѡ ка-ди́-ло предъ то-бо́-ю, воз-дѣ́-ѧ-нїе

рѹ̑-кѝ мо-е́-ю, жéр-тва ве-чéр-ня-ѧ.
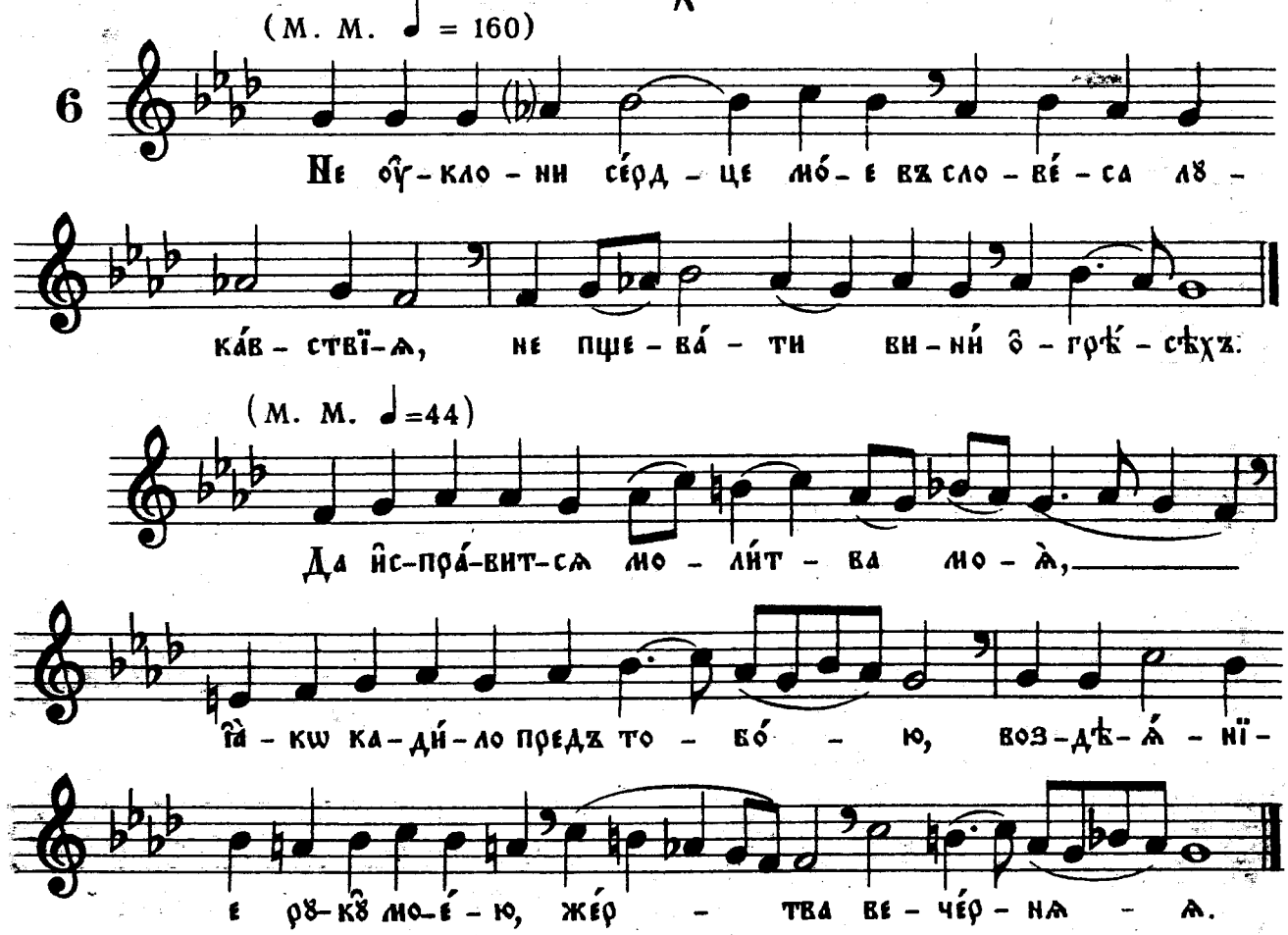
1) ве-чéр-ня-ѧ

2) предъ то-бо́-ю
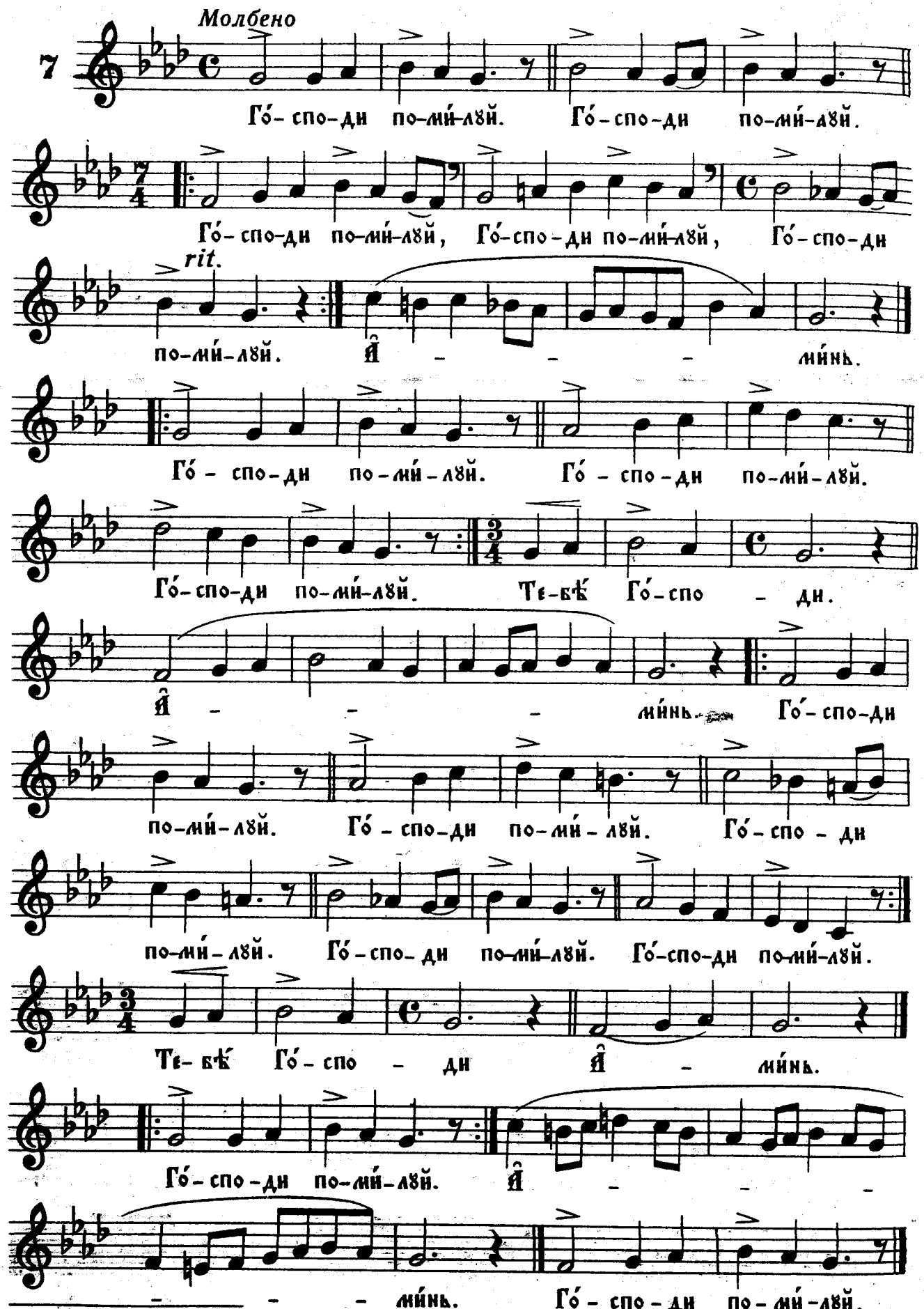
Стїхъ ѕ

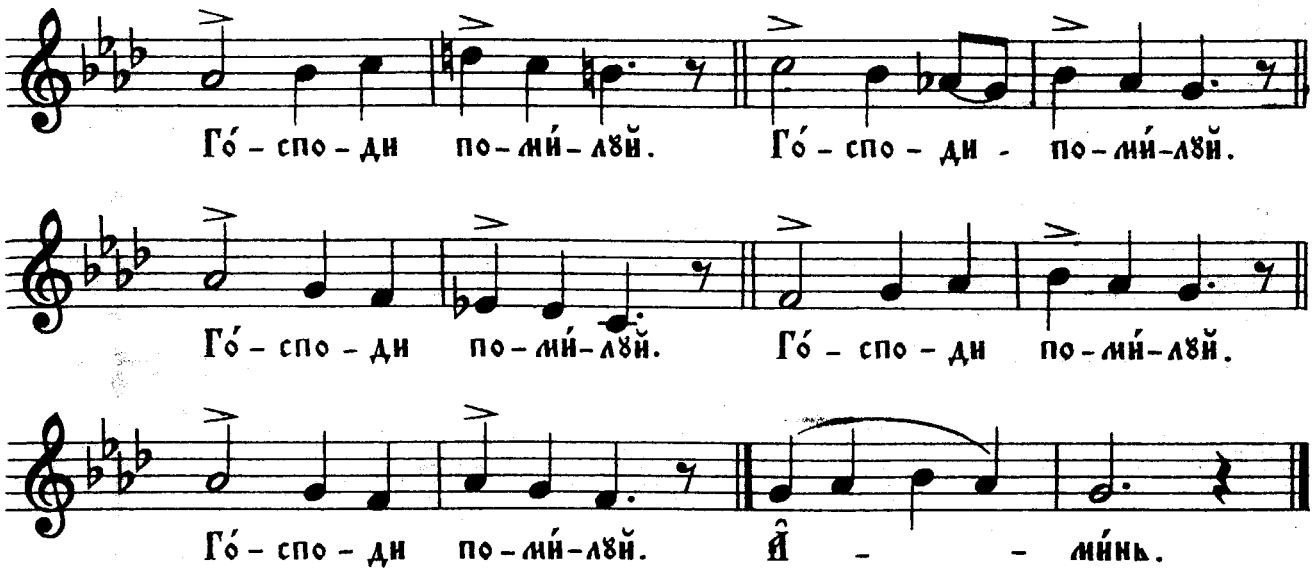
Стїхъ з

Ектенїа*)

*) По гласу ē сложио редактор
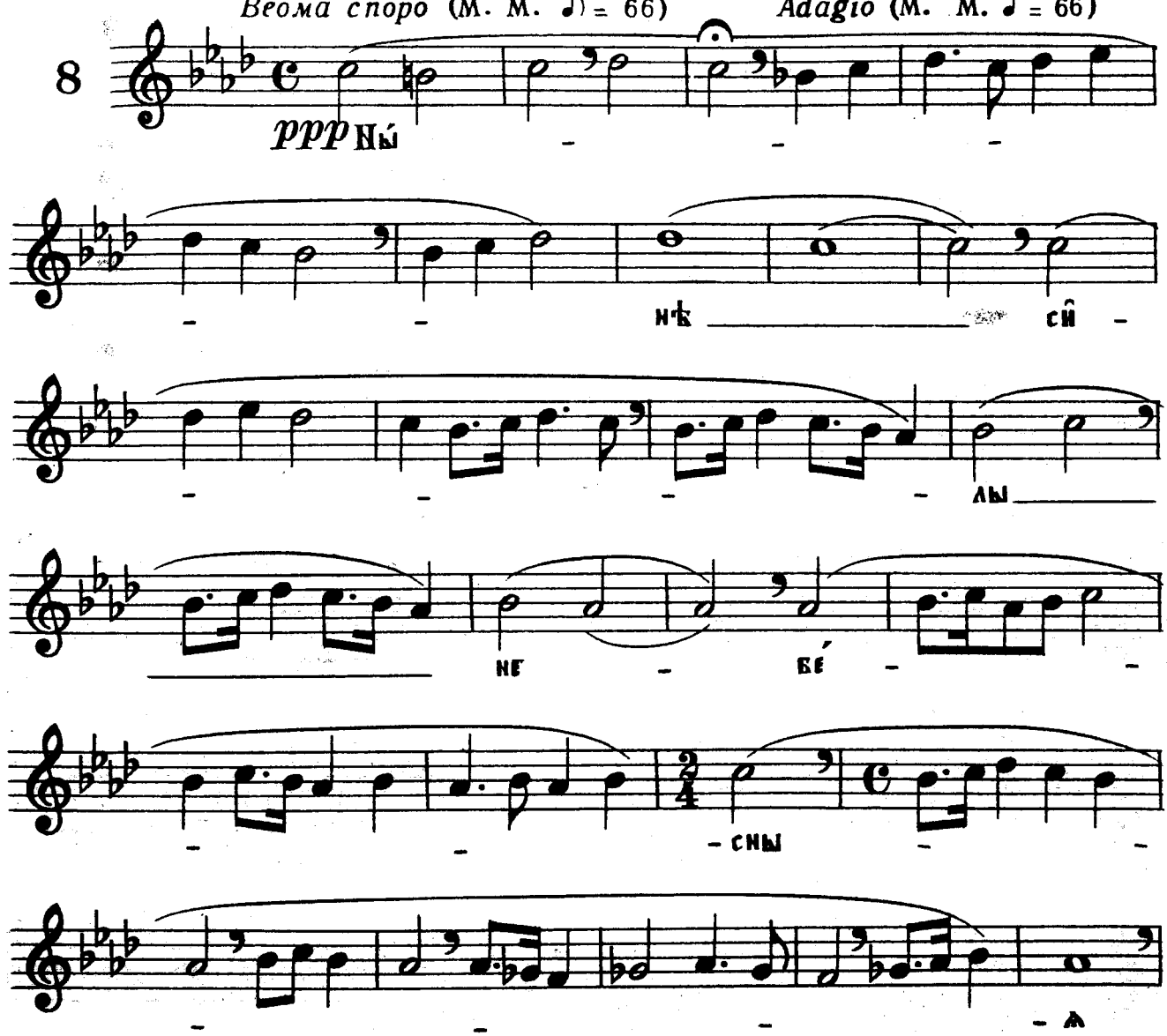

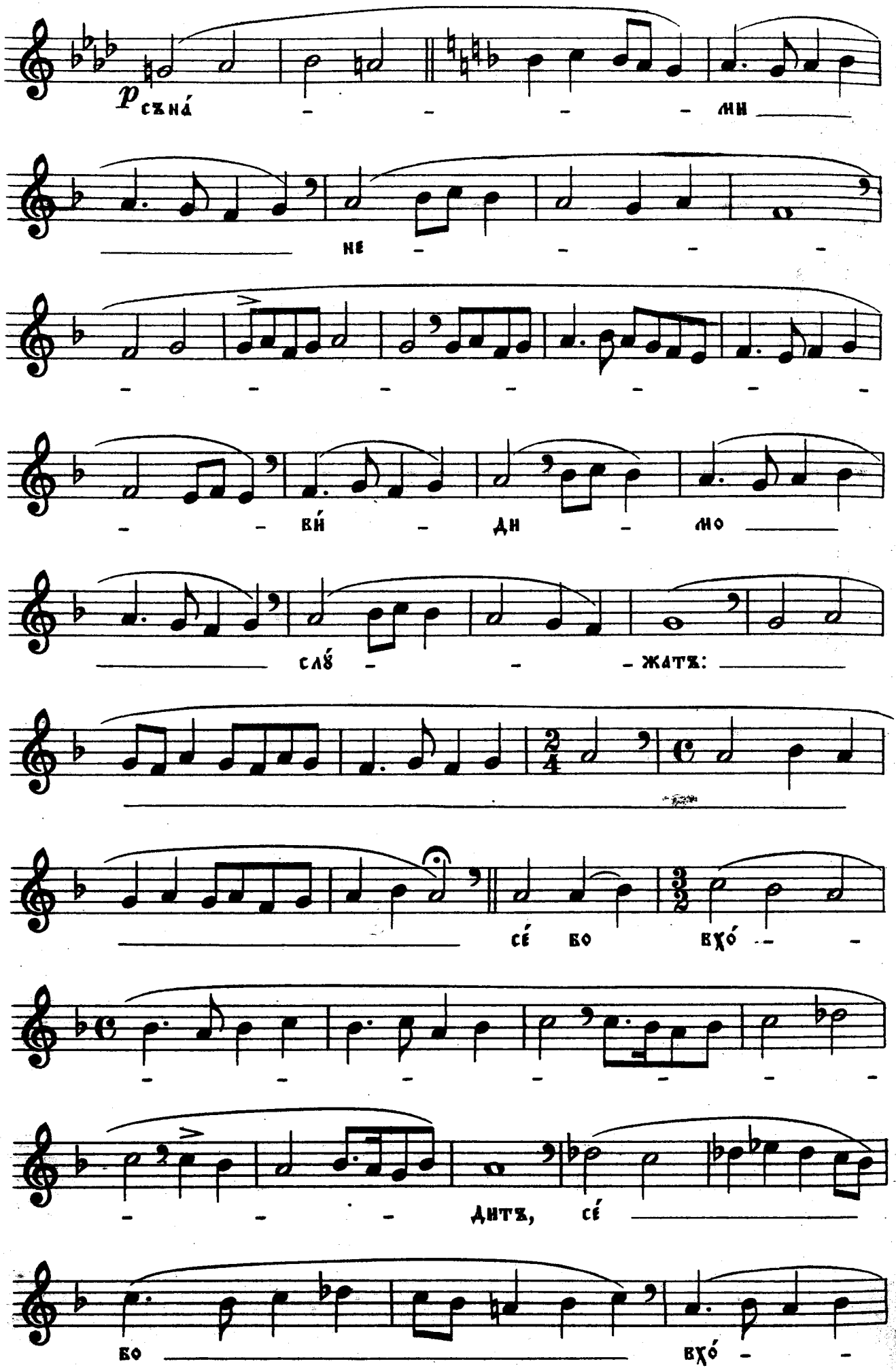
Въ мѣсто херувимскія пѣсни поётся
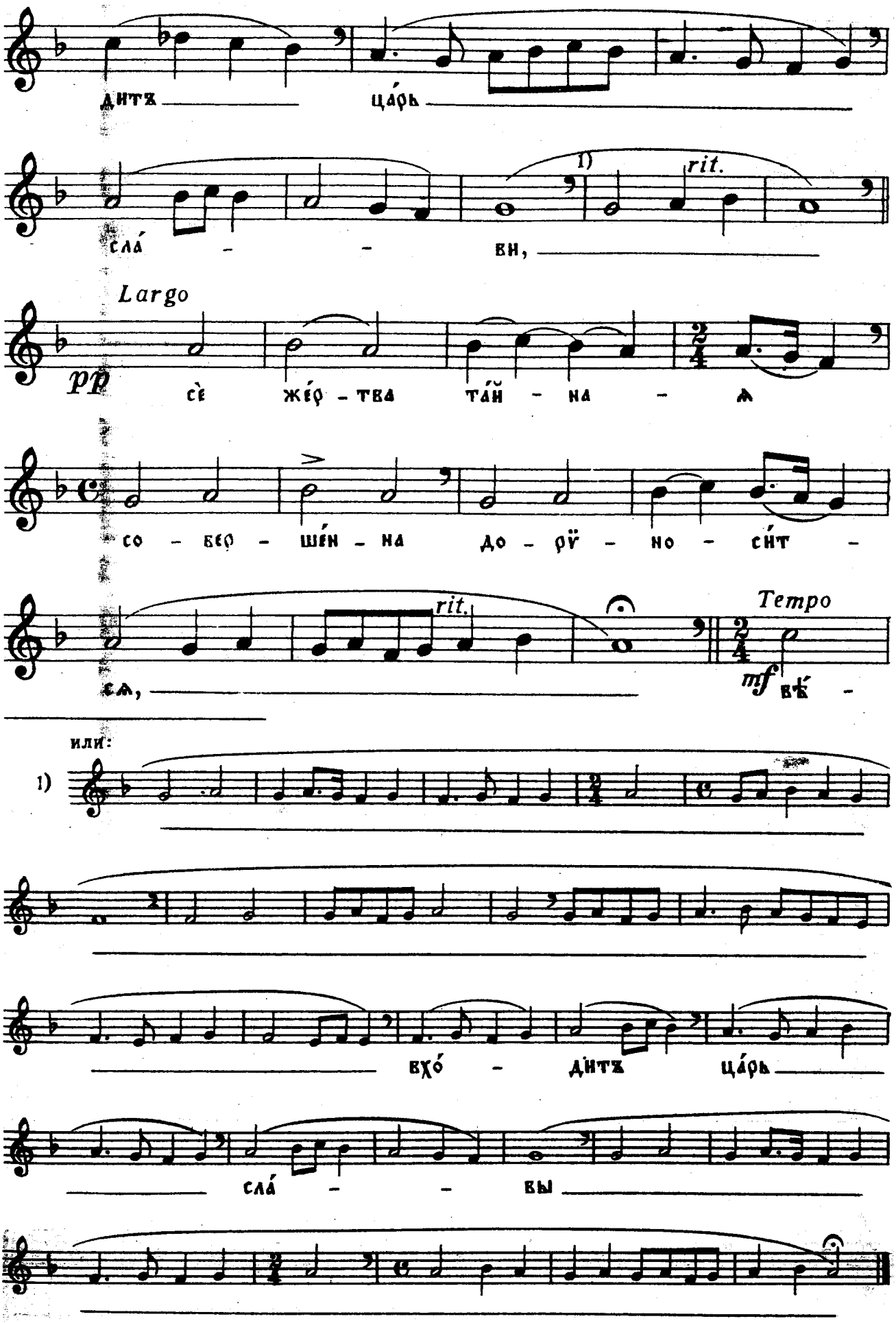
Нынѣ силы небе́сныя
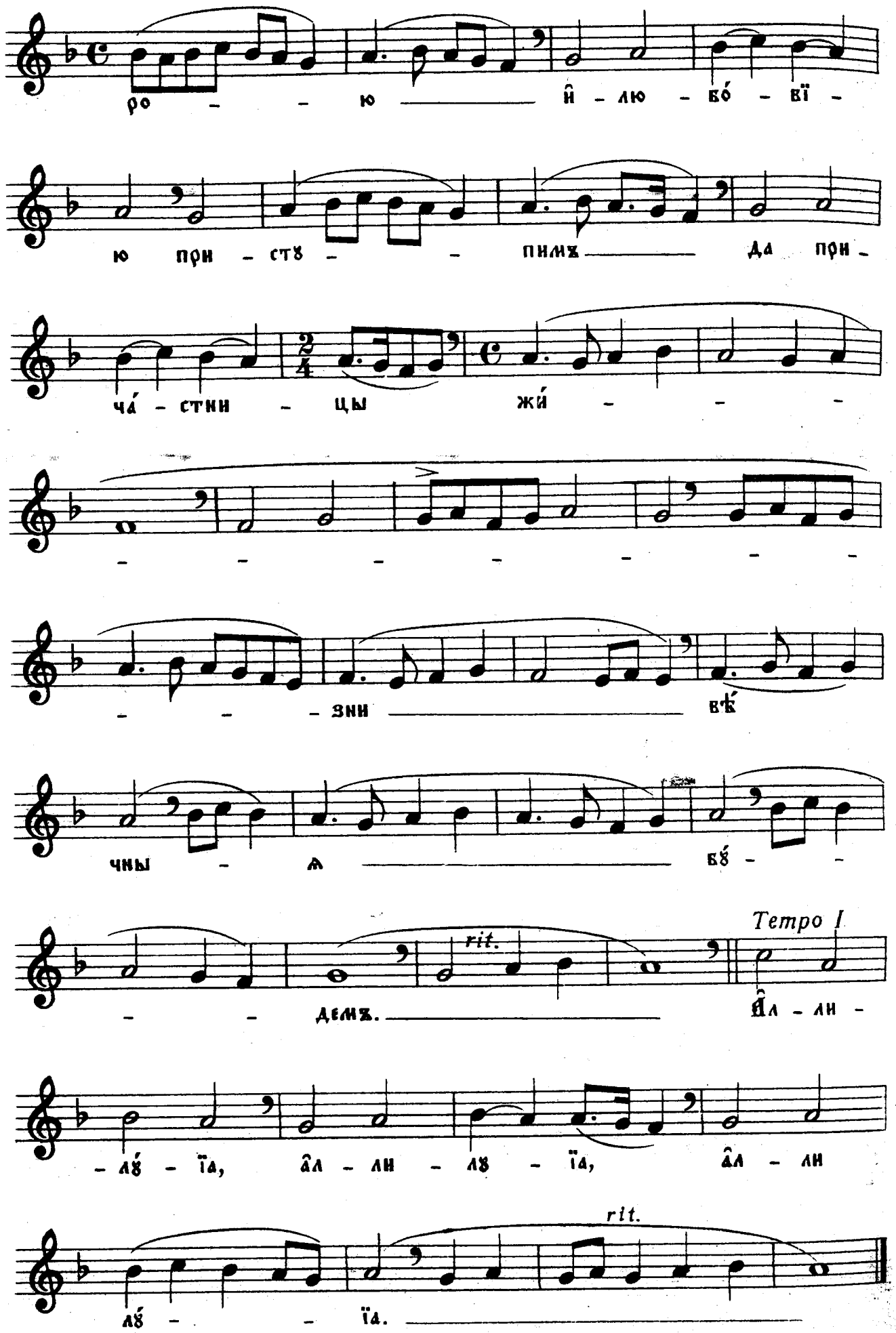
Гласъ ѕ

Веома споро (м. м. ♪ = 66) *Adagio* (м. м. ♩ = 66)
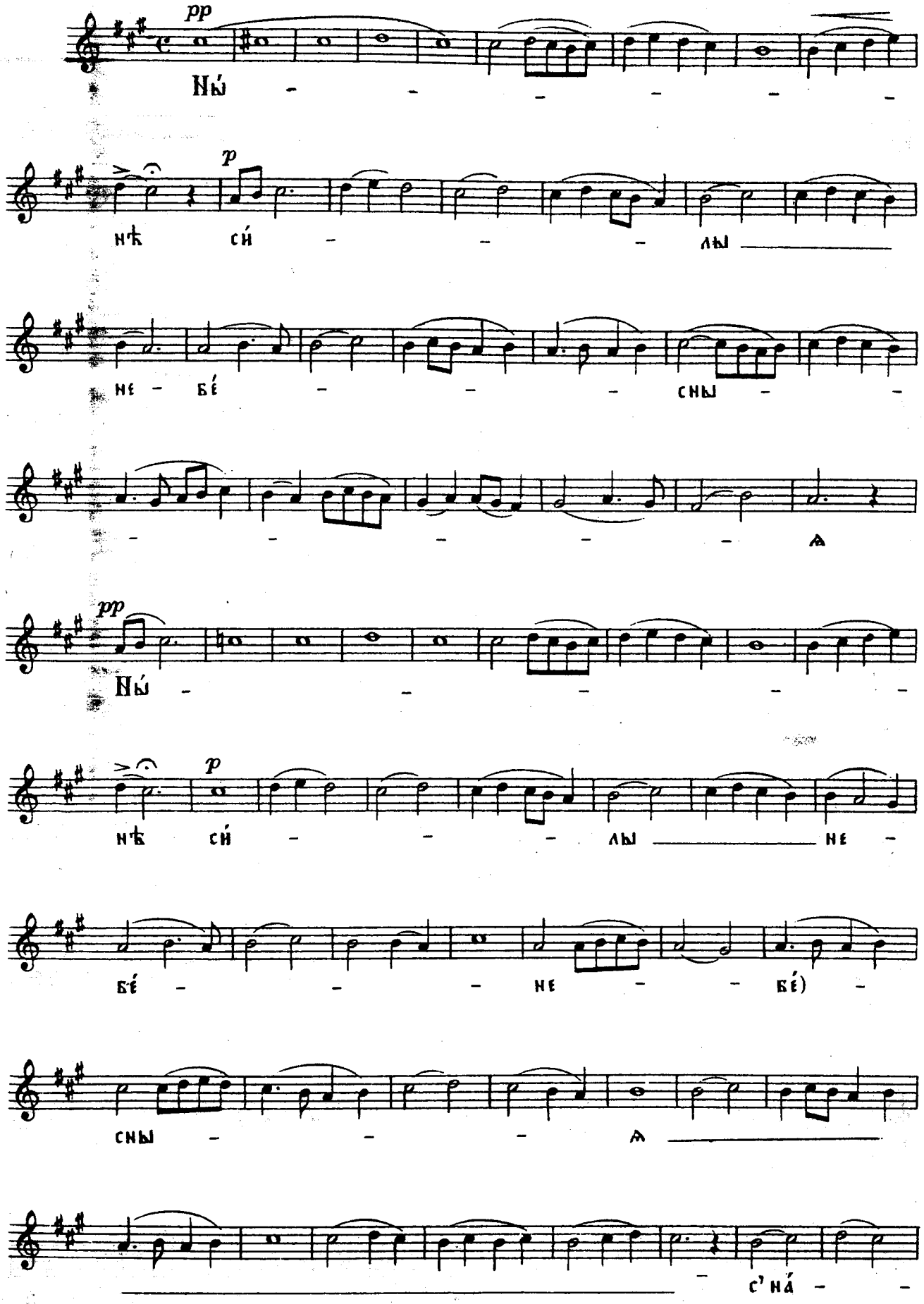

p
сѫна́ мн
не
ви́ дн мо
слы́ жатѫ:
сѣ бо вхо́
дитѫ, сѣ
бо вхо́

ДИТѢ
ЦА́РЬ
СЛА́ - - ВИ,
1)
rit.
Largo
pp
СѢ ЖЕ́Р - ТВА ТА́Й - НА - А
СО - БЕР - ШЕ́Н - НА ДО - РЯ́ - НО - СИ́Т -
rit.
СЯ,
Tempo
mf ВѢ́ -
или:
1)
ВХО́ - ДИТѢ ЦА́РЬ
СЛА́ - - ВЫ

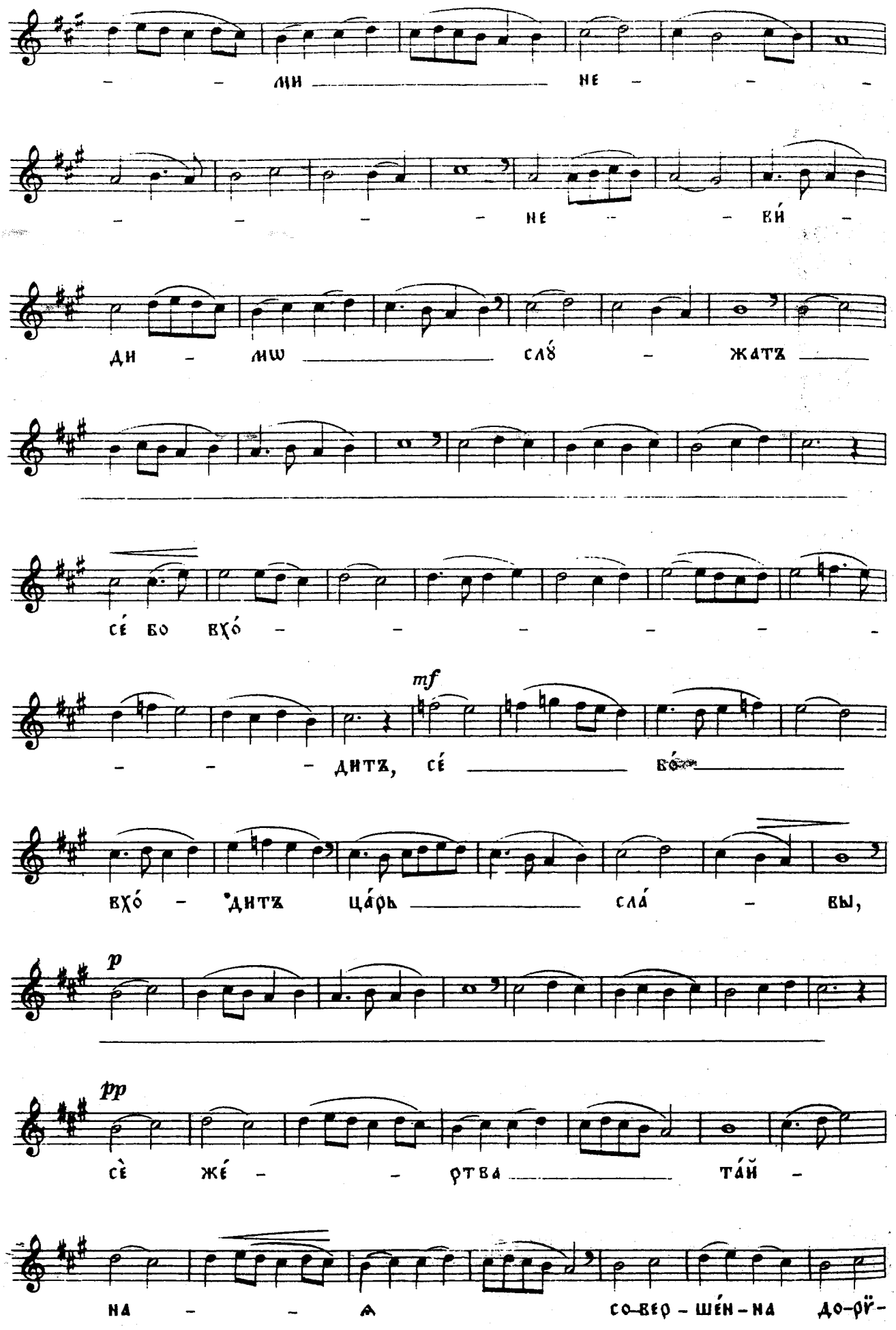

ро – – ю Й – лю – бо́ – вї –
ю при – ств – – пимъ да при –
ча́ – стни – цы жи́ – – –
– – – – – – –
– – – зни въ
чны – мъ бу́ – –
– – демъ.
rit.
Tempo I
Ал – ли –
– лу́ – їа, ал – ли – лу́ – їа, ал – ли
rit.
лу́ – – їа.

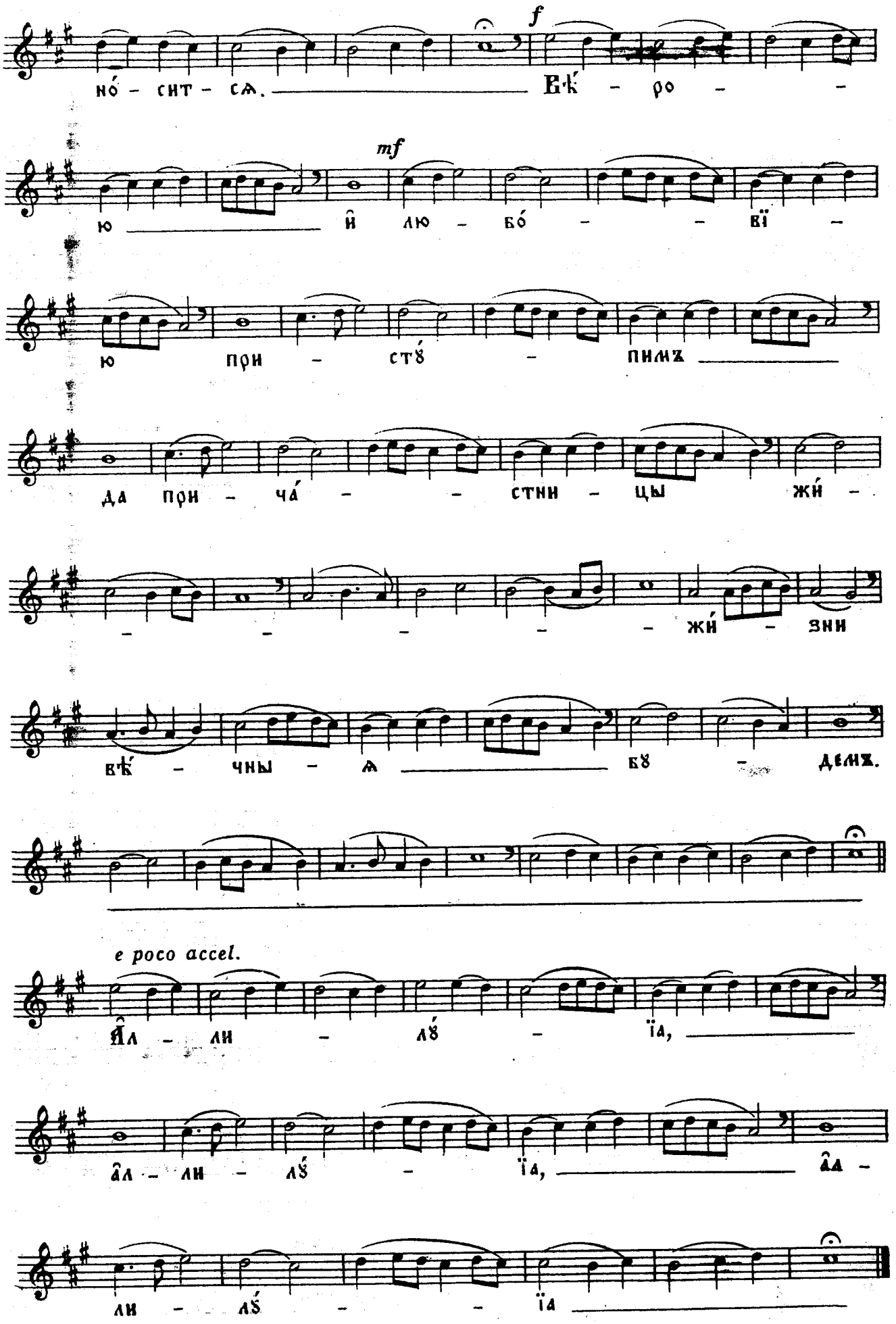
Бољарић - Тајшановић:*)

Adagio religioso
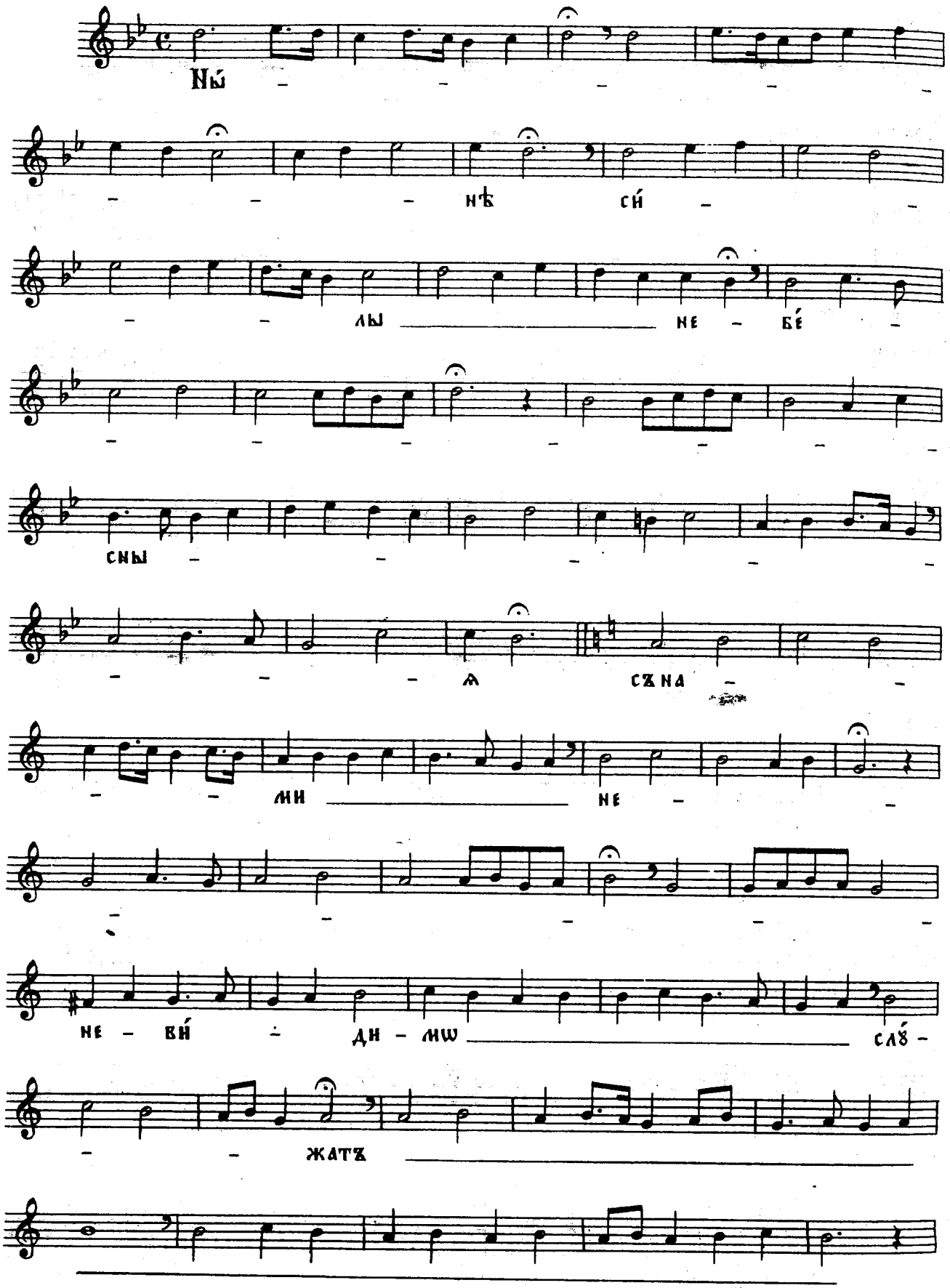

*) Српско православно пјеније, свеска 1, 1887. Сви су знаци остављени као у оригиналном издању.
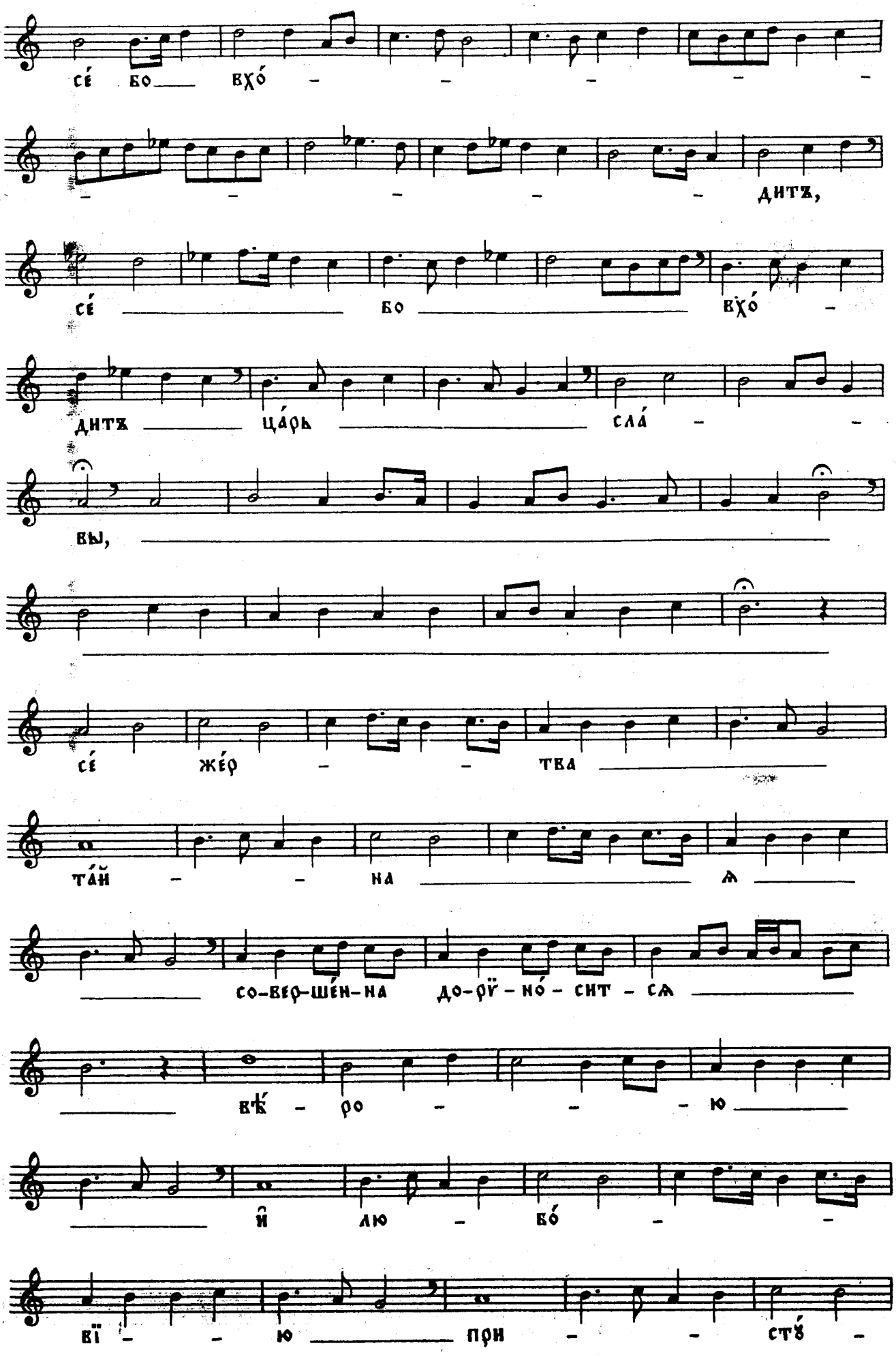

– – ми не – – –
– – – – не – – ви –
ди – мш сла́ – жатъ
сѐ бо вхо́ – – – – – –
mf
– – – дитъ, сѐ бо́
вхо́ – ′дитъ ца́рь сла́ – вы,
p
pp
сѐ же́ – – ртва та́й –
на – – а со-вер – ше́н – на до-рї –
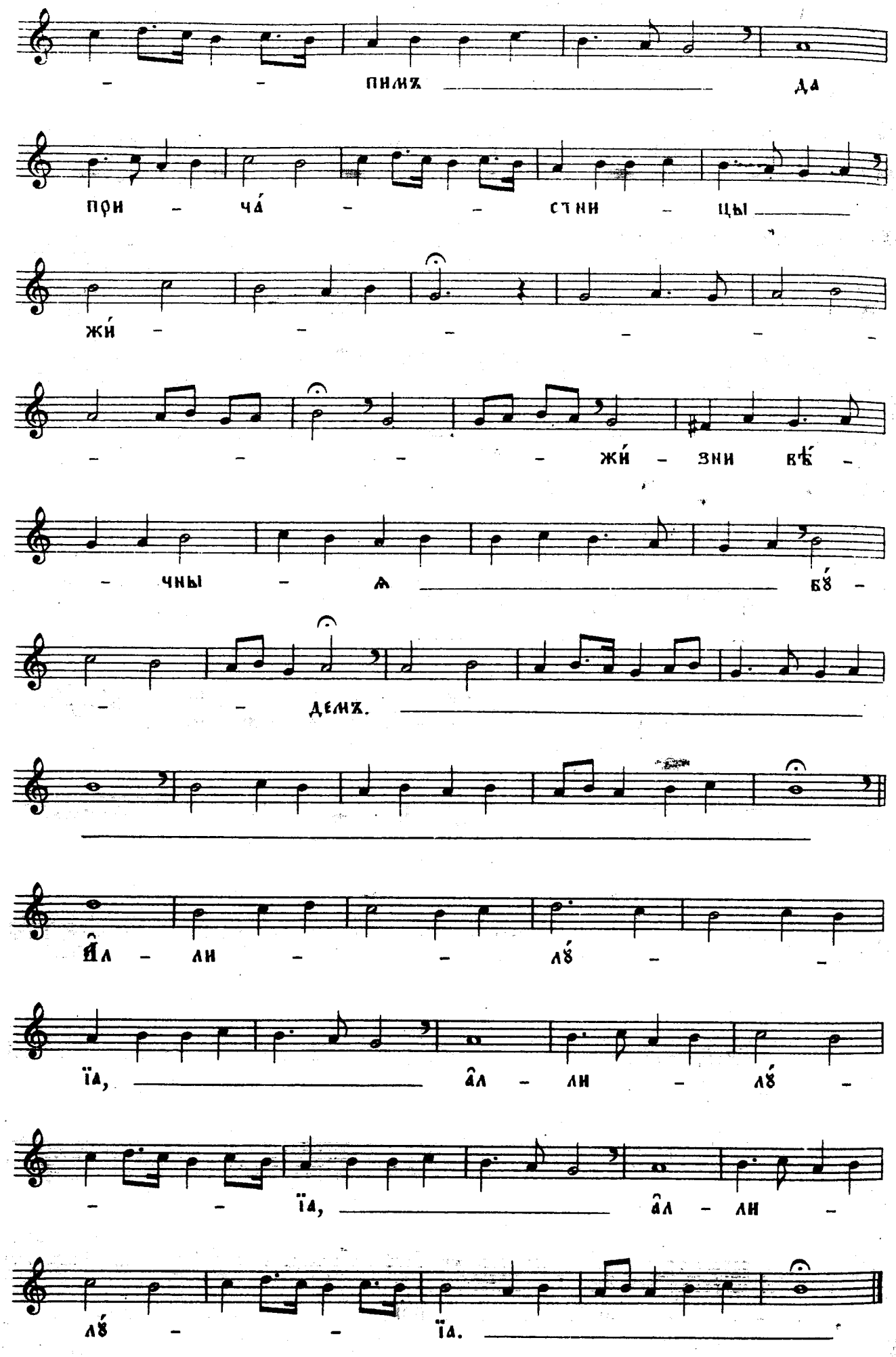

f
но́ - сит - ся. Ѣ́ - ро -
mf
ю й лю - бо́ - вї -
ю при - ствѣ - пимъ
да при - ча́ - стни - цы жи́ -
жи́ - зни
вѣ́ - чны - мъ бѣ - демъ.
e poco accel.
Ал - ли - лѣ́ - їа,
ал - ли - лѣ́ - їа, ал -
ли - лѣ́ - їа

Петар Костић - Јефта Петровић:*)

*) Црквено велико пјеније, Нови Сад 1889. Сви су знаци остављени као у оригиналном издању.
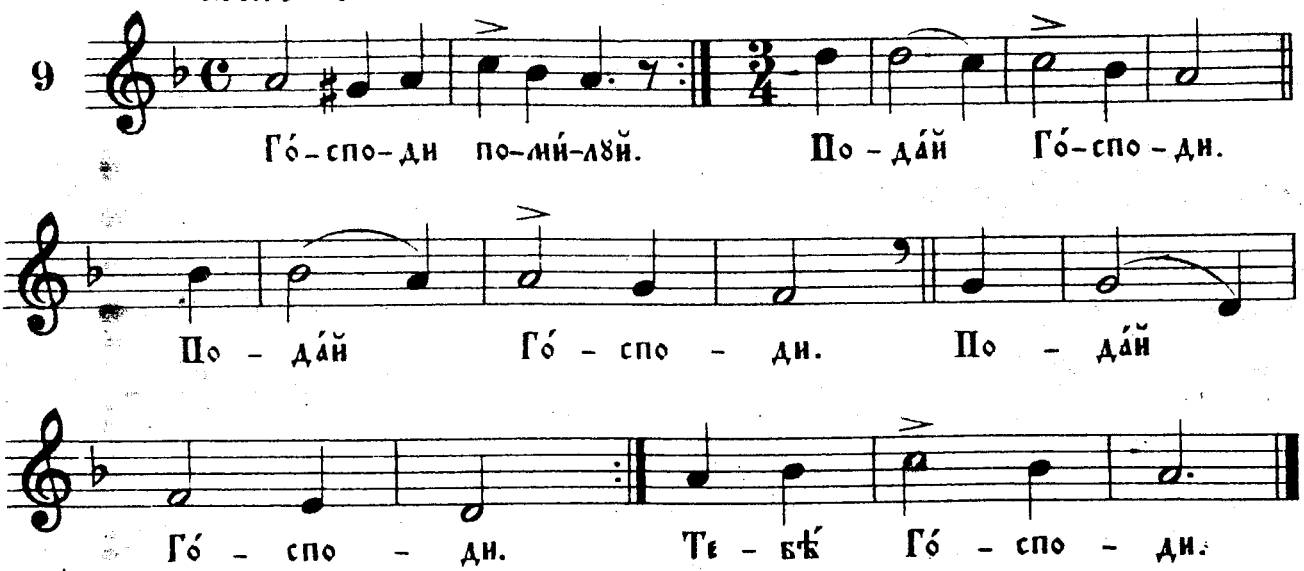

сѣ́ бо вхо́ - - - - -
- - - - - дитѧ,
сѣ́ бо вїхо́ -
дитѧ цáрь слá - -
вы,
сѣ́ жѣ́р - - тва
тáй - - на ѧ
со-вѣр-шѣ́н-на до-рӱ́-но́-снт - сѧ
вѣ́ - ро - - - ю
й лю - бо́ - -
вї - - ю при - - стꙋ́ -

– – пимѫ да
при – ча́ – – стни – цы
жи́ – – – – –
– – – – жи́ – зни вѣ́ –
– чны – ѧ бу́ –
– – демѫ.
а̂л – ли – – лу́ – –
їа, а̂л – ли – лу́ –
– – їа, а̂л – ли –
лу́ – – їа.

Ѳкте́нїа по гла́сѹ ѥ*)

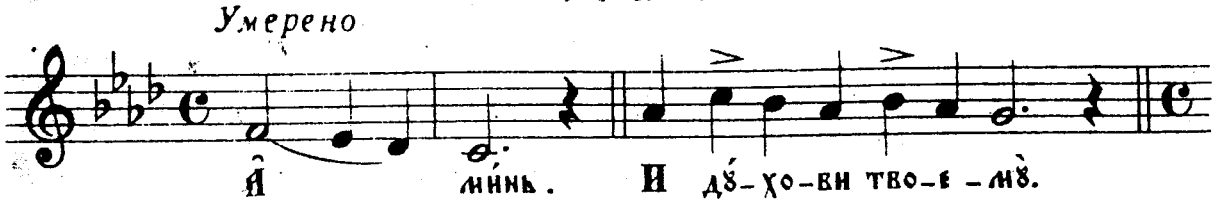
Молбено

9
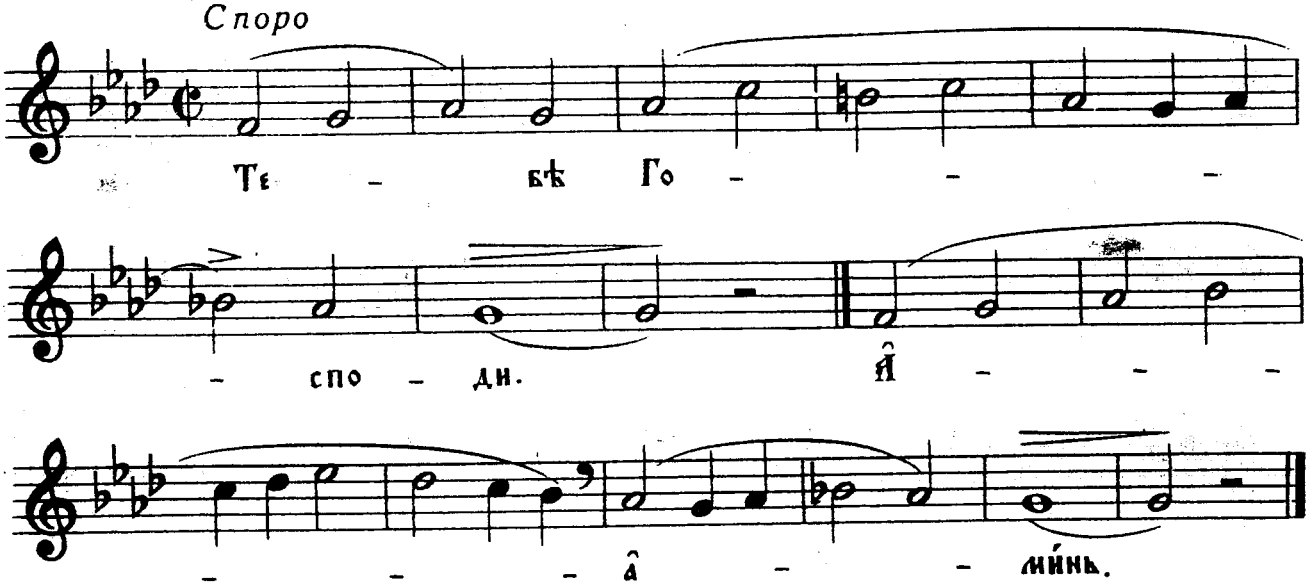

Чита се **Ѻ́тче на́ш**

Умерено

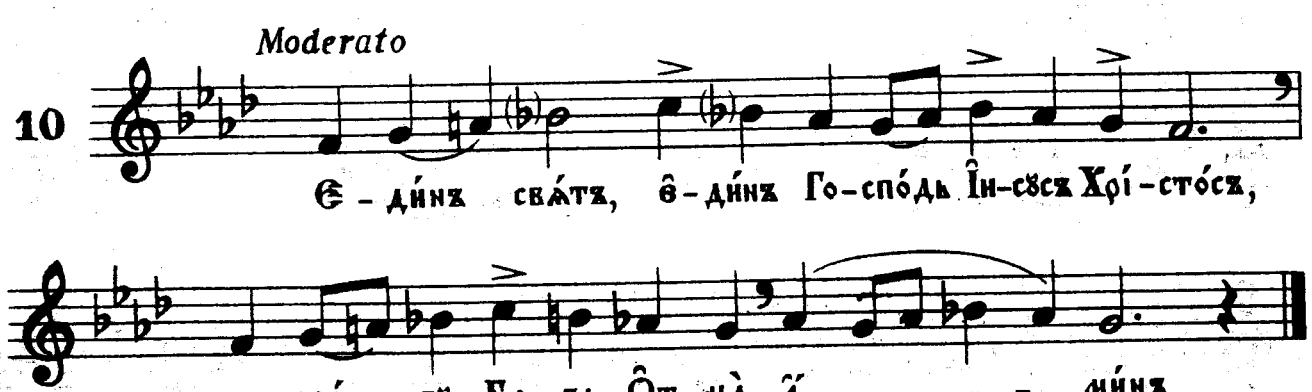

Споро

Moderato

10
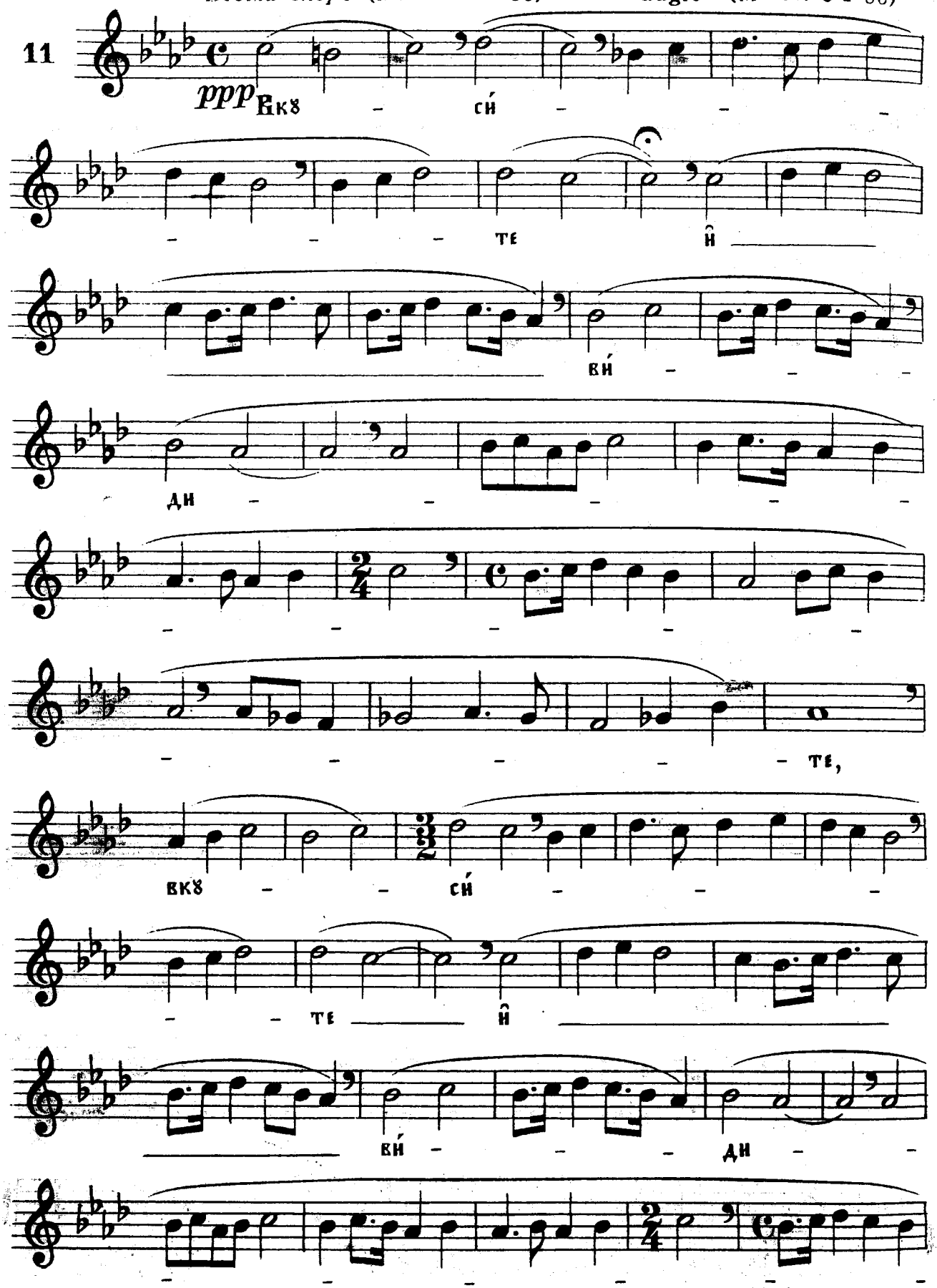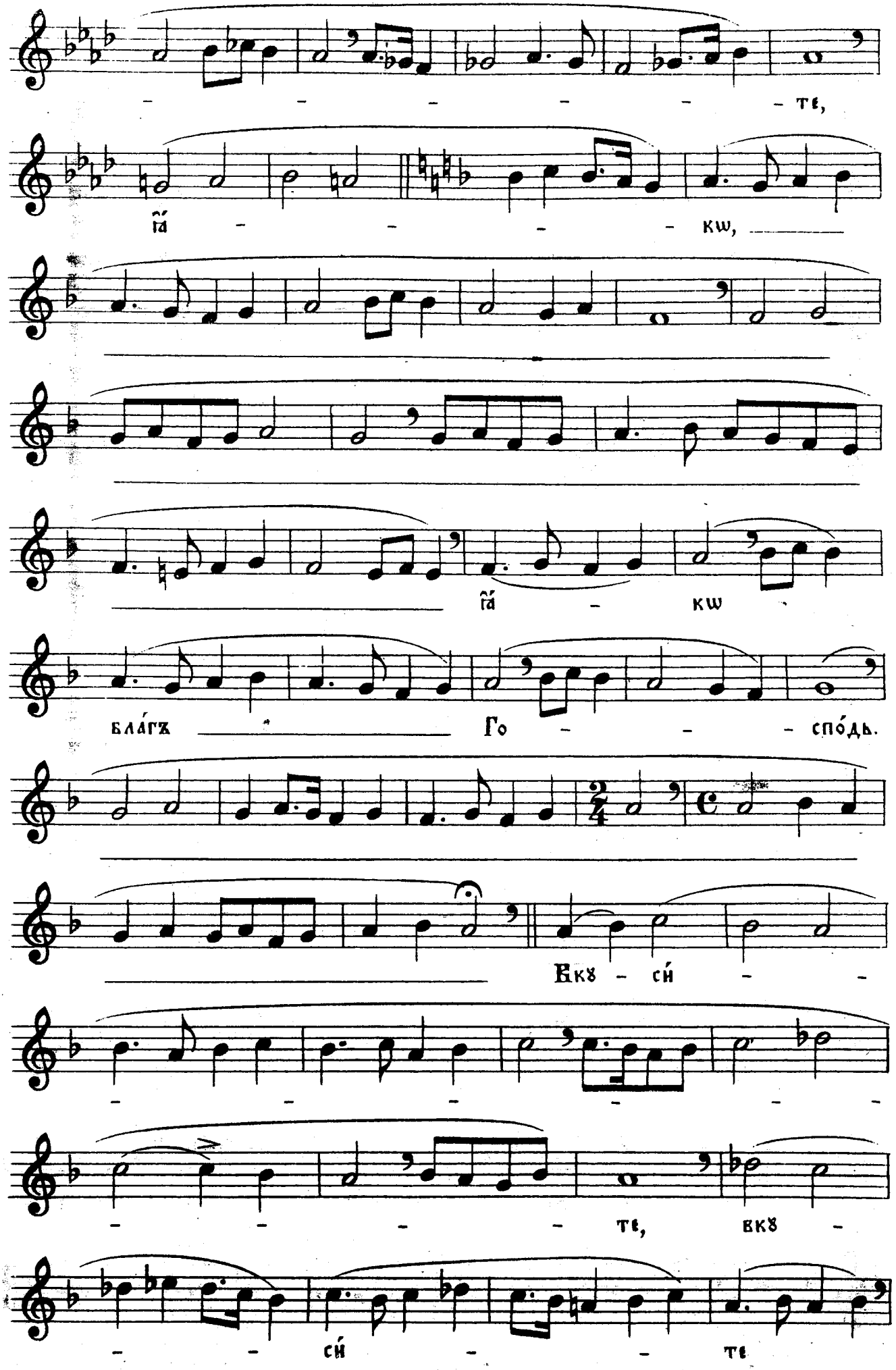

*) Сложио редактор

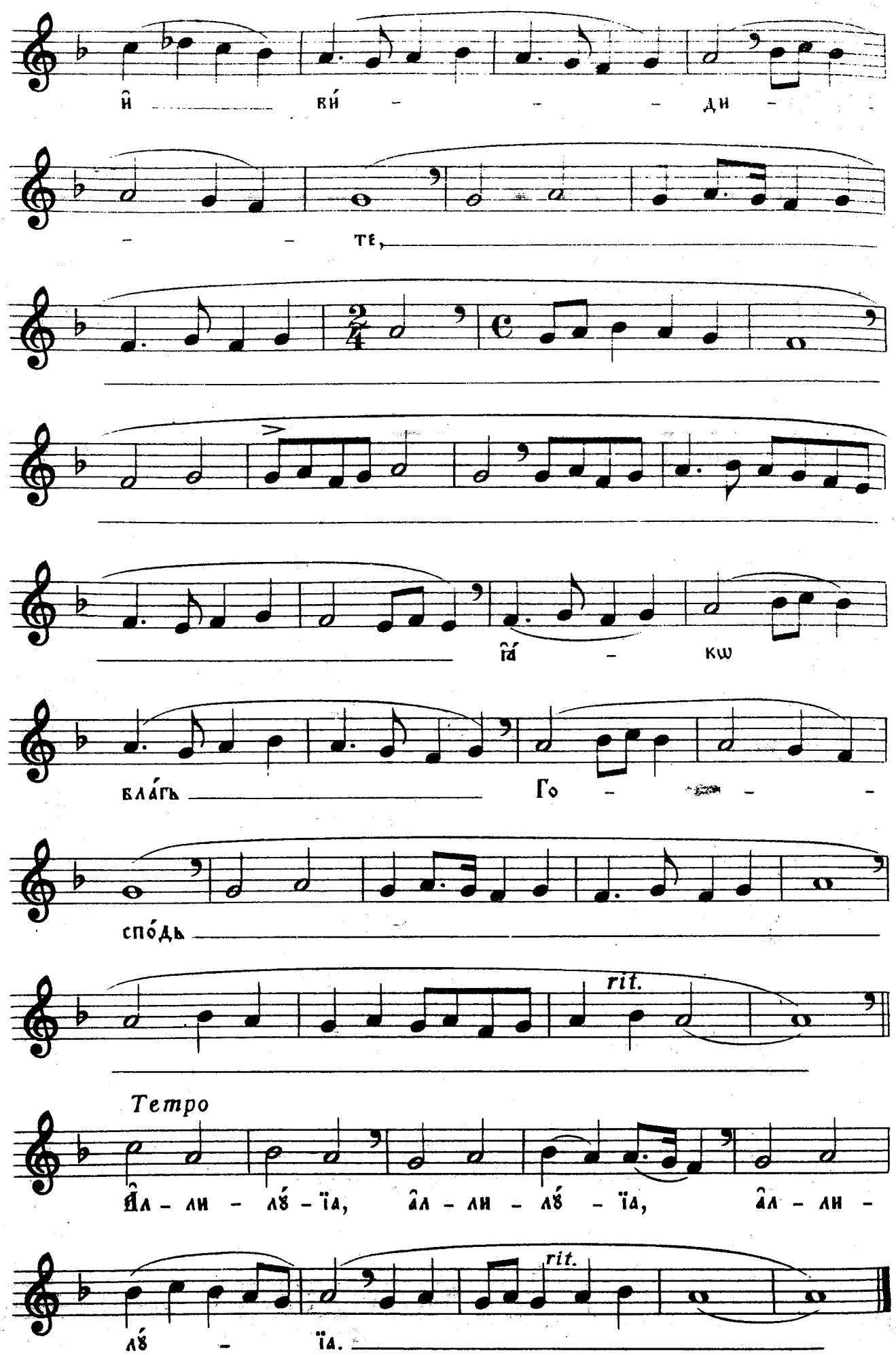
Причáстенъ: Вкуси́те

Глáсъ ѕ

Веома споро (М. М. ♪ = 66) *Adagio* (М. М. ♩ = 66)
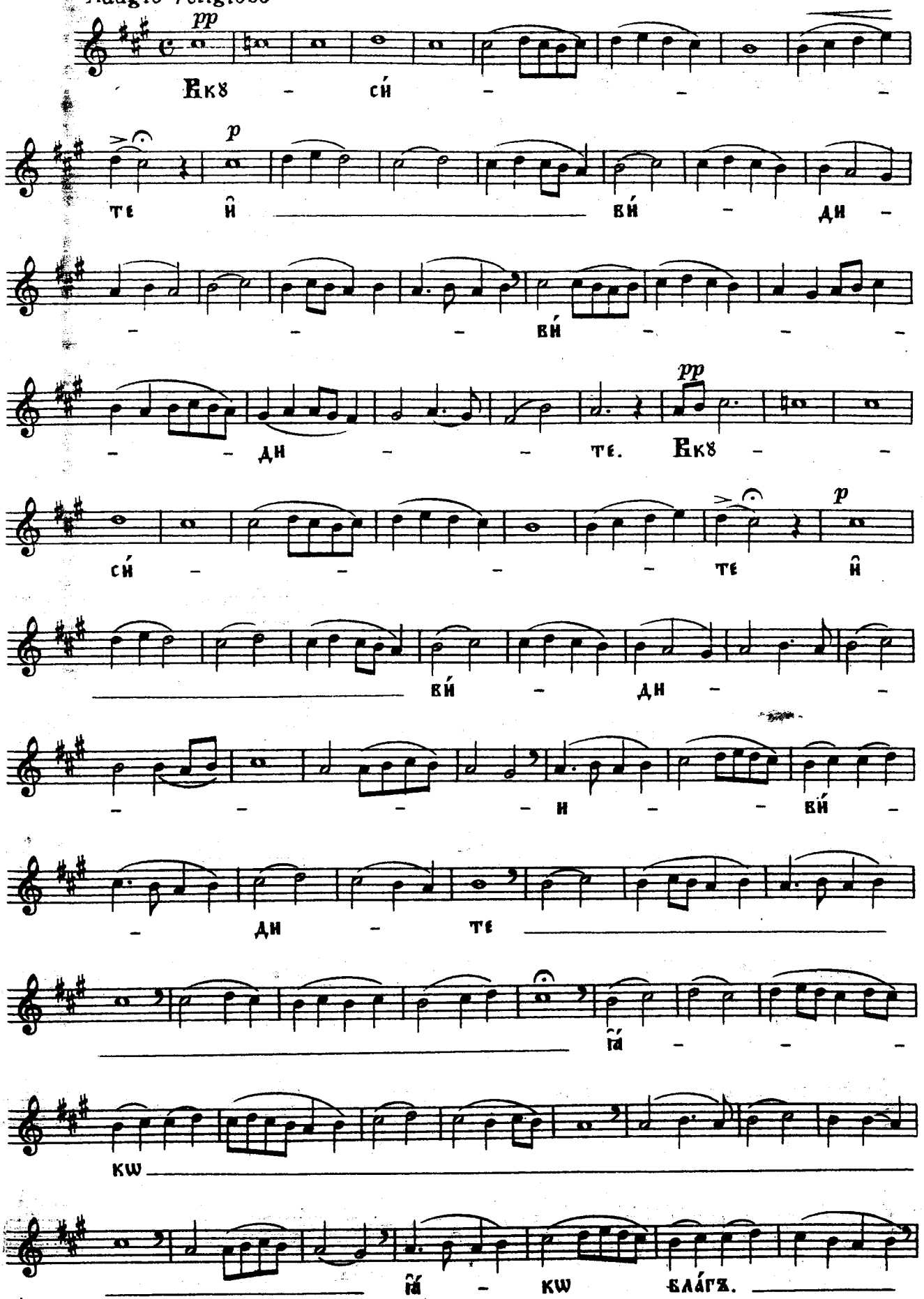

– – – – – – тѣ,
гдѣ – – – – кш,
гдѣ – кш
блаґѫ Го – – – спо́дь.
Вкѹ – сй – – – – –
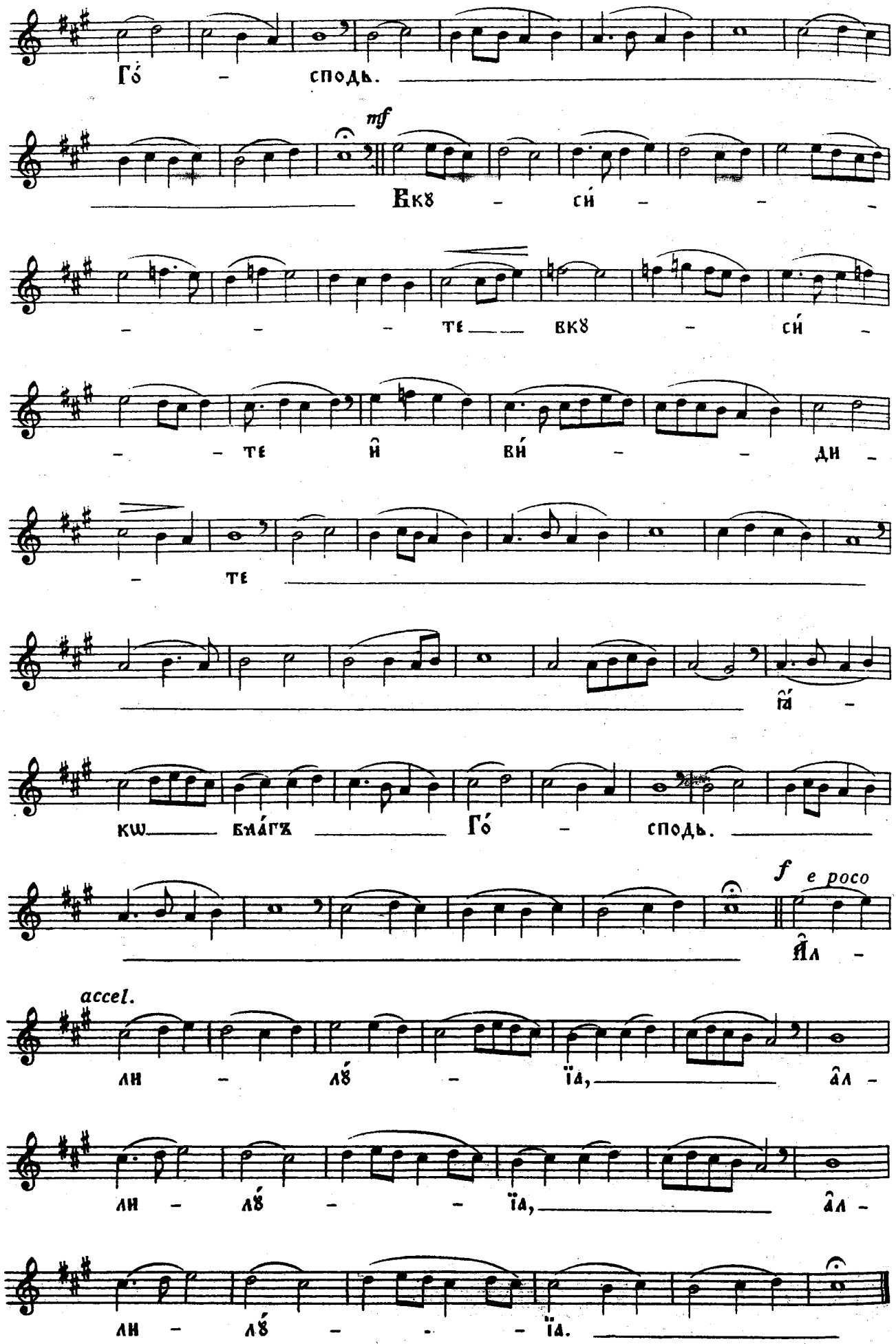

Й ви́ – – – ди –
– – те,
ї́а – кш
бла́гъ Го – – –
спо́дь
rit.
Tempo
Ал – ли – лу́ – їа, ал – ли – лу́ – їа, ал – ли –
rit.
лу́ – їа.

Бољарић - Тајшановић:*)
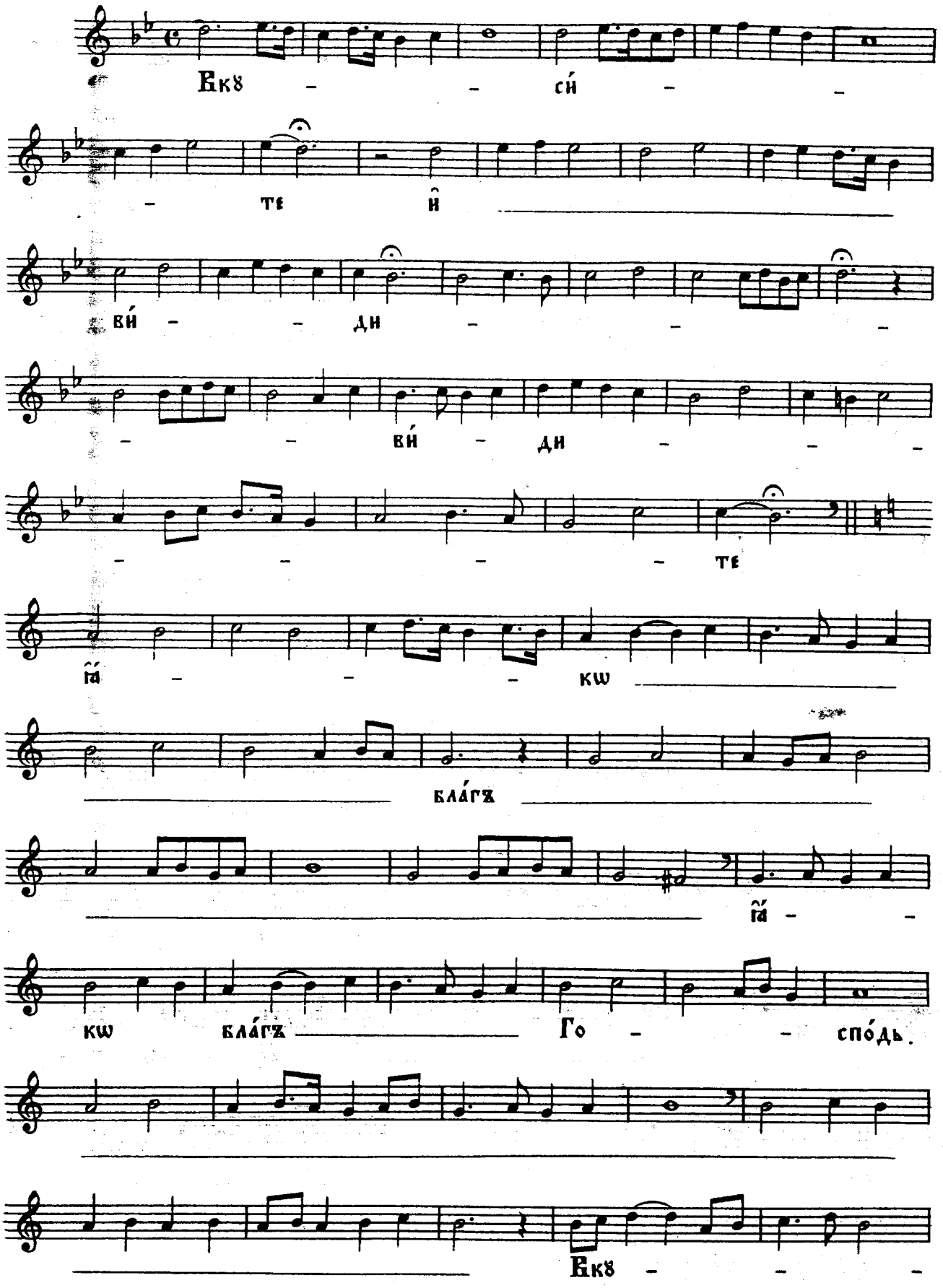
Adagio religioso
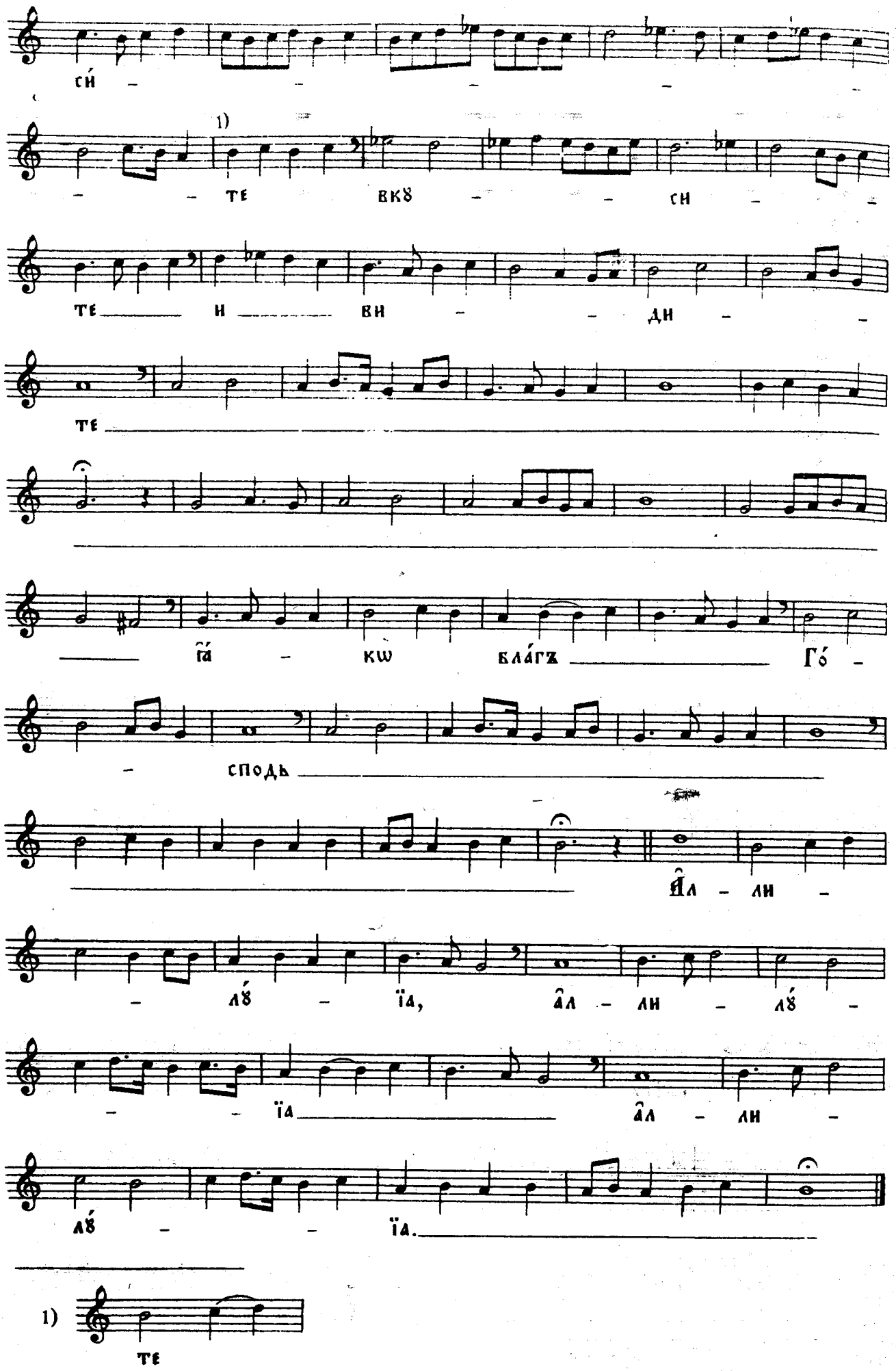

*) Српско православно пјеније, свеска I, 1887

Гóсподь.
mf
Вкѵси
тє вкѵси
тє йвúди
тє
їа́
кѡ бла́гъ Гóсподь.
f e poco
а̂ллилу́їа, а̂ллилу́їа, а̂ллилу́їа.
accel.
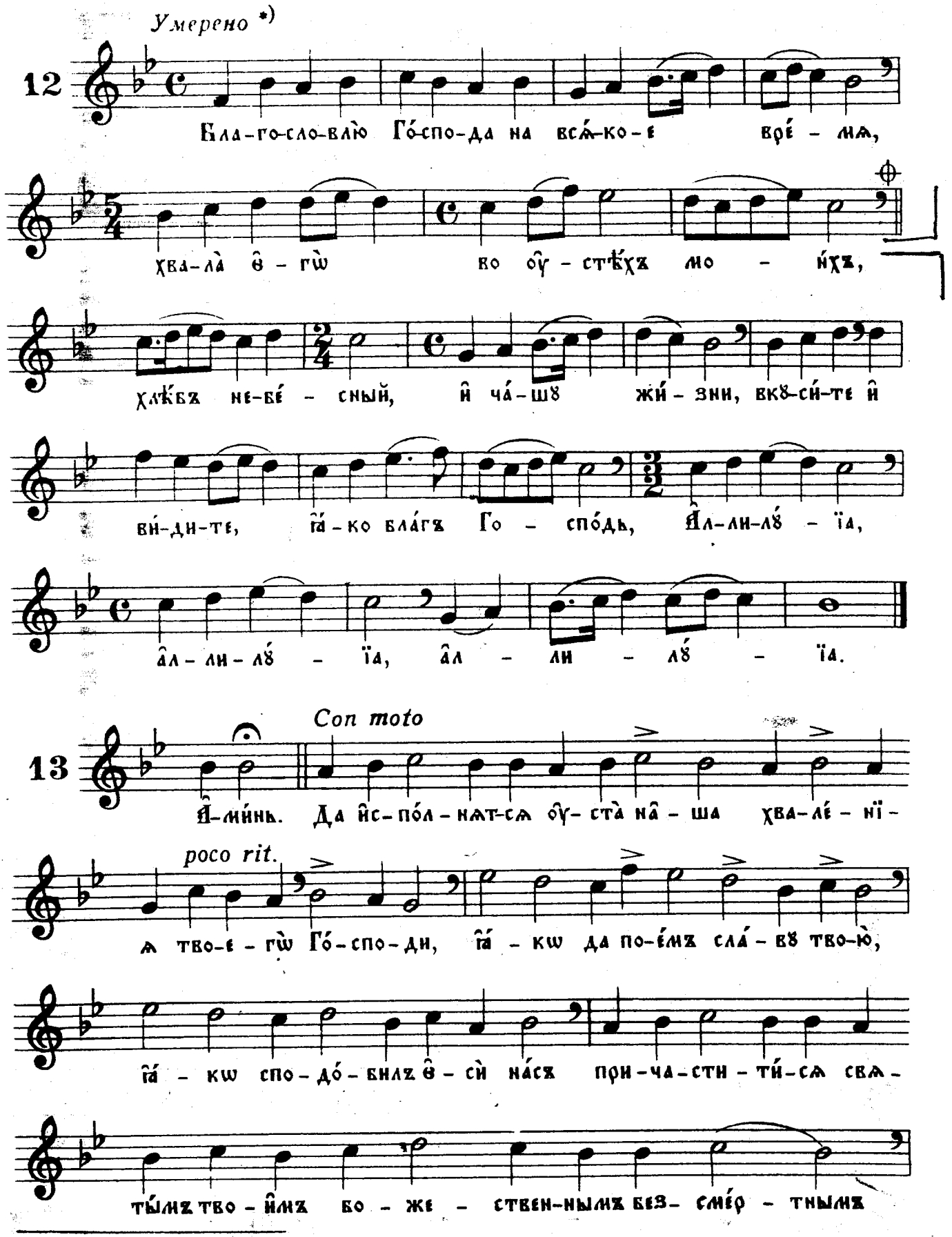
Козобарић:*)
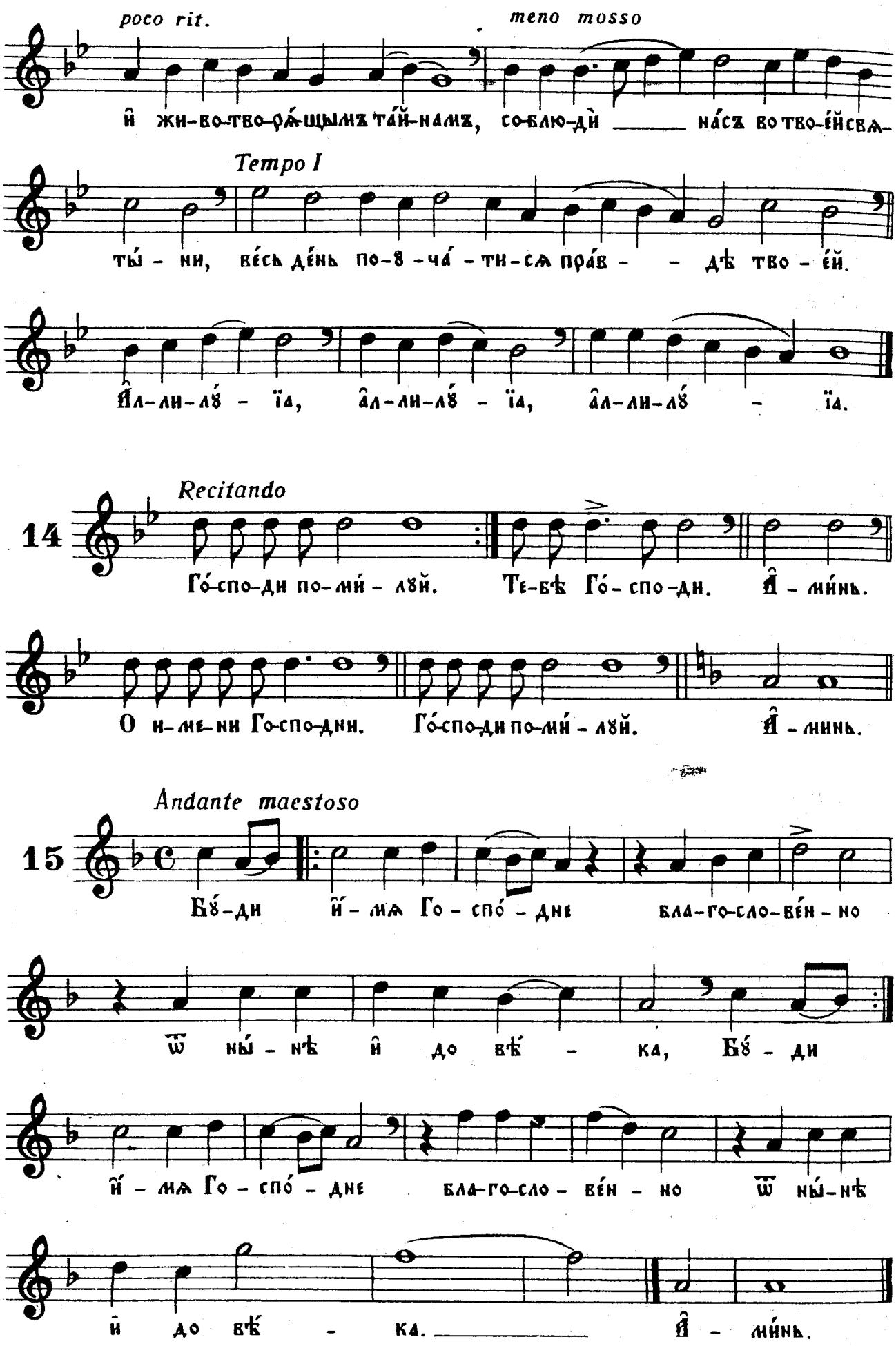

*) Велико црквено карловачко пѣнїе, Карловци, 1893.

сѝ
1)
тє вкѵ сн
тє и вн дн
тє
ґа́ кѡ благо́ Го́
сподь
а́ллилу
ллѵ́ їа, а́ллилѵ́
їа а́ллилу
лѵ́ їа.
1)
тє

После причастна, уместо **Благословѣнъ грядый** (до знака ⊕) и **Видѣхомъ свѣтъ истинный** (даље од знака ⊕ па до краја песме) пева се на **гласъ Й**:

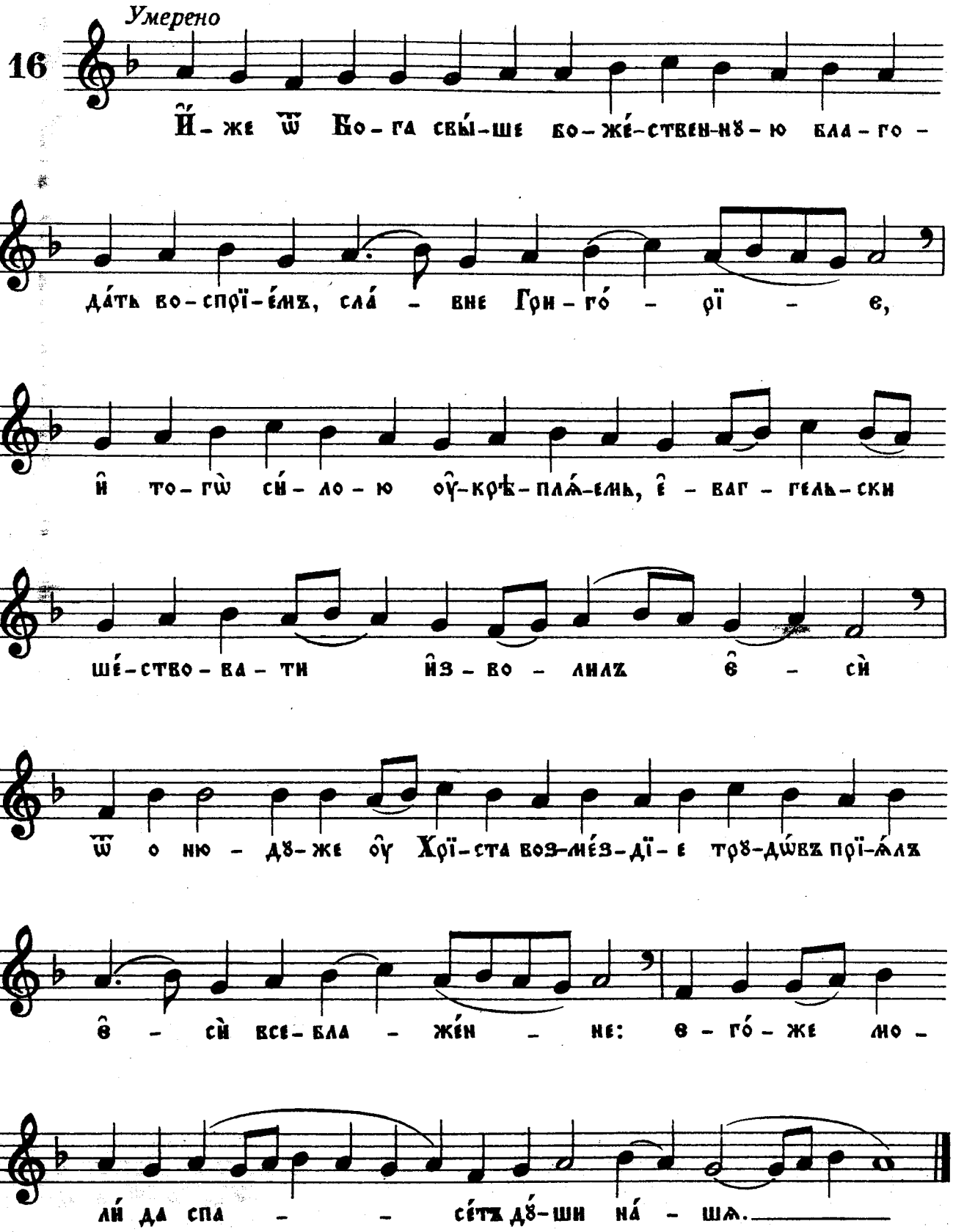

*) Песма је подељена у тактове према партитури за мешовити хор. Мокрањац је, иначе, делио песме малога певања не на тактове него на мелодиске фразе.

poco rit.
meno mosso
й жи-во-тво-рѧ́щымъ та́й-намъ, со-блю-дѝ на́съ во тво-е́йсвѧ-
Tempo I
ты́ - ни, вѣ́сь дѣ́нь по-в-ча́-ти-сѧ пра́в - - дѣ тво - е́й.
а̂л-ли-ла́ - їа, а̂л-ли-ла́ - їа, а̂л-ли-ла́ - їа.
Recitando
14
Го́-спо-ди по-ми - лу́й. Те-бѣ́ Го́ - спо-ди. А̂ - ми́нь.
О и-ме-ни Го-спо-дни. Го́-спо-ди по-ми́ - лу́й. А̂ - минь.
Andante maestoso
15
Бу́-ди и́ - мѧ Го - спо́ - дне бла-го-сло-ве́н - но
ѿ ны́ - нѣ́ и до вѣ́ - ка, Бу́ - ди
и́ - мѧ Го - спо́ - дне бла-го-сло - ве́н - но ѿ ны́-нѣ
и до вѣ́ - ка. А̂ - ми́нь.

Тропа́рь

Гла́съ д҃
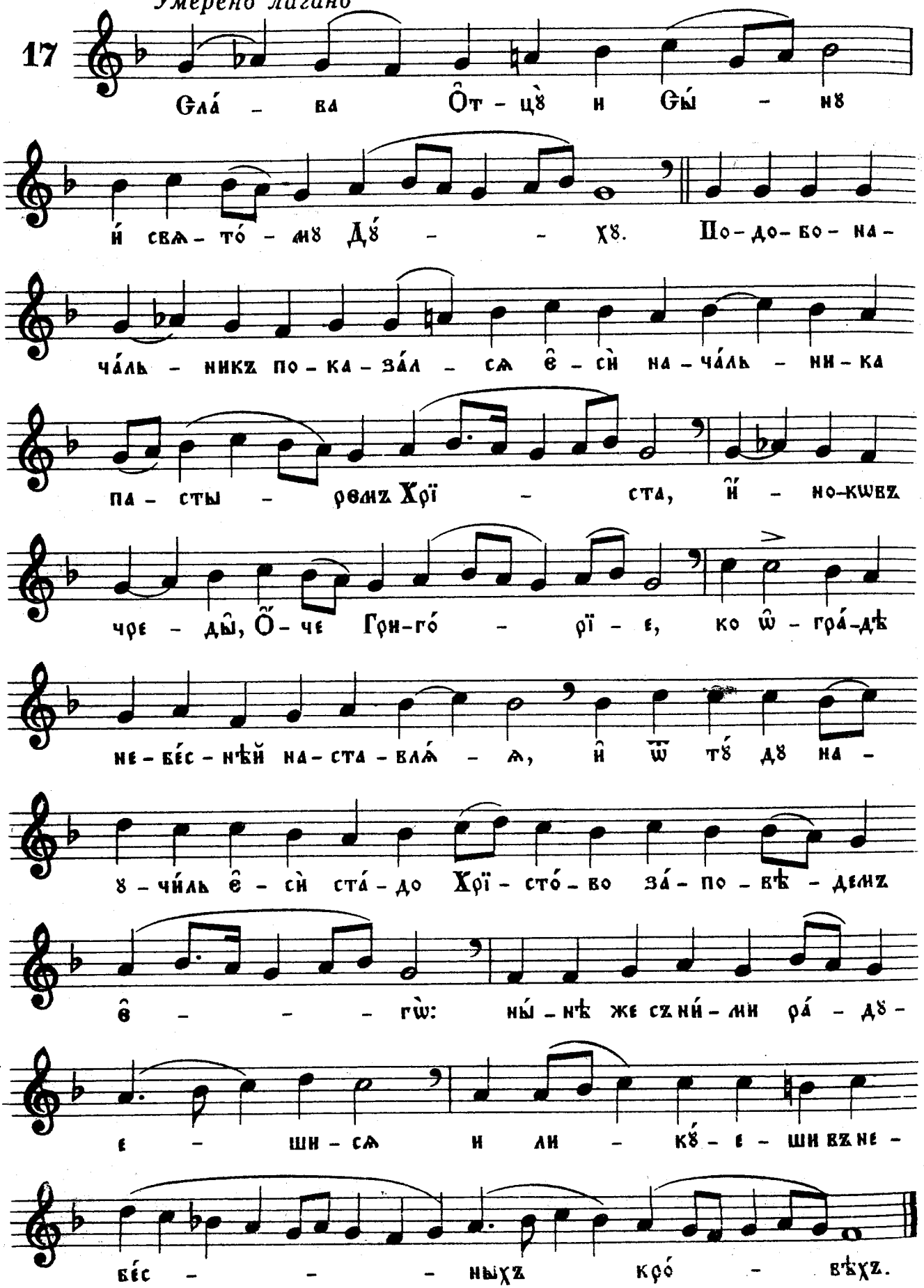

Кондакъ
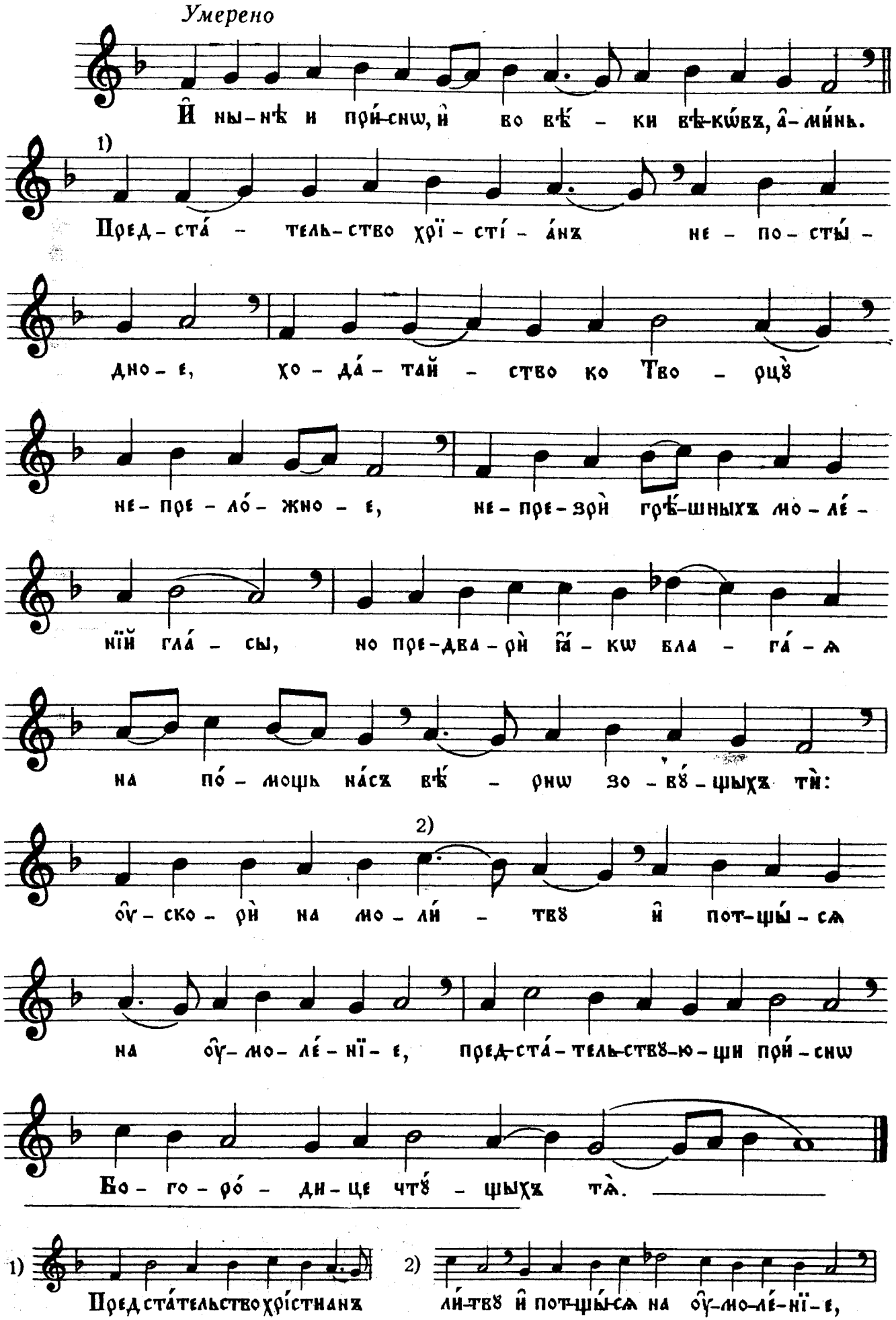
Гласъ г҃

Умерено лагано

17

Умерено
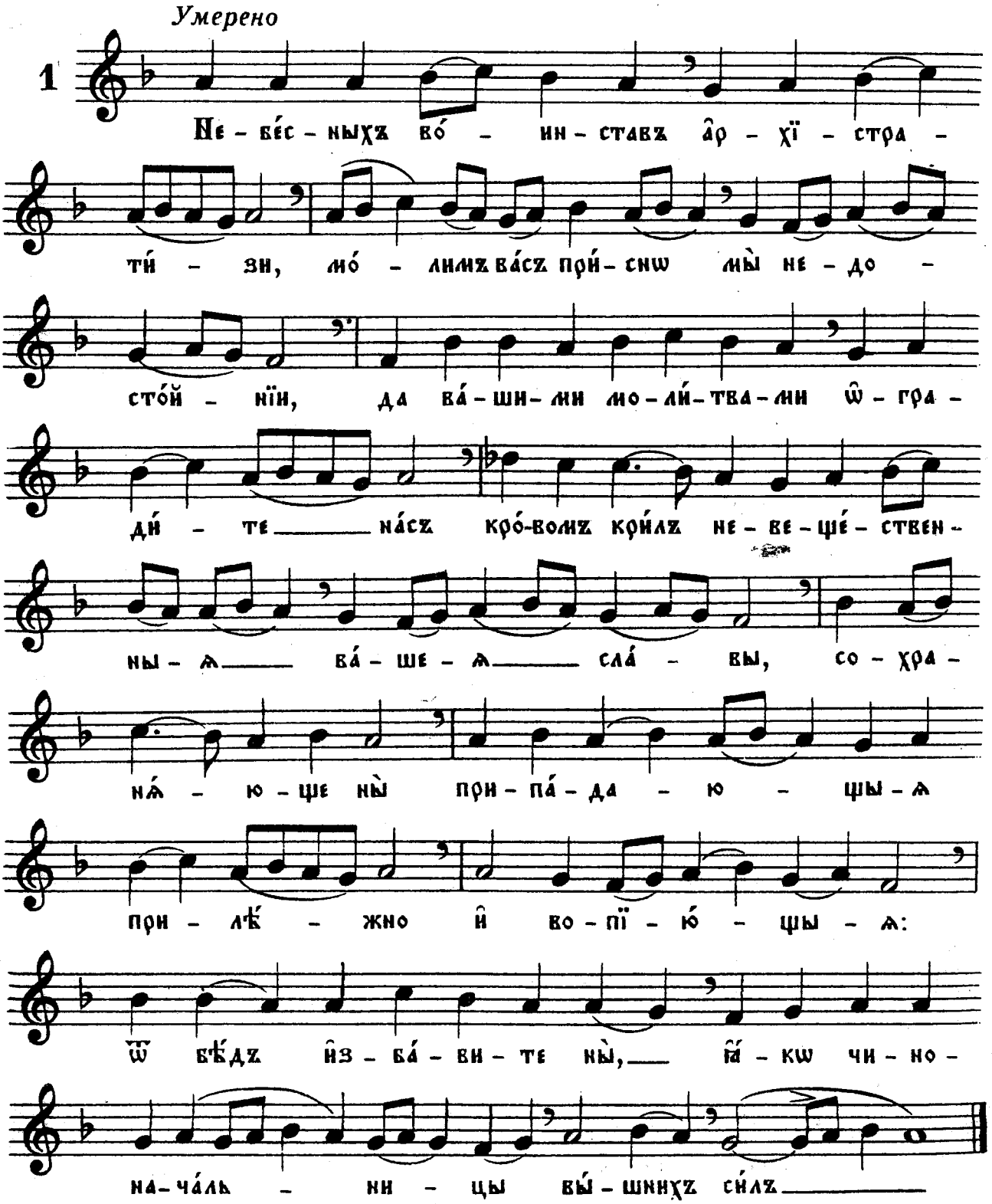

Й ны-нѣ и прй-снш, и во вѣ-ки вѣ-кѡвъ, а-мйнь.
1)
Пред-ста́-тель-ство хрїи-сти́-а́нъ не-по-сты́-
дно-е, хо-да́-тай-ство ко Тво-рцѣ
не-пре-ло́-жно-е, не-пре-зри́ грѣ-шныхъ мо-ле́-
нїй гла́-сы, но пре-два-рѝ ѿ-кш бла-га́-а
на по́-мощь на́съ вѣ-рнш зо-вў-щыхъ тѝ:
2)
ѹ-ско-рѝ на мо-ли́-твў и пот-щы́-са
на ѹ-мо-ле́-нї-е, пред-ста́-тель-ствў-ю-щи прй-снш
Бо-го-ро́-дн-це чтў-щыхъ тя.
1) Предста́тельство хрїстианъ
2) ли-твў и пот-щы́-са на ѹ-мо-ле́-нї-е,

Тропа́ри, кондаци, прокі́мени и причáстни повседне́вніи

Въ понедѣ́льникъ, а҃ггелωмъ
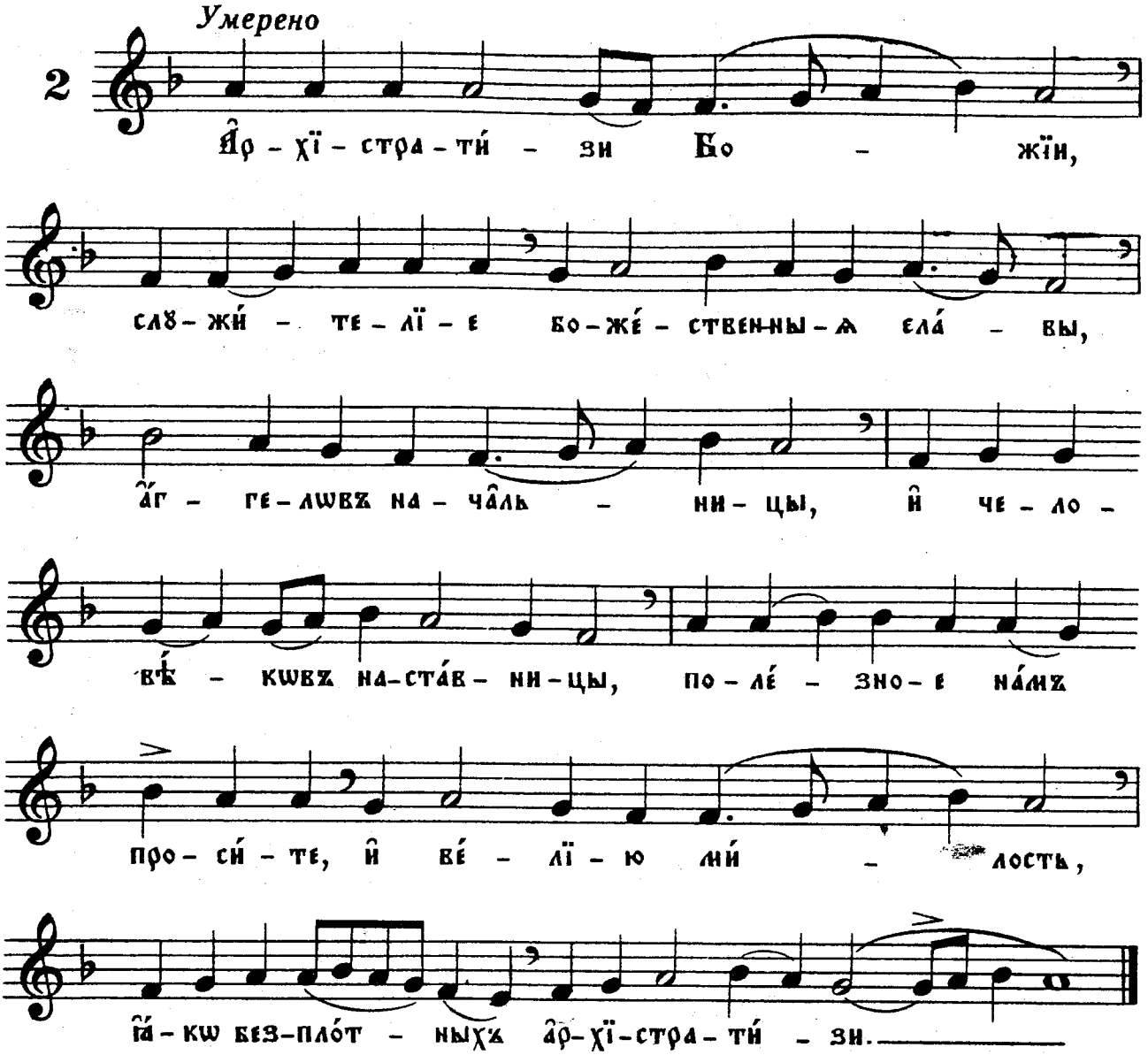
Тропа́рь гла́съ д҃

Умерено

Кондáкъ
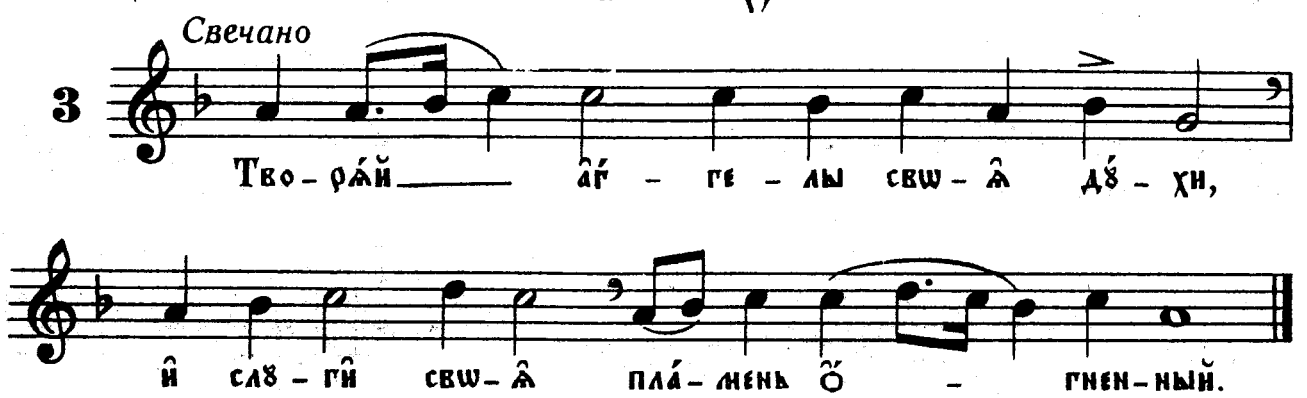
Глáсъ ѿ

ПРОКИМЕН
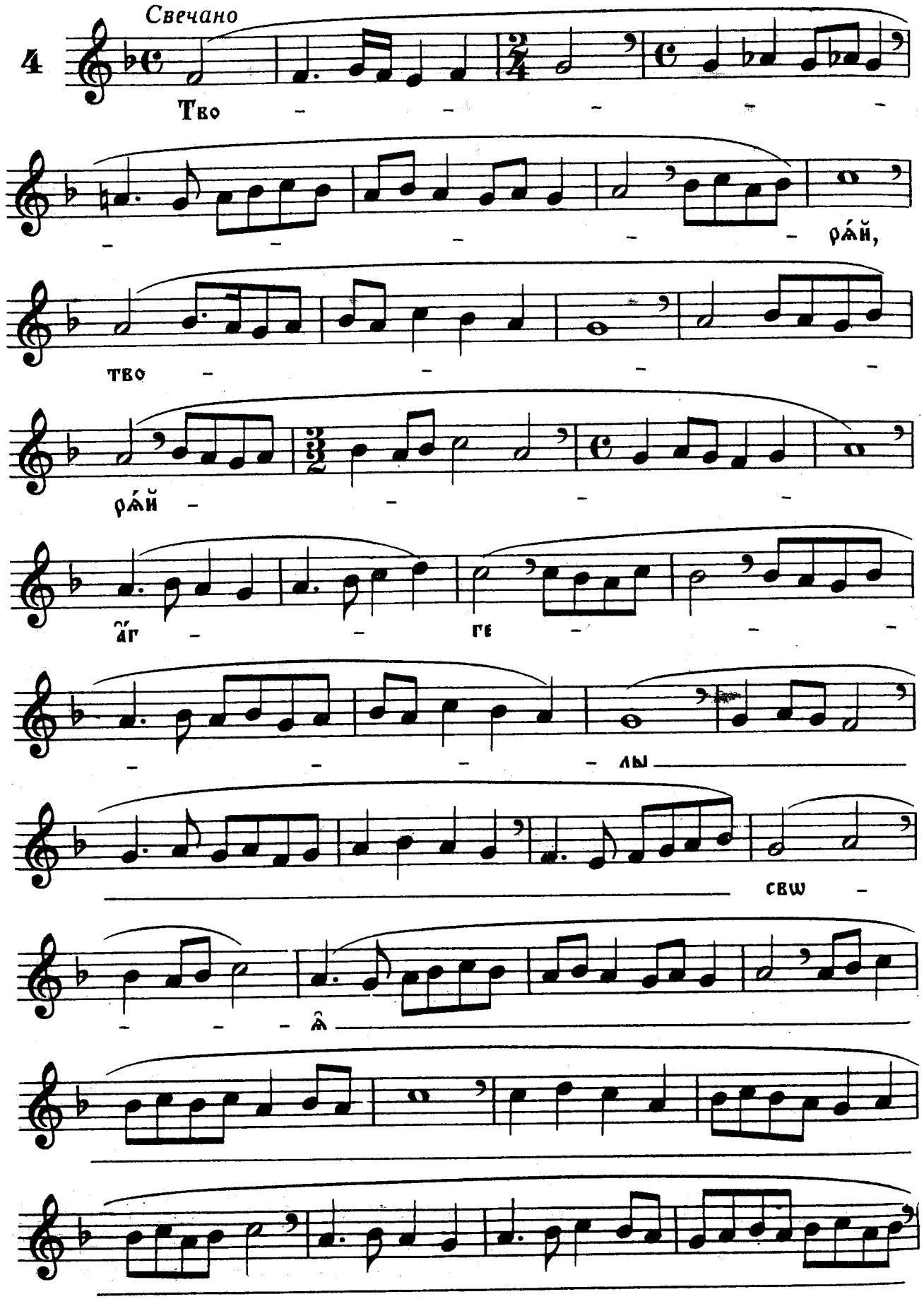
Кондáкъ
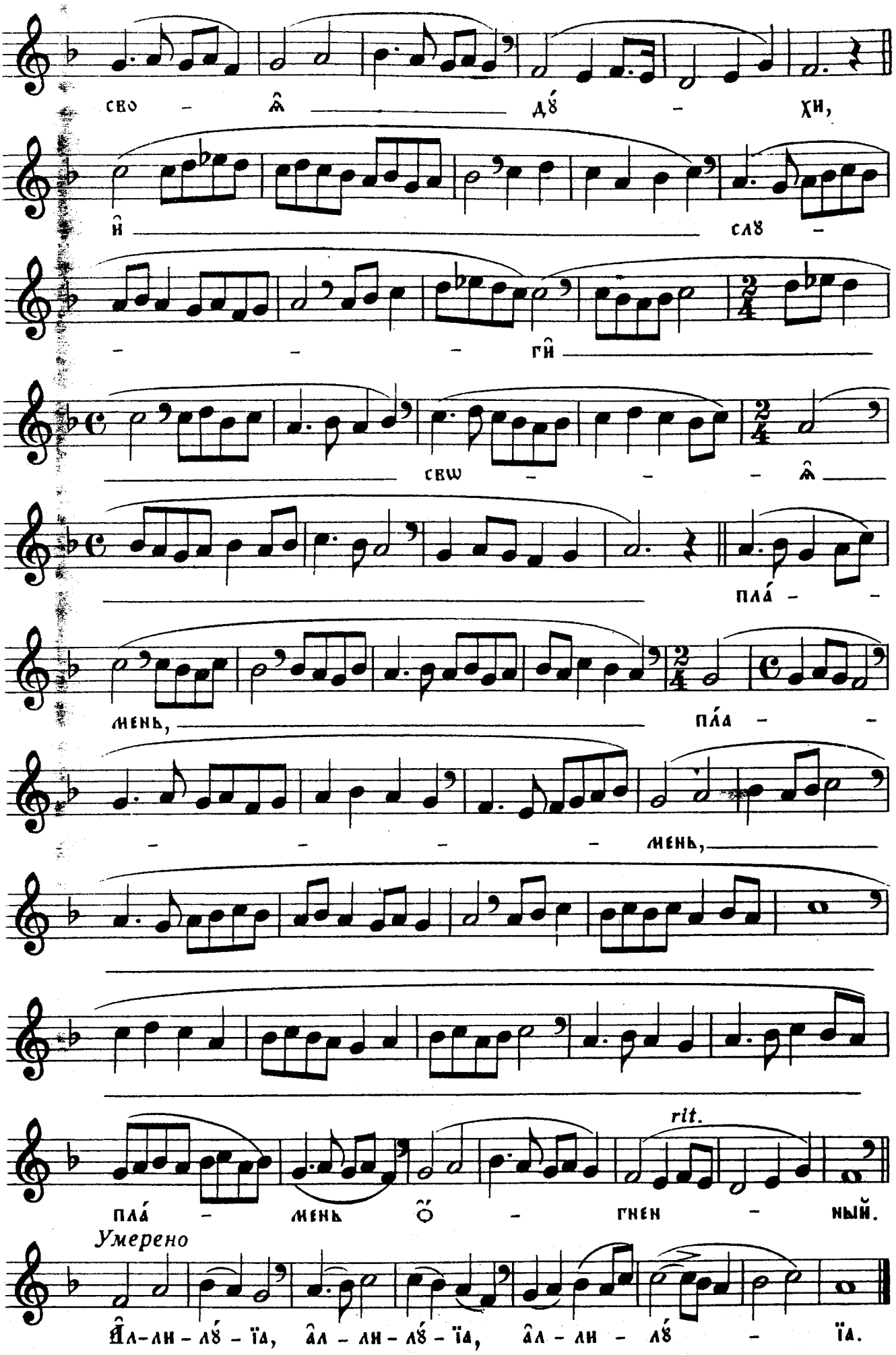
Глáсъ ѳ

Прича́стенъ

Гла́съ й
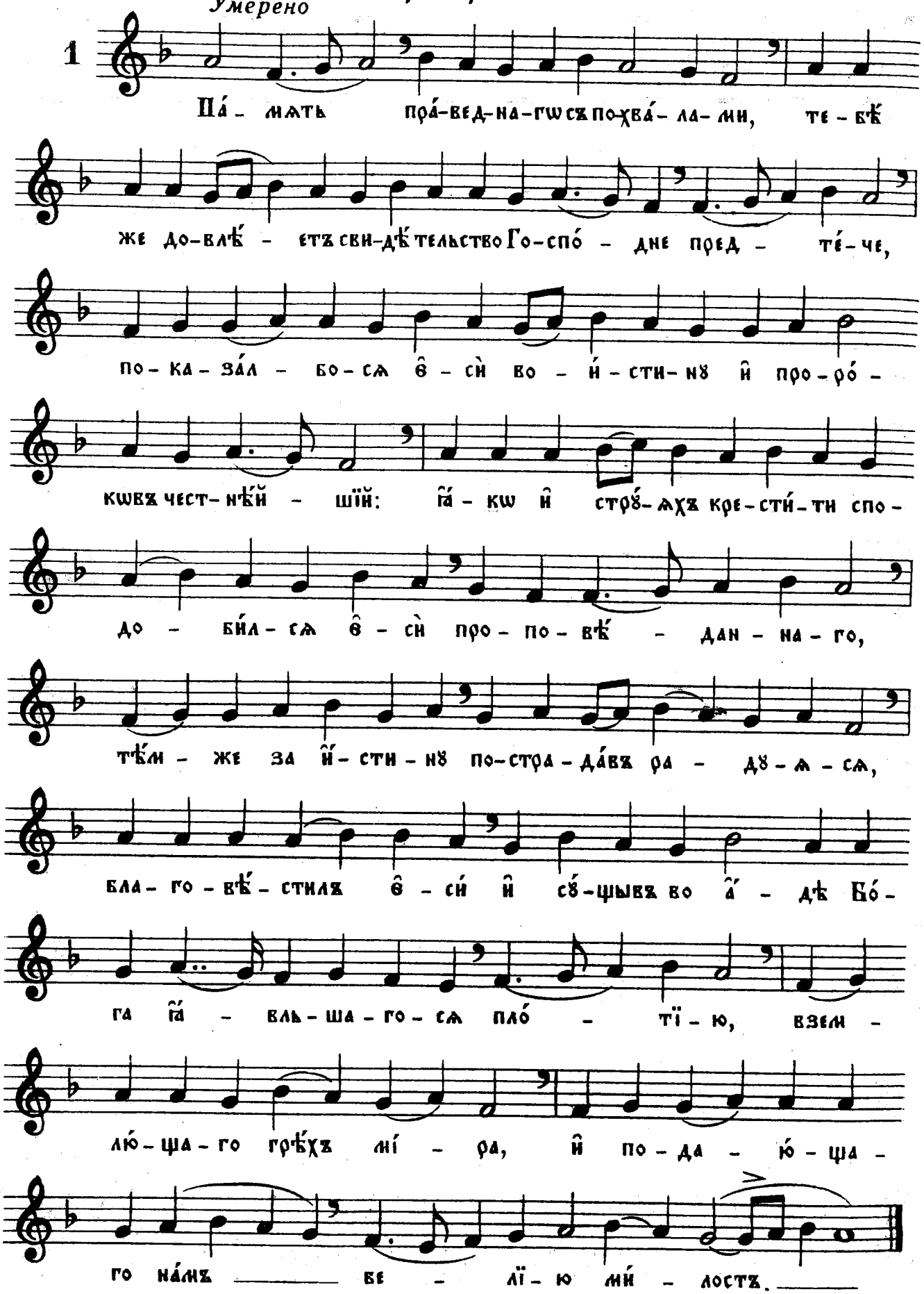

сво – ѧ дꙋ – хи,
й слꙋ –
– – – гй
свш – – – ѧ
плá – –
мень, плá – –
– – – мень,
плá – мень ѻ – гнен – ный.
rit.
Умерено
Ал-ли – лꙋ́ – їа, ал – ли – лꙋ́ – їа, ал – ли – лꙋ́ – їа.

Во вто́рникъ, предте́чи
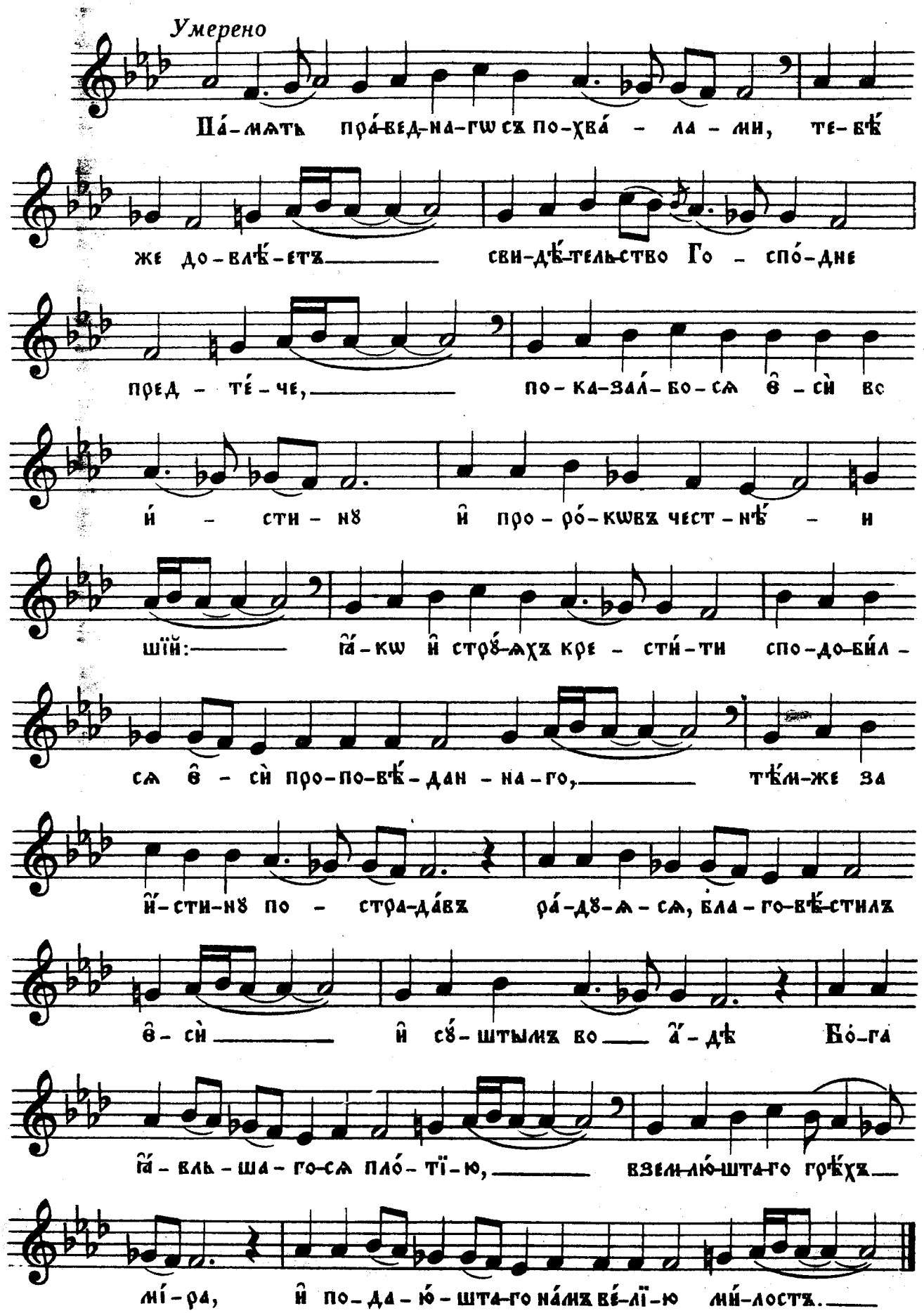
Тропа́рь, гла́съ ѕ

Умерено

1
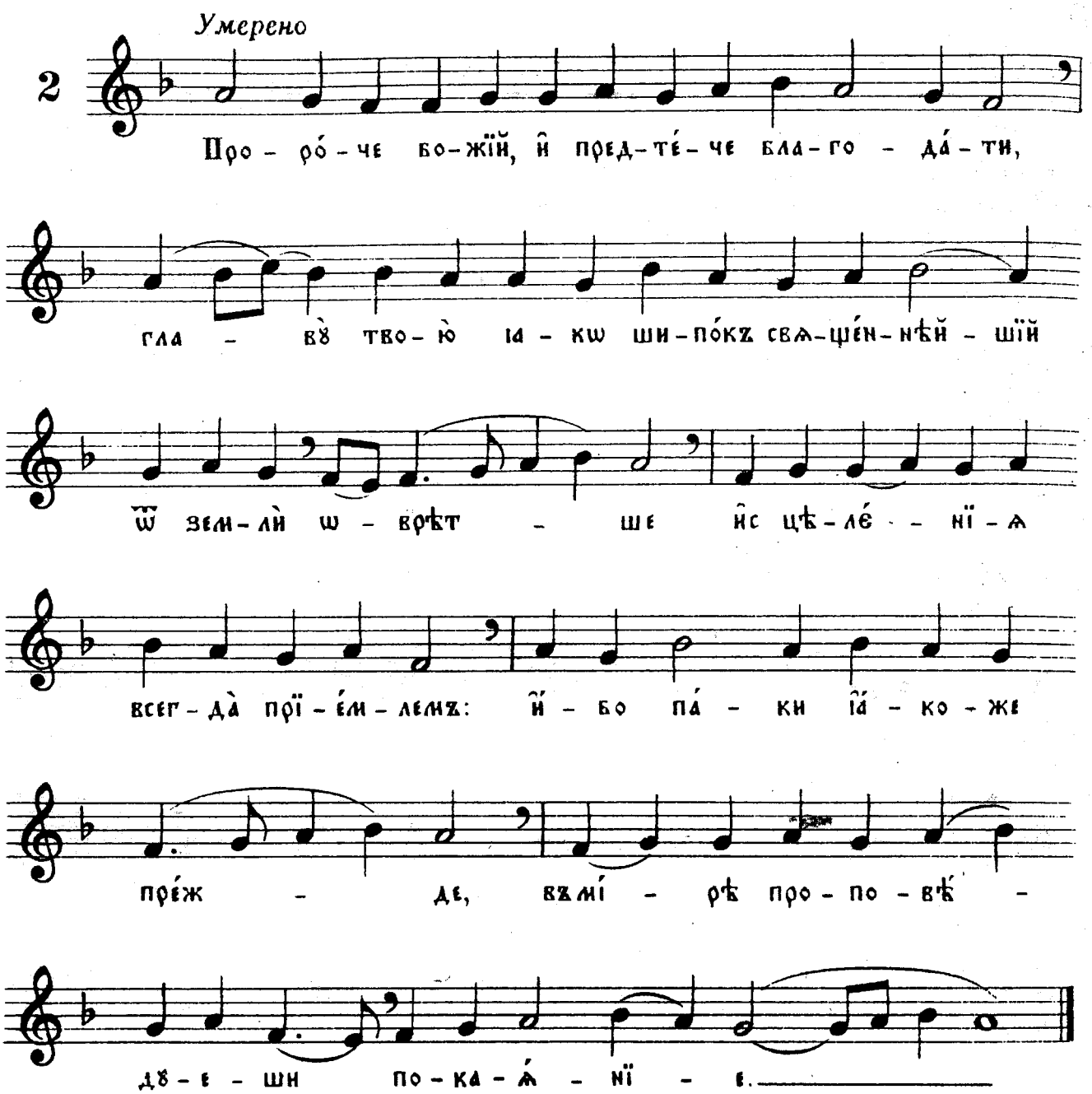

Овако пева народ тропар „Пáмѧти прáведнагѡ“ у Пећи, столици наших патријараха. Мелодија је забележена 1933 г. од стране редактора. Народ уместо щ пева шт.

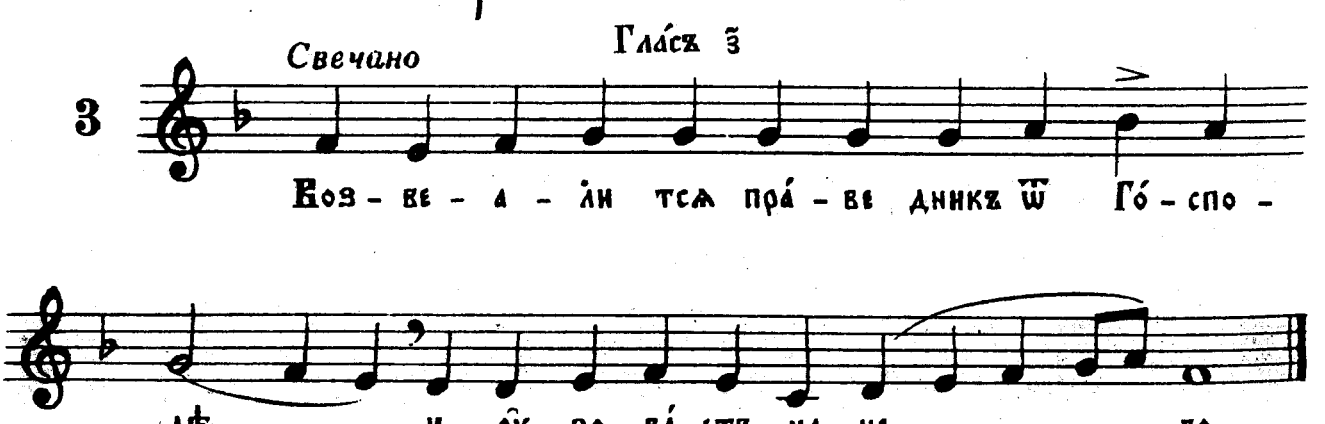
Кондáкъ

Глáсъ в҃

Прокíменъ а̂по́стола
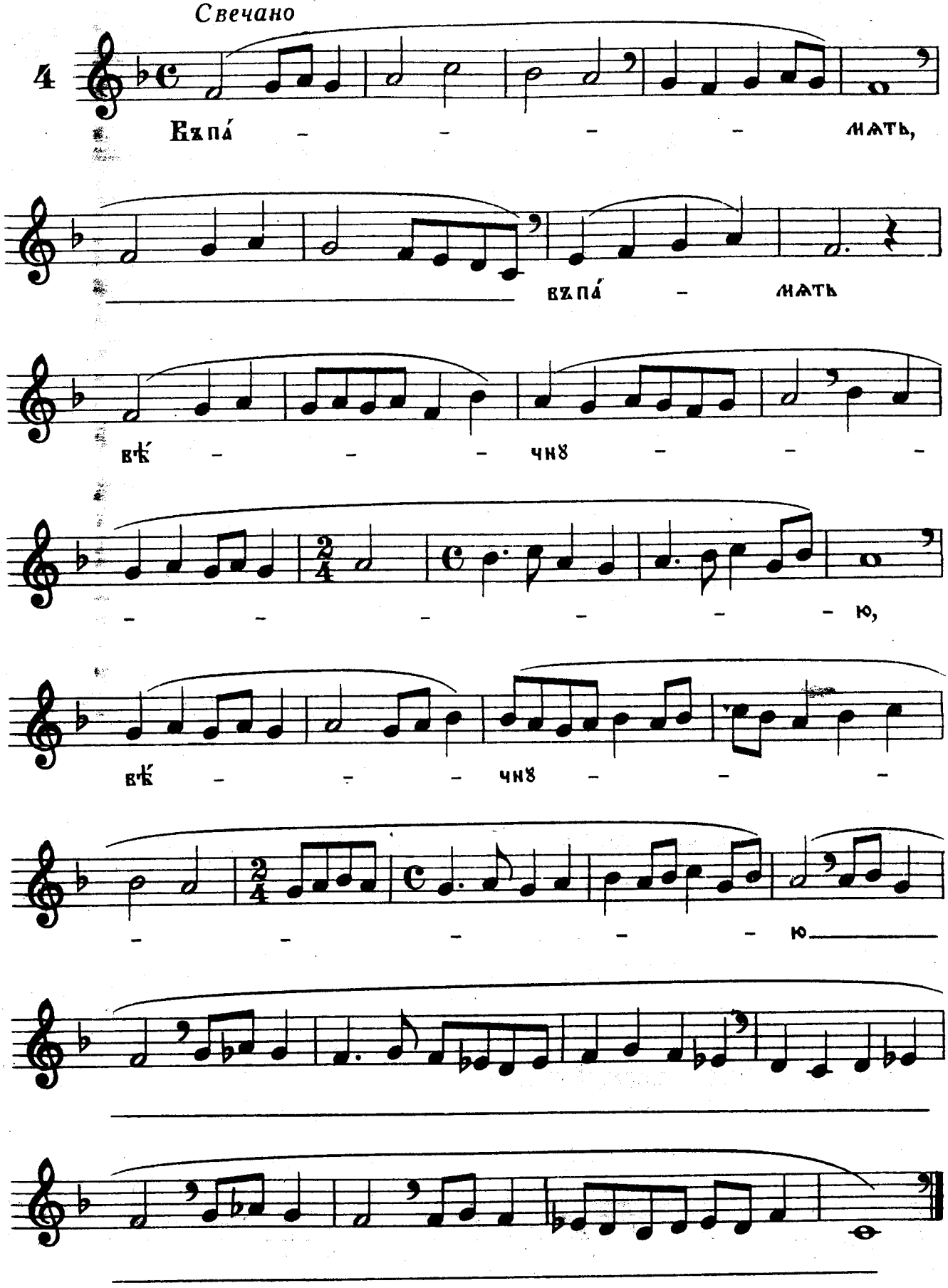
Глáсъ з҃
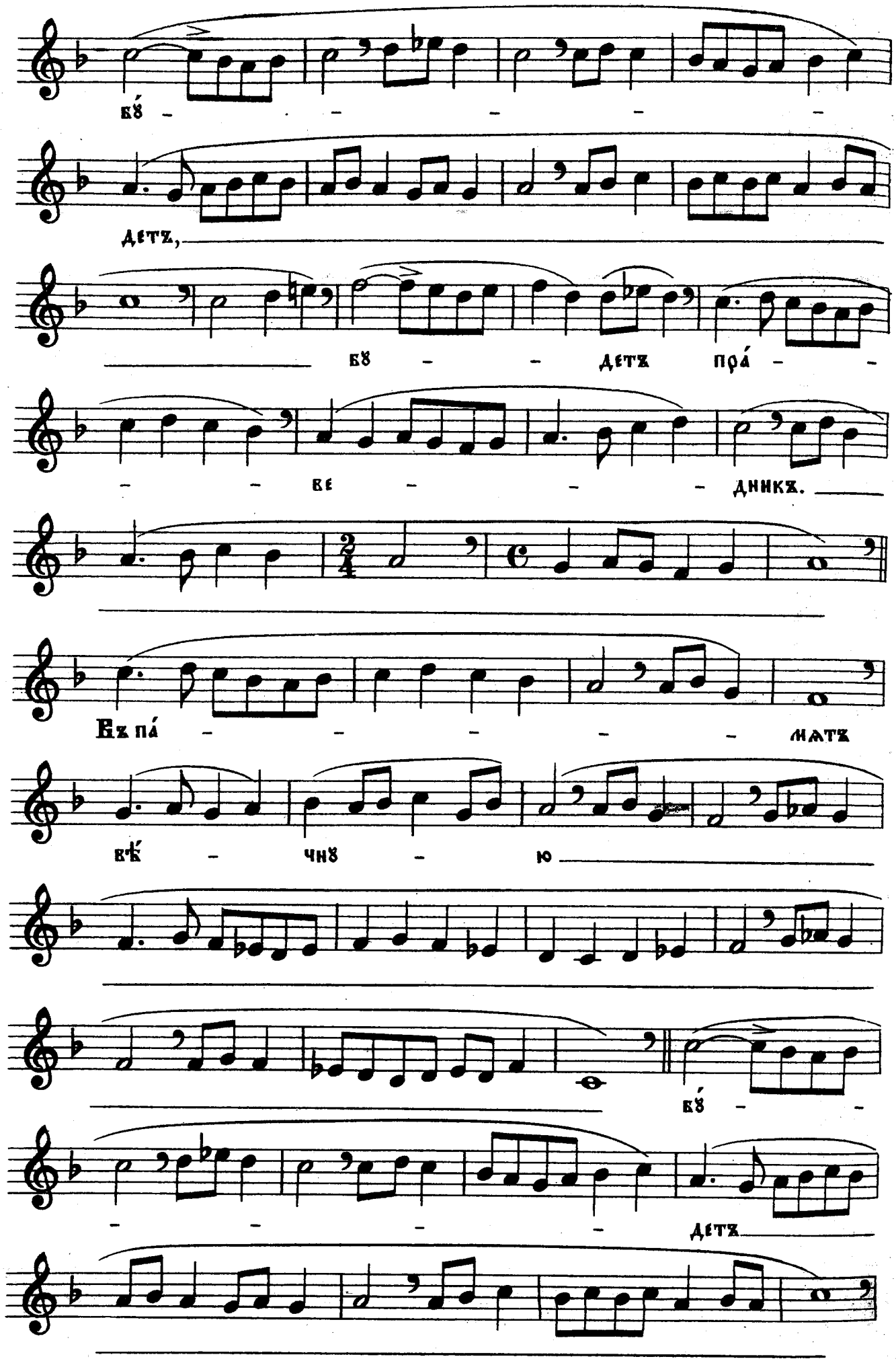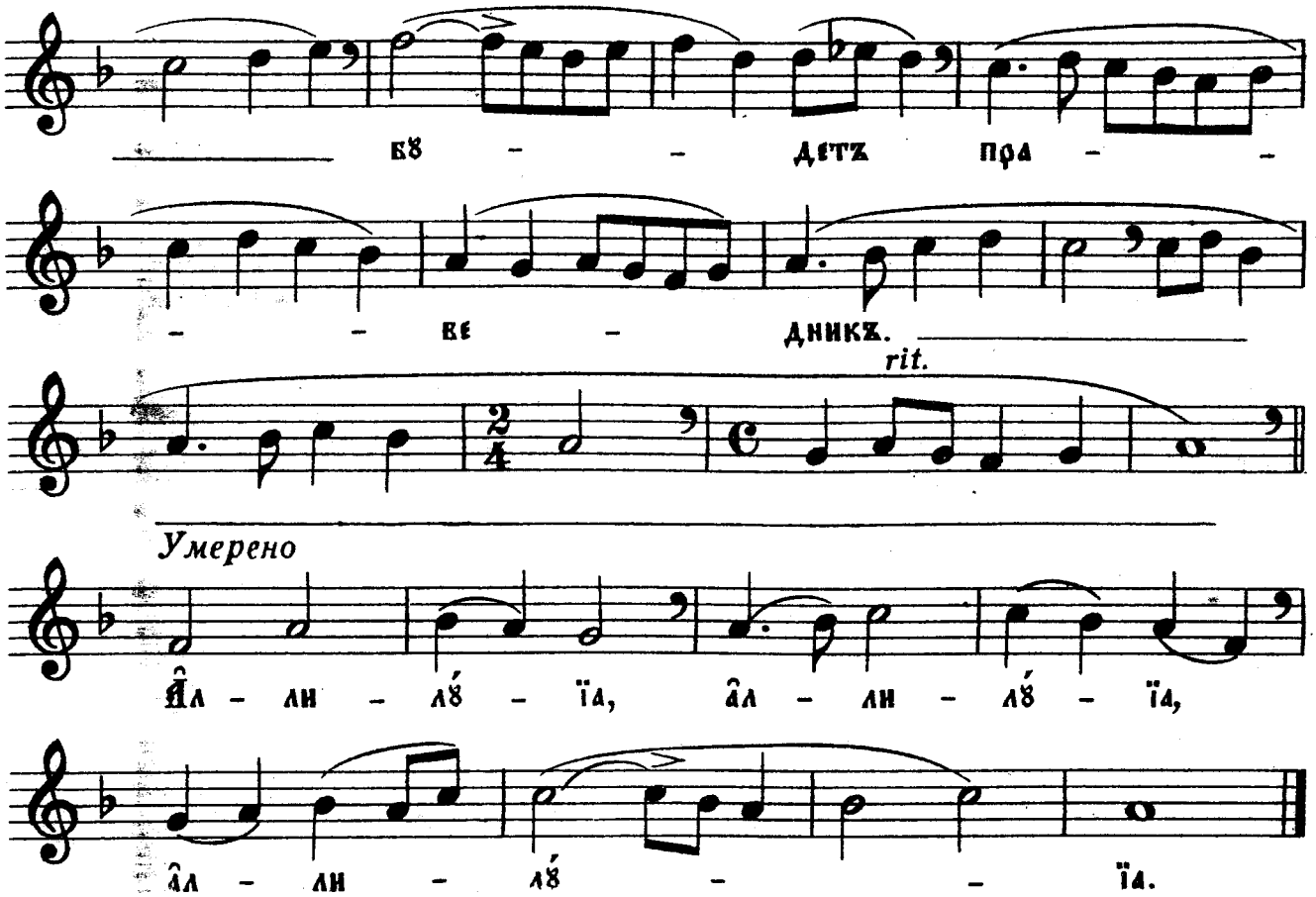

Причáстенъ

Глáсъ 3

Свечано
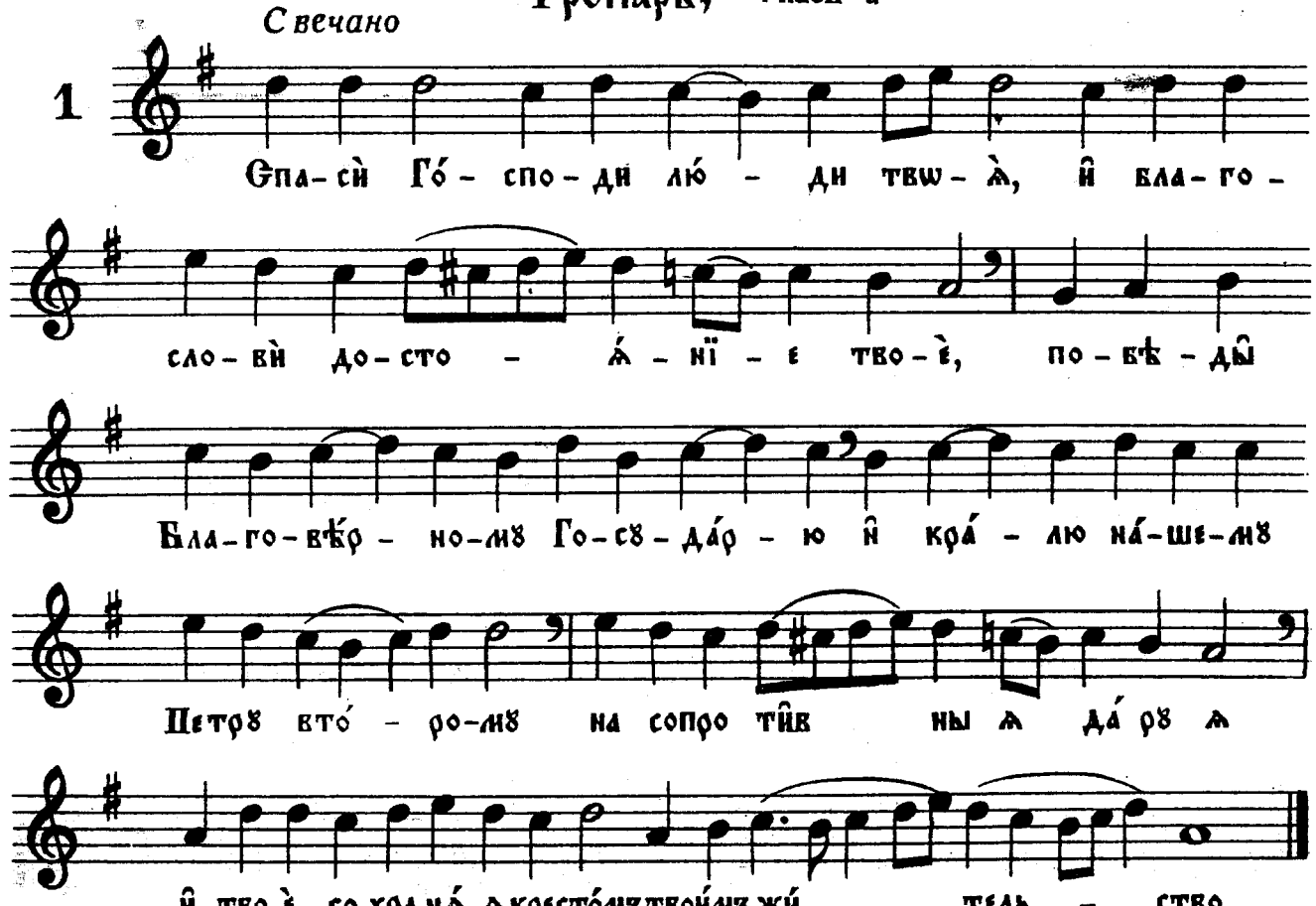

бѹ́ – – – – –
дѣтѫ,
бѹ́ – – дѣтѫ прⷭа́ – –
– – вѣ – – – дниѫ.
Ѩ пá – – – – – мⷯтѫ
вѣ́ – чнѹ́ – ю
бѹ́ – –
– – – – дѣтѫ
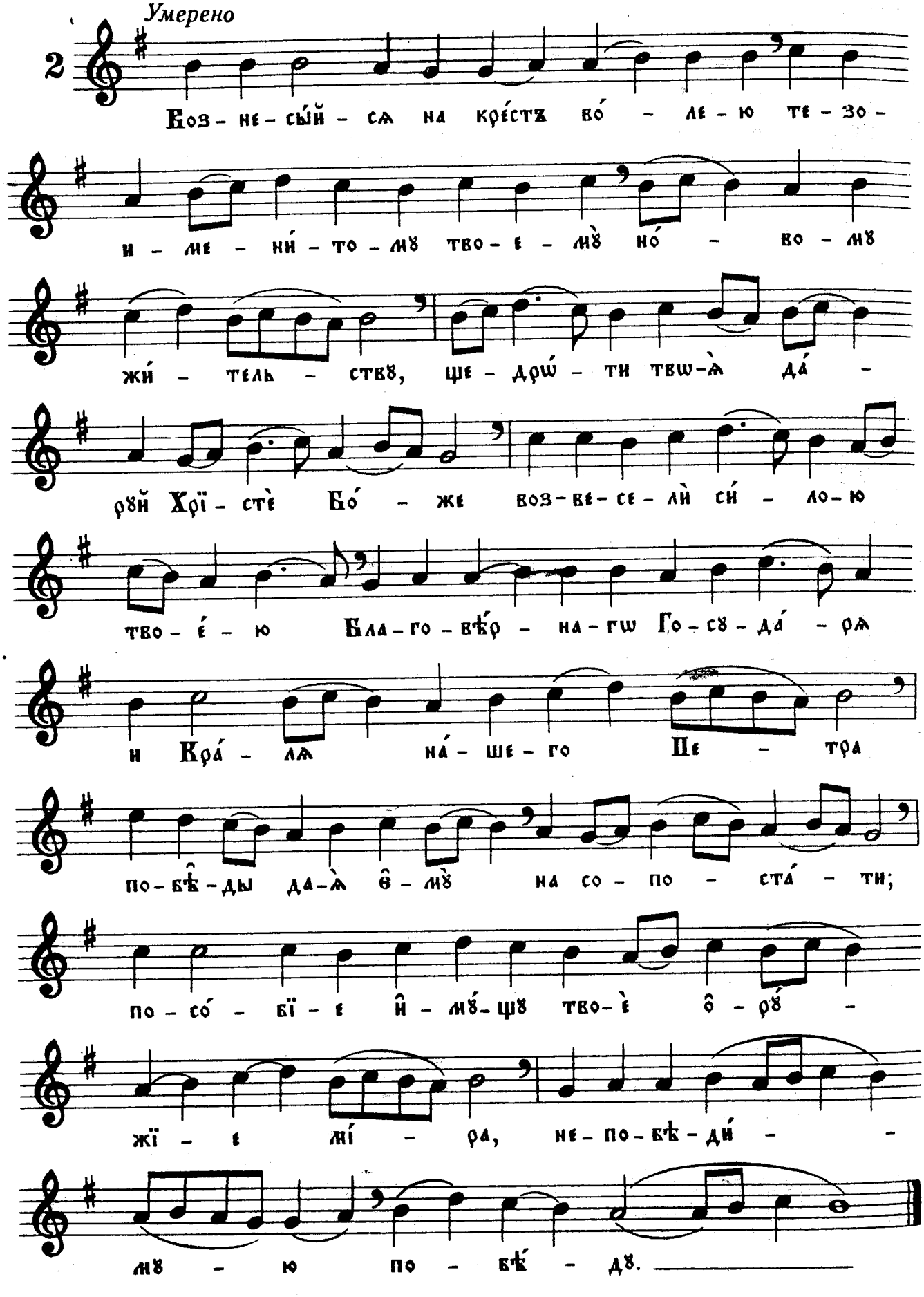

Вѣ срéдꙋ, крестꙋ

Тропáрь, гласъ ã

Кондакъ

Гласъ Д

3 Свечано

Ве-ли́читъ дш̀а мо-ѧ̀ Го́-спо-да, и̂ возра́-

до-ва-сѧ дх̾ъ мо́й ѡ̂ Бо́-зѣ спа́-сѣ мо-е́мъ.

Прокі́менъ а̀по́стола

Гла́съ 3

Свечано

4 Ча́ - - - шѵ,

ча́ - шѵ спа -

- се́ - - -
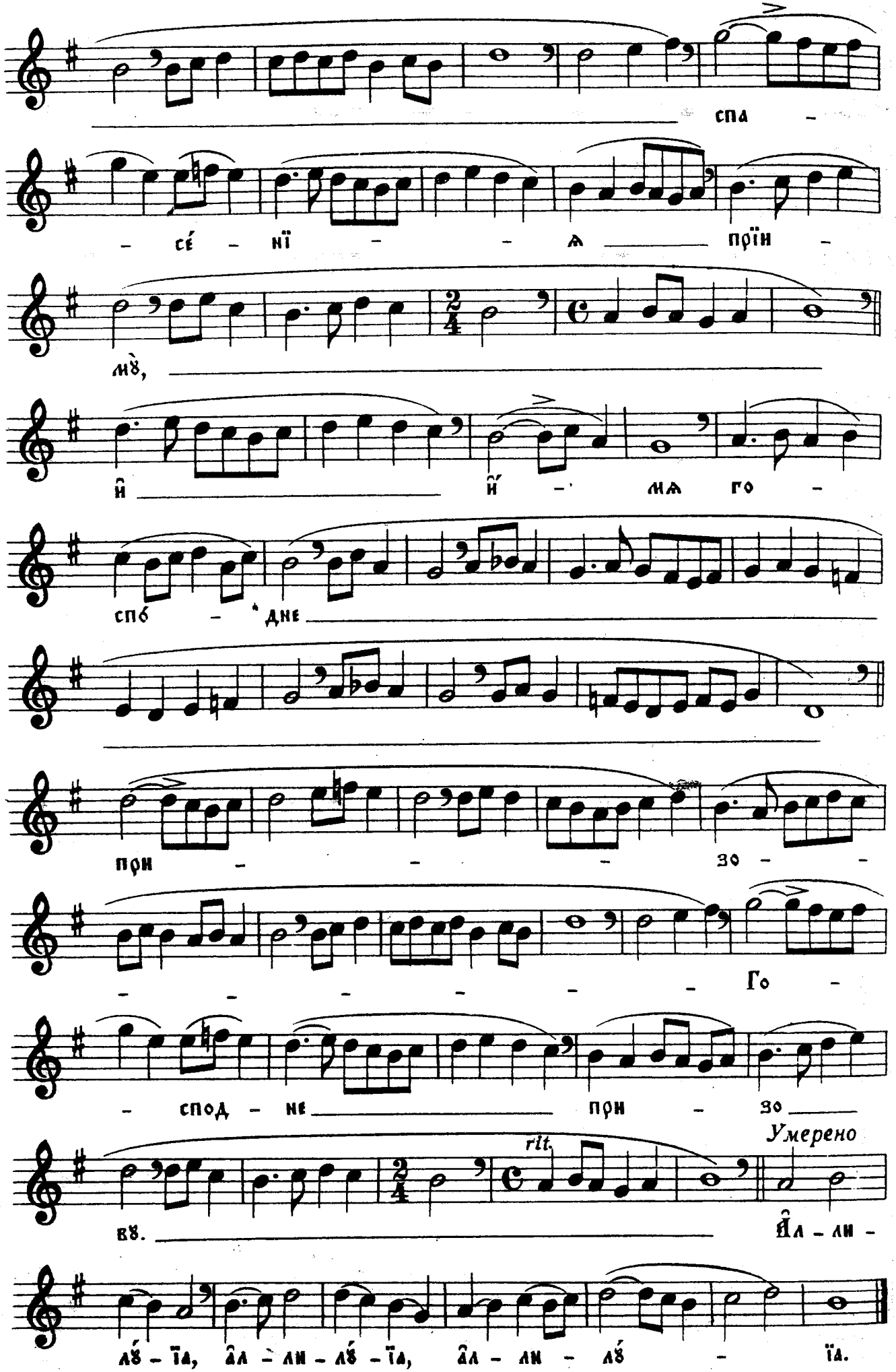
нї - ѧ, спа - - се -

- - - - нї -

ѧ

про̄и -

- - - мѵ̀,

спа –
– се́ – нїе – – а прїи –
мѝ,
и и – ма го –
спб – дне
при – – – зо – –
– – – – – – го –
– спод – не при – зо
Умерено
rit.
вѝ.
а̂л – ли –
ли́ – їа, а̂л – ли – ли́ – їа, а̂л – ли – ли́ – їа.
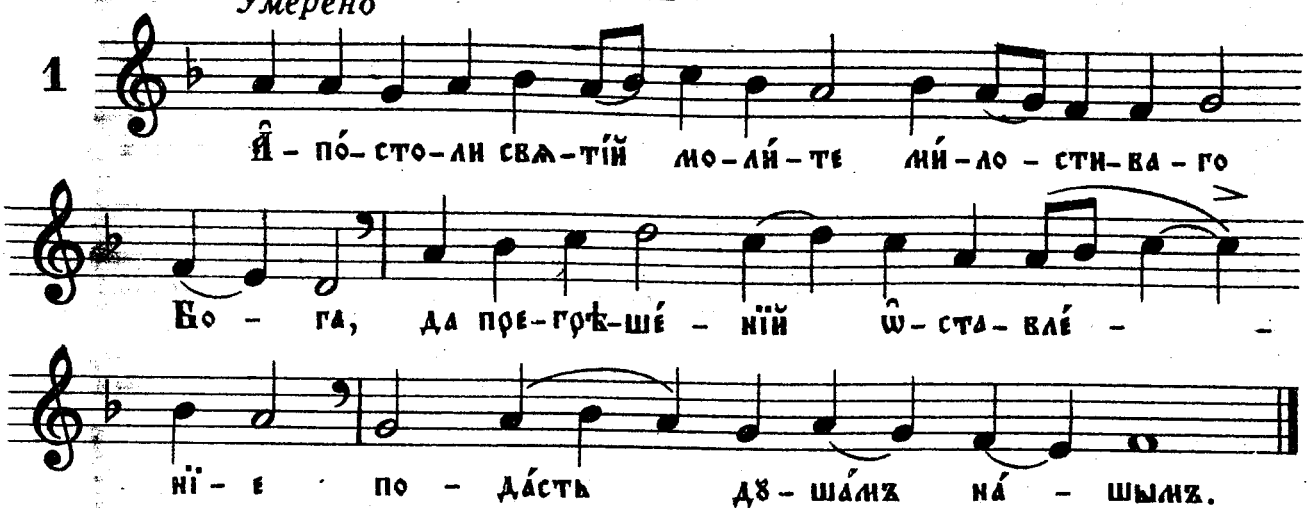
Въ четвертóкъ апóстолшмъ и Св. Нїкóлаю

Тропáрь апóстолшмъ

Глáсъ г

Умерено

1
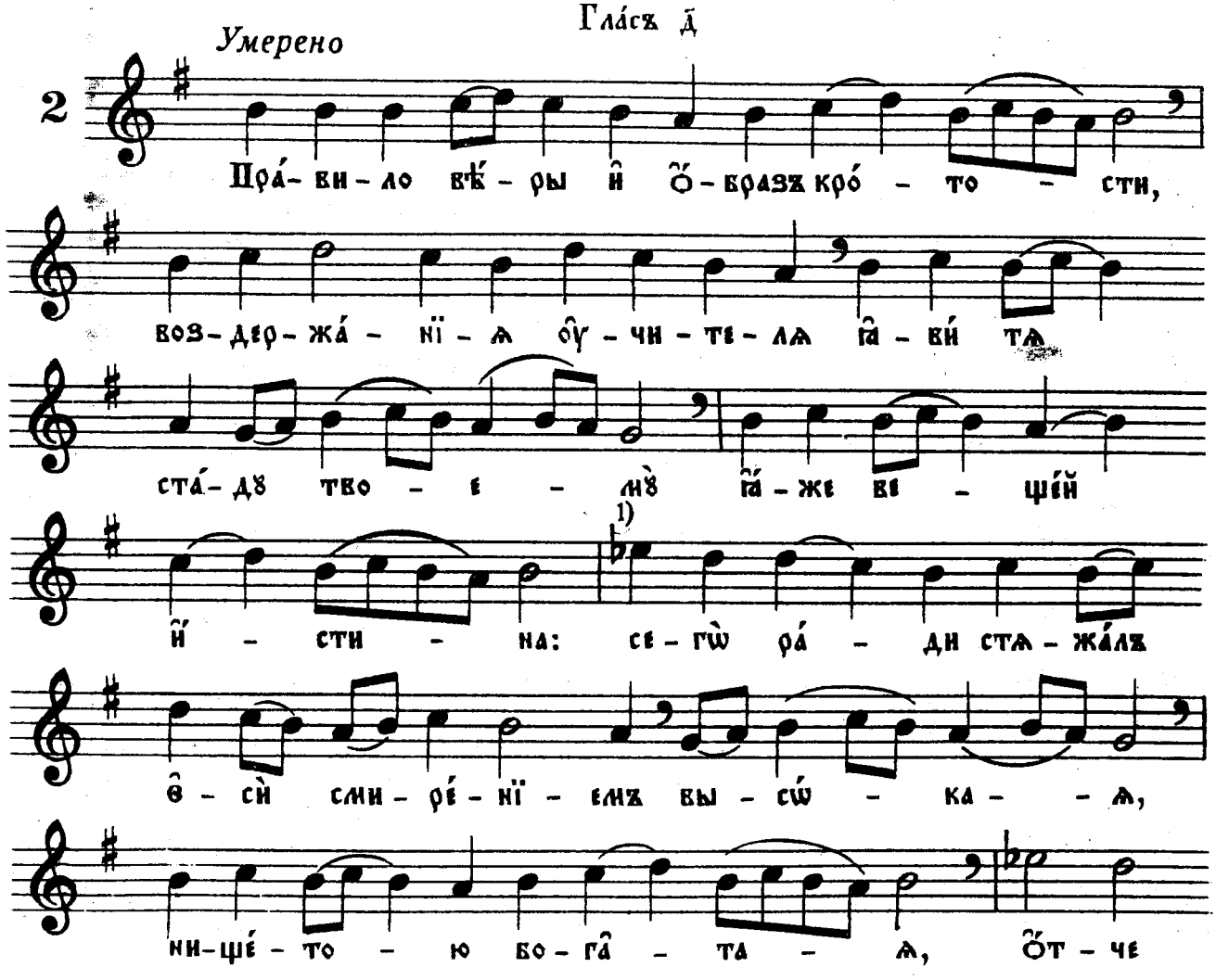

Тропáрь Св. Нїколáю
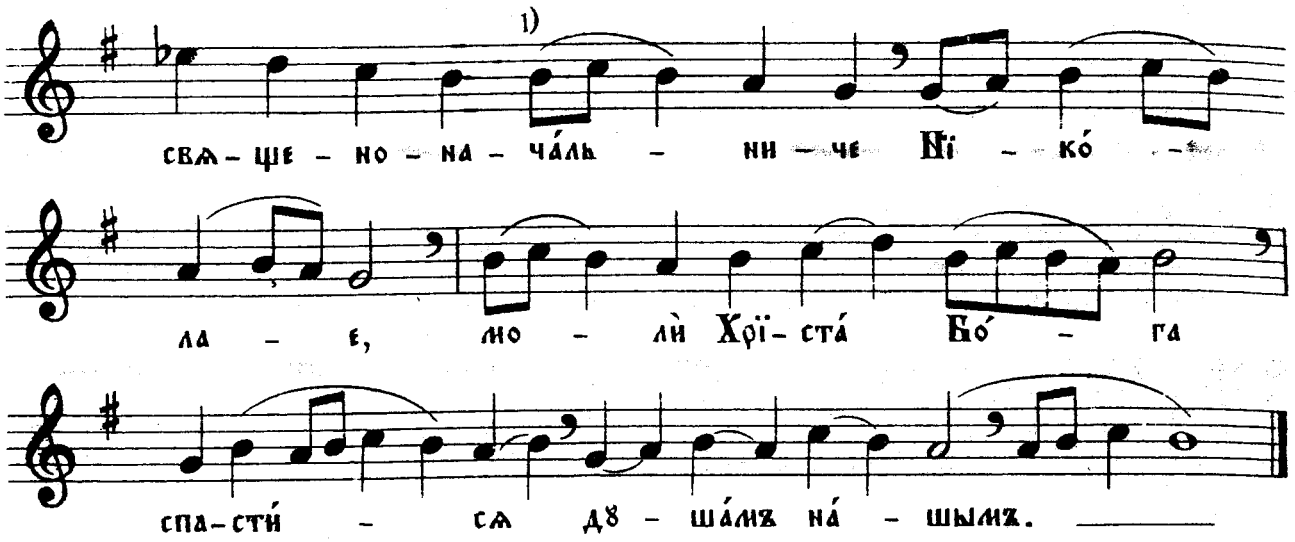
Глáсъ д

Умерено

2
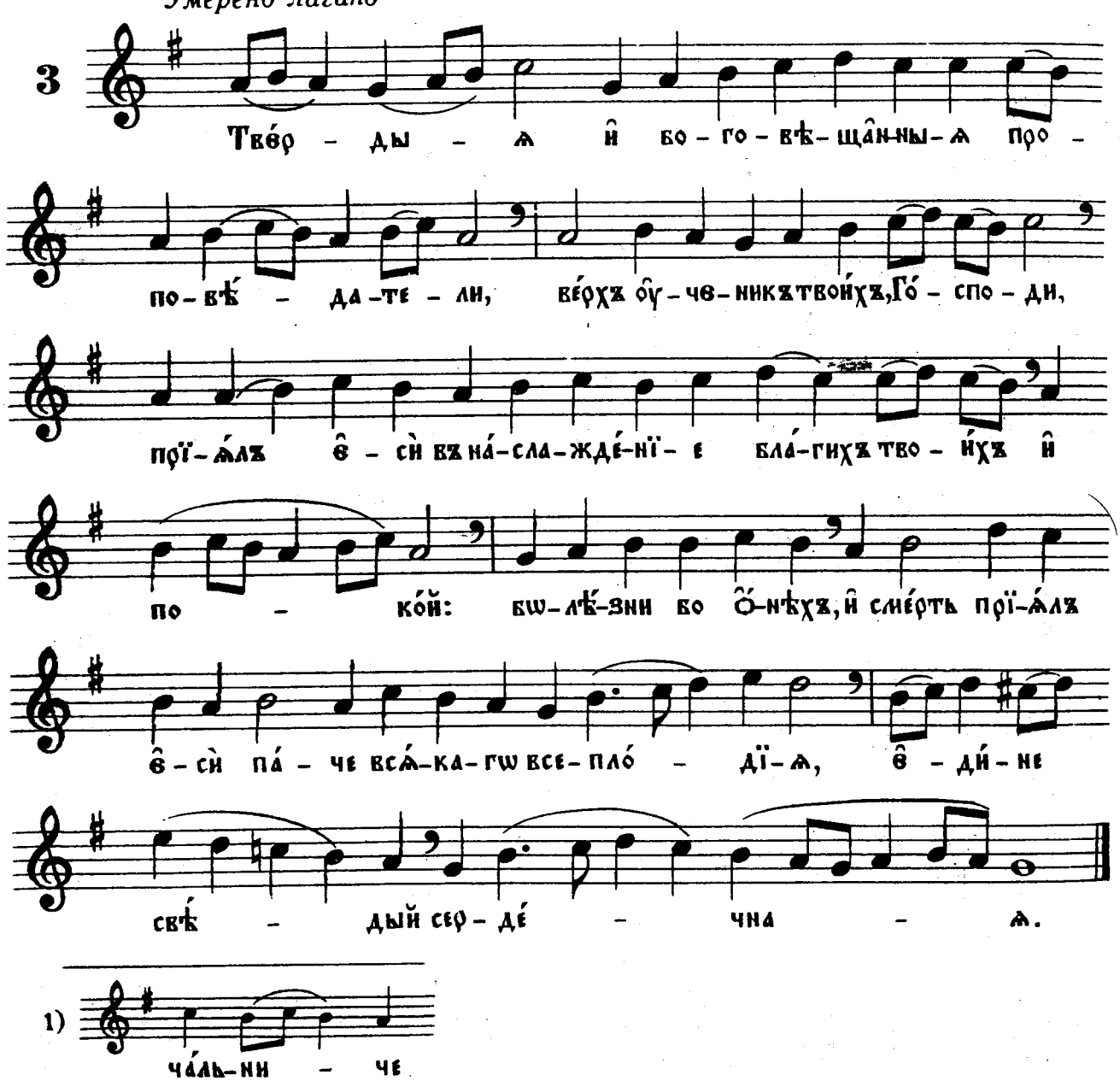

1) се – гѡ̀ рá – ди стѧ – жáлъ ѳ – сѝ сми – рє́ – нї – емъ

Кондакъ апо́столѡмъ

Гла́съ г҃
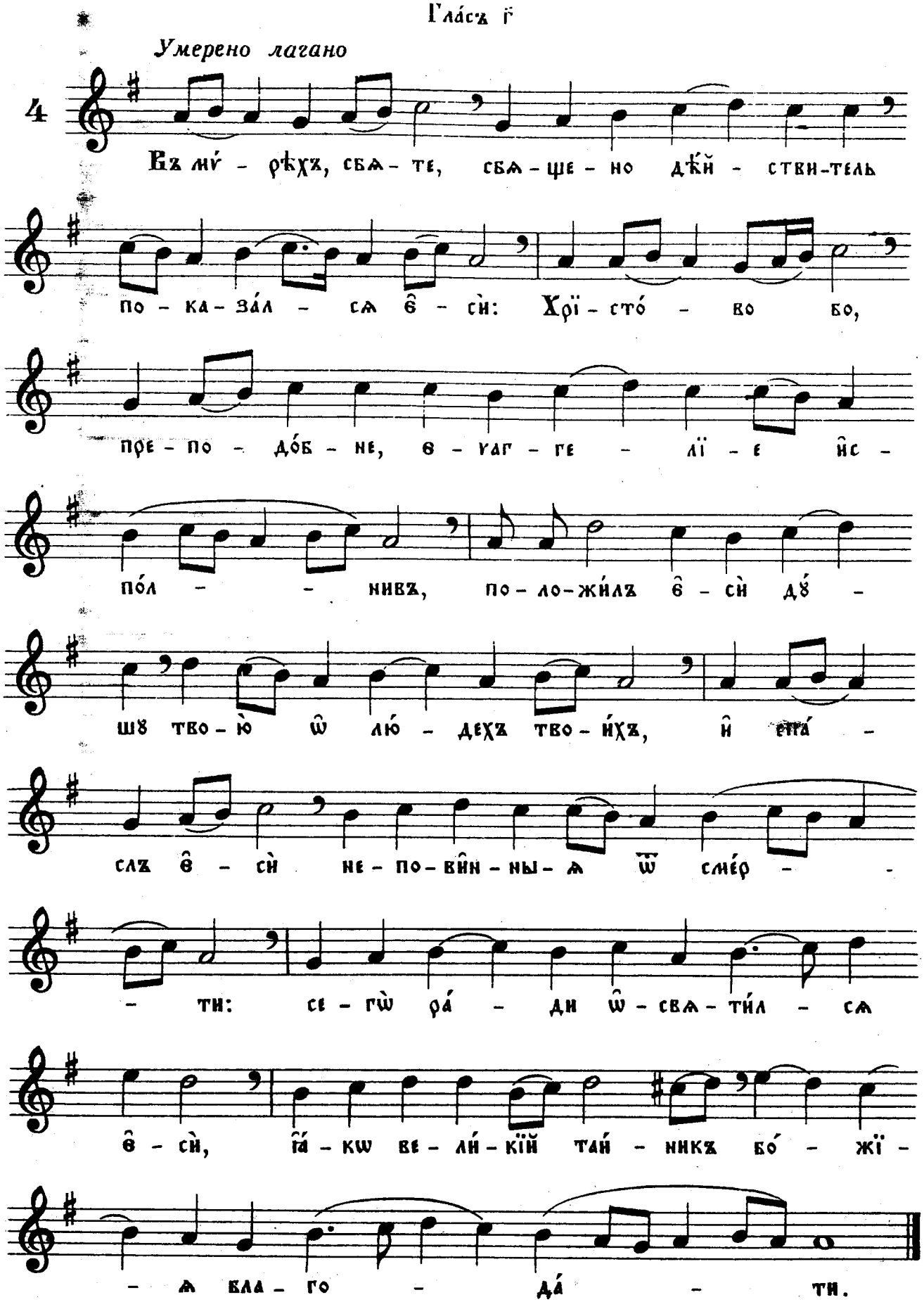
Умерено лагано

Кондáкъ Св. Нїкóлаю

Глáсъ ѓ
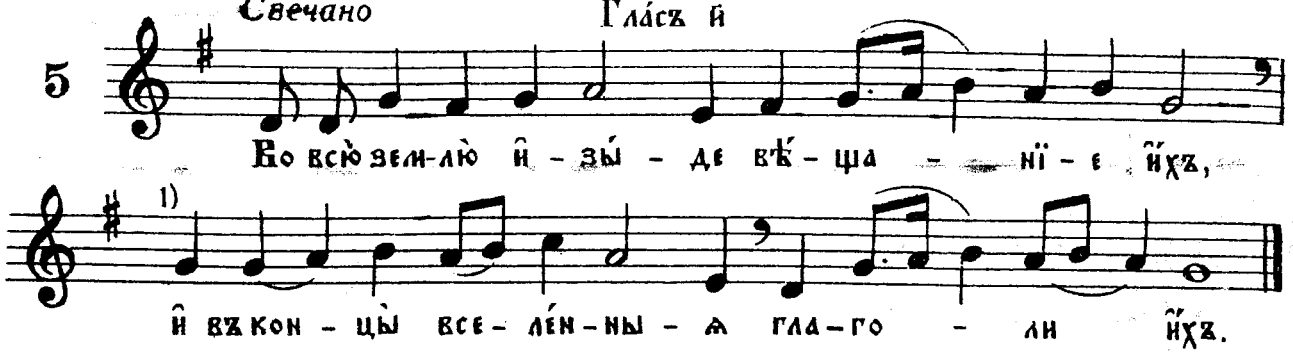
Умерено лагано

Прокíменъ âпóстола

Свечано
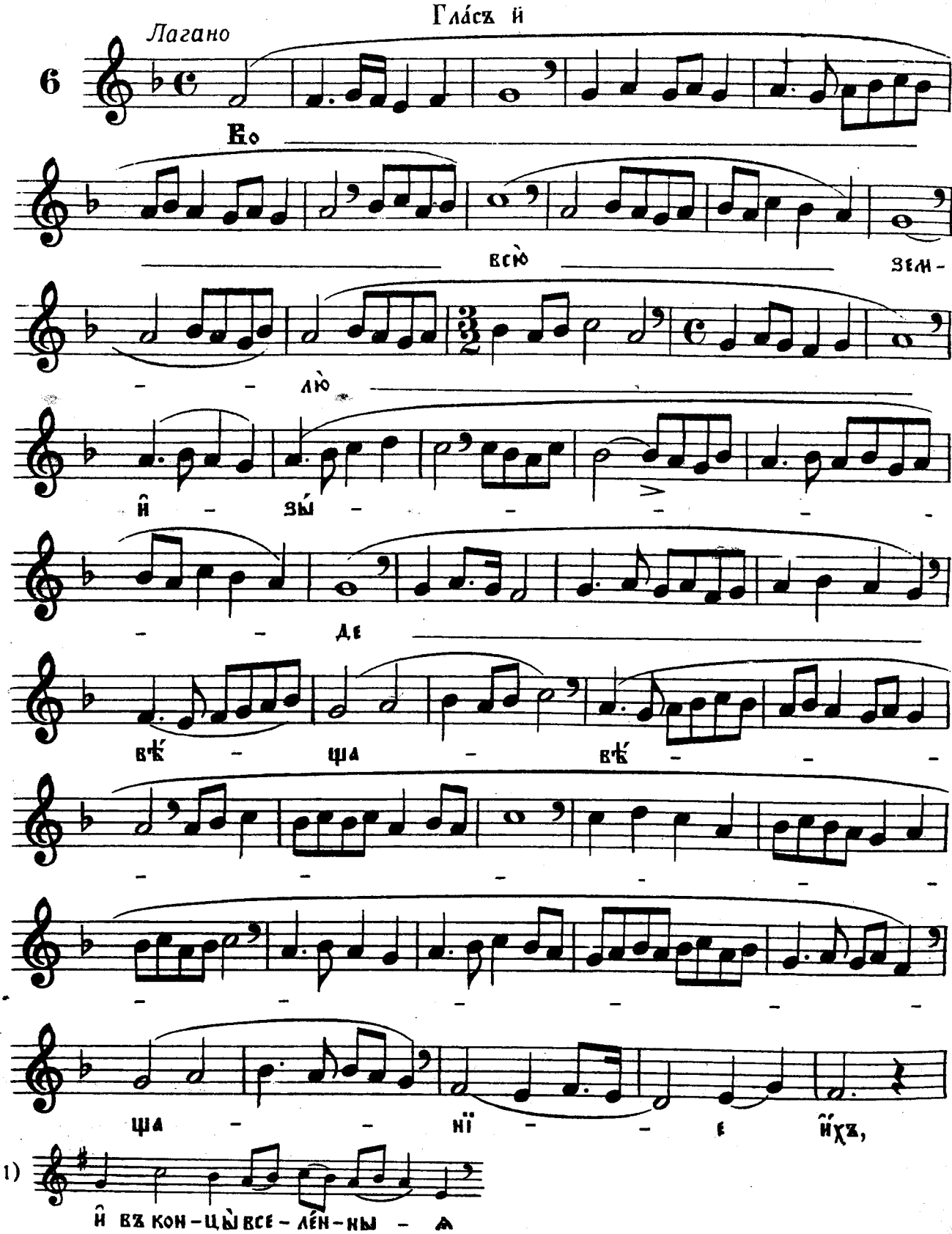
Гласъ й
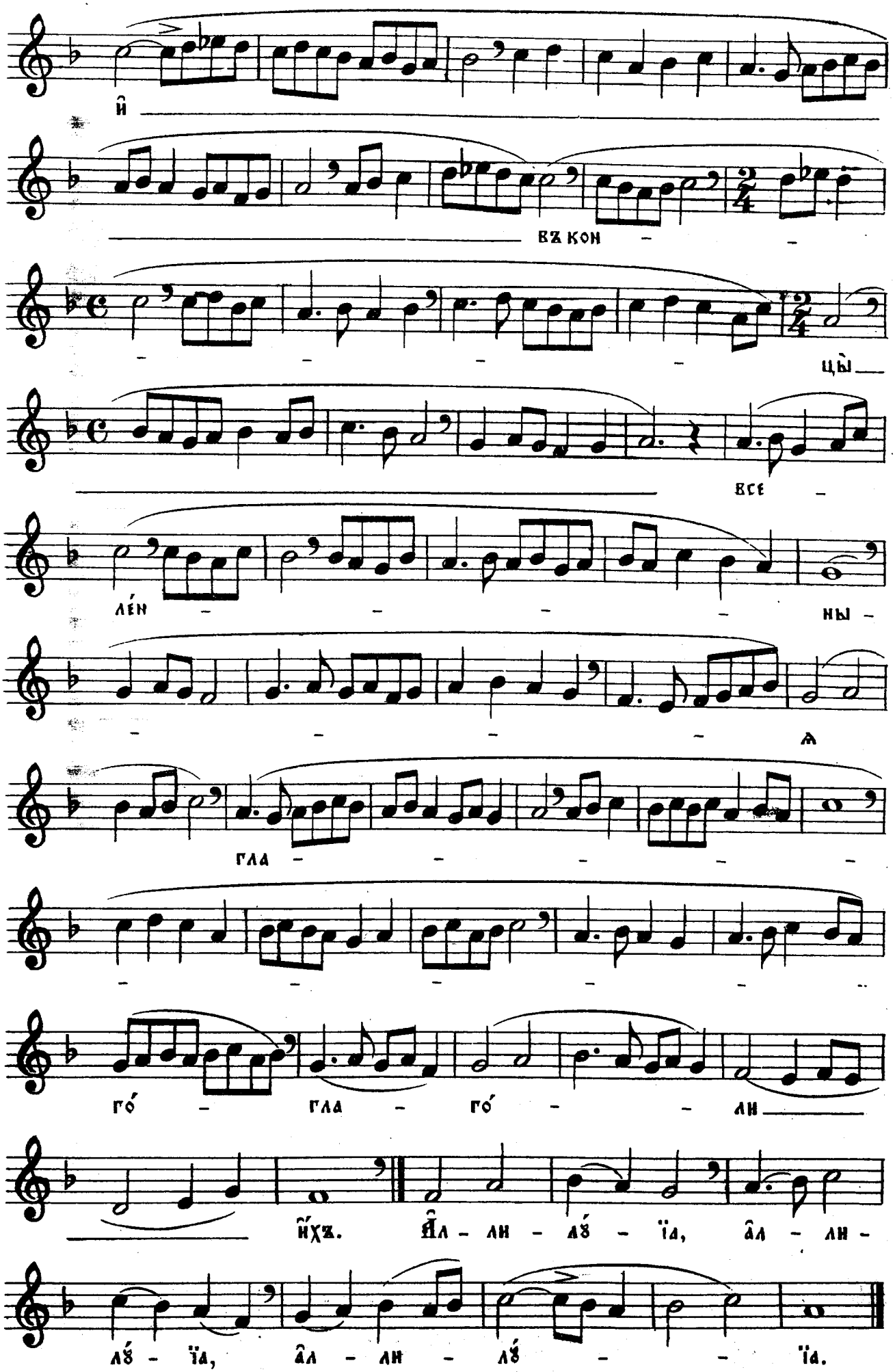

Причáстенъ

Гласъ й

Лагано
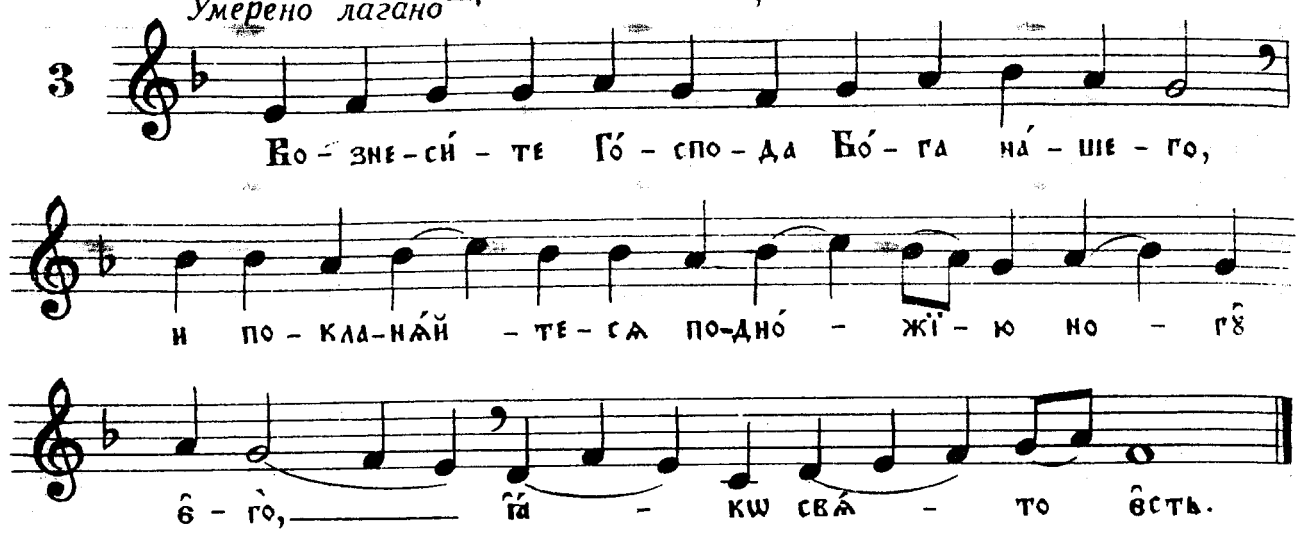

Й
ВЖКОН –
ЦЫ
ВСЕ –
ЛЁН – НЫ –
Ж
ГЛА –
ГО́ – ГЛА – ГО́ – ЛИ
ЙХЖ. ЙЛ – ЛИ – ЛЎ – ЇА, ЙЛ – ЛИ –
ЛЎ – ЇА, ЙЛ – ЛИ – ЛЎ – ЇА.

Ѣх пато́къ, крестѹ̀

1—2 Тропа́рь и̂ конда́къ, та̑коже и̂ въ сре́дѣ (види стр: 445—446)

Прокіме́нъ а̂по́стола, Гла́съ ѕ̑
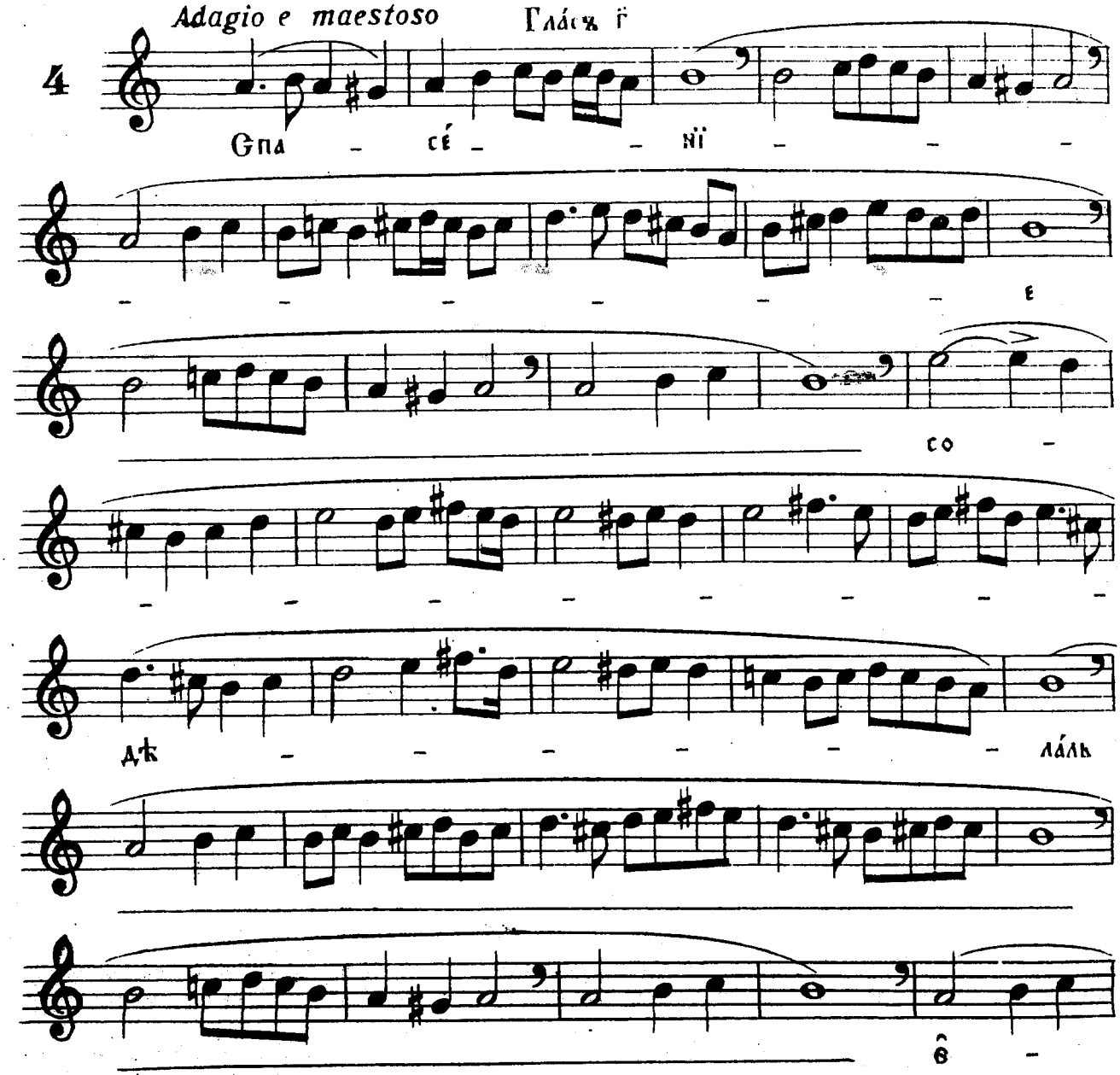
Умерено лагано
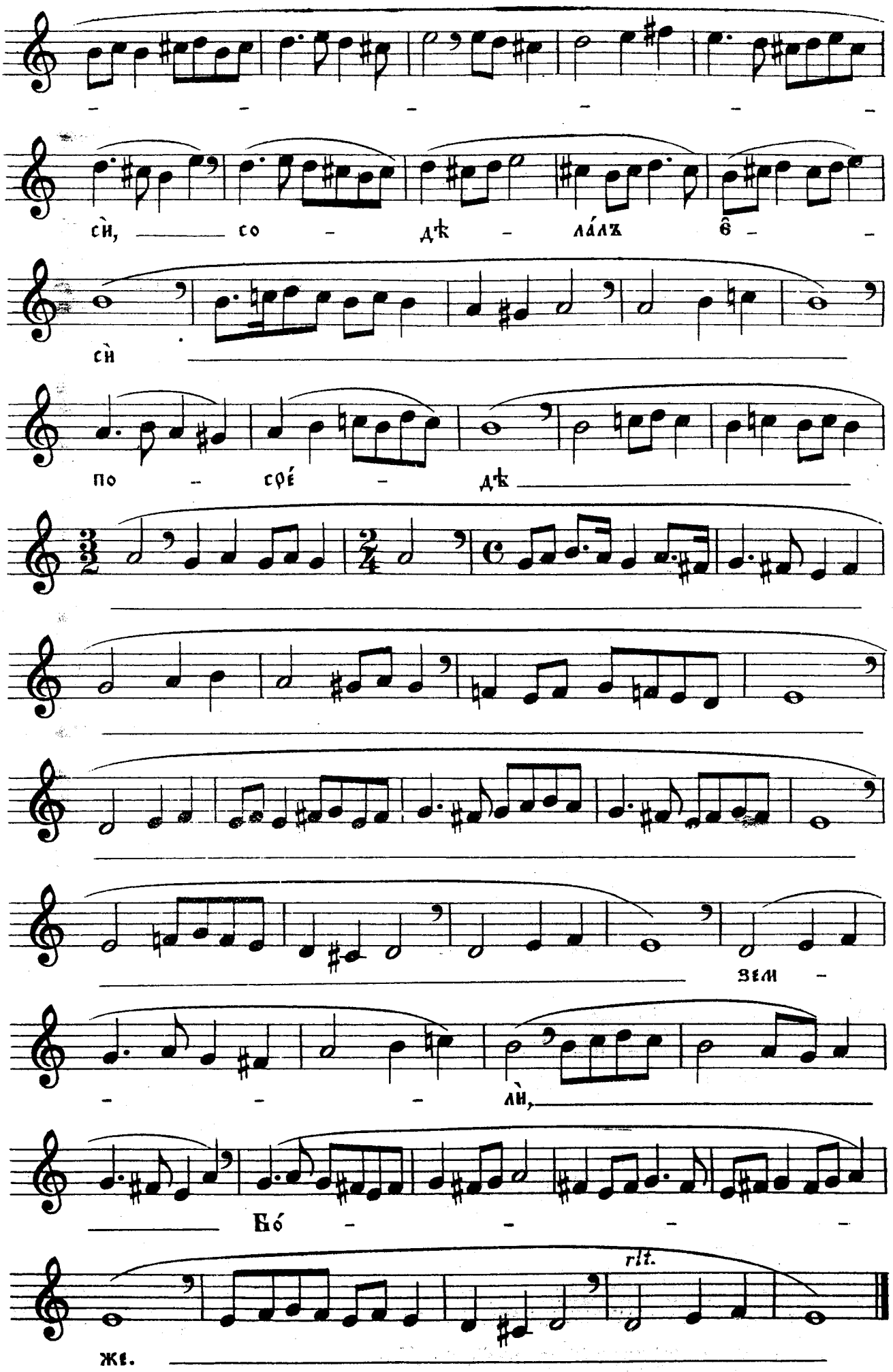

Прича́стенъ *)

Adagio e maestoso

Гла́съ ѓ̑
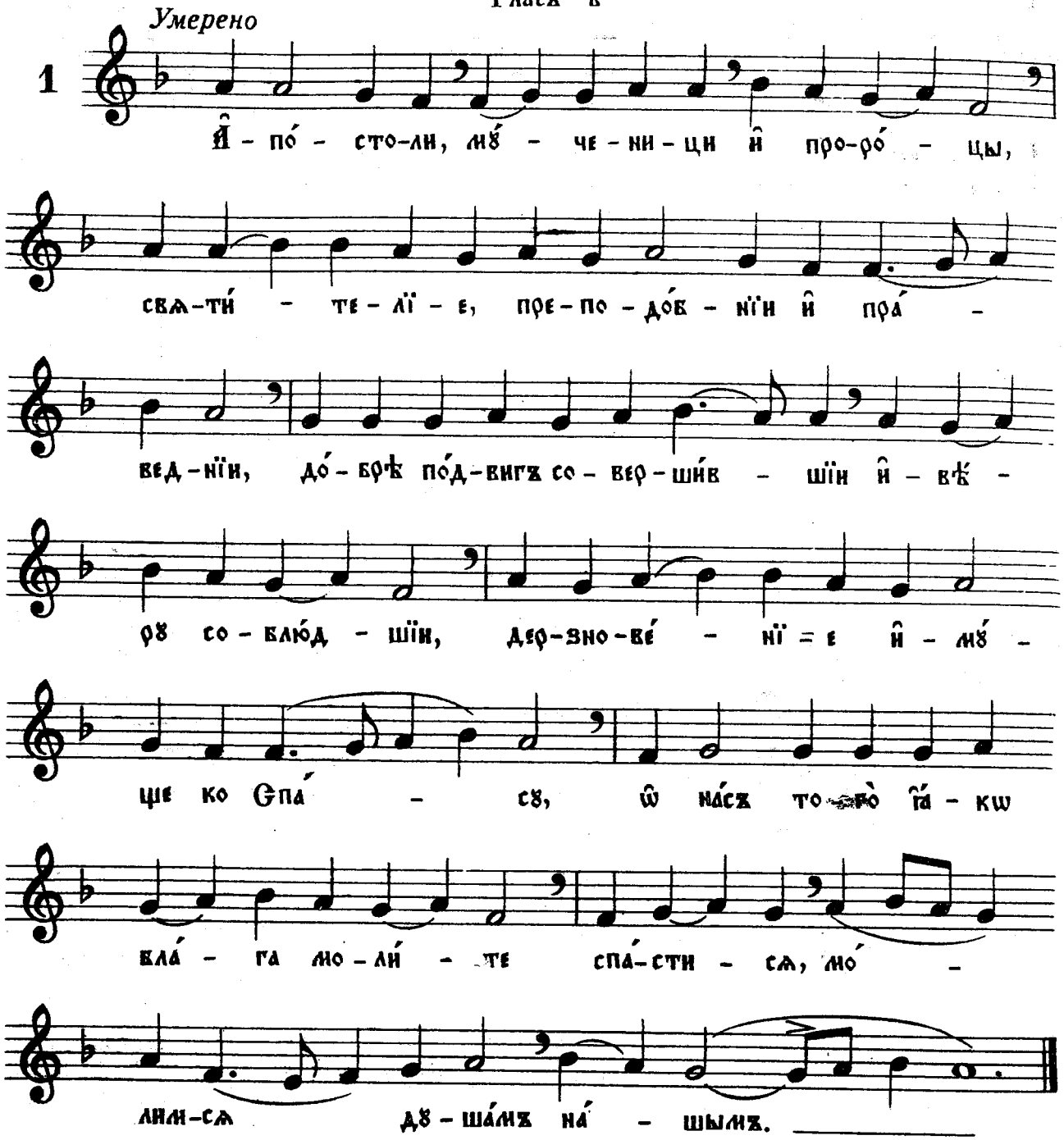

*) Напев за овај причастен није нигде нађен и редактор га је дао по напеву причастна На Гїна́йстѣй годѣ

сѝ, со дѣ лáлъ бе
сѝ
по сре́ дѣ
зем
лѝ,
Бо
rit.
же.

Въ суббо́ту, всѣ́мъ святы́мъ и оу́сопшымъ

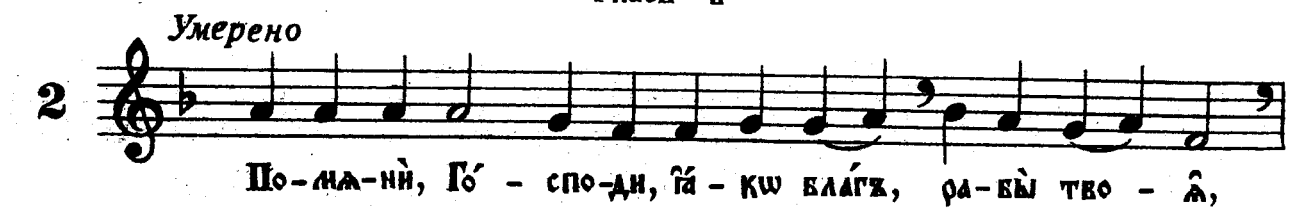
Тропа́рь всѣ́мъ святы́мъ
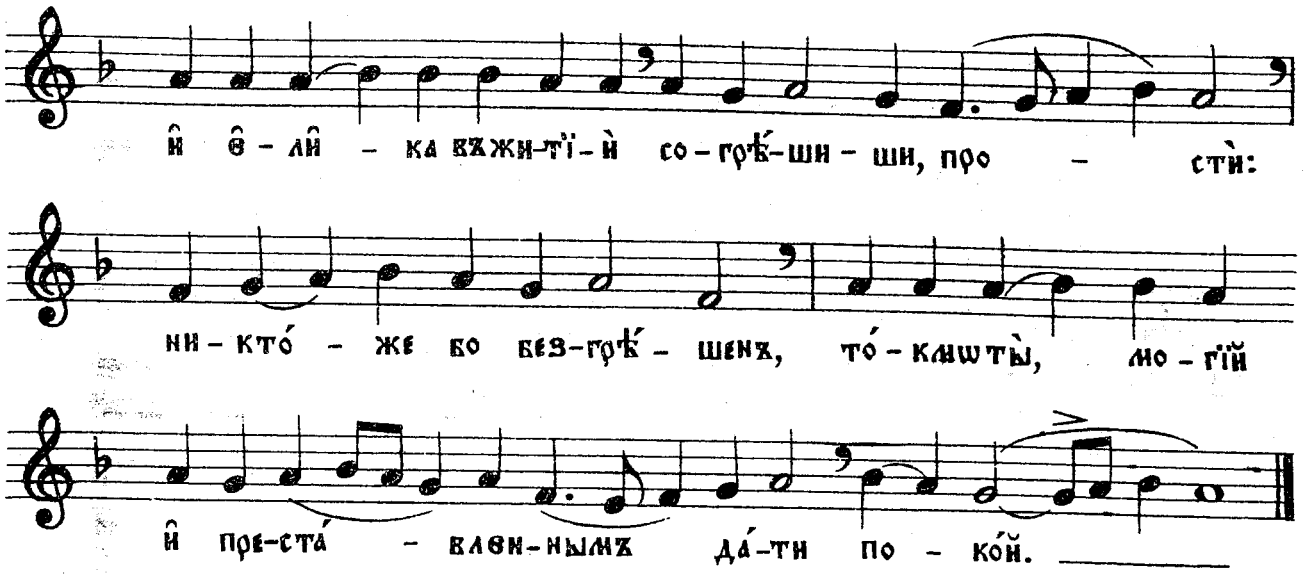
Гла́съ ѣ

Тропа́рь оу́сопшымъ
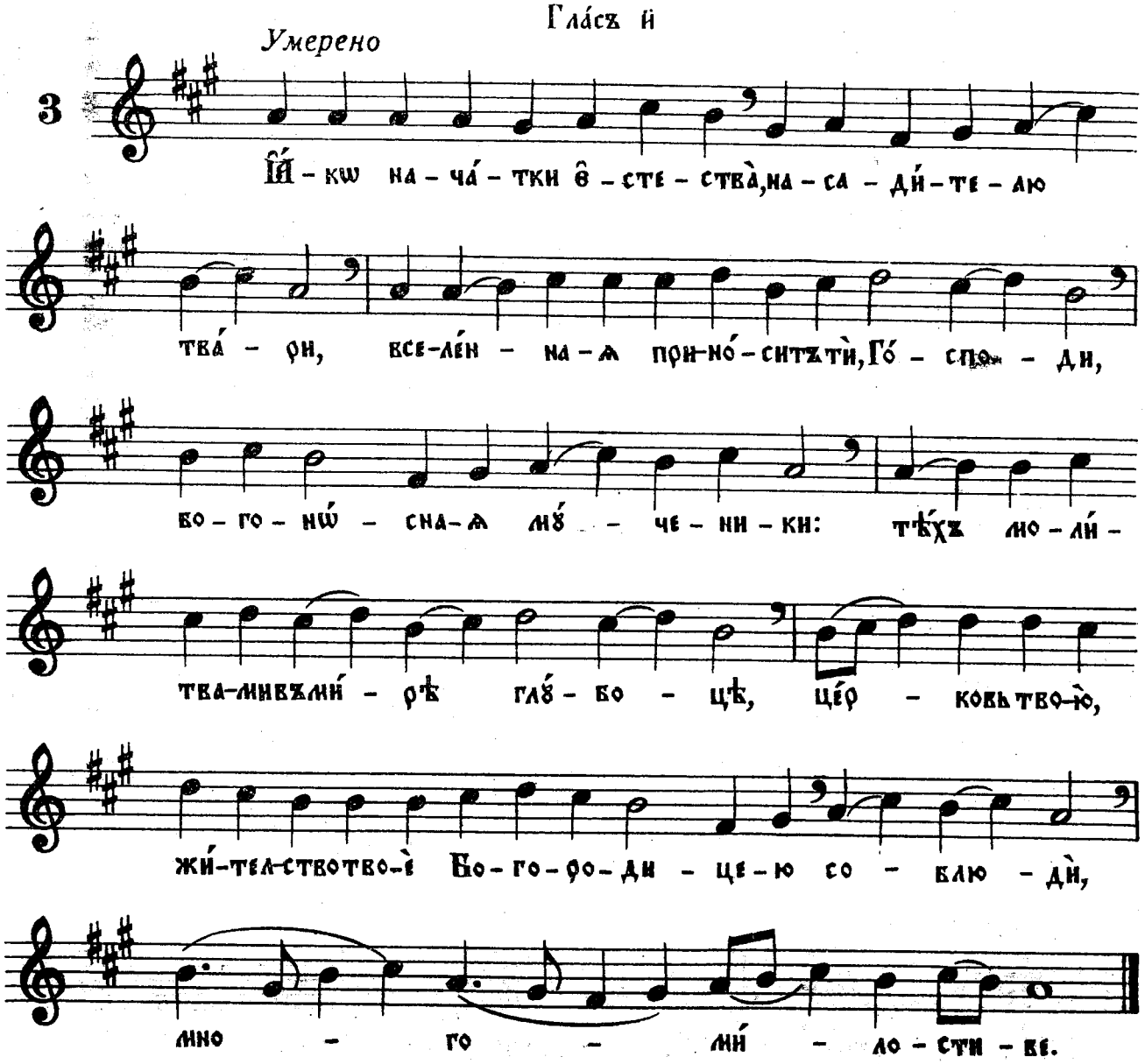
Гла́съ ѣ
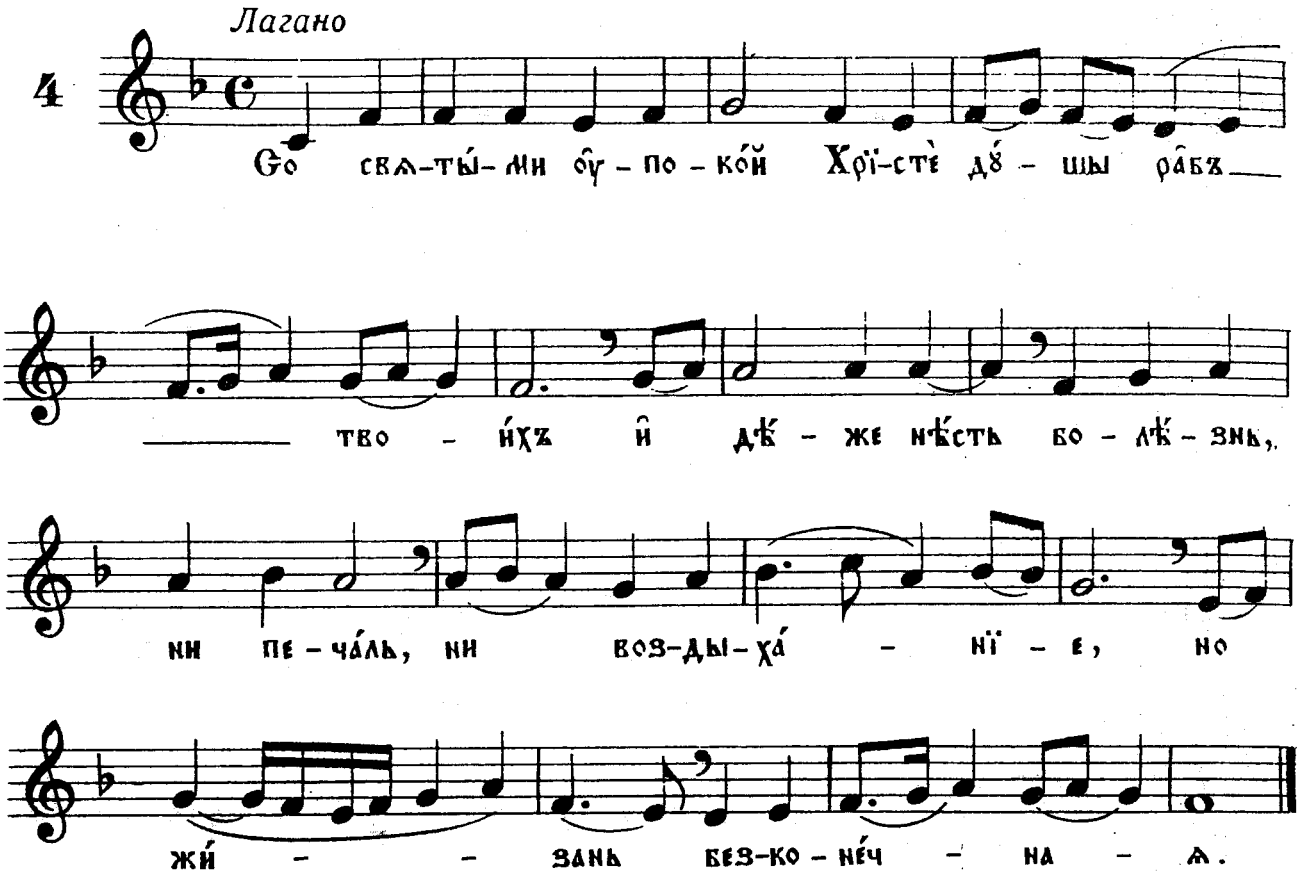

Кондакъ всѣмъ святымъ

Гласъ й
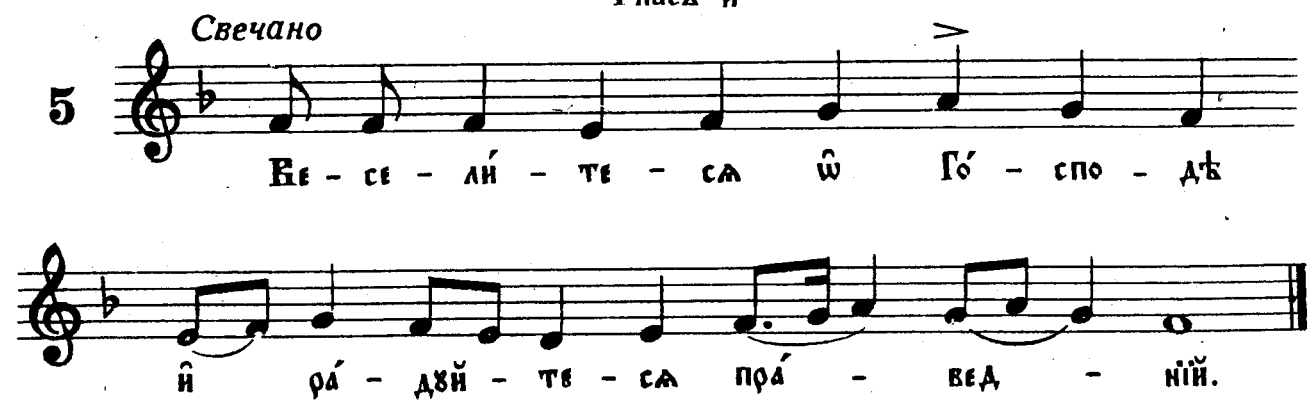

Кондакъ оусопшымъ

Гласъ й*)
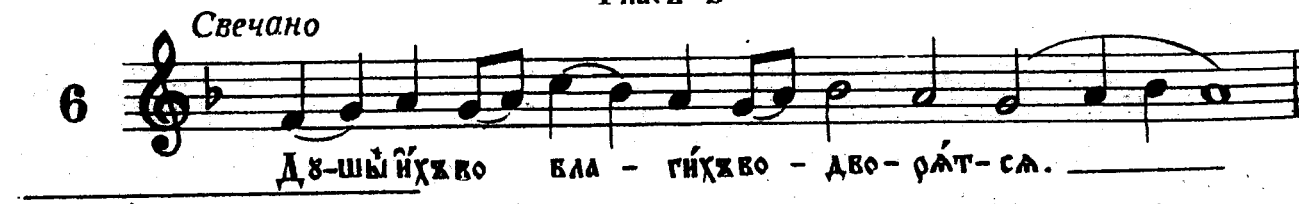

Прокímенъ апóстола всѣмъ свáтымъ

Гласъ й

Прокímенъ оусóпшымъ
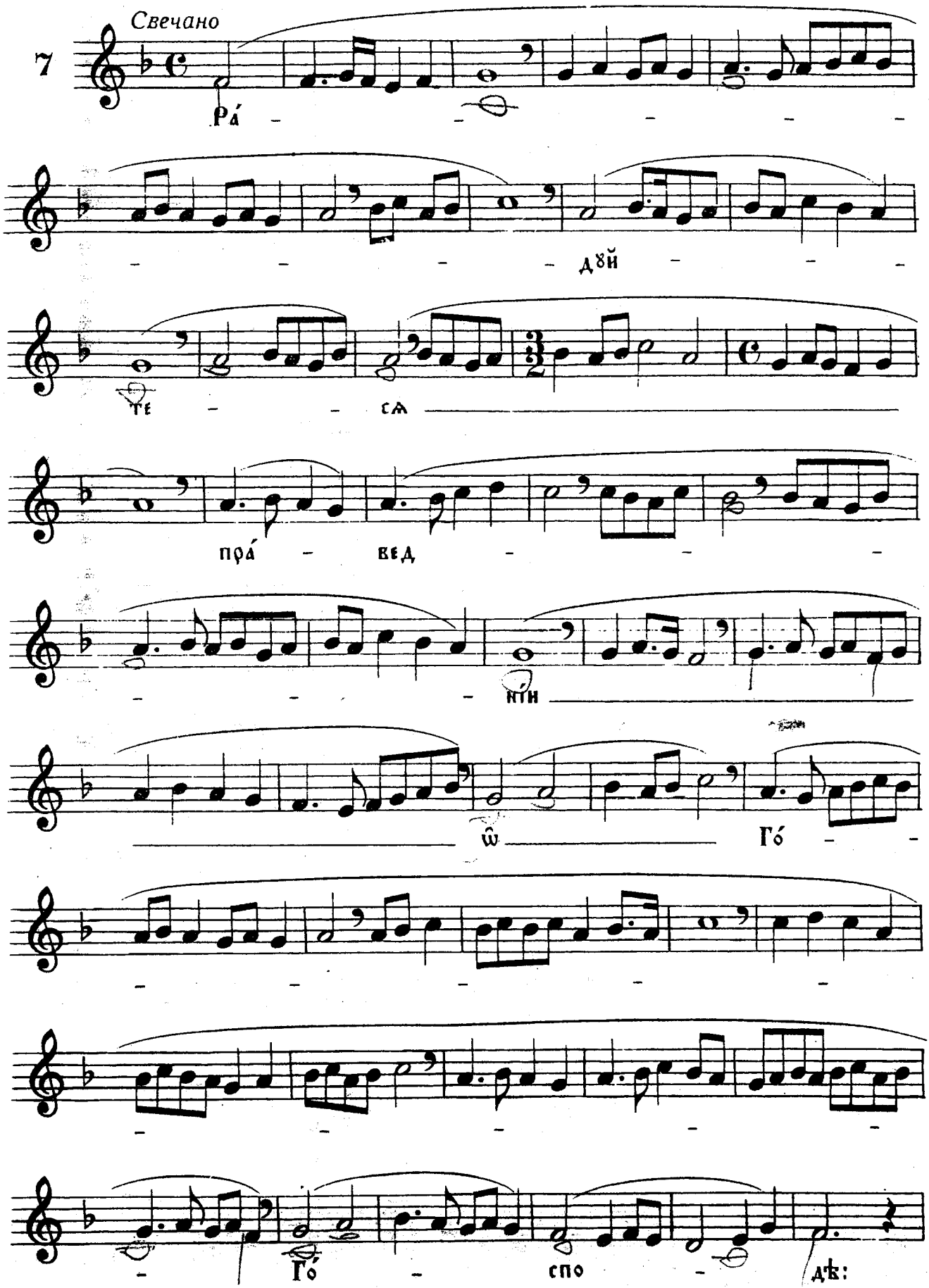
Гласъ ѕ
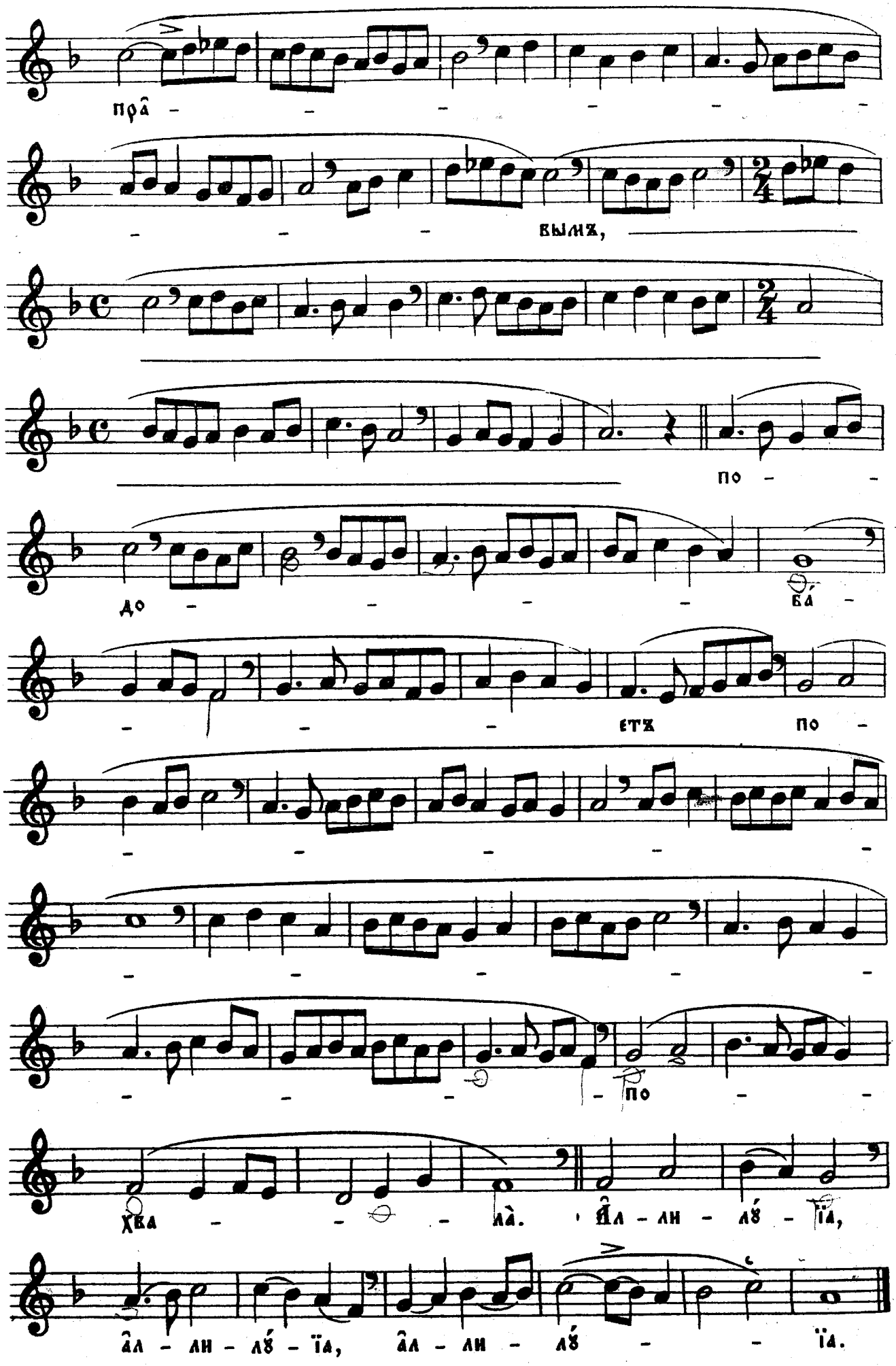

*) Мелодија је подељена у тактове према партитури за мешовити хор.

Причáстенъ всѣмъ свѧтымъ

Глáсъ й
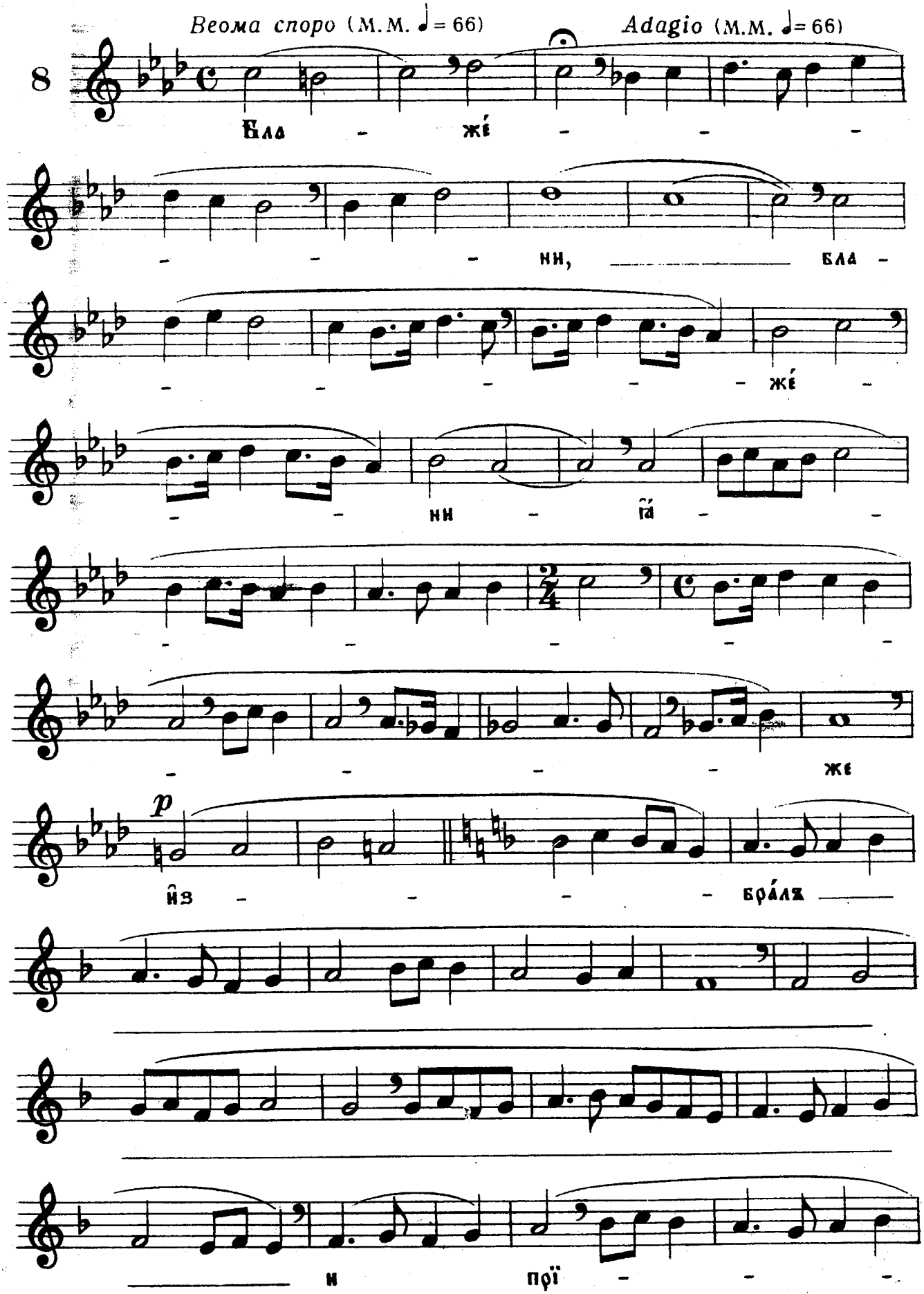

прâ - - - - - -
- - - вымж,
по -
до - - - бá -
- - - етж по -
- - - -
- - - -
- - - по - -
хва - - - лâ. Âл - ли - лй - їа,
âл - ли - лй - їа, âл - ли - лй - - їа.
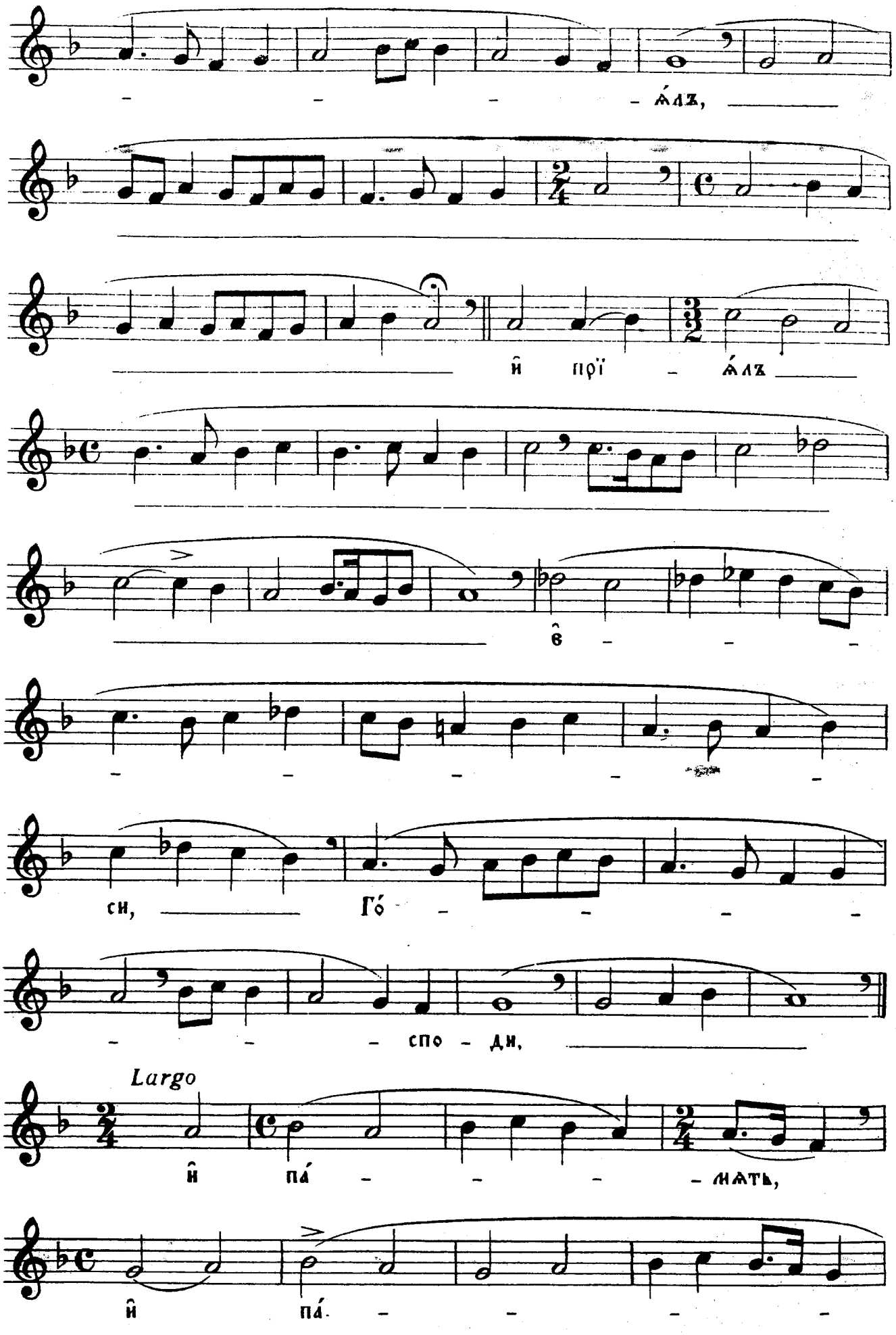
Причáстенъ бүсóпшымъ *)
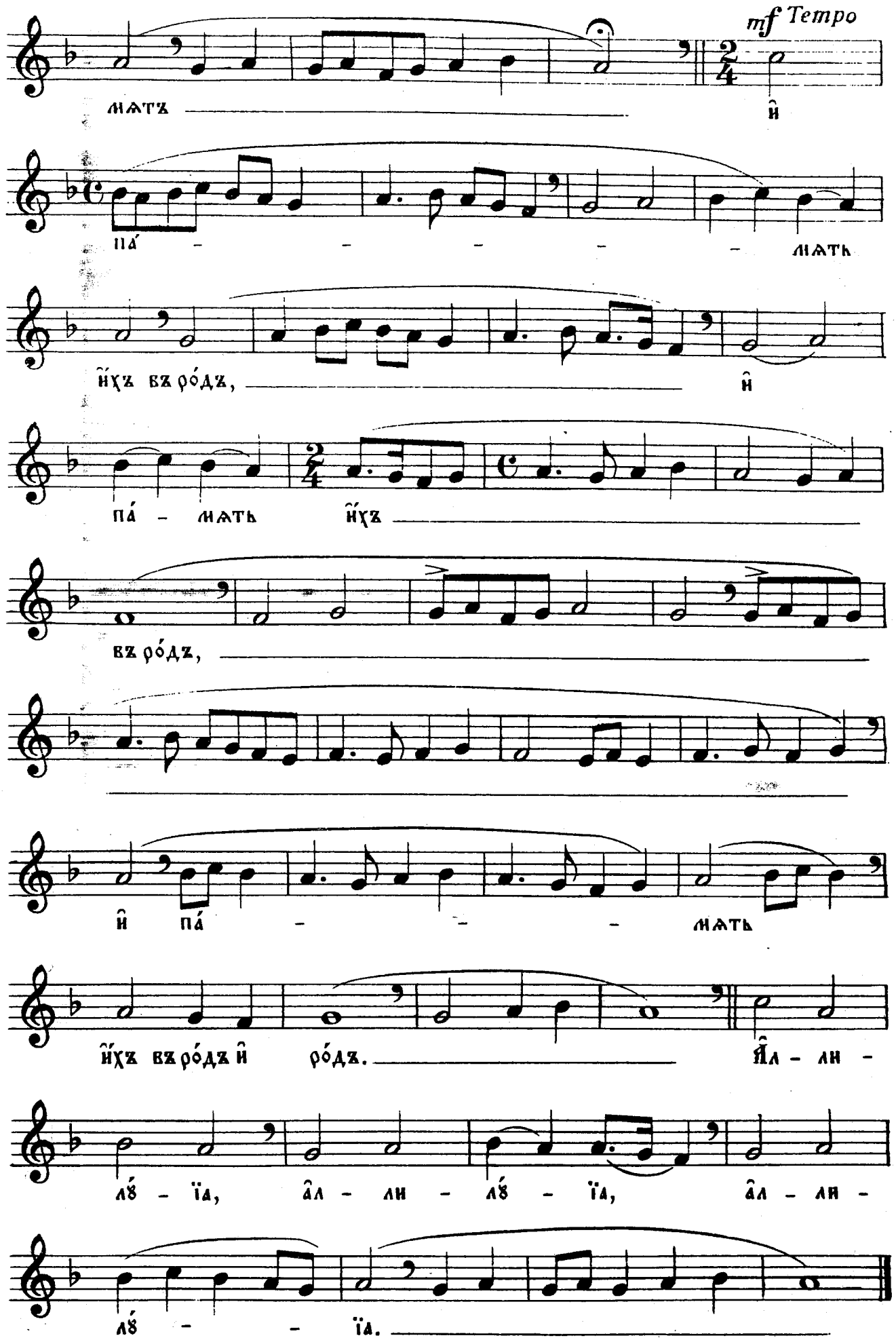
Глáсъ ѕ̈

Веома споро (М.М. ♩= 66) *Adagio* (М.М. 𝅗𝅥= 66)

*) Напев за овај причастен није нигде нађен и редактор га је дао по напеву причастна **На Гїнáйстѣй горѣ.**

– – – – ма́ть,
– – – –
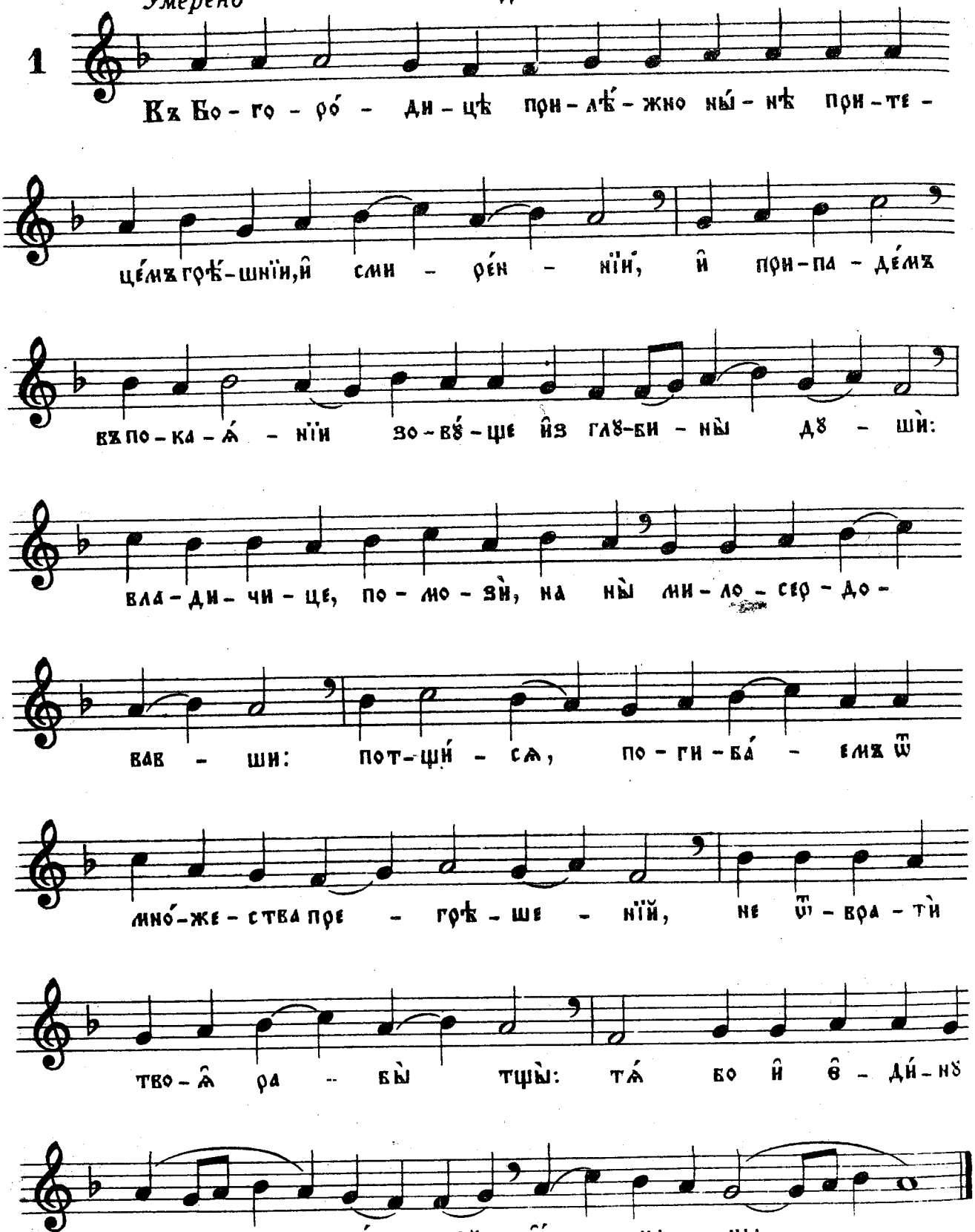

mf Tempo
матъ
й
па́ – – – – – мать
йхъ въ ро́дъ,
й
па́ – мать йхъ
въ ро́дъ,
й па́ – – – мать
йхъ въ ро́дъ й ро́дъ.
йал – ли –
ле́ – їа, ал – ли – ле́ – їа, ал – ли –
ле́ – – їа.

Тропа́ри и кондаци́, прокі́мени и прича́стни о́бщїи

Пресвятѣй Богоро́дицѣ, Тропа́рь
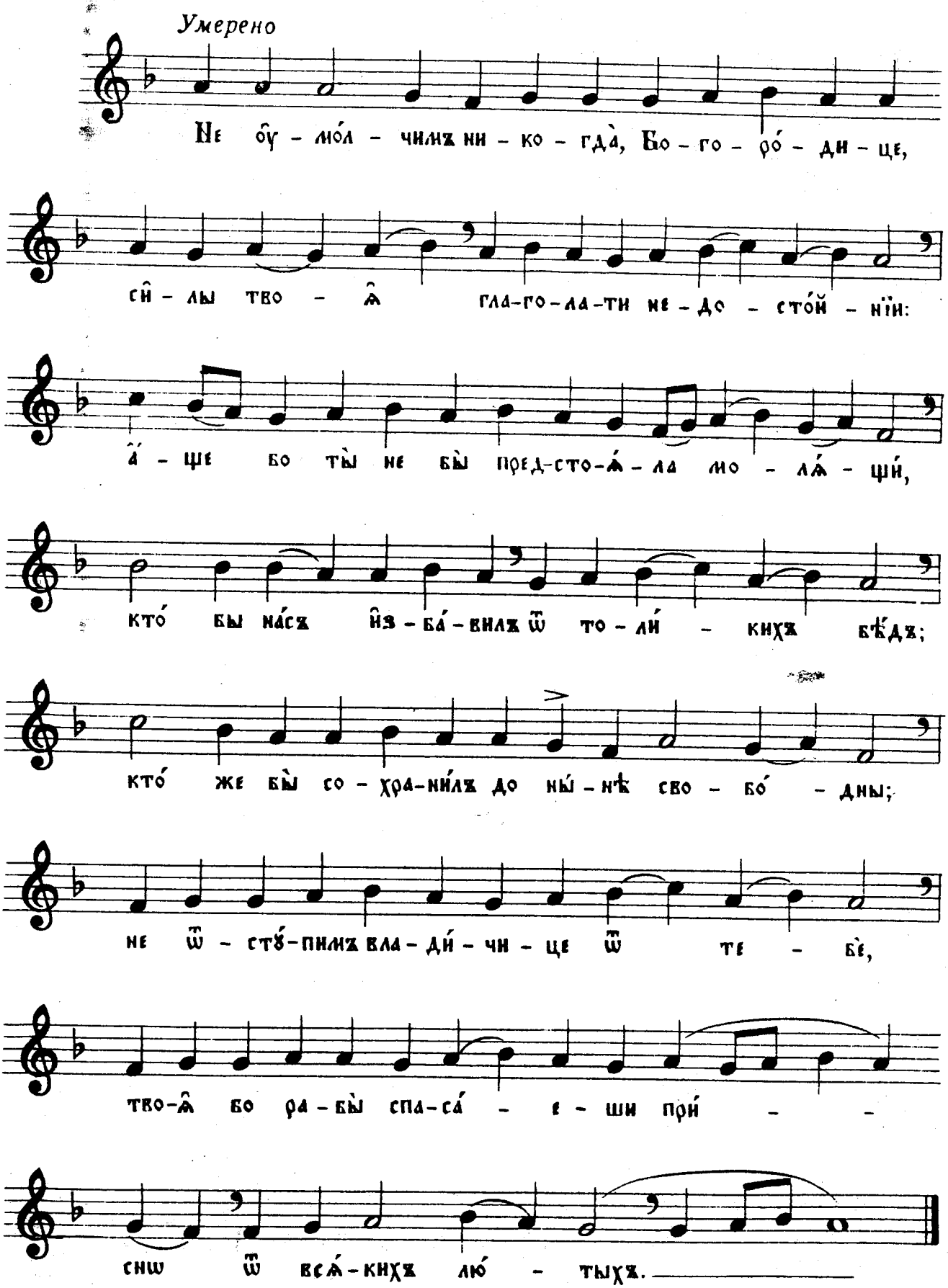
Умерено Гла́съ д̀

1

И́ный Тропа́рь
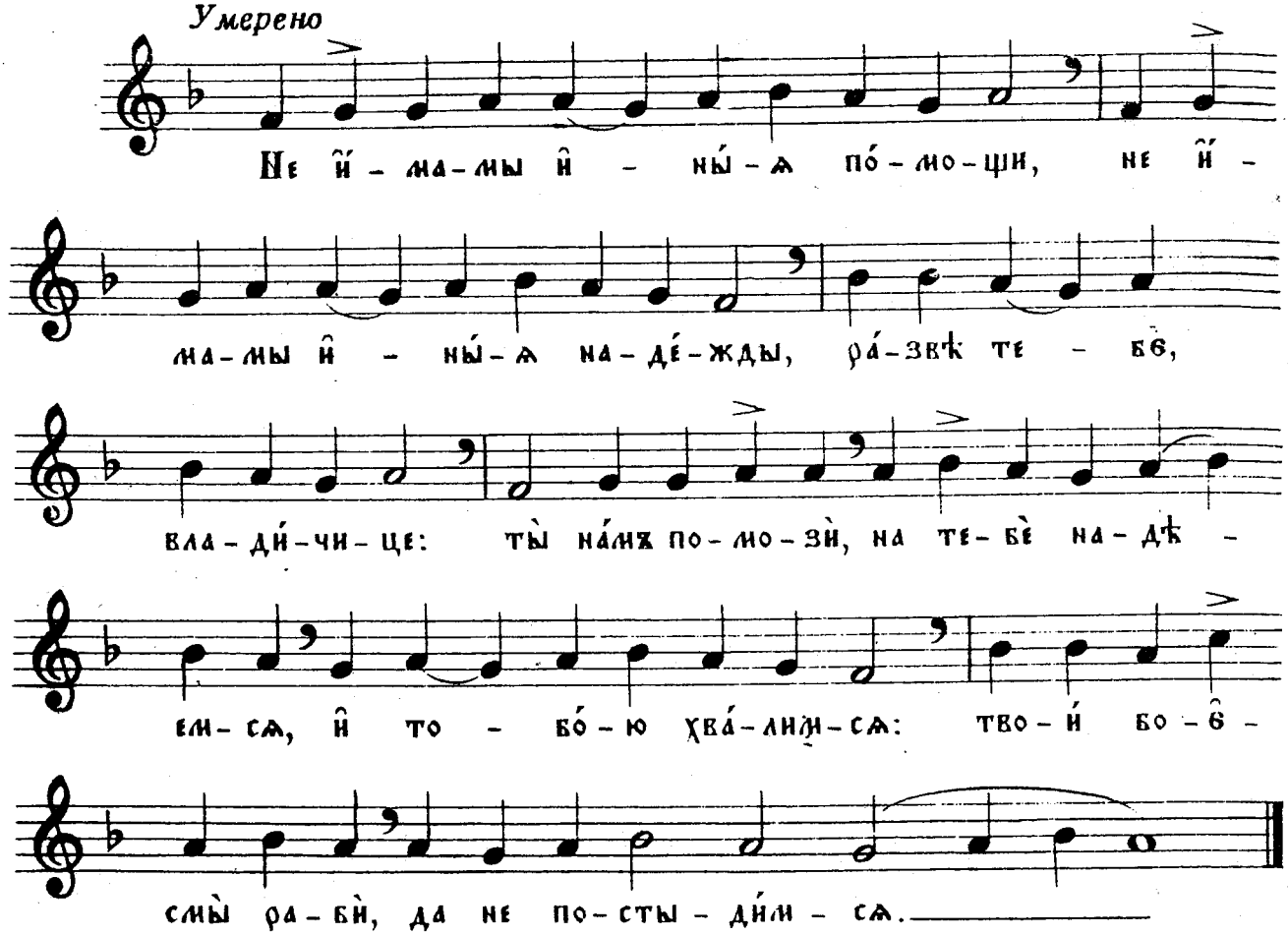
Гла́съ Д

Кондáкъ

Глáсъ ѕ

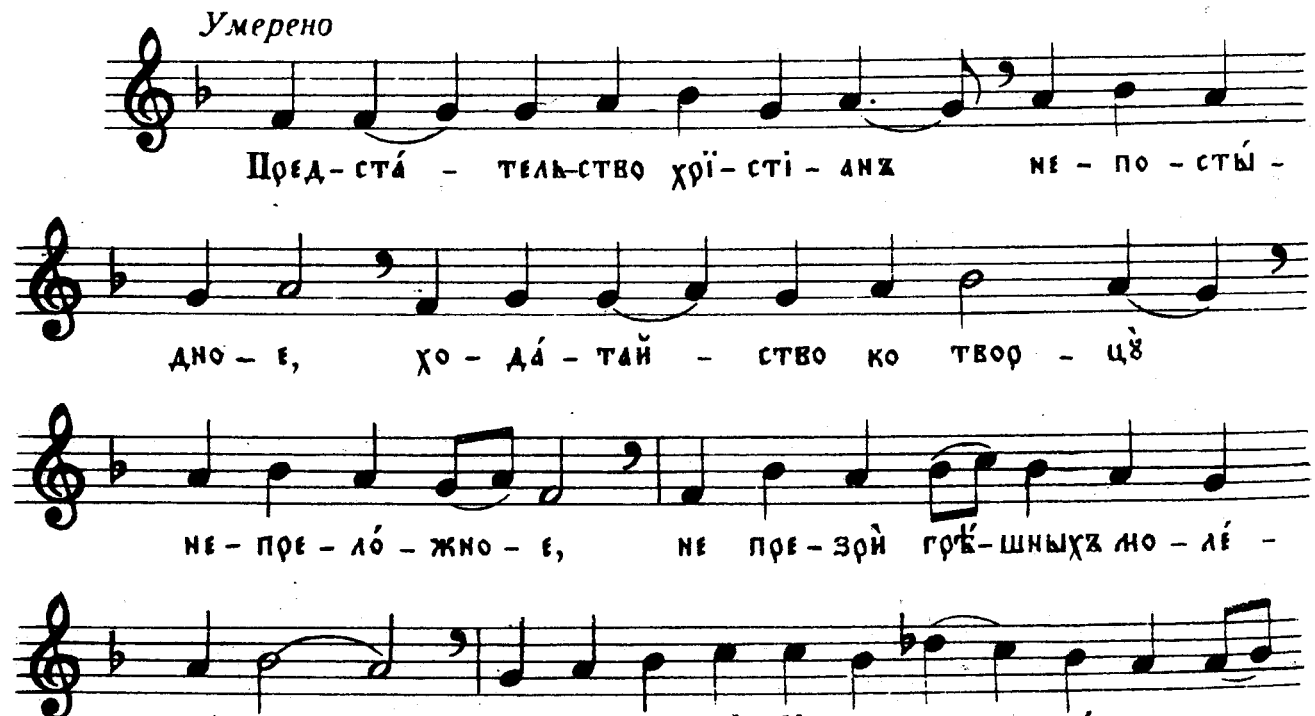
Умерено
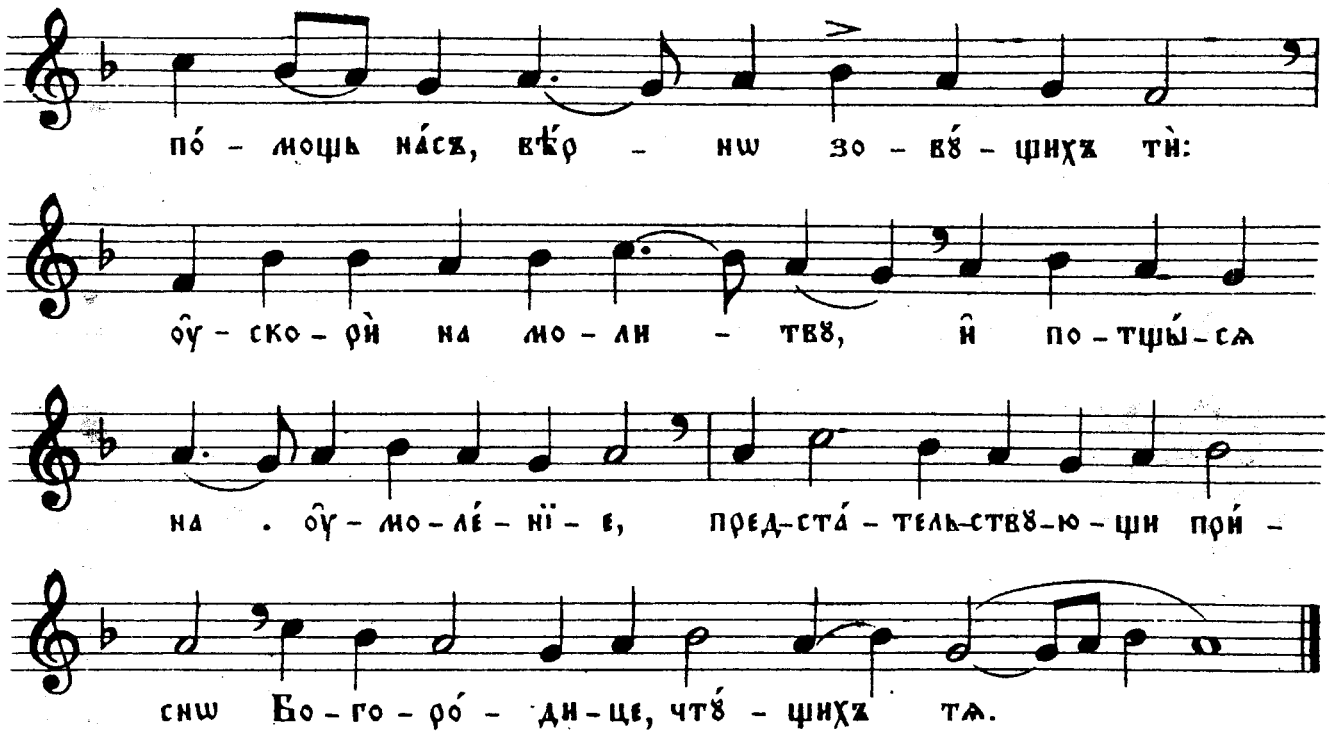

И́ный кондáкъ

Глáсъ ѕ
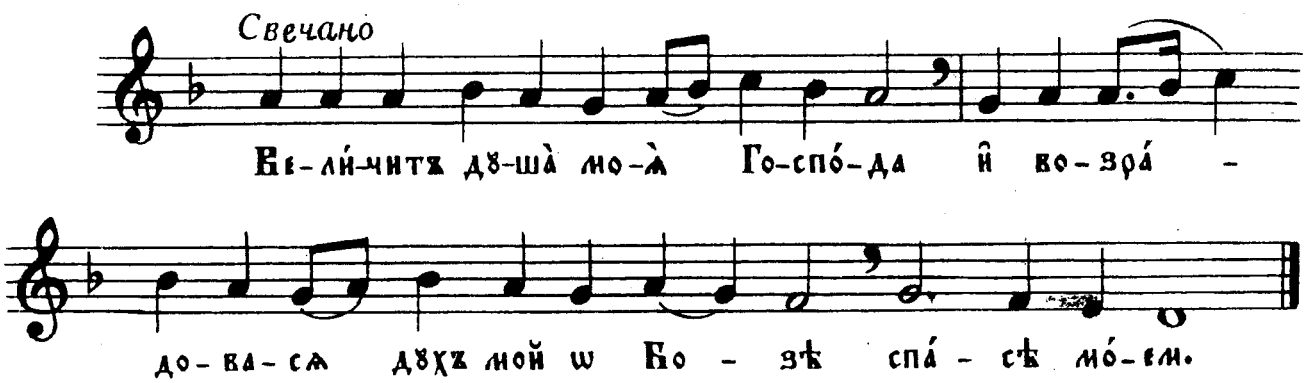
Умерено

Прокíменъ
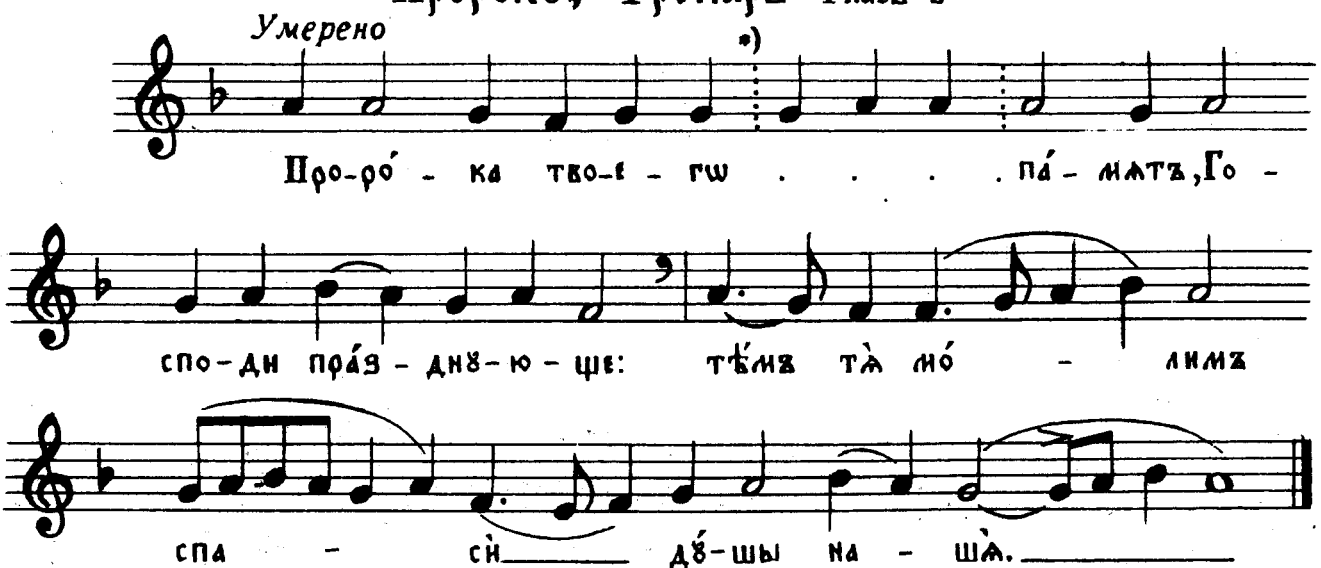
Гла́съ ѓ

Причáстенъ: Чáшꙋ спасéнїа

(види стр. 447, на којој изнад бр. 3 треба да стоји Прокíменъ ап̂óстола, Гла́съ ѓ, а изнад бр. 4 Причáстенъ, Гла́съ ѕ̄)

Пророкꙋ, Тропáрь Гла́съ ѣ̄
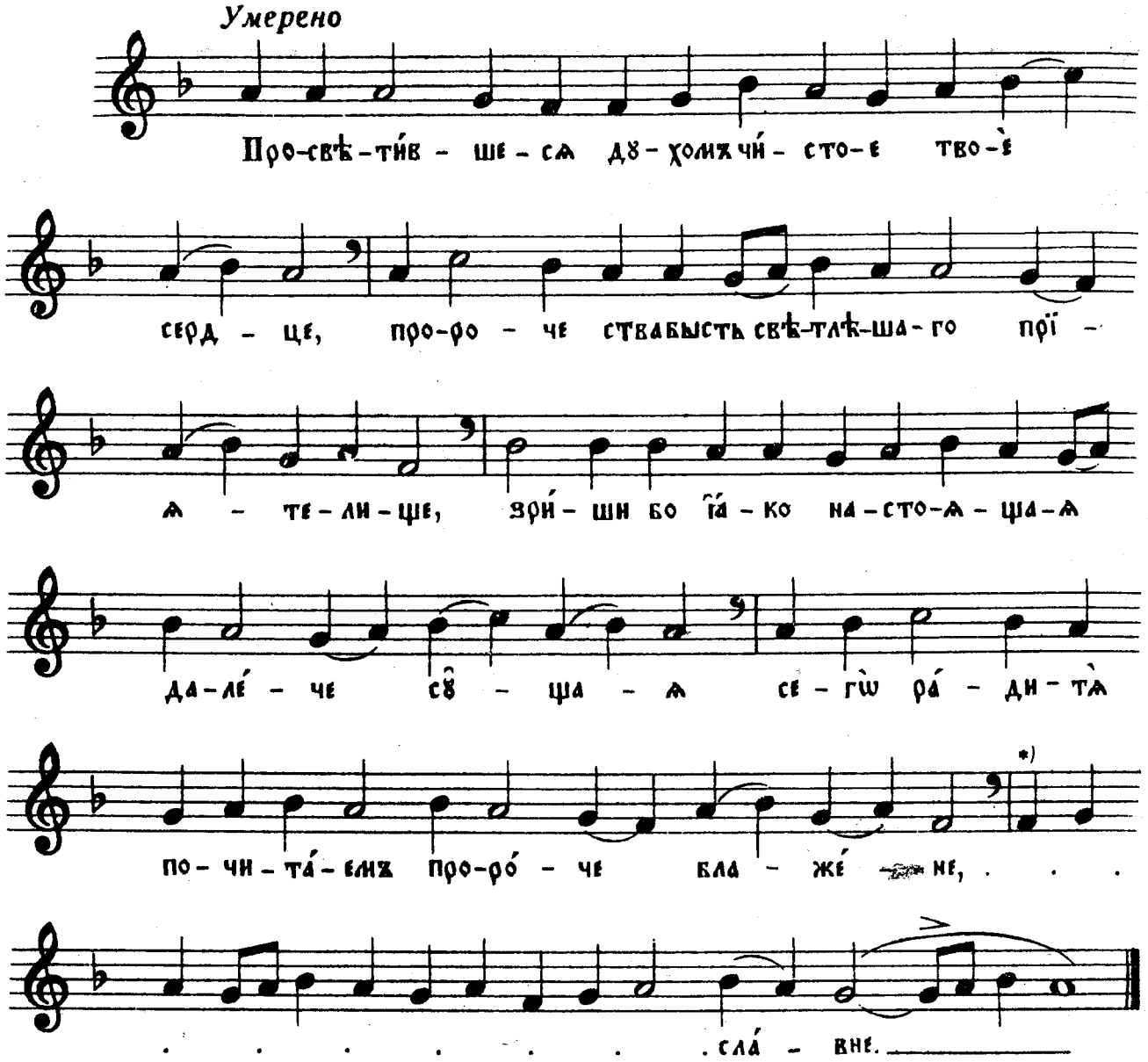

*) Име светитеља.

Кондакъ

Гласъ д

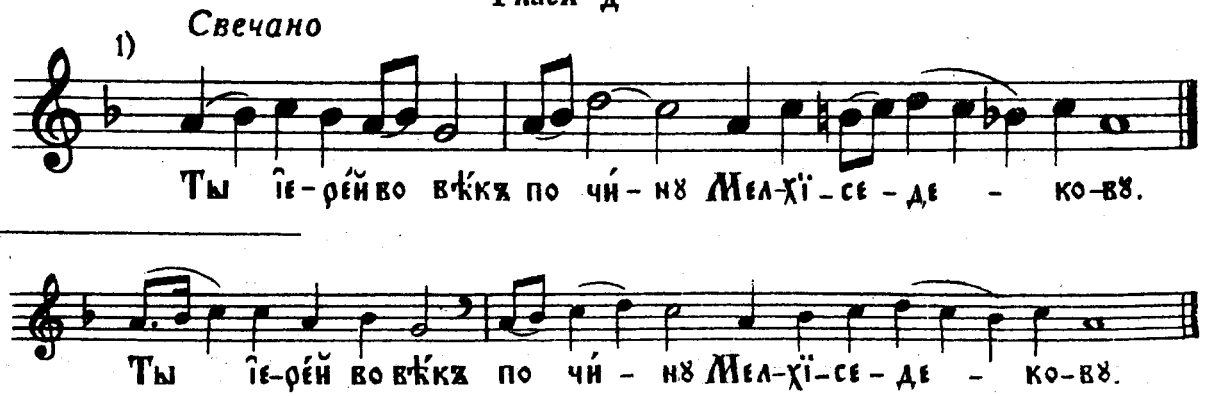
Умерено

Прокíменъ

Гласъ д

Свечано

1) Ты іе-рей во вѣкъ по чи - нх Мел-хї-се - де - ко-вх.
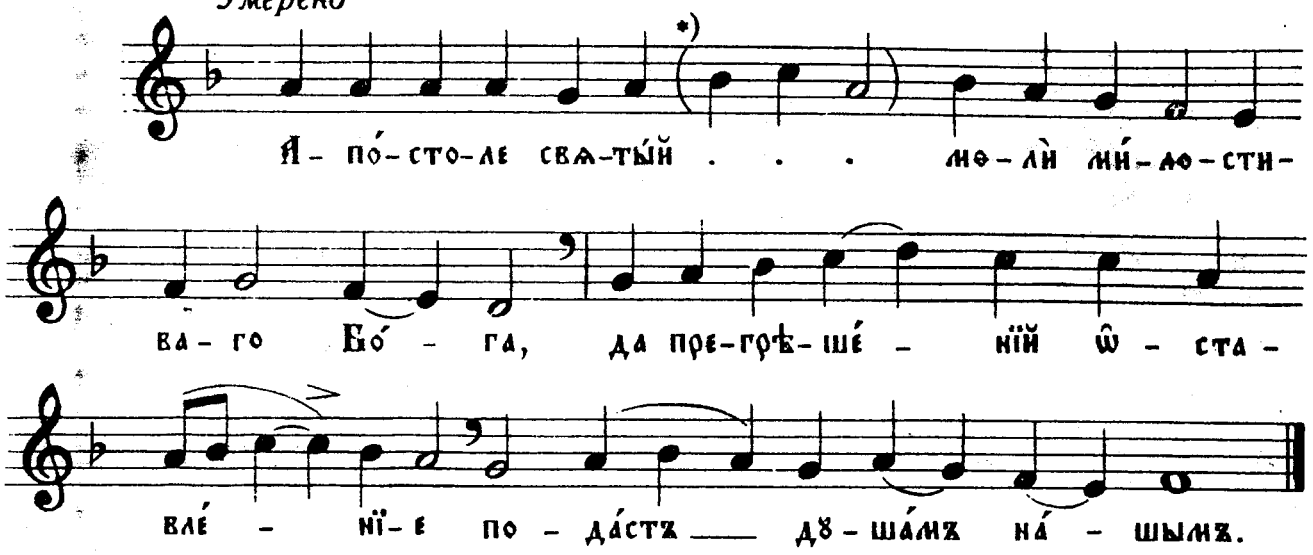
*) Овде дође име пророка

Причáстенъ: Въ пáмять вѣчнóю (стр. 443—445)

Апóстолъ, Тропáрь
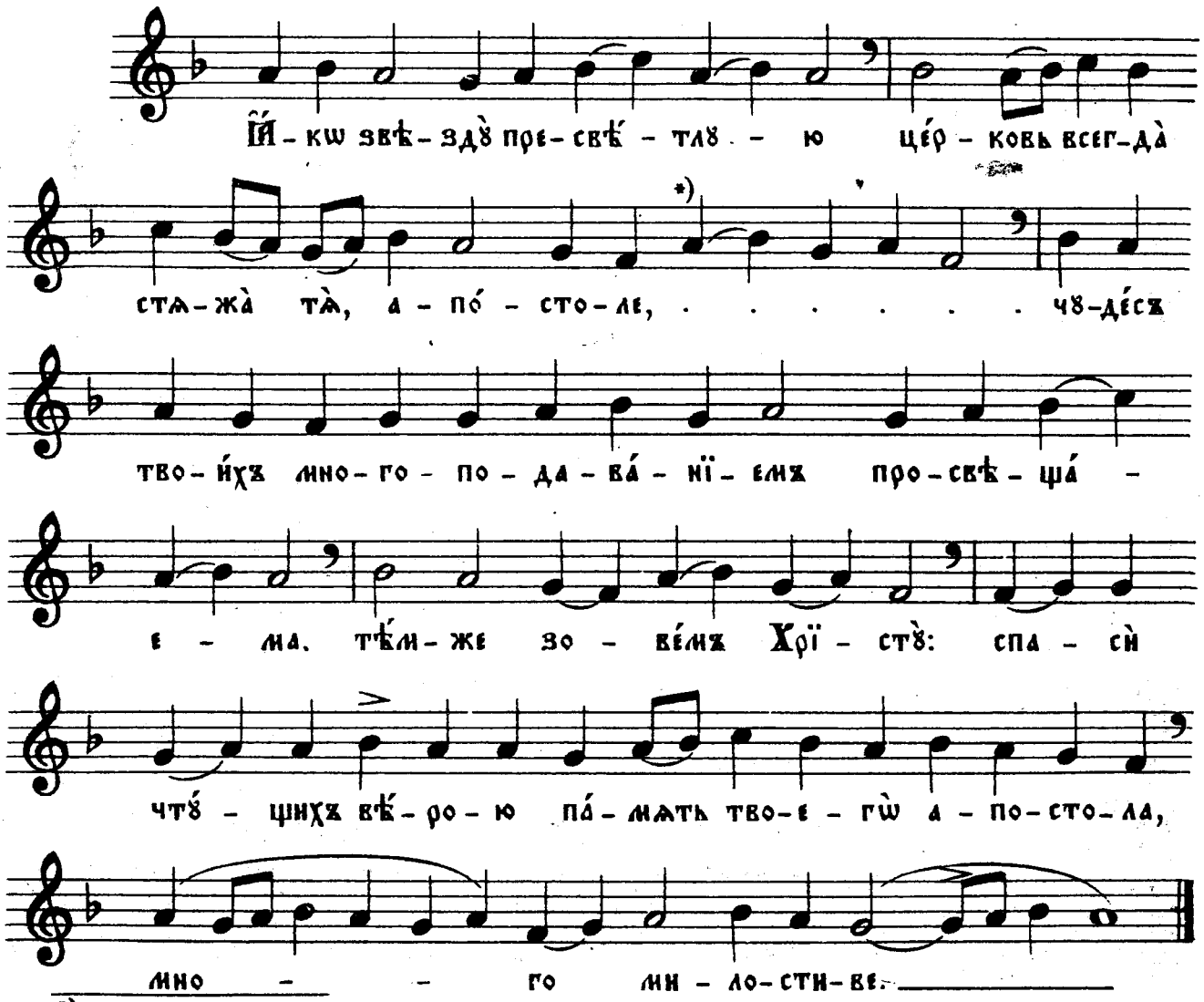
Глáсъ ѓ

Умерено

Кондáкъ

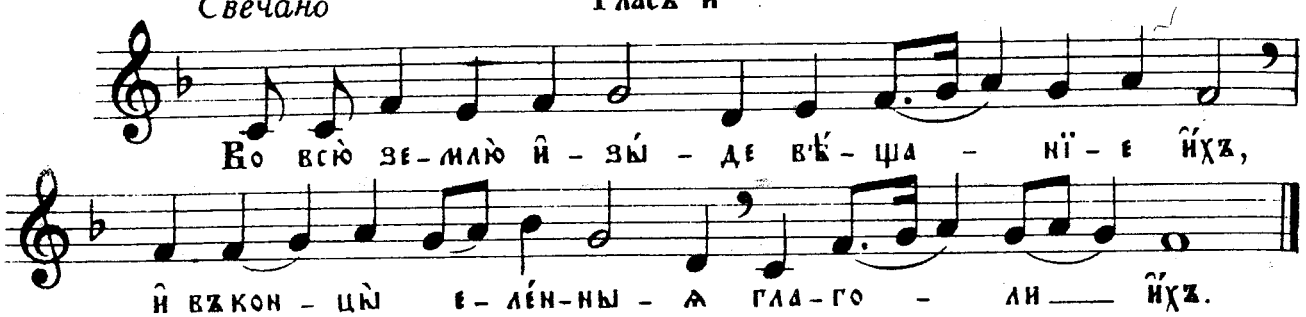
Глáсъ а̀

Прокíменъ

Гла́съ й
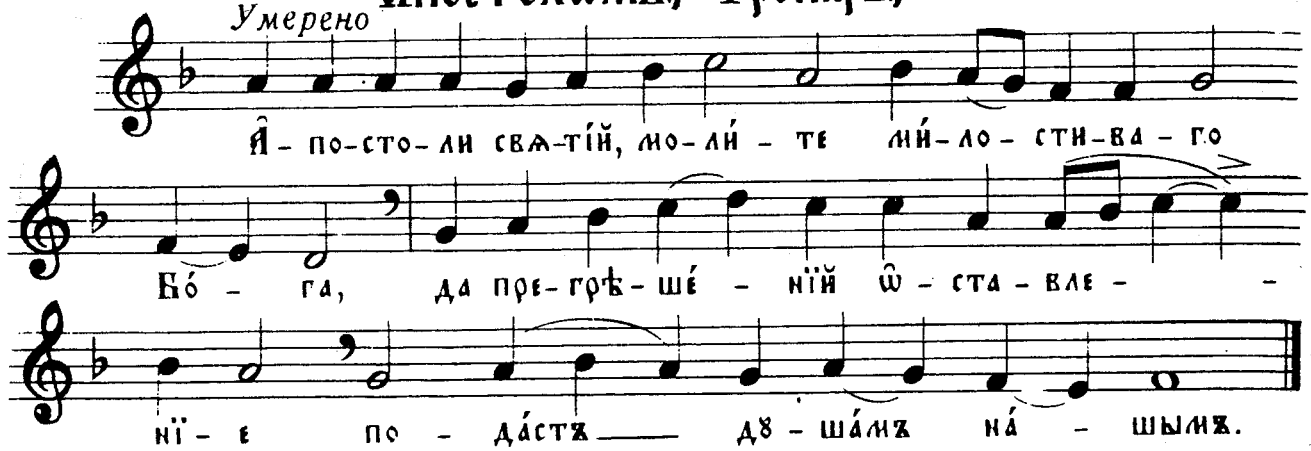
Свечано

Причáстенъ: Во всю землю (стр. 452—453)

Апóстолъ, Тропáрь, Гла́съ г̃
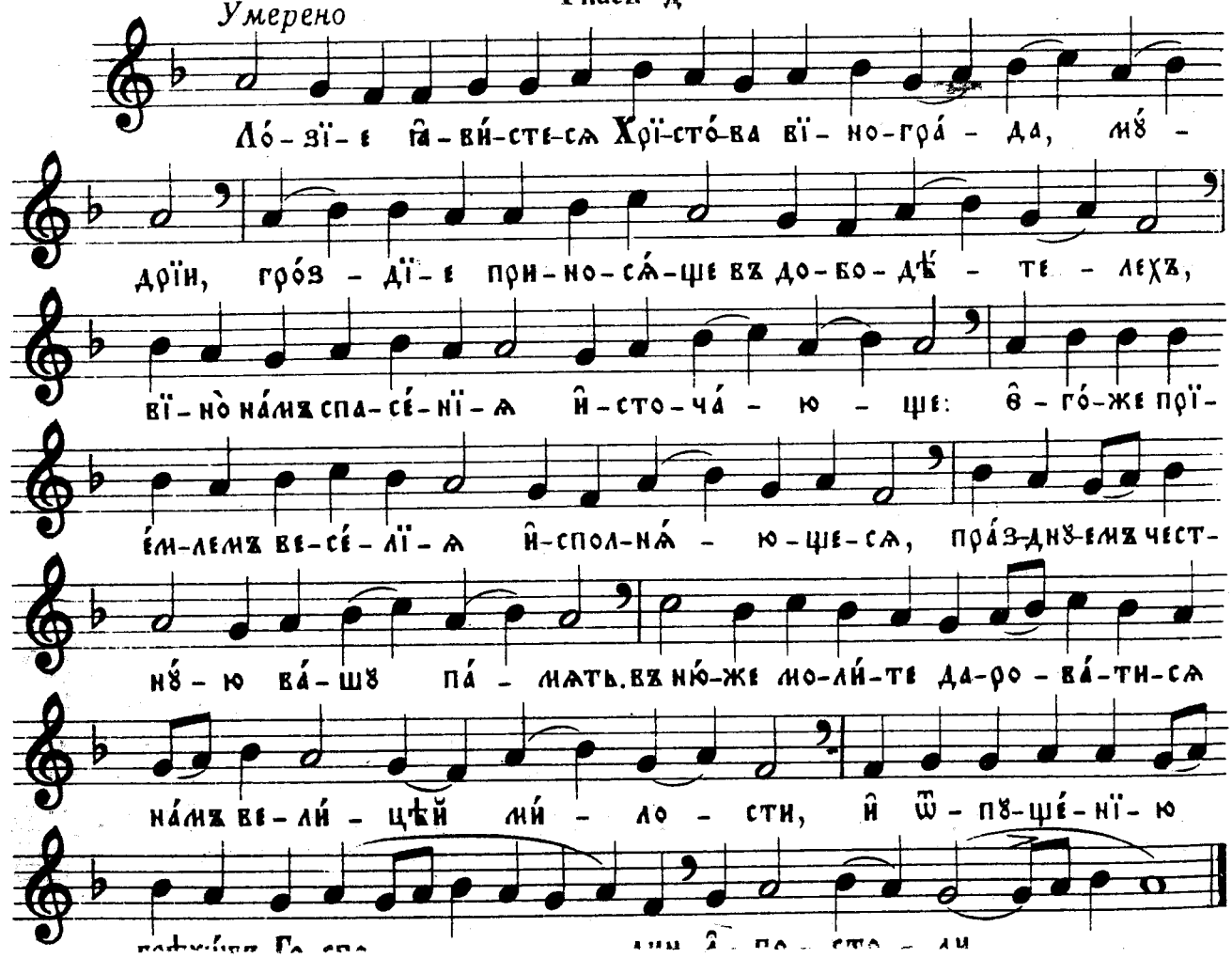
Умерено

Кондáкъ

Гла́съ д̃

Умерено
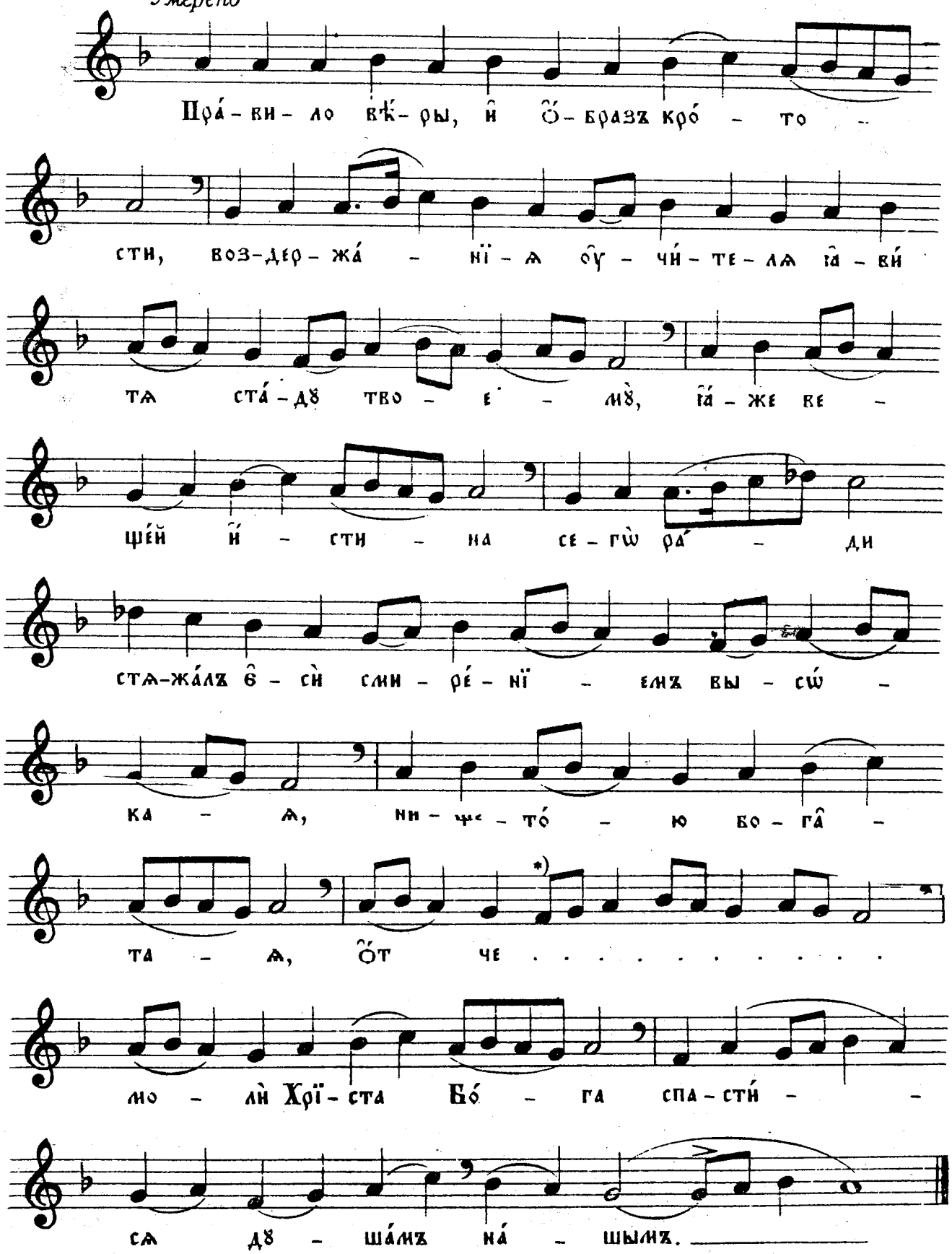

Прокíменъ, гла́съ й: Ко всю̀ землю̀ (стр. 452)

Причáстенъ, гла́съ й: Ко всю̀ землю̀ (стр. 452—453)

Свѧти́телю, Тропа́рь

Гла́съ д̀
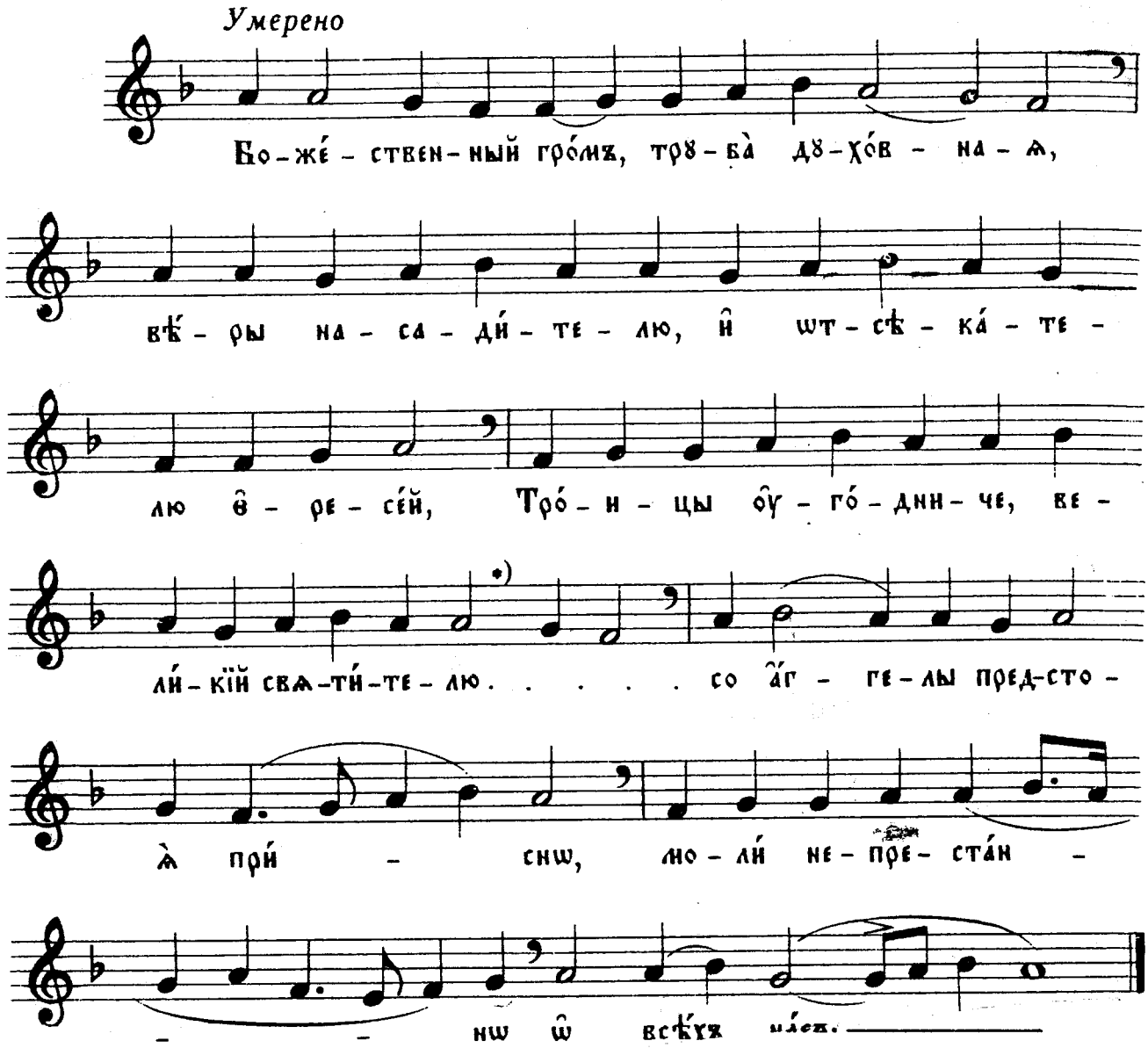
Умерено

*) Име светитеља.
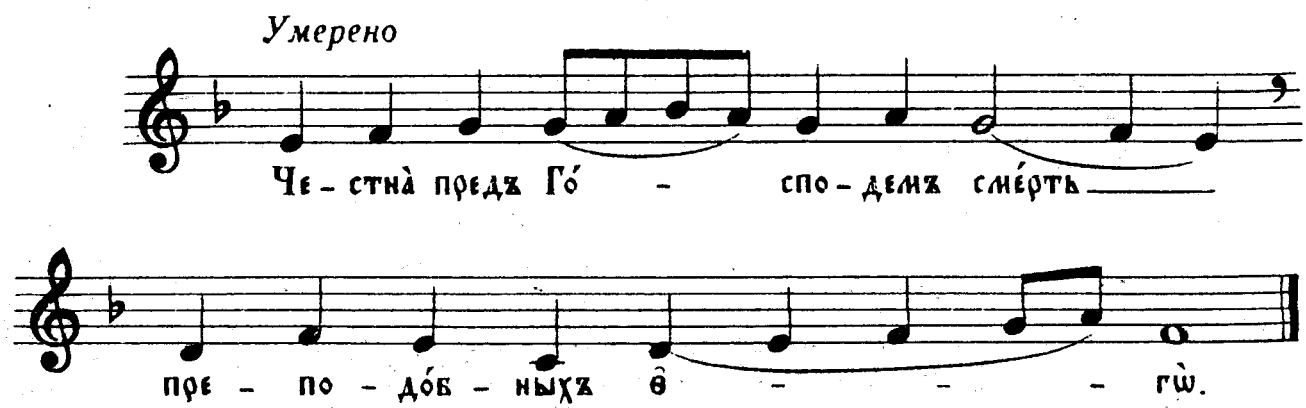
Кондакъ

Гласъ ѣ

Прокíменъ

Гласъ з̃
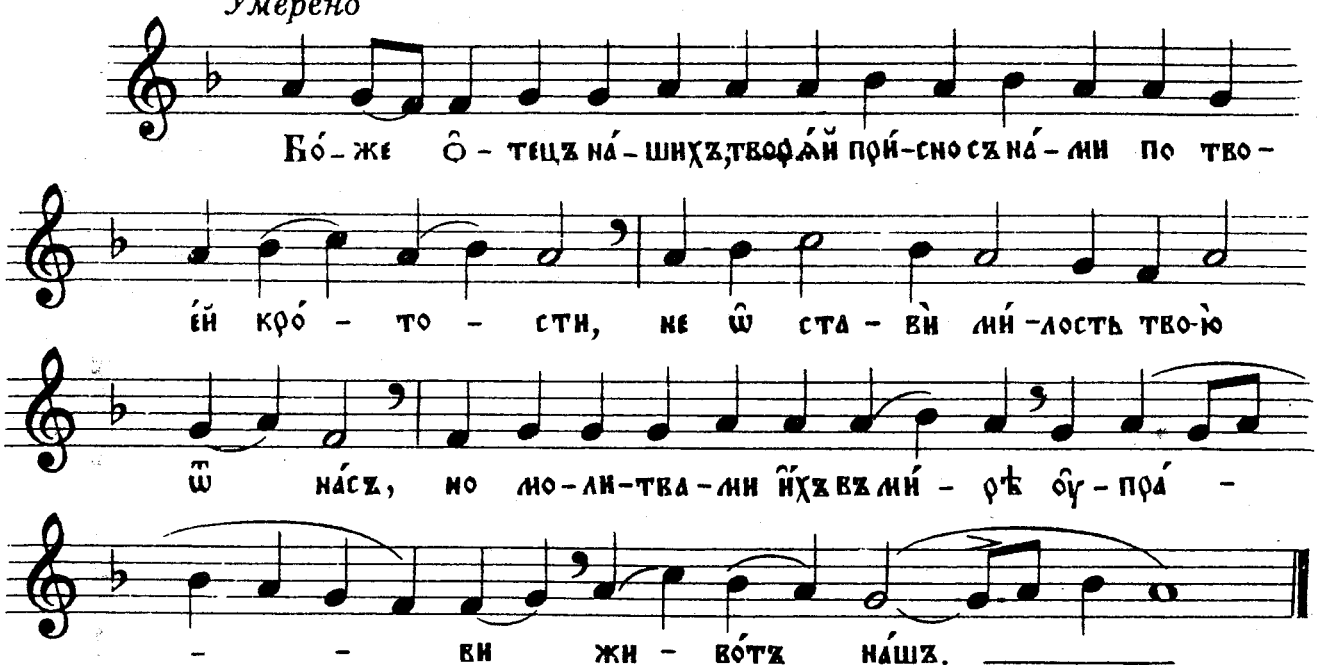

*) Име светитеља дода се на ову фразу.

Причáстенъ, глáсъ з: Въ пáмять вѣчнóю (стр. 443—445)

Свати́телю, Тропáрь

Глáсъ д̃
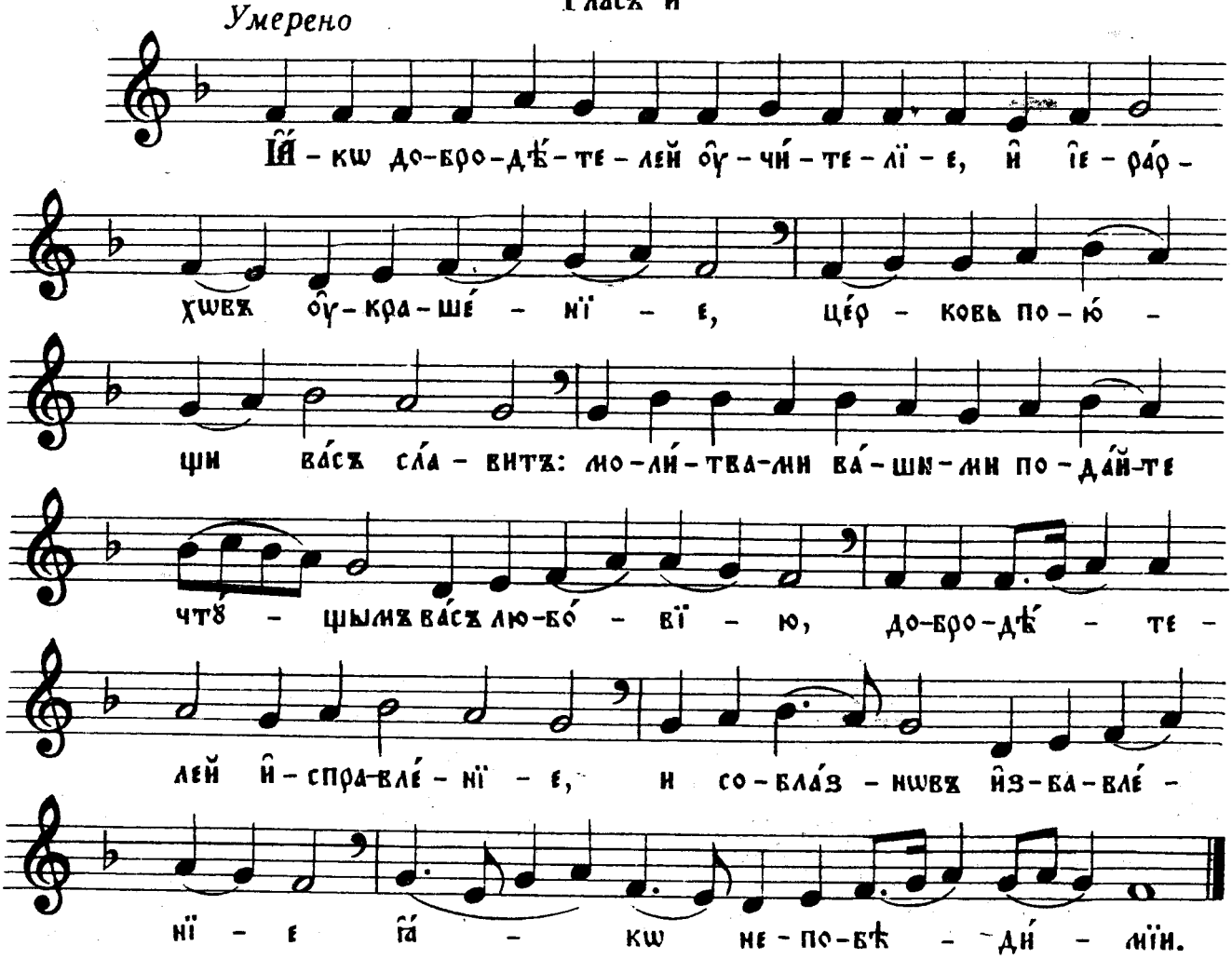
Умерено

Кондáкъ

Глáсъ й

Умерено
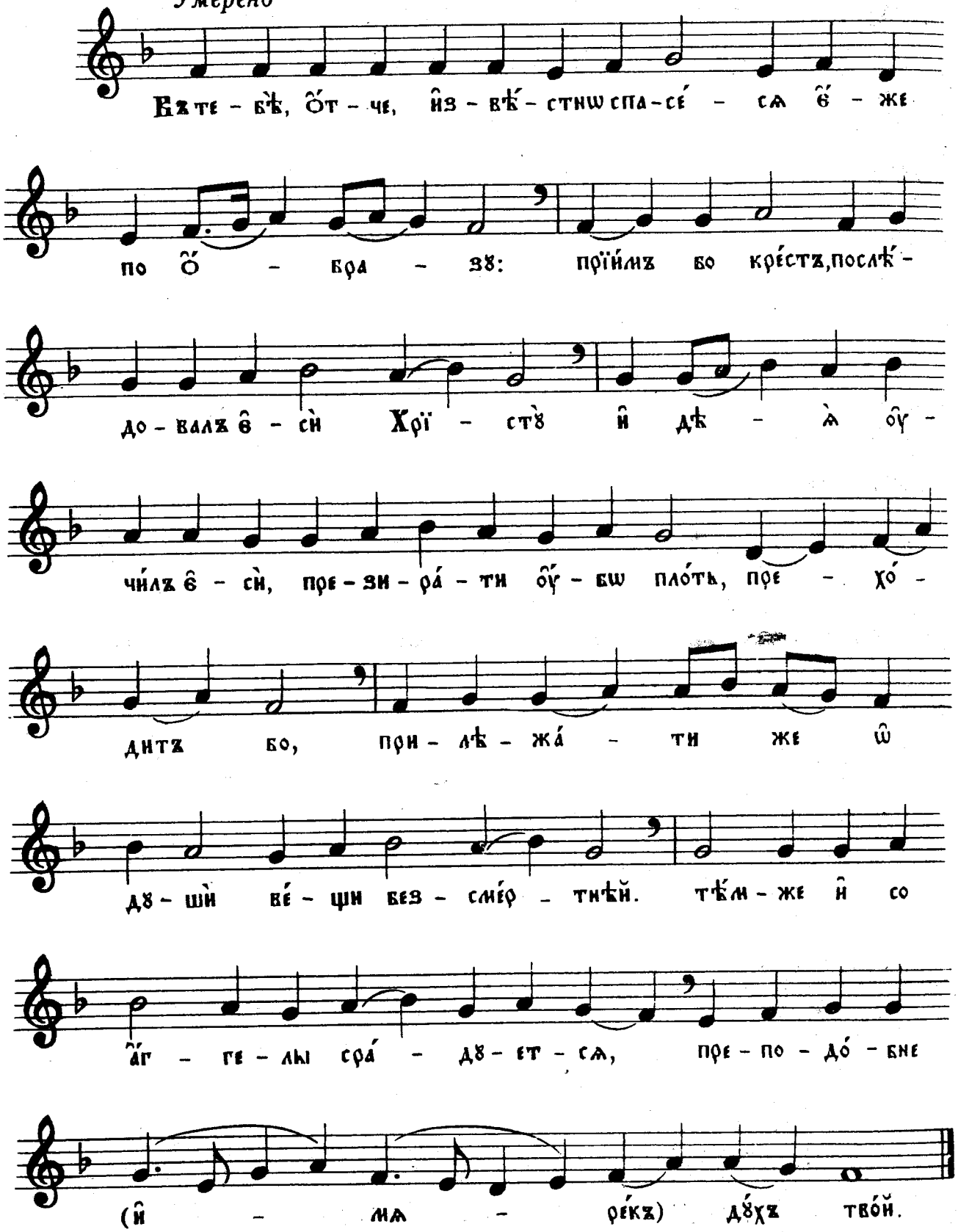

Прокíменъ, гласъ ѕ: Честнà предъ Гóсподемъ (стр. 472)

Причáстенъ, гласъ ѕ: Въ пáмять вѣчнýю (стр.443—445)

Преподóбному, Тропáрь

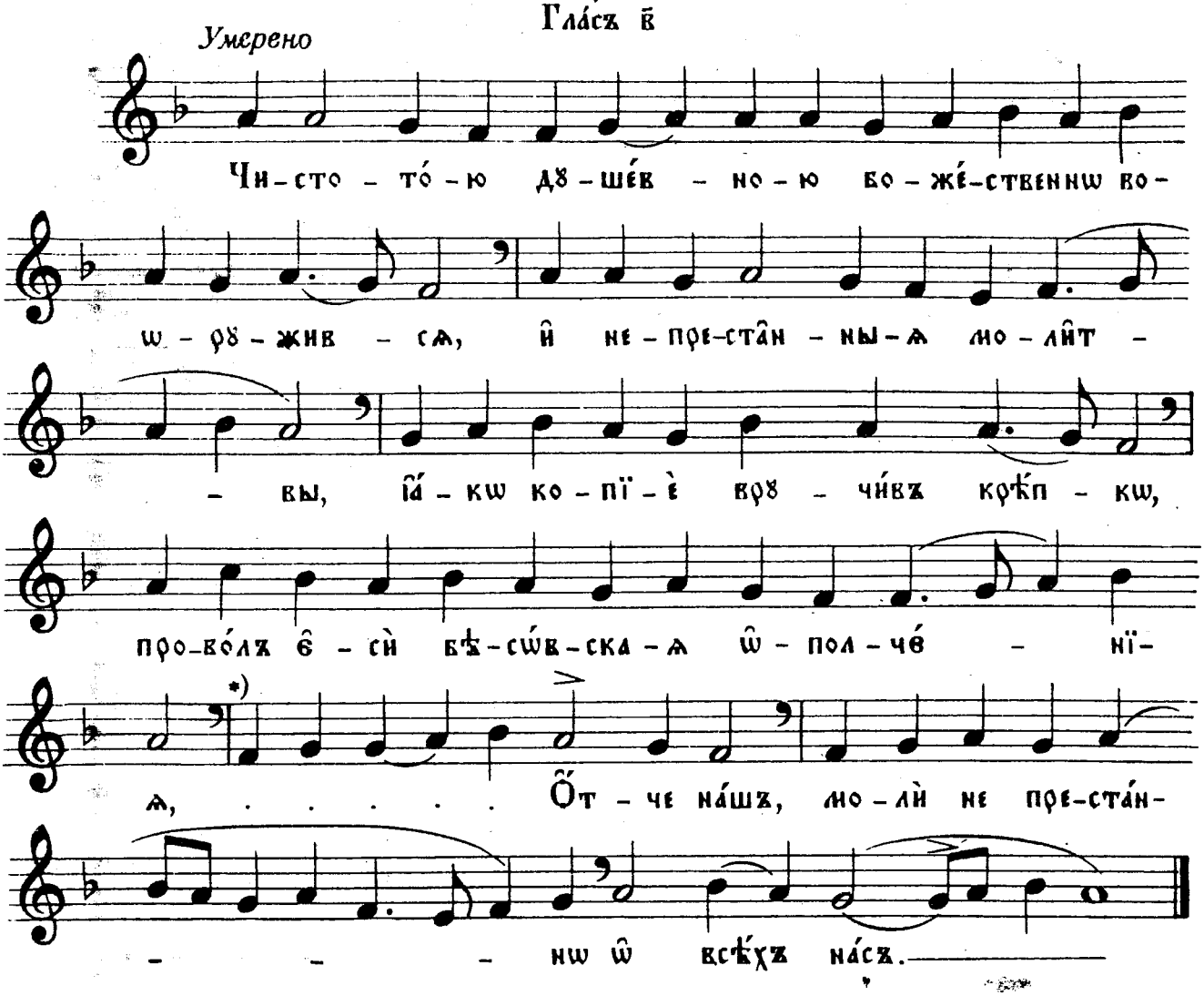
Гласъ й

Умерено
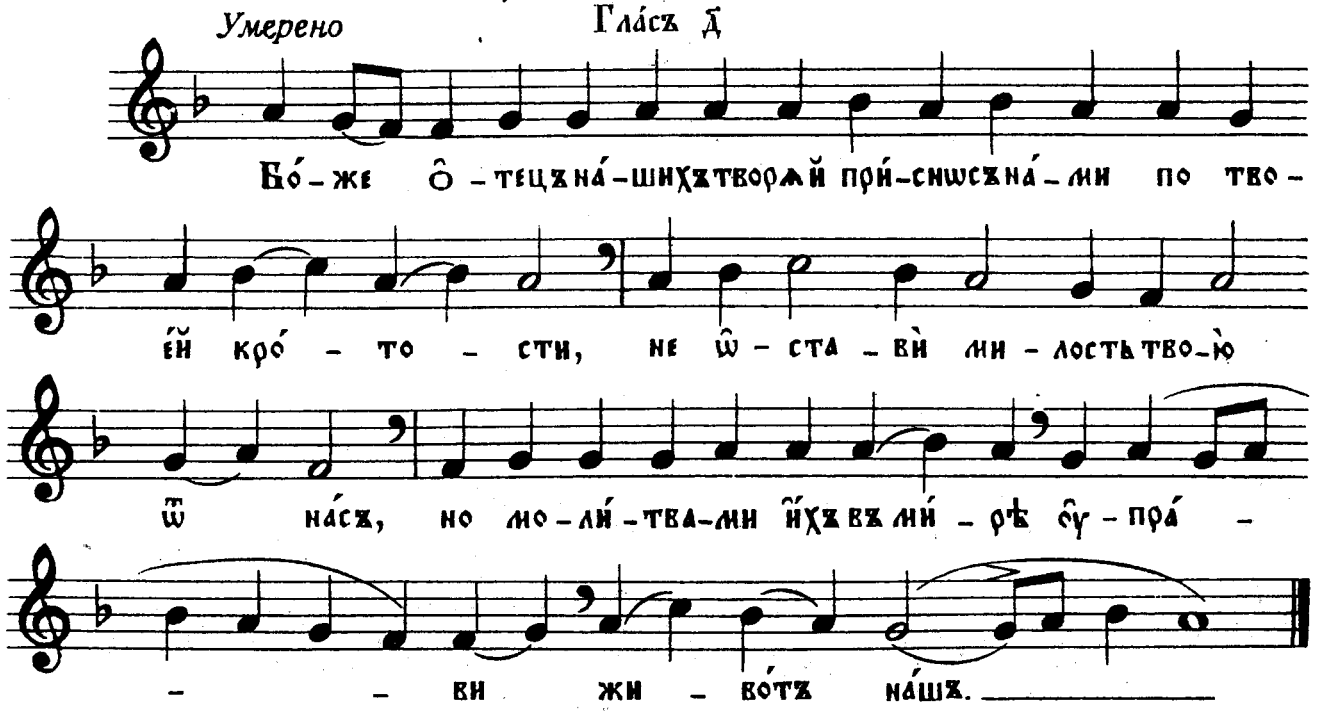

Кондáкъ

Глáсъ ѣ

Преподо́бнымъ, Тропа́рь

Умерено Глáсъ д̑
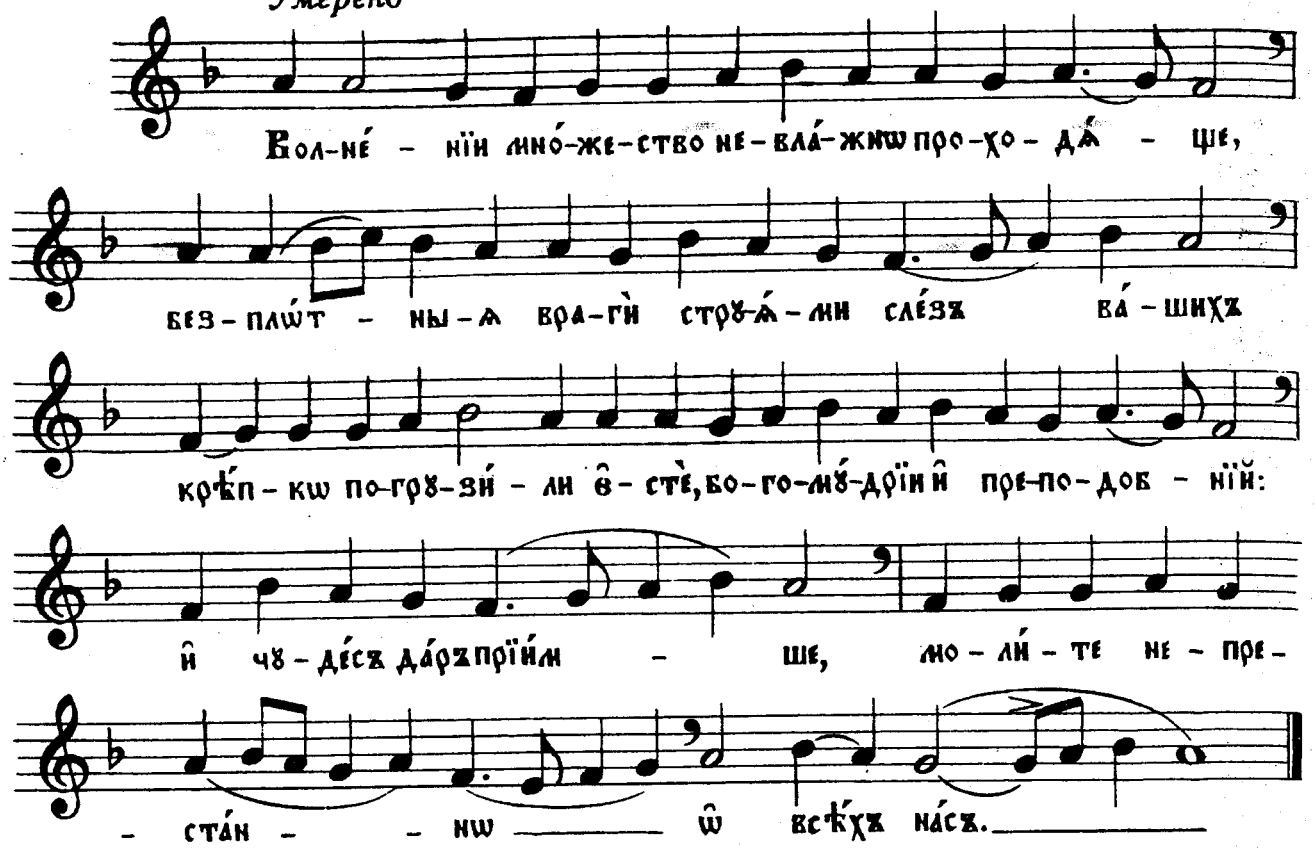

*) Име светитеља.

Кондакъ

Гласъ в

Умерено
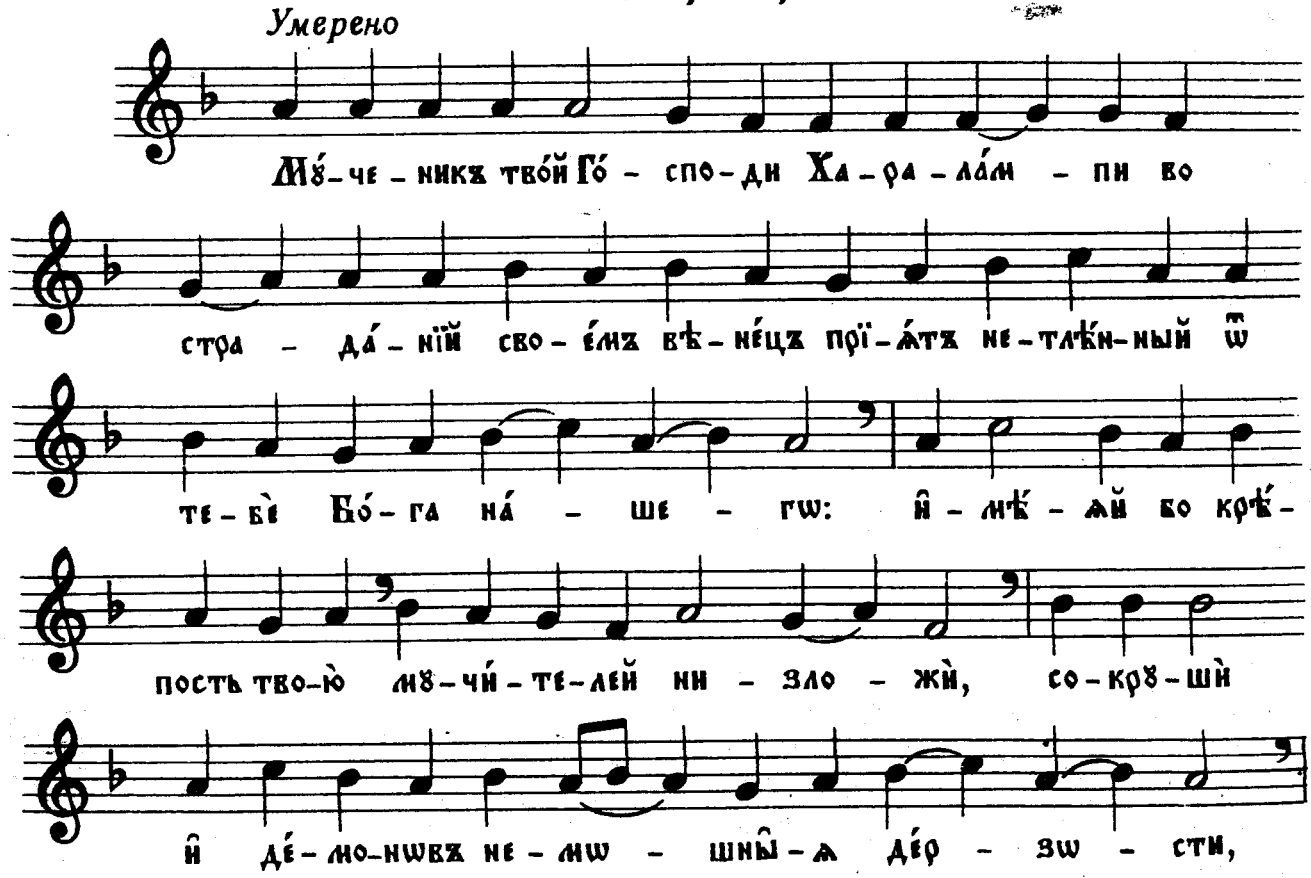

Прокíменъ, гласъ 3: Честна̀ предъ Го́сподемъ (стр. 472)
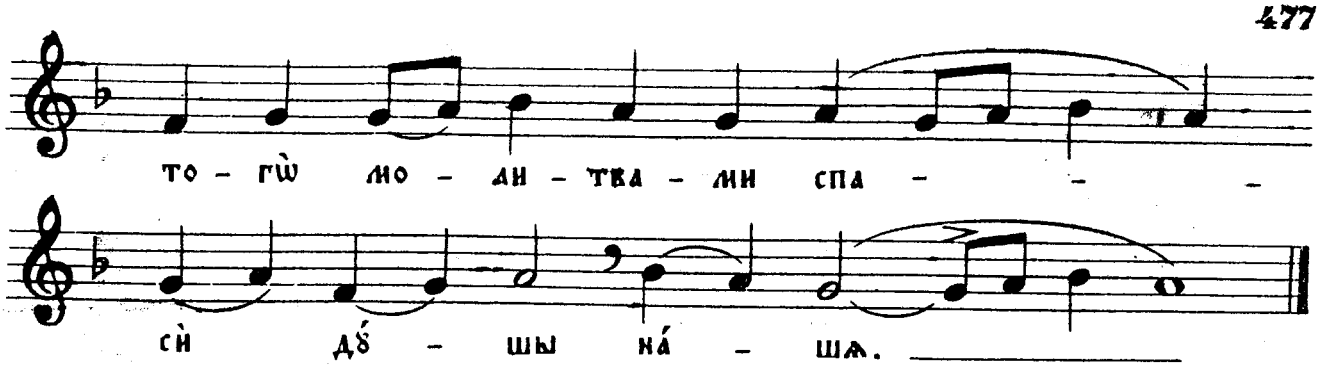
Причáстенъ, гласъ 3: Въ пáмять вѣ́чнꙋю (стр.443—445)

Мр҃ченикъ, Тропáрь Гласъ д

Умерено
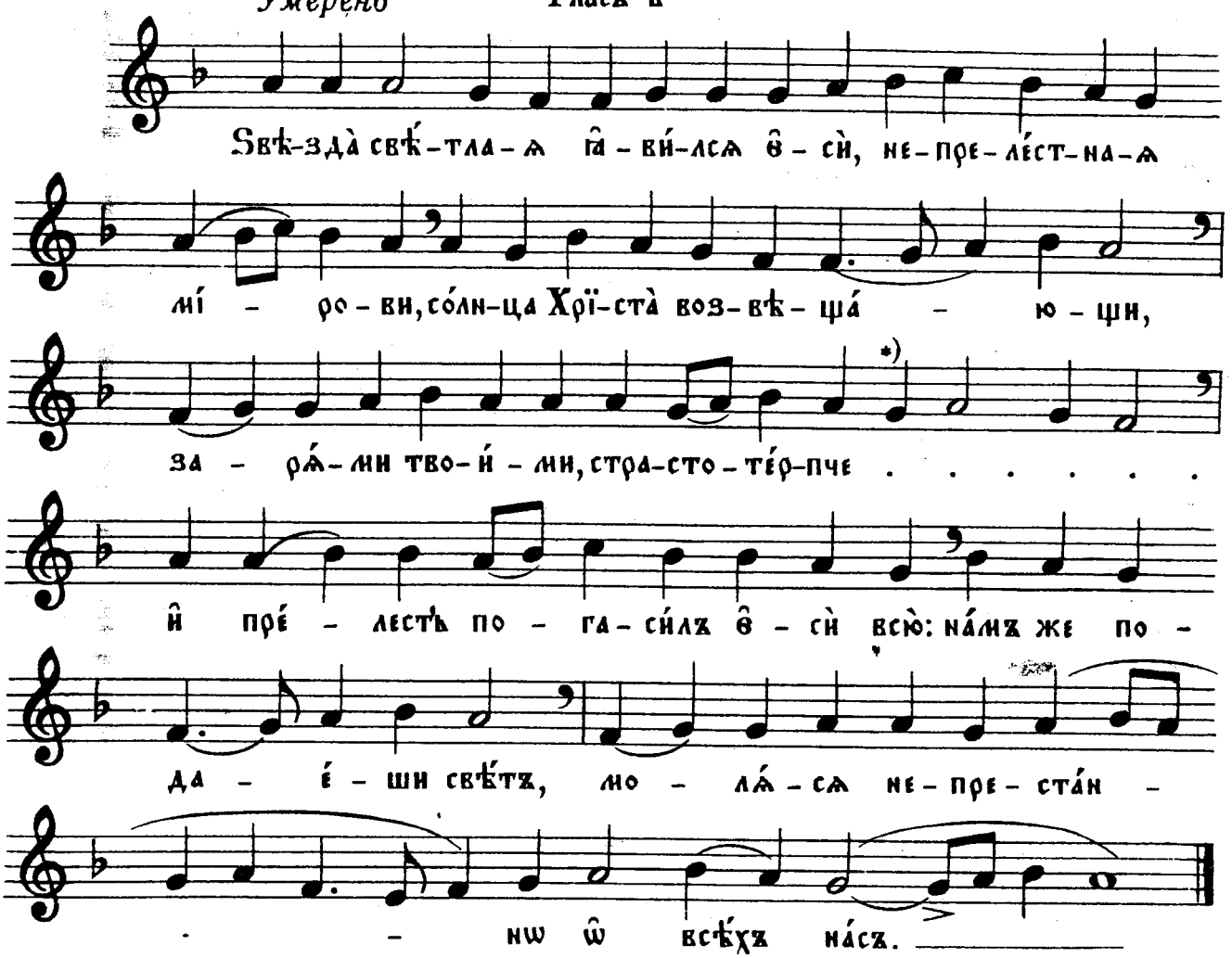

*) Име светитеља
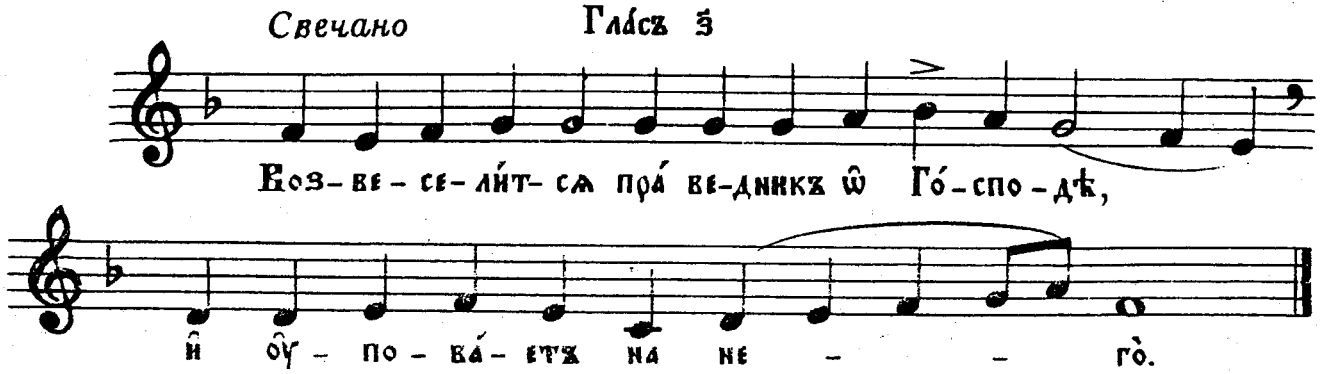

Кондакъ

Умерено Гласъ ѣ

Прокі́менъ

Свечано Гласъ з̄
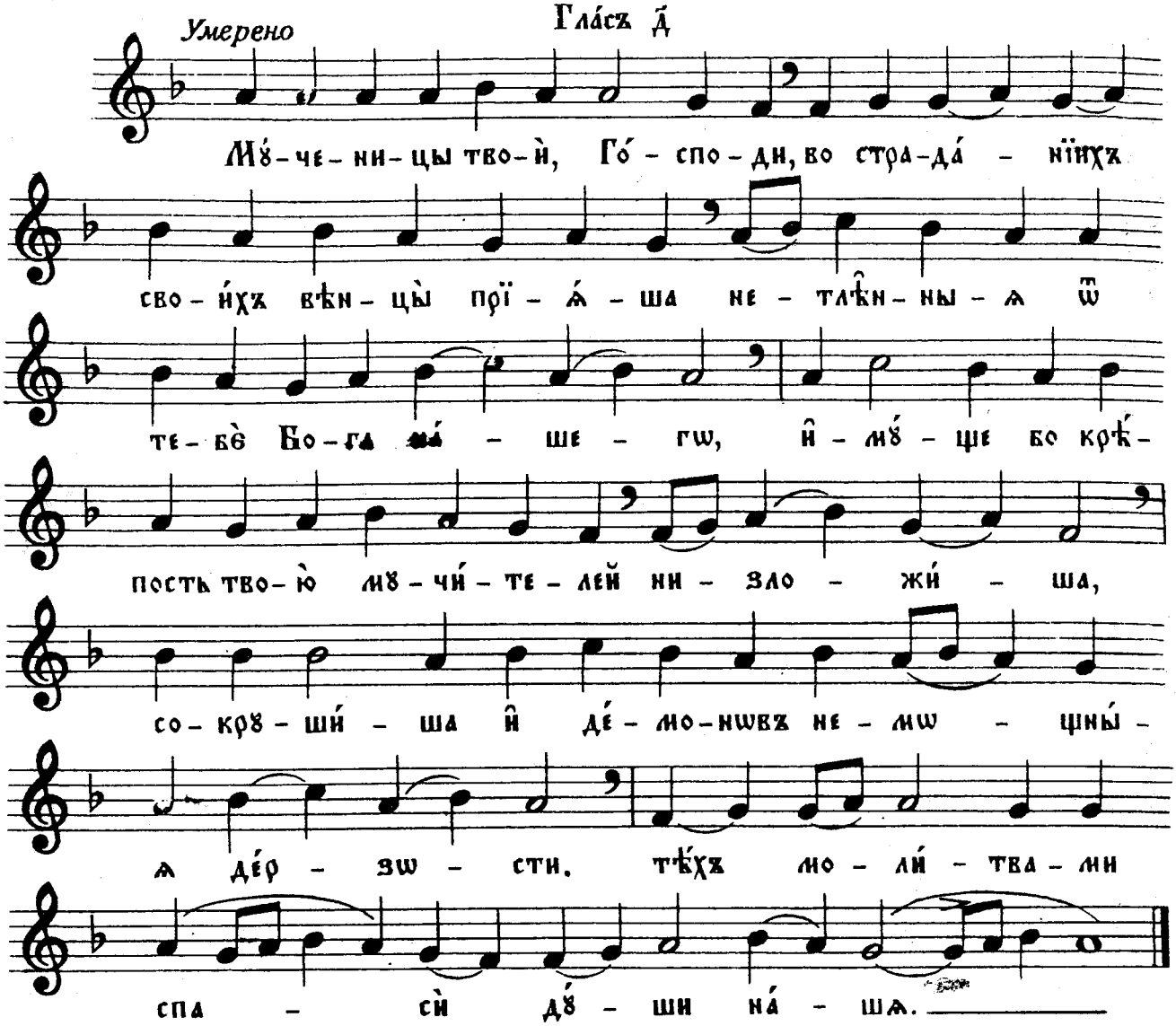

*) Име светитеља.

478 Причáстенъ, глáсъ ѕ: Въ пáмять вѣчнóю (стр.443—445)

Мч҃еникwмъ, Тропáрь

Глáсъ д҃

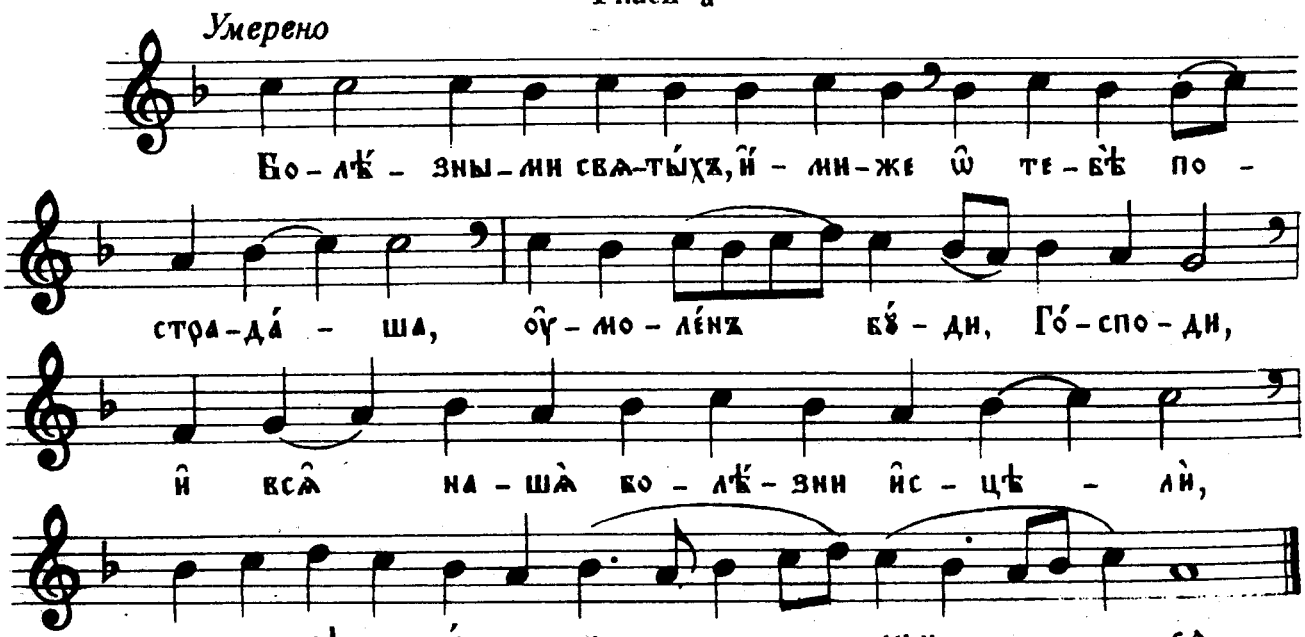
Умерено

Мч҃еникwмъ, Тропáрь

Глáсъ а҃
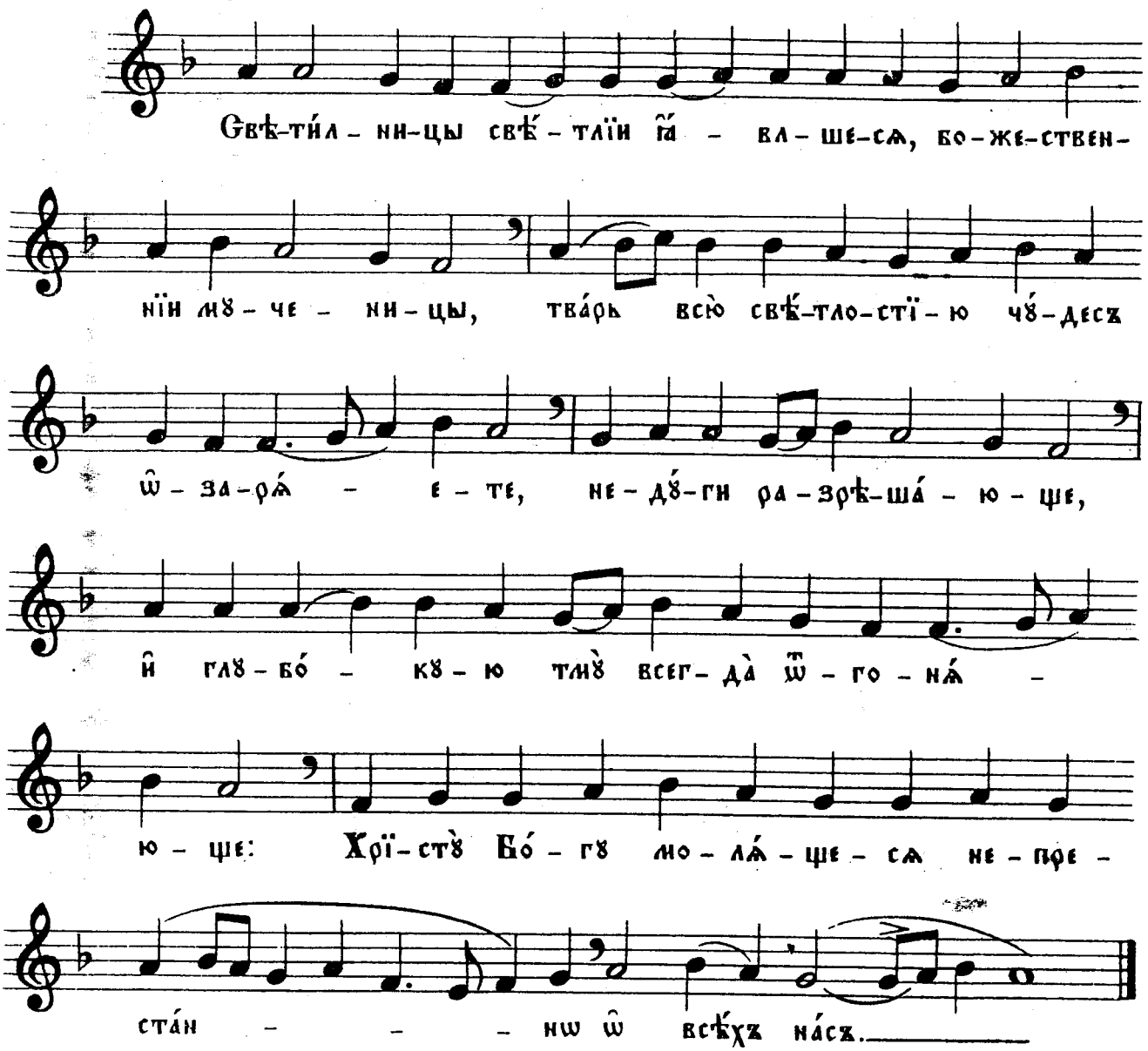
Умерено

Кондакъ

Умерено
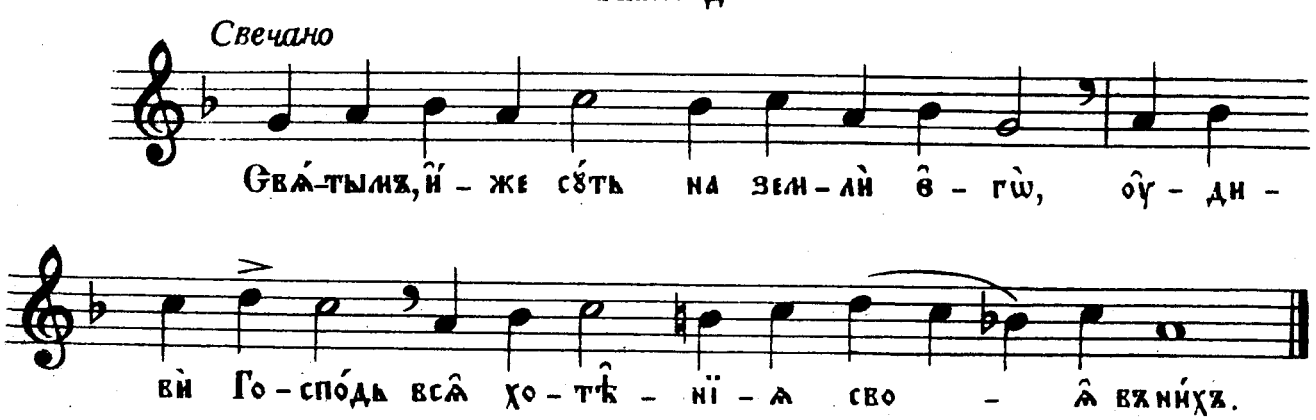
Гласъ ѣ

Прокíменъ

Гласъ д̑

Свечано
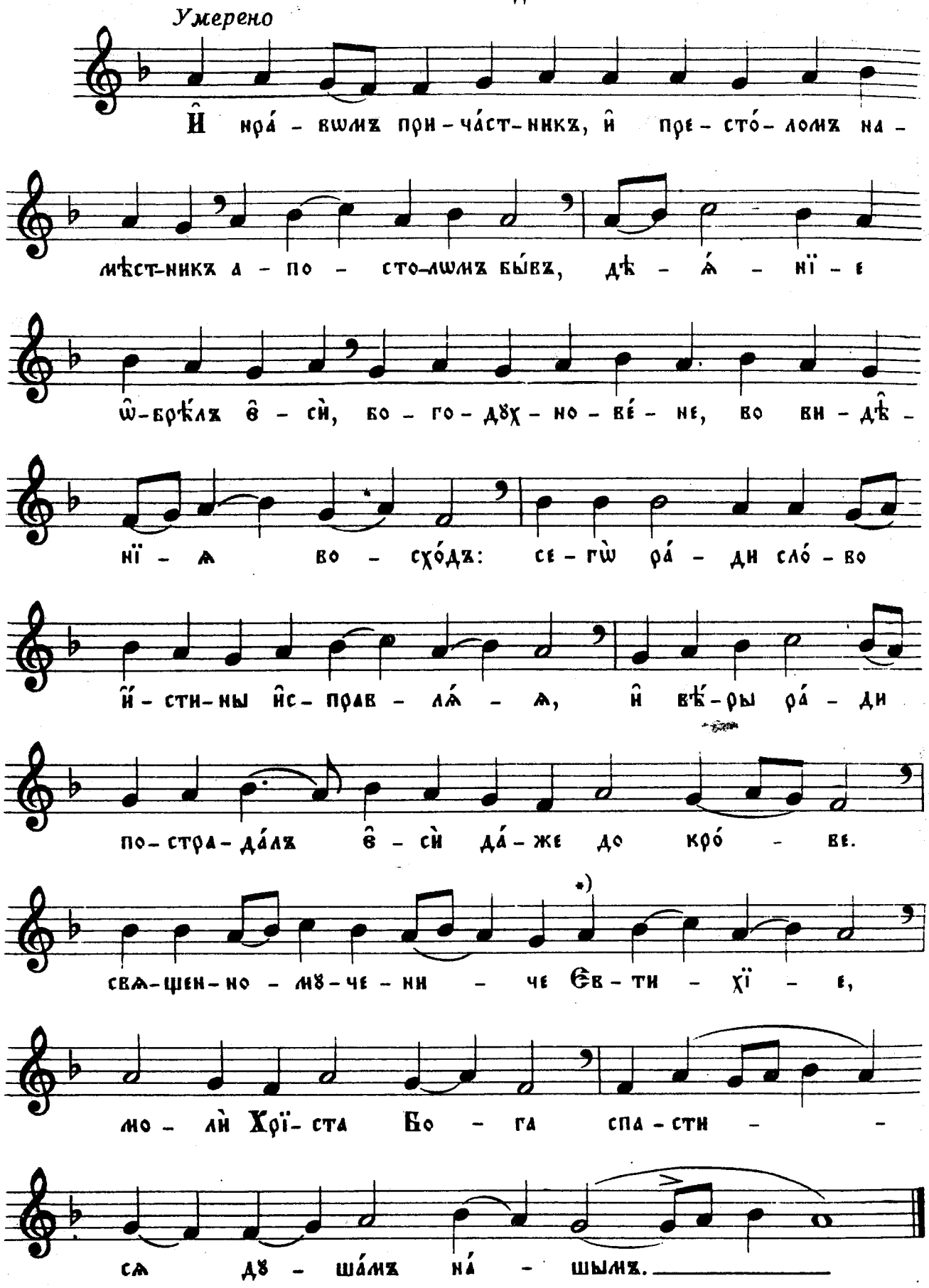

Причáстенъ, глáсъ й: Рáдуйтеся прáведнїй (стр. 459—460)

Священо́мученикъ, Тропáрь

Глáсъ д̆

Умерено
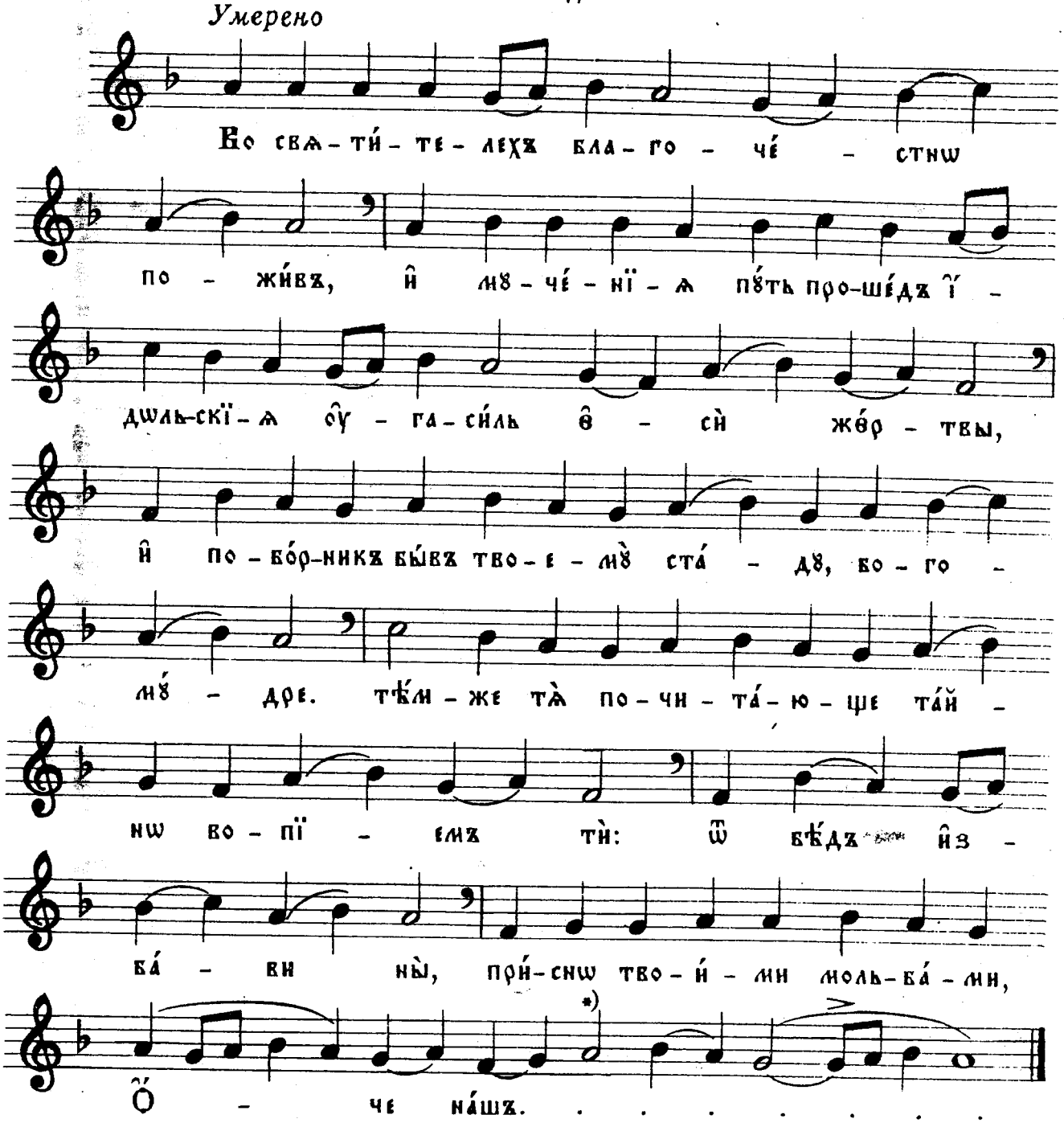

*) Име светитеља

Кондакъ

Гласъ д҃

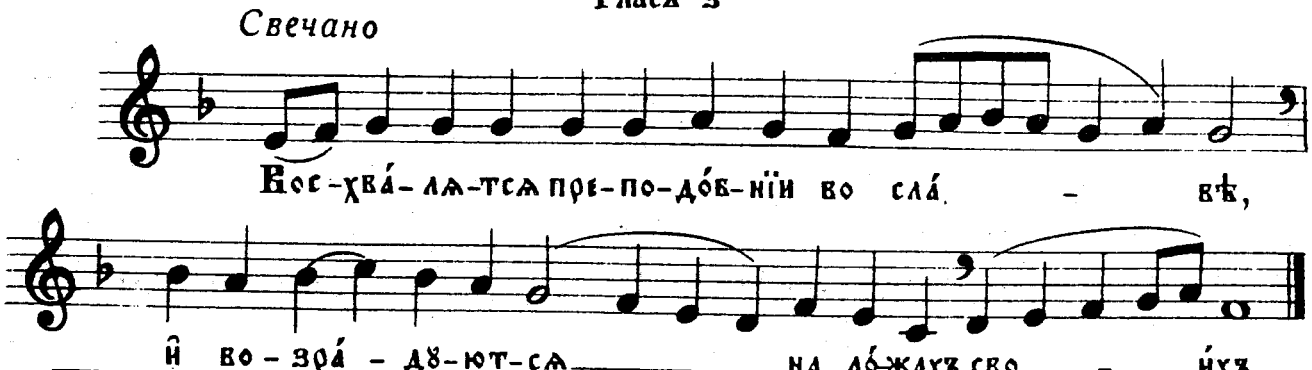
Умерено

Прокѝменъ

Гласъ з҃

Свечано
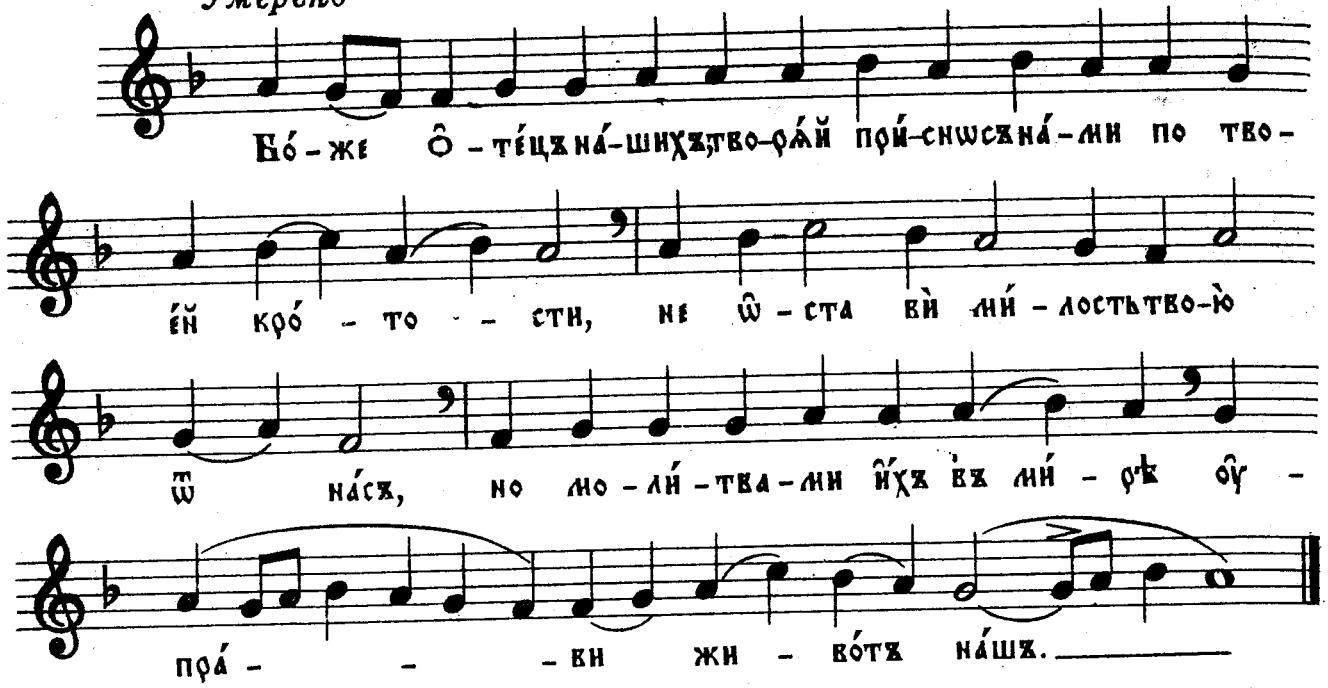

*) Име светитеља

Причáстенъ, глáсъ, ѕ: Къ пáмять вѣчнóю (стр. 443—445)

Свящennомýченикωмъ, Тропáрь

Глáсъ а̃
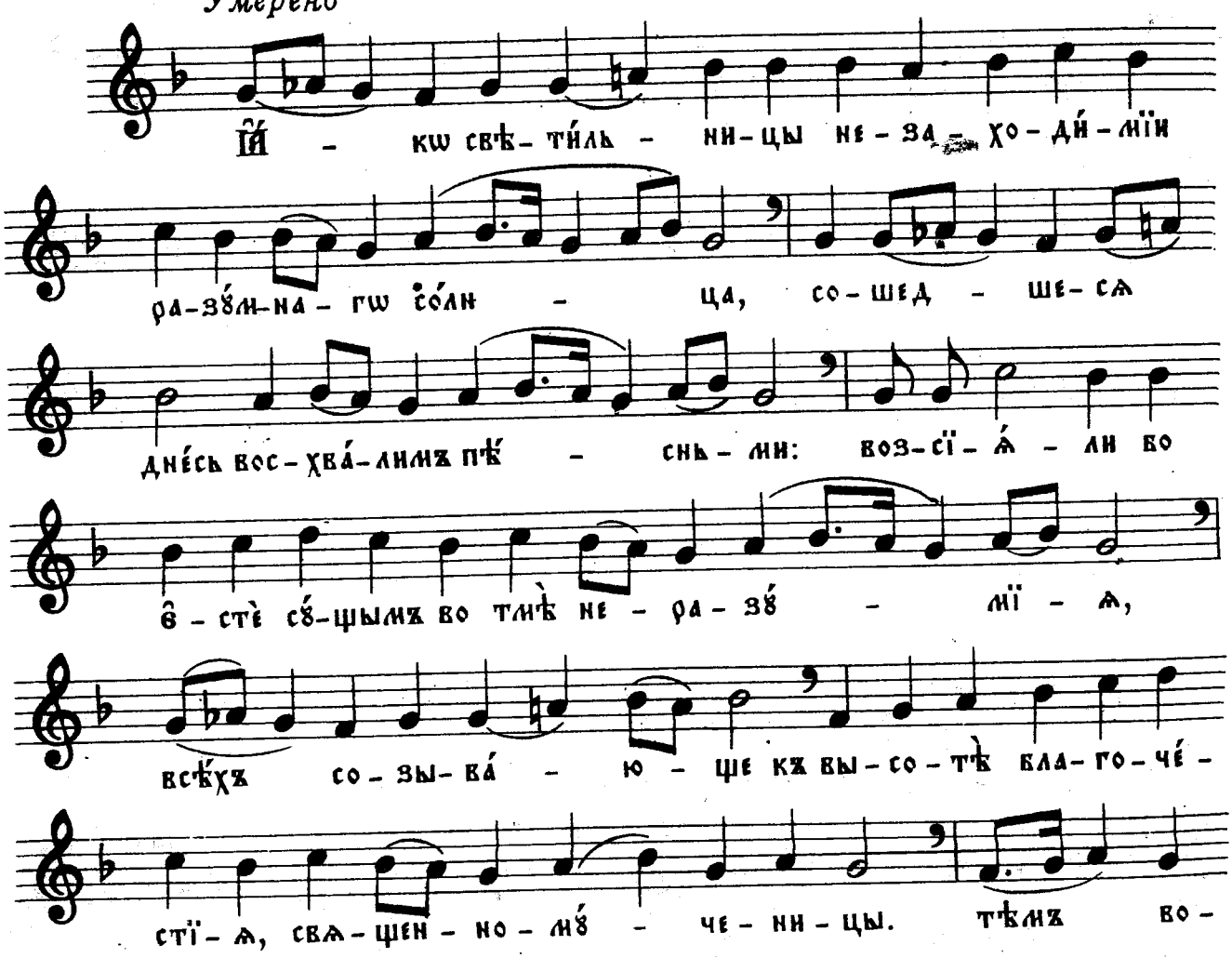
Умерено

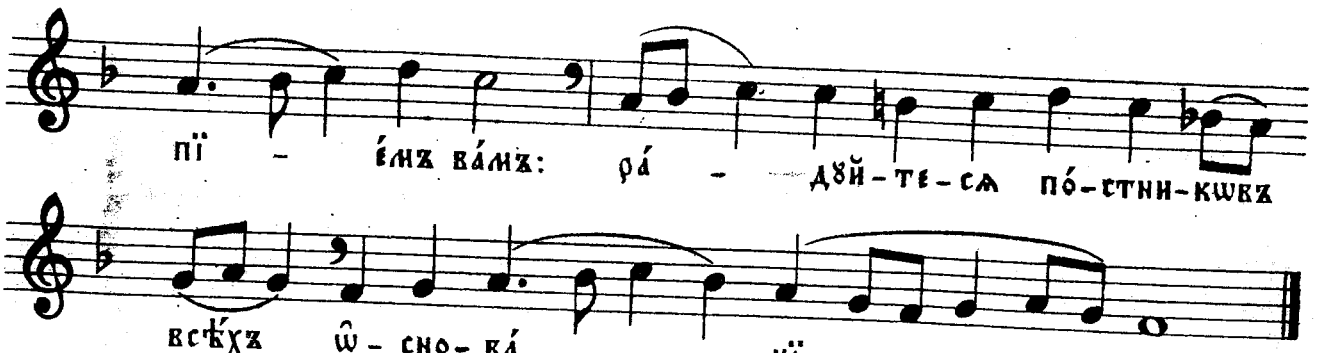

Кондáкъ

Глáсъ г̃
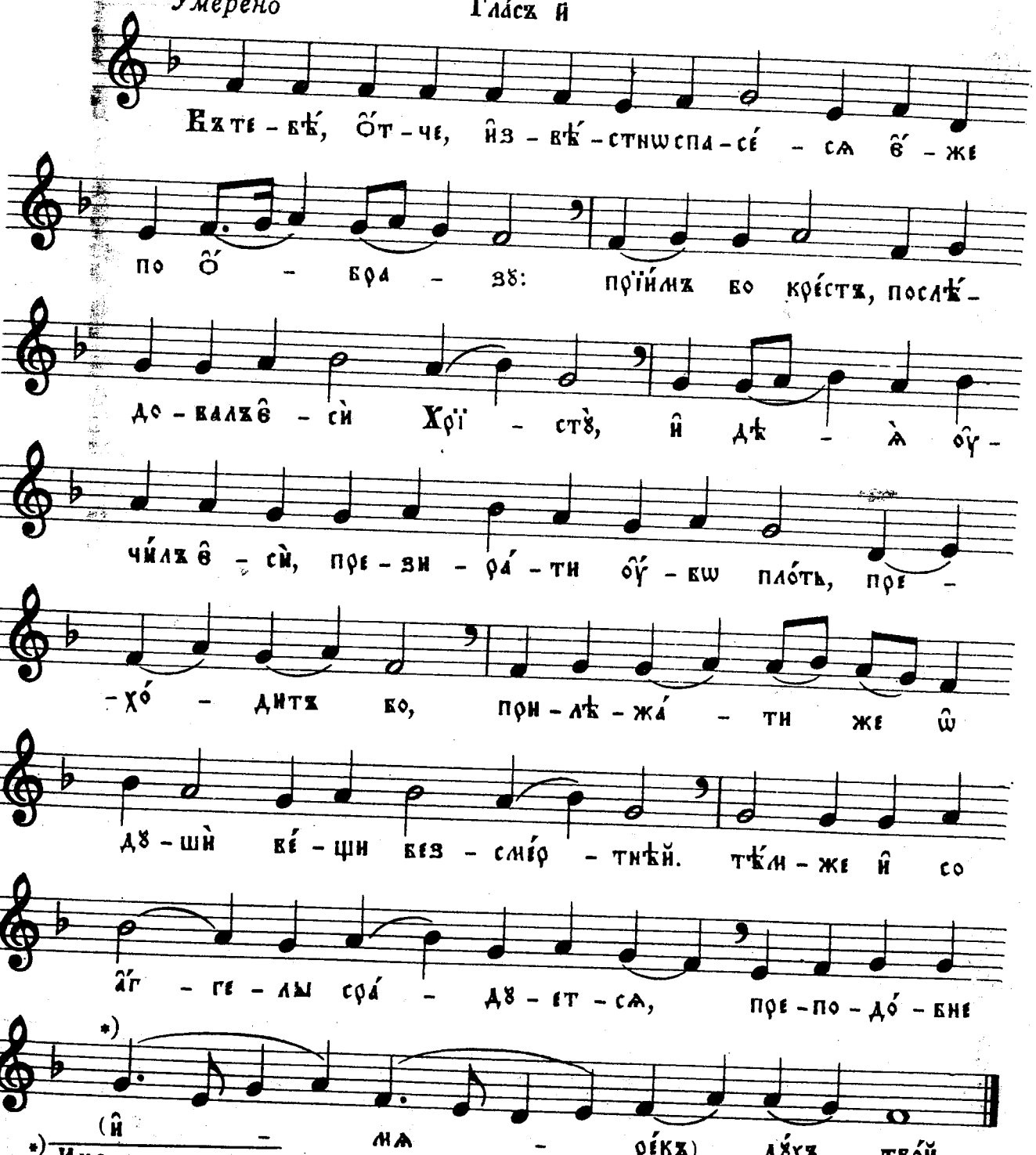
Умерено
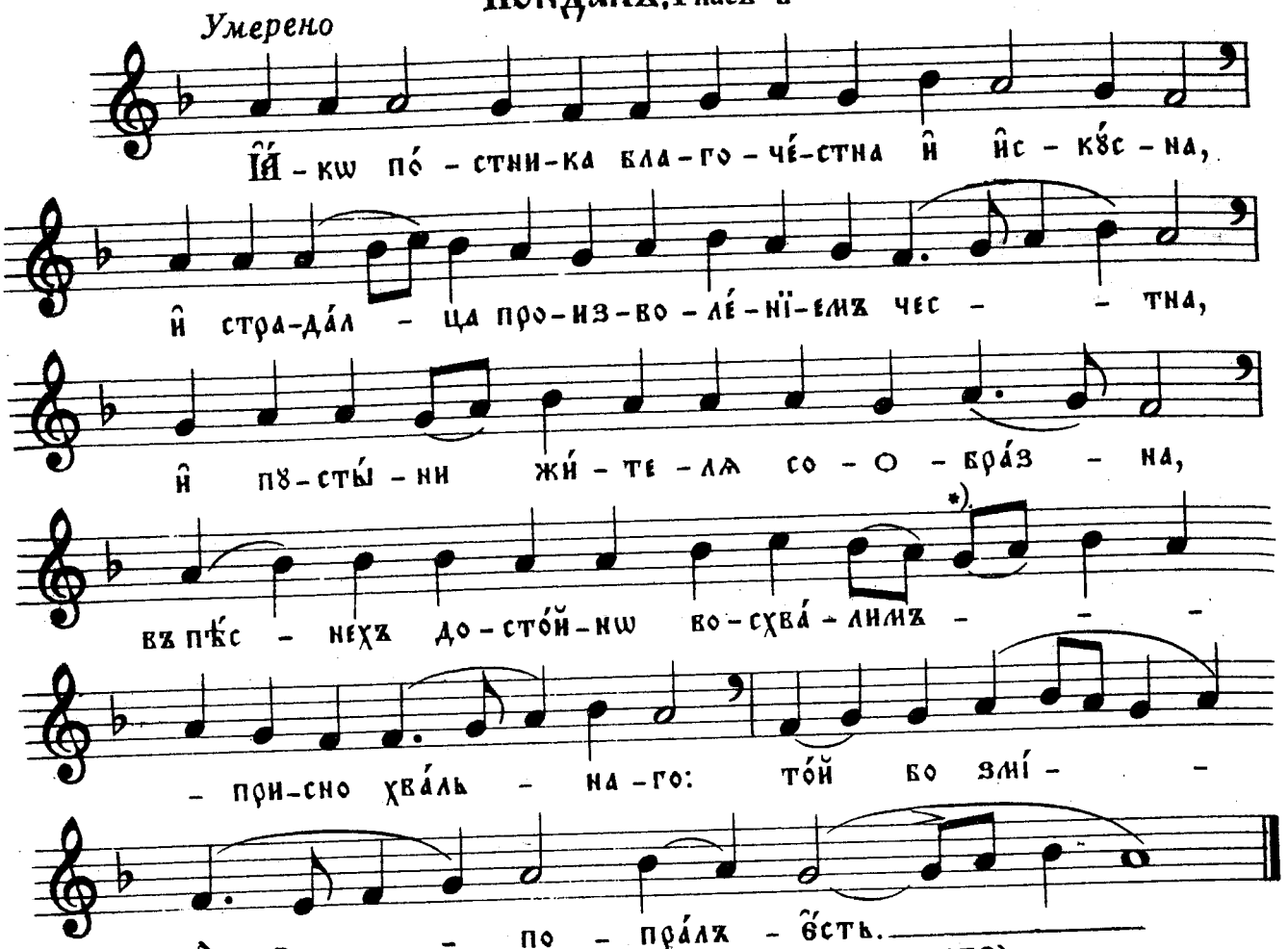

Преподобномꙋченикꙋ. Тропа́рь

Умерено Гла́сѫ й
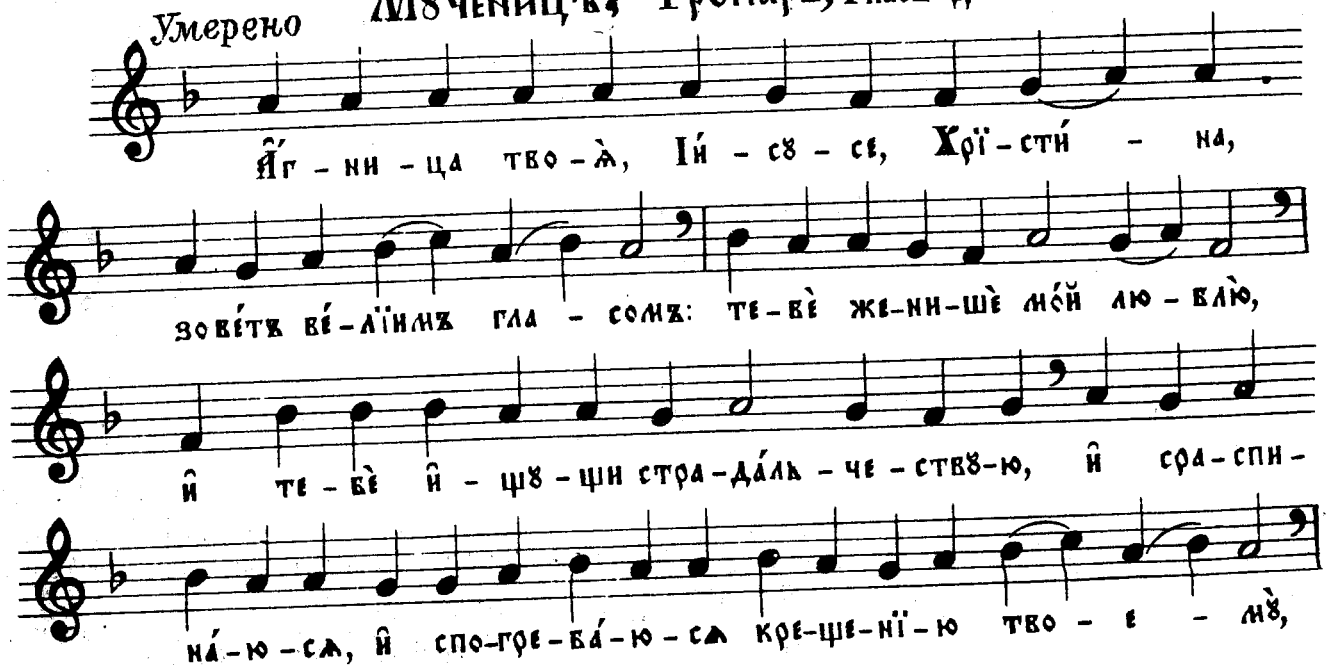

*) Име светитеља

Кондакъ. Гласъ ѣ
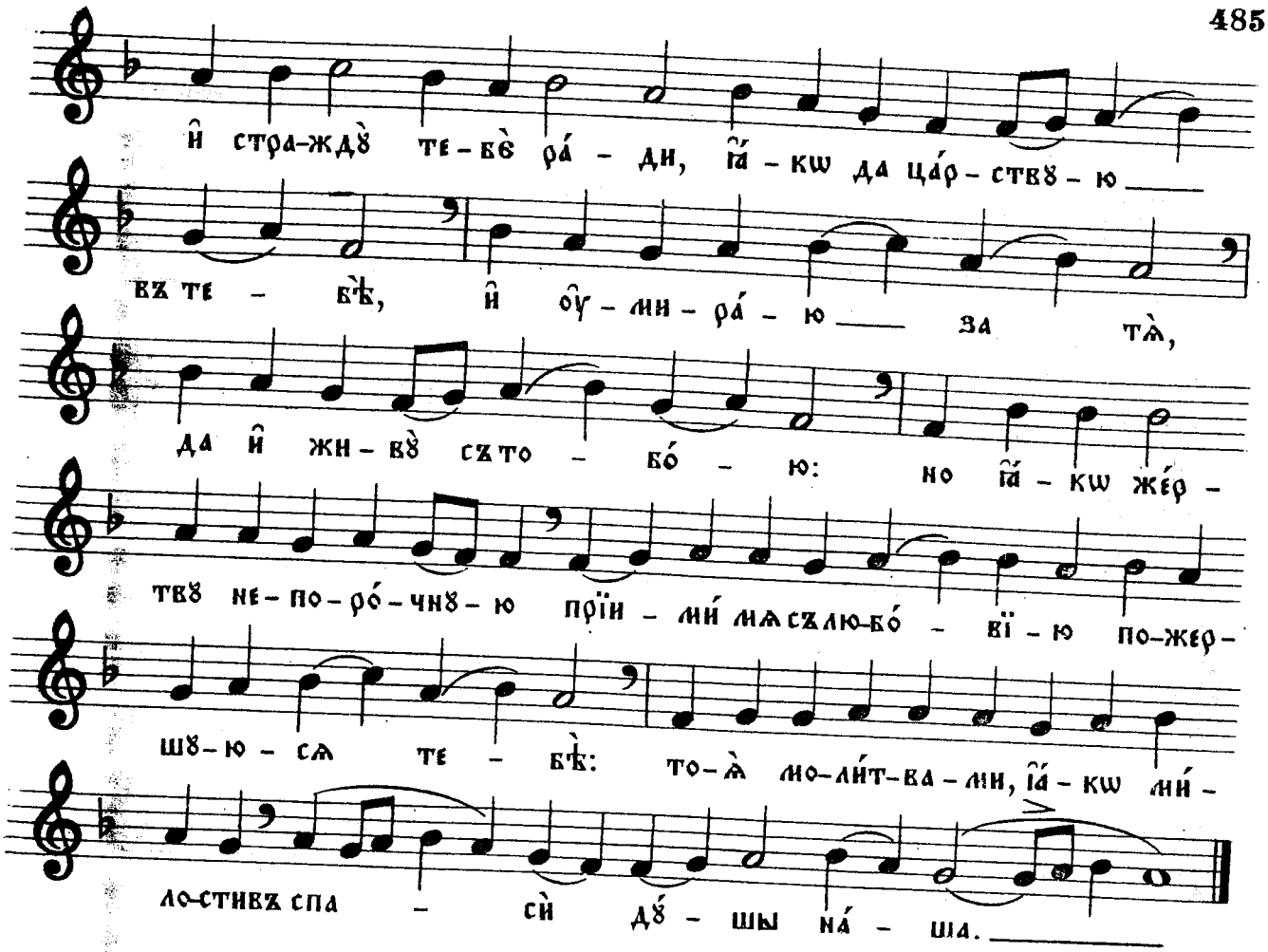

Прокíменъ, гласъ ѕ: Честна̀ предъ Го́сподемъ (стр. 472)
Причáстенъ, гласъ и̂: Ра́дꙋйтесм пра́ведній (стр. 459—460)
Преподобномꙋ́ченикшмъ, Тропа́рь Гласъ д̀: Бо́же о̂тецъ на́шихъ (стр. 475)
Кондáкъ, гласъ ѣ: Колнéнїй мно́жество (стр. 476)
Прокíменъ, гласъ ѕ: Восхва́лятсм преподо́бній (стр. 481)
Причáстенъ, гласъ и̂: Ра́дꙋйтесм пра́ведний (стр. 459—460)

Мꙋ́ченицѣ, Тропа́рь, Гласъ д̀
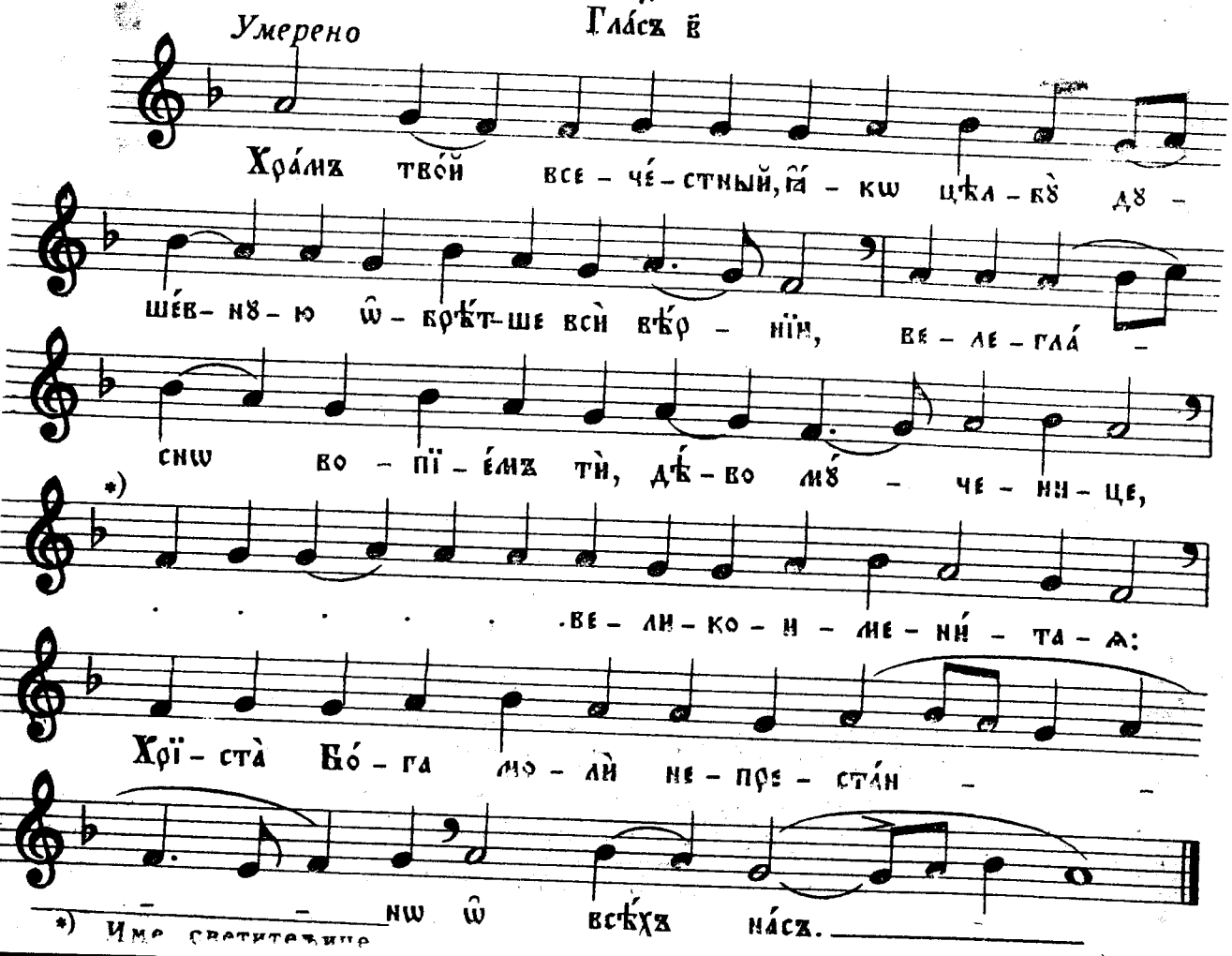

Име светитеља

Кондакъ

Гласъ ѣ

*) Име светителъ

Прокíменъ

Свечано

Гла́съ д҃
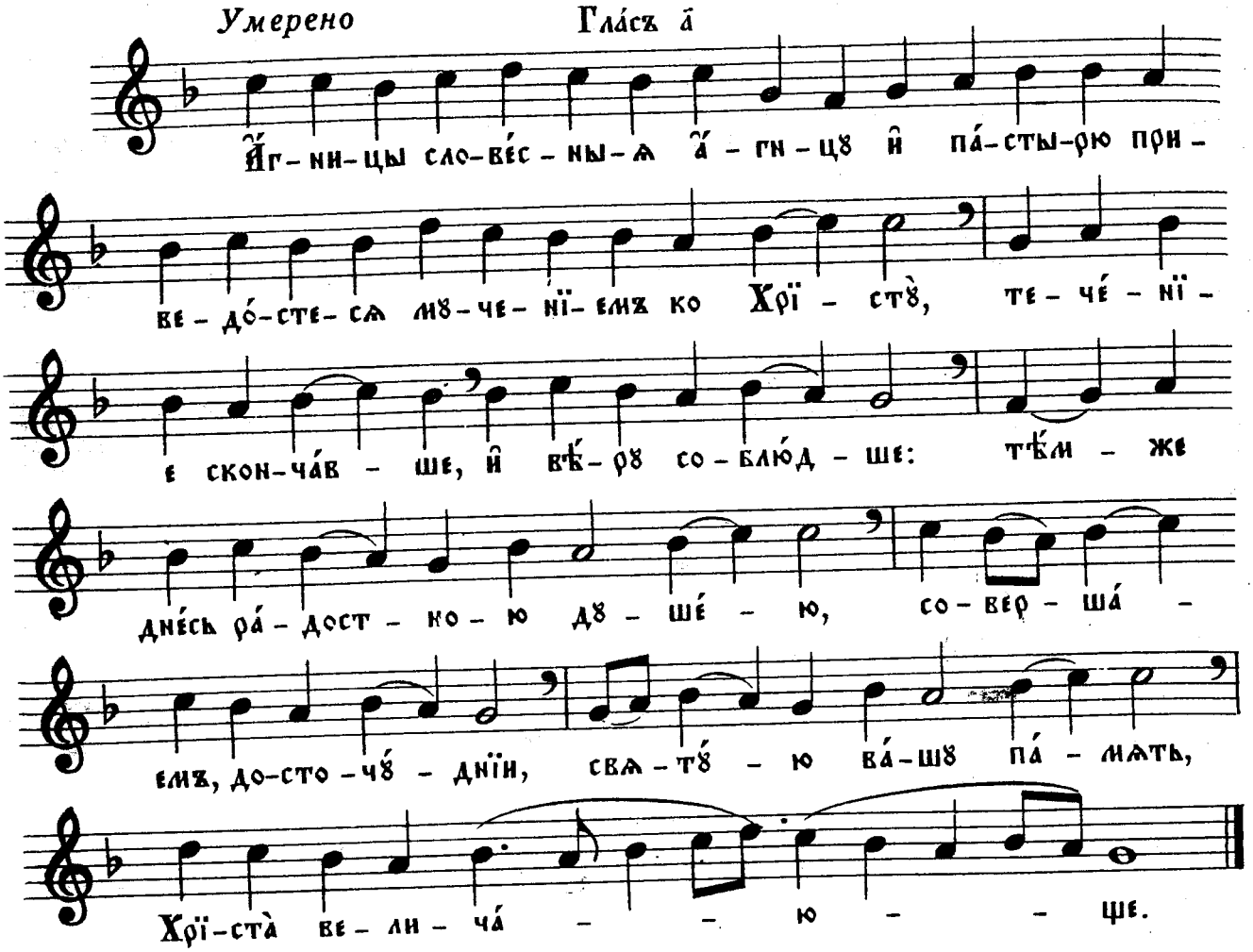

Причáстенъ, глáсъ и҃: Рáдꙋйтеся прáведнїй (стр. 459—460)

Мч҃ченицамъ, Тропáрь

Умерено
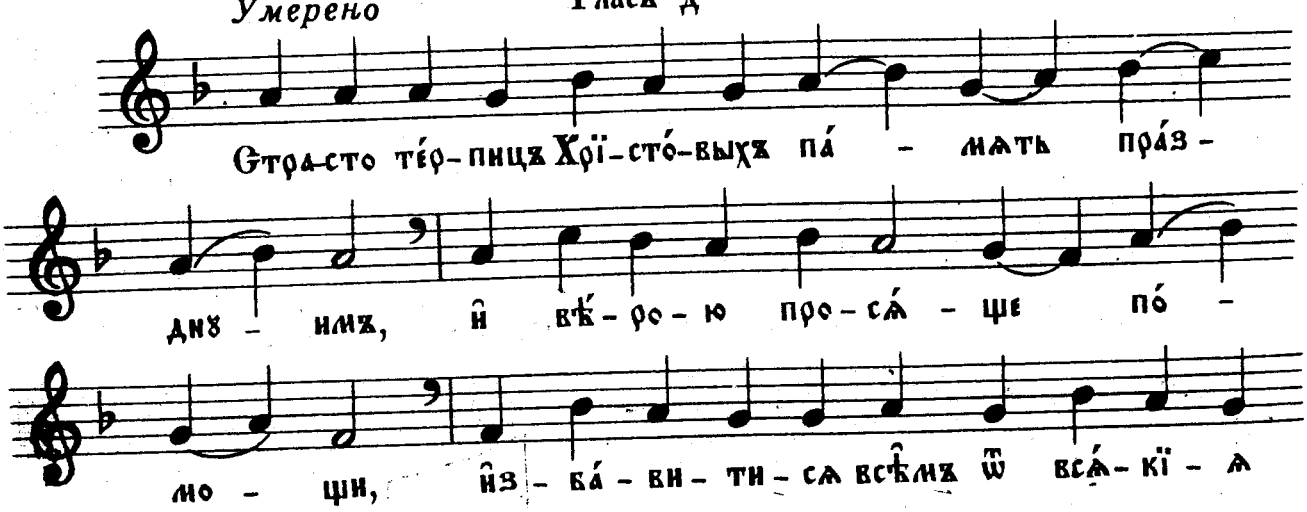
Гла́съ а҃
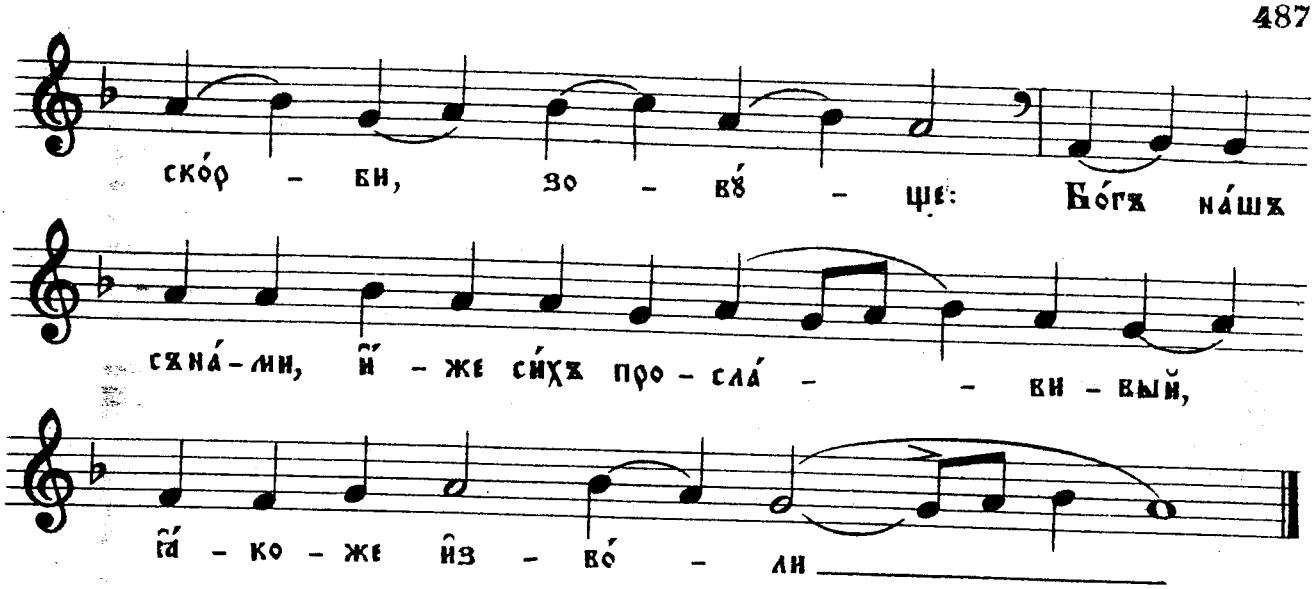

Кондáкъ

Умерено

Гла́съ д҃
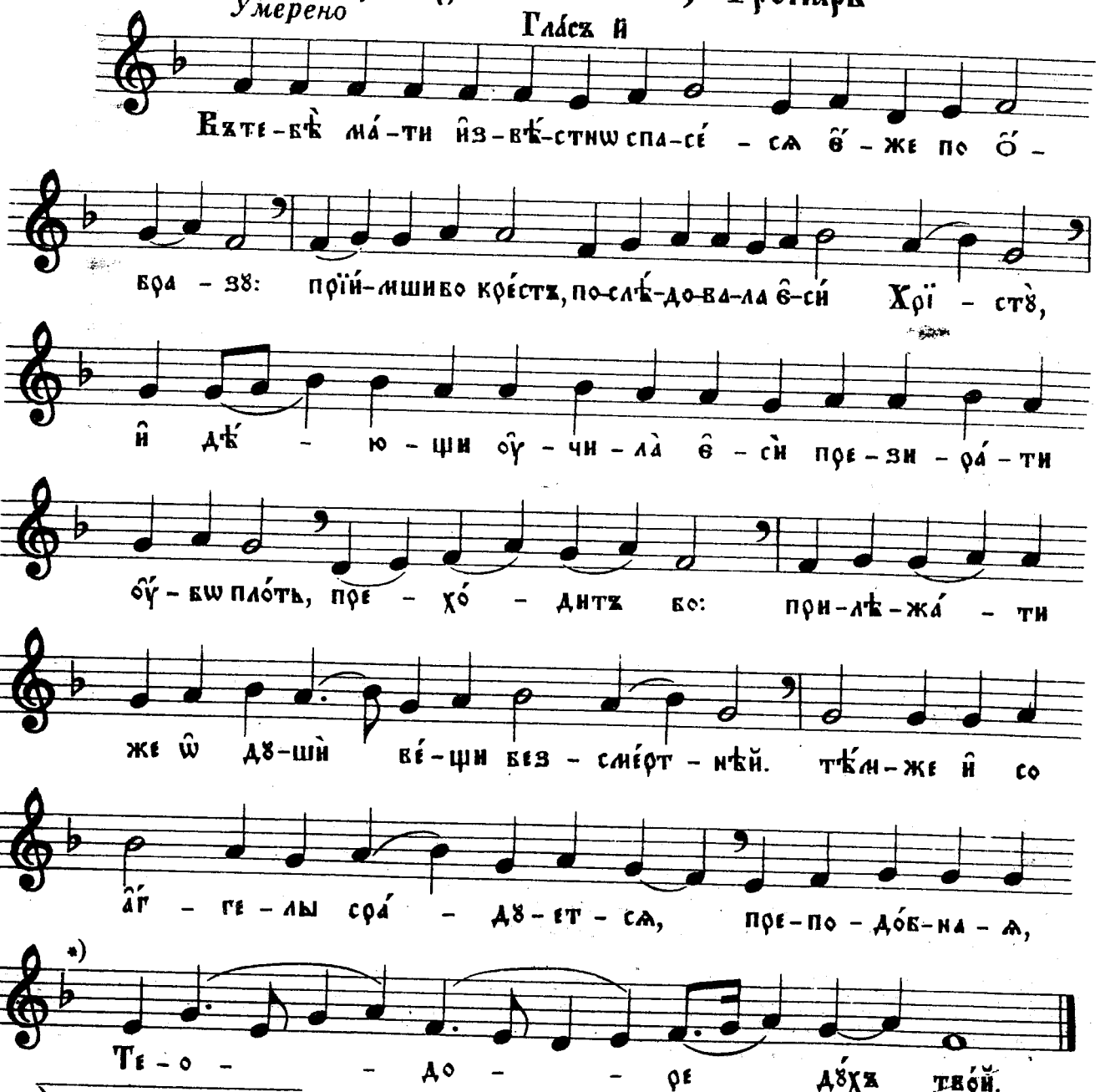

Прокíменъ, глáсъ д̀: Дúвенъ Бóгъ (стр. 486)

Причáстенъ, глáсъ, ѕ́: Къ пáмять вѣ́чнꙋю (стр. 443—445)

Преподóбной женѣ́, Тропáрь

Умéрено

Глáсъ й
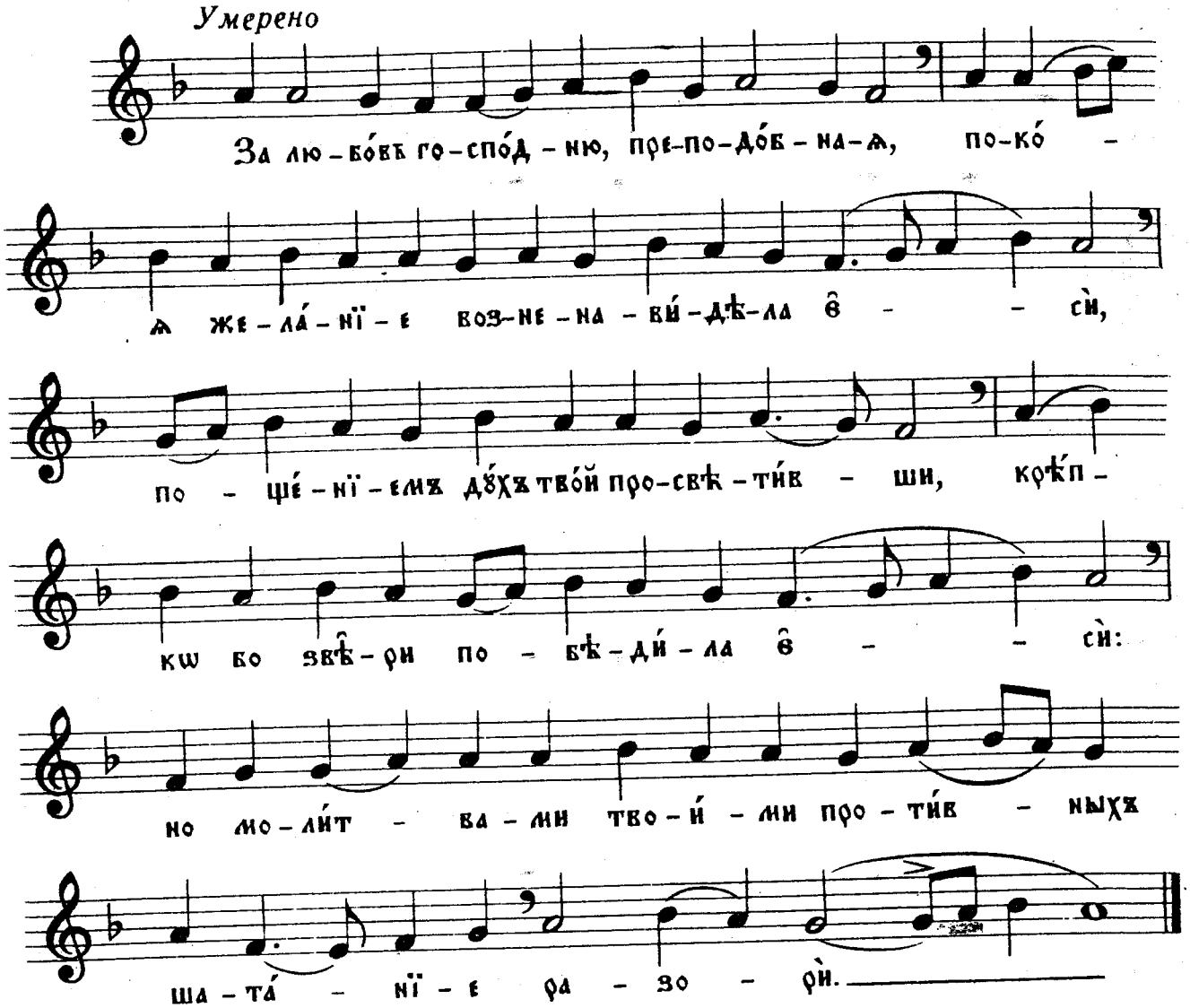

*) Или: Сподóбитель

Кондакъ

Гласъ ѣ

Умерено
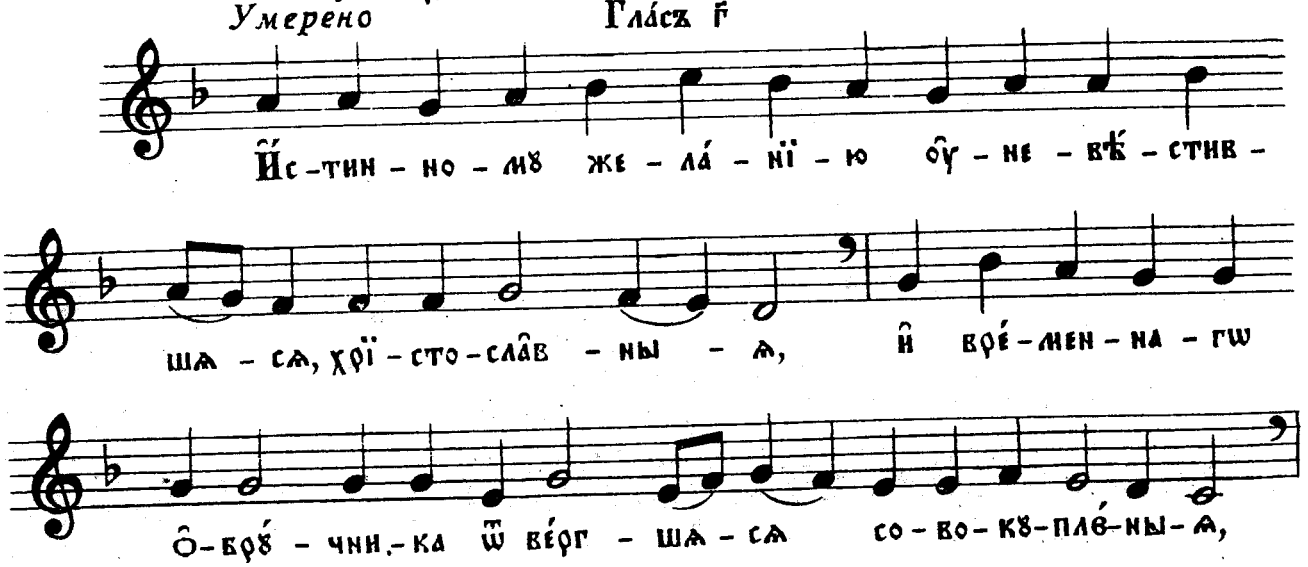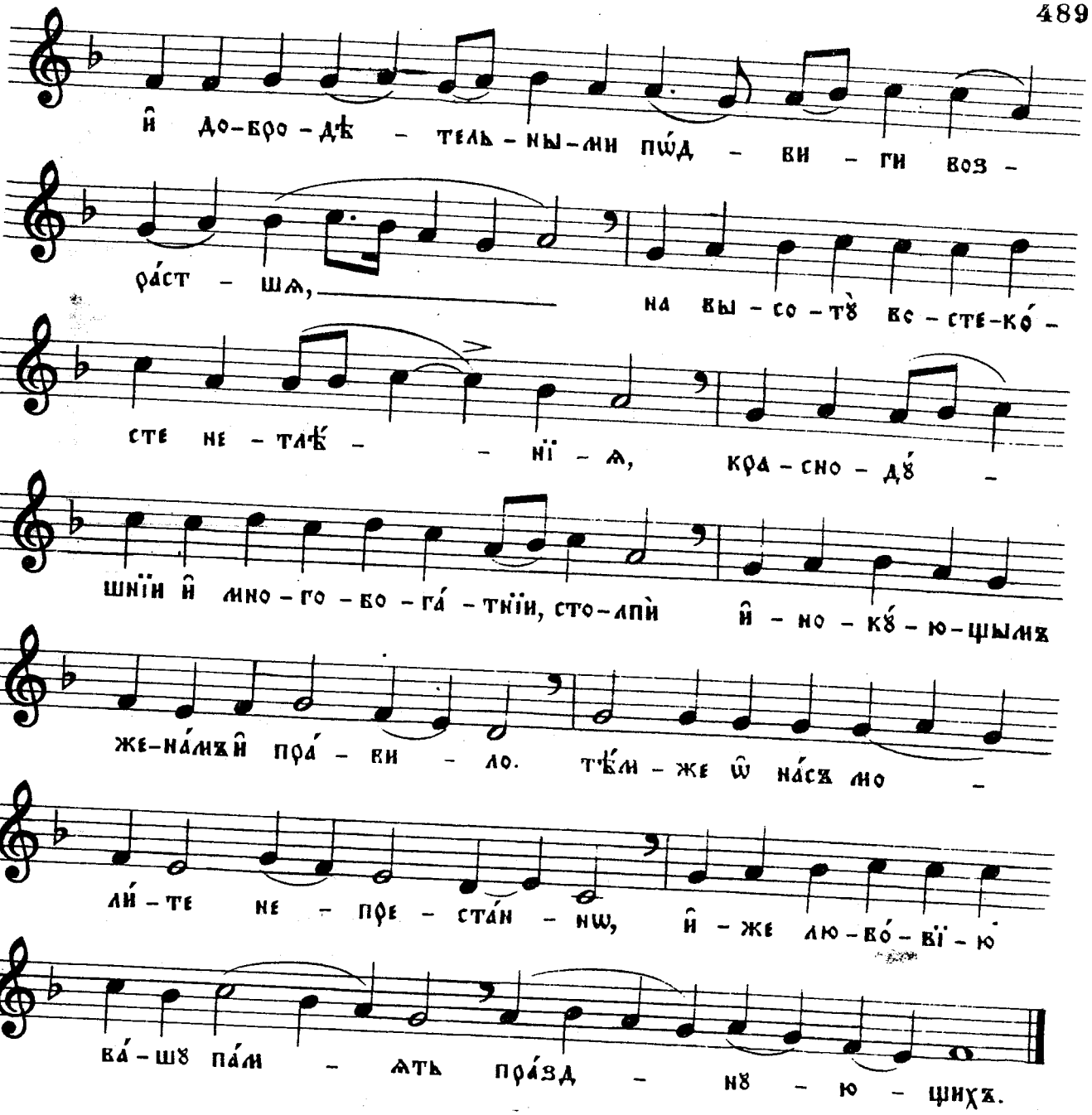

Прокíменъ, гласъ д: Дúвенъ Бóгъ (страна 486)

Причáстенъ, гласъ й: Рáдýйтеся прáведнїй (стр. 459—460)

Преподóбнымъ женáмъ, Тропáрь

Умерено Гласъ ѓ
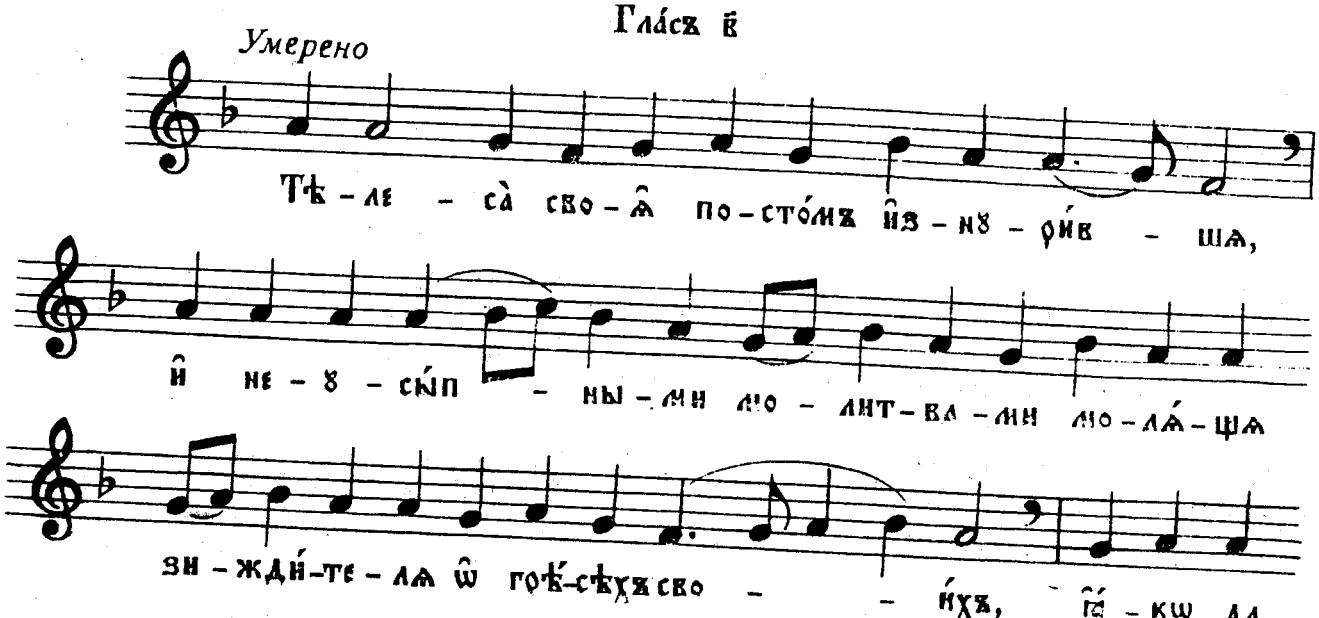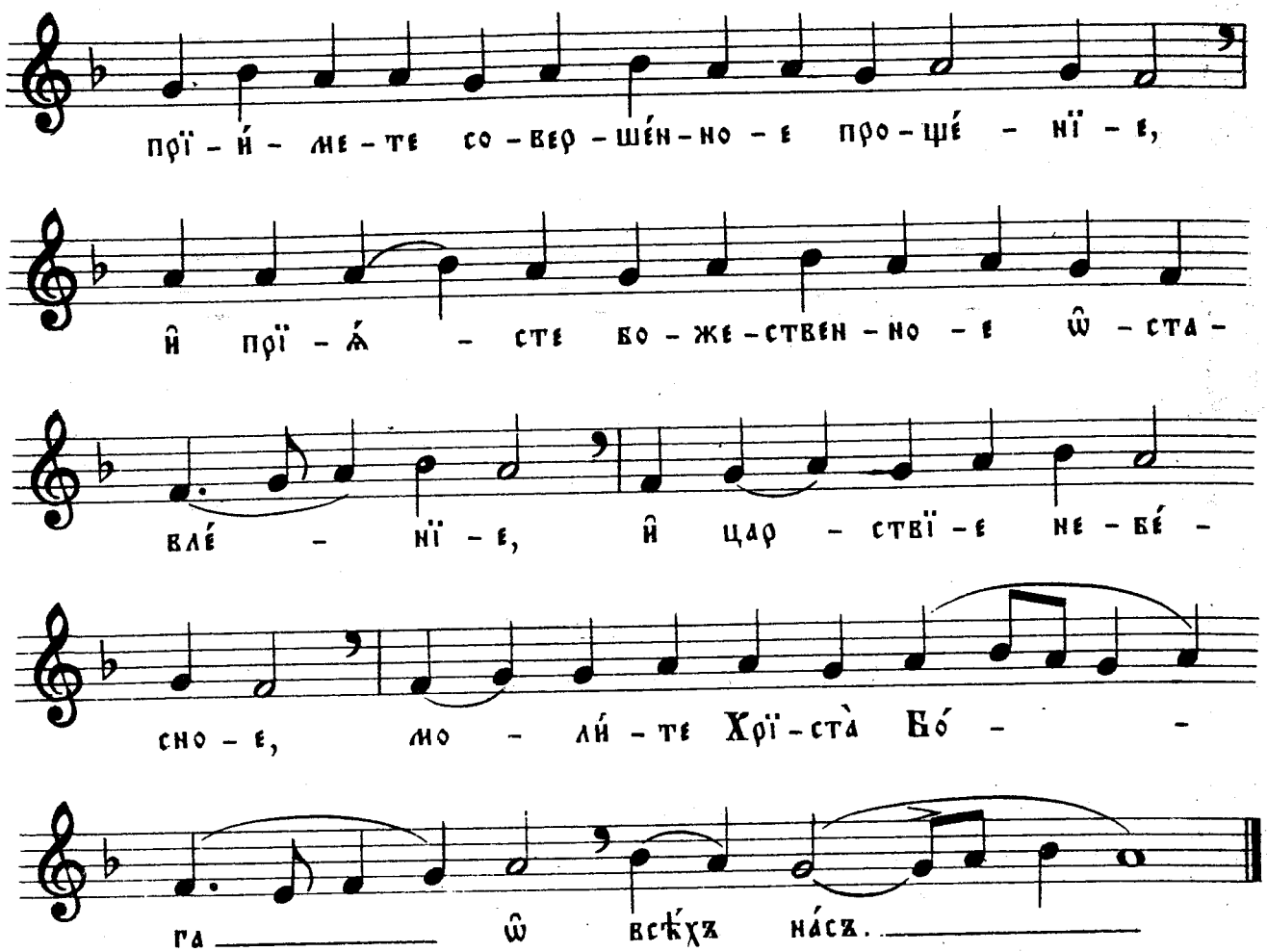

Кондакъ

Гласъ ѣ
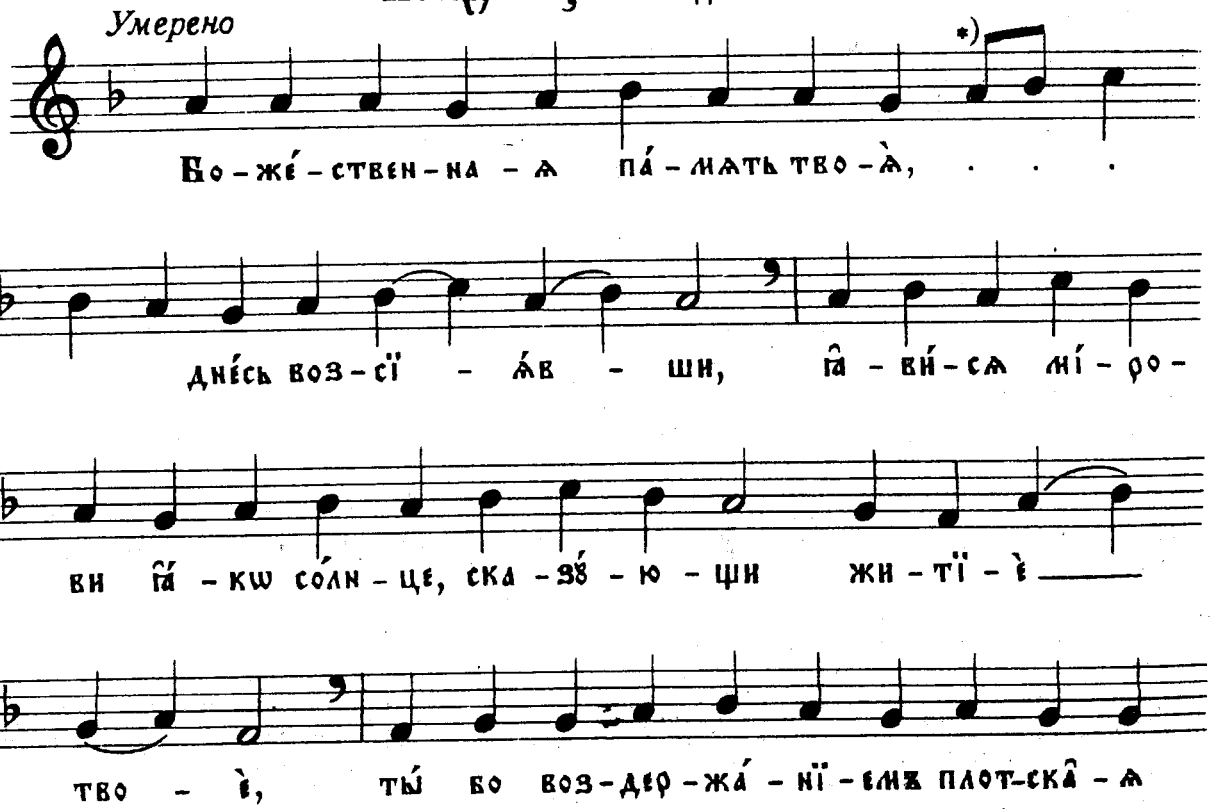
Умерено
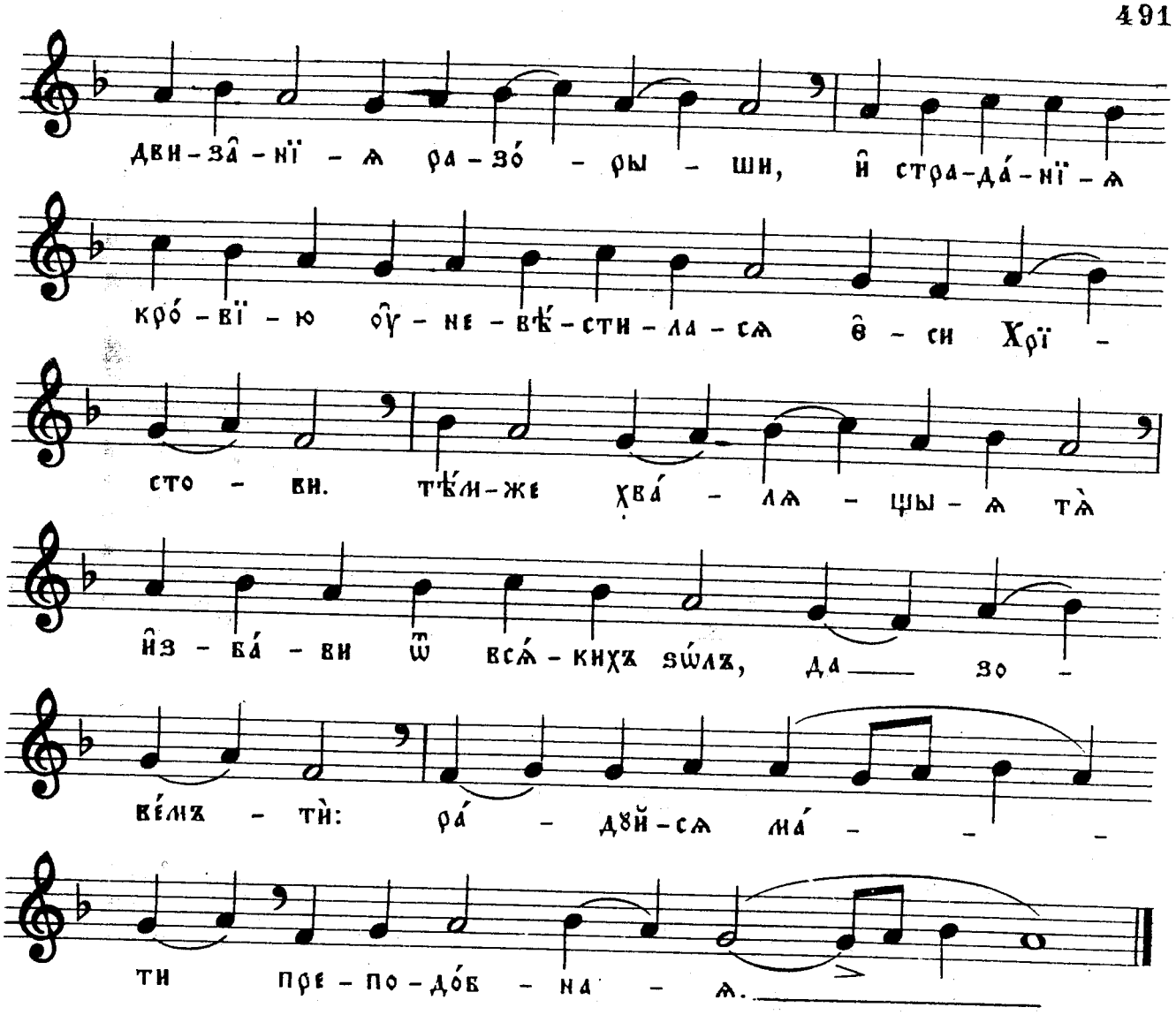

Прокíменъ, гласъ д̑: Дúвенъ Бóгъ (стр. 486)
Причáстенъ, гласъ, з̑: Въ пáмять вѣ́чную (стр. 443—445)
Преподовномýченицѣ, Тропáрь, гласъ д̑: Áгница твоя́ (стр. 484)

Кондáкъ, Гласъ д̑

*) Име светитељке
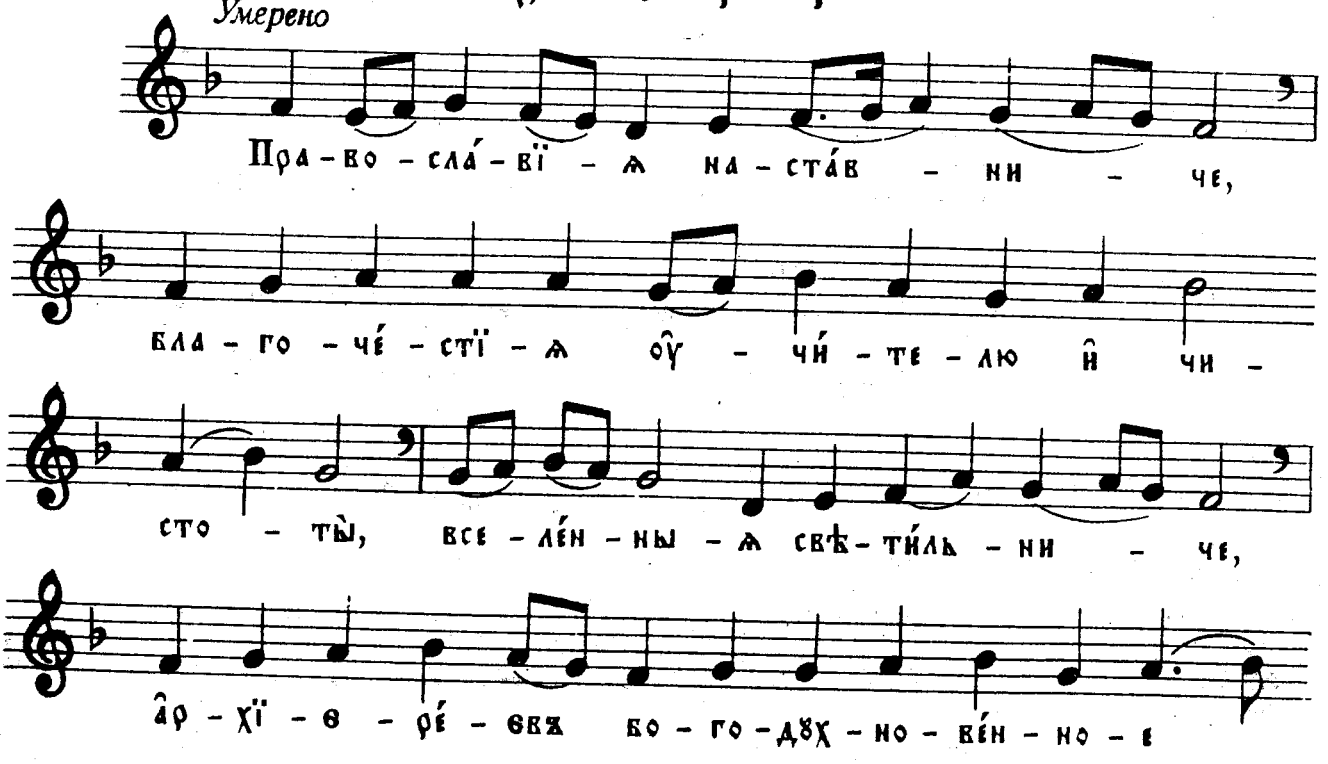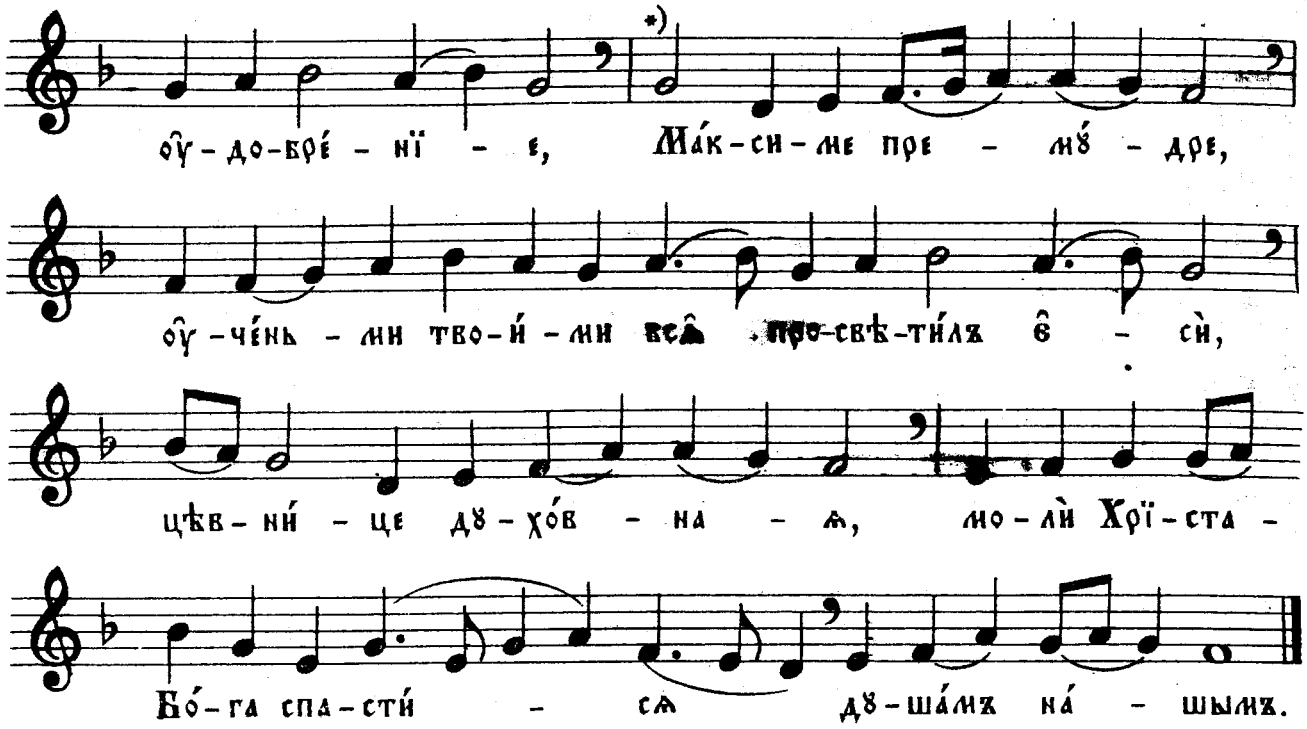

Прокíменъ, гла́съ д̀: Ди́венъ Бо́гъ (стр. 486)

Причáстенъ, гла́съ й: Ра́дуйтесѧ пра́ведницы (стр. 459—460)

Исповѣ́дникомъ, Тропа́рь, гла́съ й

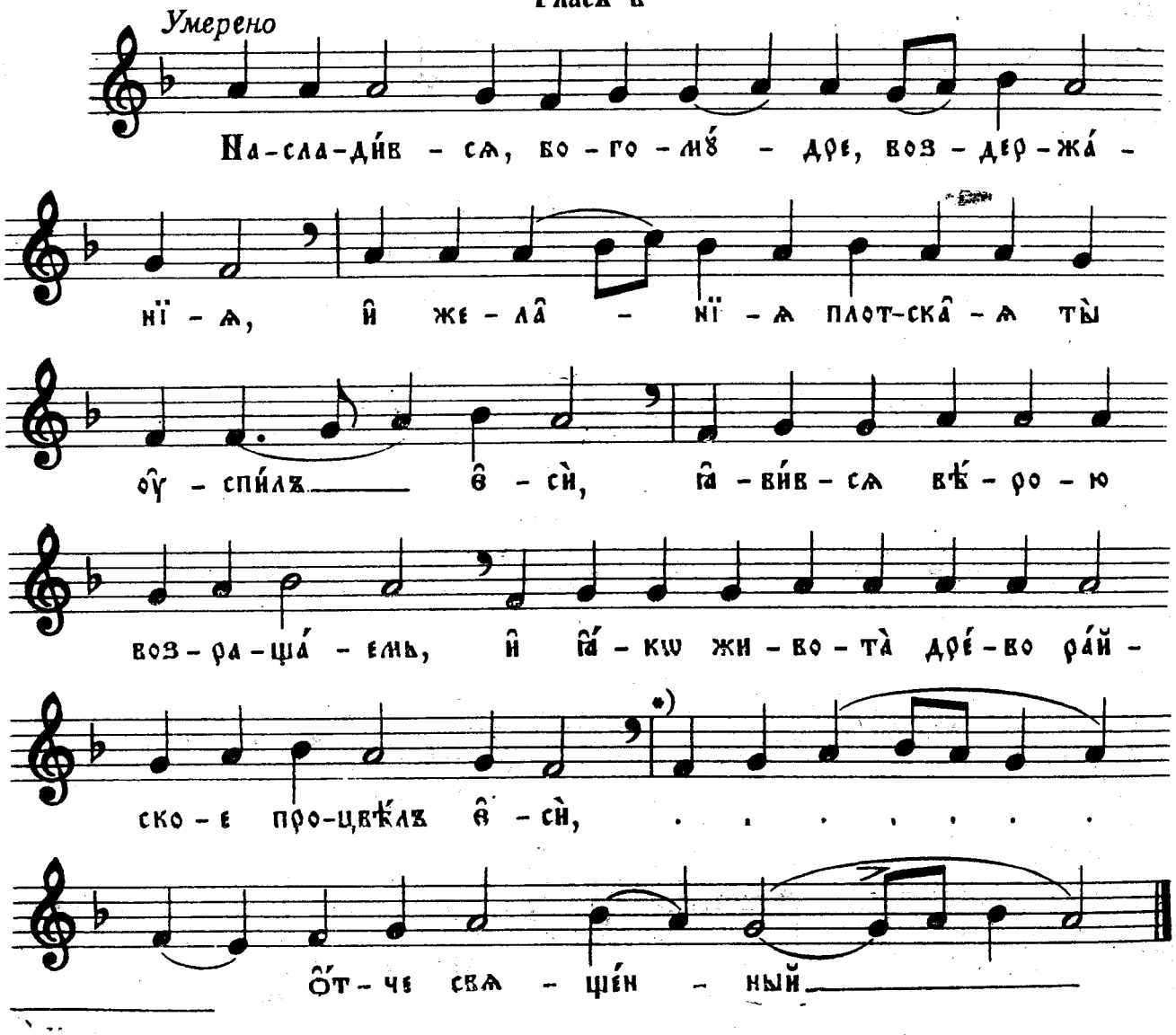
Умерено

Конда́къ

Гла́съ ѣ
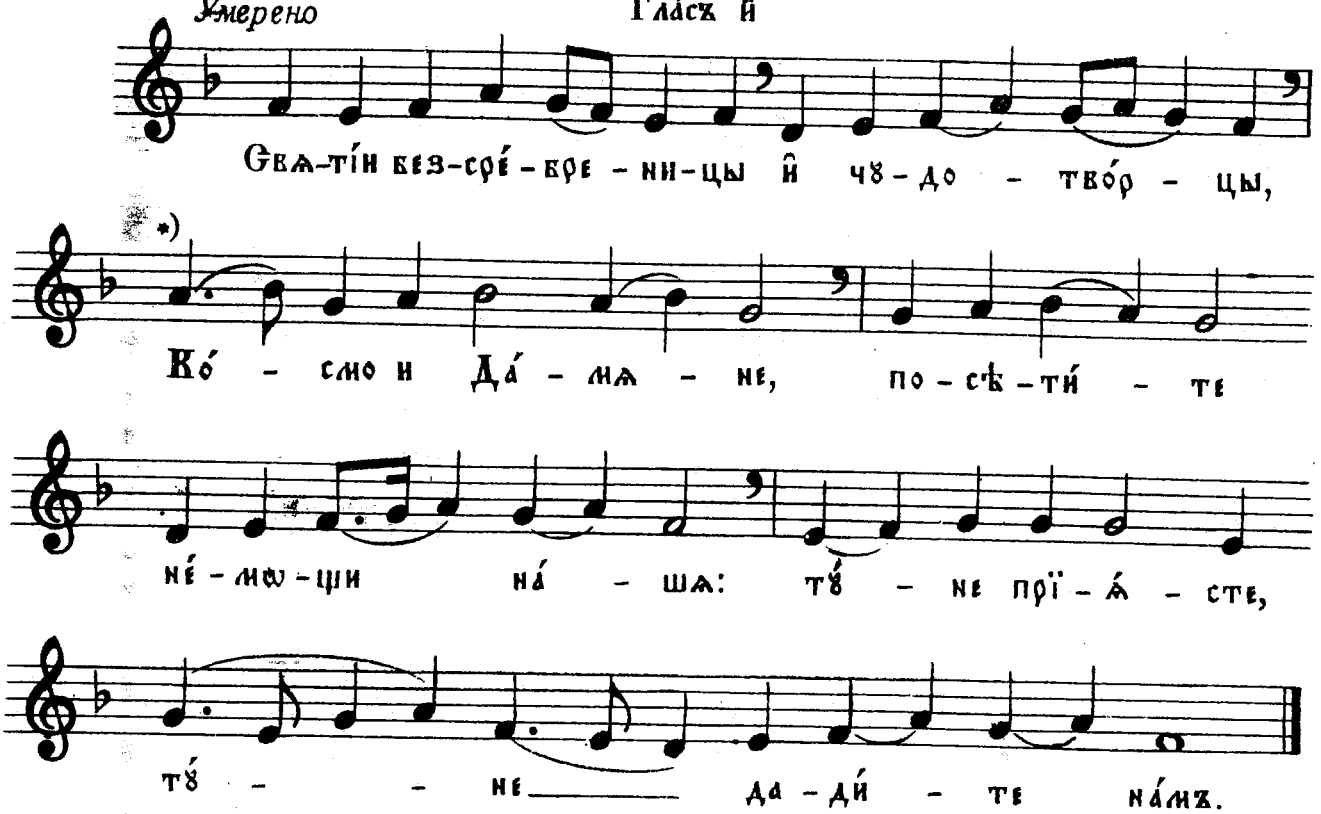

Прокíменъ, гла́съ 5: Восхва́лятся преподо́бній (стр. 481)
Причáстенъ, гла́съ й: Ра́дуйтеся пра́ведній (стр. 459—460)

Безсре́бреникωмъ, Тропа́рь,

Умерено
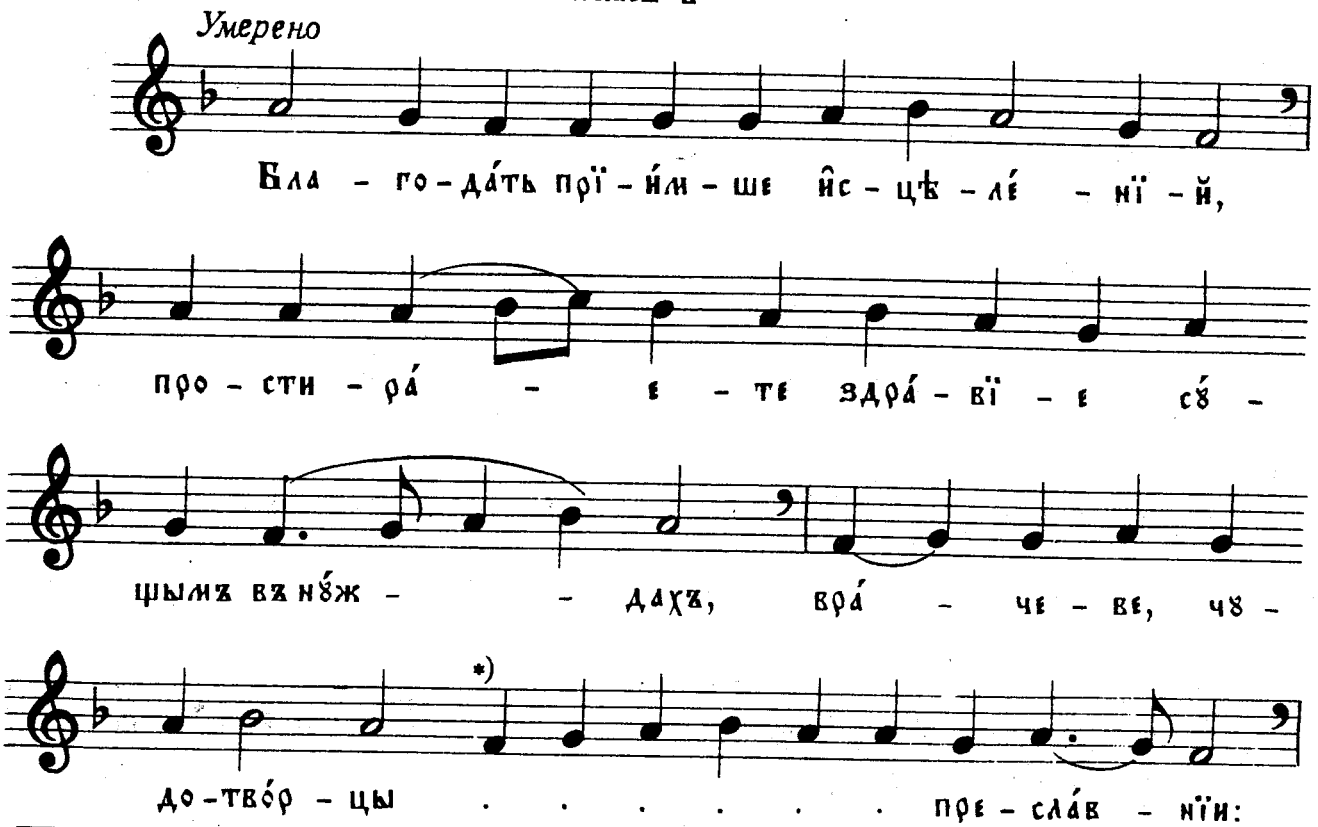
Гла́съ й

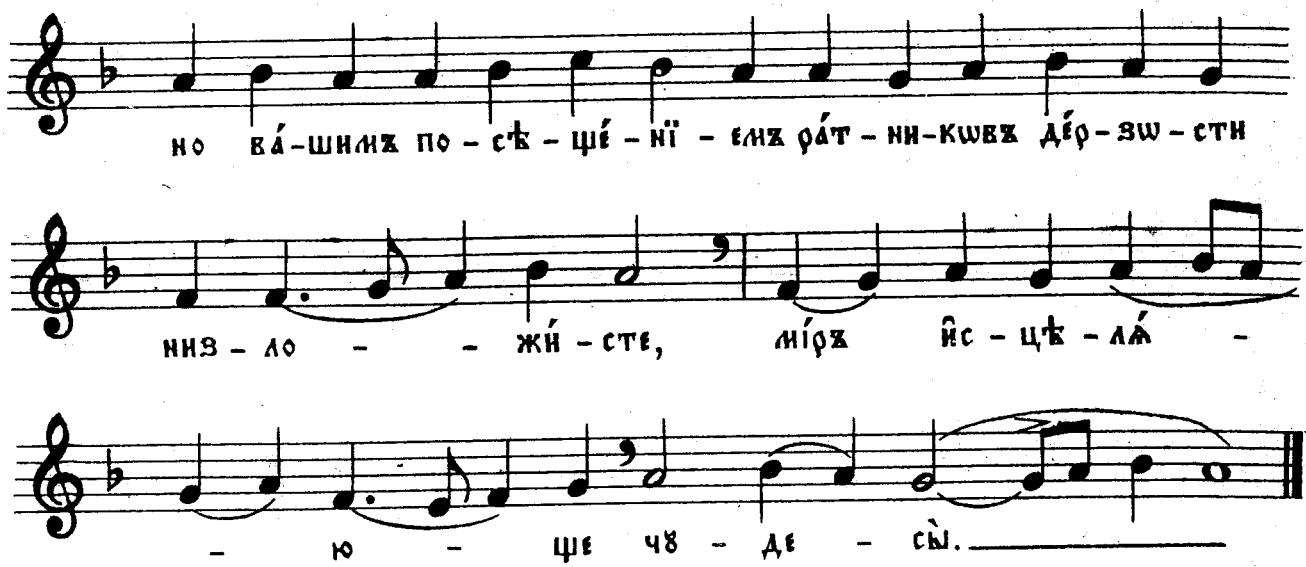
Конда́къ

Гла́съ ѣ

Умерено

*) Име светитеља
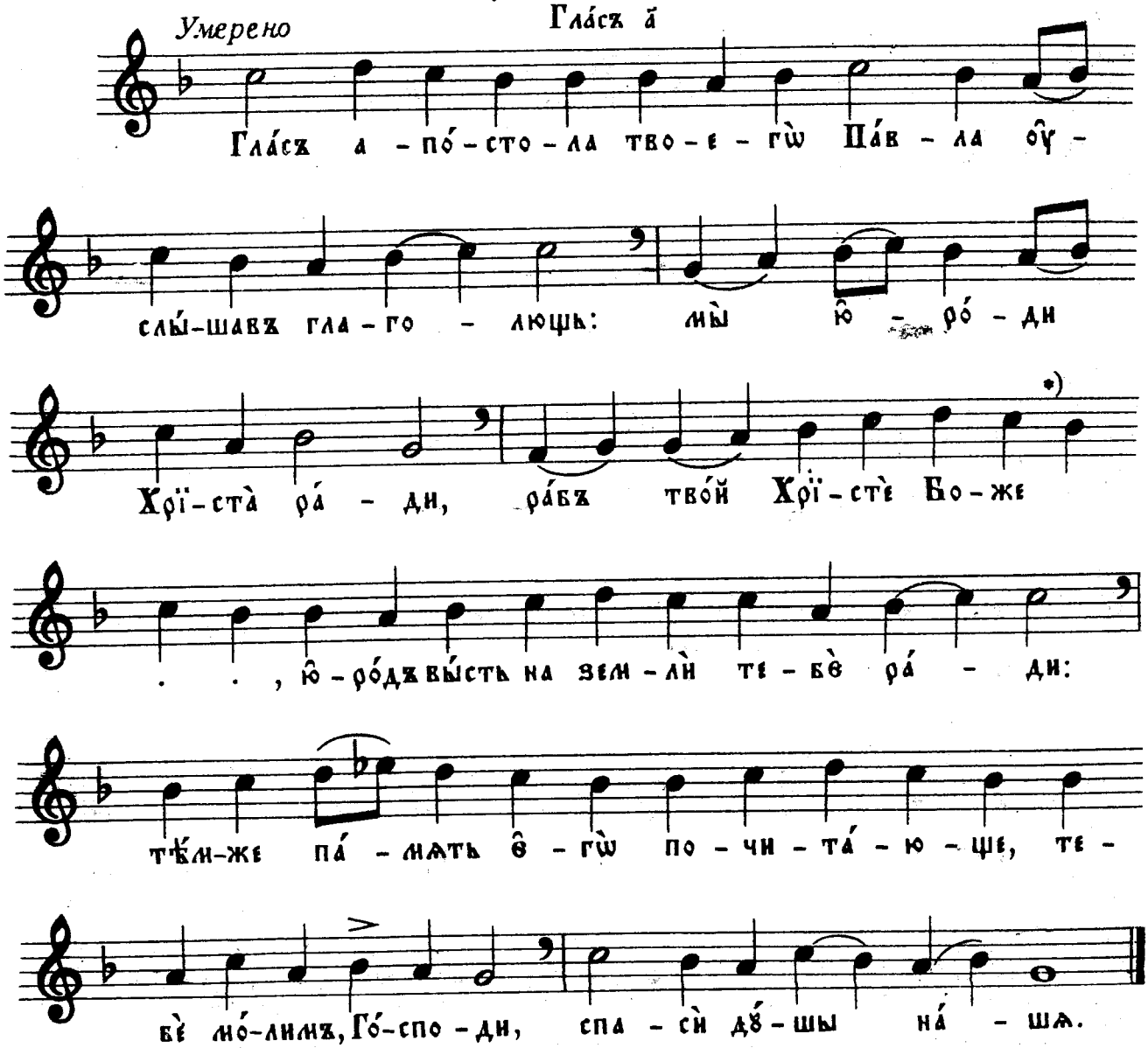

Проки́менъ, гла́съ 5: **Возвесе́лится** (страна 477)

Причáстенъ, гла́съ й: **Ра́дѹйтеся пра́ведницы** (стр. 459—460)

Хри́стѣ ра́ди ю҃ро́дивѣ, Тропа́рь

Умерено

Гла́съ й
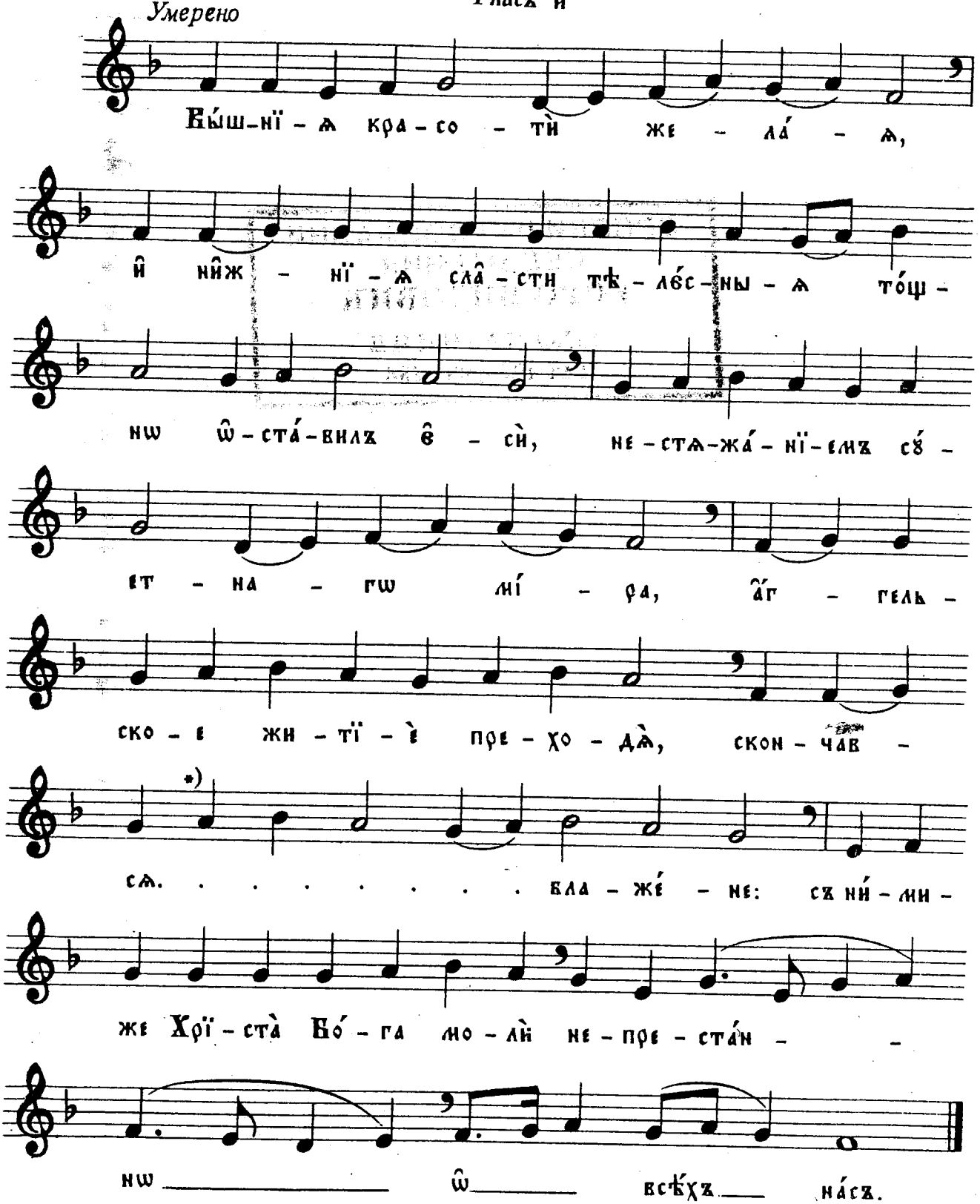

*) Име светитеља

Кондакъ

Гласъ й

Умерено

Прокíменъ, гласъ д: Дивенъ Бóгъ (стр. 486)

Причáстенъ, гласъ й: Рáдꙋйтеся прáведнїи (стр. 459—460)

*) Име светитеља

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ
СВЕЩТЕНИК
БОРО ВИДОВИЋ
73280 ЧАЈНИЧЕ
Тел. (073) 885-288

Садржај

Предговор

На вечерни

стр.

1 Блажєнх мѫжх 1
2 Господи воззвáхх кх тебѣ . . . и припѣви свих осам гласова . . 5
3 Великое Свѣте тихїй 30
4 Прокімени всєм седмйцы 34

На вел. вечерни егда совершáется літїа

1 Богáтїи ѡбнищáша 36

На великѣмь повечерїи

1 Сх нáми Бóгх 36
2 Господи сйлх сх нáми бѫди 44

На мáломх повечерїи

1 Оу҃пованїе моє Отéцх 50

На полѵ́ночницѣ воскресн҃ѣй

1 Трóичнїи тропáри 50

На ѹ҃трени

1 Хвалйте ймя господне 53
2 На рѣкáхх вавілѡ́нскихх 62
3 Непорóчни тропáри 64
4 Всáкое дыхáнїе — Помйлѹй мх Бóже 68
5 По й пѣсни канѡ́на свих осам гласова 79
6 Свáтх Господь Богх нáшх — Ѳ҃апостїлáри воскресенїи 86
7 На хвалйтехх — припеви свих осам гласова 108
8 Ѳ҃вáггельскїя стїхѝры на Слáвѣ по хвалйтéхх 123
9 Возбráной воевóдѣ 141

На часѣхъ

1 На а̃ часѣ 142
2 На г̃ часѣ 143
3 На s̃ часѣ 144
4 На д̃ часѣ 144

На изобразительныхъ

1 Блаженa 144

Божественная литургія Св. Іоанна Златоустаго

1 Достойно есть, при уласку архијереја 148
2 Слава... Царь небесный, при облачењу архијереја 151
3 Ектенија... Благослови душе моя Господа 157
4 Слава... Благослови 163
5 Слава... Хвали душе моя Господа 166
6 И нынѣ... Единородый 169
7 Молитвами Богородицы — Спаси ны 171
8 Пријидите 185
9 Ходное 187
10 На архијерејской служби 189
11 Свјатый Боже, Крестъ твоемъ, Ѣлицы 190
12 Херувимскија пѣсни 197
13 Песме о рукоположењу 233
14 Отца и Сына — Тебе поемъ 235
15 Достойно есть 238
16 Песме после Достойно есть 302
17 Причастни 303
18 Благословенъ градый — Тон Деспотин 367

Божественная Литургія Василија Великаго

1 Вечери твоеја тајныја 372
2 Да молчитъ 374
3 Велико Свјатъ, Тебе поемъ., Ѡ тебѣ радуетсја 385
4 Странствија владычна 402
5 Не рыдај мене мати 404
6 Небожкленнаго Христова 406
7 Причастенъ: Кости јако спја 407

Божественная служба преждесвјашенныхъ

1 Ектенија 409
2 Да исправитсја и Стихови 410
3 Ектенија 412
4 Нынѣ силы небесныја 423
5 Ектенија 424
6 Кјевите 431
7 Благословлю Господа — Јминь. Да исполнатсја — Буди имја . . 433
8 Јже ѿ Бога свыше, Тропарь 433

9 Слáва... Подобопачáльникъ показáлсѧ êсѝ, Кондáкъ 434
10 И нынѣ... Предстáтельство хрїстíанъ, Кондáкъ 435

Тропáри, кондáцы, прокíмени и причáстни повседнéвнїи

1 Въ понедѣлникъ, áггелωмъ 436
2 Во втóрникъ, предтéчи 440
3 Въ срéды, кресты 445
4 Въ четвертóкъ, апóстолωмъ и Св. Нїколáю 449
5 Въ пятóкъ, кресты 454
6 Въ сыббѿты, всѣмъ святы́мъ и оу҃спшымъ 456

Тропáри и кондацы, прокíмени и причáстни ѻ҃бщїи

1 Пресвятѣй Богорóдицѣ 464
2 Прорóкы 467
3 Апóстолы 469
4 Апóстолωмъ 470
5 Святи́телю 471
6 Святи́телемъ 473
7 Преподѿбномы 474
8 Преподѿбнымъ 475
9 Мыченикы 476
10 Мыченикωмъ 478
11 Священо мыченикы 480
12 Священномыченикωмъ 482
13 Преподобномыченикы 483
14 Преподобномыченикωмъ 475
15 Мыченицѣ 484
16 Мыченицамъ 486
17 Преподóбной женѣ 487
18 Преподѿбнымъ женáмъ 488
19 Преподобномыченицѣ 490
20 Исповѣдникъ 491
21 Безсрéбреникωмъ 493
22 Хрїстá рáди ю҃родивы 494

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ
СВЕШТЕНИК
БОРО ВИДОВИЋ
73280 ЧАЈНИЧЕ
Тел. (073) 885-288

Ѡпечатки — Errata — Погрешке

СТРАНА:

17 — Први ред, на четвртинама после тактице долазе слогови по-хва--ли́-те, а на половини ноте с дође слог є.

29 — Шести ред: крајњи слог је йз-.

44 — Текст испод првог реда односи се на п р в и ред.

50 — Изнад Оу҃пованіе мое треба да стоји: Гла́съ ѕ̃.

51 — У четвртом реду, после тактице, дође, испод ноте а слог є-.

62 — У шестом реду после внегда треба да дође по (мнѧ́ти..).

108—113 — Сваки припев, у одговарајућем гласу, треба обележити са бројевима од 1—8.

132 — Код броја 7 дође једно бе у предзнаку.

235 — Испред првог реда треба да стоји број 21.

238 — Испред првог реда треба да стоји број 24.

267 — У тексту после шестог реда уместо п е в а л и треба да стоји п е в а ч и.

267 — Нотни слог у 6, 7 и 8 реду треба да буде исти као и на страни 268.

335 — Треба да буде 336, а 336—335.

367 — Испред Блгословѐнъ гдⷭ́ь треба да стоји број 27.

372 — Испод Кѣ́чери тко́емъ треба да стоји Гла́съ ѕ̃.

408 — У другом такту на слогу кш су ноте є, f, є, а не є, fes, є.

437 — Изнад броја 3 треба да стоји Прокі́менъ апо́стола.

447 — Изнад броја 3 треба да стоји Про́кі́менъ апо́стола, Гла́съ г̃.

447 — Изнад броја 4 треба да стоји Причáстенъ. Исто тако, број 4 има у предзнаку један крст, т. ј. f i s (G dur) а не є i s, како стоји.

461 — У примедби под *) треба да стоји Ны́нѣ сі́лы небе́сныя а не На Сі̀на́йстѣй горѣ̀.

У колико би било погрешака у вези са акцентима и поделом речи на слогове, молим да се узму у обзир техничке тешкоће око резања нота и погрешке се исправе.

Коста П. Манојловић